

Regulace finančních služeb online v Evropské unii reader

muni
PRESS

Regulace finančních služeb online v Evropské unii reader

**Libor Kyncl
Vladimír Týč**

Masarykova univerzita
Brno, 2013

Publikace je vydána pro projekt European Union Regulation of Financial Services online (175798-LLP-12010-CZ-AJM-MO) a je určena pro kurzy MVV2768K Regulace finančních služeb online v Evropské unii a NVV02K Regulace finančních služeb online v Evropské unii.

Projekt European Union Regulation of Financial Services online (175798-LLP-1-2010-1-CZ-AJM-MO) typu Jean Monnet Module realizovaný v letech 2010–2013 je spolufinancován z prostředků Generálního ředitelství Vzdělávání a kultura (EAC) Evropské komise.

Tento projekt byl realizován za finanční podpory Evropské unie. Za obsah publikací (sdělení) odpovídá výlučně autor. Publikace (sdělení) nereprezentují názory Evropské komise a Evropská komise neodpovídá za použití informací, jež jsou jejich obsahem.

Příjemce dotace: Masarykova univerzita, Žerotínovo nám. 617/9, 601 77 Brno, z prostředků Evropské unie je poskytnuta částka 19164,60 EUR.

Jean Monnet Module

Webová stránka projektu: <http://eurofso.law.muni.cz>

Publikace zohledňuje právní předpisy ve znění účinném k 1. lednu 2013.

Abstrakt: Tento sborník právních předpisů přináší souhrn základních právních předpisů Evropské unie upravujících poskytování finančních služeb a finanční trh obecně. Předpisy jsou vybrány s ohledem na klasický způsob sjednávání a poskytování služeb na vnitřním finančním trhu Evropské unie a na specifika sjednávání či poskytování finančních služeb pomocí internetu a dalších obdobných technologií.

Klíčová slova: Právní úprava; finanční služby; Evropská unie; regulace; dohled nad finančním trhem; bankovníctví; pojišťovnictví; kapitálový trh; platební služby; úvěrové služby; elektronické peníze.

Sborník právních předpisů není recenzován.

Technická redakce: Martin Kočí, Martina Bartoníková

© 2013 Libor Kyncl, Vladimír Týč
ISBN 978-80-210-6184-2

Obsah

1.	Evropská unie a zdroje práva EU, volný pohyb osob a služeb v EU.....	7
	Konsolidované znění Smlouvy o Evropské unii a Smlouvy o fungování Evropské unie (2008/C 115/01) – vybraná ustanovení.....	7
2.	Finanční trh v Evropské unii obecně.....	24
	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/48/ES ze dne 14. června 2006 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu (přepřacované znění).....	24
3.	Regulace a dohled nad finančním trhem v Evropské unii.....	93
	Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1092/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o makroobezřetnostním dohledu nad finančním systémem na úrovni Evropské unie a o zřízení Evropské rady pro systémová rizika.....	93
	Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/78/ES.....	102
	Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010, ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/79/ES.....	134
	Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/77/ES.....	167
4.	Internet, online služby a ochrana spotřebitele v Evropské unii.....	200
	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu ("směrnice o elektronickém obchodu").....	200
	Směrnice Rady 85/577/EHS ze dne 20. prosince 1985 o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených mimo obchodní prostory.....	212
	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. října 2011 o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES.....	214
	Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách.....	234
	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (směrnice o nekalých obchodních praktikách).....	238
	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES ze dne 20. května 1997 o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených na dálku.....	249
5.	Ochrana osobních údajů v Evropské unii.....	255
	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů.....	255
6.	Online kontraktace finančních služeb v Evropské unii.....	269
	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku a o změně směrnice Rady 90/619/EHS a směrnic 97/7/ES a 98/27/ES.....	269
7.	Harmonizace veřejnoprávní regulace finančních služeb v Evropské unii.....	277

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/78/EU ze dne 24. listopadu 2010, kterou se mění směrnice 98/26/ES, 2002/87/ES, 2003/6/ES, 2003/41/ES, 2003/71/ES, 2004/39/ES, 2004/109/ES, 2005/60/ES, 2006/48/ES, 2006/49/ES a 2009/65/ES s ohledem na pravomoci Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví), Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) a Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy) (směrnice Omnibus I)	277
Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu	315
8. Investiční služby online v Evropské unii a jejich harmonizace	331
Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů, o změně směrnice Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení směrnice Rady 93/22/EHS	331
Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1227/2011 ze dne 25. října 2011 o integritě a transparentnosti velkoobchodního trhu s energií	374
9. Platební služby online v Evropské unii a jejich harmonizace	387
Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES a 2006/48/ES a zrušuje směrnice 97/5/ES	387
10. Elektronické peníze a virtuální peníze online v Evropské unii a jejich harmonizace	418
Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES ze dne 16. září 2009 o přístupu k činnosti institucí elektronických peněz, o jejím výkonu a o obezřetnostním dohledu nad touto činností, o změně směrnice 2005/60/ES a 2006/48/ES a o zrušení směrnice 2000/46/ES	418
11. Pojistné služby online v Evropské unii a jejich harmonizace	427
Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES ze dne 25. listopadu 2009 o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II) (Přepracované znění)	427
12. Úvěrové služby online v Evropské unii a jejich harmonizace	532
Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. dubna 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS	532
Rozsudek soudního dvora (prvního senátu) ve věci C-327/10 Hypoteční banka a. s. proti Udovi Mikovi Lindnerovi	547
Rozsudek soudu Evropského sdružení volného obchodu ve věci C-4/09 Inconsult Anstalt proti Financial Market Authority (Finanzmarktaufsicht)	552
Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ve věci C-429/05 Max Rampion a Marie-Jeanne Godard, prodaná Rampion proti Franfinance SA a K par K SAS (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal d'instance de Saintes) – spotřebitelský úvěr	560

1. Evropská unie a zdroje práva EU, volný pohyb osob a služeb v EU

Konsolidované znění Smlouvy o Evropské unii a Smlouvy o fungování Evropské unie (2008/C 115/01) – vybraná ustanovení

HLAVA IV
VOLNÝ POHYB OSOB, SLUŽEB A KAPITÁLU

KAPITOLA 2
PRÁVO USAZOVÁNÍ

Článek 49

(bývalý článek 43 Smlouvy o ES)

V rámci níže uvedených ustanovení jsou zakázána omezení svobody usazování pro státní příslušníky jednoho členského státu na území jiného členského státu. Stejně tak jsou zakázána omezení při zřizování zastoupení, poboček nebo dceřiných společností státními příslušníky jednoho členského státu usazenými na území jiného členského státu.

Svoboda usazování zahrnuje přístup k samostatné výdělečnému činnosti a jejich výkon, jakož i zřizování a řízení podniků, zejména společností ve smyslu čl. 54 druhého pododstavce, za podmínek stanovených pro vlastní státní příslušníky právem země usazení, nestanoví-li kapitola o pohybu kapitálu jinak.

Článek 50

(bývalý článek 44 Smlouvy o ES)

1. Evropský parlament a Rada přijmou na návrh Komise řádným legislativním postupem po konzultaci s Hospodářským a sociálním výborem směrnice k zavedení svobody usazování v určité oblasti činnosti.

2. Evropský parlament, Rada a Komise plní úkoly, které pro ně vyplývají z předchozích ustanovení, přičemž zejména:

a) zpravidla se přednostně zabývají takovými obory činnosti, v nichž svoboda usazování zvláště významně přispívá k rozvoji výroby a obchodu;

b) zajišťují úzkou spolupráci mezi příslušnými orgány státní správy členských států, aby se informovaly o konkrétní situaci v různých oborech činnosti uvnitř Unie;

c) odstraňují administrativní postupy a praxi, které vyplývají z vnitrostátních právních předpisů nebo z dohod uzavřených dříve mezi členskými státy a jejichž další zachování by bylo překážkou svobody usazování;

d) zajišťují, aby pracovníci jednoho členského státu, kteří jsou zaměstnáni na území jiného členského státu, mohli na tomto území zůstat za účelem výkonu samostatné výdělečné činnosti, splňují-li podmínky, které by museli splňovat, kdyby vstupovali do tohoto státu s úmyslem takovou činnost zahájit;

e) umožňují státním příslušníkům jednoho členského státu nabývat a užívat nemovitosti na území jiného členského státu, pokud to není v rozporu se zásadami stanovenými v čl. 39 odst. 2;

f) postupně odstraňují omezení svobody usazování v každém oboru činnosti, který přichází v úvahu, a to jak pokud jde o podmínky zřizování zastoupení, poboček nebo dceřiných společností na území členského státu, tak i pokud jde o podmínky vstupu zaměstnanců mateřského

podniku na řídící nebo dozorčí místa těchto zastoupení, poboček nebo dceřiných společností;

g) v míře nezbytné k dosažení jejich rovnocennosti koordinují záruky, které jsou pro ochranu zájmů společníků i třetích osob vyžadovány v členských státech od společností ve smyslu čl. 54 druhého pododstavce;

h) kontrolují, zda podmínky usazování nejsou narušovány podporami poskytovanými členskými státy.

Článek 51

(bývalý článek 45 Smlouvy o ES)

Ustanovení této kapitoly se v členských státech nevztahují na činnosti, které jsou v příslušném členském státě spjaty, i když jen příležitostně, s výkonem veřejné moci.

Evropský parlament a Rada mohou řádným legislativním postupem rozhodnout, že na určité druhy činností se ustanovení této kapitoly nepoužijí.

Článek 52

(bývalý článek 46 Smlouvy o ES)

1. Ustanovení této kapitoly a opatření přijatá na jejich základě nevylučují užití těch ustanovení právních a správních předpisů, které stanoví zvláštní režim pro cizí státní příslušníky z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a ochrany zdraví.

2. Evropský parlament a Rada vydají řádným legislativním postupem směrnice ke koordinaci výše uvedených předpisů.

Článek 53

(bývalý článek 47 Smlouvy o ES)

1. Za účelem usnadnění přístupu osob k samostatné výdělečnému činnosti a jejich výkonu přijmou Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem směrnice upravující vzájemně uznávání diplomů, osvědčení a jiných dokladů o kvalifikaci, jakož i koordinaci právních a správních předpisů členských států týkajících se přístupu k samostatné výdělečnému činnosti a jejich výkonu.

2. Pokud jde o povolání lékařská, ostatní zdravotnická a farmaceutická, závisí postupně odstraňování omezení na koordinaci podmínek pro výkon těchto povolání v jednotlivých členských státech.

Článek 54

(bývalý článek 48 Smlouvy o ES)

Se společnostmi založenými podle práva některého členského státu, jež mají své sídlo, svou ústřední správu nebo hlavní provozovnu uvnitř Unie, se pro účely této kapitoly zachází stejně jako s fyzickými osobami, které jsou státními příslušníky členských států.

Společnostmi se rozumějí společnosti založené podle občanského nebo obchodního práva včetně družstev a jiné právnické osoby veřejného nebo soukromého práva s výjimkou neziskových organizací.

Článek 55

(bývalý článek 294 Smlouvy o ES)

Členské státy poskytnou státním příslušníkům ostatních členských států zacházení stejně jako vlastním státním příslušníkům, pokud jde o jejich finanční účast ve společnostech ve smyslu článku 54; ostatní ustanovení Smluv tím nejsou dotčena.

KAPITOLA 3

SLUŽBY

Článek 56

(bývalý článek 49 Smlouvy o ES)

Podle následujících ustanovení jsou zakázána omezení volného pohybu služeb uvnitř Unie pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb.

Evropský parlament a Rada mohou řádným legislativním postupem rozšířit použitelnost této kapitoly též na poskytovatele služeb, kteří jsou státními příslušníky třetích zemí a kteří jsou usazeni v Unii.

Článek 57

(bývalý článek 50 Smlouvy o ES)

Za služby se podle Smluv pokládají výkony poskytované zpravidla za úplat, pokud nejsou upraveny ustanoveními o volném pohybu zboží, kapitálu a osob.

Služby zahrnují zejména:

- a) činnosti průmyslové povahy;
- b) činnosti obchodní povahy;
- c) řemeslné činnosti;
- d) činnosti v oblasti svobodných povolání.

Aniž jsou dotčena ustanovení kapitoly týkající se práva usazování, může poskytovatel služby za účelem jejího poskytnutí dočasně provozovat svou činnost v členském státě, kde je služba poskytována, za stejných podmínek, jaké tento stát ukládá svým vlastním státním příslušníkům.

Článek 58

(bývalý článek 51 Smlouvy o ES)

1. Volný pohyb služeb v oblasti dopravy je upraven ustanoveními hlavy o dopravě.
2. Liberalizace bankovních a pojišťovacích služeb, které jsou spojeny s pohybem kapitálu, se uskuteční v souladu s liberalizací pohybu kapitálu.

Článek 59

(bývalý článek 52 Smlouvy o ES)

1. Evropský parlament a Rada vydají řádným legislativním postupem po konzultaci s Hospodářským a sociálním výborem směrnice k dosažení liberalizace určitého typu služeb.

2. Směrnice uvedené v odstavci 1 se zpravidla přednostně týkají těch služeb, které mají přímý vliv na výrobní náklady nebo jejichž liberalizace přispívá ke směně zboží.

Článek 60

(bývalý článek 53 Smlouvy o ES)

Členské státy usilují o dosažení liberalizace služeb ve větší míře, než jsou povinny na základě směrnice vydaných podle čl. 59 odst. 1, pokud jim to dovolí jejich celková hospodářská situace, jakož i situace v příslušném hospodářském odvětví.

Za tím účelem podá Komise příslušným členským státům vhodná doporučení.

Článek 61

(bývalý článek 54 Smlouvy o ES)

Dokud nebudou odstraněna omezení volného pohybu služeb, uplatňuje je každý členský stát na všechny poskytovatele služeb podle čl. 56 prvního pododstavce, bez rozdílu státní příslušnosti nebo místa pobytu.

Článek 62

(bývalý článek 55 Smlouvy o ES)

Pro otázky upravené touto kapitolou se použijí články 51 až 54.

KAPITOLA 4

KAPITÁL A PLATBY

Článek 63

(bývalý článek 56 Smlouvy o ES)

1. V rámci této kapitoly jsou zakázána všechna omezení pohybu kapitálu mezi členskými státy a mezi členskými státy a třetími zeměmi.
2. V rámci této kapitoly jsou zakázána všechna omezení plateb mezi členskými státy a mezi členskými státy a třetími zeměmi.

Článek 64

(bývalý článek 57 Smlouvy o ES)

1. Článkem 63 není dotčeno používání žádných omezení vůči třetím zemím, která existují ke dni 31. prosince 1993 podle vnitrostátního práva nebo práva Unie ve vztahu k pohybu kapitálu do nebo ze třetích zemí, zahrnujícího přímé investice včetně investic do nemovitostí, usazování, poskytování finančních služeb či přijetí cenných papírů na kapitálové trhy. S ohledem na omezení existující ve vnitrostátních právních řádech Bulharska, Estonska a Maďarska je odpovídajícím dnem 31. prosince 1999.
2. Ve snaze dosáhnout volného pohybu kapitálu mezi členskými státy a třetími zeměmi v co největší míře a aniž jsou dotčeny ostatní kapitoly Smluv, přijímají Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem opatření týkající se pohybu kapitálu do a ze třetích zemí, zahrnujícího přímé investice, včetně investic do nemovitostí, usazování, poskytování finančních služeb či přijetí cenných papírů na kapitálové trhy.
3. Odchylně od odstavce 2 může opatření, která v oblasti liberalizace pohybu kapitálu do třetích zemí či z nich představují v právu Unie krok zpět, přijímat pouze Rada zvláštním legislativním postupem jednomyslně po konzultaci s Evropským parlamentem.

Článek 65

(bývalý článek 58 Smlouvy o ES)

1. Článkem 63 není dotčeno právo členských států:
  - a) uplatňovat příslušná ustanovení svých daňových předpisů, která rozlišují mezi daňovými poplatníky podle místa bydliště nebo podle místa, kde je jejich kapitál investován;
  - b) učinit všechna nezbytná opatření, jež by zabránila porušování vnitrostátních právních předpisů, zejména v oblasti daňového práva a dohledu nad finančními institucemi, nebo stanovit postupy pro ohlašování pohybu kapitálu pro účely správní či statistické, nebo učinit opatření odůvodněná veřejným pořádkem či veřejnou bezpečností.
2. Touto kapitolou není dotčena použitelnost omezení práva usazování, pokud jsou slučitelná se Smlouvami.

3. Opatření a postupy uvedené v odstavcích 1 a 2 nesmějí představovat ani prostředek svévolné diskriminace, ani zástěně omezování volného pohybu kapitálu a plateb ve smyslu článku 63.

4. Nebudou-li přijata opatření podle čl. 64 odst. 3, může Komise, nebo nepřijme-li Komise rozhodnutí do tří měsíců od žádosti dotčeného členského státu, Rada přijmout rozhodnutí o tom, že se omezující daňová opatření přijatá členskými státy vůči jedné nebo více třetím zemím považují za slučitelná se Smlouvami, pokud jsou odůvodněna některým z cílů Unie a jsou slučitelná s řádným fungováním vnitřního trhu. Rada rozhoduje jednomyslně na žádost členského státu.

Článek 66

(bývalý článek 59 Smlouvy o ES)

Pokud pohyb kapitálu do či ze třetích zemí za výjimečných okolností způsobuje nebo hrozí způsobit vážné poruchy fungování hospodářské a měnové unie, může Rada na návrh Komise a po konzultaci s Evropskou centrální bankou na dobu nepřekračující šest měsíců přijmout ochranná opatření vůči třetím zemím, jsou-li taková opatření naprosto nezbytná.

HLAVA V PROSTOR SVOBODY, BEZPEČNOSTI A PRÁVA

KAPITOLA I OBEČNÁ USTANOVENÍ

Článek 67

(bývalý článek 61 Smlouvy o ES a bývalý článek 29 Smlouvy o EU)

1. Unie tvoří prostor svobody, bezpečnosti a práva při respektování základních práv a různých právních systémů a tradic členských států.

2. Unie zajišťuje, že na vnitřních hranicích neprobíhá kontrola osob, a rozvíjí společnou politiku v oblasti azylu, přístěhovalectví a ochrany vnějších hranic, která je založena na solidaritě mezi členskými státy a je spravedlivá vůči státním příslušníkům třetích zemí. Pro účely této hlavy se s osobami bez státní příslušnosti zachází jako se státními příslušníky třetích zemí.

3. Unie usiluje o zajištění vysoké úrovně bezpečnosti prostřednictvím opatření pro předcházení trestné činnosti, rasismu a xenofobii a boj proti nim, prostřednictvím opatření pro koordinaci a spolupráci mezi policejními a justičními orgány a jinými příslušnými orgány, jakož i prostřednictvím vzájemného uznávání soudních rozhodnutí v trestních věcech, a je-li to nezbytné, prostřednictvím sbližování předpisů trestního práva.

4. Unie usnadňuje přístup ke spravedlnosti, zejména zásadu vzájemného uznávání soudních a mimosoudních rozhodnutí v občanských věcech.

Článek 68

Evropská rada vymezuje v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva strategické směry pro legislativní a operativní plánování.

Článek 69

Vnitrostátní parlamenty dbají s ohledem na legislativní návrhy a podněty předkládané v rámci kapitol 4 a 5 na dodržování zásady subsidiarity v souladu s Protokolem o používání zásad subsidiarity a proporcionality.

Článek 70

Aniž jsou dotčeny články 258, 259 a 260, může Rada na návrh Komise přijmout opatření, která stanoví způsob, jakým členské státy ve spolupráci s Komisí postupují při objektivním a nestranném hodnocení toho, jak orgány členských států provádějí politiku Unie podle této hlavy, zejména pro usnadnění plného uplatňování zásady vzájemného uznávání. O obsahu a výsledcích hodnocení je informován Evropský parlament a vnitrostátní parlamenty.

Článek 71

(bývalý článek 36 Smlouvy o EU)

K zajištění podpory a posílení operativní spolupráce v oblasti vnitřní bezpečnosti uvnitř Unie se v Radě zřizuje stálý výbor. Aniž je dotčen článek 240, usnadňuje tento výbor koordinaci činnosti příslušných orgánů členských států. Do jednání výboru mohou být zapojeni zástupci dotčených institucí a jiných subjektů Unie. O jednáních je informován Evropský parlament a vnitrostátní parlamenty.

Článek 72

(bývalý čl. 64 odst. 1 Smlouvy o ES a bývalý článek 3 Smlouvy o EU)

Tato hlava se nedotýká výkonu odpovědnosti členských států za udržování veřejného pořádku a ochranu vnitřní bezpečnosti.

Článek 73

Členské státy mohou mezi sebou a na vlastní odpovědnost organizovat formy spolupráce a koordinace, které považují za vhodné, mezi příslušnými útvary svých státních správ pověřenými zajišťováním národní bezpečnosti.

Článek 74

(bývalý článek 66 Smlouvy o ES)

Rada přijme opatření k zajištění správní spolupráce mezi příslušnými útvary členských států v oblastech uvedených v této hlavě, jakož i mezi těmito útvary a Komisí. Rozhoduje na návrh Komise, s výhradou článku 76, a po konzultaci s Evropským parlamentem.

Článek 75

(bývalý článek 60 Smlouvy o ES)

Je-li to nezbytné pro dosažení cílů uvedených v článku 67, pokud jde o předcházení terorismu a souvisejícím činnostem a boj proti nim, vymezí Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem formou nařízení rámec správních opatření týkajících se pohybu kapitálu a plateb, jako je zmrazení peněžních prostředků, finančních aktiv nebo hospodářských výhod, které náleží fyzickým nebo právnickým osobám, skupinám nebo nestátním útvarům, jsou jimi vlastněny nebo jsou v jejich v držbě.

K provedení rámce uvedeného v prvním pododstavci přijme Rada na návrh Komise opatření.

Akty uvedené v tomto článku musí obsahovat nezbytná ustanovení o právních zárukách.

Článek 76

Akty uvedené v kapitolách 4 a 5 a opatření uvedená v článku 74, která zajišťují správní spolupráci v oblastech podle těchto kapitol, se přijímají:

- a) na návrh Komise, nebo
- b) z podnětu čtvrtiny členských států.

KAPITOLA 3 JUSTIČNÍ SPOLUPRÁCE V OBČANSKÝCH VĚCECH

Článek 81

(bývalý článek 65 Smlouvy o ES)

1. Unie rozvíjí justiční spolupráci v občanských věcech s mezinárodním prvkem založenou na zásadě vzájemného uznávání soudních a mimosoudních rozhodnutí. Tato spolupráce může zahrnovat přijímání opatření pro sblížení právních předpisů členských států.

2. Pro účely odstavce 1 přijímají Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem opatření, která mají, zejména pokud je to nezbytné k řádnému fungování vnitřního trhu, za cíl zajistit:

- a) vzájemné uznávání a výkon soudních a mimosoudních rozhodnutí mezi členskými státy;
- b) přeshraniční doručování soudních a mimosoudních písemností;
- c) slučitelnost kolizních norem a pravidel pro určení příslušnosti právních v členských státech;
- d) spolupráci při opatřování důkazů;
- e) účinný přístup ke spravedlnosti;
- f) odstraňování překážek řádného průběhu občanskoprávního řízení, v případě potřeby podporou slučitelnosti úpravy občanskoprávního řízení v členských státech;
- g) rozvíjení alternativních metod urovnávání sporů;
- h) podporu dalšího vzdělávání soudců a soudních zaměstnanců.

3. Odchylně od odstavce 2 přijímá Rada opatření týkající se rodinného práva s mezinárodním prvkem zvláštním legislativním postupem. Rada rozhoduje jednomyslně po konzultaci s Evropským parlamentem.

Rada může na návrh Komise přijmout rozhodnutí určující ty aspekty rodinného práva s mezinárodním

prvkem, které mohou být předmětem aktů přijatých řádným legislativním postupem. Rada rozhoduje jednomyslně po konzultaci s Evropským parlamentem. Návrh uvedený v druhém pododstavci se postoupí vnitrostátním parlamentům. Vysloví-li některý vnitrostátní parlament během šesti měsíců ode dne tohoto postoupení svůj nesouhlas, není rozhodnutí přijato. Není-li nesouhlas vysloven, může Rada rozhodnutí přijmout.

KAPITOLA 4 JUSTIČNÍ SPOLUPRÁCE V TRESTNÍCH VĚCECH

Článek 82

(bývalý článek 31 Smlouvy o EU)

1. Justiční spolupráce v trestních věcech je v Unii založena na zásadě vzájemného uznávání rozsudků a soudních rozhodnutí a zahrnuje sblížení právních předpisů členských států v oblastech uvedených v odstavci 2 a v článku 83.

Evropský parlament a Rada přijímají řádným legislativním postupem opatření, která mají za cíl:

- a) stanovit pravidla a postupy pro zajištění uznávání všech forem rozsudků a soudních rozhodnutí v celé Unii;
- b) předcházet střetům příslušnosti mezi členskými státy a řešit je;
- c) podporovat další vzdělávání soudců a soudních zaměstnanců;
- d) usnadňovat spolupráci mezi justičními nebo obdobnými orgány členských států v rámci trestního řízení a výkonu rozhodnutí.

2. V rozsahu nezbytném pro usnadnění vzájemného uznávání rozsudků a soudních rozhodnutí a policejní a justiční spolupráce v trestních věcech s přeshraničním rozměrem mohou Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem stanovit formou směrnice minimální pravidla. Tato minimální pravidla přihlížejí k rozdílnosti mezi právními tradicemi a systémy členských států.

Týkají se:

- a) vzájemné přípustnosti důkazů mezi členskými státy;
- b) práv osob v trestním řízení;
- c) práv obětí trestných činů;
- d) dalších zvláštních aspektů trestního řízení, které Rada předem určila v rozhodnutí; při přijímání tohoto rozhodnutí Rada rozhoduje jednomyslně po obdržení souhlasu Evropského parlamentu.

Přijetí minimálních pravidel podle tohoto odstavce nebrání členským státům zachovat nebo zavést vyšší stupeň ochrany osob.

3. Pokud se člen Rady domnívá, že by se návrh směrnice podle odstavce 2 dotkl základních aspektů jeho systému trestního soudnictví, může požádat, aby se návrhem zabývala Evropská rada.

V takovém případě se řádný legislativní postup pozastaví. Po projednání, a pokud bylo dosaženo konsensu, Evropská rada do čtyř měsíců od tohoto pozastavení vrátí návrh zpět Radě, která ukončí pozastavení řádného legislativního postupu.

Není-li dohoda dosažena a pokud si alespoň devět členských států přeje navázat posílenou spolupráci na základě dotčeného návrhu směrnice, oznámí to ve stejné lhůtě Evropskému parlamentu, Radě a Komisi. V takovém případě se povolení k zavedení posílené spolupráce podle čl. 20 odst. 2 Smlouvy o Evropské unii a čl. 329 odst. 1 této smlouvy považuje za udělené a použije se ustanovení o posílené spolupráci.

Článek 83

(bývalý článek 31 Smlouvy o EU)

1. Evropský parlament a Rada mohou řádným legislativním postupem stanovit formou směrnice minimální pravidla týkající se vymezení trestných činů a sankcí v oblastech mimořádně závažné trestné činnosti s přeshraničním rozměrem z důvodu povahy nebo dopadu těchto trestných činů nebo kvůli zvláštní potřebě potírat ji na společném základě.

Jsou to tyto oblasti trestné činnosti: terorismus, obchod s lidmi a sexuální vykořisťování žen a dětí, nedovolený obchod s drogami, nedovolený obchod se zbraněmi, praní peněz, korupce, padělání platebních prostředků, trestná činnost v oblasti výpočetní techniky a organizovaná trestná činnost.

Na základě vývoje trestné činnosti může Rada přijmout rozhodnutí určující další oblasti trestné činnosti, které splňují kritéria uvedená v tomto odstavci. Rozhoduje jednomyslně po obdržení souhlasu Evropského parlamentu.

2. Ukáže-li se, že sblížení trestněprávních předpisů členského státu je nezbytné pro zajištění účinného provádění politiky Unie v oblasti, která byla předmětem harmonizačního opatření, mohou směrnice stanovit minimální pravidla pro vymezení trestných činů a sankcí v dané oblasti. Tyto směrnice se přijmou stejným řádným nebo zvláštním legislativním postupem, který byl použit pro přijetí dotčených harmonizačních opatření, aniž je dotčen článek 76.

3. Pokud se člen Rady domnívá, že by se návrh směrnice podle odstavce 1 nebo 2 dotkl základních aspektů jeho systému trestního soudnictví, může požádat, aby se návrhem zabývala Evropská rada. V takovém případě se žádný legislativní postup pozastaví. Po projednání, a pokud bylo dosaženo konsensu, Evropská rada do čtyř měsíců od tohoto pozastavení vrátí návrh zpět Radě, která ukončí pozastavení řádného legislativního postupu. Není-li dohody dosaženo a pokud si alespoň devět členských států přeje navázat posílenou spolupráci na základě dotčeného návrhu směrnice, oznámí ta ve stejné lhůtě Evropskému parlamentu, Radě a Komisi. V takovém případě se povolení k zavedení posílené spolupráce podle čl. 20 odst. 2 Smlouvy o Evropské unii a čl. 329 odst. 1 této smlouvy považuje za udělené a použijí se ustanovení o posílené spolupráci.

Článek 84

Evropský parlament a Rada mohou řádným legislativním postupem přijmout pobídková a podpůrná opatření pro činnost členských států v oblasti předcházení trestné činnosti, s vyloučením harmonizace právních předpisů členských států.

Článek 85

(bývalý článek 31 Smlouvy o EU)

1. Posláním Eurojustu je podporovat a posilovat koordinaci a spolupráci mezi vnitrostátními orgány pověřenými vyšetřováním a stíháním závažné trestné činnosti, která se dotýká dvou nebo více členských států nebo která vyžaduje stíhání na společném základě, a to na základě operací vedených a informací poskytovaných orgány členských států a Europolem.

V této souvislosti Evropský parlament a Rada vymezi řádným legislativním postupem formou nařízení strukturu, fungování, oblast činnosti a úkoly Eurojustu. Tyto úkoly mohou zahrnovat:

a) zahájení trestních vyšetřování a navrhování zahájení stíhání, která vedou příslušné vnitrostátní orgány, zejména pokud jde o trestné činy proti finančním zájmům Unie;

b) koordinaci vyšetřování a stíhání uvedených v písmenu a);

c) posílení justiční spolupráce, včetně řešení střetů příslušností a úzké spolupráce s Evropskou soudní sítí.

Tato nařízení rovněž stanoví způsoby zapojení Evropského parlamentu a vnitrostátních parlamentů do hodnocení činnosti Eurojustu.

2. V rámci stíhání podle odstavce 1, a aniž je dotčen článek 86, vykonávají procesní úkony v souvislosti se soudním řízením příslušní vnitrostátní úředníci.

Článek 86

1. Pro boj proti trestným činům poškozujícím nebo ohrožujícím finanční zájmy Unie může Rada zvláštním legislativním postupem formou nařízení vytvořit z Eurojustu Úřad evropského veřejného žalobce. Rada rozhoduje jednomyslně po obdržení souhlasu Evropského parlamentu.

Není-li dosaženo jednomyslnosti, může skupina alespoň devíti členských států požádat, aby byl návrh nařízení předložen Evropské radě. V takovém případě se postup v Radě pozastaví. Po projednání, a pokud bylo dosaženo konsensu, Evropská rada do čtyř měsíců od tohoto pozastavení vrátí návrh zpět Radě k přijetí.

Není-li dohody dosaženo a pokud si alespoň devět členských států přeje navázat posílenou spolupráci na

základě dotčeného návrhu nařízení, oznámí to ve stejné lhůtě Evropskému parlamentu, Radě a Komisi. V takovém případě se povolení k zavedení posílené spolupráce podle čl. 20 odst. 2 Smlouvy o Evropské unii a čl. 329 odst. 1 této smlouvy považuje za udělené a použijí se ustanovení o posílené spolupráci.

2. Úřad evropského veřejného žalobce je, případně ve spojení s Europolem, příslušný k vyšetřování a stíhání pachatelů a spolupachatelů trestných činů poškozujících nebo ohrožujících finanční zájmy Unie, a jejich předvádění před soud. Před příslušnými soudy členských států vykonává v souvislosti s těmito trestnými činy úlohu veřejného žalobce.

3. Nařízením uvedené v odstavci 1 vymezi statut Úřadu evropského veřejného žalobce, podmínky pro výkon jeho funkcí, procesní pravidla platná pro jeho činnost, jakož i ta, jimiž se řídí připustnost důkazů, a pravidla použitelná na soudní přezkum procesních úkonů učiněných při výkonu jeho funkcí.

4. Evropská rada může současně nebo následně přijmout rozhodnutí pozměňující odstavce 1, kterým rozšíří pravomoci Úřadu evropského veřejného žalobce tak, aby zahrnovaly boj proti závažné trestné činnosti s přeshraničním rozměrem, a odpovídajícím způsobem pozměňující odstavce 2, pokud jde o pachatele a spolupachatele závažných trestných činů dotýkajících se několika členských států. Evropská rada rozhoduje jednomyslně po obdržení souhlasu Evropského parlamentu a po konzultaci s Komisí.

KAPITOLA 5

POLICEJNÍ SPOLUPRÁCE

Článek 87

(bývalý článek 30 Smlouvy o EU)

1. Unie vyvíjí policejní spolupráci, do níž jsou zapojeny všechny příslušné orgány členských států, včetně policie, celních orgánů a dalších donucovacích orgánů specializovaných na předcházení trestným činům, jejich odhalování a objasňování.

2. Pro účely odstavce 1 mohou Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem přijmout opatření týkající se:

a) shromažďování, uchování, zpracování, analýzy a výměny příslušných informací;

b) podpory vzdělávacího zaměstnanců, jakož i spolupráce týkající se výměny zaměstnanců, prostředků a forenzního výzkuumu;

c) společných kriminalistických metod při odhalování závažných forem organizované trestné činnosti.

3. Rada může zvláštním legislativním postupem přijmout opatření týkající se operativní spolupráce mezi orgány uvedenými v tomto článku. Rada rozhoduje jednomyslně po konzultaci s Evropským parlamentem.

Není-li dosaženo jednomyslnosti, může skupina alespoň devíti členských států požádat, aby byl návrh opatření předložen Evropské radě. V takovém případě se postup v Radě pozastaví. Po projednání, a pokud bylo dosaženo konsensu, Evropská rada do čtyř měsíců od tohoto pozastavení vrátí návrh zpět Radě k přijetí.

Není-li dohody dosaženo a pokud si alespoň devět členských států přeje navázat posílenou spolupráci na základě dotčeného návrhu opatření, oznámí to ve stejné lhůtě Evropskému parlamentu, Radě a Komisi. V takovém případě se povolení k zavedení posílené

spolupráce podle čl. 20 odst. 2 Smlouvy o Evropské unii a čl. 329 odst. 1 této smlouvy považuje za udělené a použijí se ustanovení o posílené spolupráci.

Zvláštní postup podle druhého a třetího pododstavce se nepoužije na akty, které představují rozvoj schengenského *acquis*.

Článek 88

(bývalý článek 30 Smlouvy o EU)

1. Posláním Europolu je podporovat a posilovat činnost policejních orgánů a jiných donucovacích orgánů členských států, jakož i jejich vzájemnou spolupráci při předcházení závažné trestné činnosti dotýkající se dvou nebo více členských států, terorismu a těm formám trestné činnosti, které se dotýkají společného zájmu, jenž je předmětem některé politiky Unie, a při boji proti takové trestné činnosti.

2. Evropský parlament a Rada vymezi řádným legislativním postupem formou nařízení strukturu, fungování, oblast činnosti a úkoly Europolu. Tyto úkoly mohou zahrnovat:

a) shromažďování, uchovávání, zpracovávání, analýzu a výměnu informací předávaných zejména orgány členských států nebo třetích zemí či subjektů;
b) koordinaci, organizaci a provádění vyšetřování a operativních akcí, vedených společně s příslušnými orgány členských států nebo v rámci společných vyšetřovacích týmů, případně ve spojení s Eurojustem. Tato nařízení rovněž stanoví způsoby kontroly činnosti Europolu Evropským parlamentem, do které jsou zapojeny vnitrostátní parlamenty.

3. Jakákoli operativní akce Europolu musí být vedena ve spojení a po dohodě s orgány členských států, jejichž území se týká. Používání donucovacích opatření spadá výlučně do pravomoci příslušných vnitrostátních orgánů.

Článek 89

(bývalý článek 32 Smlouvy o EU)

Rada stanoví zvláštním legislativním postupem podmínky a meze, za nichž mohou příslušné orgány členských států uvedené v článcích 82 a 87 působit na území jiného členského státu ve spojení a po dohodě s jeho orgány. Rada rozhoduje jednomyslně po konzultaci s Evropským parlamentem.

HLAVA VII

SPOLEČNÁ PRAVIDLA PRO HOSPODÁŘSKOU SOUTĚŽ, DANĚ A SBLÍŽOVÁNÍ PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

KAPITOLA 1

PRAVIDLA HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ODDÍL I

PRAVIDLA PLATNÁ PRO PODNIKY

Článek 101

(bývalý článek 81 Smlouvy o ES)

1. S vnitřním trhem jsou neslučitelné, a proto zakázané, veškeré dohody mezi podniky, rozhodnutí sdružení podniků a jednání ve vzájemné shodě, které by mohly ovlivnit obchod mezi členskými státy a jejichž účelem nebo důsledkem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na vnitřním trhu, zejména ty, které a) přímo nebo nepřímo určují nákupní nebo prodejní ceny anebo jiné obchodní podmínky;

b) omezují nebo kontrolují výrobu, odbyt, technický rozvoj nebo investice;

c) rozděľují trhy nebo zdroje zásobování;

d) uplatňují vůči obchodním partnerům rozdílné podmínky při plnění stejné povahy, čímž jsou někteří partneři znevýhodněni v hospodářské soutěži;

e) podmiňují uzavření smluv tím, že druhá strana přijme další plnění, která ani věcně, ani podle obchodních zvyklostí s předmětem těchto smluv nesouvisí.

2. Dohody nebo rozhodnutí zakázané podle tohoto článku jsou neplatné od počátku.

3. Odstavec 1 však může být prohlášen za neúčinný pro:

— dohody nebo kategorie dohod mezi podniky,

— rozhodnutí nebo kategorie rozhodnutí sdružení podniků a

— jednání ve vzájemné shodě nebo jejich kategorie, které přispívají ke zlepšení výroby nebo distribuce výrobků anebo k podpoře technického či hospodářského pokroku, přičemž vyhrazují spotřebitelům přiměřený podíl na výhodách z toho vyplývajících, a které

a) neukládají příslušným podnikům omezení, jež nejsou k dosažení těchto cílů nezbytná;

b) neumožňují těmto podnikům vyloučit hospodářskou soutěž ve vztahu k podstatné části výrobků tímto dotčených.

Článek 102

(bývalý článek 82 Smlouvy o ES)

S vnitřním trhem je neslučitelné, a proto zakázané, pokud to může ovlivnit obchod mezi členskými státy, aby jeden nebo více podniků zneužívaly dominantního postavení na vnitřním trhu nebo jeho podstatné části.

Takové zneužívání může zejména spočívat:

a) v přímém nebo nepřímém vynucování nepřiměřených nákupních nebo prodejních cen anebo jiných nerovných obchodních podmínek;

b) v omezování výroby, odbytu nebo technického vývoje na úkor spotřebitelů;

c) v uplatňování rozdílných podmínek vůči obchodním partnerům při plnění stejné povahy, čímž jsou někteří partneři znevýhodňováni v hospodářské soutěži;

d) v podmiňování uzavření smluv tím, že druhá strana přijme další plnění, která ani věcně, ani podle obchodních zvyklostí s předmětem těchto smluv nesouvisí.

Článek 103

(bývalý článek 83 Smlouvy o ES)

1. Nařízení nebo směrnice potřebné k provedení žád uvedených v článcích 101 a 102 přijímá Rada na návrh Komise a po konzultaci s Evropským parlamentem.

2. Cílem předpisů uvedených v odstavci 1 je zejména:

a) zajistit dodržování zákazů uvedených v čl. 101 odst. 1 a v článku 102 stanovením pokut a penále;

b) určit prováděcí pravidla k čl. 101 odst. 3 s přihlédnutím k nutnosti zajistit účinný dozor při co největším zjednodušení správní kontroly;

c) podrobněji vymežit v případě potřeby rozsah uplatňování článků 101 a 102 v jednotlivých hospodářských odvětvích;

d) vymežit úlohy Komise a Soudního dvora Evropské unie při provádění ustanovení uvedených v tomto odstavci;

e) vymežit poměr mezi vnitrostátními právními předpisy na jedné straně a ustanoveními tohoto oddílu nebo předpisy přijatými na základě tohoto článku na straně druhé.

Článek 104

(bývalý článek 84 Smlouvy o ES)

Dokud nenabudou platnosti předpisy vydané podle článku 103, rozhodují o přípustnosti dohod, rozhodnutí a jednání ve vzájemné shodě a o zneužívání dominantního postavení na vnitřním trhu orgány členských států v souladu s vnitrostátními právními předpisy a s ustanoveními článku 101, zejména odstavce 3, a článku 102.

Článek 105

(bývalý článek 85 Smlouvy o ES)

1. Aniž je dotčen článek 104, dbá Komise na provádění zásad vytyčených v článcích 101 a 102.

Na žádost členského státu nebo z úřední povinnosti a v součinnosti s příslušnými orgány členských států, které jí budou nápomocny, vyšetřuje případy domnělého porušení uvedených zásad. Zjistí-li, že k porušení došlo, navrhe prostředky vhodné k jeho odstranění.

2. Trvá-li porušení i nadále, Komise konstatuje porušení zásad zdůvodněným rozhodnutím.

Komise může své rozhodnutí zveřejnit a zmocnit členské státy, aby přijaly potřebná opatření k nápravě, jejichž podmínky a podrobnosti Komise určí.

3. Komise může přijmout nařízení týkající se kategorií dohod, o nichž Rada přijala nařízení nebo směrnici podle čl. 103 odst. 2 písm. b).

Článek 106

(bývalý článek 86 Smlouvy o ES)

1. Pokud jde o veřejné podniky a podniky, kterým členské státy přiznávají zvláštní nebo výlučná práva, tyto státy nepřijmou ani neponechají v platnosti opatření odporující pravidlům Smluv, zejména pravidlům stanoveným v článcích 18 a 101 až 109.

2. Podniky pověřené poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu nebo ty, které mají povahu fiskálního monopolu, podléhají pravidlům obsaženým ve Smlouvách, zejména pravidlům hospodářské soutěže, pokud uplatnění těchto pravidel nebrání právně nebo fakticky plnění zvláštních úkolů, které jim byly svěřeny. Rozvoj obchodu nesmí být dotčen v míře, která by byla v rozporu se zájmem Unie.

3. Komise dohlíží na provádění tohoto článku a vydává podle potřeby členským státům potřebné směrnice a rozhodnutí.

ODDÍL 2 STÁTNÍ PODPORY

Článek 107

(bývalý článek 87 Smlouvy o ES)

1. Podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné s vnitřním trhem, nestanoví-li Smlouvy jinak.

2. S vnitřním trhem jsou slučitelné:

a) podpory sociální povahy poskytované individuálním spotřebitelům za podmínky, že se poskytují bez diskriminace na základě původu výrobků;

b) podpory určené k náhradě škod způsobených přírodními pohromami nebo jinými mimořádnými událostmi;

c) podpory poskytované hospodářství určitých oblastí Spolkové republiky Německo postižených rozdělením Německa, pokud jsou potřebné k vyrovnání hospodářských znevýhodnění způsobených tímto rozdělením. Pět let po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost může Rada na návrh Komise přijmout rozhodnutí, jímž se toto písmeno zruší.

3. Za slučitelné s vnitřním trhem mohou být považovány:

a) podpory, které mají napomáhat hospodářskému rozvoji oblastí s mimořádně nízkou životní úrovní nebo s vysokou nezaměstnaností, jakož i rozvoji regionů uvedených v článku 349 s ohledem na jejich strukturální, hospodářskou a sociální situaci;

b) podpory, které mají napomoci uskutečnění některého významného projektu společného evropského zájmu anebo napravit vážnou poruchu v hospodářství některého členského státu;

c) podpory, které mají usnadnit rozvoj určitých hospodářských činností nebo hospodářských oblastí, pokud nemění podmínky obchodu v takové míře, jež by byla v rozporu se společným zájmem;

d) podpory určené na pomoc kultuře a zachování kulturního dědictví, jestliže neovlivní podmínky obchodu a hospodářské soutěže v Unii v míře odporující společnému zájmu;

e) jiné kategorie podpor, které určí Rada na návrh Komise rozhodnutím.

Článek 108

(bývalý článek 88 Smlouvy o ES)

1. Komise ve spolupráci s členskými státy zkoumá průběžně režimy podpor existující v těchto státech. Navrhuje jim vhodná opatření, která vyžaduje postupný rozvoj nebo fungování vnitřního trhu.

2. Zjistí-li Komise poté, co vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek, že podpora poskytovaná některým státem nebo ze státních prostředků není slučitelná s vnitřním trhem podle článku 107 nebo že je zneužívána, rozhodne, že dotčený stát ve lhůtě stanovené Komisí takovou podporu zruší nebo upraví.

Nepodrobí-li se dotčený stát tomuto rozhodnutí ve stanovené lhůtě, může Komise nebo jiný zainteresovaný stát, odchýlně od článků 258 a 259, předložit věc přímo Soudnímu dvoru Evropské unie.

Rada může na žádost členského státu jednomyslně rozhodnout, že podpora, kterou tento stát poskytuje nebo hodlá poskytnout, má být odchýlně od článku 107 nebo nařízení podle článku 109 považována za slučitelnou s vnitřním trhem, odůvodňují-li takové rozhodnutí mimořádné okolnosti.

Zahájila-li již Komise ve věci této podpory řízení podle prvního pododstavce tohoto odstavce, bude podáním žádosti příslušného státu Radě uvedené řízení pozastaveno až do vyjádření Rady.

Nevyjádří-li se však Rada do tří měsíců po podání této žádosti, rozhodne věc Komise.

3. Komise musí být včas informována o záměrech poskytnout nebo upravit podpory, aby mohla podat svá vyjádření. Má-li za to, že takový záměr není s ohledem na článek 107 slučitelný s vnitřním trhem, zahájí neprodleně řízení podle odstavce 2. Dotčený členský stát neprovede zamýšlená opatření, dokud Komise v tomto řízení nepřijme konečné rozhodnutí.

4. Komise může přijmout nařízení týkající se kategorií státních podpor, u kterých Rada podle článku 109 dala možnost vyjmout je z řízení uvedeného v odstavci 3 tohoto článku.

Článek 109

(bývalý článek 89 Smlouvy o ES)

Rada může na návrh Komise a po konzultaci s Evropským parlamentem přijímat veškerá potřebná prováděcí nařízení k článkům 107 a 108, a zejména stanovit podmínky, za nichž se použije čl. 108 odst. 3, jakož i vymezovat druhy podpor, které jsou vyňaty z tohoto řízení.

Článek 113

(bývalý článek 93 Smlouvy o ES)

Rada zvláštním legislativním postupem a po konzultaci s Evropským parlamentem a Hospodářským a sociálním výborem jednomyslně přijme ustanovení k harmonizaci právních předpisů týkajících se daní z obratu, spotřebních daní a jiných nepřímých daní v rozsahu, v jakém je tato harmonizace nezbytná pro vytvoření a fungování vnitřního trhu a zabránění narušení hospodářské soutěže.

KAPITOLA 3**SBLÍŽOVÁNÍ PŘÁVNÍCH PŘEDPISŮ****Článek 114**

(bývalý článek 95 Smlouvy o ES)

1. Není-li ve Smlouvách stanoveno jinak, použijí se k dosažení cílů uvedených v článku 26 následující ustanovení. Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem po konzultaci s Hospodářským a sociálním výborem přijímají opatření ke sblížení ustanovení právních a správních předpisů členských států, jejichž účelem je vytvoření a fungování vnitřního trhu.

2. Odstavec 1 se nevztahuje na ustanovení o daních, ustanovení týkající se volného pohybu osob, ani na ustanovení týkající se práv a zájmů zaměstnanců.

3. Komise bude ve svých návrzích podle odstavce 1 týkajících se zdraví, bezpečnosti, ochrany životního prostředí a ochrany spotřebitele vycházet z vysoké úrovně ochrany a přihlédne přitom zejména k novému vývoji založenému na vědeckých poznatcích. V rámci svých pravomocí usilují o tento cíl též Evropský parlament a Rada.

4. Pokládá-li členský stát poté, co Evropský parlament a Rada, Rada nebo Komise přijaly harmonizační opatření, za závažných důvodů uvedených v článku 36 nebo vnitrostátní předpisy týkající se ochrany životního nebo pracovního prostředí, oznámí je Komisi spolu s důvody pro jejich ponechání.

5. Anž je dotčen odstavec 4, pokládá-li členský stát poté, co Evropský parlament a Rada, Rada nebo Komise přijaly harmonizační opatření, za nezbytné zavést vnitrostátní předpisy, opírající se o nové vědecké poznatky k ochraně životního prostředí nebo pracovního prostředí, z důvodu zvláštního problému, který se objeví v tomto členském státě po přijetí harmonizačních opatření, oznámí zamýšlené předpisy Komisi spolu s důvody pro jejich zavedení.

6. Komise do šesti měsíců po oznámení podle odstavců 4 a 5 dotčených vnitrostátní právní předpisy schválí nebo zamítne poté, co prověří, zda neslouží jako prostředek svévolné diskriminace nebo zastřeného omezení obchodu mezi členskými státy a nenarušují fungování vnitřního trhu.

Nerozhodne-li Komise v této lhůtě, pokládají se vnitrostátní předpisy uvedené v odstavcích 4 a 5 za schválené.

Je-li to opodstatněně složitostí věci a neexistuje-li nebezpečí pro lidské zdraví, může Komise oznámit dotčenému členskému státu, že lhůta uvedená v tomto odstavci může být prodloužena o další lhůtu až šesti měsíců.

7. Je-li členský stát oprávněn podle odstavce 6 zachovat nebo zavést vnitrostátní předpisy, které se odchylují od harmonizačního opatření, přezkoumá Komise neprodleně, zda má navrhnout přizpůsobení tohoto opatření.

8. Upozorní-li členský stát v některé oblasti, která byla předmětem harmonizačních opatření, na určitý problém veřejného zdraví, uvědomí o něm Komisi, která neprodleně přezkoumá, zda nenavrhuje Radě odpovídající opatření.

9. Odchylně od postupu podle článků 258 a 259 může Komise nebo kterýkoli členský stát předložit věc přímo Soudnímu dvoru Evropské unie, domnívá-li se, že jiný členský stát zneužívá pravomoci stanovené v tomto článku.

10. Výše uvedená harmonizační opatření zahrnují ve vhodných případech ochrannou doložku, která zmocňuje členské státy přijmout z jednoho nebo více důvodů neekonomické povahy uvedených v článku 36 prozatímní opatření, která podléhají kontrolnímu postupu Unie.

Článek 115

(bývalý článek 94 Smlouvy o ES)

Aniž je dotčen článek 114, Rada zvláštním legislativním postupem a po konzultaci s Evropským parlamentem a Hospodářským a sociálním výborem jednomyslně přijímá směrnice o sblížení právních a správních předpisů členských států, které mají přímý vliv na vytváření nebo fungování vnitřního trhu.

Článek 116

(bývalý článek 96 Smlouvy o ES)

Zjistí-li Komise, že existující rozdíly mezi právními a správními předpisy členských států narušují podmínky hospodářské soutěže na vnitřním trhu a vyvolávají narušení, které je nutno odstranit, poradí se s danými členskými státy.

Nevedou-li tyto porady k odstranění takové nerovnováhy, přijmou Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem za tímto účelem potřebné směrnice. Mohou být přijata jakákoli jiná vhodná opatření uvedená ve Smlouvách.

Článek 117

(bývalý článek 97 Smlouvy o ES)

1. Jsou-li důvody k obavám, že přijetí nebo změna právního a správního předpisu může vyvolat narušení ve smyslu předchozího článku, zahájí členský stát, který přijetí nebo změnu zamýšlí, jednání s Komisí. Komise po konzultaci s členskými státy doporučí příslušným státům vhodná opatření, aby k nerovnováze nedošlo.

2. Jestliže stát, který hodlá přijmout nebo změnit vnitrostátní předpisy, nevyhoví doporučení Komise, které je mu určeno, nelze od jiných členských států požadovat, aby podle článku 116 změnily své vnitrostátní předpisy za účelem odstranění tohoto narušení. Jestliže členský stát, který nedbal doporučení Komise, vyvolá narušení pouze ke své vlastní újmě, článek 116 se nepoužije.

Článek 118

V rámci vytvoření nebo fungování vnitřního trhu přijmou Evropský parlament a Rada řádným legislativním

postupem opatření o vytvoření evropských práv duševního vlastnictví, která zajistí jednotnou ochranu práv duševního vlastnictví v Unii, a o zavedení centralizovaného režimu pro vydávání povolení, koordinaci a kontrolu na úrovni Unie.

Rada stanoví zvláštním legislativním postupem formou nařízení pravidla pro používání jazyků ve vztahu k evropským právům duševního vlastnictví. Rada rozhoduje jednomyslně po konzultaci s Evropským parlamentem.

HLAVA VIII HOSPODÁŘSKÁ A MĚNOVÁ POLITIKA

Článek 119

(bývalý článek 4 Smlouvy o ES)

1. Činnosti členských států a Unie ve smyslu článku 3 Smlouvy o Evropské unii zahrnují za podmínek stanovených Smlouvami zavedení hospodářské politiky, která je založena na úzké koordinaci hospodářských politik členských států, na vnitřním trhu a na vymezení společných cílů a která je prováděna v souladu se zásadou otevřeného tržního hospodářství s volnou soutěží.

2. Souběžně s tím zahrnují tyto činnosti za podmínek a v souladu s postupy stanovenými Smlouvami jednotnou měnu – euro, jakož i vymezení a provádění jednotné měnové a devizové politiky, jejímž prvotním cílem je udržet cenovou stabilitu, a aniž je dotčen tento cíl, podporovat obecnou hospodářskou politiku v Unii v souladu se zásadou otevřeného tržního hospodářství s volnou soutěží.

3. Tyto činnosti členských států a Unie zahrnují dodržování následujících hlavních zásad: stabilní ceny, zdravé veřejné finance a měnové podmínky a trvale udržitelná platební bilance.

KAPITOLA I HOSPODÁŘSKÁ POLITIKA

Článek 120

(bývalý článek 98 Smlouvy o ES)

Členské státy směřují své hospodářské politiky tak, aby v rámci hlavních směrů uvedených v čl. 121 odst. 2 přispívaly k dosahování cílů Unie ve smyslu článku 3 Smlouvy o Evropské unii. Členské státy a Unie postupují v souladu se zásadami stanovenými v článku 119 a v souladu se zásadou otevřeného tržního hospodářství s volnou soutěží, čímž je podporováno efektivní umisťování zdrojů.

Článek 121

(bývalý článek 99 Smlouvy o ES)

1. Členské státy považují své hospodářské politiky za věc společného zájmu a koordinují je v rámci Rady v souladu s článkem 120.

2. Rada přijme na doporučení Komise návrh hlavních směrů hospodářských politik členských států a Unie a podá o tom zprávu Evropské radě.

Evropská rada na základě zpráv Rady projedná závěry o hlavních směrech hospodářských politik členských států a Unie.

Na základě těchto závěrů podá Rada doporučení, ve kterém budou tyto hlavní směry vymezeny. Rada o svém doporučení informuje Evropský parlament.

3. K zajištění užší koordinace hospodářských politik a trvalé konvergence hospodářské výkonnosti členských států sleduje Rada na základě zpráv předkládaných

Komisi hospodářský vývoj v každém členském státě a v Unii, jakož i soulad hospodářských politik s hlavními směry uvedenými v odstavci 2, a pravidelně provádí celkové hodnocení.

Pro účely tohoto mnohostranného dohledu poskytují členské státy Komisi informace o důležitých opatřeních v oblasti své hospodářské politiky, jakož i další informace, které považují za nezbytné.

4. Zjistí-li se na základě postupu uvedeného v odstavci 3, že hospodářské politiky členského státu nejsou v souladu s hlavními směry uvedenými v odstavci 2 nebo že by mohly ohrozit řádné fungování hospodářské a měnové unie, může se Komise na dotčený členský stát obrátit s varováním. Rada může na doporučení Komise podat dotčenému členskému státu nezbytná doporučení. Rada může na návrh Komise rozhodnout o zveřejnění svých doporučení.

V rámci tohoto odstavce Rada při rozhodování nepřihlíží k hlasu člena Rady zastupujícího dotčený členský stát. Kvalifikovaná většina ostatních členů Rady je vymezena podle čl. 238 odst. 3 písm. a).

5. Předseda Rady a Komise podají Evropskému parlamentu zprávu o výsledcích mnohostranného dohledu. Předseda Rady může být vyzván, aby vystoupil před příslušným výborem Evropského parlamentu, jestliže Rada své doporučení zveřejnila.

6. Evropský parlament a Rada mohou řádným legislativním postupem formou nařízení přijmout podrobná pravidla pro postup při mnohostranném dohledu podle odstavců 3 a 4.

Článek 122

(bývalý článek 100 Smlouvy o ES)

1. Aniž jsou dotčeny jiné postupy stanovené ve Smlouvách, může Rada na návrh Komise rozhodnout v duchu solidarity mezi členskými státy o opatřeních přiměřených hospodářské situaci, zejména když vzniknou závažné obtíže v zásobování určitými produkty, především v oblasti energetiky.

2. Nastanou-li členskému státu z důvodu přírodních pohrom nebo mimořádných událostí, které nemůže ovlivnit, obtíže nebo je-li z těchto důvodů vážně ohrožen závažným obtížemi, může Rada na návrh Komise poskytnout dotčenému členskému státu za určitých podmínek finanční pomoc Unie.

Předseda Rady informuje o rozhodnutí Evropský parlament.

Článek 123

(bývalý článek 101 Smlouvy o ES)

1. Evropské centrální bance nebo centrálním bankám členských států (dále jen „národní centrální banky“) se zakazuje poskytovat možnost přečerpání zůstatku bankovních účtů nebo jakýkoli jiný typ úvěru orgánům, institucím nebo jiným subjektům Unie, ústředním vládám, regionálním nebo místním orgánům nebo jiným veřejnoprávním orgánům, jiným veřejnoprávním subjektům nebo veřejným podnikům členských států; rovněž je zakázán přímý nákup jejich dluhových nástrojů Evropskou centrální bankou nebo národními centrálními bankami.

2. Odstavec 1 se nepoužije na úvěrové instituce ve veřejném vlastnictví, kterým národní centrální banky a Evropská centrální banka v souvislosti s poskytováním peněžních prostředků centrálními bankami poskytují stejné zacházení jako soukromým úvěrovým institucím.

Článek 124

(bývalý článek 102 Smlouvy o ES)
Zakazují se jakákoli opatření, která nejsou odůvodněna veřejným dohledem a která umožňují orgánům, institucím nebo jiným subjektům Unie, ústředním vládám, regionálním nebo místním orgánům nebo jiným veřejným orgánům, jiným veřejnoprávními subjektům nebo veřejným podnikům členských států zvýhodněný přístup k finančním institucím.

Článek 125

(bývalý článek 103 Smlouvy o ES)

1. Unie neodpovídá za závazky ani nepřebírá závazky ústředních vlád, regionálních nebo místních orgánů nebo jiných veřejných orgánů, jiných veřejnoprávních subjektů nebo veřejných podniků kteréhokoliv členského státu, pokud se nejedná o vzájemné finanční záruky pro společné uskutečňování určitého záměru. Členský stát neodpovídá za závazky ani nepřebírá závazky ústředních vlád, regionálních nebo místních orgánů nebo jiných veřejných orgánů, jiných veřejnoprávních subjektů nebo veřejných podniků jiného členského státu, aniž jsou dotčeny vzájemné finanční záruky pro společné uskutečňování určitého záměru.

2. Rada může na návrh Komise a po konzultaci s Evropským parlamentem v případě potřeby upřesnit definice pro použití zákazů uvedených v člancích 123 a 124 a v tomto článku.

Článek 126

(bývalý článek 104 Smlouvy o ES)

1. Členské státy se vyvarují nadměrných schodků veřejných financí.

2. Komise sleduje vývoj rozpočtové situace a výši veřejného dluhu v členských státech, aby bylo možno zjistit závažné chyby. Zkoumá zejména dodržování rozpočtové kázně na základě těchto dvou kritérií:

a) zda poměr plánovaného nebo skutečného schodku veřejných financí k hrubému domácímu produktu nepřekračuje referenční hodnotu, ledaže by:

— buď poměr podstatně a nepřetržitě klesal a dosáhl úrovně, která se blíží referenční hodnotě,

— nebo by překročení referenční hodnoty bylo pouze výjimečné a dočasné a poměr zůstal blízko k referenční hodnotě;

b) zda poměr veřejného dluhu k hrubému domácímu produktu nepřekračuje referenční hodnotu, ledaže se poměr dostatečně snižuje a blíží se uspokojivým tempem k referenční hodnotě.

Referenční hodnoty jsou stanoveny v Protokolu o postupu při nadměrném schodku připojeném ke Smlouvám.

3. Nesplňuje-li členský stát požadavky podle jednoho nebo žádného z těchto kritérií, Komise vypracuje zprávu. Zpráva Komise přihlédně k tomu, zda schodek veřejných financí překračuje veřejné investiční výdaje, jakož i ke všem dalším rozhodujícím faktorům včetně střednědobé hospodářské a rozpočtové pozice členského státu.

Komise může také vypracovat zprávu, je-li i přes plnění kritérií toho názoru, že v některém členském státě existuje riziko nadměrného schodku.

4. Hospodářský a finanční výbor vydá stanovisko ke zprávě Komise.

5. Usoudí-li Komise, že v členském státě existuje nebo může vzniknout nadměrný schodek, předloží stanovisko dotyčnému členskému státu a informuje o tom Radu.

6. Rada na návrh Komise a po zvážení všech připomínek, které dotyčný členský stát případně učiní, rozhodne po celkovém zhodnocení, zda existuje nadměrný schodek.

7. Rozhodne-li Rada podle odstavce 6, že nadměrný schodek existuje, přijme bez zbytečného odkladu na doporučení Komise doporučení, která podá dotyčnému členskému státu, aby tento členský stát mohl ve stanovené lhůtě tuto situaci ukončit. S výhradou odstavce 8 nebudou tato doporučení zveřejněna.

8. Zjistí-li Rada, že ve stanovené lhůtě nebyla na její doporučení přijata žádná účinná opatření, může svá doporučení zveřejnit.

9. Nenásleduje-li členský stát ani poté doporučení Rady, může Rada rozhodnout o výzvě členskému státu, aby v určité lhůtě učinil opatření ke snížení schodku, která Rada považuje za nezbytná pro nápravu situace.

V takovém případě může Rada žádat dotyčný členský stát, aby podle zvláštního harmonogramu předkládal zprávy za účelem posouzení jeho úsilí o nápravu.

10. Právo podat žalobu podle článků 258 a 259 nelze uplatnit v rámci odstavců 1 až 9 tohoto článku.

11. Pokud se členský stát nepodřídí rozhodnutí přijatému podle odstavce 9, může Rada rozhodnout, že použije nebo případně zesílí jedno nebo více z následujících opatření:

— požádá dotyčný členský stát, aby před vydáním obligací a jiných cenných papírů zveřejnil dodatečné informace, které Rada určí,

— vyzve Evropskou investiční banku, aby přehodnotila svou úvěrovou politiku vůči dotyčnému členskému státu,

— požádá dotyčný členský stát, aby uložil neuročený vklad v přiměřené výši u Unie, dokud nebude podle názoru Rady nadměrný schodek napraven,

— uloží pokuty v přiměřené výši.

Předseda Rady informuje Evropský parlament o přijatých rozhodnutích.

12. Rada zruší některá nebo všechna svá rozhodnutí nebo doporučení uvedená v odstavcích 6 až 9 a 11 v takovém rozsahu, v jakém bude napraven podle názoru Rady nadměrný schodek v dotyčném členském státě. Zveřejnila-li Rada předtím svá doporučení, učiní, jakmile bude zrušeno rozhodnutí

podle odstavce 8, veřejně prohlášení, že nadměrný schodek v dotyčném členském státě již neexistuje.

13. Při přijímání rozhodnutí nebo doporučení uvedených v odstavcích 8, 9, 11 a 12 rozhoduje Rada na doporučení Komise.

Při přijímání opatření uvedených v odstavcích 6 až 9, 11 a 12 Rada nepřihlíží k hlasu člena Rady zastupujícího dotyčný členský stát.

Kvalifikovaná většina ostatních členů Rady je vymezena podle čl. 238 odst. 3 písm. a).

14. Další ustanovení týkající se provádění postupu popsaného v tomto článku jsou stanovena

v Protokolu o postupu při nadměrném schodku, připojeném ke Smlouvám.

Rada přijme zvláštním legislativním postupem a po konzultaci s Evropským parlamentem a Evropskou centrální bankou jednomyslně vhodná ustanovení, která poté nahradí tento protokol.

S výhradou ostatních ustanovení tohoto odstavce stanoví Rada na návrh Komise a po konzultaci s Evropským parlamentem bližší podrobnosti a definice k provedení uvedeného protokolu.

Článek 127

(bývalý článek 105 Smlouvy o ES)

1. Prvořadým cílem Evropského systému centrálních bank (dále jen „ESCB“) je udržovat cenovou stabilitu. Aniž je dotčen cíl cenové stability, podporuje ESCB obecně hospodářské politiky v Unii se záměrem přispět k dosažení cílů Unie, jak jsou vymezeny v článku 3 Smlouvy o Evropské unii. ESCB jedná ve shodě se zásadami stanovenými v článku 119 a v souladu se zásadou otevřeného tržního hospodářství s volnou soutěží, čímž podporuje efektivní umístění zdrojů.

2. ESCB plní tyto základní úkoly:

- vymezuje a provádí měnovou politiku Unie,
- provádí devizové operace v souladu s článkem 219,
- drží a spravuje oficiální devizové rezervy členských států,
- podporuje plynulé fungování platebních systémů.

3. Třetí odřazka odstavce 2 se nevztahuje na držení a správu devizových provozních zůstatků vládami členských států.

4. Evropská centrální banka je konzultována:

- ke všem návrhům aktů Unie v oblasti její působnosti,
- vnitrostátními orgány ke všem návrhům právních předpisů z oblasti její působnosti, avšak v mezích a za podmínek stanovených Radou postupem podle čl. 129 odst. 4.

Evropská centrální banka může předkládat stanoviska příslušným orgánům, institucím nebo jiným subjektům Unie nebo vnitrostátními orgánům v záležitostech spadajících do oblasti její působnosti.

5. ESCB přispívá k řádnému provádění opatření, která přijímají příslušné orgány v oblasti dohledu nad úvěrovými institucemi a stability finančního systému.

6. Rada může zvláštním legislativním postupem jednomyslně po konzultaci s Evropským parlamentem a Evropskou centrální bankou formou nařízení světit Evropské centrální bance zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými a dalšími finančními institucemi, s výjimkou pojišťovacích podniků.

Článek 128

(bývalý článek 106 Smlouvy o ES)

1. Evropská centrální banka má výlučné právo povolovat vydávání eurobankovek v Unii. Tyto bankovky mohou vydávat Evropská centrální banka a národní centrální banky. Bankovky vydávané Evropskou centrální bankou a národními centrálními bankami jsou jedinými bankovkami, které mají v Unii status zákonného platidla.

2. Členské státy mohou vydávat euromince, objem jejich emise však vyžaduje schválení Evropskou centrální bankou. Rada může na návrh Komise a po konzultaci s Evropským parlamentem a Evropskou centrální bankou přijímat opatření k sladění nominálních hodnot a technických specifikací všech mincí určených pro oběh v rozsahu nezbytném k umožnění jejich plynulého oběhu v Unii.

Článek 129

(bývalý článek 107 Smlouvy o ES)

1. ESCB je řízen rozhodovacími orgány Evropské centrální banky, kterými jsou Rada guvernérů a Výkonná rada.

2. Statut Evropského systému centrálních bank a Evropské centrální banky (dále jen „statut ESCB

a ECB“) je stanoven v protokolu připojeném ke Smlouvám.

3. Evropský parlament a Rada mohou řádným legislativním postupem změnit články 5.1, 5.2, 5.3, 17, 18, 19.1, 22, 23, 24, 26, 32.2, 32.3, 32.4 a 32.6, čl. 33.1 písm. a) a článek 36 statutu ESCB a ECB.

Rozhodují buď na doporučení Evropské centrální banky a po konzultaci s Komisí, nebo na návrh Komise a po konzultaci s Evropskou centrální bankou.

4. Rada může buď na návrh Komise a po konzultaci s Evropským parlamentem a Evropskou centrální bankou, anebo na doporučení Evropské centrální banky a po konzultaci s Evropským parlamentem a Komisí přijímat předpisy podle článků 4, 5.4, 19.2, 20, 28.1, 29.2, 30.4 a 34.3 statutu ESCB a ECB.

Článek 130

(bývalý článek 108 Smlouvy o ES)

Při výkonu pravomocí a plnění úkolů a povinností svěřených jim Smlouvami a statutem ESCB a ECB nesmějí Evropská centrální banka, žádná národní centrální banka ani žádný člen jejich rozhodovacích orgánů vyžadovat ani přijímat pokyny od orgánů, institucí nebo jiných subjektů Unie, od žádné vlády členského státu ani od jakéhokoli jiného subjektu. Orgány, instituce nebo jiné subjekty Unie a vlády členských států se zavazují zachovávat tuto zásadu a nesnažit se ovlivňovat členy rozhodovacích orgánů Evropské centrální banky či národních centrálních bank při plnění jejich úkolů.

Článek 131

(bývalý článek 109 Smlouvy o ES)

Každý členský stát zajišťuje, aby jeho vnitrostátní právní předpisy, včetně statutu jeho národní centrální banky, byly slučitelné se Smlouvami a se statutem ESCB a ECB.

Článek 132

(bývalý článek 110 Smlouvy o ES)

1. K plnění úkolů svěřených ESCB, v souladu s ustanoveními Smluv a za podmínek stanovených statutem ESCB a ECB, Evropská centrální banka:

- přijímá nařízení v rozsahu nezbytném pro plnění úkolů vymezených v článku 3.1 první odřazce, článkách 19.1, 22 a 25.2 statutu ESCB a ECB a dále v případech stanovených právními akty Rady, jež jsou uvedeny v čl. 129 odst. 4,
- přijímá rozhodnutí nezbytná pro plnění úkolů svěřených ESCB Smlouvami a statutem ESCB a ECB,
- vydává doporučení a zaujímá stanoviska.

2. Evropská centrální banka může rozhodnout o zveřejnění svých rozhodnutí, doporučení a stanovisek.

3. V mezích a za podmínek přijatých Radou postupem podle čl. 129 odst. 4 je Evropská centrální banka zmocněna ukládat podnikům pokuty či penále za neplnění povinností vyplývajících z jejich nařízení a rozhodnutí.

Článek 133

Aniž jsou dotčeny pravomocí Evropské centrální banky, přijímou Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem opatření nezbytná pro používání eura jako jednotné měny. Tato opatření se přijímou po konzultaci s Evropskou centrální bankou.

KAPITOLA 3 INSTITUCIONÁLNÍ USTANOVENÍ

Článek 134

(bývalý článek 114 Smlouvy o ES)

1. Na podporu koordinace politik členských států v rozsahu potřebném pro fungování vnitřního trhu se zřizuje Hospodářský a finanční výbor.

2. Hospodářský a finanční výbor má tyto úkoly:

— vydávat stanoviska na žádost Rady či Komise nebo z vlastního podnětu a předkládat je těmto orgánům,

— sledovat hospodářskou a finanční situaci členských států a Unie a pravidelně o ní, zejména o finančních vztazích se třetími zeměmi a mezinárodními institucemi, podávat zprávy Radě a Komisi,

— aniž je dotčen článek 240, přispívat k přípravě prací Rady uvedených v člancích 66 a 75, čl. 121 odst. 2, 3, 4 a 6, článků 122, 124, 125 a 126, čl. 127 odst. 6, čl. 128 odst. 2, čl. 129 odst. 3 a 4, článků 138, čl. 140 odst. 2 a 3, článku 143, čl. 144 odst. 2 a 3 a článku 219 a plnit další poradní a přípravné úkoly svěřené mu Radou,

— posuzovat alespoň jednou ročně situaci v oblasti pohybu kapitálu a volnosti plateb, jak vyplývá z provádění Smluv a z opatření přijatých Radou; posuzování se týká všech opatření vztahujících se na pohyb kapitálu a plateb; výbor podává Komisi a Radě zprávu o výsledku tohoto posouzení.

Každý členský stát, Komise a Evropská centrální banka jmenují nejvíce po dvou členech výboru.

3. Rada na návrh Komise a po konzultaci s Evropskou centrální bankou a výborem uvedeným

v tomto článku přijme podrobná ustanovení týkající se složení Hospodářského a finančního výboru.

Předseda Rady informuje o takovém rozhodnutí Evropský parlament.

4. Pokud a dokud existují členské státy, na které se vztahuje výjimka, ve smyslu článku 139, sleduje výbor nad rámec úkolů podle odstavce 2 měnovou a finanční situaci a všeobecný platební styk těchto členských států a pravidelně o tom podává zprávy Radě a Komisi.

Článek 135

(bývalý článek 115 Smlouvy o ES)

V záležitostech upravených v čl. 121 odst. 4, článku 126 s výjimkou odstavce 14, článku 139, čl. 140 odst. 1, odst. 2 prvním pododstavci a odst. 3 a článku 219 může Rada nebo členský stát požádat Komisi, aby podle potřeby podala doporučení nebo návrh. Komise posoudí žádost a neprodleně předloží své závěry Radě.

KAPITOLA 4**USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE ČLENSKÝCH STÁTŮ, JEJICHŽ MĚNOU JE EURO****Článek 136**

1. K zajištění řádného fungování hospodářské a měnové unie a v souladu s příslušnými ustanoveními Smluv přijme Rada některým z příslušných postupů uvedených v člancích 121 a 126, s výjimkou postupu podle čl. 126 odst. 14, opatření týkající se členských států, jejichž měnou je euro:

a) k posílení koordinace jejich rozpočtové kázně a dohledu nad ní;

b) k vypracování směrů hospodářské politiky pro tyto státy, přičemž se dbá na to, aby byly slučitelné se směry přijímanými pro celou Unii a byl nad nimi zajištěn dohled.

2. Na hlasování o opatřeních podle odstavce 1 se podílejí pouze členové Rady zastupující členské státy, jejichž měnou je euro.

Kvalifikovaná většina uvedených členů je vymezena podle čl. 238 odst. 3 písm. a).

Článek 137

Pravidla zasedání ministrů členských států, jejichž měnou je euro, jsou stanovena Protokolem o Euroskupině.

Článek 138

(bývalý čl. 111 odst. 4 Smlouvy o ES)

1. K zajištění postavení eura v mezinárodním měnovém systému přijme Rada na návrh Komise rozhodnutí, které stanoví společné postoje k otázkám, jež mají zvláštní význam pro hospodářskou a měnovou unii, v příslušných mezinárodních finančních institucích a konferencích. Rada rozhoduje

po konzultaci s Evropskou centrální bankou.

2. Rada může na návrh Komise přijmout vhodná opatření pro zajištění jednotného zastoupení v mezinárodních finančních institucích a konferencích. Rada rozhoduje po konzultaci s Evropskou centrální bankou.

3. Na hlasování o opatřeních podle odstavců 1 a 2 se podílejí pouze členové Rady zastupující členské státy, jejichž měnou je euro.

Kvalifikovaná většina uvedených členů je vymezena podle čl. 238 odst. 3 písm. a).

KAPITOLA 5**PŘECHODNÁ USTANOVENÍ****Článek 139**

1. Členské státy, o kterých Rada nerozhodla, že splňují nezbytné podmínky pro přijetí eura, jsou dále označovány jako „členské státy, na které se vztahuje výjimka“.

2. Na členské státy, na které se vztahuje výjimka, se nepoužijí tato ustanovení Smluv:

a) přijetí těch částí hlavních směrů hospodářských politik, které se obecně týkají eurozóny (čl. 121 odst. 2);

b) donucovací opatření k nápravě nadměrných schodků (čl. 126 odst. 9 a 11);

c) cíle a úkoly ESCB (čl. 127 odst. 1, 2, 3 a 5);

d) vydávání eura (článek 128);

e) akty Evropské centrální banky (článek 132);

f) opatření týkající se používání eura (článek 133);

g) měnové dohody a další opatření vztahující se ke kurzové politice (článek 219);

h) jmenování členů Výkonné rady Evropské centrální banky (čl. 283 odst. 2);

i) rozhodnutí stanovící společné postoje k otázkám, které mají zvláštní význam pro hospodářskou a měnovou unii, v příslušných mezinárodních finančních institucích a konferencích (čl. 138 odst. 1);

j) opatření pro zajištění jednotného zastoupení v mezinárodních finančních institucích a konferencích (čl. 138 odst. 2).

V člancích uvedených v písmenech a) až j) se tedy pojmem „členské státy“ rozumějí členské státy, jejichž měnou je euro.

3. V souladu s kapitolou IX statutu ESCB a ECB jsou členské státy, na které se vztahuje výjimka, a jejich národní centrální banky vyňaty z práv a povinností v rámci ESCB.

4. Hlasovací práva členů Rady zastupujících členské státy, na které se vztahuje výjimka, se pozastavují tehdy, jestliže Rada přijímá opatření podle článků vyjmenovaných v odstavci 2, a v těchto případech:

a) doporučení podávaná členskými státy, jejichž měnou je euro, v rámci mnohostranného dohledu, včetně k programům stability a k varováním (čl. 121 odst. 4);

b) opatření týkající se nadměrných schodků u členských států, jejichž měnou je euro (čl. 126 odst. 6, 7, 8, 12 a 13). Kvalifikovaná většina ostatních členů Rady je vymezena podle čl. 238 odst. 3 písm. a).

Článek 140

(bývalý čl. 121 odst. 1, bývalý čl. 122 odst. 2 druhá věta a bývalý čl. 123 odst. 5 Smlouvy o ES)

1. Alespoň jednou za dva roky, nebo na žádost členského státu, na který se vztahuje výjimka, Komise a Evropská centrální banka podávají Radě zprávy o pokroku dosaženém členskými státy, na které se vztahuje výjimka, při plnění jejich závazků týkajících se uskutečňování hospodářské a měnové unie. Tyto zprávy posuzují také slučitelnost právních předpisů každého z těchto členských států včetně statutů jejich národních centrálních bank s články 130 a 131 a se statutem ESCB a ECB. Zprávy dále posoudí, zda bylo dosaženo vysokého stupně udržitelné konvergence, na základě toho, jak jednotlivé

členské státy splnily následující kritéria:

— dosažení vysokého stupně cenové stability patrného z míry inflace, která se blíží míře inflace nejvše tří členských států, jež dosahují v oblasti cenové stability nejlepších výsledků,

— dlouhodobě udržitelný stav veřejných financí patrný ze stavu veřejných rozpočtů nevyskazujících nadměrný schodek ve smyslu čl. 126 odst. 6,

— dodržování normálního flukтуаčního rozpětí stanoveného mechanismem směnných kurzů Evropského měnového systému po dobu alespoň dvou let, aniž by došlo k devaluaci vůči euru,

— stálost konvergence dosažených členským státem, na který se vztahuje výjimka, a jeho účasti v mechanismu směnných kurzů, která se odráží v úrovních dlouhodobých úrokových sazeb.

Čtyři kritéria uvedená v tomto odstavci a rozhodné období, po něž mají být respektována, jsou blíže stanovena v protokolu připojeném ke Smlouvám. Zprávy Komise a Evropské centrální banky také přihlednou k výsledkům integrace trhů, situaci a vývoji běžného účtu platební bilance a posouzení vývoje nákladů na jednotku pracovní síly a jiných cenových indexů.

2. Rada po konzultaci s Evropským parlamentem a po projednání v Evropské radě rozhoduje na návrh Komise, které členské státy, na které se vztahuje výjimka, splňují podmínky nezbytné na základě kritérií stanovených v odstavci 1, a zruší výjimky dotčených států.

Rada rozhoduje po obdržení doporučení přijatého kvalifikovanou většinou jejich členů zastupujících členské státy, jejichž měnou je euro. Tito členové rozhodnou do šesti měsíců poté, co Rada obdrží návrh Komise.

Kvalifikovaná většina uvedených členů podle druhého odstavce je vymezena podle čl. 238 odst. 3 písm. a).

3. Buď-li rozhodnuto postupem podle odstavce 2 o zrušení výjimky, stanoví Rada neodvolatelné hlasy členských států, jejichž měnou je euro, a dotčeného členského státu na návrh Komise a po konzultaci s

Evropskou centrální bankou jednomyslným rozhodnutím přepočítací koeficient, podle něhož euro nahradí měnu dotčeného členského státu, a přijme další opatření nezbytná pro zavedení eura jako jednotné měny v dotčeném členském státě.

Článek 141

(bývalý čl. 123 odst. 3 a bývalý čl. 117 odst. 2 přetvorných odřádek Smlouvy o ES)

1. Pokud a dokud existují členské státy, na které se vztahuje výjimka, aniž je dotčen čl. 129 odst. 1, zřizuje se jako třetí rozhodovací orgán Evropské centrální banky Generální rada Evropské centrální banky uvedená v článku 44 statutu ESCB a ECB.

2. Po dobu existence členských států, na které se vztahuje výjimka, Evropská centrální banka ve vztahu k těmto členským státům:

— posiluje spolupráci mezi národními centrálními bankami,

— posiluje koordinaci měnových politik členských států s cílem zajistit cenovou stabilitu,

— dohlíží na fungování mechanismu směnných kurzů,

— konzultuje otázky spadající do působnosti národních centrálních bank a ovlivňující stabilitu finančních institucí a trhů,

— vykonává bývalé úkoly Evropského fondu pro měnovou spolupráci, které předtím převzal Evropský měnový institut.

Článek 142

(bývalý čl. 124 odst. 1 Smlouvy o ES)

Každý členský stát, na který se vztahuje výjimka, pokládá svou kurzovou politiku za věc společného zájmu. Přitom členské státy přihlednou ke zkušenostem získaným ze spolupráce v rámci mechanismu směnných kurzů.

Článek 143

(bývalý článek 119 Smlouvy o ES)

1. Nastanou-li nebo hrozí-li vážné členskému státu, na který se vztahuje výjimka, obtíže s jeho platební bilancí vyplývající z celkové nerovnováhy jeho platební bilance nebo z typu měny, kterou má k dispozici, a mohou-li tyto obtíže zejména ohrozit fungování vnitřního trhu nebo uskutečňování společné obchodní politiky, prozkoumá Komise okamžitě situaci dotčeného státu a opatření, která tento stát s využitím všech prostředků, jež má k dispozici, v souladu s ustanoveními Smluv přijal nebo může přijmout. Komise uvede opatření, jež dotčenému státu doporučuje.

Ukáží-li se opatření přijatá členským státem, na který se vztahuje výjimka, a opatření navržená Komisí jako nedostatečná k překonání obtíží, které nastaly nebo mohou nastat, Komise po konzultaci s Hospodářským a finančním výborem doporučí Radě poskytnutí vzájemné pomoci a vhodných metod jejího poskytnutí. Komise pravidelně informuje Radu o situaci a jejím vývoji.

2. Rada poskytuje vzájemnou pomoc; přijímá směrnice nebo rozhodnutí stanovící podmínky a podrobnosti této pomoci, jež může mít zejména formu:

a) dohodnotěno postupu ve vztahu k jiným mezinárodním organizacím nebo v jejich rámci, na něž se mohou členské státy, na které se vztahuje výjimka, obrátit,

b) opatření potřebná k zamezení odklonu obchodu, pokud členský stát, na který se vztahuje výjimka a který má

obtíže, udržuje nebo znovu zavádí množstevní omezení vůči třetím zemím,

c) poskytnutí omezených úvěrů ostatními členskými státy; k tomu je třeba jejich souhlasu.

3. Neposkytne-li Rada vzájemnou pomoc doporučenou Komisí nebo jsou-li poskytnutá vzájemná pomoc a účinná opatření nedostatečná, zmocní Komise členský stát, na který se vztahuje výjimka a který má obtíže, aby přijal ochranná opatření, jejichž podmínky a podrobnosti stanoví Komise.

Rada může takové zmocnění odvolat a měnit podmínky a podrobnosti těchto opatření.

Článek 144

(bývalý článek 120 Smlouvy o ES)

1. Dojde-li k náhlé krizi v platební bilanci členského státu, na který se vztahuje výjimka, a není-li okamžitě přijato rozhodnutí ve smyslu čl. 143 odst. 2, může dotčený členský stát přijmout preventivně nezbytná ochranná opatření. Taková opatření směji fungování vnitřního trhu narušit pouze v co nejmenší míře a nesmějí překročit rozsah nezbytně nutný pro odstranění náhle vzniklých obtíží.

2. Komise a ostatní členské státy budou o takových ochranných opatřeních informovány nejpozději při jejich vstupu v platnost. Komise může Radě doporučit poskytnutí vzájemné pomoci podle článku 143.

3. Poté, co Komise vydá doporučení, a po konzultaci s Hospodářským a finančním výborem může Rada rozhodnout, aby dotčený členský stát změnil, pozastavil nebo zrušil výše uvedená ochranná opatření.

ODDÍL 5

SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÉ UNIE

Článek 251

(bývalý článek 221 Smlouvy o ES)

Soudní dvůr zasedá v senátech nebo ve velkém senátu v souladu s pravidly, která pro to stanoví statut Soudního dvora Evropské unie.

Stanoví-li tak statut, může Soudní dvůr zasedat též v plénu.

Článek 252

(bývalý článek 222 Smlouvy o ES)

Soudnímu dvoru je nápomocno osm generálních advokátů. Na žádost Soudního dvora může Rada jednomyslným rozhodnutím zvýšit počet generálních advokátů.

Úlohou generálních advokátů je předkládat veřejně, zcela nestranně a nezávisle odůvodněná stanoviska ve věcech, které podle statutu Soudního dvora Evropské unie vyžadují jeho účast.

Článek 253

(bývalý článek 223 Smlouvy o ES)

Soudci a generální advokáti Soudního dvora jsou vybíráni z osob, které poskytují veškeré záruky nezávislosti a které splňují všechny požadavky nezbytné k výkonu nejvyšších soudních funkcí v jejich zemích nebo jsou obecně uznávanými znalci práva; jsou jmenováni vzájemnou dohodou vlád členských států na dobu šesti let po konzultaci s výborem uvedeným v článku 255.

Každé tři roky dochází k částečné obměně soudců a generálních advokátů za podmínek stanovených statutem Soudního dvora Evropské unie.

Soudci volí ze svého středu předsedu Soudního dvora na dobu tří let. Předseda může být zvolen opakovaně.

Soudci a generální advokáti, jejichž funkční období končí, mohou být jmenováni opakovaně.

Soudní dvůr jmenuje vedoucího své soudní kanceláře a upraví jeho postavení.

Soudní dvůr přijme svůj jednací řád. Jednací řád vyžaduje schválení Rady.

Článek 254

(bývalý článek 224 Smlouvy o ES)

Počet soudců Tribunálu stanoví statut Soudního dvora Evropské unie. Statut může stanovit, že Tribunálu jsou nápomocni generální advokáti.

Soudci Tribunálu jsou vybíráni z osob, které poskytují veškeré záruky nezávislosti a jsou způsobilé k výkonu vysokých soudních funkcí. Jsou jmenováni vzájemnou dohodou vlád členských států na dobu šesti let po konzultaci s výborem uvedeným v článku 255. Každé tři roky dochází k částečné obměně soudců. Mohou být jmenováni opakovaně.

Soudci volí ze svého středu předsedu Tribunálu na dobu tří let. Předseda může být zvolen opakovaně.

Tribunál jmenuje vedoucího své soudní kanceláře a upraví jeho postavení.

Tribunál přijme svůj jednací řád po dohodě se Soudním dvorem. Jednací řád vyžaduje schválení Rady.

Nestaví-li statut Soudního dvora Evropské unie jinak, vztahují se ustanovení Smluv týkající se Soudního dvora i na Tribunál.

Článek 255

Zřizuje se výbor, který před jmenováním vládami členských států podle článků 253 a 254 vydává stanovisko k vhodnosti kandidátů na funkce soudce a generálního advokáta Soudního dvora a Tribunálu.

Tento výbor se skládá ze sedmi osob vybraných mezi bývalými členy Soudního dvora a Tribunálu, členy nejvyšších vnitrostátních soudů a obecně uznávanými právníky, z nichž jedna bude navržena Evropským parlamentem. Rada přijme rozhodnutí, kterým se stanoví pravidla fungování tohoto výboru, a rozhodnutí o jmenování jeho členů. Rada rozhoduje z podnětu předsedy Soudního dvora.

Článek 256

(bývalý článek 225 Smlouvy o ES)

1. Tribunál je příslušný rozhodovat v prvním stupni ve věcech uvedených v článcích 263, 265, 268, 270 a 272 s výjimkou těch, které jsou v působnosti některého specializovaného soudu zřízeného na základě článku 257 nebo které statut vyhrajuje Soudnímu dvoru. Statut může stanovit, že Tribunál je příslušný i pro jiné věci.

Proti rozhodnutím Tribunálu podle tohoto odstavce je možno za podmínek a v mezích stanovených statutem podat opravný prostředek k Soudnímu dvoru, omezený na právní otázky.

2. Tribunál je příslušný rozhodovat o opravných prostředcích proti rozhodnutí specializovaných soudů.

Rozhodnutí Tribunálu podle tohoto odstavce mohou být výjimečně za podmínek a v mezích stanovených statutem přezkoumána Soudním dvorem v případě vážného ohrožení jednoty nebo souladu práva Unie.

3. Tribunál je příslušný rozhodovat o předběžných otázkách podle článku 267 ve zvláštních oblastech určených statutem.

Má-li Tribunál za to, že věc vyžaduje zásadní rozhodnutí, jež může ovlivnit jednotu a soulad práva Unie, může věc postoupit k rozhodnutí Soudnímu dvoru.

Rozhodnutí Tribunálu o předběžných otázkách mohou být výjimečně za podmínek a v mezích stanovených statutem přezkoumána Soudním dvorem v případě vážného ohrožení jednoty nebo souladu práva Unie.

Článek 257

(bývalý článek 225a Smlouvy o ES)

Evropský parlament a Rada mohou řádným legislativním postupem zřídit specializované soudy připojené k Tribunálu, příslušné rozhodovat v prvním stupni o některých kategoriích žalob ve zvláštních oblastech. Evropský parlament a Rada rozhodují formou nařízení buď na návrh Komise a po konzultaci se Soudním dvorem, nebo na žádost Soudního dvora a po konzultaci s Komisí.

Nařízení o zřízení specializovaného soudu stanoví pravidla pro jeho složení a úpřední působnost, která mu bude svěřena.

Proti rozhodnutí specializovaných soudů je možné podat opravný prostředek k Tribunálu buď omezený na právní otázky, nebo stanoví-li tak nařízení o zřízení specializovaného soudu, též ve skutkových otázkách.

Členové specializovaných soudů jsou vybíráni z osob, které poskytují veškeré záruky nezávislosti a jsou způsobilé k výkonu soudcovské činnosti. Jsou jmenováni jednomyslným usnesením Rady.

Specializované soudy přijmou svůj jednací řád po dohodě se Soudním dvorem. Jednací řád vyžaduje schválení Rady.

Nestaví-li nařízení o zřízení specializovaného soudu jinak, vztahují se ustanovení Smluv týkající se Soudního dvora Evropské unie a statut Soudního dvora Evropské unie i na specializované soudy.

Hlava I a článek 64 statutu se na specializované soudy použijí v každém případě.

Článek 258

(bývalý článek 226 Smlouvy o ES)

Má-li Komise za to, že členský stát nesplnil povinnost, která pro něj ze Smluv vyplývá, vydá o tom odůvodněné stanovisko poté, co umožní tomuto státu podat vyjádření.

Nevyhoví-li tento stát stanovisku ve lhůtě stanovené Komisí, může Komise předložit věc Soudnímu dvoru Evropské unie.

Článek 259

(bývalý článek 227 Smlouvy o ES)

Má-li členský stát za to, že jiný členský stát nesplnil povinnost, která pro něj vyplývá ze Smluv, může věc předložit Soudnímu dvoru Evropské unie.

Dříve než členský stát podá proti jinému členskému státu žalobu pro údajné nesplnění povinnosti, která pro něj vyplývá ze Smluv, předloží věc Komisí. Komise vydá odůvodněné stanovisko poté, co umožní zúčastněným státům, aby si navzájem předložily písemná i ústní vyjádření.

Nevydá-li Komise takové stanovisko ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy jí věc byla předložena, může být

věk předložena Soudnímu dvoru Evropské unie i bez stanoviska Komise.

Článek 260

(bývalý článek 228 Smlouvy o ES)

1. Shledá-li Soudní dvůr Evropské unie, že členský stát nesplnil povinnost, která pro něj vyplývá ze Smluv, je tento stát povinen přijmout opatření, která vyplývají z rozsudku Soudního dvora Evropské unie.

2. Má-li Komise za to, že dotčený členský stát nepřijal opatření, která vyplývají z rozsudku Soudního dvora Evropské unie, může předložit věc Soudnímu dvoru Evropské unie poté, co poskytla tomuto státu příležitost se vyjádřit. Navrhne paušální částku nebo penále, jež je dotčený členský stát povinen zaplatit, ve výši, kterou považuje za přiměřenou okolnostem.

Shledá-li Soudní dvůr Evropské unie, že dotčený členský stát nevyhověl jeho rozsudku, může mu uložit zaplacení paušální částky nebo penále.

Článek 259 není tímto postupem dotčen.

3. Předloží-li Komise Soudnímu dvoru Evropské unie věc podle článku 258 z důvodu, že dotčený stát nesplnil povinnost sdělit opatření provádějící směrnici přijatou legislativním postupem, může, pokládá-li to za vhodné, navrhnout paušální částku nebo penále, jíž je dotčený členský stát povinen zaplatit, ve výši, kterou považuje za přiměřenou okolnostem.

Shledá-li Soudní dvůr Evropské unie, že došlo k porušení povinnosti, může členskému státu uložit zaplacení paušální částky nebo penále, které nepřekročí výši navrženou Komisí. Platební povinnost nabude účinku ke dni stanovenému Soudním dvorem Evropské unie v jeho rozsudku.

Článek 261

(bývalý článek 229 Smlouvy o ES)

Nařízení vydaná společně Evropským parlamentem a Radou nebo Radou na základě ustanovení Smluv mohou na Soudní dvůr Evropské unie přenést pravomoc k soudnímu přezkumu v plné jurisdikci týkající se sankcí, které tato nařízení stanoví.

Článek 262

(bývalý článek 229a Smlouvy o ES)

Aniž jsou dotčena ostatní ustanovení Smluv, může Rada zvláštním legislativním postupem a po konzultaci s Evropským parlamentem jednomyslně přijímat právní předpisy s cílem přenést na Soudní dvůr Evropské unie v míře, kterou Rada stanoví, pravomoc rozhodovat ve věcech týkajících se aktů přijatých na základě Smluv, které vytvářejí evropská práva duševního vlastnictví. Tyto předpisy vstoupí v platnost po schválení členskými státy v souladu s jejich ústavními předpisy.

Článek 263

(bývalý článek 230 Smlouvy o ES)

Soudní dvůr Evropské unie přezkoumává legalitu legislativních aktů, aktů Rady, Komise a Evropské centrální banky, s výjimkou doporučení a stanovisek, a rovněž aktů Evropského parlamentu a Evropské rady, které mají právní účinky vůči třetím osobám. Rovněž přezkoumává legalitu aktů institucí a jiných subjektů Unie, které mají právní účinky vůči třetím osobám.

Za tím účelem má pravomoc rozhodovat o žalobách podaných členskými státy, Evropským parlamentem, Radou nebo Komisí pro nedostatek příslušnosti, pro porušení podstatných formálních náležitostí, pro porušení Smluv nebo jakéhokoli právního předpisu týkajícího se jejich provádění anebo pro zneužití pravomoci.

Soudní dvůr Evropské unie má za stejných podmínek pravomoc rozhodovat o žalobách podaných Účetním dvorem, Evropskou centrální bankou a Výborem regionů k ochraně jejich práv.

Každá fyzická nebo právnická osoba může za podmínek uvedených v prvním a druhém pododstavci podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny nebo které se jí bezprostředně a osobně dotýkají, jakož i proti právním aktům s obecnou působností, které se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření.

Akty zřizující instituce a jiné subjekty Unie mohou stanovit zvláštní podmínky a úpravy týkající se žalob podávaných fyzickými nebo právnickými osobami proti aktům těchto institucí a jiných subjektů, které vůči nim mají právní účinky.

Žaloby uvedené v tomto článku musí být podány ve lhůtě dvou měsíců, a to podle okolností ode dne vyhlášení příslušného aktu, ode dne jeho oznámení navrhovateli nebo ode dne, kdy se o něm navrhovatel dozvěděl.

Článek 264

(bývalý článek 231 Smlouvy o ES)

Je-li žaloba opodstatněná, Soudní dvůr Evropské unie prohlásí napadený akt za neplatný od počátku.

Soudní dvůr Evropské unie však uvede, považuje-li to za nezbytné, ty účinky aktu prohlášeného za neplatný, které jsou nadále považovány za zachované.

Článek 265

(bývalý článek 232 Smlouvy o ES)

Poruší-li Evropský parlament, Evropská rada, Rada, Komise nebo Evropská centrální banka Smlouvy tím, že nepřijme rozhodnutí, mohou členské státy a ostatní orgány Unie předložit věc Soudnímu dvoru Evropské unie, aby určil, že došlo k takovému porušení Smluv. Tento článek se za stejných podmínek použije na nečinnost institucí a jiných subjektů Unie.

Tato žaloba je přípustná pouze tehdy, byl-li příslušný orgán, instituce nebo jiný subjekt předem vyzván, aby jednal. Jestliže se orgán, instituce nebo jiný subjekt ve lhůtě dvou měsíců od této výzvy nevyjádří, může být žaloba podána v další lhůtě dvou měsíců.

Každá fyzická nebo právnická osoba může za podmínek uvedených v předchozích pododstavcích podat stížnost k Soudnímu dvoru Evropské unie na některý orgán, instituci nebo jiný subjekt Unie proto, že nevydal akt jí určený jiný než doporučení nebo stanovisko.

Článek 266

(bývalý článek 233 Smlouvy o ES)

Orgán, instituce nebo jiný subjekt, jehož akt byl prohlášen za neplatný nebo jehož nečinnost byla prohlášena za odporující Smlouvám, je povinen přijmout opatření vyplývající z rozsudku Soudního dvora Evropské unie.

Tato povinnost se netýká povinností, které mohou vyplynout z použití čl. 340 druhého pododstavce.

Článek 267

(bývalý článek 234 Smlouvy o ES)

Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se:

a) výkladu Smluv,

b) platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie.

Vyvstane-li taková otázka před soudem členského státu, může tento soud, považuje-li rozhodnutí o této otázce za nezbytné k vynesení svého rozsudku, požádat Soudní dvůr Evropské unie o rozhodnutí o této otázce.

Vyvstane-li taková otázka při jednání před soudem členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, je tento soud povinen obrátit se na Soudní dvůr Evropské unie.

Vyvstane-li taková otázka při jednání před soudem členského státu, které se týká osoby ve vazbě, rozhodne Soudní dvůr Evropské unie v co nejkratší lhůtě.

Článek 268

(bývalý článek 235 Smlouvy o ES)

Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat spory o náhradu škody podle čl. 340 druhého a třetího pododstavce.

Článek 269

Soudní dvůr má pravomoc rozhodovat o legalitě aktů přijatých Evropskou radou nebo Radou podle článku 7 Smlouvy o Evropské unii výlučně na žádost členského státu dotčeného rozhodnutím Evropské rady nebo Rady, a to výhradně v otázce dodržení procedurálních ustanovení obsažených v uvedeném článku.

Tato žádost musí být podána do jednoho měsíce ode dne přijetí takového rozhodnutí. Soudní dvůr rozhodne ve lhůtě jednoho měsíce ode dne podání této žádosti.

Článek 270

(bývalý článek 236 Smlouvy o ES)

Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat všechny spory mezi Unii a jejími zaměstnanci v mezích a za podmínek stanovených ve služebním řádu úředníků Unie a pracovním řádu ostatních zaměstnanců Unie.

Článek 271

(bývalý článek 237 Smlouvy o ES)

Soudní dvůr Evropské unie má v mezích dále uvedených pravomoc rozhodovat spory, které se týkají:

a) plnění závazků členských států, jež vyplývají ze statutu Evropské investiční banky. Správní rada

banky má v této souvislosti oprávnění, která článek 258 přiznává Komisi;

b) usnesení Rady guvernérů Evropské investiční banky. Každý členský stát, Komise a správní rada banky může v této souvislosti podat žalobu za podmínek stanovených v článku 263;

c) usnesení správní rady Evropské investiční banky. Žaloby proti těmto usnesením mohou za podmínek stanovených v článku 263 podat pouze členské státy nebo Komise, a to pouze pro porušení formálního postupu stanoveného v čl. 19 odst. 2, 5, 6 a 7 statutu Evropské investiční banky,

d) plnění povinností národními centrálními bankami podle Smluv a statutu ESCB a ECB. Rada guvernérů Evropské centrální banky má ve vztahu k národním centrálním bankám v této věci pravomoci, jaké článek 258 přiznává Komisi ve vztahu k členským státům. Shledá-li Soudní dvůr Evropské unie, že národní

centrální banka nespĺnila povinnost podle Smluv, je tato banka povinna ucinít opatření, která vyplývají z rozsudku Soudního dvora Evropské unie.

Článek 272

(bývalý článek 238 Smlouvy o ES)

Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat na základě rozhodčí doložky obsažené ve veřejnoprávní nebo v soukromoprávní smlouvě uzavřené Unii nebo jejím jménem.

Článek 273

(bývalý článek 239 Smlouvy o ES)

Soudní dvůr má pravomoc rozhodovat všechny spory mezi členskými státy, které souvisejí s předmětem Smluv, jsou-li mu tyto spory předloženy na základě rozhodčí smlouvy.

Článek 274

(bývalý článek 240 Smlouvy o ES)

S výhradou pravomocí přiznaných Soudnímu dvoru Evropské unie Smlouvami nejsou spory, v nichž je Unie stranou, vyňaty z pravomoci vnitrostátních soudů.

Článek 275

Soudní dvůr Evropské unie nemá pravomoc ve vztahu k ustanovením o společné zahraniční a bezpečnostní politice ani k aktům přijatým na jejich základě.

Soudní dvůr Evropské unie však má pravomoc kontrolovat dodržování článku 40 Smlouvy o Evropské unii a rozhodovat o žalobách podaných za podmínek stanovených v čl. 263 čtvrtém pododstavci této smlouvy, které se týkají přezkumu legality rozhodnutí, jimiž se stanoví omezující opatření vůči fyzickým nebo právnickým osobám, přijatých Radou na základě hlavy V kapitoly 2 Smlouvy o Evropské unii.

Článek 276

Při výkonu svých pravomocí týkajících se ustanovení části třetí hlavy V kapitol 4 a 5 o prostoru svobody, bezpečnosti a práva nemá Soudní dvůr Evropské unie pravomoc přezkoumávat platnost nebo přiměřenost operací prováděných policií nebo jinými donucovacími orgány členského státu, ani rozhodovat o výkonu odpovědnosti členských států za udržování veřejného pořádku a ochranu vnitřní bezpečnosti.

Článek 277

(bývalý článek 241 Smlouvy o ES)

Dotýká-li se spor aktu s obecnou působností přijatého orgánem, institucí nebo jiným subjektem Unie, může se každá strana, i když lhůta stanovená v čl. 263 šestém pododstavci uplynula, domáhat z důvodů stanovených v čl. 263 druhém pododstavci před Soudním dvorem Evropské unie nepoužitelnosti tohoto aktu.

Článek 278

(bývalý článek 242 Smlouvy o ES)

Žaloby podané u Soudního dvora Evropské unie nemají odkladný účinek. Má-li však Soudní dvůr Evropské unie za to, že to okolnosti vyžadují, může nařídít odklad provedení nebo vykonatelnosti napadeného aktu.

Článek 279

(bývalý článek 243 Smlouvy o ES)

Soudní dvůr Evropské unie může ve věcech, které mu byly předloženy, nařídít nezbytná předběžná opatření.

Článek 280

(bývalý článek 244 Smlouvy o ES)

Rozsudky Soudního dvora Evropské unie jsou vykonatelné za podmínek stanovených v článku 299.

Článek 281

(bývalý článek 245 Smlouvy o ES)

Statut Soudního dvora Evropské unie se stanoví zvláštním protokolem.

Evropský parlament a Rada mohou řádným legislativním postupem změnit ustanovení statutu

s výjimkou hlavy I a článku 64. Evropský parlament a Rada rozhodují buď na žádost Soudního dvora a po konzultaci s Komisí, nebo na návrh Komise a po konzultaci se Soudním dvorem.

ODDÍL 6

EVROPSKÁ CENTRÁLNÍ BANKA

Článek 282

1. Evropská centrální banka a národní centrální banky tvoří Evropský systém centrálních bank (ESCB). Evropská centrální banka a národní centrální banky členských států, jejichž měnou je euro, tvoří Eurosystem a řídí měnovou politiku Unie.

2. ESCB je řízen rozhodovacími orgány Evropské centrální banky. Prvořadým cílem ESCB je udržovat cenovou stabilitu. Aniž je dotčen tento cíl, podporuje obecně hospodářské politiky v Unii se záměrem přispět k dosažení jejich cílů.

3. Evropská centrální banka má právní subjektivitu. Pouze ona může povolovat vydávání eura. Je nezávislá při výkonu svých pravomocí a správě svých financí. Orgány, instituce a jiné subjekty Unie, jakož i vlády členských států respektují tuto nezávislost.

4. Evropská centrální banka přijímá opatření nezbytná k plnění svých úkolů podle článků 127 až

133 a 138 a za podmínek stanovených statutem ESCB a ECB. V souladu s těmiž články si členské státy, jejichž měnou není euro, a jejich centrální banky ponechávají své pravomoci v měnové oblasti.

5. Evropská centrální banka je v oblastech spadajících do její působnosti konzultována ke každému návrhu aktu Unie a ke každému návrhu úpravy na vnitrostátní úrovni a může předkládat stanoviska.

Článek 283

(bývalý článek 112 Smlouvy o ES)

1. Rada guvernérů se skládá ze členů Výkonné rady Evropské centrální banky a z guvernérů národních centrálních bank členských států, jejichž měnou je euro.

2. Výkonná rada se skládá z prezidenta, viceprezidenta a čtyř dalších členů.

Prezident, viceprezident a další členové Výkonné rady jsou jmenováni z uznávaných a zkušených osobností s profesionální zkušeností v měnových a bankovních záležitostech Evropskou radou kvalifikovanou většinou na doporučení Rady, po konzultaci s Evropským parlamentem a Radou guvernérů.

Jejich funkční období je osmileté; nemohou být jmenováni opakovaně.

Členy Výkonné rady mohou být pouze státní příslušníci členských států.

Článek 284

(bývalý článek 113 Smlouvy o ES)

1. Předseda Rady a člen Komise se mohou bez hlasovacího práva účastnit zasedání Rady guvernérů. Předseda Rady může předkládat Radě guvernérů návrhy k projednání.
2. Prezident Evropské centrální banky je zván k účasti na zasedáních Rady, když Rada projednává záležitosti mající vztah k cílům a k úkolům ESCB.
3. Evropská centrální banka předkládá výroční zprávu o činnosti ESCB a o měnové politice za uplynulý a běžný

rok Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a také Evropské radě. Prezident Evropské centrální banky tuto zprávu předkládá Radě a Evropskému parlamentu, který na jejím základě může zahájit obecnou rozpravu. Prezident Evropské centrální banky a další členové Výkonné rady mohou být na žádost Evropského parlamentu nebo z vlastního podnětu konzultováni příslušnými výbory Evropského parlamentu.

2. Finanční trh v Evropské unii obecně

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/48/ES ze dne 14. června 2006 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu (přepřpracované znění)

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 47 odst. 2 první a třetí větu této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru (1),

s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky (2),

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy (3),
vzhledem k těmto důvodům:

(1) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES ze dne 20. března 2000 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu (4) byla několikrát podstatně změněna. Jelikož tato směrnice má být znovu změněna, je vhodné ji v zájmu přehlednosti přepřpracovat.

(2) K usnadnění přístupu k činnosti úvěrových institucí a jejího výkonu je nutno odstranit nejrušivější rozdíly mezi právními předpisy členských států, které upravují právní postavení těchto institucí.

(3) Tato směrnice je z hlediska svobody usazování i z hlediska volného pohybu služeb v bankovníctví základním nástrojem pro dosažení vnitřního trhu.

(4) Ve sdělení Komise ze dne 11. května 1999 nazvaném „Provádění rámce pro finanční trhy: akční plán“ jsou uvedeny různé cíle, které musí být uskutečněny, aby byl dokončen vnitřní trh finančních služeb. Evropská rada ve dnech 23. a 24. března 2000 v Lisabonu stanovila cíl provést tento akční plán do roku 2005. Přepřpracované znění ustanovení o kapitálových požadavcích představuje klíčový prvek tohoto akčního plánu.

(5) Z důvodů ochrany úspor i k vytvoření rovných podmínek hospodářské soutěže mezi úvěrovými institucemi by se měla koordináční opatření týkající se úvěrových institucí vztahovat na všechny tyto instituce.

Mělo by se však náležitě přihlížet k objektivním rozdílům v jejich právním postavení a k jejich úkolům, jak je stanoví vnitrostátní právní předpisy.

(6) Proto by měla být oblast působnosti těchto opatření co nejširší, aby se vztahovala na všechny instituce, jejichž činnost spočívá v přijímání splatných peněžních prostředků od veřejnosti ve formě vkladů i v jiných formách, jako je soustavné vydávání dluhopisů a obdobných cenných papírů a poskytování úvěru na vlastní účet. Měly by se stanovit výjimky pro některé úvěrové instituce, na něž se tato směrnice nemůže vztahovat. Tato směrnice by se neměla dotýkat použití vnitrostátních právních předpisů, které stanoví zvláštní doplňková povolení umožňující úvěrovým institucím vykonávat určité činnosti nebo provozovat určité druhy operací.

(7) Je vhodné provést pouze nezbytnou základní harmonizaci, dostatečnou k zajištění vzájemného uznávání povolení a systémů obezřetnostního dohledu, což umožní vydávat jednotné povolení pro celé Společenství a uplatňovat zásadu, že obezřetnostní dohled vykonává domovský členský stát. Na požadavek, aby byl předložen obchodní plán, je tudíž třeba pohlížet pouze jako na prvek umožňující příslušným orgánům rozhodovat na základě přesnějších informací vycházejících z objektivních hledisek. Přesto by měla být možná jistá pružnost v požadavcích na právní formu úvěrových institucí v souvislosti s ochranou názvů bank.

(8) Jelikož cílů této směrnice, totiž stanovení pravidel pro přístup k činnosti úvěrových institucí, pro její výkon a pro obezřetnostní dohled nad těmito institucemi, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jich může být z důvodu rozsahu a účinků zamýšlené akce lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné k dosažení těchto cílů.

(9) Úvěrové instituce musí podléhat rovnocenným finančním požadavkům, aby byly zajištěny rovnocenné záruky pro vkladatele a rovnocenné podmínky hospodářské soutěže pro srovnatelné skupiny úvěrových

institucí. Až do další koordinace je třeba stanovit vhodné strukturální ukazatele, což umožní v rámci spolupráce mezi vnitrostátními orgány sledovat postavení srovnatelných druhů úvěrových institucí jednotnými metodami. Tento postup by měl přispět k postupnému sblížení soustav ukazatelů stanovených a uplatňovaných v členských státech. Je nicméně nutné rozlišovat ukazatele zaměřené na zajištění řádného řízení úvěrových institucí od ukazatelů stanovených pro účely hospodářské a měnové politiky.

(10) Zásada vzájemného uznávání a zásada kontroly domovským členským státem vyžadují, aby příslušné orgány každého členského státu nevydaly povolení nebo je odňaly v případech, kdy z okolností, např. z obchodního plánu, z rozmištění činnosti nebo ze skutečně provozované činnosti, zřetelně vyplývá, že si úvěrová instituce zvolila právo jednoho členského státu s úmyslem vyhnout se přísnějším normám jiného členského státu, na jehož území hodlá provozovat nebo provozuje převážnou část své činnosti. Pokud to z okolností nevyplývá zřetelně, ale většina aktiv subjektů bankovní skupiny se nachází v jiném členském státě, jehož příslušné orgány provádějí dohled na konsolidovaném základě, měla by se v rámci článků 125 a 126 změnit příslušnost pro dohled na konsolidovaném základě pouze se souhlasem těchto příslušných orgánů. Úvěrová instituce, která je právnickou osobou, by měla být povolena v členském státě, ve kterém má sídlo. Úvěrová instituce, která není právnickou osobou, by měla mít své skutečné sídlo v členském státě, ve kterém byla povolena. Členské státy by měly dále vyžadovat, aby se skutečné sídlo úvěrové instituce vždy nalézalo v jejím domovském členském státě a aby tam skutečně vykonávalo činnost.

(11) Příslušné orgány by neměly povolit nebo zachovat povolení úvěrové institucí, mohou-li jim úzká propojení mezi úvěrovou institucí a jinými fyzickými nebo právnickými osobami bránit účinně vykonávat jejich dohlížecí funkce. Již povolené úvěrové instituce by měly rovněž uspokojit příslušné orgány v tomto směru.

(12) Odkaz na účinný výkon dohlížecích funkcí orgány dohledu se vztahuje i na dohled na konsolidovaném základě, který by měl být vykonáván nad úvěrovými institucemi, pokud to stanoví právní předpisy Společenství. V těchto případech by orgány, kterým se podává žádost o povolení, měly mít možnost určit, které orgány jsou příslušné k výkonu dohledu nad danou úvěrovou institucí na konsolidovaném základě.

(13) Tato směrnice umožňuje členským státům nebo příslušným orgánům uplatňovat kapitálové požadavky na individuálním i konsolidovaném základě a tam, kde to považují za vhodné, jim umožňuje přestat uplatňovat individuální základ. Individuální, konsolidovaný a přeshraniční konsolidovaný dohled představují užitečné nástroje při kontrole úvěrových institucí. Tato směrnice umožňuje příslušným orgánům podporu přeshraničních institucí tím, že mezi nimi usnadňuje spolupráci. Příslušné orgány by měly zejména dále využívat články 42, 131 a 141 za účelem koordinace svých činností a požadavků na informace.

(14) Úvěrové instituce povolené v domovském členském státě by měly být oprávněny provozovat v celém

Společenství některé nebo všechny činnosti uvedené v příloze I tím způsobem, že zřídí pobočky nebo poskytují služby.

(15) Pro úvěrové instituce povolené příslušnými orgány mohou členské státy stanovit přísnější pravidla než ta, která jsou stanovena v čl. 9 odst. 1 prvním pododstavci, čl. 9 odst. 2 a v člancích 12, 19 až 21, 44 až 52, 75 a 120 až 122. Členské státy mohou rovněž vyžadovat, aby byl článek 123 dodržován na individuálním nebo jiném základě a aby subkonsolidace podle čl. 73 odst. 2 byla používána na dalších úrovních uvnitř skupiny.

(16) Je vhodné rozšířit vzájemné uznání na činnosti uvedené v příloze I, pokud jsou provozovány finanční institucí, jež je de facto podnikem úvěrové instituce, pokud se na tento de facto podnik vztahuje konsolidovaný dohled nad jeho mateřským podnikem a pokud splňuje určité přísné podmínky.

(17) U institucí, které nebyly ve svém domovském členském státě povoleny jako úvěrové instituce, a u činnosti neuvedených v příloze I by měl mít hostitelský členský stát v souvislosti s výkonem práva usazování a volného pohybu služeb možnost vyžadovat dodržení zvláštních ustanovení svých vnitrostátních právních předpisů, jsou-li tyto předpisy slučitelné s právem Společenství a odůvodněny obecným zájmem a nepodléhají-li tyto instituce nebo činnosti srovnatelným pravidlům obsaženým v právních předpisech svých domovských členských států.

(18) Členské státy by měly zajistit, aby činnosti, jež jsou předmětem vzájemného uznávání, bylo možno bez překážek provozovat stejným způsobem jako v domovském členském státě, nejsou-li v rozporu s právními předpisy hostitelského členského státu na ochranu obecného zájmu.

(19) Předpisy upravující činnost poboček úvěrových institucí se skutečným sídlem mimo Společenství by měly být obdobné ve všech členských státech. Je důležité zajistit, aby tyto předpisy nebyly příznivější než ty, jež se vztahují na pobočky institucí z jiného členského státu. Společenství by mělo mít možnost uzavírat dohody se třetími zeměmi o použití ustanovení, která poskytnou pobočkám stejně zacházení na jeho území. Na pobočky úvěrových institucí povolených mimo Společenství by se neměl vztahovat volný pohyb služeb podle čl. 49 druhého pododstavce Smlouvy ani svoboda usazování v jiných členských státech než těch, kde jsou usazeny.

(20) Mezi Společenstvím a třetími zeměmi by mělo být na základě vzájemnosti dosaženo dohody o umožnění praktického výkonu dohledu na konsolidovaném základě v co nejrozsáhlejší zeměpisné oblasti.

(21) Odpovědnost za dohled nad finančním zdravím úvěrových institucí a zvláště nad jejich platební schopností by měla spočívat na jejich domovských členských státech. Příslušné orgány hostitelského členského státu by měly nést odpovědnost za dohled nad likviditou poboček a za měnové politiky. Dohled nad tržními riziky by měl být předmětem úzké spolupráce mezi příslušnými orgány hostitelského a domovského členského státu.

(22) Hladké fungování vnitřního bankovního trhu vyžaduje nejen právní normy, ale též úzkou a pravidelnou spolupráci a podstatně zdokonalenou konvergenci regulačních postupů a postupů dohledu mezi příslušnými orgány členských států. Zejména za tímto účelem by se mělo posuzování otázek týkajících se jednotlivých úvěrových institucí a vzájemná výměna informací uskutečňovat v Evropském výboru orgánů bankovního dohledu zřízeném rozhodnutím Komise 2004/5/ES (5). Vzájemná výměna informací by v žádném případě neměla nahradit dvoustrannou spolupráci. Příslušné orgány hostitelských členských států by měly mít možnost, aniž tím je dotčena jejich vlastní kontrolní pravomoc, na základě podnětu příslušných orgánů domovského členského státu nebo v naléhavých případech z vlastního podnětu ověřovat, zda je činnost úvěrové instituce usazené na jejich území vykonávána v souladu s právními předpisy a se zásadami řádných správních a účetních postupů a přiměřené vnitřní kontroly.

(23) Je vhodné umožnit výměnu informací mezi příslušnými orgány a orgány nebo subjekty, jež ze své funkce pomáhají posilovat stabilitu finančního systému. Pro zachování důvěrnosti sdělovaných informací by měl být přísně vymezen okruh jejich příjemců.

(24) Některá protiprávní jednání, jako např. podvody a zneužívání vnitřních informací, mohou ovlivnit stabilitu i integritu finančního systému také v případech, kdy se jedná o jiné instituce než úvěrové instituce. Je nutné stanovit podmínky, na jejichž základě je výměna informací v takových případech přípustná.

(25) Je-li stanoveno, že informace lze poskytnout pouze s výslovným souhlasem příslušných orgánů, měly by tyto orgány mít možnost případně podmínit svůj souhlas splněním přísných podmínek.

(26) Měla by být rovněž schválena výměna informací mezi příslušnými orgány na straně jedné a centrálními bankami a jinými subjekty s obdobnými úkoly, které jedná jako měnové orgány, případně dalšími veřejnými orgány pověřenými dohledem nad platebními systémy na straně druhé.

(27) Za účelem posílení obezřetnostního dohledu nad úvěrovými institucemi a ochrany klientů úvěrových institucí by auditóři měli mít povinnost bezodkladně informovat příslušné orgány ve všech případech, kdy při výkonu své činnosti zjistí určité skutečnosti, které mohou mít vážný dopad na finanční situaci nebo na řídící a účetní organizaci úvěrové instituce. Z těchto důvodů by členské státy měly také stanovit, že se tato povinnost vztahuje na všechny případy, kdy auditor zjistí uvedené skutečnosti při výkonu své činnosti v podniku, který má úzká propojení s některou úvěrovou institucí. Povinnost auditóřů oznamovat příslušným orgánům, je-li to vhodné, některé skutečnosti a rozhodnutí týkající se úvěrové instituce, které zjistí při výkonu svých povinností v jiném než finančním podniku, by sama o sobě neměla měnit povahu jejich činnosti v daném podniku ani způsob, kterým by měli své úkoly v tomto podniku vykonávat.

(28) Tato směrnice upřesňuje, že pro některé položky kapitálu by měla být stanovena kvalifikační kritéria, přičemž členské státy mohou uplatňovat přísnější pravidla.

(29) Podle povahy rozděluje tato směrnice položky tvořící kapitál jednak na položky tvořící původní kapitál, a jednak na položky tvořící dodatkový kapitál.

(30) S ohledem na skutečnost, že položky tvořící dodatkový kapitál nejsou stejné povahy jako položky tvořící původní kapitál, neměly by být zahrnuty do kapitálu v částce vyšší než 100 % původního kapitálu. Navíc výše určitých položek zahrnutých do dodatkového kapitálu by měla být omezena na 50 % původního kapitálu.

(31) Aby se zabránilo narušení hospodářské soutěže, veřejné úvěrové instituce by neměly zahrnovat do svého kapitálu záruky, které jim poskytly členské státy nebo orgány místní správy.

(32) Bude-li v rámci dohledu třeba určit výši konsolidovaného kapitálu skupiny úvěrových institucí, měl by se výpočet provést v souladu s touto směrnicí.

(33) Přesná účetní technika, jež má být použita pro výpočet kapitálu, jeho přiměřenosti rizikům, kterým je úvěrová instituce vystavena, a pro hodnocení soustředění angažovanosti, by měla brát na zřetel ustanovení směrnice Rady 86/635/EHS ze dne 8. prosince 1986 o ročních účetních závěrkách a konsolidovaných účetních závěrkách bank a ostatních finančních institucí (6), jež obsahuje některé úpravy sedmé směrnice Rady 83/349/EHS ze dne 13. června 1983 o konsolidovaných účetních závěrkách (7), nebo nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002 ze dne 19. července 2002 o uplatňování mezinárodních účetních standardů (8) podle toho, kterým z těchto předpisů se řídí účetnictví úvěrových institucí podle vnitrostátního práva.

(34) Při dohledu nad úvěrovými institucemi a při vzájemném uznávání metod dohledu hrají ústřední úlohu minimální kapitálové požadavky. V tomto směru je nutno posuzovat ustanovení týkající se minimálních kapitálových požadavků společně s dalšími zvláštními nástroji, jež rovněž harmonizují základní metody dohledu nad úvěrovými institucemi.

(35) Aby se zabránilo narušení hospodářské soutěže a posílila se bankovní soustava na vnitřním trhu, je vhodné stanovit společně minimální kapitálové požadavky.

(36) Pro účely zajištění přiměřené platební schopnosti je důležité stanovit minimální kapitálové požadavky, které oceňují aktiva a podrozvahové položky podle stupně rizika.

(37) V této souvislosti schválil Basilejský výbor pro bankovní dohled dne 26. června 2004 rámcovou dohodu o mezinárodní konvergenci měření kapitálu a kapitálových požadavků. Ustanovení této směrnice o minimálních kapitálových požadavcích na úvěrové instituce a také ustanovení o minimálním kapitálu ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2006/49/ES ze dne 14. června 2006 o kapitálové přiměřenosti investičních podniků a úvěrových institucí (9) tvoří ekvivalent k ustanovením basilejské rámcové dohody.

(38) Je nutné přihlídnout k různorodosti úvěrových institucí ve Společenství tím, že se vymezí alternativní přístupy k výpočtu minimálních kapitálových požadavků na krytí úvěrového rizika, které budou zahrnovat různé úrovně citlivosti vůči riziku a vyžadovat různé stupně propracovanosti. Skutečnost, že se úvěrovými institucím poskytne možnost využít externí ratingy a vlastní odhady jednotlivých parametrů úvěrového rizika, významně zlepšuje citlivost vůči riziku a obezřetnost pravidel úvěrového rizika. Úvěrovým institucím by měly být poskytnuty vhodné pobídky, které by je motivovaly k přijetí přístupů citlivějších vůči riziku. Při vytváření odhadů potřebných k uplatnění přístupů k úvěrovému riziku podle této směrnice budou úvěrové instituce muset upravit své potřeby na zpracování údajů v zájmu legitimní ochrany údajů svých klientů podle platných právních předpisů Společenství o ochraně údajů, současně budou zlepšovat své procesy měření a řízení úvěrového rizika za účelem zpřístupnění metod určování regulativních kapitálových požadavků, jež by odrážely propracovanost postupů jednotlivých úvěrových institucí. Zpracování údajů by mělo probíhat v souladu s pravidly o převodu osobních údajů, jež stanoví směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (10). V tomto ohledu by zpracování údajů v souvislosti se vznikem a řízením expozic vůči zákazníkům mělo zahrnovat rozvoj a ověřování řízení úvěrového rizika a systémů měření. Tím bude uspokojen nejen legitimní zájem úvěrových institucí, ale také účel této směrnice, totiž využívaní lepších metod měření a řízení rizika, ale také jejich použití pro účely regulace kapitálu.

(39) V souvislosti s použitím externích odhadů i vlastních odhadů instituce nebo interního ratingu by se mělo přihlížet ke skutečnosti, že pouze vlastní odhady nebo interní rating zpracovává subjekt – samotná finanční instituce – podléhající povolovacímu režimu Společenství. V případě externího ratingu se využívá produktů tzv. uznaných ratingových agentur, které v současné době povolovacímu režimu Společenství nepodléhají. Vzhledem k tomu, že externí rating má pro výpočet kapitálových požadavků v rámci této směrnice velkou váhu, je nutné do budoucna přezkoumat vhodný povolovací a kontrolní postup pro ratingové agentury.

(40) Minimální kapitálové požadavky by měly být přiměřené rizikům, na jejichž krytí jsou určeny. Mělo by se v nich odrážet zejména snížení úrovně rizika dané vysokým počtem relativně malých expozic.

(41) Tato směrnice respektuje zásadu přiměřenosti, protože bere v úvahu zvláště rozdíly mezi úvěrovými institucemi se zřetelem na jejich velikost, rozsah prováděných operací a činnosti. Respektování zásady přiměřenosti rovněž znamená, že se pro retailové expozice uznávají co možná nejjednodušší ratingové postupy také v přístupu založeném na interním ratingu (IRB).

(42) Skutečnost, že se tato směrnice neustále vyvíjí, umožňuje úvěrovým institucím vybrat si ze tří přístupů v různé míře složitosti. S cílem umožnit zejména malým úvěrovým institucím, aby se mohly rozhodnout pro přístup založený na interním ratingu, který citlivěji

diagnostikuje rizika, by příslušné orgány měly uplatnit ve vhodných případech ustanovení čl. 89 odst. 1 písm. a) a b). Tato ustanovení by měla být vykládána tak, že klasifikace expozic, jež jsou uvedeny ve čl. 86 odst. 1 písm. a) a b), zahrnují veškeré expozice, které jsou jim – přímo či nepřímo – postaveny na roveň v celé této směrnici. Obecným pravidlem je, že by příslušné orgány neměly dávat přednost některému z těchto tří přístupů, pokud jde o postup dohledu, tj. úvěrové instituce provozující činnost na základě standardizovaného přístupu by neměly pouze z tohoto důvodu podléhat přísnějšímu dohledu.

(43) Měly by se ve větší míře uznávat techniky snižování úvěrového rizika, a to v rámci pravidel, která zajistí, že platební schopnost nebude ohrožena nesprávným uznáváním. Obvyklé bankovní zajištění ke snižování úvěrových rizik, které je již uplatňováno v jednotlivých členských státech, by se mělo, kdykoliv je to možné, uznávat ve standardizovaném přístupu, ale také v jiných přístupech.

(44) Pro řádné zohlednění rizik a snižování rizik v důsledku sekuritizační či investiční činnosti úvěrové instituce je v minimálních kapitálových požadavcích pro úvěrové instituce nutné stanovit pravidla vůči riziku citlivého a obezřetnostního posuzování takové činnosti a takových investic.

(45) Operační riziko představuje pro úvěrové instituce významné riziko, a proto musí být kryto kapitálem. Je nutné přihlídnout k různorodosti úvěrových institucí ve Společenství tím, že se vymezí alternativní přístupy k výpočtu požadavků na krytí operačního rizika, které budou zahrnovat různé úrovně citlivosti vůči riziku a budou vyžadovat různé stupně propracovanosti. Úvěrovým institucím by měly být poskytnuty vhodné pobídky, které by je motivovaly k přijetí přístupů citlivějších vůči riziku. Vzhledem k tomu, že techniky měření a řízení operačního rizika byly vypracovány teprve v poslední době, měla by se pravidla průběžně přezkoumávat a případně aktualizovat, přičemž by se měl brát ohled i na náklady různých linií podnikání a na uznávání technik snižování rizika. Zvláštní pozornost u jednoduchých přístupů pro výpočet kapitálových požadavků na krytí operačního rizika by se měla věnovat zohlednění pojištění.

(46) Pro zajištění odpovídající platební schopnosti úvěrových institucí uvnitř skupiny je nutné, aby se minimální kapitálové požadavky uplatňovaly na základě konsolidované finanční situace skupiny. Aby byl kapitál vhodně rozložen uvnitř skupiny a aby byl v případě potřeby dostupný na ochranu úspor, měly by minimální kapitálové požadavky platit pro jednotlivé úvěrové instituce skupiny, pokud nelze tohoto cíle účinně dosáhnout jiným způsobem.

(47) Základní pravidla pro sledování velké angažovanosti úvěrových institucí by měla být harmonizována. Členské státy by přesto měly mít možnost přijímat přísnější ustanovení než ta, která stanoví tato směrnice.

(48) Sledování a kontrola angažovanosti úvěrové instituce by měla být nedílnou součástí dohledu nad ní. Přílišné soustředění angažovanosti na jednoho klienta nebo jednu ekonomicky spjatou skupinu klientů totiž

může způsobit nepřipustné riziko ztráty. Takovou situaci lze hodnotit tak, že je na újmu platební schopnosti úvěrové instituce.

(49) Vzhledem k tomu, že úvěrové instituce vstupují na vnitřním trhu do přímé hospodářské soutěže, měly by být podmínky dohledu rovnocenné v celém Společenství.

(50) Přestože při vymezení angažovanosti pro účely omezení velké angažovanosti je vhodné vycházet z definice obsažené v ustanoveních o minimálních kapitálových požadavcích ke krytí úvěrového rizika, není v zásadě vhodné odkazovat na rizikové váhy nebo stupně rizika. Tyto rizikové váhy a stupně rizika byly vytvořeny pro stanovení obecného požadavku na kapitálovou přiměřenost ke krytí úvěrového rizika úvěrových institucí. S cílem omezit maximální ztrátu, kterou může úvěrová instituce utrpět kvůli jednomu klientovi nebo jedné ekonomicky spjaté skupině klientů, je vhodné přijmout pravidla pro určení velké angažovanosti, která by přiléhavě k jmenovité hodnotě angažovanosti, avšak neuplatňovala by rizikové váhy nebo stupně rizik.

(51) Přestože je až do dalšího přezkumu ustanovení o velké angažovanosti žádoucí povolit uznávání účinků snižování úvěrového rizika podobným způsobem, který je povolen pro účely minimálních kapitálových požadavků, aby se snížily požadavky na výpočty, je nutné připomenout, že pravidla pro snižování úvěrového rizika byla vypracována v souvislosti s obecným diverzifikovaným úvěrovým rizikem vyplývajícím z angažovanosti vůči velkému počtu protistran. Uznání účinků takových technik pro účely limitů velké angažovanosti, které se provádí s cílem omezit maximální ztrátu, která by mohla vzniknout kvůli jednomu klientovi nebo jedné ekonomicky spjaté skupině klientů, by mělo být doprovázeno obezřetnostními ochrannými opatřeními.

(52) V případech, kdy úvěrová instituce nabude angažovanosti vůči vlastnímu mateřskému podniku nebo vůči jiným dceřiným podnikům tohoto mateřského podniku, je zapotřebí zvláštní obezřetnosti. Řízení angažovanosti úvěrových institucí by se mělo uskutečňovat zcela samostatně a v souladu se zásadami řádné bankovní správy bez ohledu na jakékoliv jiné okolnosti. V případech, kdy vliv osob, které přímo nebo nepřímo drží kvalifikovanou účast v úvěrové instituci, může nepříznivě působit na řádné a obezřetné řízení této instituce, by příslušné orgány měly učinit vhodné opatření k ukončení tohoto stavu. V oblasti velké angažovanosti by měly být stanoveny zvláštní normy, včetně přísnějších omezení, pro angažovanost úvěrové instituce vůči vlastní skupině. Takové normy se však nemusí použít, je-li mateřským podnikem finanční holdingová společnost nebo úvěrová instituce nebo jsou-li jinými dceřinými podniky buď úvěrové či finanční instituce, nebo podniky pomocných služeb, pokud se na všechny podniky vztahuje dohled nad úvěrovou institucí na konsolidovaném základě.

(53) Úvěrové instituce by si měly zajistit takový vnitřně stanovený kapitál, který je s ohledem na rizika, jimž jsou nebo mohou být vystaveny, přiměřený množstvím, kvalitou i rozložením. Měly by proto zavést strategie a postupy pro hodnocení a udržování přiměřenosti svého vnitřně stanoveného kapitálu.

(54) Příslušné orgány mají povinnost ujistit se, že úvěrové instituce jsou dobře organizovány a disponují přiměřeným kapitálem s ohledem na rizika, kterým jsou nebo by mohly být vystaveny.

(55) Pro účinné fungování vnitřního bankovního trhu by měl Evropský výbor orgánů bankovního dohledu přispět ke konzistentnímu uplatňování této směrnice a ke sblížení praxe v oblasti dohledu v celém Společenství a jednou ročně podávat orgánům Společenství zprávu o dosaženém pokroku.

(56) Z téhož důvodu a s cílem zajistit, aby úvěrové instituce Společenství, které působí v několika členských státech, nebyly neudměrně zatěžovány v důsledku ponechání odpovědnosti za povolování a dohled na příslušných orgánech jednotlivých členských států, je zásadní výrazně posílit spolupráci mezi příslušnými orgány. V této souvislosti by měla být posílena úloha orgánů vykonávajících dohled na konsolidovaném základě. Evropský výbor orgánů bankovního dohledu by měl takovou spolupráci posilovat a podporovat.

(57) Dohled nad úvěrovými institucemi na konsolidovaném základě je zaměřen zejména na ochranu zájmů vkladatelů úvěrových institucí a na zajištění stability finančního systému.

(58) Aby byl účinný, měl by být dohled na konsolidovaném základě uplatňován vůči všem bankovním skupinám včetně těch, jejichž mateřské podniky nejsou úvěrovými institucemi. Příslušné orgány by měly mít k dispozici potřebné právní nástroje, aby mohly tento dohled vykonávat.

(59) V případě skupin s diverzifikovanou činností, ve kterých mateřský podnik kontroluje alespoň jeden dceřiný podnik, který je úvěrovou institucí, by příslušné orgány měly být schopny posoudit finanční situaci úvěrové instituce v rámci takové skupiny. Příslušné orgány by měly mít přinejmenším prostředky k získání informací potřebných k plnění svých úkolů ode všech podniků ve skupině. V případě skupin podniků zabývajících se různými finančními činnostmi by měla být zavedena spolupráce mezi orgány příslušnými k dohledu nad jednotlivými finančními odvětvími. Až do budoucí koordinace by členské státy měly mít možnost stanovit vhodné metody konsolidace pro dosažení cílů této směrnice.

(60) Členské státy by měly mít možnost nevydat nebo odejmout bankovní povolení v případě některých skupinových struktur, jež považují za nevhodné pro provozování bankovních činností, zejména proto, že nad těmito strukturami nelze vykonávat účinný dohled. Za tímto účelem by příslušné orgány měly mít pravomoci potřebné k zajištění řádného a obezřetného řízení úvěrových institucí.

(61) S cílem zvýšit účinnost fungování vnitřního bankovního trhu a poskytnout občanům Společenství přiměřenou úroveň transparentnosti je nutné, aby příslušné orgány zveřejňovaly, jak provádějí tuto směrnici, a to způsobem umožňujícím smysluplné srovnání.

(62) Za účelem posílení tržní disciplíny a motivace úvěrových institucí ke zlepšení jejich tržní strategie, kontroly rizik a interní organizace řízení by úvěrové instituce měly podléhat povinnosti zveřejňovat určité údaje.

(63) Přezkoumávání otázek v oblastech, na něž se vztahuje tato směrnice a jiné směrnice o činnosti úvěrových institucí, zejména s výhledem na bližší koordinaci, vyžaduje spolupráci mezi příslušnými orgány a Komisí.

(64) Opatření nezbytná k provedení této směrnice by měla být přijata podle rozhodnutí Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi (11).

(65) Ve svém usnesení ze dne 5. února 2002 o provádění právních předpisů v oblasti finančních služeb (12) Evropský parlament požadoval, aby měl s Radou rovnocennou úlohu při dohledu nad tím, jak Komise plní svou výkonnou roli, aby tak byly zohledněny legislativní pravomoci Evropského parlamentu podle článku 251 Smlouvy. Komise tento požadavek podpořila ve slavnostním prohlášení, které téhož dne učinil před Evropským parlamentem její předseda. Dne 11. prosince 2002 Komise navrhla změny rozhodnutí 1999/468/ES a dne 22. dubna 2004 předložila pozměněný návrh. Evropský parlament má za to, že tento návrh nerespektuje jeho legislativní pravomoci. Podle Evropského parlamentu by on a Rada měly mít možnost vyhodnotit v určené lhůtě svření prováděcích pravomocí Komisi. Je tedy vhodné omezit lhůtu, během které může Komise přijmout prováděcí opatření.

(66) Evropský parlament by měl mít tříměsíční lhůtu od prvního předložení pozměňovacích návrhů a prováděcích opatření, aby je mohl přezkoumat a zaujmout k nim stanovisko. V naléhavých a řádně odůvodněných případech by však mělo být možné tuto lhůtu zkrátit. Přijme-li Evropský parlament v této lhůtě usnesení, měla by Komise návrhy pozměňovacích návrhů nebo opatření znovu přezkoumat.

(67) Je vhodné stanovit zvláštní přechodná ustanovení, aby nedošlo k narušení trhu a byla zajištěna kontinuita celkových úrovní kapitálu.

(68) Vzhledem k tomu, že pravidla týkající se minimálních kapitálových požadavků jsou citlivá vůči riziku, je žádoucí průběžně přezkoumávat, zda mají významný dopad na hospodářský cyklus. Komise, s přihlédnutím k příspěvku Evropské centrální banky, by měla o těchto tématech podávat zprávy Evropskému parlamentu a Radě.

(69) Měly by být rovněž harmonizovány nástroje dohledu nad riziky likvidity.

(70) Tato směrnice respektuje základní práva a dodržuje zásady uznané zejména Listinou základních práv Evropské unie jako obecné zásady práva Společenství.

(71) Povinnost provést tuto směrnici do vnitrostátního práva by se měla týkat pouze těch ustanovení, která představují podstatnou změnu ve srovnání s předchozími

směrnicemi. Povinnost provést nezměněná ustanovení vyplývá z předchozích směrnic.

(72) Touto směrnicí by neměly být dotčeny povinnosti členských států, které se týkají lhůt k provedení směrnice uvedených v příloze XIII části B do vnitrostátního práva,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

OBSAH

HLAVA I
 PŘEDMĚT, OBLAST PŮSOBNOSTI A DEFINICE

HLAVA II
 PODMÍNKY PŘÍSTUPU K ČINNOSTI ÚVĚROVÝCH INSTITUCÍ A JEJÍHO VÝKONU

HLAVA III
 USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE SVOBODY USAZOVÁNÍ A VOLNÉHO POHYBU SLUŽEB

Oddíl 1
 Úvěrové instituce

Oddíl 2
 Finanční instituce

Oddíl 3
 Výkon práva usazování

Oddíl 4
 Volný pohyb služeb

Oddíl 5
 Pravomoc příslušných orgánů hostitelského členského státu

HLAVA IV
 VZTAHY SE TŘETÍMI ZEMĚMI

Oddíl 1
 Oznamování podniků ze třetích zemí a podmínky přístupu na trhy těchto zemí

Oddíl 2
 Spolupráce s příslušnými orgány třetích zemí při dohledu na konsolidovaném základě

HLAVA V
 ZÁSADY A TECHNICKÉ NÁSTROJE OBEZŘETNOSTNÍHO DOHLEDU A ZVEŘEJŇOVÁNÍ

KAPITOLA 1
 ZÁSADY OBEZŘETNOSTNÍHO DOHLEDU

Oddíl 1
 Pravomoc domovského a hostitelského členského státu

Oddíl 2
 Výměna informací a profesní tajemství

Oddíl 3
 Povinnosti osob odpovědných za právní kontrolu výročních a konsolidovaných účetních závěrek

Oddíl 4
Pravomoc ukládat sankce a právo na soudní přezkum

KAPITOLA 2
TECHNICKÉ NÁSTROJE OBEZŘETNOSTNÍHO
DOHLEDU

Oddíl 1
Kapitál

Oddíl 2
Opatření ke krytí rizik

Pododdíl 1
Úroveň použití

Pododdíl 2
Požadavky na výpočet kapitálu a podávání zpráv

Pododdíl 3
Minimální úroveň kapitálu

Oddíl 3
Minimální kapitálové požadavky pro krytí úvěrového
rizika

Pododdíl 1
Standardizovaný přístup

Pododdíl 2
Přístup založený na interním ratingu

Pododdíl 3
Snižování úvěrového rizika

Pododdíl 4
Sekuritizace

Oddíl 4
Minimální kapitálové požadavky pro krytí operačního
rizika

Oddíl 5
Velká angažovanost

Oddíl 6
Kvalifikované účasti mimo finanční sektor

Oddíl 7
Expozice vůči převedenému úvěrovému riziku

KAPITOLA 3
PROCES HODNOCENÍ ÚVĚROVÝOU INSTITUCÍ

KAPITOLA 4
DOHLED A ZVEŘEJŇOVÁNÍ ÚDAJŮ
PŘÍSLUŠNÝMI ORGÁNY

Oddíl 1
Dohled

Oddíl 2
Zveřejňování údajů příslušnými orgány

KAPITOLA 5
ZVEŘEJŇOVÁNÍ ÚDAJŮ ÚVĚROVÝMI
INSTITUCEMI

HLAVA VI
ZMOCŇOVACÍ USTANOVENÍ

HLAVA VII
PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

KAPITOLA 1
PŘECHODNÁ USTANOVENÍ

KAPITOLA 2
ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

PŘÍLOHA I
SEZNAM ČINNOSTÍ PODLÉHAJÍCÍCH
VZÁJEMNĚMU UZNÁNÍ

PŘÍLOHA II
KLASIFIKACE PODROZVAHOVÝCH POLOŽEK

PŘÍLOHA III
ZACHÁZENÍ S ÚVĚROVÝM RIZIKEM
PROTISTRANY U DERIVÁTOVÝCH NÁSTROJŮ,
REPO OBCHODŮ, TRANSAKČÍ PŮJČEK ČI
VÝPŮJČEK CENNÝCH PAPÍRŮ NEBO KOMODIT,
TRANSAKČÍ S DELŠÍ DOBOU VYPOŘÁDÁNÍ A
MARŽOVÝCH OBCHODŮ

Část 1
Definice

Část 2
Volba metody

Část 3
Metoda oceňování podle tržní hodnoty

Část 4
Metoda původní expozice

Část 5
Standardizovaná metoda

Část 6
Metoda interního modelu

Část 7
Smluvní započtení

PŘÍLOHA IV
TYPY DERIVÁTŮ

PŘÍLOHA V
TECHNICKÁ KRITÉRIA PRO ORGANIZACI A
ŘÍZENÍ RIZIK

PŘÍLOHA VI
STANDARDIZOVANÝ PŘÍSTUP

Část 1
Rizikové váhy

Část 2
Uznávání ratingových agentur a přiřazování rizikových
vah k jejich externím ratingům

Část 3

Použití externích ratingů ratingových agentur ke stanovení rizikových vah

PŘÍLOHA VII PŘÍSTUP ZALOŽENÝ NA INTERNÍM RATINGU

Část 1
Hodnota rizikově vážených expozic a výše očekávaných ztrát

Část 2
PD, LGD a splatnost

Část 3
Hodnota expozice

Část 4
Minimální požadavky pro přístup založený na interním ratingu (IRB)

PŘÍLOHA VIII SNIŽOVÁNÍ ÚVĚROVÉHO RIZIKA

Část 1
Uznatelnost

Část 2
Minimální požadavky

Část 3
Výpočet účinku snižování úvěrového rizika

Část 4
Nesoulad splatností

Část 5
Kombinace snižování úvěrového rizika ve standardizovaném přístupu

Část 6
Techniky snižování úvěrového rizika s využitím koše nástrojů

PŘÍLOHA IX SEKURITIZACE

Část 1
Definice pro účely přílohy IX

Část 2
Minimální požadavky pro uznání významného převodu úvěrového rizika a výpočet hodnoty rizikově vážených expozic a výše očekávaných ztrát u sekuritizovaných expozic

Část 3
Externí ratingy

Část 4
Výpočet

PŘÍLOHA X OPERAČNÍ RIZIKO

Část 1
Přístup základního ukazatele

Část 2
Standardizovaný přístup

Část 3
Pokročilé přístupy k měření

Část 4
Kombinované používání různých metodik

Část 5
Klasifikace typů ztrátových událostí

PŘÍLOHA XI TECHNICKÁ KRITÉRIA PRO PŘEZKUM A HODNOCENÍ PŘÍSLUŠNÝMI ORGÁNY

PŘÍLOHA XII TECHNICKÁ KRITÉRIA PRO ZVEŘEJŇOVÁNÍ ÚDAJŮ

Část 1
Obecná kritéria

Část 2
Obecné požadavky

Část 3
Kvalifikační požadavky pro používání určitých nástrojů nebo metodik

PŘÍLOHA XIII část A ZRUŠENÉ SMĚRNICE A SMĚRNICE JE POZMĚŇUJÍCÍ (uvedené v článku 158)

PŘÍLOHA XIII část B LHÚTY K PROVEDENÍ (uvedené v článku 158)

PŘÍLOHA XIV SROVNÁVACÍ TABULKA

HLAVA I

PŘEDMĚT, OBLAST PŮSOBNOSTI A DEFINICE

Článek 1

1. Tato směrnice stanoví pravidla pro přístup k činnosti úvěrových institucí, pro její výkon a pro odpovědnost dohled nad těmito institucemi.

▼M11

2. Článek 39 a články 124 až 143 se vztahují na finanční holdingové společnosti, smíšené finanční holdingové společnosti a holdingové společnosti se smíšenou činností se skutečným sídlem v Unii.

▼B

3. Instituce trvale vyřazené podle článku 2, s výjimkou centrálních bank členských států, se pro účely článku 39 a hlavy V kapitoly 4 oddílu 1 považují za finanční instituce.

Článek 2

Tato směrnice se nevztahuje na činnost:

- centrálních bank členských států,
- žirových institucí poštovních úřadů,
- v Belgii: na činnost „Institut de Réescompte et de Garantie/Herdiscontereng- en Waarborginstituut“,

▼M1

— v Dánsku: na činnost „Dansk Eksportfinansieringsfond“, „Danmarks Skibskredit A/S“ a „KommuneKredit“,

▼B

— v Německu: na činnost „Kreditanstalt für Wiederaufbau“, podniků uznávaných na základě „Wohnungsgemeinnützigkeitsgesetz“ (zákonu o neziskovém užívání bytů) za orgány státní bytové politiky, které se nezabývají především bankovními operacemi, a podniků uznávaných podle uvedeného zákona za neziskové bytové podniky,

— v Řecku: na činnost „Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων“ (Tamio Parakatathikon kai Danion),

— ve Španělsku: na činnost „Instituto de Crédito Oficial“,

— ve Francii: na činnost „Caisse des dépôts et consignations“,

— v Irsku: na činnost úvěrových sdružení a dobročinných společností („credit unions“ a „friendly societies“),

— v Itálii: na činnost „Cassa depositi e prestiti“,

— v Lotyšsku: na činnost „krājaizdevu sabiedrības“, to znamená podniků, které jsou podle „krājaizdevu sabiedrību likums“ uznávány za družstevní podniky, jež poskytují finanční služby jen svým členům,

— v Litvě: na činnost „kredito unijos“ kromě „Centrinė kredito unija“,

— v Maďarsku: na činnost „Magyar Fejlesztési Bank Rt.“ a „Magyar Export-Import Bank Rt.“,

— v Nizozemsku: na činnost „Nederlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden NV“, „NV Noordelijke Ontwikkelings Maatschappij“, „NV Industriebank Limburgs Instituut voor Ontwikkeling en Financiering“ a „Overijsselse Ontwikkelingsmaatschappij NV“,

— v Rakousku: na činnost podniků uznávaných za stavební sdružení ve veřejném zájmu a „Österreichische Kontrollbank AG“,

— v Polsku: na činnost „Spółdzielcze Kasy Oszczędnościowe – Kredytowe“ a „Bank Gospodarstwa Krajowego“,

— v Portugalsku: na činnost „Caixas Económicas“ existujících k 1. lednu 1986, s výjimkou

těch, které mají formu akciových společností a s výjimkou „Caixa Económica Montepio Geral“,

▼M8

— ve Slovinsku: na činnost „SID-Slovenska izvozna in razvojna banka, d.d. Ljubljana“,

▼B

— ve Finsku: na činnost „Teollisen yhteistyön rahasto Oyj/Fonden för industriellt samarbete Ab“ a „Finnvera Oyj/Finnvera Abp“,

— ve Švédsku: na činnost „Svenska Skeppshypotekskassan“,

— ve Spojeném království: na činnost „National Savings Bank“, „Commonwealth Development Finance Company Ltd“, „Agricultural Mortgage Corporation Ltd“, „Scottish Agricultural Securities Corporation Ltd“, na činnost zmocněnců Koruny pro zámořské vlády a správní orgány („Crown Agents for overseas governments and administrations“), úvěrových sdružení („credit unions“) a obecních bank („municipal banks“).

Článek 3

▼M7

1. Jedna či několik úvěrových institucí, které se nacházejí v též členském státě a jsou trvale přidruženy k ústřednímu subjektu, jenž nad nimi má kontrolu a jenž je usazen v též členském státě, mohou být osvobozeny od požadavků uvedených v článku 7 a v čl. 11 odst. 1, pokud vnitrostátní právní předpisy stanoví, že:

▼B

a) závazky ústředního subjektu přidružených institucí jsou společné a nerozdílné nebo že závazky přidružených institucí jsou plně zaručeny ústředním subjektem,

b) platební schopnost a likvidita ústředního subjektu a všech přidružených institucí jsou sledovány jako celek na základě konsolidovaných účetních závěrek a

c) řídicí orgány ústředního subjektu jsou oprávněny vydávat pokyny řídicím orgánům přidružených institucí.

▼M7

▼B

2. Úvěrové instituce ve smyslu odst. 1 prvního pododstavce mohou být rovněž vyňaty z působnosti článků 9 a 10, jakož i hlavy V kapitoly 2 oddílů 2, 3, 4, 5 a 6 a kapitoly 3, vztahují-li se uvedená ustanovení na všechny takto přidružené úvěrové instituce spolu s ústředním subjektem na konsolidovaném základě, aniž je dotčeno použití uvedených ustanovení na ústřední subjekt.

2. Při vynětí se články 16, 23, 24, 25, čl. 26 odst. 1 až 3 a články 28 až 37 vztahují na celek sestávající z ústředního subjektu a přidružených institucí.

Článek 4

Pro účely této směrnice se použijí následující definice:

▼M6

1) „úvěrovou institucí“ se rozumí podnik, jehož činnost spočívá v přijímání vkladů nebo jiných splatných peněžních prostředků od veřejnosti a poskytování úvěrů na vlastní účet;

▼B

2) „povolením“ se rozumí nástroj v jakékoliv formě vystavený orgány, jimž se uděluje právo vykonávat činnost úvěrové instituce;

3) „pobočkou“ se rozumí provozovna bez právní subjektivity, jež tvoří součást úvěrové instituce a jež přímo provádí všechny nebo některé operace tvořící podstatu činnosti úvěrových institucí;

4) „příslušnými orgány“ se rozumějí vnitrostátní orgány, které právní předpisy opravňují k dohledu nad úvěrovými institucemi;

▼M6

5) „finanční institucí“ se rozumí podnik jiný než úvěrová instituce, jehož hlavní činností je nabývání účasti nebo výkon jedné nebo více činností uvedených v příloze I bodech 2 až 12 a 15;

▼M7

6) „institucí“ se pro účely hlavy V kapitoly 2 oddílů 2, 3 a 5 rozumí instituce podle definice v čl. 3 odst. 1 písm. c) směrnice 2006/49/ES;

▼B

7) „domovským členským státem“ se rozumí členský stát, v němž byla úvěrová instituce povolena v souladu s články 6 až 9 a 11 až 14;

8) „hostitelským členským státem“ se rozumí členský stát, v němž má úvěrová instituce pobočku nebo v němž poskytuje služby;

9) „kontrolou“ se rozumí vztah mezi mateřským a dceřiným podnikem, jak je vymezen v článku 1 směrnice 83/349/EHS, nebo obdobný vztah mezi fyzickou nebo právnickou osobou a podnikem;

10) „účastí“ pro účely čl. 57 písm. o) a p), článků 71 až 73 a hlavy V kapitoly 4 se rozumí účast ve smyslu první věty článku 17 čtvrté směrnice Rady 78/660/EHS ze dne 25. července 1978 o ročních účetních závěrkách některých forem společností (13) nebo přímé nebo nepřímé držení nejméně 20 % hlasovacích práv v podniku nebo kapitálu podniku;

11) „kvalifikovanou účastí“ se rozumí přímé nebo nepřímé držení nejméně 10 % kapitálu podniku nebo hlasovacích práv v podniku nebo jakákoli jiná možnost uplatňování podstatného vlivu na řízení daného podniku;

12) „mateřským podnikem“ se rozumí:

a) mateřský podnik ve smyslu článků 1 a 2 směrnice 83/349/EHS nebo

b) pro účely článků 71 až 73, hlavy V kapitoly 2 oddílu 5 a kapitoly 4 se za mateřský podnik považuje mateřský podnik ve smyslu čl. 1 odst. 1 směrnice 83/349/EHS a jakýkoliv podnik, který podle názoru příslušných orgánů účinně uplatňuje rozhodující vliv v jiném podniku;

13) „dceřiným podnikem“ se rozumí:

a) dceřiný podnik ve smyslu článků 1 a 2 směrnice 83/349/EHS nebo

b) pro účely článků 71 až 73, hlavy V kapitoly 2 oddílu 5 a kapitoly 4 se za dceřiný podnik považuje dceřiný podnik ve smyslu čl. 1 odst. 1 směrnice 83/349/EHS a jakýkoliv podnik, ve kterém podle názoru příslušných orgánů účinně uplatňuje mateřský podnik rozhodující vliv.

Dceřiné podniky dceřiných podniků se rovněž považují za dceřiné podniky podniku, který je jejich původním mateřským podnikem;

▼M11

14) „mateřskou úvěrovou institucí v členském státě“ se rozumí úvěrová instituce, která má dceřiný podnik ve formě úvěrové instituce nebo finanční instituce nebo která drží v takové instituci účast, zároveň sama není dceřiným podnikem jiné úvěrové instituce povolené v též členském státě ani dceřiným podnikem finanční holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti usazené v téže členském státě;

15) „mateřskou finanční holdingovou společností v členském státě“ se rozumí finanční holdingová společnost, která sama není dceřiným podnikem úvěrové instituce povolené v též členském státě ani dceřiným podnikem finanční holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti usazené v též členském státě;

15a) „mateřskou smíšenou finanční holdingovou společností v členském státě“ se rozumí smíšená finanční holdingová společnost, která sama není dceřiným podnikem úvěrové instituce povolené v též členském státě ani dceřiným podnikem finanční holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti usazené v též členském státě;

16) „mateřskou úvěrovou institucí v EU“ se rozumí mateřská úvěrová instituce v členském státě, která není dceřiným podnikem jiné úvěrové instituce povolené v kterémkoli členském státě ani finanční holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti usazené v kterémkoli členském státě;

17) „mateřskou finanční holdingovou společností v EU“ se rozumí mateřská finanční holdingová společnost v členském státě, která není dceřiným podnikem úvěrové instituce povolené v kterémkoli členském státě ani jiné finanční holdingové společnosti nebo smíšené finanční

holdingové společnosti usazené v kterémkoli členském státě;

17a) „mateřskou smíšenou finanční holdingovou společností v EU“ se rozumí mateřská smíšená finanční holdingová společnost v členském státě, která není dceřným podnikem úvěrové instituce povolené v kterémkoli členském státě ani jiné finanční holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti usazené v kterémkoli členském státě;

▼B

18) „subjekty veřejného sektoru“ se rozumějí nekomerční správní orgány, které jsou odpovědné centrální vládě, orgánům regionální nebo místní správy nebo orgánům, které z pohledu příslušných orgánů vykonávají stejné funkce jako orgány regionální a místní správy, nebo nekomerční podniky, jejichž vlastníky jsou centrální vlády, které mají výslovné dohody o zárukách, a mohou zahrnovat subjekty s vlastní správou, jež se řídí právními předpisy a jsou pod veřejným dohledem;

19) „finanční holdingovou společností“ se rozumí finanční instituce, jejíž dceřné podniky jsou buď výlučně, nebo převážně úvěrovými institucemi nebo finančními institucemi, přičemž alespoň jeden z dceřných podniků je úvěrovou institucí, a která není smíšenou finanční holdingovou společností ve smyslu čl. 2 bodu 15 směrnice 2002/87/ES (14);

▼M11

19a) „smíšenou finanční holdingovou společností“ se rozumí smíšená finanční holdingová společnost ve smyslu čl. 2 bodu 15 směrnice 2002/87/ES;

▼B

20) „smíšenou holdingovou společností“ se rozumí mateřský podnik, který není finanční holdingovou společností ani úvěrovou institucí, ani smíšenou finanční holdingovou společností ve smyslu čl. 2 bodu 15 směrnice 2002/87/ES, mezi jehož dceřnými podniky je alespoň jedna úvěrová instituce;

21) „podnikem pomocných služeb“ se rozumí podnik, jehož hlavní činností je vlastnictví nebo správa nemovitostí, řízení služeb zpracování dat nebo jiné podobné činnosti, kterými napomáhá hlavní činnosti jedné nebo více úvěrových institucí;

22) „operačním rizikem“ se rozumí riziko ztráty, které vyplývá z vnějších událostí nebo z nedostatků či selhání vnitřních procesů, osob a systémů a které zahrnuje právní riziko;

23) „centrální banky“ zahrnují Evropskou centrální banku, není-li stanoveno jinak;

24) „rizikem rozmělnění“ se rozumí riziko, že se výše pohledávky sníží peněžním nebo nepeněžním plněním poskytnutým dlužníkem;

25) „pravděpodobnosti selhání“ se rozumí pravděpodobnost selhání protistrany během jednoho roku;

26) „ztrátou“ pro účely hlavy V kapitoly 2 oddílu 3 se rozumí ekonomická ztráta, včetně podstatných účinků diskontu a podstatných přímých i nepřímých nákladů souvisejících se získáváním částek splatných podle nástroje;

27) „ztrátou ze selhání (LGD)“ se rozumí poměr mezi ztrátou na expozici z důvodu selhání protistrany a mezi částkou dlužnou v okamžiku selhání;

28) „konverzním faktorem“ se rozumí poměr mezi částkou příslibu, která dosud není vyčerpána a bude vyčerpána a nebude splacena v okamžiku selhání, k částce příslibu, která dosud není vyčerpána; rozsah příslibu bude stanoven povoleným limitem, pokud nepovolený limit není vyšší;

29) „očekávanou ztrátou“ pro účely hlavy V kapitoly 2 oddílu 3 se rozumí poměr mezi ztrátou očekávanou u expozice v případě selhání protistrany nebo v případě rozmělnění v období jednoho roku a mezi částkou dlužnou v okamžiku selhání;

30) „snížováním úvěrového rizika“ se rozumí technika, kterou úvěrová instituce používá ke snížování úvěrového rizika spojeného s expozicí nebo expozicemi, které si úvěrová instituce ponechává;

31) „majetkovým zajištěním úvěrového rizika“ se rozumí technika snížování úvěrového rizika, u níž snížení úvěrového rizika spojeného s expozicí úvěrové instituce vyplývá z práva dané úvěrové instituce v případě selhání protistrany nebo v případě jiné předem určené úvěrové události týkající se protistrany realizovat, obdržet, přivlastnit si nebo zadržet určitá aktiva nebo částky nebo snížit hodnotu expozice na částku nebo tuto expozici nahradit částkou, která představuje rozdíl mezi hodnotou expozice a hodnotou pohledávky vůči úvěrové instituci;

32) „zajištěním úvěrového rizika třetí stranou“ se rozumí technika snížování úvěrového rizika, u níž snížení úvěrového rizika z expozice úvěrové instituce vyplývá ze závazku třetí strany zaplatit částku v případě selhání dlužníka nebo v případě jiné předem určené úvěrové události;

33) „repo obchodem“ se rozumí jakákoli transakce uskutečněná na základě dohody, která odpovídá definici „dohody o zpětném odkupu“ nebo „dohody o zpětném odprodeji“ uvedené v čl. 3 odst. 1 písm. m) směrnice 2006/49/ES;

34) „půjčkami nebo výpůjčkami cenných papírů nebo komodit“ se rozumějí jakékoli transakce, které odpovídají definicím „půjček cenných papírů nebo komodit“ nebo „výpůjček cenných papírů nebo komodit“ uvedeným v čl. 3 odst. 1 písm. n) směrnice 2006/49/ES;

35) „nástrojem podobným hotovosti“ se rozumí vkladní list nebo jiný podobný nástroj vydaný úvěrovou institucí poskytující úvěr;

36) „sekuritizací“ se rozumí transakce nebo systém transakcí, jimž je úvěrové riziko související s jedním či větším počtem úvěrových expozic rozloženo do jednotlivých tranší a:

a) finanční toky této transakce nebo systému transakcí závisí na kvalitě podkladových expozic a

b) podřízenost tranší určuje rozložení ztrát během doby existence transakce nebo systému transakcí;

37) „tradiční sekuritizací“ se rozumí sekuritizace, ve které dochází k ekonomickému převodu sekuritizovaných expozic na sekuritizační jednotku pro speciální účel, která vydává cenné papíry. Tento převod je doprovázen buď převodem vlastnictví k převáděným sekuritizovaným expozicím od úvěrové instituce, která je původcem, nebo přistoupením k pohledávce. Vydané cenné papíry nepředstavují pro úvěrovou instituci, která je původcem, platební závazky;

38) „syntetickou sekuritizací“ se rozumí sekuritizace, ve které je úvěrové riziko rozděleno do jednotlivých tranší pomocí úvěrových derivátů nebo záruk a úvěrové expozice zůstávají v rozvaze úvěrové instituce, která je původcem;

39) „tranší“ se rozumí smluvně vytvořený segment úvěrového rizika spojeného s úvěrovou expozicí nebo expozicemi, přičemž pozice v tomto segmentu představuje větší nebo menší úvěrové riziko než stejné velká pozice v jakémkoli jiném segmentu, aniž by se přihlíželo k zajištění úvěrového rizika, kterou držitelům pozice v daném segmentu nebo v jiných segmentech poskytl třetí strany;

40) „sekuritizační pozicí“ se rozumí jakákoli expozice v sekuritizaci;

▼M9

40a) „resekuritizací“ se rozumí sekuritizace, u níž je riziko spojené s podkladovým portfoliem expozic rozděleno do tranší a alespoň jedna z podkladových expozic je sekuritizační pozicí;

40b) „resekuritizační pozicí“ se rozumí jakákoli expozice v resekuritizaci;

▼B

41) „původcem“ se rozumí:

a) buď subjekt, který byl ať již samostatně nebo prostřednictvím spřízněných osob, přímo či nepřímo, subjektem smlouvy zakládající závazky nebo budoucí závazky dlužníka či budoucího dlužníka, čímž došlo k sekuritizaci expozice, nebo

b) subjekt, který do své rozvahy získá expozice od třetí strany a pak je sekuritizuje;

42) „sponzorem“ se rozumí úvěrová instituce, která není původcem a která vytváří a spravuje program komerčních papírů zajištěných aktivy nebo jiný sekuritizační systém, v jehož rámci nakupuje úvěrové expozice od třetích stran;

43) „úvěrovým posílením“ se rozumí smluvní ujednání, na jehož základě dojde ke zvýšení úvěrové kvality pozice v sekuritizaci oproti kvalitě, kterou by pozice měla bez takového posílení, včetně posílení provedeného

zařazením tranší, které jsou v sekuritizaci podřízenější, nebo jinými typy zajištění úvěrového rizika;

44) „sekuritizační jednotkou pro speciální účel“ se rozumí svěřenecký nebo jiný subjekt, který není úvěrovou institucí a je zřízen za účelem provádění sekuritizace či sekuritizací; jeho činnost je omezena na úkony, které jsou nezbytné k dosažení uvedeného cíle; jeho struktura je navržena tak, aby zajistila naprosté oddělení závazků jednotky od závazků úvěrové instituce, která je původcem; držitelé účasti v této jednotce mohou svou účast volně vyměňovat nebo zastavovat;

45) „ekonomicky spjatou skupinou klientů“ se rozumějí:

a) dvě nebo více fyzických či právnických osob, které, není-li prokázán opak, představují jediné riziko, poněvadž jedna z nich má přímou či nepřímou kontrolu nad druhou osobou nebo ostatními osobami, nebo

▼M7

b) dvě nebo více fyzických či právnických osob, mezi nimiž neexistuje vztah kontroly, jak je popsán v písmenu a), avšak na které je nutno pohlížet jako na představující jediné riziko, poněvadž jsou vzájemně tak propojeny, že pokud by se jedna z nich dostala do finančních obtíží, zejména obtíží s financováním nebo se splácením, druhá osoba nebo všechny ostatní osoby by se pravděpodobně také ocitly v obtížích s financováním nebo se splácením.

▼B

46) „úzkým propojením“ se rozumí stav, kdy jsou dvě nebo více fyzických či právnických osob spojeny jedním z následujících způsobů:

a) účastí ve formě držení, přímého nebo kontrolou, nejméně 20 % hlasovacích práv nebo kapitálu některého podniku,

b) kontrolou nebo

c) skutečností, že obě nebo všechny osoby jsou trvale vázány k jedné a téže třetí osobě vztahem kontroly;

47) „uznávanými burzami“ se rozumějí burzy, které jsou jako takové uznány příslušnými orgány a které splňují následující podmínky:

a) fungují pravidelně,

b) mají pravidla vydaná nebo schválená příslušnými orgány domovské země burzy, vymezující podmínky, za nichž burza působí, podmínky přístupu na burzu a podmínky, jež musí smlouva splňovat, aby ji burza mohla účinně zpracovat, a

c) mají clearingový mechanismus, takže smlouvy uvedené v příloze IV podléhají požadavkům na denní marži, která podle názoru příslušných orgánů poskytuje vhodnou ochranu;

▼M11

48) „orgánem vykonávajícím dohled na konsolidovaném základě“ se rozumí příslušný orgán odpovědný za dohled

na konsolidovaném základě nad mateřskými úvěrovými institucemi v EU a úvěrovými institucemi kontrolovanými mateřskými finančními holdingovými společnostmi v EU nebo mateřskými smíšenými finančními holdingovými společnostmi v EU;

▼M9

49) „zvláštními penzijními výhodami“ se rozumí penzijní výhody poskytované individuálně úvěrovou institucí zaměstnanci jako součást pohyblivé složky odměny, které nezahnují kumulované nároky zaměstnance získané v souladu s penzijním systémem dané společnosti.

▼B

Článek 5

Členské státy zakáží osobám nebo podnikům, které nejsou úvěrovými institucemi, vykonávat podnikatelskou činnost spočívající v přijímání vkladů nebo jiných splatných prostředků od veřejnosti.

První pododstavec se nevztahuje na přijímání vkladů nebo jiných splatných prostředků členským státem nebo orgány regionální či místní samosprávy členského státu nebo veřejnými mezinárodními subjekty, jichž jsou jeden či více členských států členy, nebo na případy výslovně stanovené vnitrostátními právními předpisy nebo právními předpisy Společenství, za podmínky, že tyto činnosti podléhají předpisům a kontrolním opatřením určeným k ochraně vkladatelů a investorů, které se vztahují se na tyto případy.

HLAVA II

PODMÍNKY PŘÍSTUPU K ČINNOSTI ÚVĚROVÝCH INSTITUCÍ A JEJÍHO VÝKONU

Článek 6

▼M10

1. Členské státy stanoví, že úvěrové instituce musí před zahájením své činnosti získat povolení. Aniž jsou dotčeny články 7 až 12, stanoví požadavky na toto povolení a sdělí je Komisi a Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) zřízenému nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 (15).

▼M10

2. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy regulačních technických norem:

a) o informacích poskytovaných příslušným orgánům při žádostech o povolení úvěrových institucí, včetně plánu činnosti uvedeného v článku 7;

b) ke stanovení podmínek pro splnění požadavků uvedených v článku 8;

c) ke stanovení požadavků na akcionáře a společníky s kvalifikovanou účastí a k upřesnění překážek, jež mohou bránit účinnému výkonu dohledu ze strany příslušného orgánu podle článku 12.

2. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci písm. a), b), a d) postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

3. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy uvedeného poskytování informací.

3. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼B

Článek 7

Členské státy vyžadují, aby byl k žádostem o povolení přiložen obchodní plán, z něž budou vyplývat mj. druhy zamýšlené činnosti a organizační struktura dané úvěrové instituce.

Článek 8

Členské státy nesmějí vyžadovat, aby žádost o povolení byla zkoumána z hlediska hospodářských potřeb trhu.

Článek 9

1. Aniž jsou dotčeny jiné obecné podmínky stanovené vnitrostátními právními předpisy, vydají příslušné orgány povolení pouze tehdy, má-li úvěrová instituce samostatný kapitál nebo počáteční kapitál čini nejméně 5 milionů EUR.

1. „Počáteční kapitál“ zahrnuje základní kapitál a rezervní fondy, jak je uvedeno v čl. 57 písm. a) a b).

1. Členské státy mohou rozhodnout, že úvěrové instituce existující k 15. prosinci 1979, které nespĺňují požadavky týkající se samostatného kapitálu, mohou pokračovat ve své činnosti. Mohou tyto úvěrové instituce osvobodit od požadavků stanoveného v čl. 11 odst. 1 prvním pododstavci.

2. Členské státy mohou za níže uvedených podmínek vydat povolení určitým kategoriím úvěrových institucí s počátečním kapitálem nižším, než je částka uvedená v odstavci 1:

a) počáteční kapitál není nižší než jeden milion EUR,

▼M10

b) dotyčné členské státy sdělí Komisi a Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) důvody využití této možnosti; a

▼B

c) u názvu úvěrové instituce, která nedosahuje minimálního kapitálu uvedeného v odstavci 1, je na seznamu uvedeném v článku 14 příslušná poznámka.

Článek 10

1. Kapitál úvěrové instituce nesmí poklesnout pod výši počátečního kapitálu vyžadovanou podle článku 9 při vydání povolení.

2. Členské státy mohou rozhodnout, že úvěrové instituce existující k 1. lednu 1993, jejichž kapitál nedosahuje výše předepsané pro počáteční kapitál v článku 9, mohou pokračovat ve své činnosti. V takovém případě nesmí jejich kapitál poklesnout pod nejvyšší úroveň dosaženou po 22. prosinci 1989.

3. Převezme-li kontrolu nad úvěrovou institucí spadající do kategorie uvedené v odstavci 2 jiná fyzická nebo právnická osoba než ta, která měla nad úvěrovou institucí kontrolu dříve, musí kapitál této úvěrové instituce dosáhnout alespoň úroveň uvedenou pro počáteční kapitál v článku 9.

4. Za určitých zvláštních okolností a se souhlasem příslušných orgánů nesmí při fúzi dvou nebo více úvěrových institucí spadajících do kategorie uvedené v odstavci 2 kapitál úvěrové instituce, která vznikne fúzí, klesnout pod celkovou výši kapitálu fúzovaných úvěrových institucí ke dni fúze, pokud není dosaženo úrovně vyžadované podle článku 9.

5. Pokud by v případech uvedených v odstavcích 1, 2 a 4 měl být kapitál snížen, mohou příslušné orgány za odůvodněných okolností umožnit dotyčné úvěrové instituci, aby ve vymezené lhůtě napravila svůj stav nebo ukončila svou činnost.

Článek 11

1. Příslušné orgány vydají úvěrové instituci povolení pouze tehdy, řídí-li její činnost skutečně nejméně dvě osoby.

1. Nevydají povolení, pokud tyto osoby nepoživají dobré pověsti nebo nemají dostatek zkušenosti pro výkon svých funkcí.

▼M9

Evropský výbor orgánů bankovního dohledu zajišťuje vypracování pokynů pro posuzování vhodnosti osob, které přímo řídí činnost úvěrové instituce.

▼B

2. Členské státy vyžadují, aby:

a) každá úvěrová instituce, která je právnickou osobou a která má podle vnitrostátního práva, kterým se řídí, sídlo, měla skutečné sídlo v členském státě, kde má své sídlo, a

b) každá jiná úvěrová instituce měla skutečné sídlo v členském státě, který jí vydal povolení a ve kterém skutečně vykonává svou činnost.

Článek 12

1. Příslušné orgány vydají povolení k činnosti úvěrové instituci až poté, co jim je sdělena totožnost jejich přímých nebo nepřímých akcionářů nebo společníků, kteří v nich mají jako fyzické nebo právnické osoby kvalifikovanou účast, a výše jejich účastí.

▼M2

1. Při zjišťování, zda jsou splněna kritéria pro kvalifikovanou účast v souvislosti s tímto článkem, se berou v úvahu hlasovací práva uvedená v člancích 9 a 10 směrnice 2004/109/ES (16) a podmínky týkající se jejich sčítání stanovené v čl. 12 odst. 4 a 5 zmíněné směrnice.

1. Členské státy neberou v úvahu hlasovací práva ani podíly, které investiční podniky nebo úvěrové instituce případně drží v důsledku upsání finančních nástrojů nebo umístění finančních nástrojů na základě pevného závazku převzetí, zahrnutého v bodě 6 oddílu A přílohy I směrnice 2004/39/ES (17), pokud tato práva nejsou vykonávána ani jinak využívána k zasahování do řízení emitenta a jsou zizena do jednoho roku od nabytí.

▼B

2. Příslušné orgány nevydají povolení, nejsou-li přesvědčeny, že akcionáři nebo společníci vyhovují nárokům kladeným v zájmu zajištění řádného a obezřetného řízení úvěrové instituce.

3. Existují-li úzká propojení mezi úvěrovou institucí a jinými fyzickými či právnickými osobami, vydají příslušné orgány povolení pouze tehdy, nebrání-li tato propojení účinnému výkonu jejich dohlížecích funkcí.

3. Příslušné orgány rovněž nevydají povolení, pokud účinnému výkonu jejich dohlížecích funkcí brání právní nebo správní předpisy třetí země, jimiž se řídí jedna či více fyzických nebo právnických osob, s nimiž má úvěrová instituce úzké propojení, anebo obtíže související s uplatňováním těchto právních a správních předpisů.

3. Příslušné orgány vyžadují od úvěrové instituce předkládání údajů, jež potřebují ke sledování toho, zda jsou trvale dodržovány podmínky uvedené v tomto odstavci.

Článek 13

Rozhodnutí nevydat povolení musí být odůvodněno a oznámeno žadateli do šesti měsíců od obdržení žádosti nebo, byla-li žádost neúplná, do šesti měsíců ode dne, kdy žadatel zaslal údaje nezbytné k rozhodnutí. V každém případě však musí být rozhodnuto do dvanácti měsíců od doručení žádosti.

▼M11

Článek 14

Každé vydané povolení musí být oznámeno Evropskému orgánu pro bankovníctví. Název každé úvěrové instituce, které bylo vydáno povolení, se zapisuje do seznamu, jež Evropský orgán pro bankovníctví zveřejní a aktualizuje

na svých internetových stránkách. Příslušný orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě předloží dotčeným příslušným orgánům a Evropskému orgánu pro bankovníctví veškeré informace týkající se bankovní skupiny v souladu s čl. 12 odst. 3, čl. 22 odst. 1 a čl. 73 odst. 3, zejména pokud jde o právní, řídicí a organizační strukturu skupiny.

▼B

Článek 15

1. Před vydáním povolení úvěrové instituci příslušné orgány konzultují příslušné orgány druhého zúčastněného členského státu v případě, že:

a) dotčená úvěrová instituce je dceřiným podnikem úvěrové instituce povolené v jiném členském státě,

b) dotčená úvěrová instituce je dceřiným podnikem mateřského podniku úvěrové instituce povolené v jiném členském státě nebo

c) dotčená úvěrová instituce je kontrolována týmiž fyzickými nebo právníckými osobami, které kontrolují úvěrovou instituci povolenou v jiném členském státě.

2. Před vydáním povolení úvěrové instituci příslušný orgán konzultuje příslušný orgán zúčastněného členského státu pověřený dohledem nad pojišťovnami nebo investičními podniky v případě, že:

a) dotčená úvěrová instituce je dceřiným podnikem pojišťovny nebo investičního podniku povoleného ve Společenství,

b) dotčená úvěrová instituce je dceřiným podnikem mateřského podniku pojišťovny nebo investičního podniku povoleného ve Společenství nebo

c) dotčená úvěrová instituce je kontrolována toutéž fyzickou či právníckou osobou, která kontroluje pojišťovnu nebo investiční podnik povolený ve Společenství.

3. Dotyčné příslušné orgány uvedené v odstavcích 1 a 2 vzájemně konzultují zejména při hodnocení vhodnosti akcionářů a pověsti a zkušeností osob, které se podílejí na řízení jiného podniku ze stejné skupiny. Vzájemně si vyměňují jakékoliv informace týkající se vhodnosti akcionářů a pověsti a zkušeností ředitelů, pokud tyto informace mají význam pro vydávání povolení i pro průběžné kontroly dodržování provozních podmínek.

Článek 16

Hostitelské členské státy nesmějí vyžadovat další povolení nebo poskytnutí kapitálu pro pobočky úvěrových institucí povolených v jiných členských státech. Zřizování poboček a dohled nad nimi se řídí články 22, 25, čl. 26 odst. 1 až 3, články 29 až 37 a článkem 40.

Článek 17

1. Příslušné orgány mohou odejmout povolení vydané úvěrové instituci pouze tehdy, pokud tato instituce:

a) nevyužije své povolení do dvanácti měsíců, výslovně se jej zřekne nebo neprovazuje činností po dobu více než šesti měsíců, nestanoví-li daný členský stát, že v takových případech povolení zaniká;

b) získala povolení na základě nepravdivých prohlášení nebo jinými nedovolenými prostředky;

c) přestala splňovat podmínky, na jejichž základě bylo povolení vydáno;

d) nadále nevlastní dostatečný kapitál nebo již nadále není schopna plnit své závazky vůči svým věřitelům, a zejména pokud již nezajišťuje bezpečnost jí svěřených majetkových hodnot; nebo

e) spadá pod některý jiný případ, kdy lze podle vnitrostátních právních předpisů povolení odejmout.

▼M10

2. Odnětí povolení se oznámí Komisi a Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) a musí být odůvodněno. Osoby, kterých se týká, jsou o těchto důvodech vyrozuměny.

▼B

Článek 18

Úvěrové instituce mohou při výkonu své činnosti bez ohledu na předpisy hostitelského členského státu o používání slov „banka“, „spořitelna“ nebo jiných obdobných označení užívat na celém území Společenství též název, jaký užívají v členském státě, kde mají své skutečné sídlo. Při nebezpečí záměny může hostitelský členský stát z důvodu ujasnění požadovat, aby byl název doplněn vysvětlujícím dodatkem.

▼M2

Článek 19

1. Členské státy stanoví, že každá fyzická či právnícká osoba nebo takové osoby jednající ve vzájemné shodě (dále jen „navrhovaný nabyvatel“), které přijaly rozhodnutí přímo nebo nepřímo nabytí kvalifikovanou účast v úvěrové instituci, nebo přímo nebo nepřímo takovou účast zvýšit, což by vedlo k tomu, že by podíl na hlasovacích právech nebo na základním kapitálu, který drží, dosáhl jedné z prahových hodnot 20 %, 30 % nebo 50 % nebo ji překročil anebo že by se úvěrová instituce stala jejich dceřiným podnikem, (dále jen „navrhované nabytí“) to musí písemně oznámit příslušným orgánům dané úvěrové instituce, ve které zamýšlejí nabytí nebo zvýšit kvalifikovanou účast, a uvést výši své zamýšlené účasti a významné informace, jak je uvedeno v čl. 19a odst. 4. Členské státy nemusí uplatňovat prahovou hodnotu 30 %, pokud v souladu s čl. 9 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/109/ES uplatňují prahovou hodnotu ve výši jedné třetiny.

2. Příslušné orgány obratem a v každém případě do dvou pracovních dnů od obdržení oznámení a od případného následného obdržení informací uvedených v odstavci 3 písemně potvrdí jejich přijetí navrhovanému nabyvateli.

2. Příslušné orgány ve lhůtě nejvýše šedesáti pracovních dnů počínaje dnem písemného potvrzení o přijetí oznámení a všech dokumentů, které mají být podle požadavku členského státu k oznámení přiloženy na základě seznamu uvedeného v čl. 19a odst. 4, (dále jen „lhůta pro posouzení“) provedou posouzení stanovené v čl. 19a odst. 1 (dále jen „posouzení“).

2. Příslušné orgány uvědomí navrhovaného nabyvatele při potvrzení přijetí o konci lhůty pro posouzení.

3. Pokud je to nutné, mohou příslušné orgány během lhůty pro posouzení, a nejspódněji v její padesátý pracovní den, požádat o další informace nezbytné pro dokončení posouzení. Tato žádost je písemná a upřesňuje, které doplňující informace jsou třeba.

3. Na dobu mezi dnem žádosti příslušného orgánu o informace a obdržení odpovědi na tuto žádost od navrhovaného nabyvatele se lhůta pro posouzení stává. Stavení nepřesáhne dvacet pracovních dnů. Příslušné orgány mohou podle svého uvážení vznést jakoukoli další žádost o doplnění nebo objasnění informací, to však nesmí vést ke stavení lhůty pro posouzení.

4. Příslušné orgány mohou prodloužit stavení lhůty pro posouzení podle odst. 3 druhého pododstavce až na 30 pracovních dnů, pokud

a) je navrhovaný nabyvatel usazen mimo Společenství nebo je mimo Společenství regulován, nebo

b) navrhovaný nabyvatel je fyzickou nebo právnickou osobou a nepodléhá doзору ani dohledu podle této směrnice, směrnice 85/611/EHS (18), směrnice 92/49/EHS (19), směrnice 2002/83/ES (20), směrnice 2004/39/ES ani směrnice 2005/68/ES (21).

5. Pokud se příslušné orgány po ukončení posuzování rozhodnou vyjádřit nesouhlas s navrhovaným nabytím, vyzvou o tom písemně do dvou pracovních dnů a před uplynutím lhůty pro posouzení navrhovaného nabyvatele a své rozhodnutí zdůvodní. S výhradou vnitrostátního práva je možné náležité odůvodnění takového rozhodnutí na žádost navrhovaného nabyvatele zveřejnit. To nebrání členským státům, aby příslušnému orgánu umožnily zveřejnit toto odůvodnění bez žádosti navrhovaného nabyvatele.

6. Pokud příslušné orgány nevyjádří písemně nesouhlas s navrhovaným nabytím ve lhůtě pro posouzení, považuje se navrhované nabytí za schválené.

7. Příslušné orgány mohou stanovit a v případě potřeby prodloužit maximální lhůtu pro dokončení navrhovaného nabytí.

8. Členské státy nesmějí pro oznamování přímých nebo nepřímých nabytí hlasovacích práv nebo základního kapitálu příslušným orgánům a pro jejich schvalování těmito orgány stanovit požadavky přísnější, než jsou stanoveny v této směrnici.

▼M10

9. Za účelem zajištění důsledné harmonizace této směrnice může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy regulačních technických norem ke stanovení seznamu všech informací uvedených v čl. 19a odst. 4, jež musí navrhovatelé zahrnout do svého oznámení, aniž je dotčen čl. 19 odst. 3.

9. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

9. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování této směrnice může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro společné postupy, formuláře a šablony ke konzultačnímu procesu mezi příslušnými orgány uvedenými v článku 19b.

9. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve čtvrtém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼M2

Článek 19a

1. S ohledem na možný vliv navrhovaného nabyvatele na úvěrovou instituci hodnotí příslušné orgány při posuzování oznámení uvedeného v čl. 19 odst. 1 a informací uvedených v čl. 19 odst. 3 za účelem zajištění řádného a obezřetného řízení úvěrové instituce, v níž je navrhováno nabytí, vhodnost navrhovaného nabyvatele a finanční rozumnost navrhovaného nabytí podle všech těchto kritérií:

a) pověst navrhovaného nabyvatele;

b) pověst a zkušenost všech osob, které budou v důsledku navrhovaného nabytí řídit činnosti úvěrové instituce;

c) finanční zdraví navrhovaného nabyvatele, zejména ve vztahu k vykonávané a plánované činnosti v úvěrové instituci, v níž je navrhováno nabytí;

d) skutečnost, zda bude úvěrová instituce schopna dodržet a nadále dodržovat obezřetnostní požadavky na základě této směrnice a jiných směrnic, zejména směrnice 2000/46/ES, 2002/87/ES a 2006/49/ES, a zejména zda má skupina, jejíž součástí se úvěrová instituce stane, strukturu umožňující výkon účinného doзору nebo dohledu, účinnou výměnu informací mezi příslušnými orgány vymezení působnosti mezi příslušnými orgány;

e) skutečnost, zda existuje důvodné podezření, že ve spojení s navrhovaným nabytím došlo nebo došlo k praní peněz nebo k financování terorismu nebo k pokusům o ně ve smyslu článku 1 směrnice 2005/60/ES (22) nebo že by navrhované nabytí mohlo zvýšit riziko takového jednání.

2. Příslušné orgány mohou vyjádřit nesouhlas s navrhovaným nabytím pouze tehdy, pokud je to na základě kritérií stanovených v odstavci 1 důvodné nebo pokud informace předložené navrhovaným nabyvatelem nejsou úplné.

3. Členské státy nestanoví žádné předběžné podmínky co do výše podílu, kterého je třeba dosáhnout, ani neumožňují svým příslušným orgánům posuzovat navrhované nabytí z hlediska hospodářských potřeb trhu.

4. Členské státy zveřejní seznam informací, jež jsou nutné k provedení posouzení a jež je třeba poskytnout příslušným orgánům spolu s oznámením uvedeným v čl. 19 odst. 1. Požadované informace musí být přiměřené a musí odpovídat povaze navrhovaného nabytí a navrhovaného nabytí. Členské státy nepožadují informace, které pro obezřetnostní posuzování nemají význam.

5. Bez ohledu na čl. 19 odst. 2, 3 a 4, pokud byly příslušnému orgánu oznámeny dva nebo více návrhů na nabytí nebo zvýšení kvalifikované účasti ve stejné úvěrové instituci, přistupuje příslušný orgán ke všem navrhovaným nabyvatelům nediskriminačním způsobem.

Článek 19b

1. Příslušné orgány se při posuzování navzájem plně konzultují, pokud je navrhovaným nabyvatelem

a) úvěrová instituce, životní pojišťovna, pojišťovna, zajišťovna, investiční podnik nebo správcovská společnost ve smyslu čl. 1a bodu 2 směrnice 85/611/EHS (dále jen „správcovská společnost SKIPCP“) s povolením v jiném členském státě nebo v odvětví jiném, než ve kterém je navrhováno nabytí;

b) mateřský podnik úvěrové instituce, životní pojišťovny, pojišťovny, zajišťovny, investičního podniku nebo správcovské společnosti SKIPCP s povolením v jiném členském státě nebo v odvětví jiném, než ve kterém je navrhováno nabytí, nebo

c) fyzická nebo právnická osoba, která kontroluje úvěrovou instituci, životní pojišťovnu, pojišťovnu, zajišťovnu, investiční podnik nebo správcovskou společnost SKIPCP s povolením v jiném členském státě nebo v odvětví jiném, než ve kterém je navrhováno nabytí.

2. Příslušné orgány si bez zbytečného prodlení vzájemně poskytují veškeré informace, které jsou podstatné nebo relevantní pro posouzení. K tomuto účelu si příslušné orgány na požádání vzájemně sdělují veškeré užitečné informace a z vlastního podnětu sdělují veškeré podstatné informace. V rozhodnutí příslušného orgánu, který vydal povolení úvěrové instituci, v níž je navrhováno nabytí, se uvedou veškeré názory nebo výhrady příslušného orgánu pověřeného dohledem nad navrhovaným nabyvatelem.

▼M2

Článek 20

Členské státy stanoví, že každá fyzická nebo právnická osoba, která přijala rozhodnutí přímo nebo nepřímo zcizit kvalifikovanou účast v úvěrové instituci, to musí nejprve písemně oznámit příslušným orgánům a uvést výši své zamýšlené účasti. Tato osoba musí rovněž oznámit příslušným orgánům každé rozhodnutí snížit svou kvalifikovanou účast tak, že by podíl na hlasovacích

právech nebo na základním kapitálu, který drží, klesl pod 20 %, 30 % nebo 50 % anebo tak, že by úvěrová instituce přestala být jejím deefinívním podnikem. Členské státy nemusí uplatňovat prahovou hodnotu 30 %, pokud v souladu s čl. 9 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/109/ES uplatňují prahovou hodnotu ve výši jedné třetiny.

▼B

Článek 21

1. Jakmile úvěrová instituce zjistí, že v ní došlo k nabytí nebo zcizení kapitálové účasti, na jejichž základě došlo k překročení hranic nebo poklesu pod hranice uvedené v čl. 19 odst. 1 a v článku 20, uvědomí o tom příslušné orgány.

1. Nejméně jednou za rok příslušným orgánům rovněž sdělí totožnost akcionářů a společníků s kvalifikovanými účastmi a zámi těchto účastí, jak to vyplývá zejména z informací podávaných na výročních valných hromadách akcionářů a společníků nebo v rámci povinností společností kotovaných na burze.

2. Jestliže by vliv osob uvedených v čl. 19 odst. 1 mohl mít nepříznivý dopad na řádné a obezřetné řízení instituce, stanoví členské státy, že příslušné orgány učiní opatření nezbytná k ukončení tohoto stavu. Tato opatření mohou spočívat v soudních příkazech, sankcích proti řídícím záměstnancům nebo pozastavení hlasovacích práv spojených s podíly drženými dotyčnými akcionáři nebo společníky.

2. Obdobná opatření se použijí vůči fyzickým nebo právnickým osobám, které nesplní povinnost předběžného hlášení podle čl. 19 odst. 1.

2. Dojde-li k nabytí účasti přes nesouhlas příslušných orgánů, stanoví členské státy, aniž jsou dotčeny jiné uplatnitelné sankce, že výkon dotyčných hlasovacích práv je pozastaven nebo že odevzdané hlasy jsou neplatné nebo mohou být prohlášeny za neplatné.

▼M2

3. Při zjišťování, zda jsou splněna kritéria pro kvalifikovanou účast v souvislosti s články 19 a 20 a s tímto článkem, se berou v úvahu hlasovací práva uvedená v člancích 9 a 10 směrnice 2004/109/ES a podmínky týkající se jejich sčítání stanovené v čl. 12 odst. 4 a 5 zmíněné směrnice.

3. Při zjišťování, zda jsou splněna kritéria pro kvalifikovanou účast uvedená v tomto článku, neberou členské státy v úvahu hlasovací práva ani podíly, které investiční podniky nebo úvěrové instituce případně drží v důsledku upsání finančních nástrojů nebo umístění finančních nástrojů na základě pevného závazku převzetí, zahrnutého v bodě 6 oddílu A přílohy I směrnice 2004/39/ES, pokud tato práva nejsou vykonávána ani jinak využívána k zasahování do řízení emitenta a pokud jsou zcizena do jednoho roku od nabytí.

▼B

Článek 22

▼M9

1. Příslušné orgány domovského členského státu vyžadují, aby každá úvěrová instituce měla spolehlivé řídicí systémy, včetně jasných organizačních struktur s dobře vymezenými, transparentními a konzistentními hranicemi odpovědnosti, účinné postupy k určení, řízení, kontrole a ohlašování rizik, kterým je nebo by mohla být vystavena, přiměřené mechanismy vnitřní kontroly, včetně řádných administrativních a účetních postupů, a politiky a postupy odměňování, které jsou v souladu s řádným a účinným řízením rizik a takové řízení rizik podporují.

▼B

2. Systémy, postupy a mechanismy uvedené v odstavci 1 jsou úplné a přiměřené povaze, rozsahu a složitosti činnosti úvěrové instituce. Přihlíží se k technickým kritériím uvedeným v příloze V.

▼M9

3. Příslušné orgány domovského členského státu používají shromážděné informace v souladu s kritérii pro zveřejňování údajů stanovenými v bodě 15 písm. f) části 2 přílohy XII ke srovnávání trendů a postupů odměňování. Příslušné orgány poskytnou tyto informace Evropskému výboru orgánů bankovního dohledu.

4. Evropský výbor orgánů bankovního dohledu zajišťuje, aby existovaly pokyny pro řádné zásady odměňování, které jsou v souladu s principy stanovenými v bodech 23 a 24 přílohy V. Pokyny zohledňují zásady řádné politiky odměňování uvedené v doporučení Komise ze dne 30. dubna 2009 o politice odměňování v odvětví finančních služeb (23).

Evropský výbor orgánů bankovního dohledu zajišťuje zejména, aby existovaly pokyny:

- a) které stanoví kritéria pro vhodný poměr mezi pevnou a pohyblivou složkou celkové odměny ve smyslu bodu 23 písm. l) přílohy V;
- b) jimiž se stanoví způsobilé nástroje ve smyslu bodu 23 písm. o) podbodu ii) přílohy V, které dostatečným způsobem odrážejí úvěrovou kvalitu úvěrové instituce ve smyslu bodu 23 písm. o) uvedené přílohy.

Evropský výbor regulátorů trhů s cennými papíry úzce spolupracuje s Evropským výborem orgánů bankovního dohledu při zajišťování pokynů pro politiky odměňování pro kategorie zaměstnanců, kteří se podílejí na zajišťování investičních služeb a činnosti ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES.

Evropský výbor orgánů bankovního dohledu používá informace, které obdrží od příslušných orgánů v souladu s odstavcem 3 ke srovnávání trendů a postupů odměňování na úrovni Unie.

5. Příslušné orgány domovského členského státu shromáždí informace o počtu jednotlivých zaměstnanců na úvěrovou instituci nacházejících se v příjmové skupině nejméně 1 milion EUR a více, včetně informací o příslušné obchodní oblasti, hlavních složkách mzdy, prémiech, odměnách vázaných na plnění

dlouhodobých cílů a příspěvcích na důchodové zabezpečení. Uvedené informace předají Evropskému výboru orgánů bankovního dohledu, jež je zveřejní na souhrnném základě pro domovský členský stát za použití jednotného formátu. Evropský výbor orgánů bankovního dohledu může vypracovat pokyny usnadňující provádění tohoto odstavce a zajistí soulad shromážděných informací.

▼M10

►C2

6. Evropský orgán dohledu ◀ (Evropský orgán pro bankovnictví) může za účelem upřesnění požadavků stanovených v tomto článku a zajištění sblížení postupů dohledu vypracovat návrhy regulačních technických norem pro specifikaci systémů, postupů a mechanismů uvedených v odstavci 1 při dodržování zásad přiměřenosti a úplnosti zmíněných v odstavci 2.

6. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼B

HLAVA III

USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE SVOBODY USAZOVÁNÍ A VOLNÉHO POHYBU SLUŽEB

Oddíl 1

Úvěrové instituce

Článek 23

Členské státy stanoví, že činnosti uvedené v příloze I mohou být na jejich území provozovány v souladu s článkem 25, čl. 26 odst. 1 až 3, čl. 28 odst. 1 a 2 a články 29 až 37 buď prostřednictvím zřízení pobočky, nebo poskytováním služeb kteroukoliv úvěrovou institucí, jež byla povolena a jež podléhá dohledu příslušných orgánů jiného členského státu, pokud se vydané povolení vztahuje na tyto činnosti.

Oddíl 2

Finanční instituce

Článek 24

Členské státy stanoví, že činnosti vyjmenované v příloze I mohou být na jejich území provozovány v souladu s článkem 25, čl. 26 odst. 1 až 3, čl. 28 odst. 1 a 2 a články 29 až 37 buď prostřednictvím zřízení pobočky, nebo poskytováním služeb kteroukoliv finanční institucí jiného členského státu, která je dceřiným podnikem úvěrové instituce nebo společným dceřiným podnikem dvou nebo více úvěrových institucí, jejíž společenská smlouva a stanoví povolují tyto činnosti a která splňuje všechny následující podmínky:

a) mateřský podnik nebo podniky byly povoleny jakožto úvěrové instituce v členském státě, jehož právem se finanční instituce řídí,

b) dotyčné činnosti jsou skutečně provozovány na území zmíněného členského státu,

c) mateřský podnik nebo podniky drží alespoň 90 % hlasovacích práv plynoucích z podílu na kapitálu finanční instituce,

d) mateřský podnik nebo podniky splňují požadavky příslušných orgánů, pokud se jedná o omezitelné řízení finanční instituce, a prohlásí se souhlasem příslušných orgánů domovského členského státu, že ručí společně a nerozdílně za závazky finanční instituce, a

e) na finanční instituci se skutečně vztahuje, zvláště pokud jde o dotyčné činnosti, konsolidovaný dohled nad mateřským podnikem nebo každým z mateřských podniků podle hlavy V kapitoly 4 oddílu 1, zejména za účelem minimálních kapitálových požadavků stanovených v článku 75, kontroly velké angažovanosti a omezení účasti, jak je stanoví články 120 až 122.

1. Dodržování těchto podmínek ověří příslušné orgány domovského členského státu, které finanční instituci vystaví osvědčení, jež musí být přiloženo k oznámení uvedenému v člících 25 a 28.

1. Příslušné orgány domovského členského státu zajistí dohled nad finanční institucí v souladu s čl. 10 odst. 1, články 19 až 22, článkem 40, články 42 až 52 a článkem 54.

2. Přestane-li finanční instituce uvedená v prvním pododstavci odstavce 1 plnit některé ze stanovených podmínek, oznámí to její domovský členský stát příslušným orgánům hostitelského členského státu a činnosti provozované uvedenou finanční institucí v hostitelském členském státě se začnou řídit právem hostitelského členského státu.

3. Odstavce 1 a 2 se obdobně použijí na dceřiné podniky finanční instituce uvedené v prvním pododstavci odstavce 1.

Oddíl 3

Výkon práva usazování

Článek 25

1. Úvěrová instituce, která hodlá zřídit pobočku na území jiného členského státu, to oznámí příslušným orgánům svého domovského členského státu.

2. Členské státy stanoví, že úvěrová instituce, která hodlá zřídit pobočku v jiném členském státě, v oznámení podle odstavce 1 uvede tyto údaje:

a) členský stát, na jehož území hodlá zřídit pobočku,

b) obchodní plán pobočky, uvádějící mimo jiné zamýšlené druhy činnosti a organizační uspořádání pobočky,

c) adresu v hostitelském členském státě, kde lze získat potřebné dokumenty, a

d) jména osob, které budou odpovídat za řízení pobočky.

3. Nemají-li příslušné orgány domovského členského státu důvod k pochybnostem o přiměřenosti správního uspořádání nebo o finančním stavu úvěrové instituce s ohledem na její zamýšlenou činnost, sdělí údaje podle odstavce 2 do tří měsíců od obdržení veškerých údajů příslušným orgánům hostitelského členského státu a zároveň o tom uvědomí dotyčnou úvěrovou instituci.

3. Příslušné orgány domovského členského státu rovněž sdělí výši kapitálu úvěrové instituce a součet jejich kapitálových požadavků podle článku 75.

3. Odchylně od druhého pododstavce příslušné orgány domovského členského státu v případě uvedeném v článku 24 sdělí výši kapitálu finanční instituce a součet konsolidovaného kapitálu a konsolidovaných kapitálových požadavků podle článku 75 její mateřské úvěrové instituce.

4. Pokud příslušné orgány domovského členského státu odmítnou sdělit údaje podle odstavce 2 příslušným orgánům hostitelského členského státu, odůvodní toto odmítnutí dotyčné úvěrové instituci do tří měsíců od obdržení veškerých údajů.

4. Proti odmítnutí nebo nevydání stanoviska se lze odvolat k soudu domovského členského státu.

▼M10

5. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy regulačních technických norem k upřesnění informací, které mají být oznamovány podle tohoto článku.

5. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro toto oznamování.

5. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi uvedené návrhy technických norem do 1. ledna 2014.

5. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

5. Komisi je dále svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v druhém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼B

Článek 26

1. Dříve než pobočka úvěrové instituce zahájí činnost, učiní příslušné orgány hostitelského členského státu do

dvou měsíců od obdržení údajů podle článku 25 přípravy k dohledu nad úvěrovou institucí v souladu s oddílem 5 a případně stanoví podmínky, jimiž se řídí provozování této činnosti v hostitelském členském státě z důvodů veřejného zájmu.

2. Po obdržení sdělení od příslušných orgánů hostitelského členského státu nebo po uplynutí lhůty stanovené v odstavci 1, nebylo-li sdělení učiněno, může být pobočka zřízena a může zahájit svou činnost.

3. Změní-li se některý z údajů sdělovaných podle čl. 25 odst. 2 písm. b), c) nebo d), sdělí to úvěrová instituce nejpozději jeden měsíc před uskutečněním této změny písemně příslušným orgánům domovského členského státu a hostitelského členského státu, aby se mohly ke změně vyslovit příslušné orgány domovského členského státu podle článku 25 a příslušné orgány hostitelského členského státu podle odstavce 1 tohoto článku.

4. U poboček, které zahájily svou činnost v souladu s předpisy hostitelského členského státu před 1. lednem 1993, se má za to, že byly předmětem postupu podle článku 25 a odstavců 1 a 2 tohoto článku. Od 1. ledna 1993 se na ně vztahuje odstavec 3 tohoto článku, články 23 a 43 a oddíl 2 a 5.

▼M10

5. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy regulačních technických norem k upřesnění informací předávaných podle tohoto článku.

5. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro toto předávání.

5. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi tyto návrhy technických norem do 1. ledna 2014.

5. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

5. Komisi je rovněž svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v druhém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼B

Článek 27

Má-li úvěrová instituce sídlo v jednom členském státě a více provozoven v jiném členském státě, považují se tyto provozovny za jedinou pobočku.

Oddíl 4

Volný pohyb služeb

Článek 28

1. Úvěrová instituce, která hodlá zahájit činnost na území jiného členského státu v rámci volného pohybu služeb, oznámí příslušným orgánům domovského členského státu činnost uvedenou v příloze 1, které hodlá provozovat.

2. Příslušné orgány domovského členského státu uvědomí o tomto oznámení uvedeném v odstavci 1 do jednoho měsíce od obdržení příslušné orgány hostitelského členského státu.

3. Tímto článkem nejsou dotčena práva nabytá úvěrovými institucemi poskytujícími služby před 1. lednem 1993.

▼M10

4. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) návrhy regulačních technických norem k upřesnění informací předávaných podle tohoto článku.

4. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro toto předávání.

4. Do 1. ledna 2014 předloží Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) tyto návrhy prováděcích norem Komisi.

4. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

4. Komisi je rovněž svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v druhém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.

4. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi tyto návrhy technických norem do 1. ledna 2014.

▼B

Oddíl 5

Pravomoc příslušných orgánů hostitelského členského státu

Článek 29

Hostitelský členský stát může pro statistické účely vyžadovat, aby všechny úvěrové instituce, které mají pobočky na jeho území, podávaly příslušným orgánům tohoto státu pravidelně zprávy o své činnosti na jeho území.

Při výkonu povinností uložených jim článkem 41 mohou hostitelské členské státy vyžadovat od poboček úvěrových institucí pocházejících z jiných členských států tytéž informace, jaké k tomuto účelu vyžadují od tuzemských úvěrových institucí.

Článek 30

1. Shledají-li příslušné orgány hostitelského členského státu, že úvěrová instituce, která má pobočku nebo poskytuje služby na jeho území, nedodrží právní předpisy vydané daným státem v souladu s touto směrnicí, které vymezují pravomoc příslušných orgánů hostitelského členského státu, vyzvou dotyčnou úvěrovou instituci, aby ukončila tento protiprávní stav.

2. Nejedná-li dotyčná úvěrová instituce nápravu, uvědomí o tom příslušné orgány hostitelského členského státu příslušné orgány domovského členského státu.

2. Ty neprodleně učiní veškerá vhodná opatření, aby zajistily, že dotyčná úvěrová instituce ukončí tento protiprávní stav. Povahu těchto opatření sdělí příslušným orgánům hostitelského členského státu.

3. Pokračuje-li dotyčná úvěrová instituce přes opatření učiněná domovským členským státem nebo proto, že se taková opatření ukáží být nedostatečná nebo že nebyla dotčeným státem učiněna, v porušování právních předpisů hostitelského členského státu uvedených v odstavci 1, může hostitelský členský stát poté, co o tom uvědomí příslušné orgány domovského členského státu, učinit vhodná opatření, aby zabránil dalším nesrovnalostem nebo aby je potrestal, a případně též zakázat dané úvěrové instituci zahajovat další operace na jeho území. Členské státy zajistí, aby na jejich území bylo možné úvěrovým institucím doručovat písemnosti nezbytné pro taková opatření.

Článek 31

Články 29 a 30 není dotčena pravomoc hostitelských členských států činit vhodná opatření k zabránění nebo potrestání nesrovnalostí spáchaných na jejich území, které jsou v rozporu s právními předpisy, jež přijaly z důvodů veřejného zájmu. To zahrnuje možnost zabránit úvěrové instituci zahajovat další transakce na jejich území.

Článek 32

Opatření učiněná podle čl. 30 odst. 2 a 3 nebo článku 31, obsahující sankce nebo omezení svobody poskytování služeb musí být řádně odůvodněna a oznámena úvěrové instituci. Proti každému opatření se lze odvolat k soudu členského státu, jehož orgány je učinily.

Článek 33

▼M10

Dříve než zahájí postup podle článku 30, mohou příslušné orgány hostitelského členského státu v naléhavých případech učinit předběžná opatření nezbytná pro ochranu vkladatelů, investorů a dalších osob, jimž jsou služby poskytovány. O takových opatřeních neprodleně uvědomí Komisi, Evropský orgán dohledu

(Evropský orgán pro bankovníctví) a příslušné orgány ostatních dotčených členských států.

▼B

Po konzultaci s příslušnými orgány dotčených členských států může Komise rozhodnout, že daný členský stát musí uvedená opatření změnit nebo zrušit.

Článek 34

Hostitelský členský stát může při výkonu pravomoci svěřené mu na základě této směrnice učinit vhodná opatření, aby zabránil nesrovnalostem na svém území nebo je potrestal. To zahrnuje možnost zabránit úvěrové instituci zahajovat další operace na jeho území.

Článek 35

O případném odnětí povolení jsou uvědoměny příslušné orgány hostitelského členského státu, jež učiní vhodná opatření, aby zabránilly dané úvěrové instituci zahajovat další operace na jeho území a aby ochránily zájmy vkladatelů.

▼M10

Článek 36

Členské státy sdělí Komisi a Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) počet a povahu případů, v nichž došlo k zamítnutí podle článku 25 a čl. 26 odst. 1 až 3 nebo k přijetí opatření podle čl. 30 odst. 3.

▼B

Článek 37

Tento oddíl se nedotýká práva úvěrových institucí se skutečným sídlem v jiném členském státě nabízet své služby všemi dostupnými sdělovacími prostředky v hostitelském členském státě, není-li to v rozporu s případnými předpisy o formě a obsahu takové reklamy, přijatými z důvodu veřejného zájmu.

HLAVA IV

VZTAHY SE TŘETÍMI ZEMĚMI

Oddíl 1

oznamování podniků ze třetích zemí a podmínky přístupu na trhy těchto zemí

Článek 38

1. Členské státy neuplatňují vůči pobočkám úvěrových institucí, jež mají skutečné sídlo mimo Společenství, předpisy upravující přístup k činnosti a její výkon, jež by je zvýhodňovaly před pobočkami úvěrových institucí se skutečným sídlem ve Společenství.

▼M10

2. Příslušné orgány oznámí Komisi, Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) a Evropskému bankovnímu výboru veškerá povolení vydaná úvěrovým institucím se sídlem ve třetí zemi pro jejich pobočky.

▼B

3. Aniž je dotčen odstavec 1, může Společenství v dohodách uzavřených s jednou nebo více třetími zeměmi sjednat použití ustanovení, jež poskytnou pobočkám úvěrové instituce, která má skutečné sídlo mimo Společenství, rovné zacházení na celém území Společenství.

Oddíl 2

Spolupráce s příslušnými orgány třetích zemí při dohledu na konsolidovaném základě

Článek 39

1. Komise může na žádost některého z členských států nebo z vlastního podnětu předkládat Radě návrhy na sjednání dohod s jednou nebo více třetími zeměmi o způsobech výkonu dohledu na konsolidovaném základě nad:

a) úvěrovými institucemi, jejichž mateřské podniky mají skutečné sídlo ve třetí zemi, nebo

▼M11

b) úvěrovými institucemi usazenými v třetích zemích, jejichž mateřské podniky, ať už úvěrové instituce, finanční holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti, mají skutečné sídlo v Unii.

▼B

2. Dohody uvedené v odstavci 1 jsou uzavírány zejména k zajištění toho, aby:

▼M11

a) příslušné orgány členských států mohly získávat informace nezbytné pro výkon dohledu na základě konsolidované finanční situace úvěrových institucí, finančních holdingových společností nebo smíšených finančních holdingových společností nacházejících se v Unii, které mají dceřiné nebo přidružené podniky, jež jsou úvěrovými institucemi nebo finančními institucemi usazenými v třetí zemi;

▼B

b) příslušné orgány třetích zemí mohly získávat informace nezbytné pro výkon dohledu nad mateřskými podniky se skutečným sídlem na jejich území, které mají dceřiné nebo přidružené podniky, jež jsou úvěrovými institucemi nebo finančními institucemi v jednom nebo více členských státech, a

▼M10

c) evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) mohl získávat informace od příslušných orgánů členských států odřízené od vnitrostátních orgánů třetích zemí podle článku 35 nařízení (EU) č. 1093/2010;

▼B

3. Aniž je dotčen čl. 300 odst. 1 a 2 Smlouvy, přezkoumá Komise za pomoci Evropského bankovního výboru výsledky jednání uvedených v odstavci 1 a výsledný stav.

▼M10

4. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) je nápomocen Komisi při provádění úkolů podle tohoto článku v souladu s článkem 33 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼B

HLAVA V

ZÁSADY A TECHNICKÉ NÁSTROJE
OBEZŘETNOSTNÍHO DOHLEDU A
ZVEREJŇOVÁNÍ

KAPITOLA 1

Zásady obezřetnostního dohledu

Oddíl 1

Pravomoc domovského a hostitelského členského státu

Článek 40

1. Obezřetnostní dohled nad úvěrovou institucí včetně činnosti provozovaných v souladu s články 23 a 24 vykonávají příslušné orgány domovského členského státu, aniž jsou dotčena ustanovení této směrnice, která stanoví příslušnost orgánů hostitelského členského státu.

2. Odstavcem 1 není dotčen dohled na konsolidovaném základě podle této směrnice.

▼M7

3. Na základě informací dostupných v daném čase příslušné orgány v jednom členském státě při výkonu svých obecných povinností řádně zvažují potenciální dopad svých rozhodnutí na stabilitu finančního systému ve všech ostatních dotčených členských státech, a zejména v naléhavých situacích.

▼B

Článek 41

Hostitelský členský stát až do další koordinace vykonává ve spolupráci s příslušnými orgány domovského členského státu dohled nad likviditou poboček úvěrových institucí.

Aniž jsou dotčena opatření nezbytná k posílení evropského měnového systému, ponechává si plnou příslušnost k opatřením vyplývajícím z provádění své měnové politiky.

Tato opatření nesmí stanovit diskriminaci nebo omezení založené na skutečnosti, že úvěrová instituce byla povolena v jiném členském státě.

Článek 42

Příslušné orgány členských států, jichž se to týká, úzce spolupracují při dohledu nad činností úvěrových institucí, zejména nad činností provozovanou prostřednictvím pobočky v jednom nebo více členských státech jiných než stát, v němž mají skutečné sídlo. Tyto orgány si navzájem poskytují veškeré informace o řízení, správě a vlastnictví úvěrových institucí, jež mohou usnadnit dohled nad nimi nebo zkoumání podmínek pro vydání povolení, jakož i veškeré informace, jež mohou usnadnit sledování těchto institucí, zvláště ve vztahu k likviditě, platební schopnosti, pojištění vkladů, omezení velké angažovanosti, správním a účetním postupům a organizaci vnitřní kontroly.

▼M10

Příslušné orgány mohou upozornit Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) na případy, v nichž byla žádost o spolupráci, zejména o výměnu informací zamítnuta nebo jí nebylo v přiměřené lhůtě vyhověno. Aniž je dotčen článek 258 Smlouvy o fungování Evropské Unie, může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) v případech uvedených v první větě postupovat v souladu s pravomocemi, které jsou mu svěřeny podle článku 19 nařízení (EU) č. 1093/2010.

Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy regulačních technických norem k upřesnění informací podle tohoto článku.

Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrh prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro žádosti o sdílení informací, které pravděpodobně usnadní dohled nad úvěrovými institucemi.

Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi tyto návrhy technických norem do 1. ledna 2014.

Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

Komisi je rovněž svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve čtvrtém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼M7

Článek 42a

1. Příslušné orgány hostitelského členského státu mohou požádat orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě v případech, kdy se použije čl. 129 odst. 1, nebo příslušné orgány domovského členského státu o to, aby byla pobočka úvěrové instituce považována za významnou.

1. V uvedené žádosti budou udány důvody, proč považovat pobočku za významnou, se zvláštním ohledem na následující:

a) zda podíl pobočky úvěrové instituce na trhu z hlediska vkladů přesahuje 2 % v hostitelském členském státě;

b) pravděpodobný dopad pozastavení nebo ukončení činnosti úvěrové instituce na tržní likviditu a platební a zúčtovací a vypovídací systémy v hostitelském členském státě a

c) velikost a význam pobočky, pokud jde o počet klientů v souvislosti s bankovním nebo finančním systémem hostitelského členského státu.

1. Příslušné orgány domovského a hostitelského členského státu a orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě v případech, kdy se použije čl. 129 odst. 1, učiní vše, co je v jejich silách, aby dosáhly společného rozhodnutí o označení pobočky za významnou.

1. Nebude-li společného rozhodnutí dosaženo do dvou měsíců od obdržení žádosti podle prvního pododstavce, příslušné orgány hostitelského členského státu během dalšího dvouměsíčního období samy rozhodnou, zda je pobočka významná. Při přijímání tohoto rozhodnutí zohlední příslušné orgány hostitelského členského státu veškeré názory a výhrady orgánu vykonávajícího dohled na konsolidovaném základě nebo příslušných orgánů domovského členského státu.

▼M10

1. Pokud na konci původního dvouměsíčního období kterýkoli z dotčených příslušných orgánů postoupil záležitost Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) v souladu s článkem 19 nařízení (EU) č. 1093/2010, příslušné orgány hostitelského členského státu odloží přijetí svého rozhodnutí a vyčkají rozhodnutí, které Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) může přijmout podle čl. 19 odst. 3 uvedeného nařízení. Příslušné orgány hostitelského členského státu přijmou své rozhodnutí v souladu s rozhodnutím Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví). Dvouměsíční lhůta se považuje za lhůtu pro smírné urovnání sporu ve smyslu článku 19 uvedeného nařízení. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) přijme své rozhodnutí do jednoho měsíce. Záležitost nelze Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) postoupit po skončení původního dvouměsíčního období nebo po dosažení společného rozhodnutí.

▼M7

1. Rozhodnutí uvedená v třetím a čtvrtém pododstavci mají podobu dokumentu obsahujícího plně odůvodněné rozhodnutí, který se předá dotčeným příslušným orgánům, jsou závazná a musí být příslušnými orgány v dotčených členských státech uplatňována.

1. Označením pobočky za významnou nejsou dotčena práva a povinnosti příslušných orgánů podle této směrnice.

2. Příslušné orgány domovského členského státu sdělí příslušným orgánům hostitelského členského státu, ve kterém je významná pobočka usazena, údaje uvedené v čl. 132 odst. 1 písm. c) a d) a provedou úkoly uvedené v čl. 129 odst. 1 písm. c) ve spolupráci s příslušnými orgány hostitelského členského státu.

2. Pokud příslušný orgán domovského členského státu zjistí naléhavou situaci v rámci úvěrové instituce dle čl. 130 odst. 1, uvědomí, jakmile je to možné, orgány uvedené v čl. 49 čtvrtém pododstavci a v článku 50.

3. V případě, kdy se nepoužije článek 131a, příslušné orgány dohledu nad úvěrovou institucí s významnými pobočkami v jiných členských státech zřídí v zájmu usnadnění spolupráce podle odstavce 2 tohoto článku a článku 42 kolegium orgánů dohledu a budou mu předsedat. Zřízení a činnost kolegia se řídí písemnými ujednáními, která určí příslušné orgány domovského členského státu po konzultaci s dotčenými příslušnými orgány. Příslušný orgán domovského členského státu rozhodne, které příslušné orgány se účastní zasedání nebo činnosti kolegia.

3. Příslušný orgán domovského členského státu zohlední při přijímání tohoto rozhodnutí význam, který má pro tyto orgány činnost dohledu, jež má být naplánována nebo koordinována, zejména potenciální dopad na stabilitu finančního systému dotčených členských států podle čl. 40 odst. 3 a povinnosti podle odstavce 2 tohoto článku.

3. Příslušný orgán domovského členského státu poskytuje předem všem členům kolegia veškeré informace o pořadí takových zasedání, hlavních projednávaných otázkách a zvažovaných činnostech. Příslušný orgán domovského členského státu rovněž poskytuje průběžně a včas všem členům kolegia veškeré informace o krocích přijatých na těchto zasedáních nebo o provedených opatřeních.

▼M10

3. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy regulačních technických norem k upřesnění obecných podmínek pro činnost kolegií orgánů dohledu.

3. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v čtvrtém pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

3. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy prováděcích

technických norem s cílem upravit běžné fungování kolegií orgánů dohledu.

3. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v šestém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼M7

Článek 42b

▼M10

1. Při výkonu svých povinností vezmou příslušné orgány v úvahu sblížení v oblasti nástrojů dohledu a postupů dohledu při uplatňování požadavků právních a správních předpisů přijatých podle této směrnice. Pro tento účel členské státy zajistí:

a) aby se příslušné orgány podílely na činnosti Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví);

b) aby se příslušné orgány řídily obecnými pokyny a doporučeními Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví) a aby případně uvedly, z jakého důvodu tak nečiní;

c) aby vnitrostátní mandáty příslušných orgánů nebránily těmto orgánům v plnění povinností plynoucích z členství v Evropském orgánu dohledu (Evropském orgánu pro bankovníctví) nebo podle této směrnice.

▼M10 —————

▼B

Článek 43

1. Hostitelské členské státy stanoví, že v případě úvěrové instituce, která je povolena v jiném členském státě a provozuje činnost prostřednictvím pobočky, mohou příslušné orgány domovského členského státu poté, co o tom uvědomí příslušné orgány hostitelského členského státu, ověřovat na místě samy nebo prostřednictvím svých zmocněnců údaje uvedené v článku 42.

2. Příslušné orgány domovského členského státu rovněž mohou za účelem kontroly poboček využít některý z dalších postupů uvedených v článku 141.

3. Odstavci 1 a 2 není dotčeno právo příslušných orgánů hostitelského členského státu provádět v rámci výkonu svých povinností podle této směrnice kontroly na místě v pobočkách zřízených na jejich území.

Oddíl 2

Výměna informací a profesní tajemství

Článek 44

1. Členské státy stanoví, že všechny osoby pracující v současnosti nebo v minulosti pro příslušné orgány, jakož i auditóři a odborníci jednající jménem příslušných orgánů, jsou vázány profesním tajemstvím.

1. Žádné důvěrné informace, které získají při výkonu svých služebních povinností, nesmějí sdělit jiné osobě nebo orgánu jinak než v souhrnné nebo obecné podobě, z níž nelze určit totožnost jednotlivých úvěrových institucí, aniž jsou dotčeny případy stanovené trestním právem.

1. Byl-li však na úvěrovou instituci vyhlášen konkurs nebo nařízena likvidace, lze v občanském soudním řízení sdělit důvěrné informace, které se nedotýkají třetích osob účastnících se pokusu o záchranu úvěrové instituce.

▼M10

2. Odstavec 1 nebrání výměně informací mezi příslušnými orgány jednotlivých členských států nebo předáváním informací Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) v souladu s touto směrnicí a ostatními směrnicemi vztahujícími se na úvěrové instituce i v souladu s články 31 a 35 nařízení (EU) č. 1093/2010. Na tyto informace se vztahují podmínky týkající se profesního tajemství podle odstavce 1.

▼B

Článek 45

Příslušný orgán, který obdrží důvěrné informace podle článku 44, může tyto informace využít pouze při výkonu svých povinností a pouze pro následující účely:

- a) k proovězení toho, zda jsou splněny podmínky pro přístup k činnosti úvěrových institucí, a k usnadnění sledování podmínek výkonu této činnosti na nekonsolidovaném nebo konsolidovaném základě, zejména s důrazem na likviditu, platební schopnost, velkou angažovanost, správná a účetní postupy a organizaci vnitřní kontroly,
- b) k ukládání sankcí,
- c) ve správním řízení při opravném prostředku proti rozhodnutí příslušného orgánu, nebo
- d) v soudním řízení zahájeném na základě článku 55 nebo zvláštních ustanovení této směrnice nebo jiných směrnic přijatých v oblasti úvěrových institucí.

▼M10

Článek 46

Členské státy a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) mohou v souladu s článkem 33 nařízení (EU) č. 1093/2010 s příslušnými orgány třetích zemí nebo s orgány či subjekty třetích zemí, jak jsou vymezeny v článku 47 a čl. 48 odst. 1 této směrnice, uzavírat dohody o spolupráci upravující výměnu informací pouze tehdy, pokud jsou sdělené informace chráněny profesním tajemstvím alespoň v míře stanovené v čl. 44 odst. 1 této směrnice. Účelem této výměny informací je plnění dohlížecích úkolů zmíněných orgánů nebo subjektů.

Pocházejí-li informace z jiného členského státu, nelze je předávat bez výslovného souhlasu orgánů, které je

poskytly, a případně pouze pro účely, ke kterým tyto orgány udělily souhlas.

▼B

Článek 47

Ustanoveními čl. 44 odst. 1 a článku 45 není dotčena výměna informací uvnitř jednoho členského státu tam, kde existují dva nebo více příslušných orgánů, nebo ve vzájemném styku členských států mezi příslušnými orgány a:

- a) orgány příslušnými k dohledu nad jinými finančními institucemi a pojišťovnami, jakož i orgány odpovědnými za dohled nad finančními trhy,
- b) subjekty zúčastněnými na likvidaci a konkursu úvěrových institucí a na dalších obdobných řízeních a
- c) osobami příslušnými k provádění statutárního auditu účetnictví úvěrových institucí a jiných finančních institucí

při výkonu jejich dohlížecích funkcí.

Ustanoveními čl. 44 odst. 1 a článku 45 není dotčena ani možnost poskytovat subjektům spravujícím systémy pojištění vkladů informace, které potřebují pro výkon svých funkcí.

V obou případech se na obdržené informace vztahuje profesní tajemství podle čl. 44 odst. 1.

Článek 48

1. Odchylně od článků 44 až 46 mohou členské státy povolit výměnu informací mezi příslušnými orgány a následujícími orgány:

- a) orgány odpovědnými za dohled nad subjekty zúčastněnými na likvidaci a konkursu úvěrových institucí a na dalších obdobných řízeních a
- b) orgány odpovědnými za dohled nad osobami pověřenými výkonem statutárního auditu účetnictví pojišťoven, úvěrových institucí, investičních podniků a jiných finančních institucí.

1. V takových případech členské státy požadují splnění alespoň těchto podmínek:

- a) informace jsou určeny k výkonu dohledu uvedeného v prvním pododstavci,
- b) informace získané v této souvislosti podléhají profesnímu tajemství podle čl. 44 odst. 1 a
- c) pocházejí-li informace z jiného členského státu, nesmějí být sděleny bez výslovného souhlasu příslušných orgánů, které je poskytly, a případně výhradně pro účely, pro které tyto orgány daly souhlas.

1. Členské státy sdělí Komisi a ostatním členským státům, které orgány mohou přijímat informace podle tohoto odstavce.

2. Odchylně od článků 44 až 46 mohou členské státy za účelem posílení stability a integrity finančního systému povolit výměnu informací mezi svými příslušnými orgány a orgány nebo subjekty zákonem pověřenými zjišťováním a vyšetřováním případů porušení práva obchodních společností.

2. V takových případech členské státy požadují splnění alespoň těchto podmínek:

a) informace jsou určeny k výkonu úkolů uvedených v prvním pododstavci,

b) informace získané v této souvislosti podléhají profesnímu tajemství podle čl. 44 odst. 1 a

c) pocházejí-li informace z jiného členského státu, nesmějí být sděleny bez výslovného souhlasu příslušných orgánů, které je poskytly, a případně výhradně pro účely, pro které tyto orgány daly souhlas.

2. Provádějí-li v některém členském státě orgány nebo subjekty uvedené v prvním pododstavci zjišťování nebo vyšetřování s pomocí, jejíž povaha vyplývá z jejich konkrétní pravomoci, osob k tomu pověřených, které nejsou zaměstnanci veřejné správy, lze možnost stanovenou v prvním pododstavci rozšířit na tyto osoby za podmínek upřesněných v druhém pododstavci.

2. Pro uplatnění třetího pododstavce sdělí orgány nebo subjekty uvedené v prvním pododstavci příslušným orgánům, které sdělily dotčenou informaci, jména a přesné vymezení úkolů osob, jimž má být informace předána.

2. Členské státy oznámí Komisi a ostatním členským státům názvy orgánů nebo subjektů, kterým smějí být sdělovány informace podle tohoto článku.

2. Komise vypracuje zprávu o uplatňování tohoto článku.

Článek 49

▼M10

Tento oddíl nebrání příslušnému orgánu v tom, aby sděloval následujícím orgánům či subjektům informace určené k plnění jejich úkolů:

a) centrálním bankám Evropského systému centrálních bank a jiným subjektům s obdobnými úkoly, které jednají jako měnové orgány, mají-li tyto informace význam pro výkon jejich úkolů stanovených právními předpisy, včetně provádění měnové politiky a souvisejícího zajištění likvidity, dohledu nad platebními a zúčtovacími systémy a systémy vypořádání obchodů s cennými papíry a ochrany stability finančního systému;

b) případně jiným orgánům veřejné moci odpovědným za dohled nad platebními systémy;

c) Evropské radě pro systémová rizika v případě, že mají tyto informace význam pro plnění jejich úkolů stanovených nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1092/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o makroobezetnostním dohledu nad finančním systémem

na úrovni Evropské unie a o zřízení Evropské rady pro systémová rizika (24).

Tento oddíl nebrání těmto orgánům nebo subjektům uvedeným v prvním pododstavci sdělovat příslušným orgánům informace, které pro ně jsou nezbytné pro účely článku 45.

▼B

Tento oddíl nebrání těmto orgánům nebo subjektům sdělovat příslušným orgánům informace, které pro ně jsou nezbytné pro účely článku 45.

Informace obdržené v této souvislosti podléhají profesnímu tajemství podle čl. 44 odst. 1.

▼M10

V naléhavé situaci podle čl. 130 odst. 1 umožní členské státy příslušným orgánům neprodleně sdělit informaci centrálním bankám v Evropském systému centrálních bank, pokud má tato informace význam pro plnění jejich úkolů stanovených právními předpisy včetně provádění měnové politiky a souvisejícího zajištění likvidity, dohledu nad platebními a zúčtovacími systémy a systémy vypořádání obchodů s cennými papíry a ochrany stability finančního systému, a Evropské radě pro systémová rizika podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1092/2010, pokud má tato informace význam pro výkon jejich úkolů stanovených právními předpisy.

▼B

Článek 50

Členské státy mohou, odchylně od čl. 44 odst. 1 a článku 45, na základě právních předpisů povolit sdělování určitých informací jiným ústředním orgánům své státní správy odpovědným za přípravu právních předpisů týkajících se dohledu nad úvěrovými institucemi, finančními institucemi, investičními podniky a pojišťovny, jakož i inspektorům pověřeným těmito orgány.

Tyto informace však lze sdělit jen tehdy, je-li to nezbytné z důvodů obezřetnostního dohledu.

▼M7

V naléhavé situaci podle čl. 130 odst. 1 členské státy umožní příslušným orgánům sdělit orgánům uvedeným v prvním odstavci tohoto článku ve všech dotčených členských státech informace, které jsou pro ně významné.

▼B

Článek 51

Členské státy stanoví, že informace obdržené na základě čl. 44 odst. 2 a článku 47 a informace získané při kontrolách na místě podle čl. 43 odst. 1 a 2 smějí být sděleny podle článku 50 pouze s výslovným souhlasem příslušného orgánu, který tyto informace poskytl, nebo příslušného orgánu členského státu, v němž byla provedena kontrola na místě.

Článek 52

Tento oddíl nebrání příslušným orgánům členského státu sdělovat informace uvedené v člácích 44 až 46 clearingovému středisku nebo obdobnému subjektu oprávněnému vnitrostátním právem poskytovat zúčtovací nebo vypořádací služby pro některý z jejich vnitrostátních trhů, mají-li za to, že je nutné jim tyto informace sdělit, aby bylo zajištěno řádné fungování těchto orgánů v případě selhání nebo možnosti selhání některého hospodářského subjektu. Informace obdržené v této souvislosti podléhají profesnímu tajemství podle čl. 44 odst. 1.

Členské státy však zajistí, aby informace obdržené na základě čl. 44 odst. 2 mohly být dále sděleny za okolností uvedených v tomto článku výhradně s výslovným souhlasem příslušných orgánů, které tyto informace poskytly.

Oddíl 3

Povinnosti osob odpovědných za právní kontrolu výročních a konsolidovaných účetních závěrek

Článek 53

1. Členské státy zajistí alespoň, že každá osoba oprávněná ve smyslu směrnice 84/253/EHS (25) k tomu, aby v úvěrové instituci plnila úkol uvedený v článku 51 směrnice 78/660/EHS, článku 37 směrnice 83/349/EHS nebo článku 31 směrnice 85/611/EHS (26) anebo jiný úkol stanovený právními předpisy, bezodkladně sdělí příslušným orgánům každou skutečnost nebo rozhodnutí týkající se dané úvěrové instituce, jež zjistila při plnění svého úkolu a jež by mohly:

- a) představovat zásadní porušení právních nebo správních předpisů, které stanoví podmínky pro povolení nebo které konkrétně upravují provozování činnosti úvěrové instituce,
- b) ovlivnit nepetržitost fungování úvěrové instituce nebo
- c) způsobit, že bude odmítnuto ověření účtů nebo k nim bude udělen výrok s výhradou.

1. Členské státy zajistí alespoň, aby tato osoba měla rovněž povinnost oznamovat veškeré skutečnosti nebo rozhodnutí, jež zjistí při plnění úkolu uvedeného v prvním pododstavci v podniku, který má úzké propojení plynoucí ze vztahu kontroly s úvěrovou institucí, v níž tato osoba plní svůj úkol.

2. Sdělí-li osoby oprávněné ve smyslu směrnice 84/253/EHS v dobré víře příslušným orgánům skutečnosti nebo rozhodnutí uvedené v odstavci 1, nepovažuje se to za porušení jakéhokoli omezení poskytování informací, jak je stanoví smlouva nebo právní či správní předpis, a u těchto osob nevzniká žádná odpovědnost.

Oddíl 4

Pravomoc ukládat sankce a právo na soudní přezkum

Článek 54

Aniž jsou dotčeny postupy pro odnětí povolení a předpisy trestního práva, stanoví členské státy, že jejich příslušné orgány mohou při porušení právních nebo správních předpisů v oblasti dohledu a výkonu činnosti přijmout opatření nebo uplatnit sankce vůči úvěrovým institucím nebo osobám odpovědným za jejich řízení s cílem především ukončit zjištěné protiprávní jednání nebo jeho příčiny.

▼M9

Členské státy zajistí, aby pro účely prvního odstavce jejich příslušné orgány měly pravomoc ukládat nebo uplatňovat finanční a nefinanční sankce nebo jiná opatření. Tyto sankce nebo opatření musí být účinné, přiměřené a odrazující.

▼B

Článek 55

Členské státy stanoví, že rozhodnutí týkající se úvěrové instituce vydané na základě právních a správních předpisů přijatých v souladu s touto směrnicí lze napadnout u soudu. Totéž platí, pokud nebylo vydáno rozhodnutí do šesti měsíců ode dne podání žádosti o povolení, která obsahuje veškeré údaje vyžadované podle platných předpisů.

KAPITOLA 2

Technické nástroje obezřetnostního dohledu

Oddíl 1

Kapitál

Článek 56

Kdykoli členský stát při provádění právních předpisů Společenství týkajících se obezřetnostního dohledu nad činností úvěrové instituce přijme právní nebo správní předpis, který používá termín kapitál nebo odkazuje na pojem kapitálu, uvede tento termín nebo pojem v soulad s definicí použitou v člácích 57 až 61 a v člácích 63 až 66.

Článek 57

S výhradou mezi stanovených v článku 66 se nekonsolidovaný kapitál úvěrových institucí skládá z těchto položek:

▼M7

a) základní kapitál ve smyslu článku 22 směrnice 86/635/EHS, pokud již byl splacen, k němuž se připočte příslušné emisní ážio, který plně absorbuje ztráty v běžných situacích a v případě úpadku či likvidace se řadí za všechny ostatní pohledávky,

▼B

b) rezervní fondy ve smyslu článku 23 směrnice 86/635/EHS a hospodářský výsledek vzniklý v důsledku uplatnění konečného hospodářského výsledku,

c) rezervy na všeobecná bankovní rizika ve smyslu článku 38 směrnice 86/635/EHS,

▼M7

ca) nástroje jiné než uvedené v písmenu a), které vyhovují požadavkům stanoveným v čl. 63 odst. 2 písm. a), c), d) a e) a v článku 63a,

▼B

d) rezervní fondy na nové ocenění ve smyslu článku 33 směrnice 78/660/EHS,

e) úpravy ocenění ve smyslu čl. 37 odst. 2 směrnice 86/635/EHS,

f) jiné položky ve smyslu článku 63,

g) závazky členů úvěrových institucí zřízených ve formě družstva a společně a nerozdílné závazky dlužníků některých institucí organizovaných ve formě fondů, jak jsou uvedeny v čl. 64 odst. 1, a

h) kumulativní prioritní akcie na dobu určitou a podřízený dluh, jak je uvedený v čl. 64 odst. 3.

Odečtou se v souladu s článkem 66 následující položky:

i) účetní hodnota vlastních akcií v držení úvěrové instituce,

j) nehmotná aktiva ve smyslu čl. 4 („Aktiva“) bodu 9 směrnice 86/635/EHS,

k) podstatné ztráty v běžném finančním roce,

l) účasti v jiných úvěrových a finančních institucích přesahující 10 % jejich kapitálu,

m) podřízené pohledávky a nástroje uvedené v článku 63 a čl. 64 odst. 3, které má úvěrová instituce vůči úvěrovým a finančním institucím, v nichž má majetkovou účast přesahující 10 % jejich kapitálu,

n) účasti v jiných úvěrových a finančních institucích nepřesahující 10 % jejich kapitálu, podřízené pohledávky a nástroje uvedené v článku 63 a čl. 64 odst. 3, které má úvěrová instituce vůči úvěrovým a finančním institucím jiným než uvedeným v písmenech l) a m), pokud jde o celkovou výši těchto účastí, podřízených pohledávek a nástrojů přesahující 10 % kapitálu této úvěrové instituce vypočítaného před odpočtem položek v písmenech l) až p),

o) účasti ve smyslu čl. 4 odst. 10, které má úvěrová instituce v:

i) pojišťovnách ve smyslu článku 6 směrnice 73/239/EHS (27), článku 4 směrnice 2002/83/ES (28) nebo čl. 1 písm. b) směrnice 98/78/ES (29),

ii) zajišťovnách ve smyslu čl. 1 písm. c) směrnice 98/78/ES nebo

iii) holdingových pojišťovnách ve smyslu čl. 1 písm. i) směrnice 98/78/ES,

p) každá z následujících položek, které má úvěrová instituce vůči subjektům vymezeným v písmenu o), v nichž má účast:

i) nástroje uvedené v čl. 16 odst. 3 směrnice 73/239/EHS a

ii) nástroje uvedené v čl. 27 odst. 3 směrnice 2002/83/ES,

q) u úvěrových institucí, které při výpočtu hodnoty rizikové vážených expozic postupují podle oddílu 3 pododdílu 2, záporné hodnoty vyplývající z výpočtu uvedeného v příloze VII části 1 bodě 36 a očekávané ztráty vypočítané podle přílohy VII části 1 bodů 32 a 33 a

▼M9

r) hodnota expozice sekuritizačních pozic, které podle této směrnice obdrží rizikovou váhu 1 250 %, a hodnota expozice sekuritizačních pozic v obchodním portfoliu, které by obdržely rizikovou váhu 1 250 %, pokud by byly v neobchodním portfoliu stejných úvěrových institucí.

▼M7

Pro účely písmene b) členské státy povolí zařazení protatímního zisku nebo zisku za účetní rok do doby, než bude přijato formální rozhodnutí, pouze tehdy, pokud byly tyto zisky ověřeny osobami odpovědnými za audit účetnictví, a pokud bylo příslušným orgánům uspokojivě prokázáno, že jejich výše byla oceněna v souladu se zásadami stanovenými ve směrnici 86/635/EHS a že v ní nejsou zahrnuty žádné předvídatelné výdaje nebo dividendy.

▼B

U úvěrové instituce, která je původcem sekuritizace, se do položky uvedené v písmenu b) nezahnují čisté zisky, které vyplývají z kapitalizace budoucího příjmu ze sekuritizovaných aktiv a představují úvěrové posílení pozic v sekuritizaci.

Článek 58

Je-li účast v jiné úvěrové instituci, finanční instituci, pojišťovně nebo zajišťovně nebo holdingové pojišťovně držena dočasně za účelem operace finanční pomoci, která má reorganizovat a zachránit tento podnik, může se příslušný orgán odchýlit od ustanovení o odpočtu uvedených v čl. 57 písm. l) až p).

Článek 59

Jako alternativu odpočtu položek uvedených v čl. 57 písm. o) a p) mohou členské státy povolit svým úvěrovým institucím, aby obdobně použily metody 1, 2 nebo 3 uvedené v příloze I směrnice 2002/87/ES. Metoda 1 (účetní konsolidace) se může použít, pouze pokud si je příslušný orgán jist úrovní integrovaného řízení a vnitřní kontroly u podniků, které by byly zahrnuty do

konsolidace. Zvolená metoda je uplatňována dlouhodobě a konzistentně.

Článek 60

Členské státy mohou stanovit, že pro výpočet nekonsolidovaného kapitálu nemusí úvěrové instituce podléhající dohledu na konsolidovaném základě podle kapitoly 4 oddílu 1 nebo doplňkovému dozoru podle směrnice 2002/87/ES odpočítávat položky uvedené v čl. 57 písm. l) až p), které jsou drženy v úvěrových institucích, finančních institucích, pojišťovnách nebo zajišťovnách nebo holdingových pojišťovnách, které jsou zahrnuty do působnosti dohledu na konsolidovaném základě nebo doplňkového dozoru.

Toto ustanovení se vztahuje na všechna pravidla obezřetnostního dohledu harmonizovaná předpisy Společenství.

Článek 61

▼M7

Pojem kapitálu, jak je vymezen v čl. 57 písm. a) až h), obsahuje nejvyšší možný počet položek a částek. Členské státy mohou rozhodnout o využití těchto položek a o odpočtu jiných položek, než které jsou uvedeny v čl. 57 písm. i) až r).

▼B

Položky uvedené v čl. 57 písm. a) až e) má úvěrová instituce možnost okamžitě a neomezeně použít ke krytí rizik nebo ztrát, jakmile se vyskytnou. Jejich výše je očištěna o veškeré zdanění předvídatelné v době výpočtu nebo vhodně upravena, pokud zdanění snižuje částku, do jejíž výše lze tyto položky použít ke krytí rizik nebo ztrát.

Článek 62

Členské státy mohou podávat Komisi zprávy o pokroku při vymezování společné definice kapitálu. Jestliže ze zpráv vyplývá, že je třeba tento oddíl změnit, Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě příslušný návrh změny do 1. ledna 2009.

Článek 63

1. Pojem kapitálu používaný členskými státy může zahrnovat jiné položky, mají-li, bez ohledu na jejich právní nebo účetní označení, následující znaky:

a) úvěrová instituce je může volně použít ke krytí běžných bankovních rizik v případech, kdy dosud nebyly určeny příjmové nebo kapitálové ztráty,

b) jejich existenci zachycuje vnitřní účetnictví a

c) jejich výši stanoví vedení úvěrové instituce, ověřují ji nezávislí auditoři, je sdělována příslušným orgánům a podléhá jejich dohledu.

2. Jako jiné položky mohou být rovněž připuštěny časově neomezené cenné papíry a jiné nástroje, které splňují následující podmínky:

a) nesmějí být splatné z podnětu držitele nebo bez předchozího souhlasu příslušného orgánu,

b) dohoda, na jejímž základě dluh vznikl, stanoví, že úvěrová instituce má možnost odložit splacení úroku z tohoto dluhu,

c) pohledávka věřitele vůči úvěrové instituci je plně podřízena pohledávkám všech nepodřízených věřitelů,

d) doklady, jimiž se řídí vydávání cenných papírů, stanoví dluh a nezaplacený úrok v takové výši, aby kryly ztráty, přičemž úvěrová instituce může pokračovat ve své činnosti, a

e) přihledně se pouze ke skutečně splaceným částkám.

2. K těmto cenným papírům a jiným nástrojům lze také přiřadit kumulativní prioritní akcie jiné než uvedené v čl. 57 písm. h).

▼M7

2. Nástroje uvedené v čl. 57 písm. ca) musí vyhovovat požadavkům stanoveným v písmenech a), c), d) a e) tohoto článku.

▼B

3. U úvěrových institucí, které při výpočtu hodnoty rizikově vážené expozice postupují podle oddílu 3 pododdílu 2, lze přijmout jako jiné položky kladné hodnoty vyplývající z výpočtu provedeného podle přílohy VII části 1 bodu 36, a to až do výše 0,6 % hodnot rizikově vážené expozice vypočítaných podle pododdílu 2. U těchto úvěrových institucí se úpravy ocenění a rezervy zahrnuté do výpočtu podle přílohy VII části 1 bodu 36 a úpravy ocenění a rezervy pro expozice podle čl. 57 písm. e) mohou do kapitálu zahrnout pouze v souladu s tímto odstavcem. Pro tyto účely se do hodnot rizikově vážené expozice nezahrnou hodnoty vypočítané pro sekuritizační pozice s rizikovou vahou 1 250 %.

▼M7

Článek 63a

1. Nástroje uvedené v čl. 57 písm. ca) musí vyhovovat požadavkům stanoveným v odstavcích 2 až 5 tohoto článku.

2. Nástroje jsou časově neomezené nebo jejich původní doba splatnosti je nejméně 30 let. Uvedené nástroje mohou zahrnovat jednu nebo více kupních opcí dle vlastního uvážení emitenta, nesmí však být splaceny dříve než pět let po datu emise. Pokud ustanovení, jimiž se řídí časově neomezené nástroje, stanoví přiměřenou pobídku úvěrové instituci ke splacení dle rozhodnutí příslušných orgánů, pak k takové pobídce nedojde během deseti let od data emise. Ustanovení, kterými se řídí časově omezené nástroje, nesmí umožňovat žádné jiné pobídky ke splacení než ke dni splatnosti.

2. Časově omezené a neomezené nástroje mohou být vypovězeny nebo splaceny jen s předchozím souhlasem příslušných orgánů. Příslušné orgány mohou udělit povolení za podmínky, že žádost o povolení je podána z

podnětu úvěrové instituce a není nepřiměřeně dotčena finanční situace nebo platební schopnost úvěrové instituce. Příslušné orgány mohou požadovat, aby instituce nahradily nástroj položkami stejné nebo lepší kvality uvedenými v čl. 57 písm. a) nebo ca).

2. Příslušné orgány vyžadují pozastavení splácení časově omezených nástrojů, pokud úvěrová instituce neuspokojí kapitálové požadavky stanovené v článku 75, a mohou vyžadovat takové pozastavení i v jiné době na základě finanční situace a platební schopnosti úvěrových institucí.

2. Příslušný orgán může kdykoli udělit povolení k předčasnému splacení časově omezených i neomezených nástrojů v případě, že nastala změna použitelného daňového zacházení nebo regulační klasifikace těchto nástrojů, kterou nebylo možno předvídat v den emise.

3. Ustanovení, jimiž se nástroj řídí, umožní úvěrové instituci v případě nutnosti zrušit výplatu úroků nebo dividend na nekumulativním základě po neomezenou dobu.

3. Úvěrová instituce však takové platby zruší, nespĺňuje-li kapitálové požadavky stanovené v článku 75.

3. Příslušné orgány mohou požadovat zrušení takových plateb v závislosti na finanční situaci a platební schopnosti úvěrové instituce. Jakékoli takové zrušení se nedotýká práva úvěrové instituce nahradit výplatu úroků nebo dividend platbou ve formě nástroje uvedeného v čl. 57 písm. a) za podmínky, že každý takový mechanismus umožní úvěrové instituci zachování finančních zdrojů. Taková náhrada se může řídit zvláštními podmínkami, které stanoví příslušné orgány.

▼M10

4. Ustanovení, jimiž se nástroj řídí, stanoví jistinu, nezaplacený úrok nebo dividendu tak, aby absorbovaly ztráty a nebránily rekapitalizaci úvěrové instituce prostřednictvím vhodných mechanismů, vypracovaných Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví) podle odstavce 6.

▼M7

5. V případě úpadku nebo likvidace úvěrové instituce se nástroje řadí za položky uvedené v čl. 63 odst. 2.

▼M10

6. Za účelem zajištění důsledné harmonizace a sblížení postupů dohledu vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy regulačních technických norem pro požadavky vztahující se na nástroje uvedené v odstavci 1 tohoto článku. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží tyto návrhy regulačních technických norem Komisi do 1. ledna 2014. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v předchozím pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

6. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) rovněž vydá obecné pokyny týkající se nástrojů uvedených v čl. 57 prvním pododstavci písm. a).

6. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) sleduje uplatňování těchto obecných pokynů.

▼B

Článek 64

1. Závazky členů úvěrových institucí zřízených ve formě družstva, uvedené v čl. 57 písm. g), představují nesplacený kapitál těchto družstev spolu s právními závazky členů těchto družstev provést další nevratné platby, pokud úvěrová instituce utrpí ztrátu; v tomto případě jsou tyto platby bezodkladně vymahatelné.

1. Se společnými a nerozdílnými závazky dlužníků v případě úvěrových institucí organizovaných jako fondy bude zacházeno stejně jako s předchozími položkami.

1. Všechny tyto položky lze zahrnout do kapitálu, pokud jsou podle vnitrostátních právních předpisů považovány za kapitál institucí tohoto typu.

2. Členské státy nezahrnou do kapitálu veřejných úvěrových institucí záruky, které těmto institucím vystavily samy nebo jejich orgány.

3. Členské státy nebo příslušné orgány mohou zahrnout do kapitálu kumulativní prioritní akcie na dobu určitou uvedené v čl. 57 písm. h) a podřízený dluh uvedený tamtéž, jsou-li zde závazné dohody, na jejichž základě se pohledávky z nich řadí v případě konkursu nebo likvidace úvěrové instituce za pohledávky všech ostatních věřitelů a nebudou uhrazeny, dokud nejsou uhrazeny všechny ostatní v té době neuhrazené dluhy.

3. Podřízený dluh musí splnit tyto dodatečné podmínky:

a) lze přihlídnout pouze ke skutečně splacené části,

b) má původní dobu splatnosti nejméně pět let, po níž může být splacen,

c) rozsah, v němž může být zahrnut do kapitálu, je postupně zmenšován v průběhu nejméně posledních pěti let přede dnem splatnosti a

d) dohoda o úvěru neobsahuje žádné ustanovení stanovící, že se za určitých okolností jiných než likvidace úvěrové instituce stane úvěr splatným před stanoveným dnem splatnosti.

3. Pro účely druhého pododstavce písm. b), není-li splatnost dluhu stanovena, je splatný pouze na základě pětileté výpovědi, pokud nepřestane být považován za kapitál nebo pokud není pro předčasné splacení výslovně vyžadován souhlas příslušných orgánů. Příslušné orgány mohou povolit předčasné splacení dluhu za podmínky, že žádost o povolení je podána z podnětu dlužníka a není tím dotčena platební schopnost úvěrové instituce;

4. Úvěrové instituce do svého kapitálu nezahrnou ani oceňovací rozdíly ze změn reálné hodnoty spojené se zisky nebo ztrátami ze zajištění peněžních toků finančních nástrojů oceněných zůstatkovou cenou, ani zisky nebo ztráty ze svých závazků oceněných reálnou

hodnotou, které jsou způsobeny změnami vlastního úvěrového ocenění úvěrové instituce.

▼M9

5. Úvěrové instituce při výpočtu hodnoty kapitálu uplatňují požadavky části B přílohy VII směrnice 2006/49/ES na veškerá svá aktiva oceňovaná reálnou hodnotou a od součtu položek v čl. 57 písm. a) až ca) minus i) až k) odečtou hodnotu jakékoli další nezbytné úpravy ocenění. Evropský výbor orgánů bankovního dohledu stanoví pokyny týkající se podrobnosti uplatňování tohoto ustanovení.

▼B

Článek 65

1. Má-li být výpočet proveden na konsolidovaném základě, použijí se konsolidované částky položek uvedené v článku 57 v souladu s pravidly stanovenými v kapitole 4 oddíle 1. Mimo to lze do konsolidovaných rezervních fondů za účelem výpočtu kapitálu zařadit následující položky, jsou-li kreditními položkami („pasivními“):

▼M7

a) veškeré menšinové podíly ve smyslu článku 21 směrnice 83/349/EHS v případech, kde je použito metody plné konsolidace. Veškeré nástroje uvedené v čl. 57 písm. ca), na jejichž základě vzniknou menšinové podíly, musí splňovat požadavky čl. 63 odst. 2 písm. a), c), d) a e) a článků 63a a 66,

▼B

b) rozdíl po první konsolidaci ve smyslu článků 19, 30 a 31 směrnice 83/349/EHS,

c) kurzové rozdíly zahrnuté do konsolidovaných rezervních fondů v souladu s čl. 39 odst. 6 směrnice 86/635/EHS a

d) veškeré rozdíly plynoucí ze zachycení některých účastí v souladu s metodou předepsanou v článku 33 směrnice 83/349/EHS.

2. Jsou-li položky uvedené v odst. 1 písm. a) až d) debetními položkami („aktivními“), při výpočtu konsolidovaného kapitálu se odečtou.

Článek 66

▼M7

1. Na položky uvedené v čl. 57 písm. d) až h) se vztahují tato omezení:

a) součet položek uvedených v čl. 57 písm. d) až h) nesmí přesáhnout maximum rovné 100 % položek v písmenech a) až ca) minus i), j) a k) uvedeného článku a

b) součet položek uvedených v čl. 57 písm. g) až h) nesmí přesáhnout maximum rovné 50 % položek v písmenech a) až ca) minus i), j) a k) uvedeného článku.

1a. Bez ohledu na odstavec 1 tohoto článku se na součet položek v čl. 57 písm. ca) vztahují tato omezení:

a) nástroje, které musí být převedeny v naléhavých situacích a které mohou být kdykoli převedeny z podnětu příslušného orgánu na základě finanční situace a platební schopnosti emitenta na položky uvedené v čl. 57 písm. a) v předem stanoveném rozsahu, v součtu nesmí přesáhnout maximum 50 % položek v čl. 57 písm. a) až ca) minus i), j) a k) uvedeného článku;

b) v rámci omezení uvedeného v písmenu a) tohoto odstavce všechny ostatní nástroje nesmí přesáhnout maximum 35 % položek v čl. 57 písm. a) až ca) minus i), j) a k) uvedeného článku;

c) v rámci omezení uvedených v písmenech a) a b) tohoto odstavce časově omezené nástroje a nástroje, jejichž ustanovení stanoví úvěrové instituci pobidku ke splacení, nesmí přesáhnout maximum 15 % položek v čl. 57 písm. a) až ca) minus i), j) a k) uvedeného článku;

d) hodnoty položek přesahujících limity stanovené v písmenech a), b) a c) se musí řídit omezením stanoveným v odstavci 1 tohoto článku.

▼M9

2. Polovina součtu položek v čl. 57 písm. l) až r) se odečte od součtu položek v písmenech a) až ca) minus i) až k) uvedeného článku a zpoloviny od součtu položek v písmenech d) až h) uvedeného článku při použití omezení podle odstavce 1 tohoto článku. Jestliže polovina součtu položek v čl. 57 písm. l) až r) převyšuje součet položek v čl. 57 písm. d) až h), odečte se tento rozdíl od součtu položek v písmenech a) až ca) minus i) až k) uvedeného článku.

Položky v čl. 57 písm. r) se neodečítají, pokud byly zahrnuty do výpočtu hodnot rizikové vážené expozice pro účely článku 75, jak je uvedeno v této směrnici, nebo do výpočtu kapitálových požadavků, jak je uvedeno v příloze I nebo V směrnice 2006/49/ES.

▼B

3. Pro účely oddílů 5 a 6 se tento oddíl vykládá bez položek uvedených v čl. 57 písm. q) a r) a čl. 63 odst. 3.

▼M7

4. Příslušné orgány mohou povolit úvěrovým institucím, aby v naléhavých situacích přechodně překročily omezení stanovená v odstavcích 1 a 1a.

▼B

Článek 67

Dodržování podmínek stanovených v tomto oddíle musí být prokázáno ke spokojenosti příslušných orgánů.

Oddíl 2

Opatření ke krytí rizik

Pododíl 1

Úroveň použití

Článek 68

1. Úvěrové instituce plní povinnosti stanovené v člancích 22 a 75 a v oddílu 5 na individuálním základě.

2. Každá úvěrová instituce, která není ani dceřiným podnikem v členském státě, v němž je povolena a kde je nad ní vykonáván dohled, ani mateřským podnikem, a každá úvěrová instituce, která není zahrnuta do konsolidace podle článku 73, plní povinnosti stanovené v člancích 120 a 123 na individuálním základě.

3. Každá úvěrová instituce, která není ani mateřským, ani dceřiným podnikem, a každá úvěrová instituce, která není zahrnuta do konsolidace podle článku 73, plní povinnosti stanovené v kapitole 5 na individuálním základě.

Článek 69

1. Členské státy se mohou rozhodnout, že nepoužijí čl. 68 odst. 1 na žádný dceřiný podnik úvěrové instituce, pokud dceřiný podnik i úvěrová instituce podléhají povolení a dohledu dotyčného členského státu a dceřiný podnik je zahrnut do dohledu na konsolidovaném základě nad úvěrovou institucí, která je jeho mateřským podnikem, a pokud jsou splněny všechny následující podmínky, aby bylo zajištěno přiměřené rozdělení kapitálu mezi mateřský podnik a dceřiné podniky:

a) neexistuje ani se nepředpokládá žádná závažná věcná nebo právní překážka bránící okamžitému převodu kapitálu nebo splacení závazků mateřským podnikem;

b) mateřský podnik buď splní podmínky příslušného orgánu s ohledem na obezřetné řízení dceřiného podniku a prohlásí se souhlasem příslušného orgánu, že se zaručuje za závazky přijaté dceřiným podnikem, nebo mají rizika v dceřiném podniku zanedbatelný význam;

c) postupy hodnocení rizika, měření rizika a kontroly používané v mateřském podniku se vztahují i na dceřiný podnik a

d) mateřský podnik drží více než 50 % hlasovacích práv plynoucích z podílu na kapitálu dceřiného podniku nebo má právo jmenovat nebo odvolat většinu členů řídicího orgánu dceřiného podniku popsaného v článku 11.

▼M11

2. Členské státy mohou využít možnost uvedenou v odstavci 1, jestliže je mateřským podnikem finanční holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost usazená ve stejném členském státě jako úvěrová instituce za předpokladu, že podléhá stejnému dohledu jako úvěrové instituce, zejména normám stanoveným v čl. 71 odst. 1.

▼B

3. Členské státy se mohou rozhodnout, že neuplatní čl. 68 odst. 1 na mateřskou úvěrovou instituci v členském státě, kde tato úvěrová instituce podléhá schválení a dohledu dotyčného členského státu a je zahrnuta do dohledu na konsolidovaném základě, přičemž jsou splněny všechny následující podmínky s cílem zajistit, aby byl kapitál rovnoměrně rozdělen mezi mateřský podnik a dceřiné podniky:

a) neexistují ani se nepředpokládají žádné závažné věcné nebo právní překážky bránící okamžitému převodu kapitálu nebo splacení závazků mateřské úvěrové instituci v některém z členských států; a

b) postupy hodnocení rizika, měření rizika a kontroly vztahující se na konsolidovaný dohled zahrnují i mateřskou úvěrovou instituci v některém z členských států.

3. Příslušný orgán, který využívá tento odstavec, informuje příslušné orgány všech ostatních členských států.

4. Aniž jsou dotčeny obecné aspekty článku 144, zveřejní příslušné orgány v členských státech, které využívají možnosti stanovené v odstavci 3, způsobem uvedeným v článku 144:

a) kritéria, která uplatňují k určení toho, zda existují nebo se předpokládají závažné věcné nebo právní překážky bránící okamžitému převodu kapitálu nebo splacení závazků;

b) počet mateřských úvěrových institucí, které využívají možnosti stanovené v odstavci 3, a počet mateřských úvěrových institucí, které zahrnují dceřiné podniky ve třetí zemi; a

c) souhrnně za členský stát:

i) celkovou výši kapitálu na konsolidovaném základě mateřských úvěrových institucí v daném členském státě využívajícím možnosti stanovené v odstavci 3, který je držen v dceřiných podnicích ve třetí zemi;

ii) procentuální podíl na celkovém kapitálu na konsolidovaném základě mateřských úvěrových institucí v daném členském státě využívajícím možnosti stanovené v odstavci 3, který je držen v dceřiných podnicích ve třetí zemi; a

iii) procentuální podíl na celkovém minimálním kapitálu požadovaném podle článku 75 na konsolidovaném základě mateřských úvěrových institucí v daném členském státě, využívajícím možnosti stanovené v odstavci 3, který je držen v dceřiných podnicích ve třetí zemi.

Článek 70

1. V souladu s odstavci 2 až 4 tohoto článku mohou příslušné orgány v konkrétních případech povolit, aby mateřské úvěrové instituce zahrnuly do výpočtu svých požadavků podle čl. 68 odst. 1 dceřiné podniky, které splňují podmínky stanovené v čl. 69 odst. 1 písm. c) a d) a jejichž významné expozice nebo významné závazky se vztahují k dané mateřské úvěrové instituci.

2. Úpravy podle odstavce 1 jsou přípustné pouze tehdy, pokud mateřská úvěrová instituce plně doloží příslušným orgánům okolnosti a opatření včetně právních opatření, na jejichž základě neexistuje ani se nepředpokládá žádná závazná věcná nebo právní překážka bránící okamžitému převodu kapitálu nebo splacení splatných závazků dceřiným podnikem mateřskému podniku.

3. Využije-li příslušný orgán možnosti stanovené v odstavci 1, musí pravidelně, nejméně jednou ročně, informovat příslušné orgány ostatních členských států o použití odstavce 1 a okolnostech a opatřeních ve smyslu odstavce 2. Nachází-li se dceřiný podnik ve třetí zemi, musí příslušné orgány informovat stejným způsobem také příslušné orgány této třetí země.

4. Aniž jsou dotčeny obecné aspekty článku 144 zveřejní příslušné orgány, které využívají možnosti stanovené v odstavci 1, způsobem stanoveným v článku 144 tyto informace:

a) kritéria, která uplatňují k určení toho, zda neexistují nebo se nepředpokládají žádné závazné věcné nebo právní překážky bránící okamžitému převodu kapitálu nebo splacení závazků;

b) počet mateřských úvěrových institucí, které využívají možnosti stanovené v odstavci 1, a počet mateřských úvěrových institucí, které zahrnují dceřiné podniky ve třetí zemi; a

c) souhrnně za členský stát:

i) celkovou výši kapitálu mateřských úvěrových institucí využívajících možnosti stanovené v odstavci 1, který je držen v dceřiných podnicích ve třetí zemi;

ii) procentuální podíl na celkovém kapitálu mateřských úvěrových institucí využívajících možnosti stanovené v odstavci 1, který je držen v dceřiných podnicích ve třetí zemi; a

iii) procentuální podíl na celkovém minimálním kapitálu požadovaném podle článku 75 mateřských úvěrových institucí využívajících možnosti stanovené v odstavci 1, který je držen v dceřiných podnicích ve třetí zemi.

Článek 71

1. Aniž jsou dotčeny články 68 až 70, mateřské úvěrové instituce v členském státě plní v rozsahu a způsobem uvedeným v článku 133 povinnosti stanovené v článcích 75, 120, 123 a v oddíle 5 na základě své konsolidované finanční situace.

▼M11

2. Aniž jsou dotčeny články 68, 69 a 70, úvěrové instituce kontrolované mateřskou finanční holdingovou společností v členském státě nebo mateřskou smíšenou finanční holdingovou společností v členském státě plní v rozsahu a způsobem uvedeným v článku 133 povinnosti stanovené v článcích 75, 120, 123 a v oddíle 5 na základě konsolidované finanční situace dané finanční holdingové společností nebo smíšené finanční holdingové společností.

V případě, že mateřská finanční holdingová společnost v členském státě nebo mateřská smíšená finanční holdingová společnost v členském státě kontroluje více než jednu úvěrovou instituci, použije se první pododstavec pouze na úvěrovou instituci, na niž se vztahuje dohled na konsolidovaném základě podle článků 125 a 126.

▼B

Článek 72

1. Mateřské úvěrové instituce v EU plní povinnosti stanovené v kapitole 5 na základě své konsolidované finanční situace.

1. Významné dceřiné podniky mateřských úvěrových institucí v EU zveřejní informace uvedené v příloze XII části 1 bodě 5 na individuálním nebo subkonsolidovaném základě.

▼M11

2. Úvěrové instituce kontrolované mateřskou finanční holdingovou společností v EU nebo mateřskou smíšenou finanční holdingovou společností v EU plní povinnosti stanovené v kapitole 5 na základě konsolidované finanční situace dané finanční holdingové společností nebo smíšené finanční holdingové společností.

Významné dceřiné podniky mateřských finančních holdingových společností v EU nebo mateřských smíšených finančních holdingových společností v EU zveřejní informace uvedené v části 1 bodě 5 přílohy XII na individuálním nebo subkonsolidovaném základě.

▼B

3. Příslušné orgány, které odpovídají za výkon dohledu na konsolidovaném základě podle článků 125 a 126, mohou rozhodnout, že odstavce 1 a 2 zcela nebo částečně nepoužijí na úvěrové instituce, které jsou zahrnuty do srovnatelného zveřejnění, které provádí na konsolidovaném základě mateřský podnik usazený ve třetí zemi.

▼M11

Článek 72a

1. Vztahují-li se na smíšenou finanční holdingovou společnost rovnocenná ustanovení této směrnice i směrnice 2002/87/ES, zejména pokud jde o dohled založený na riziku, může orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě po konzultaci s ostatními příslušnými orgány odpovědnými za dohled nad dceřinými podniky rozhodnout, že na tuto smíšenou finanční holdingovou společnost použije pouze příslušná ustanovení směrnice 2002/87/ES.

2. Vztahují-li se na smíšenou finanční holdingovou společnost rovnocenná ustanovení této směrnice i směrnice 2009/138/ES, zejména pokud jde o dohled založený na riziku, může orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě po dohodě s orgánem dohledu nad skupinou v pojišťovacím sektoru rozhodnout, že na tuto smíšenou finanční holdingovou společnost použije

pouze ustanovení směrnice vztahující se na nevyznamněný finanční sektor určený v souladu s čl. 3 odst. 2 směrnice 2002/87/ES.

3. Organ vykonávající dohled na konsolidovaném základě informuje o rozhodnutích přijatých podle odstavců 1 a 2 Evropský orgán pro bankovníctví a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010 (30). Evropský orgán pro bankovníctví, Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 (31) vypracují prostřednictvím Společného výboru evropských orgánů dohledu (dále jen „Společný výbor“) pokyny pro sblížení postupů dohledu a vypracují návrh regulačních technických norem, který předloží Komisi do tří let od přijetí uvedených pokynů.

Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci v souladu s články 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 a nařízení (EU) č. 1095/2010.

▼B

Článek 73

1. Členské státy nebo příslušné orgány příslušné k dohledu na konsolidovaném základě podle článků 125 a 126 mohou v následujících případech rozhodnout, že úvěrová instituce, finanční instituce nebo podnik pomocných služeb, které jsou dceřiným podnikem nebo v nichž drží jiná osoba účast, nemusí být zahrnuty v konsolidaci:

a) pokud se dotčený podnik nachází ve třetí zemi, kde jsou právní překážky pro předávání nezbytných informací;

b) pokud má podle názoru příslušných orgánů dotčený podnik zanedbatelný význam vzhledem k cílům dohledu nad úvěrovými institucemi, a v každém případě tehdy, je-li bilanční suma dotčeného podniku nižší než menší z následujících částek:

i) 10 milionů EUR nebo

ii) 1 % bilanční sumy mateřského podniku nebo podniku, který v něm drží účast,

c) pokud by podle názoru orgánů příslušných k dohledu na konsolidovaném základě byla konsolidace finanční situace dotčeného podniku nevhodná nebo zavádějící vzhledem k cílům dohledu nad úvěrovými institucemi.

Pokud však v případech podle prvního pododstavce písm. b) splňuje kritéria uvedená v daném písmenu více podniků, zahrnou se do konsolidace, nemají-li v úhrnu zanedbatelný význam vzhledem k uvedeným cílům.

▼M11

2. Příslušné orgány vyžadují, aby dceřiné úvěrové instituce uplatňovaly požadavky stanovené v článcích 75, 120 a 123 a v oddíle 5 této směrnice na

subkonsolidovaném základě, jestliže tyto úvěrové instituce nebo jejich mateřský podnik v případě, že jim je finanční holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost, mají v třetí zemi dceřiný podnik ve formě úvěrové instituce, finanční instituce nebo společnosti spravující aktiva ve smyslu čl. 2 bodu 5 směrnice 2002/87/ES nebo v podniku s takovou formou drží účast.

▼B

3. Příslušné orgány vyžadují, aby mateřské a dceřiné podniky, na něž se vztahuje tato směrnice, plnily povinnosti stanovené v článku 22 na konsolidovaném nebo sub-konsolidovaném základě, aby zajistily, že jejich uspořádání, postupy a mechanismy jsou konzistentní a řádně integrované a že je možné získat veškeré údaje a informace, které mají význam pro účely dohledu.

Pododíl 2

▼M7

Požadavky na výpočet kapitálu a podávání zpráv

▼B

Článek 74

1. Není-li stanoveno jinak, provádí se oceňování aktiv a podrozvahových položek v souladu s účetním rámcem, kterému úvěrová instituce podléhá podle nařízení (ES) č. 1606/2002 a směrnice 86/635/EHS.

2. Bez ohledu na požadavky článků 68 až 72 se výpočty, jimiž se ověřuje, zda úvěrové instituce plní požadavky stanovené v článku 75, provádí nejméně dvakrát ročně.

▼M10

2. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování této směrnice uplatní příslušné orgány od 31. prosince 2012 pro sdělování těchto výpočtů úvěrovými institucemi jednotný formát, jednotnou četnost a jednotné lhůty podávání zpráv. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování této směrnice, vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy prováděcích technických norem pro zavedení jednotného formátu (se souvisejícími specifikacemi), jednotné četnosti a jednotné lhůty podávání zpráv v rámci Evropské unie před 1. lednem 2012. Formáty podávání zpráv musí být přiměřené povaze, rozsahu a komplexnosti činnosti úvěrových institucí.

2. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování této směrnice vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) rovněž návrhy prováděcích technických norem, pokud jde o řešení v oblasti informačních technologií, která mají být u tohoto podávání zpráv použita.

2. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v druhém a třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼B

2. Úvěrové instituce sdělí příslušným orgánům výsledky a jakékoli požadované dílčí údaje.

Pododдіl 3

Minimální úroveň kapitálu

Článek 75

Aniž je dotčen článek 136, členské státy vyžadují, aby úvěrové instituce měly kapitál, který je vždy vyšší než součet následujících kapitálových požadavků nebo se mu rovná:

a) pro úvěrové riziko a riziko rozmělnění vyplývající z veškeré jejich podnikatelské činnosti s výjimkou činnosti související s jejich obchodním portfoliem a nelikvidních aktiv, pokud jsou tato aktiva odečtena od kapitálu podle čl. 13 odst. 2 písm. d) směrnice 2006/49/ES 8 % jejich celkové hodnoty rizikově vážené expozice vypočítané podle oddílu 3;

▼M9

b) v případě činnosti související s jejich obchodním portfoliem, pro poziční riziko a riziko protistrany a v rozsahu, v němž je povoleno překročení limitů stanovených v člancích 111 až 117, pro velké angažovanosti překračující takové limity, kapitálové požadavky vypočítané podle článku 18 a článků 28 až 32 směrnice 2006/49/ES;

c) pro devizové riziko, vypořádací riziko a komoditní riziko vyplývající z veškeré jejich podnikatelské činnosti kapitálové požadavky vypočítané podle článku 18 směrnice 2006/49/ES;

▼B

d) pro operační riziko vyplývající z veškeré jejich podnikatelské činnosti kapitálové požadavky vypočítané podle oddílu 4.

Oddíl 3

Minimální kapitálové požadavky pro krytí úvěrového rizika

Článek 76

Úvěrové instituce použijí pro výpočet hodnot rizikově vážené expozice pro účely čl. 75 písm. a) buď standardizovaný přístup stanovený v člancích 78 až 83, nebo, je-li to povoleno příslušnými orgány v souladu s článkem 84, přístup založený na interním ratingu stanovený v člancích 84 až 89.

Článek 77

„Expozice“ se pro účely tohoto oddílu rozumí aktivum nebo podrozvahová položka.

Pododдіl 1

Standardizovaný přístup

Článek 78

1. S výhradou odstavce 2 se hodnotou expozice položky aktiv rozumí její rozvahová hodnota a hodnotou expozice podrozvahové položky uvedené v příloze II se rozumí dále uvedené procento z její hodnoty: 100 % u položky s vysokým rizikem, 50 % u položky se středním rizikem, 20 % u položky se středně nízkým rizikem, a 0 % u položky s nízkým rizikem. Podrozvahové položky podle první věty tohoto odstavce se přiřadí ke kategoriím rizika, jak je uvedeno v příloze II. U úvěrové instituce používající komplexní metodu finančního kolaterálu podle přílohy VIII části 3 se v případě, kdy má expozice formu cenných papírů nebo komodit prodaných, uložených nebo půjčených v rámci repo obchodu nebo v rámci půjček či výpůjček cenných papírů nebo komodit, hodnota expozice zvýší o koeficient volatility odpovídající těmto cenným papírům nebo komoditám, jak je stanoveno v příloze VIII části 3 bodech 34 až 59.

2. Hodnota expozice derivátových nástrojů uvedených v příloze IV se určí podle přílohy III se zohledněním dopadů smluv o novaci a ostatních dohod o započetí pro účely těchto metod v souladu s přílohou III. Hodnota expozice repo obchodů, půjček či výpůjček cenných papírů nebo komodit, transakcí s delší dobou vypořádání a maržových obchodů se může určit buď v souladu s přílohou III, nebo s přílohou VIII.

3. Pokud se k expozici vztahuje majetkové zajištění úvěrového rizika, může být hodnota expozice této položky upravena v souladu s pododдіlem 3.

4. Odchylně od odstavce 2 se zbývající hodnota expozice u expozic úvěrového rizika, jak ji určí příslušné orgány, stanoví vůči centrální protistraně v souladu s přílohou III částí 2 bodem 6 za předpokladu, že expozice úvěrového rizika centrální protistrany ze sjednaných smluv jsou vůči všem ostatním účastníkům plně zajištěny na denním základě.

Článek 79

1. Každá expozice se zařadí do jedné z následujících kategorií expozice:

a) pohledávky nebo podmíněné pohledávky vůči centrálním vládám nebo centrálním bankám,

b) pohledávky nebo podmíněné pohledávky vůči orgánům regionální nebo místní správy,

c) pohledávky nebo podmíněné pohledávky vůči správním orgánům a nekomerčním podnikům,

d) pohledávky nebo podmíněné pohledávky vůči mezinárodním rozvojovým bankám,

e) pohledávky nebo podmíněné pohledávky vůči mezinárodním organizacím,

f) pohledávky nebo podmíněné pohledávky vůči institucím,

g) pohledávky nebo podmíněné pohledávky vůči podnikům,

h) retailové pohledávky nebo podmíněné retailové pohledávky,

i) pohledávky nebo podmíněné pohledávky zajištěné nemovitostmi,

j) položky po splatnosti,

k) položky náležející do regulativních vysoce rizikových kategorií,

l) pohledávky ve formě krytých dluhopisů,

m) sekuritizační pozice,

n) krátkodobé pohledávky vůči institucím a podnikům,

o) pohledávky ve formě podílů v podnicích kolektivního investování nebo

p) ostatní položky.

2. Expozice je způsobilá k zařazení do kategorie retailových expozičních uvedených v odst. 1 písm. h), jestliže splňuje následující podmínky:

a) jedná se buď o expozici vůči jednotlivci nebo jednotlivcům, nebo o expozici vůči malým či středně velkým subjektům,

b) expozice je jednou z velkého počtu expozičních s takovými podobnými vlastnostmi, že se podstatně sníží rizika spojená s takovým půjčováním, a

c) celková částka, kterou dlužník nebo ekonomicky spjatá skupina dlužníků dluží úvěrové instituci a mateřským podnikům a jejich dceřiným podnikům, včetně jakékoli expoziční po splatnosti, ale s výjimkou pohledávek nebo podmíněných pohledávek zajištěných obytnými nemovitostmi, nepřekročí, podle informací, které má úvěrová instituce k dispozici, 1 milion EUR. Úvěrová instituce učiní vhodné kroky k získání takových informací.

2. Cenné papíry nejsou způsobilé k zařazení do kategorie retailových expozičních.

3. Do kategorie retailových expozičních lze zařadit současnou hodnotu retailové minimální leasingové splátky.

Článek 80

1. Pro výpočet hodnot rizikové vážené expoziční se na všechny expoziční, pokud nejsou odečítány z kapitálu, použijí rizikové váhy v souladu s přílohou VI části 1. Použití rizikových vah vychází z kategorie expoziční, do níž je expoziční zařazena, a v míře, která je stanovena v příloze VI části 1, z její úvěrové kvality. Úvěrovou kvalitu lze vymežit odkazem na úvěrové hodnocení externí ratingové agentury v souladu s články 81 až 83 nebo na úvěrové hodnocení exportních úvěrových agentur, jak je popsáno v příloze VI části 1.

2. Pro účely použití rizikové váhy podle odstavce 1 se hodnota expoziční vynásobí rizikovou vahou specifikovanou nebo určenou v souladu s tímto pododdílem.

3. Pro účely výpočtu hodnot rizikové vážené expoziční u expozičních vůči institucím členské státy rozhodnou, zda příjmovou metodu založenou na úvěrové kvalitě centrální vlády státu, v němž má instituce své sídlo, nebo metodu založenou na úvěrové kvalitě instituce protistrany v souladu s přílohou VI.

4. Bez ohledu na odstavce 1 lze v případě, kdy se k expoziční váže úvěrové zajištění, upravit rizikovou váhu, která se na takovou položku vztahuje, v souladu s pododdílem 3.

5. Hodnoty rizikové vážené expoziční pro sekuritizované expoziční se stanoví podle pododdílu 4.

6. Není-li v tomto pododdíle stanoveno jinak, přidělí se expozičním pro účely výpočtu hodnoty rizikové vážené expoziční riziková váha 100 %.

7. S výjimkou expozičních, které dávají vzniknout závazkům ve formě položek uvedených v čl. 57 písm. a) až h), mohou příslušné orgány osvobodit od plnění požadavků uvedených v odstavci 1 tohoto článku expoziční úvěrové instituce vůči protistraně, která je jejím mateřským podnikem, dceřiným podnikem nebo dceřiným podnikem jejího mateřského podniku nebo podnikem propojeným s ní vztahem ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 83/349/EHS, jsou-li splněny následující podmínky:

▼M11

a) protistranou je instituce nebo finanční holdingová společnost, smíšená finanční holdingová společnost, finanční instituce, společnost spravující aktiva nebo podnik pomocných služeb, na něž se vztahují odpovídající obezřetnostní požadavky,

▼B

b) protistrana je zahrnuta do stejné konsolidace jako úvěrová instituce, a to na plném základě,

c) protistrana podléhá stejnému hodnocení rizik, měření rizik a stejným kontrolním postupům jako úvěrová instituce,

d) protistrana je usazena ve stejném členském státě jako úvěrová instituce a

e) v současné době neexistují ani do budoucna se nepředpokládají žádné závažné věcné nebo právní překážky bránící okamžitému převodu kapitálu nebo splácení závazků protistrany úvěrové instituci.

7. V takovém případě se přidělí riziková váha 0 %.

8. S výjimkou expozičních, které dávají vzniknout závazkům v podobě položek uvedených v čl. 57 písm. a) až h), mohou příslušné orgány osvobodit od požadavků odstavce 1 tohoto článku expoziční těch protistran, jež spadají pod stejný institucionální systém ochrany jako

půjčující úvěrová instituce, pokud splňují následující podmínky:

- a) požadavky stanovené v odst. 7 písm. a), d) a e);
  - b) úvěrová instituce a protistrana učinily smluvní nebo právními předpisy stanovenou dohodu o závazku, která tyto instituce chrání, a zejména zajišťuje jejich likviditu a platební schopnost, aby v případě nutnosti nedošlo k úpadku (dále jen „institucionální systém ochrany“);
  - c) dohody zajišťují, že institucionální systém ochrany bude schopen poskytnout nutnou podporu v rámci svého závazku z finančních prostředků, které má okamžitě k dispozici;
  - d) institucionální systém ochrany má k dispozici vhodné a jednotné stanovené systémy sledování a klasifikace rizik (poskytující dokonalý přehled o rizicích jednotlivých členů a o institucionálním systému ochrany jako celku), včetně odpovídajících možností, jak je ovlivnit; tyto systémy musí vhodně sledovat nezaplacené expozice v souladu s přílohou VII části 4 bodem 44;
  - e) institucionální systém ochrany provádí svoje vlastní přezkumy rizik a oznamuje jejich výsledky jednotlivým členům;
  - f) institucionální systém ochrany sestavuje a zveřejňuje jednou ročně konsolidovanou zprávu obsahující rozvalu, výsledovku, situační zprávu a hodnocení rizik za systém jako celek nebo zprávu obsahující souhrnnou rozvalu, souhrnnou výsledovku, situační zprávu a hodnocení rizik za systém jako celek;
  - g) účastníci institucionálního systému ochrany jsou povinni oznámit nejméně 24 měsíců předem, pokud si přejí z něj vystoupit;
  - h) je nutno vyloučit vícenásobné použití prvků způsobilých pro výpočet kapitálu (tzv. „vícenásobné použití“) a jakoukoli nevhodnou tvorbu kapitálu mezi členy institucionálního systému ochrany;
  - i) institucionální systém ochrany je založen na široké účasti úvěrových institucí, které mají převážně homogenní obchodní profil; a
  - j) příměřenost systémů uvedených v písmenu d) je schválena a v pravidelných odstupech sledována příslušnými pověřenými orgány.
8. V takovém případě se přidělí riziková váha 0 %.

Článek 81

1. Externí úvěrové hodnocení lze použít pro určení rizikové váhy expozice v souladu s článkem 80 pouze v případě, že externí ratingovou agenturu, která toto hodnocení poskytuje, uznaly příslušné orgány k těmto účelům způsobilou (pro účely tohoto pododdílu dále jen „způsobilá externí ratingová agentura“).

▼M7

2. Příslušné orgány uznají externí ratingovou agenturu za způsobilou pro účely článku 80, pouze pokud se ujistily,

že její metodika hodnocení splňuje požadavky na nezávislost, nezávislost, stálý přezkum a transparentnost a že výsledek úvěrová hodnocení splňuje požadavky na důvěryhodnost a transparentnost. Příslušné orgány pro tyto účely přihlížejí k technickým kritériím stanoveným v příloze VI části 2. Je-li externí ratingová agentura registrována jako ratingová agentura podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1060/2009 ze dne 16. září 2009 o ratingových agenturách (32), příslušné orgány považují požadavky na objektivitu, nezávislost, průběžný přezkum a transparentnost ve vztahu k její metodice hodnocení za splněné.

▼M10

Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) po konzultaci s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) zřízeným nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 (33) návrhy regulačních technických norem k upřesnění metody hodnocení, pokud jde o úvěrová hodnocení. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi tyto návrhy technických norem do 1. ledna 2014.

Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v druhém pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼B

3. Jestliže externí ratingovou agenturu uznaly za způsobilou příslušné orgány jednoho členského státu, mohou ji za způsobilou uznat příslušné orgány dalších členských států bez vlastního hodnocení.

4. Příslušné orgány zveřejní informace o postupu uznávání a seznam způsobilých ratingových agentur.

Článek 82

1. Příslušné orgány s přihlédnutím k technickým kritériím stanoveným v příloze VI části 2 určí, jaký stupeň úvěrové kvality uvedený v části 1 dané přílohy odpovídá příslušnému úvěrovému hodnocení provedenému způsobilou externí ratingovou agenturou. Toto určení musí být objektivní a konzistentní.

2. Jestliže příslušné orgány jednoho členského státu určí stupeň podle odstavce 1, mohou toto určení uznat příslušné orgány jiných členských států bez vlastního hodnocení.

Článek 83

1. Použití úvěrových hodnocení poskytnutých externími ratingovými agenturami pro účely výpočtu hodnot rizikově vážené expozice úvěrové instituce je konzistentní a v souladu s přílohou VI části 3. Úvěrová hodnocení se nepoužívají selektivně.

2. Úvěrové instituce využívají vyžádaná úvěrová hodnocení. Se souhlasem příslušného orgánu však mohou využít i nevyžádaná úvěrová hodnocení.

Pododdíl 2

Přístup založený na interním ratingu

Článek 84

1. V souladu s tímto pododdílem mohou příslušné orgány povolit úvěrovým institucím, aby vypočítaly hodnoty své rizikově vážené expozice s použitím přístupu založeného na interním ratingu (IRB). Pro každou úvěrovou instituci se vyžaduje výslovné povolení.

2. Povolení se uděluje pouze v případě, že se příslušný orgán ke své spokojenosti ujistí, že systémy, které úvěrová instituce zavedla pro řízení a rating úvěrového rizika expozic, jsou spolehlivé a jsou uplatňovány jednotně, a zejména splňují normy podle přílohy VII části 4:

a) ratingové systémy úvěrové instituce poskytují smysluplné hodnocení charakteristik dlužníka a transakce, smysluplné rozlišení rizika a přesné a konzistentní kvantitativní odhady rizika,

b) interní ratingy a odhady ztrát a selhání použité při výpočtu kapitálových požadavků a přidružené systémy a postupy hrají zásadní úlohu při řízení rizik a v rozhodovacím procesu, při schvalování úvěru, při rozložení vnitřně stanoveného kapitálu a v řízení a správě úvěrové instituce,

c) úvěrová instituce má útvar, který řídí úvěrové riziko a který je odpovědný za její ratingové systémy, přičemž je přiměřeně nezávislý a nepodléhá nepatřičným vlivům,

d) úvěrová instituce shromažďuje a ukládá všechny relevantní údaje, které poskytují účinnou podporu jejímu procesu měření a řízení úvěrového rizika, a

e) úvěrová instituce uchovává doklady o svých ratingových systémech a o důvodech, které ji vedly k výběru dané podoby systému, a provádí ověřování svých ratingových systémů.

▼M11

2. Pokud mateřská úvěrová instituce v EU a její dceřiné podniky nebo mateřská finanční holdingová společnost v EU a její dceřiné podniky nebo mateřská smíšená finanční holdingová společnost v EU a její dceřiné podniky používají přístup založený na interním ratingu na jednotném základě, mohou příslušné orgány povolit, aby minimální požadavky podle části 4 přílohy VII plnily mateřský podnik a jeho dceřiné podniky společně.

▼M10

2. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) po konzultaci s Evropským orgánem dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a thry) vypracovat návrhy regulačních norem k upřesnění metod hodnocení, podle nichž příslušné orgány povolují úvěrovým institucím používat přístup založený na interním ratingu.

2. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v písm. a) prvního pododstavce postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼B

3. Úvěrová instituce, která žádá o využívání přístupu založeného na interním ratingu, prokáže, že pro kategorie expozic v přístupu založeném na interním ratingu, jichž se to týká, používá ratingové systémy, které jsou v obecném souladu s minimálními požadavky stanovenými v příloze VII části 4 pro účely interního měření a řízení rizik, po dobu nejméně tří let před tím, než nabyla způsobilosti používat přístup založený na interním ratingu.

4. Úvěrová instituce, která žádá o povolení využívat vlastní odhady LGD nebo konverzních faktorů, prokáže, že prováděla a využívala vlastní odhady LGD nebo konverzních faktorů způsobem, který byl v obecném souladu s minimálními požadavky na využívání vlastních odhadů těchto parametrů stanovených v příloze VII části 4, po dobu nejméně tří let před tím, než nabyla způsobilosti používat vlastní odhady LGD nebo konverzních faktorů.

5. Pokud úvěrová instituce přestane splňovat požadavky stanovené v tomto pododdílu, buď předloží příslušnému orgánu plán na včasnou nápravu situace, nebo prokáže, že dopad neplnění je nevýznamný.

▼M11

6. Jestliže má přístup založený na interním ratingu využívat mateřská úvěrová instituce v EU a její dceřiné podniky nebo mateřská finanční holdingová společnost v EU a její dceřiné podniky anebo mateřská smíšená finanční holdingová společnost v EU a její dceřiné podniky, orgány příslušné pro jednotlivé právní subjekty úzce spolupracují podle článků 129 až 132.

▼B

Článek 85

1. Aniž je dotčen článek 89, úvěrové instituce a jakýkoli mateřský podnik a jeho dceřiné podniky uplatňují přístup založený na interním ratingu na všechny expozice.

1. S výhradou schválení příslušnými orgány, lze toto uplatňování provádět postupně napříč různými kategoriemi expozic, uvedenými v článku 86, uvnitř téhož obchodního útvaru, napříč různými obchodními jednotkami uvnitř stejné skupiny nebo pro využití vlastních odhadů LGD nebo konverzních faktorů pro výpočet rizikových vah expozic vůči podnikům, institucím, centrálním vládám a centrálním bankám.

1. V případě kategorie retailové expozice uvedené v článku 86 lze uplatňování provádět postupně napříč kategoriemi expozic, jimž odpovídají různé korelace v příloze VII části 1 bodě 10 až 13.

2. Uplatňování podle odstavce 1 se provede během přiměřeného časového období, na němž se příslušné

orgány dohodnou. Uplatňování se provede podle přísných podmínek určených příslušnými orgány. Tyto podmínky se navrhnou tak, aby zajistily, že se flexibilita uvedená v odstavci 1 nepoužívá selektivně za účelem snížení minimálních kapitálových požadavků z hlediska těch kategorií expozic nebo obchodních útvarů, které mají být teprve zahrnuty do přístupu založeného na interním ratingu nebo do používání vlastních odhadů LGD nebo konverzních faktorů.

3. Úvěrové instituce, které používají přístup založený na interním ratingu pro jakoukoli kategorii expozice, zároveň používají přístup založený na interním ratingu i pro kategorii akciových expozic.

4. S výhradou odstavců 1 až 3 tohoto článku a článku 89 úvěrové instituce, které podle článku 84 obdržely povolení používat přístup založený na interním ratingu, nezačnou znovu používat pro výpočet hodnot rizikové vážené expozice pododdíl 1, ledaže prokáží rozumný důvod a obdrží souhlas příslušných orgánů.

5. S výhradou odstavců 1 a 2 tohoto článku a článku 89 úvěrové instituce, které podle čl. 87 odst. 9 obdržely povolení používat vlastní odhady LGD a konverzních faktorů, nezačnou znovu používat hodnoty LGD a konverzní faktory uvedené v čl. 87 odst. 8, ledaže prokáží rozumný důvod a obdrží souhlas příslušných orgánů.

Článek 86

1. Každá expozice se zařadí do jedné z následujících kategorií expozic:

a) pohledávky nebo podmíněné pohledávky vůči centrálním vládám a centrálním bankám,

b) pohledávky nebo podmíněné pohledávky vůči institucím,

c) pohledávky nebo podmíněné pohledávky vůči podnikům,

d) retailové pohledávky nebo podmíněné retailové pohledávky,

e) akciové pohledávky,

f) sekuritizační pozice nebo

g) jiná aktiva nemající povahu úvěrového závazku.

2. S následujícími expozicemi se zachází jako s expozicemi vůči centrálním vládám a centrálním bankám:

a) expozice vůči orgánům regionální nebo místní správy nebo subjektům veřejného sektoru, s nimiž se podle pododdílu 1 zachází jako s expozicemi vůči centrálním vládám, a

b) expozice vůči mezinárodním rozvojovým bankám a mezinárodním organizacím, které mají podle pododdílu 1 přiřazenu rizikovou váhu 0 %.

3. S následujícími expozicemi se zachází jako s expozicemi vůči institucím:

a) expozice vůči orgánům regionální a místní správy, s nimiž se podle pododdílu 1 nezachází jako s expozicemi vůči centrálním vládám,

b) expozice vůči subjektům veřejného sektoru, s nimiž se podle pododdílu 1 zachází jako s expozicemi vůči institucím, a

c) expozice vůči mezinárodním rozvojovým bankám, které nemají podle pododdílu 1 přiřazenu rizikovou váhu 0 %.

4. Expozice jsou způsobilé k zařazení do kategorie retailových expozic uvedené v odst. 1 písm. d), jestliže splňují následující podmínky:

a) jedná se buď o expozici vůči jednotlivci nebo jednotlivcům, nebo o expozici vůči malým či středně velkým subjektům, v posledním případě za předpokladu, že celková částka, kterou dlužník nebo ekonomicky spjatá skupina dlužníků dluží úvěrové instituci a mateřským podnikům a jejich dceřiným podnikům, včetně jakékoli expozice po splatnosti, ale s výjimkou pohledávek nebo podmíněných pohledávek zajištěných obytnými nemovitostmi, nepřekročí, podle informací, které má úvěrová instituce k dispozici, 1 milion EUR,

b) úvěrová instituce s nimi při řízení svého úvěrového rizika zachází v průběhu času konzistentně a podobným způsobem,

c) nejsou řízeny individuálně do té míry jako expozice v kategorii expozic vůči podnikům a

d) každá představuje jednu z velkého počtu podobně řízených expozic.

4. Do kategorie retailových expozic lze zařadit současnou hodnotu retailové minimální leasingové splátky.

5. Do kategorie akciových expozic se zařadí tyto expozice:

a) expozice, které nemají povahu dluhu a které vyjadřují podřízenou, zbytkovou pohledávku vůči aktivům nebo příjmům emitenta a

b) dluhové expozice, jejichž ekonomická podstata je podobná jako u expozic uvedených v písmenu a).

6. V rámci kategorie expozic vůči podnikům úvěrové instituce odděleně rozlišují jako specializované úvěrové expozice takové expozice, které mají následující vlastnosti:

a) jedná se o expozici vůči subjektu, který byl speciálně vytvořen za účelem financování nebo řízení hmotných aktiv,

b) smluvní ujednání poskytují věřiteli značný stupeň kontroly nad aktivy a příjmy, která tato aktiva vytvářejí, a

c) primárním zdrojem splacení závazku je příjem vytvářený aktivy, která jsou financována, nikoliv nezávislá schopnost širšího obchodního podnikání.

7. Jakýkoli úvěrový závazek, který není zařazen do kategorií expozic uvedených v odst. 1 písm. a), b) a d) až f), se zařadí do kategorie expozic uvedené v písmenu c) daného odstavce.

8. Kategorie expozice uvedená v odst. 1 písm. g) zahrnuje zbytkovou hodnotu pronajaté nemovitosti, není-li zahrnuta v leasingové expozici, jak je uvedeno v příloze VII části 3 bodu 4.

9. Metodika, kterou úvěrová instituce používá pro zařazování expozic do různých kategorií, je přiměřená a v průběhu času konzistentní.

Článek 87

1. Hodnoty rizikově vážené expozice pro úvěrové riziko u expozic náležejících do jedné z kategorií expozic uvedených v čl. 86 odst. 1 písm. a) až e) nebo g) se, pokud nejsou odečítány z kapitálu, vypočítají podle přílohy VII části 1 bodů 1 až 27.

2. Hodnoty rizikově vážené expozice se pro riziko rozmělnění u nakoupených pohledávek vypočítají podle přílohy VII části 1 bodu 28. V případě, že má úvěrová instituce v souvislosti s nakoupenými pohledávkami vůči prodejci těchto pohledávek právo plného postihu za riziko selhání nebo za riziko rozmělnění, ustanovení článků 87 a 88 se v souvislosti s nakoupenými pohledávkami nepoužijí. S expozicí se místo toho může zacházet jako se zajištěnou expozicí.

3. Výpočet hodnot rizikově vážené expozice pro úvěrové riziko a riziko rozmělnění se zakládá na relevantních parametrech, které se vztahují k dané expozici. Tyto parametry zahrnují pravděpodobnost selhání (PD), ztrátu ze selhání (LGD), splatnost (M) a hodnotu expozice. K PD a LGD lze přihlížet společně nebo odděleně v souladu s přílohou VII části 2.

4. Aniž je dotčen odstavec 3, hodnoty rizikově vážené expozice pro úvěrové riziko pro všechny expozice náležející do kategorie uvedené v čl. 86 odst. 1 písm. e) se vypočítají v souladu s přílohou VII částí 1 body 17 až 26, za podmínky souhlasu příslušných orgánů. Příslušné orgány povolí úvěrové instituci používat přístup stanovený v příloze VII části 1 bodech 25 a 26 pouze v případě, že úvěrová instituce splňuje minimální požadavky přílohy VII části 4 bodů 115 až 123.

5. Aniž je dotčen odstavec 3, hodnoty rizikově vážené expozice pro úvěrové riziko pro specializované úvěrové expozice lze vypočítat v souladu s přílohou VII částí 1 bodem 6. Příslušné orgány zveřejní pokyny k tomu, jak by měly úvěrové instituce přiřazovat rizikové váhy specializovaným úvěrovým expozicím podle přílohy VII části 1 bodu 6, a schválí metodiky přiřazování zavedené úvěrovými institucemi.

6. Pro expozice náležející do kategorií expozic uvedených v čl. 86 odst. 1 písm. a) až d) stanoví úvěrové instituce své vlastní odhady PD v souladu s článkem 84 a přílohou VII částí 4.

7. Pro expozice náležející do kategorie expozic uvedených v čl. 86 odst. 1 písm. d) stanoví úvěrové instituce své

vlastní odhady LGD a konverzních faktorů v souladu s článkem 84 a přílohou VII částí 4.

8. Pro expozice náležející do kategorií expozic uvedených v čl. 86 odst. 1 písm. a) až c) uplatní úvěrové instituce hodnoty LGD stanovené v příloze VII části 2 bodu 8 a konverzní faktory stanovené v příloze VII části 3 bodu 9 písm. a) až d).

9. Aniž je dotčen odstavec 8, pro všechny expozice náležející do kategorií expozic uvedených v čl. 86 odst. 1 písm. a) až c) mohou příslušné orgány úvěrovým institucím povolit, aby používaly vlastní odhady LGD a konverzních faktorů v souladu s článkem 84 a přílohou VII částí 4.

10. Hodnoty rizikově vážené expozice pro sekuritizované expozice a pro expozice náležející do kategorie expozic uvedených v čl. 86 odst. 1 písm. f) se vypočítají v souladu s pododdílem 4.

▼M7

11. Pokud expozice ve formě podniku kolektivního investování splňuje kritéria stanovená v příloze VI části 1 bodech 77 a 78 a úvěrová instituce zná všechny podkladové expozice podniku kolektivního investování nebo jejich části, přihlíží úvěrová instituce k těmto podkladovým expozicím pro účely výpočtu hodnot rizikově vážené expozice a hodnot očekávaných ztrát v souladu s metodami stanovenými v tomto pododdílu. Odstavec 12 se použije na tu část podkladových expozic podniku kolektivního investování, o které úvěrová instituce neví nebo přiměřeně vědět nemohla. Odstavec 12 se použije zejména v případech, kdy by bylo pro úvěrovou instituci nepřiměřeně zatěžující přihlížet k podkladovým expozicím za účelem výpočtu hodnot rizikově vážené expozice a hodnot očekávaných ztrát v souladu s metodami uvedenými v tomto pododdílu.

11. Pokud úvěrová instituce nespĺňuje podmínky pro používání metod stanovených v tomto pododdílu pro všechny podkladové expozice podniku kolektivního investování nebo jejich části, vypočítají se hodnoty rizikově vážené expozice a hodnoty očekávaných ztrát podle následujících přístupů:

a) pro expozice náležející do kategorie expozic uvedených v čl. 86 odst. 1 písm. e) přístup stanovený v příloze VII části 1 bodech 19 až 21;

b) pro všechny ostatní podkladové expozice přístup stanovený v člincích 78 až 83, s výhradou následujících úprav:

i) pro expozice, na které se použije specifická riziková váha pro expozice bez ratingu nebo stupeň úvěrové kvality vedoucí k nejvyšší rizikové váze pro danou kategorii expozice, se riziková váha násobí koeficientem 2, avšak nesmí být vyšší než 1 250 %,

ii) u všech ostatních expozic se riziková váha násobí koeficientem 1,1 a musí činit alespoň 5 %.

Jestliže úvěrová instituce nemá pro účely písmene a) schopna rozlišit mezi akciovými expozicemi neobchodovanými na regulovaných trzích, expozicemi

obchodovanými na burze a ostatními akciovými expozicemi, zachází s těmito expozicemi jako s ostatními akciovými expozicemi. Aniž je dotčen čl. 154 odst. 6, pokud tyto expozice společně s přímými expozicemi úvěrové instituce v této kategorii expozic nejsou významné ve smyslu čl. 89 odst. 2, lze čl. 89 odst. 1 použít s výhradou schválení příslušnými orgány.

▼B

12. Pokud expozice ve formě podniku kolektivního investování nespĺňuje kritéria stanovená v příloze VI části I bodech 77 a 78 nebo pokud úvěrová instituce nezná všechny podkladové expozice podniku kolektivního investování, příhledně úvěrová instituce přímo k podkladovým expozicím a vypočítá hodnoty rizikově vážené expozice a hodnoty očekávaných ztrát v souladu s přístupem stanoveným v příloze VII části I bodech 19 až 21. Jestliže úvěrová instituce není pro tyto účely schopna rozlišit mezi akciovými expozicemi neobchodovanými na regulovaných trzích, akciovými expozicemi obchodovanými na regulovaných trzích a ostatními akciovými expozicemi, zachází s těmito expozicemi jako s ostatními akciovými expozicemi. Pro tyto účely se expozice, které nejsou akciovými expozicemi, zařadí do jedné z kategorií (akciové expozice obchodované či neobchodované na regulovaných trzích nebo ostatní akciové expozice) uvedených v příloze VII části I bodě 19 a neznámé expozice se zařadí do kategorie ostatních akciových expozic.

▼M7

12. Jestliže úvěrové instituce nevyužijí metodu uvedenou v prvním pododstavci, mohou si samy provést výpočet nebo se spolehnout na třetí stranu, která vypočítá a oznámí průměrné hodnoty rizikově vážené expozice na základě podkladových expozic podniku kolektivního investování v souladu s přístupem uvedenými v odst. 11 písm. a) a b), je-li v dostatečné míře zajištěna správnost výpočtu a oznámení:

▼B

Článek 88

1. Hodnoty očekávaných ztrát pro expozice náležející do jedné z kategorií expozic uvedených v čl. 86 odst. 1 písm. a) až e) se vypočítají v souladu s metodami stanovenými v příloze VII části I bodech 29 až 35.

2. Výpočet hodnot očekávaných ztrát v souladu s přílohou VII části I body 29 až 35 se pro každou expozici zakládá na týchž vstupních údajích o PD, LGD a hodnotě expozice jako jsou ty, které se použijí pro výpočet hodnot rizikově vážené expozice v souladu s článkem 87. V případě expozic v selhání, pro které úvěrové instituce použily vlastní odhady LGD, odpovídá očekávaná ztráta (EL) nejlepšímu vlastnímu odhadu EL (ELBE) provedenému úvěrovou institucí podle přílohy VII části 4 bodu 80.

3. Hodnoty očekávaných ztrát pro sekuritizované expozice se vypočítají v souladu s pododstavcem 4.

4. Hodnota očekávaných ztrát pro expozice náležející do kategorie expozic uvedené v čl. 86 odst. 1 písm. g) je nulová.

5. Hodnoty očekávaných ztrát pro riziko rozmělnění nakoupených pohledávek se vypočítají v souladu s metodami stanovenými v příloze VII části I bodě 35.

6. Hodnoty očekávaných ztrát pro expozice uvedené v čl. 87 odst. 11 a 12 se vypočítají v souladu s metodami uvedenými v příloze VII části I bodech 29 až 35.

Článek 89

1. S výhradou souhlasu příslušných orgánů mohou úvěrové instituce, které jsou oprávněny k využívání přístupu založeného na interním ratingu pro výpočet hodnoty rizikově vážené expozice a hodnoty očekávaných ztrát, použít pro jednu nebo několik následujících kategorií expozic pododdíl 1:

a) kategorii expozic uvedenou v čl. 86 odst. 1 písm. a), kde je počet významných protistran omezen a pro úvěrovou instituci by uplatnění ratingového systému vůči těmto protistranám představovalo nepřiměřenou zátěž,

b) kategorii expozic uvedenou v čl. 86 odst. 1 písm. b), kde je počet významných protistran omezen a pro úvěrovou instituci by uplatnění ratingového systému vůči těmto protistranám představovalo nepřiměřenou zátěž,

c) expozice v nevýznamných obchodních útvech a kategorie expozic, které jsou nevýznamné z hlediska velikosti a rizikového profilu,

d) expozice vůči centrálním vládám členských států a vůči jejich orgánům regionální a místní správy a správním orgánům za předpokladu, že:

i) neexistuje rozdíl v riziku expozic vůči této centrální vládě a ostatních obdobných expozic v důsledku zvláštních veřejnoprávních ustanovení a

ii) expozicím vůči této centrální vládě je podle pododdílu 1 přidělena riziková váha 0 %,

▼M11

e) expozice úvěrové instituce vůči protistraně, která je jejím mateřským podnikem, jejím dceřiným podnikem nebo dceřiným podnikem jejího mateřského podniku za předpokladu, že touto protistranou je instituce nebo finanční holdingová společnost, smíšená finanční holdingová společnost, finanční instituce, společnost spravující aktiva nebo podnik pomocných služeb, na něž se vztahují oběžnostní požadavky, nebo podnik ve vzájemném vztahu ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 83/349/EHS, a expozice mezi úvěrovými institucemi, které splňují požadavky podle čl. 80 odst. 8,

▼B

f) akciové expozice vůči subjektům, jejichž úvěrové závazky jsou způsobilé pro rizikovou váhu 0 % podle pododdílu 1 (včetně těch subjektů veřejného sektoru, na něž se může použít riziková váha 0 %),

g) akciové expozice nabyté v rámci legislativních programů na podporu přesně vymezených hospodářských odvětví, které poskytují úvěrovým institucím významné dotace na investice a zahrnují určitou formu státního dohledu a omezení kapitálových investic. Tato výjimka je omezena na souhrnný limit 10 % původního a dodatkového kapitálu,

h) expozice podle přílohy VI části 1 bodu 40, které splňují podmínky tam uvedené, nebo

i) státní a státem zajištěné záruky podle přílohy VIII části 2 bodu 19.

1. Tento odstavec nebrání příslušným orgánům jiných členských států umožnit uplatnění pravidel pododdílu 1 na akciové expozice, kterým bylo takové zacházení umožněno v jiném členském státě.

2. Pro účely odstavce 1 se kategorie akciových expozic úvěrové instituce považuje za významnou, pokud jejich souhrnná hodnota snížená o akciové expozice nabyté v rámci legislativních programů, jak je uvedeno v odst. 1 písm. g), převyšší v průměru za předcházející rok 10 % kapitálu úvěrové instituce. Je-li počet těchto akciových expozic nižší než 10 jednotlivých účastí, činí tento limit 5 % kapitálu úvěrové instituce.

Pododdíl 3

Snižování úvěrového rizika

Článek 90

Pro účely tohoto pododdílu se „úvěrovou institucí poskytující úvěr“ rozumí úvěrová instituce, která má danou expozici, ať už vznikla z jejich úvěrových nebo jiných činností.

Článek 91

Úvěrové instituce, které používají standardizovaný přístup podle článků 78 až 83 nebo používají přístup založený na interním ratingu podle článků 84 až 89, ale nepoužívají své vlastní odhady LGD a konverzních faktorů podle článků 87 a 88, mohou uznat snižování úvěrového rizika v souladu s tímto pododdílem při výpočtu hodnot rizikové vážené expozice pro účely čl. 75 písm. a), případně při výpočtu očekávané ztráty pro účely výpočtu uvedeného v čl. 57 písm. q) a v čl. 63 odst. 3.

Článek 92

1. Technika používaná pro zajištění úvěrového rizika spolu s akcemi, kroky, postupy a zásadami, které úvěrová instituce poskytující úvěr přijala nebo zavedla, vedou k vytvoření takových uspořádání na zajištění úvěrového rizika, která jsou právně účinná a vymahatelná ve všech příslušných právních řádech.

2. Úvěrová instituce poskytující úvěr učiní všechny náležité kroky, aby zajistila účinnost uspořádání zajištění úvěrového rizika a aby pokryla související rizika.

3. V případě majetkového zajištění úvěrového rizika je podmínkou pro uznání způsobilosti aktiv jejich

dostatečná likvidita a dostatečně stabilní hodnota v průběhu času tak, aby byla zabezpečena vhodná úroveň jistoty ohledně dosaženého zajištění úvěrového rizika s přihlédnutím k přístupu, který se používá k výpočtu hodnot rizikové vážené expozice, a na povolenou míru uznatelnosti. Způsobilá mohou být pouze aktiva uvedená v příloze VIII části 1.

4. V případě majetkového zajištění úvěrového rizika má úvěrová instituce poskytující úvěr právo ve vhodném okamžiku realizovat nebo zadržet aktiva, z nichž vyplývá zajištění v případě selhání, platební neschopnosti nebo konkursu dlužníka, případně správce kolaterálu, nebo v případě jiné smluvně stanovené úvěrové události. Stupeň korelace mezi hodnotou aktiva, které poskytuje zajištění úvěru, a úvěrovou kvalitou dlužníka nesmí být nepřiměřeně vysoký.

5. V případě zajištění úvěrového rizika třetí stranou je podmínkou pro uznání způsobilosti strany poskytující závazek její dostatečná spolehlivost a skutečnost, že dohoda o zajištění úvěru má právní účinky a je vymahatelná v příslušných právních řádech tak, aby byla zabezpečena vhodná úroveň jistoty ohledně dosaženého zajištění úvěrového rizika s přihlédnutím k přístupu, který se používá k výpočtu hodnot rizikové vážené expozice, a na povolenou míru uznání. Způsobilost lze uznat pouze v případě poskytovatelů úvěrového zajištění a typů dohod o zajištění úvěru stanovených v příloze VIII části 1.

6. Musí být splněny minimální požadavky stanovené v příloze VIII části 2.

Článek 93

1. Jestliže jsou splněny požadavky stanovené v článku 92, lze výpočet hodnot rizikové vážené expozice, případně hodnot očekávaných ztrát, upravit v souladu s přílohou VIII částmi 3 až 6.

2. K žádné expozici, u níž bylo uplatněno snížení úvěrového rizika, nesmí být přiřazena vyšší hodnota rizikové vážené expozice nebo očekávané ztráty, než jaká by byla přiřazena k jinak stejné expozici bez snížení úvěrového rizika.

3. Jestliže hodnota rizikové vážené expozice již bere v úvahu zajištění úvěrového rizika podle článků 78 až 83, případně článků 84 až 89, výpočet úvěrového zajištění podle tohoto pododdílu se dále neuznává.

Pododdíl 4

Securitizace

Článek 94

Jestliže úvěrová instituce používá standardizovaný přístup stanovený v člancích 78 až 83 pro výpočet hodnot rizikové vážené expozice pro kategorií expozic, do níž by byly podle článku 79 zařazeny securitizované expozice, vypočítá hodnotu rizikové vážené expozice securitizační pozice v souladu s přílohou IX částí 4 body 1 až 36.

Ve všech ostatních případech vypočítá hodnotu rizikové vážené expozice v souladu s přílohou IX části 4 body 1 až 5 a 37 až 76.

Článek 95

1. Jestliže bylo z úvěrové instituce, která je původcem, v souladu s přílohou IX části 2 převedeno významné úvěrové riziko spojené se sekuritizovanými expozicemi, může daná úvěrová instituce:

a) v případě tradiční sekuritizace vyjmut expozice, které sekuritizovala, z výpočtu hodnot rizikové vážené expozice, případně hodnot očekávaných ztrát, a

b) v případě syntetické sekuritizace vypočítat hodnoty rizikové vážené expozice, případně hodnoty očekávaných ztrát, a přičítat k sekuritizovaným expozicím podle přílohy IX části 2.

2. Jestliže se použije odstavec 1, úvěrová instituce, která je původcem, vypočítá hodnoty rizikové vážené expozice předepsané v příloze IX pro pozice, které případně drží v sekuritizaci.

2. Jestliže úvěrová instituce, která je původcem, nepřevede významné úvěrové riziko v souladu s odstavcem 1, nemusí provádět výpočet hodnot rizikové vážené expozice pro žádnou pozici, kterou případně drží v dané sekuritizaci.

Článek 96

1. Pro výpočet hodnot rizikové vážené expozice sekuritizační pozice se přidělí hodnotě expozice pozice rizikové váhy v souladu s přílohou IX na základě úvěrové kvality dané pozice, která může být určena odkazem na úvěrové hodnocení externí ratingovou agenturou nebo jiným způsobem, jak je uvedeno v příloze IX.

2. Jestliže se expozice vztahuje na různé tranše v sekuritizaci, považuje se expozice spojená s každou tranšou za samostatnou sekuritizační pozici. Má se za to, že poskytovatelé úvěrového zajištění sekuritizační pozice drží pozice v sekuritizaci. Sekuritizační pozice zahrnují expozice spojené se sekuritizací vyplývající z úrokových nebo měnových derivátových kontraktů.

3. Jestliže je sekuritizační pozice předmětem majetkového zajištění úvěrového rizika nebo zajištění úvěrového rizika třetí stranou, lze rizikovou váhu, kterou k ní lze přiřadit, upravit v souladu s články 90 až 93 vykládanými ve spojení s přílohou IX.

4. S výhradou čl. 57 písm. r) a čl. 66 odst. 2 se hodnota rizikové vážené expozice zahrne do součtu hodnot rizikové vážené expozice úvěrové instituce pro účely čl. 75 písm. a).

Článek 97

1. Úvěrové hodnocení externí ratingovou agenturou lze použít k určení rizikové váhy sekuritizační pozice podle článku 96 pouze v případě, že externí ratingovou agenturu k tomuto účelu uznaly příslušné orgány za způsobilou (dále jen „způsobilá externí ratingová agentura“).

▼M7

2. Příslušné orgány uznají, že externí ratingová agentura je způsobilá pro účely odstavce 1 tohoto článku pouze v případě, pokud se ujistily, že tato agentura splňuje požadavky stanovené v článku 81, s přihlídnutím k technickým kritériím uvedeným v příloze VI části 2, a že prokázala své schopnosti v oblasti sekuritizace, což lze dokázat například širokým přijetím na trhu. Je-li externí ratingová agentura registrována jako ratingová agentura podle nařízení (ES) č. 1060/2009, příslušné orgány podle vlastní metodiky posoudí, zda jsou splněny požadavky na objektivitu, nezávislost, průběžný přezkum a transparentnost.

▼M10

Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) po konzultaci s Evropským orgánem dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) návrhy regulačních technických norem k upřesnění metody hodnocení, pokud jde o úvěrové hodnocení. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi tyto návrhy technických norem do 1. ledna 2014.

Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v druhém pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼B

3. Jestliže příslušné orgány jednoho členského státu uznaly externí ratingovou agenturu za způsobilou pro účely odstavce 1, mohou ji příslušné orgány ostatních členských států uznat pro tyto účely za způsobilou, aniž by provedly vlastní hodnocení.

4. Příslušné orgány zveřejní informace o postupu uznávání a seznam způsobilých ratingových agentur.

5. Úvěrové hodnocení vypracované způsobilou externí ratingovou agenturou lze použít pro účely odstavce 1 pouze v případě, že odpovídá zásadám důvěryhodnosti a transparentnosti uvedeným v příloze IX části 3.

Článek 98

1. Pro účely použití rizikových vah na sekuritizační pozice příslušné orgány určí, k jakým stupňům úvěrového hodnocení stanoveným v příloze IX mají být přiřazena příslušná úvěrová hodnocení vypracovaná způsobilou externí ratingovou agenturou. Tato rozhodnutí jsou objektivní a konzistentní.

2. Když příslušné orgány jednoho členského státu provedou určení podle odstavce 1, mohou příslušné orgány ostatních členských států toto určení uznat, aniž by provedly vlastní určení.

Článek 99

Využívání úvěrových hodnocení vypracovaných externí ratingovou agenturou pro výpočet hodnot rizikové vážené

expozice úvěrové instituce podle článku 96 je konzistentní a probíhá v souladu s přílohou IX části 3. Úvěrová hodnocení se nepoužívají selektivně.

Článek 100

1. V případě sekuritizace revolvingových expozic s možností předčasného splacení úvěrová instituce, která je původcem, vypočítá v souladu s přílohou IX dodatečnou hodnotu rizikově vážené expozice pro riziko zvýšení úrovní úvěrového rizika, jimž je vystavena, po využití možnosti předčasného splacení.

2. Pro tyto účely se „revolvingovou expozicí“ rozumí expozice, u níž se částky nespacené klienty mohou měnit na základě rozhodnutí klientů půjčit si a splácet až do výše sjednaného limitu, a možnosti předčasného splacení se rozumí smluvní ustanovení, které vyžaduje, aby v případě přesně vymezených událostí byly pozice investorů splaceny před původně stanovenou dobou splatnosti vydaných cenných papírů.

Článek 101

▼M9

1. Úvěrová instituce, která je sponzorem, nebo úvěrová instituce, která je původcem, a v jakékoli sekuritizaci využila článku 95 při výpočtu hodnot rizikově vážené expozice nebo prodala sekuritizační jednotce pro speciální účel nástroje ze svého obchodního portfolia, aby již nebylo nutné držet kapitál pro rizika vyplývající z těchto nástrojů, neposkytne s cílem snížit potenciální nebo skutečné ztráty investorů podporu sekuritizaci, která by překračovala její smluvní závazky.

▼B

2. Jestliže úvěrová instituce, která je původcem nebo sponzorem, nedodrží u určité sekuritizace odstavec 1, příslušný orgán jí uloží, aby měla minimálně k dispozici kapitál na všechny sekuritizované expozice v takové výši, jako kdyby nebyly sekuritizovány. Úvěrová instituce zveřejní, že poskytla mimosmluvní podporu, a informuje o následném regulativním dopadu na její kapitál.

Oddíl 4

Minimální kapitálové požadavky pro krytí operačního rizika

Článek 102

1. Příslušné orgány uloží úvěrovým institucím, aby měly k dispozici kapitál na krytí operačního rizika v souladu s přístupy stanovenými v článcích 103, 104 a 105.

2. Aniž je dotčen odstavec 4, úvěrové instituce, které používají přístup stanovený v článku 104, nesmějí znovu využívat přístup uvedený v článku 103, ledaže prokáží rozumný důvod a obdrží souhlas příslušných orgánů.

3. Aniž je dotčen odstavec 4, úvěrové instituce, které používají přístup stanovený v článku 105, nesmějí znovu využívat přístupy uvedené v článku 103 nebo 104, ledaže

prokáží rozumný důvod a obdrží souhlas příslušných orgánů.

4. Příslušné orgány mohou úvěrovými institucím povolit, aby využívaly kombinaci přístupů v souladu s přílohou X části 4.

Článek 103

Kapitálové požadavky pro krytí operačního rizika podle přístupu základního ukazatele představují určité procento relevantního ukazatele, v souladu s parametry stanovenými v příloze X části 1.

Článek 104

1. Podle standardizovaného přístupu rozdělí úvěrové instituce své činnosti do určitého počtu linií podnikání, jak je stanoveno v příloze X části 2.

2. V každé linii podnikání úvěrové instituce vypočítají kapitálový požadavek pro krytí operačního rizika jako určité procento relevantního ukazatele, v souladu s parametry stanovenými v příloze X části 2.

3. Pro některé linie podnikání mohou příslušné orgány za určitých podmínek úvěrové instituci povolit v souladu s přílohou X části 2 body 5 až 11, aby pro určení svého kapitálového požadavku na krytí operačního rizika použila alternativní relevantní ukazatel.

4. Kapitálový požadavek pro krytí operačního rizika podle standardizovaného přístupu představuje součet kapitálových požadavků na krytí operačního rizika napříč všemi jednotlivými liniemi podnikání.

5. Parametry pro standardizovaný přístup jsou stanoveny v příloze X části 2.

6. Aby úvěrové instituce mohly používat standardizovaný přístup, musí splňovat kritéria stanovená v příloze X části 2.

Článek 105

1. Úvěrové instituce mohou využívat pokročilé přístupy k měření založené na vlastních systémech měření operačního rizika, jestliže příslušný orgán výslovně schválí využívání dotčených modelů pro výpočet kapitálového požadavku.

▼M10

Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy regulačních technických norem pro upřesnění metod hodnocení, podle nichž příslušné orgány povolují úvěrovým institucím používat pokročilé přístupy k měření.

Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené ve druhém pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼B

2. Úvěrové instituce musí ke spokojenosti příslušných orgánů prokázat, že splňují kvalifikační kritéria stanovená v příloze X části 3.

▼M11

3. Jestliže pokročilý přístup k měření hodlá využít mateřská úvěrová instituce v EU a její dceřiné podniky nebo dceřiné podniky mateřské finanční holdingové společnosti v EU nebo dceřiné podniky mateřské smíšené finanční holdingové společnosti v EU, orgány příslušné pro různé právní subjekty úzce spolupracují podle článků 129 až 132. Žádost musí obsahovat prvky uvedené v části 3 přílohy X.

4. Jestliže mateřská úvěrová instituce v EU a její dceřiné podniky nebo dceřiné podniky mateřské finanční holdingové společnosti v EU nebo dceřiné podniky mateřské smíšené finanční holdingové společnosti v EU používají pokročilý přístup k měření na jednotném základě, mohou příslušné orgány povolit, aby kvalifikační kritéria stanovená v části 3 přílohy X splnily mateřský podnik a jeho dceřiné podniky společně.

▼B

Oddíl 5

Velká angažovanost

Článek 106

1. „Angažovanost“ se pro účely tohoto oddílu rozumí jakákoli aktiva nebo podrozvahové položky uvedené v oddílu 3 pododdílu 1, bez uplatnění rizikových vah nebo stupňů rizika tam stanovených.

1. Angažovanost vyplývající z bodů uvedených v příloze IV se vypočítá pomocí jedné z metod stanovených v příloze III. Pro účely tohoto oddílu se použije také příloha III část 2 bod 2.

1. Se souhlasem příslušných orgánů lze vyloučit z definice angažovanosti všechny položky plně kryté kapitálem, pokud tento kapitál není zahrnut do kapitálu úvěrové instituce pro účely článku 75 nebo do výpočtu jiných sledovaných ukazatelů stanovených v této směrnici a jiných předpisech Společenství.

▼M7

2. Angažovanost nezahrnuje:

a) v případě devizových operací expozice s obvyklým průběhem vypořádání do dvou pracovních dnů po zaplacení;

b) v případě koupě nebo prodeje cenných papírů expozice s obvyklým průběhem vypořádání do pěti pracovních dnů po zaplacení nebo dodání cenných papírů podle toho, na čemu dojde dříve;

c) v případě poskytování služeb převodů peněz, včetně provádění platebních služeb, zúčtování a vypořádání v jakékoli měně a korespondenčního bankovníctví nebo zúčtování finančních nástrojů a vypořádání transakcí a

úschovy pro klienty, opožděné příjmy prostředků financování a jiné expozice vzniklé z důvodu činnosti klienta, které trvají nejdéle do následujícího pracovního dne, nebo

d) v případě poskytování služeb převodů peněz, včetně provádění platebních služeb, zúčtování a vypořádání v jakékoli měně a korespondenčního bankovníctví, expozice v horizontu jednoho dne (intra-day) vůči institucím poskytujícím tyto služby.

▼M10

2. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto odstavce vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy regulačních norem k upřesnění výjimek podle písmen c) a d) a k upřesnění podmínek, jež se používají k určení ekonomicky spjaté skupiny klientů, jak je uvedeno v odstavci 3. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi tyto návrhy technických norem do 1. ledna 2014.

2. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené ve druhém pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼M7

3. Pro zjištění existence ekonomicky spjaté skupiny klientů, pokud jde o expozice uvedené v čl. 79 odst. 1 písm. m), o) a p), v případě, že existuje expozice vůči podkladovým aktivům, úvěrová instituce posoudí schéma nebo jeho podkladové expozice, nebo oboje. Za tímto účelem úvěrová instituce vyhodnotí ekonomickou podstatu a rizika spojená se strukturou transakce.

▼M7

Článek 107

Pro účely výpočtu hodnoty expozic v souladu s tímto oddílem se výrazem „úvěrová instituce“ rozumí rovněž všechny soukromé nebo veřejné podniky včetně jejich poboček, které odpovídají definici úvěrové instituce a které získaly povolení ve třetí zemi.

▼B

Článek 108

Angažovanost úvěrové instituce vůči klientovi nebo ekonomicky spjaté skupině klientů se považuje za velkou, představuje-li její hodnota alespoň 10 % kapitálu instituce.

Článek 109

Příslušné orgány vyžadují, aby měla každá úvěrová instituce řádné administrativní a účetní postupy a přiměřený mechanismus vnitřní kontroly k zjištění a zaznamenání všech případů velké angažovanosti a jejich následných změn v souladu s touto směrnicí a ke sledování případů angažovanosti s ohledem na vlastní zásady úvěrové instituce v oblasti angažovanosti.

▼M7

Článek 110

1. Úvěrová instituce ohlásí příslušným orgánům o každé velké angažovanosti, včetně velké angažovanosti, která je osvobozena od použití čl. 111 odst. 1, tyto informace:

- a) určení klienta nebo ekonomicky spjaté skupiny klientů, vůči kterým má úvěrová instituce velkou angažovanost;
- b) případnou hodnotu expozice před zohledněním účinku snižování úvěrového rizika;
- c) typ majetkového zajištění úvěrového rizika nebo zajištění úvěrového rizika třetí stranou, pokud je použito;
- d) hodnotu expozice po zohlednění účinku snižování úvěrového rizika vypočítanou pro účely čl. 111 odst. 1.

Pokud se na úvěrovou instituci vztahují články 84 až 89, pak se jejich 20 největších expozic na konsolidovaném základě, vyjma těch, které jsou osvobozeny od použití čl. 111 odst. 1, ohlásí příslušným orgánům.

▼M10

2. Členské státy stanoví, že ohlášení se provádí alespoň dvakrát ročně. Příslušné orgány uplatní od 31. prosince 2012 jednotný formát, četnost a lhůty pro podávání zpráv. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování této směrnice vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy prováděcích technických norem pro zavedení jednotného formátu (se souvisejícími specifikacemi), jednotné četnosti a jednotné lhůty podávání zpráv v rámci Evropské unie před 1. ledna 2012. Formáty podávání zpráv musí být přiměřené povaze, rozsahu a komplexnosti činností úvěrových institucí.

2. Za účelem zajištění uplatňování této směrnice vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) rovněž návrhy prováděcích technických norem, pokud jde o řešení v oblasti informačních technologií, která mají být u tohoto podávání zpráv použita.

2. Komisi je svěřena pravomoc přijímat návrhy prováděcích technických norem uvedených v prvním a druhém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼M7

3. Členské státy vyžadují, aby úvěrové instituce pokud možno prováděly rozbor svých expozic vůči poskytovatelům kolaterálu, poskytovatelům zajištění úvěrového rizika třetí stranou a vůči podkladovým aktivům podle čl. 106 odst. 3 z důvodu možné koncentrace, a kde je to vhodné, aby učinily opatření a oznámily příslušnému orgánu všechna významná zjištění.

▼B

Článek 111

▼M7

1. Úvěrová instituce nesmí být vystavena expozici vůči klientovi nebo ekonomicky spjaté skupině klientů přesahující 25 % kapitálu úvěrové instituce po zohlednění účinku snižování úvěrového rizika v souladu s články 112 až 117.

1. Pokud je uvedený klient institucí nebo pokud ekonomicky spjatá skupina klientů zahrnuje jednu či více institucí, nesmí tato hodnota přesáhnout 25 % kapitálu úvěrové instituce nebo částku 150 milionů EUR podle toho, která je vyšší, za podmínky, že součet hodnot expozic po zohlednění účinku snižování úvěrového rizika v souladu s články 112 až 117 vůči všem ekonomicky spjatým klientům, kteří nejsou institucemi, nepřesahuje 25 % kapitálu úvěrové instituce.

1. Pokud bude částka 150 milionů EUR vyšší než 25 % kapitálu úvěrové instituce, hodnota expozice po zohlednění účinku snižování úvěrového rizika v souladu s články 112 až 117 nesmí překročit přiměřený limit s ohledem na kapitál úvěrové instituce. Úvěrové instituce stanoví tento limit v souladu s příslušnými politikami a postupy uvedenými v příloze V bodě 7 s cílem řešit a kontrolovat riziko koncentrace, přičemž uvedený limit nesmí překročit 100 % kapitálu dané úvěrové instituce.

▼M10

1. Členské státy mohou stanovit nižší limit než 150 milionů EUR a informují o tom Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) a Komisi.

▼M7

▼M7

4. Úvěrová instituce musí soustavně dodržovat limit stanovený v odstavci 1. Pokud ve výjimečných případech její angažovanost přesáhne tento limit, oznámí hodnotu expozice bezodkladně příslušným orgánům, které mohou úvěrové instituci v odůvodněných případech poskytnout lhůtu k tomu, aby dosáhla souladu s limitem.

4. Pokud se použije částka 150 milionů EUR uvedená v odstavci 1, příslušné orgány mohou v jednotlivých případech povolit překročení limitu 100 % kapitálu dané úvěrové instituce.

▼B

Článek 112

1. Pro účely článků 113 až 117 pojem „záruka“ zahrnuje úvěrové deriváty uznané podle článků 90 až 93, s výjimkou úvěrových dluhopisů.

▼M7

2. S výhradou odstavce 3 tohoto článku v případech, kdy je podle článků 113 až 117 povoleno uznání majetkového zajištění úvěrového rizika nebo zajištění úvěrového rizika třetí stranou, je nutno dodržet požadavky na způsobilost a jiné minimální požadavky stanovené články 90 až 93.

▼B

3. Pokud se úvěrová instituce řídí čl. 114 odst. 2, je uznání majetkového zajištění úvěrového rizika podmíněno splněním příslušných požadavků uvedených v člancích 84 až 89.

▼M7

4. Pro účely tohoto oddílu úvěrová instituce nezohlední kolaterál uvedený v příloze VIII části 1 bodech 20 až 22, pokud to není povoleno podle článku 115.

▼B

Článek 113

▼M7

3. Následující expozice jsou vyňaty z působnosti čl. 111 odst. 1:

▼B

a) aktiva představující pohledávky vůči centrálním vládám nebo centrálním bankám, kterým by nezajištěným byla přidělena podle článků 78 až 83 riziková váha 0 %,

b) aktiva představující pohledávky vůči mezinárodním organizacím nebo mezinárodním rozvojovým bankám, kterým by nezajištěným byla přidělena podle článků 78 až 83 riziková váha 0 %,

c) aktiva představující pohledávky kryté výslovnou zárukou centrálních vlád, centrálních bank, mezinárodních organizací, mezinárodních rozvojových bank nebo subjektů veřejného sektoru, v nichž by nezajištěným pohledávkám vůči subjektu poskytujícímu záruky byla přidělena podle článků 78 až 83 riziková váha 0 %,

d) expozice vůči centrálním vládám, centrálním bankám, mezinárodním organizacím nebo mezinárodním rozvojovým bankám nebo subjektům veřejného sektoru, nebo expozice, za něž výše uvedené subjekty ručí, jestliže by nezajištěným pohledávkám vůči subjektu, vůči němuž existuje expozice nebo který za ni ručí, byla přidělena podle článků 78 až 83 riziková váha 0 %,

▼M7

e) aktiva představující pohledávky vůči orgánům regionální či místní správy členských států v případech, kdy by těmto pohledávkám podle článků 78 až 83 byla přidělena riziková váha 0 %, a jiné expozice vůči takovým orgánům regionální či místní správy nebo expozice, za něž takové orgány ručí, jestliže by pohledávkám vůči nim podle článků 78 až 83 byla přidělena riziková váha 0 %,

f) expozice vůči protistranám uvedené v čl. 80 odst. 7 nebo 8, pokud by jim podle článků 78 až 83 byla přidělena riziková váha 0 %; s expozicemi nesplňujícími tato kritéria bude zacházeno jako s expozicemi vůči třetí straně, ať jsou vyňaty z působnosti čl. 111 odst. 1 či nikoli,

▼B

g) aktiva a jiné expozice zajištěné ke spokojenosti příslušných orgánů kolaterálem ve formě hotovostních vkladů u úvěrové instituce poskytující úvěr nebo u úvěrové instituce, která je mateřským nebo dceřiným podnikem úvěrové instituce poskytující úvěr,

h) aktiva a jiné expozice zajištěné ke spokojenosti příslušných orgánů kolaterálem ve formě vkladních listů vydaných úvěrovou institucí poskytující úvěr nebo úvěrovou institucí, která je mateřským nebo dceřiným podnikem úvěrové instituce poskytující úvěr, a uschovaných u některé z nich,

▼M7

i) expozice vzniklé na základě nečerpaných úvěrových příslibů klasifikovaných v příloze II jako podrozvahové položky s nízkým rizikem, za předpokladu, že byla uzavřena dohoda s klientem nebo ekonomicky spjatou skupinou klientů, na jejímž základě lze úvěrový příslib čerpat pouze v případě, že je zjištěno, že čerpání nezpůsobí překročení limitu uplatňovaného podle čl. 111 odst. 1.

▼M7

▼B

3. Má se za to, že hotovost obdržená na základě úvěrového dluhopisu vydaného úvěrovou institucí, stejně jako úvěry, které protistrana poskytla úvěrové instituci, a vklady protistrany u úvěrové instituce, které jsou předmětem dohody o započtení rozvahových položek podle článků 90 až 93, spadají pod písmeno g).

▼M7

▼M7

4. Členské státy mohou zcela nebo částečně vyjmout následující expozice z působnosti čl. 111 odst. 1:

a) kryté dluhopisy, jak jsou vymezeny v příloze VI části 1 bodech 68, 69 a 70;

b) aktiva představující pohledávky vůči orgánům regionální či místní správy členských států v případech, kdy by těmto pohledávkám podle článků 78 až 83 byla přidělena riziková váha 20 %, a jiné expozice vůči takovým orgánům regionální či místní správy nebo expozice, za něž takové orgány ručí, jestliže by pohledávkám vůči nim podle článků 78 až 83 byla přidělena riziková váha 20 %;

c) bez ohledu na odst. 3 písm. f) tohoto článku expozice úvěrové instituce, včetně účasti či jiného druhu podílu, vůči jejímu mateřskému podniku, jiným dceřiným podnikům uvedeného mateřského podniku nebo vlastním dceřiným podnikům, podléhají-li tyto podniky témuž dohledu na konsolidovaném základě jako sama úvěrová instituce v souladu s touto směrnicí nebo s obdobnými normami platnými ve třetí zemi; s expozicemi nesplňujícími tato kritéria bude zacházeno jako s

expozicemi vůči třetí straně, ať jsou vyňaty z působnosti čl. 111 odst. 1 či nikoli;

d) aktiva představující pohledávky a jiné expozice včetně účasti či jiného druhu podílu vůči regionálním nebo ústředním úvěrovým institucím, se kterými je úvěrová instituce sdružena v síti v souladu s právními předpisy nebo stanovami a které jsou podle těchto předpisů nebo stanov příslušné k hotovostním clearingovým operacím v rámci sítě;

e) aktiva představující pohledávky a jiné expozice vůči úvěrovým institucím vzniklé úvěrovým institucím provozujícím činnost na nekonkurenčním základě a poskytujícím úvěry podle legislativních programů nebo svých stanov na podporu přesně vymezených hospodářských odvětví, které podléhají určité formě státního dohledu a omezením využití poskytovaných úvěrů, pokud příslušné expozice vzniknou z takových úvěrů přenášených na příjemce prostřednictvím jiných úvěrových institucí;

f) aktiva představující pohledávky a jiné expozice vůči institucím za podmínky, že tyto expozice nepředstavují kapitál takové instituce, netrvají déle než do následujícího obchodního dne a nejsou denominovány v některé z hlavních obchodních měn;

g) položky aktiv představující pohledávky vůči centrálním bankám ve formě požadovaných minimálních rezerv držených těmito centrálními bankami, které jsou denominovány v jejich národních měnách;

h) aktiva představující pohledávky vůči centrálním vládám v podobě zákonných požadavků na likviditu, která jsou uložena ve vládních cenných papírech, jež jsou denominovány a financovány v jejich národních měnách, pokud příslušné orgány rozhodnou, že úvěrové hodnocení těchto centrálních vlád stanovené určenou externí ratingovou agenturou odpovídá investičnímu stupni;

i) 50 % podrozvahových dokumentárních akreditivů se středně nízkým a nízkým rizikem a podrozvahových nečerpáných úvěrových příslibů se středně nízkým a nízkým rizikem podle přílohy II a se souhlasem příslušných orgánů 80 % jiných záruk než záruk na úvěry, které vyplývají z právních a správních předpisů a které svým členům poskytují vzájemné záruční společnosti mající postavení úvěrových institucí;

j) záruky vyžadované zákonem, které jsou používány v případě, že hypoteční půjčka financovaná vydáváním hypotečních dluhopisů je vyplacena vypůjčovateli před konečnou registrací hypotéky v katastru, pokud daná záruka není používána pro snížení rizika při výpočtu rizikově vážených aktiv.

▼B

Článek 114

▼M7

1. S výhradou odstavce 3 tohoto článku může úvěrová instituce pro účely výpočtu hodnoty expozice pro účely čl. 111 odst. 1 použít „plně upravenou hodnotu expozice“ vypočítanou podle článků 90 až 93 při

zohledňování snížení úvěrového rizika, koeficientu volatility a jakéhokoli nesouladu splatnosti (E*).

▼B

►M7

2. S výhradou odstavce 3 tohoto článku se úvěrové instituci, které je povoleno používat vlastní odhady ztrát ze selhání a konverzních faktorů pro kategorii expozice podle článků 84 až 89 a o níž se příslušné orgány domnívají, že je schopna odhadnout dopady finančního kolaterálu na své expozice odděleně od aspektů souvisejících se ztrátou ze selhání, povoluje, aby k těmto dopadům přihlížela při výpočtu hodnoty expozice pro účely čl. 111 odst. 1.

◀

2. Příslušné orgány se ujistí o vhodnosti odhadů, které úvěrová instituce vypracovala, aby snížila hodnotu expozice za účelem dodržení článku 111.

2. Jestliže je úvěrové instituci povoleno používat vlastní odhady vlivu finančního kolaterálu, použije je konzistentně s přístupem uplatňovaným při výpočtu kapitálových požadavků.

▼M7

2. Úvěrové instituce, kterým je povoleno používat vlastní odhady ztrát ze selhání a konverzní faktory pro kategorii expozic podle článků 84 až 89 a které nepočítají hodnotu svých expozic metodou uvedenou v prvním odstavci tohoto článku, mohou používat pro výpočet hodnoty expozice komplexní metodu finančního kolaterálu nebo přístup uvedený v čl. 117 odst. 1 písm. b).

▼B

►M7

3. Úvěrová instituce, která používá komplexní metodu finančního kolaterálu nebo které je povoleno používat při výpočtu hodnoty expozice pro účely čl. 111 odst. 1 metodu popsanou v odstavci 2 tohoto článku, provádí pravidelné stresové testování svých koncentrací úvěrového rizika, včetně rizika ve vztahu k realizovatelné hodnotě jakéhokoli přijatého kolaterálu.

◀

3. Toto pravidelné stresové testování se zaměří na rizika vyplývající z potenciálních změn tržních podmínek, které by mohly nepříznivě ovlivnit kapitálovou přiměřenost úvěrové instituce a rizika vyplývající z realizace kolaterálu ve stresových situacích.

3. Úvěrová instituce ujistí příslušné orgány, že provedené stresové testování je přiměřené a vhodné pro vyhodnocení takových rizik.

▼M7

3. V případě, že takový stresový test poukáže na nižší realizovatelnou hodnotu přijatého kolaterálu, než by bylo povoleno zohlednit při použití komplexní metody finančního kolaterálu, respektive metody uvedené v odstavci 2 tohoto článku, hodnota kolaterálu, která může

být uznána při výpočtu hodnoty expozice pro účely čl. 111 odst. 1, se odpovídajícím způsobem sníží.

▼B

3. Takové úvěrové instituce zahrnou do svých strategií k řešení rizika koncentrace následující prvky:

a) zásady a postupy pro řešení rizik vyplývajících z nesouladu splatnosti expozic a jejich úvěrového zajištění;

▼M7

b) zásady a postupy v případě, že stresový test poukáže na nižší realizovatelnou hodnotu kolaterálu, než by byla zohledněna při použití komplexní metody finančního kolaterálu nebo metody uvedené v odstavci 2, a

▼B

c) zásady a postupy související s rizikem koncentrace vyplývajícím z používání technik snižování úvěrového rizika, a zejména s velkými nepřímými angažovanostmi (např. riziko jediného emitenta cenných papírů přijatých jako kolaterál).

▼M7 —————

▼M7

Článek 115

1. Pro účely tohoto oddílu smí úvěrová instituce snížit hodnotu expozice až o 50 % hodnoty dotčené obytne nemovitosti, je-li splněna některá z těchto podmínek:

a) expozice je zajištěna hypotékami na obytne nemovitosti nebo účastmi ve finských společnostech zajišťujících výstavbu v souladu s finským zákonem o společnostech zajišťujících bytovou výstavbu z roku 1991 nebo odpovídajícími pozdějšími předpisy;

b) expozice se vztahuje k nájemním operacím, kdy si pronajímatel ponechává plně vlastnictví obytne nemovitosti, dokud nájemce nevyužije své předkupního práva.

1. Hodnota této nemovitosti se vypočítá ke spokojenosti příslušných orgánů na základě obezřetných oceňovacích pravidel stanovených právními nebo správními předpisy. Přecenění se u obytných nemovitostí provádí nejméně jednou za tři roky.

1. Pro účely tohoto odstavce platí požadavky uvedené v příloze VIII části 2 bodě 8 a v příloze VIII části 3 bodech 62 až 65.

1. Obytnou nemovitostí se rozumí obytný prostor, který obývá nebo pronajímá vlastník.

2. Pro účely tohoto oddílu smí úvěrová instituce snížit hodnotu expozice až o 50 % hodnoty dotčené obchodní nemovitosti pouze v případě, že příslušné orgány v členském státě, v němž je obchodní nemovitost umístěna, povolují, aby níže uvedeným expozicím byla v souladu s články 78 až 83 přiřazena riziková váha 50 %:

a) expozice zajištěné hypotékami na kanceláře nebo jiné obchodní prostory nebo účastmi ve finských společnostech zajišťujících výstavbu v souladu s finským zákonem o společnostech zajišťujících bytovou výstavbu z roku 1991 nebo odpovídajícími pozdějšími předpisy, pokud jde o kanceláře nebo jiné obchodní prostory, nebo

b) expozice související s transakcemi, které se týkají pronájmů kancelářů nebo jiných obchodních prostor.

2. Hodnota této nemovitosti se vypočítá ke spokojenosti příslušných orgánů na základě obezřetných oceňovacích pravidel stanovených právními nebo správními předpisy.

2. Obchodní nemovitost musí být stavebně zcela dokončena, pronajata a musí přinášet odpovídající příjmy z pronájmu.

▼M7 —————

▼B

Článek 117

▼M7

1. Je-li angažovanost vůči klientovi zajištěna třetí stranou nebo je-li její riziko sníženo prostřednictvím kolaterálu vydaného třetí stranou, může úvěrová instituce

a) považovat část angažovanosti, která je zajištěna, za angažovanost vůči ručiteli namísto vůči klientovi, pokud by byla nezajištěná angažovanost vůči ručiteli přidělena riziková váha stejná nebo nižší než riziková váha nezajištěné angažovanosti vůči klientovi podle článků 78 až 83;

b) považovat část angažovanosti zajištěné tržní hodnotou uznaného kolaterálu za angažovanost vůči třetí straně namísto vůči klientovi, je-li angažovanost zajištěna kolaterálem a pokud by byla částí angažovanosti zajištěné kolaterálem přidělena riziková váha stejná nebo nižší než riziková váha nezajištěné angažovanosti vůči klientovi podle článků 78 až 83.

1. Přístup uvedený v prvním pododstavci písm. b) úvěrová instituce nepoužije v případě nesouladu mezi splatností expozice a splatností zajištění.

1. Pro účely tohoto oddílu může úvěrová instituce použít jak komplexní metodu finančního kolaterálu, tak zacházení uvedené v prvním pododstavci písm. b), pouze pokud je povoleno použít jak komplexní metodu finančního kolaterálu, tak jednoduchou metodu finančního kolaterálu pro účely čl. 75 písm. a).

2. Pokud úvěrová instituce použije odst. 1 písm. a):

▼B

a) jestliže je záruka denominována v jiné měně, než ve které je denominována expozice, vypočítá se hodnota expozice, která se považuje za krytou, v souladu s ustanoveními přílohy VIII upravujícími nesoulad měn v případě zajištění úvěrového rizika třetí stranou;

b) v případě nesouladu mezi splatností expozice a splatností zajištění se postupuje v souladu s ustanoveními přílohy VIII upravujícími nesoulad splatností a

c) částečně krytí lze uznat v souladu s ustanoveními přílohy VIII.

Článek 118

Jestliže se podle čl. 69 odst. 1 upustí od požadavku, aby úvěrová instituce plnila na individuálním nebo subkonsolidovaném základě povinnosti stanovené v tomto oddílu, nebo jestliže se v případě materské úvěrové instituce v členském státě použije článek 70, musí být přijata opatření zajišťující uspokojivé rozložení rizik uvnitř skupiny.

▼M7 —————

▼B

Oddíl 6

Kvalifikované účasti mimo finanční sektor

Článek 120

1. Kvalifikovaná účast úvěrové instituce v podniku, který není úvěrovou ani finanční institucí ani podnikem provozujícím činnost, které jsou přímým rozšířením bankovní činnosti nebo souvisí s pomocnými bankovními činnostmi, jako např. finanční pronájem (leasing), obchodování s pohledávkami, správa fondů kolektivního investování, řízení služeb zpracování dat nebo jiná podobná činnost, nesmí přesáhnout 15 % jejího kapitálu.

2. Celková výše kvalifikovaných účastí úvěrové instituce v podnicích, které nejsou úvěrovými ani finančními institucemi ani podniky provozujícími činnosti, které jsou přímým rozšířením bankovní činnosti nebo souvisí s pomocnými bankovními činnostmi, jako např. finanční pronájem (leasing), obchodování s pohledávkami, správa fondů kolektivního investování, řízení služeb zpracování dat nebo jiná podobná činnost, nesmí přesáhnout 60 % jejího kapitálu.

3. Limity stanovené v odstavcích 1 a 2 lze překročit pouze za výjimečných okolností. V takových případech však příslušné orgány vyžadují, aby úvěrové instituce zvýšily kapitál nebo přijaly jiná rovnocenná opatření.

Článek 121

Akcie a podíly dočasně držené při finanční operaci za účelem rekonstrukce nebo záchranu podniku anebo v průběhu úpisu cenných papírů při obvyklé době trvání úpisu anebo držené vlastním jménem úvěrové instituce na cizí účet se nepovažují za kvalifikovanou účast při výpočtu limitů stanovených v čl. 120 odst. 1 a 2. Akcie a podíly, které nemají povahu dlouhodobých finančních aktiv, jak jsou vymezena v čl. 35 odst. 2 směrnice 86/635/EHS, by neměly být do výpočtu zahrnuty.

Článek 122

1. Členské státy nejsou povinny uplatňovat limity stanovené v čl. 120 odst. 1 a 2 na účasti v pojišťovnách, jak jsou vymezeny ve směrnici 73/239/EHS a 2002/83/ES, nebo v zajišťovnách, jak jsou vymezeny ve směrnici 98/78/ES.

2. Členské státy mohou stanovit, že příslušné orgány nebudou uplatňovat limity stanovené v čl. 120 odst. 1 a 2, pokud stanoví, že kvalifikované účasti úvěrové instituce přesahující uvedené limity musí být ve výši 100 % kryty kapitálem a že se k tomuto kapitálu nepřihlíží při výpočtu požadovaném podle článku 75. Jsou-li překročeny oba limity stanovené v čl. 120 odst. 1 a 2, musí být kapitálem kryt vyšší z objemů kvalifikovaných účastí, které překračují uvedené limity.

▼M7

Oddíl 7

Expozice vůči převedenému úvěrovému riziku

Článek 122a

1. Úvěrová instituce, která nejedná jako původce, sponzor nebo původní věřitel, je vystavena úvěrovému riziku sekuritizační pozice ve svém obchodním či neobchodním portfoliu pouze tehdy, pokud původce, sponzor nebo původní věřitel výslovně informoval úvěrovou instituci o tom, že si průběžně ponechá významný čistý ekonomický podíl, který činí v každém případě nejméně 5 %.

1. Pro účely tohoto článku se „ponecháním čistého ekonomického podílu“ rozumí

a) ponechání nejméně 5 % nominální hodnoty každé tranše prodané investorům či na ně převedené;

b) v případě sekuritizace revolvingových expozic ponechání podílu původce ve výši nejméně 5 % nominální hodnoty sekuritizovaných expozic;

c) ponechání náhodně zvolených expozic, odpovídajících nejméně 5 % nominální výše sekuritizovaných expozic, pokud by tyto expozice jinak byly sekuritizovány v rámci sekuritizace, za předpokladu, že výše potenciálně sekuritizovaných expozic činí na počátku nejméně 100, nebo

d) ponechání první ztrátové tranše a případně jiných tranš, které mají stejný nebo horší profil rizika než tranše převedené na investory nebo jim prodané a nejsou splatné dříve než tyto tranše, tak aby ponechání v celkovém součtu činilo nejméně 5 % nominální hodnoty sekuritizovaných expozic.

1. Čistý ekonomický podíl se měří při vzniku a průběžně se zachovává. Nesmí být předmětem žádného zmiřování úvěrového rizika nebo jakékoli krátké pozice či jiného zajištění. Čistý ekonomický podíl se stanoví podle pomyslné hodnoty podrozvahových položek.

1. Pro účely tohoto článku se slovem „průběžně“ rozumí, že ponechané pozice, podíl nebo expozice se nezajišťují ani neprodávají.

1. Požadavky na ponechání nesmí být pro žádnou sekuritizaci uplatňovány vícenásobně.

▼M11

2. Pokud mateřská úvěrová instituce v EU, mateřská finanční holdingová společnost v EU nebo mateřská smíšená finanční holdingová společnost v EU nebo některý z jejích dceřiných podniků sekuritizuje jakožto původce či sponzor expozice z několika úvěrových institucí, investičních podniků nebo jiných finančních institucí zahrnutých do dohledu na konsolidovaném základě, lze požadavek uvedený v odstavci 1 splnit na základě konsolidované situace dané mateřské úvěrové instituce v EU, mateřské finanční holdingové společnosti v EU nebo mateřské smíšené finanční holdingové společnosti v EU. Tento odstavec se použije pouze v případě, že se úvěrové instituce, investiční podniky nebo finanční instituce, které vytvořily sekuritizované expozice, zavázaly, že budou plnit požadavky uvedené v odstavci 6 a včas původci nebo sponzorovi a mateřské úvěrové instituci v EU, mateřské finanční holdingové společnosti v EU nebo mateřské smíšené finanční holdingové společnosti v EU dodají informace nutné pro splnění požadavků uvedených v odstavci 7.

▼M7

3. Odstavec 1 se nepoužije, pokud sekuritizované expozice představují pohledávky nebo podřízené pohledávky vůči níže uvedeným subjektům nebo jsou jimi plně, nepodmíněně a nevratně zaručeny:

- a) ústřední vlády nebo centrální banky;
- b) regionální či místní správy a subjekty veřejného sektoru členských států;
- c) instituce, jimž byla na základě článků 78 až 83 přidělena riziková váha nejvýše 50 %, nebo
- d) mezinárodní rozvojové banky.

3. Odstavec 1 se nepoužije na

- a) transakce založené na jasném, transparentním a dostupném indexu, kdy související referenční subjekty jsou shodné s těmi, které tvoří index subjektů, s nímž se v široké míře obchoduje, nebo se jedná o obchodovatelné cenné papíry jiné než sekuritizační pozice, nebo
- b) syndikované úvěry, nakoupené pohledávky nebo swapy úvěrového selhání, pokud tyto nástroje nejsou použity ke strukturování a/nebo zajištění sekuritizace, na níž se vztahuje odstavec 1.

4. Před investováním a případně i poté musí být úvěrové instituce schopny příslušným orgánům prokázat pro každou svou jednotlivou sekuritizační pozici, že mají celkově a široké povědomí o formálních zásadách a postupech přiměřených jejich obchodnímu i neobchodnímu portfoliu a odpovídajícímu profilu rizika jejich investic do sekuritizačních pozic pro analýzu a záznamenávání:

a) informace oznámené původci nebo sponzory podle odstavce 1 ke konkretizaci čistého ekonomického podílu, který průběžně drží v sekuritizaci;

b) charakteristiky rizika jednotlivých sekuritizačních pozic;

c) charakteristiky rizika podkladových expozic sekuritizační pozice;

d) pověst a realizovaná ztráta u předchozích sekuritizací původců nebo sponzorů v příslušných kategoriích podkladových expozic sekuritizační pozice;

e) prohlášení a zveřejnění učiněná původci nebo sponzory či jejich zástupci nebo poradci o jejich hloubkové kontrole sekuritizovaných expozic a případně o kvalitě doprovodného kolaterálu sekuritizovaných expozic;

f) v příslušných případech metodiku a koncepty, na nichž je založeno oceňování kolaterálu podporujícího sekuritizované expozice, a zásady přijaté původcem nebo sponzorem k zajištění nezávislosti znalce a

g) všechny strukturální znaky sekuritizace, které mohou významně ovlivnit výkonnost sekuritizační pozice úvěrové instituce.

4. Úvěrové instituce pravidelně vykonávají své vlastní stresové testování vhodné pro jejich sekuritizační pozice. Za tímto účelem se úvěrové instituce mohou spolehat na finanční modely vytvořené externími ratingovými agenturami za předpokladu, že úvěrové instituce mohou na požádání prokázat, že před investováním věnovaly náležitou péči tomu, aby vyhodnotily příslušné předpoklady modelů a jejich strukturování, a metodice, předpokladům a výsledkům.

5. Úvěrové instituce, jež nejednají jako původci, sponzoři nebo původní poskytovatelé půjček, vytvoří formální postupy přiměřené jejich obchodnímu i neobchodnímu portfoliu a odpovídající profilu rizika jejich investic do sekuritizačních pozic pro průběžné a včasné sledování informací o výkonnosti podkladových expozic jejich sekuritizačních pozic. V příslušných případech toto zahrnuje druh expozice, procento úvěrů po splatnosti více než 30, 60 a 90 dní, míry selhání, sazby u předčasného splacení, úvěry, k nimž se vztahuje zabavení majetku, druhy a využití kolaterálu, distribuci čtenosti úvěrového hodnocení nebo jiných měření úvěruschopnosti v rámci podkladových expozic, odvětvovou a geografickou diverzifikaci, distribuci čtenosti poměrů úvěru k hodnotě v rozpětích, která umožňují příslušnou analýzu citlivosti. V případě, že podkladové expozice jsou samy sekuritizačními pozicemi, musí mít úvěrové instituce informace uvedené v tomto odstavci nejen o podkladových sekuritizačních tranších, jako je název emitenta a kvalita úvěru, ale také o charakteristikách a výkonnosti seskupení podkládajících tyto sekuritizační tranše.

5. Úvěrové instituce musí být podrobně obeznámy s veškerými strukturálními znaky sekuritizační transakce, které by mohly významně ovlivnit výkonnost jejich expozic vůči transakci, jako jsou smluvní kaskádovitě a s nimi související spouštěcí mechanismy, úvěrová posílení,

posílení likvidity, spouštěcí mechanismy založené na tržní ceně a selhání definované ve smlouvě.

5. Pokud požadavky odstavců 4 a 7 a tohoto odstavce nejsou splněny v kterémkoli významném ohledu z důvodu nedbalosti či opomenutí na straně úvěrové instituce, členský stát zajistí, aby příslušný orgán udělil přiměřenou dodatečnou rizikovou váhu ve výši nejméně 250 % rizikové váhy (maximálně 1 250 %), která by se s výjimkou tohoto odstavce použila na příslušné sekuritizační pozice podle přílohy IX části 4 a která postupně zvyšuje rizikovou váhu s každým následujícím porušením ustanovení o hloubkové kontrole. Příslušné orgány zohlední výjimky pro určité sekuritizace uvedené v odstavci 3 snížením rizikové váhy, kterou by jinak udělily podle tohoto článku ve vztahu k sekuritizaci, pro niž se použije odstavec 3.

6. Úvěrové instituce, které jsou sponzory a původci, použijí též správná a dobře definovaná kritéria pro udělování úvěrů v souladu s požadavky přílohy V bodu 3 na expozice, které mají být sekuritizovány, jako na expozice, které mají být drženy v jejich portfoliu. Za tímto účelem úvěrové instituce, které jsou původci a sponzory, použijí stejné postupy pro schvalování a případně změnu, obnovení a refinancování úvěrů. Úvěrové instituce rovněž použijí stejné normy analýzy na účasti nebo úpisy u emisi sekuritizací nakupovaných od třetích stran, ať už takové účasti nebo úpisy mají být drženy v jejich obchodním portfoliu nebo v jejich neobchodním portfoliu.

6. V případě, že požadavky uvedené v prvním pododstavci tohoto odstavce nejsou splněny, úvěrová instituce, která je původcem, nepoužije čl. 95 odst. 1 a nesmí jí být povoleno vyloučit sekuritizované expozice z výpočtu kapitálových požadavků podle této směrnice.

7. Úvěrové instituce, které jsou sponzory a původci, sdělí investorům úroveň svého závazku podle odstavce 1, aby udrželi čistý ekonomický podíl v sekuritizaci. Úvěrové instituce, které jsou sponzory a původci, zajistí, aby budoucí investoři měli snadný přístup ke všem příslušným významným údajům o úvěrové kvalitě a výkonnosti jednotlivých podkladových expozic, peněžních tocích a doprovodném kolaterálu sekuritizační expozice, jakož i takovým informacím, které jsou nezbytné k provedení celkového a dobře informovaného stresového testování peněžních toků a hodnot doprovodného kolaterálu podkladové expozice. Pro tyto účely se „příslušné významné údaje“ stanoví ke dni sekuritizace a případně podle povahy sekuritizace poté.

8. Odstavce 1 až 7 se použijí na nové sekuritizace emitované od 1. ledna 2011. Odstavce 1 až 7 se na stávající sekuritizace použijí po 31. prosinci 2014, pokud po uvedeném datu dojde k doplnění nových nebo nahrazení podkladových expozic. Příslušné orgány mohou rozhodnout o dočasném pozastavení uplatňování požadavků uvedených v odstavcích 1 a 2 v obdobích obecného nedostatku likvidity na trhu.

9. Příslušné orgány zveřejní tyto informace:

a) do 31. prosince 2010 obecná kritéria a metodiky přijaté k přezkoumání souladu s odstavci 1 až 7;

b) od 31. prosince 2011 každoročně souhrnný popis výsledků přezkumu dohledu a popis opatření uložených ve zjištěných případech neplnění ustanovení odstavců 1 až 7, aniž jsou dotčena ustanovení kapitoly 1 oddílu 2.

Požadavek uvedený v tomto odstavci podléhá čl. 144 druhému pododstavci.

▼M10

10. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) každoročně podá Komisi zprávu o dodržování tohoto článku příslušnými orgány.

10. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy regulačních technických norem pro sblížení postupů dohledu s ohledem na tento článek, včetně opatření přijatých v případě porušení povinnosti týkajících se hloubkové kontroly a řízení rizik. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi tyto návrhy regulačních technických norem do 1. ledna 2014.

10. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v druhém pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼B

KAPITOLA 3

Proces hodnocení úvěrovou institucí

Článek 123

Úvěrové instituce mají zavedeny spolehlivé, efektivní a kompletní strategie a postupy pro stanovení a průběžné udržování hodnoty, typů a rozdělení vnitřně stanoveného kapitálu, které považují za odpovídající k pokrytí povahy a úrovně rizik, kterým jsou nebo mohou být vystaveny.

Tyto strategie a postupy se pravidelně interně přezkoumávají, aby se zajistilo, že zůstávají celistvé a uměrně povaze, rozsahu a komplexnosti činností dotyčné úvěrové instituce.

KAPITOLA 4

Dohled a zveřejňování údajů příslušnými orgány

Oddíl 1

Dohled

Článek 124

1. S ohledem na technická kritéria obsažená v příloze XI příslušné orgány přezkoumávají uspořádání, strategie, postupy a mechanismy, které úvěrové instituce zavedly za účelem splnění požadavků stanovených touto směrnicí, a vyhodnotí rizika, kterým úvěrové instituce jsou nebo mohou být vystaveny.

2. Rozsah přezkumu a vyhodnocení podle odstavce 1 je shodný s rozsahem požadavků této směrnice.

3. Příslušné orgány na základě přezkumu a vyhodnocení podle odstavce 1 určí, zda uspořádání, strategie, postupy a mechanismy zavedené úvěrovými institucemi a kapitál, které tyto instituce drží, zajišťují zdravé řízení a pokrytí těchto rizik.

4. Příslušné orgány stanoví frekvenci a intenzitu přezkumů a vyhodnocování podle odstavce 1 s ohledem na velikost, systémovou důležitost, povahu, rozsah a komplexnost činnosti dotčené úvěrové instituce a zohlední přitom zásadu přiměřenosti. Přezkum a hodnocení se aktualizuje minimálně jednou ročně.

5. Do přezkumu a hodnocení prováděného příslušnými orgány se zahrne expozice úvěrových institucí vůči úrokovému riziku vyplývajícímu z neobchodních činností. U institucí, jejichž ekonomická hodnota poklesne o více než 20 % jejich kapitálu v důsledku náhlé a neočekávané změny úrokových sazeb, se přijmou opatření v rozsahu, který stanoví příslušné orgány a který je pro všechny úvěrové instituce stejný.

▼M10

6. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy regulačních technických norem pro upřesnění tohoto článku a společného postupu a metodiky hodnocení rizika.

6. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 řízení (EU) č. 1093/2010.

▼B

Článek 125

1. Je-li mateřský podnik mateřskou úvěrovou institucí v členském státě nebo mateřskou úvěrovou institucí v EU, vykonávají dohled na konsolidovaném základě příslušné orgány, které mu vydaly povolení podle článku 6.

▼M11

2. Je-li mateřský podnik úvěrové instituce mateřskou finanční holdingovou společností v členském státě, mateřskou smíšenou finanční holdingovou společností v členském státě, mateřskou finanční holdingovou společností v EU nebo mateřskou smíšenou finanční holdingovou společností v EU, vykonávají dohled na konsolidovaném základě příslušné orgány, které vydaly uvedené úvěrové instituci povolení podle článku 6.

Článek 126

1. Je-li stejná mateřská finanční holdingová společnost v členském státě, stejná mateřská smíšená finanční holdingová společnost v členském státě, stejná mateřská finanční holdingová společnost v EU nebo stejná mateřská smíšená finanční holdingová společnost v EU mateřským podnikem úvěrových institucí povolených ve dvou nebo více členských státech, vykonávají dohled na

konsolidovaném základě orgány příslušné pro úvěrovou instituci povolenou v členském státě, v němž je usazena finanční holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost.

Jsou-li mateřskými podniky úvěrových institucí povolených ve dvou nebo více členských státech alespoň dvě finanční holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti se skutečným sídlem v různých členských státech a v každém z těchto členských států existuje úvěrová instituce, vykonává dohled na konsolidovaném základě ten orgán, který je příslušný pro úvěrovou instituci s nejvyšší bilanční sumou.

2. Je-li mateřským podnikem alespoň dvou úvěrových institucí povolených v Unii stejná finanční holdingová společnost nebo stejná smíšená finanční holdingová společnost a žádá z těchto úvěrových institucí nebyla povolena v členském státě, v němž je usazena finanční holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost, vykonává dohled na konsolidovaném základě ten příslušný orgán, který vydal povolení úvěrové instituci s nejvyšší bilanční sumou, která se pro účely této směrnice považuje za úvěrovou instituci kontrolovanou mateřskou finanční holdingovou společností v EU nebo mateřskou smíšenou finanční holdingovou společností v EU.

3. V konkrétních případech se mohou příslušné orgány společně rozhodnout, že nepoužijí kritéria uvedená v odstavcích 1 a 2, pokud by jejich použití bylo nevhodné s ohledem na dotčené úvěrové instituce a relativní význam jejich činností v různých státech, a mohou výkonem dohledu na konsolidovaném základě pověřit jiný příslušný orgán. Před rozhodnutím o nepoužití kritérií poskytnou příslušné orgány mateřské úvěrové instituci v EU, mateřské finanční holdingové společnosti v EU, mateřské smíšené finanční holdingové společnosti v EU nebo úvěrové instituci s nejvyšší bilanční sumou, podle okolností, možnost vyjádřit své stanovisko.

4. Příslušné orgány oznámí Komisi a Evropskému orgánu pro bankovníctví veškerá rozhodnutí o nepoužití kritérií uvedená v odstavci 3.

▼B

Článek 127

▼M11

1. Členské státy v případě potřeby přijmou jakákoliv opatření nezbytná k zahrnutí finančních holdingových společností nebo smíšených finančních holdingových společností do dohledu na konsolidovaném základě. Aniž je dotčen článek 135, nemá konsolidace finanční situace finanční holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti v žádném případě za následek, že by příslušné orgány byly povinny plnit dohlížecí úlohu ve vztahu k této finanční holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti samotné.

▼B

2. Nezahrnou-li příslušné orgány některého z členských států dceřiný podnik, který je úvěrovou institucí, do dohledu na konsolidovaném základě na základě čl. 73

odst. 1 písm. b) a c), mohou příslušné orgány členského státu, v němž se nachází tento dceřiný podnik, který je úvěrovou institucí, požádat mateřský podnik o informace, které jim mohou usnadnit dohled nad zmíněnou úvěrovou institucí.

▼M11

3. Členské státy stanoví, že jejich příslušné orgány vykonávající dohled na konsolidovaném základě mohou požádat dceřiné podniky úvěrové instituce, finanční holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti, které nejsou zahrnuty do dohledu na konsolidovaném základě, o informace uvedené v článku 137. V takovém případě platí pro předávání a ověřování těchto informací postupy podle článku 137.

▼B

Článek 128

Je-li v některém členském státě více orgánů příslušných k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými a finančními institucemi, přijme daný členský stát opatření nezbytná k zavedení koordinace mezi těmito orgány.

Článek 129

▼M11

1. Vedle povinností stanovených v této směrnici vykonává příslušný orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě nad mateřskými úvěrovými institucemi v EU a úvěrovými institucemi kontrolovanými mateřskými finančními holdingovými společnostmi v EU nebo mateřskými smíšenými finančními holdingovými společnostmi v EU tyto úkoly:

▼B

a) koordinuje shromažďování a šíření významných nebo zásadních informací v běžných i naléhavých situacích a

▼M7

b) plánuje a koordinuje činnosti dohledu v běžných situacích, a to i ve vztahu k činnostem uvedeným v článcích 123, 124, 136, v kapitole 5 a v příloze V, ve spolupráci se zúčastněnými příslušnými orgány;

c) plánuje a koordinuje činnosti dohledu ve spolupráci se zúčastněnými příslušnými orgány a v případě potřeby s centrálními bankami při přípravě na naléhavé situace a během nich, včetně nepříznivého vývoje v úvěrových institucích nebo na finančních trzích, a využívá pokud možno stávajících vymezených způsobů komunikace na podporu krizového řízení.

▼M10

1. Pokud orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě neplní úkoly uvedené v prvním pododstavci nebo pokud příslušné orgány v dostatečné míře nespolupracují s orgánem vykonávajícím dohled na konsolidovaném základě při plnění úkolů uvedených v prvním pododstavci, může jakýkoli z příslušných orgánů

předložit záležitost Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví), který může jednat v souladu s článkem 19 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼M7

1. Plánování a koordinace činností dohledu uvedené v písmenu c) zahrnují výjimečná opatření uvedená v čl. 132 odst. 3 písm. b), přípravu společných hodnocení, provádění havarijních plánů a sdělení veřejnosti.

▼M11

2. V případě, že mateřská úvěrová instituce v EU a její dceřiné podniky, případně dceřiné podniky mateřské finanční holdingové společnosti v EU nebo mateřské smíšené finanční holdingové společnosti v EU společně, podají žádost o povolení podle čl. 84 odst. 1, čl. 87 odst. 9, článku 105 a části 6 přílohy III, příslušné orgány společně a po vzájemné konzultaci rozhodnou, zda požadované povolení udělí, a v případě potřeby určí podmínky, jímž toto povolení podléhá.

▼B

2. Žádost uvedená v prvním pododstavci se podává pouze příslušnému orgánu uvedenému v odstavci 1.

2. Příslušné orgány učiní vše, co mohou, aby do šesti měsíců dosáhly společného rozhodnutí o žádosti. Toto společné rozhodnutí má podobu dokumentu obsahujícího plně odůvodněné rozhodnutí, které žadateli poskytne příslušný orgán uvedený v odstavci 1.

2. Období uvedené v třetím pododstavci začíná dnem, kdy příslušný orgán uvedený v odstavci 1 obdrží úplnou žádost. Příslušný orgán uvedený v odstavci 1 předá neprodlouženou úplnou žádost dalším příslušným orgánům.

2. V případě, že se příslušné orgány do šesti měsíců nedohodnou na společném rozhodnutí, rozhodne o žádosti příslušný orgán uvedený v odstavci 1. Toto rozhodnutí má podobu dokumentu obsahujícího plně odůvodněné rozhodnutí a bere v úvahu názory a námítky dalších příslušných orgánů vyjádřené v tomto šestiměsíčním období. Příslušný orgán uvedený v odstavci 1 předá rozhodnutí žadateli a dalším příslušným orgánům. ►M10 Pokud na konci šestiměsíčního období

terýkoli z dotčených příslušných orgánů předloží záležitost Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) v souladu s článkem 19 nařízení (EU) č. 1093/2010, orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě odloží své rozhodnutí a vyčká na rozhodnutí, které může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) ve vztahu k jeho rozhodnutí přijmout podle čl. 19 odst. 3 uvedeného nařízení, a rozhodne v souladu s rozhodnutím Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví). Šestiměsíční lhůta se považuje za lhůtu pro smírné urovnání sporu ve smyslu uvedeného nařízení. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) přijme své rozhodnutí do jednoho měsíce. Záležitost nelze Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) postoupit po skončení šestiměsíčního období nebo po dosažení společného rozhodnutí. ◀

2. Rozhodnutí uvedená v třetím a pátém pododstavci jsou závazná a musí být příslušnými orgány v daných členských státech uplatňována.

▼M10

2. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) může vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro zajištění jednotných podmínek uplatňování postupu společného rozhodování uvedeného v tomto odstavci, pokud jde o žádosti o povolení uvedené v čl. 84 odst. 1, čl. 87 odst. 9 a článku 105 a příloze III části 6, s cílem usnadnit přijímání společných rozhodnutí.

2. Komisi je svěřena pravomoc přijímat návrhy prováděcích technických norem uvedených v šestém a sedmém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼M11

3. Orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě a příslušné orgány odpovědné za dohled nad dceřinými podniky mateřské úvěrové instituce v EU, mateřské finanční holdingové společnosti v EU nebo mateřské smíšené finanční holdingové společnosti v EU učiní vše, co je v jejich silách, aby dosáhly společného rozhodnutí o použití článků 123 a 124 pro stanovení přiměřenosti konsolidované úrovně kapitálu skupiny s ohledem na její finanční situaci a profil rizika a požadované úrovně kapitálu pro použití čl. 136 odst. 2 na každý subjekt v rámci dané bankovní skupiny a na konsolidovaném základě.

▼M7

3. Společného rozhodnutí musí být dosaženo do čtyř měsíců poté, co orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě předloží ostatním dotčeným příslušným orgánům zprávu obsahující posouzení rizika skupiny v souladu s články 123 a 124. Společné rozhodnutí musí také náležitě zohlednit posouzení rizik dceřiných podniků vypracované příslušnými odpovědnými orgány v souladu s články 123 a 124.

3. Společné rozhodnutí má podobu dokumentu obsahujícího plně odůvodněné rozhodnutí, které mateřské úvěrové instituci v EU poskytne orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě. V případě nesouhlasu konzultuje orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě na žádost kteréhokoli jiného dotčeného příslušného orgánu ►M10 Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) ◄. Orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě může z vlastního podnětu konzultovat ►M10 Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) ◄.

▼M10

3. V případě, že příslušné orgány nedosáhnou takového společného rozhodnutí do čtyř měsíců, rozhodne o použití článků 123 a 124 a čl. 136 odst. 2 na konsolidovaném základě orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě po řádném zohlednění posouzení rizik dceřiných podniků, které vypracovaly příslušné odpovědné orgány. Pokud na konci čtyřměsíčního období kterýkoli z dotčených příslušných

orgánů předloží záležitost Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) v souladu s článkem 19 nařízení (EU) č. 1093/2010, orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě odloží své rozhodnutí a vyčká na rozhodnutí, které může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vydat podle čl. 19 odst. 4 uvedeného nařízení, a rozhodne v souladu s rozhodnutím Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví). Čtyřměsíční lhůta se považuje za lhůtu pro smírné urovnání sporu ve smyslu uvedeného nařízení. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) přijme své rozhodnutí do jednoho měsíce. Záležitost nelze Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) postoupit po skončení čtyřměsíčního období nebo po dosažení společného rozhodnutí.

▼M11

3. Příslušné orgány odpovědné za dohled nad dceřinými podniky mateřské úvěrové instituce v EU, mateřské finanční holdingové společnosti v EU nebo mateřské smíšené finanční holdingové společnosti v EU rozhodnou o použití článků 123 a 124 a čl. 136 odst. 2 na individuálním nebo subkonsolidovaném základě po náležitém zohlednění názoru a výhrad vyjádřených orgánem vykonávajícím dohled na konsolidovaném základě. Pokud na konci čtyřměsíčního období kterýkoli z dotčených příslušných orgánů postoupil záležitost Evropskému orgánu pro bankovníctví v souladu s článkem 19 nařízení (EU) č. 1093/2010, příslušné orgány odloží přijetí svého rozhodnutí, vyčkájí jakéhokoli rozhodnutí, které Evropský orgán pro bankovníctví může přijmout v souladu s čl. 19 odst. 3 uvedeného nařízení, a přijmou rozhodnutí v souladu s jeho rozhodnutím. Čtyřměsíční lhůta se považuje za lhůtu pro smírné urovnání sporu ve smyslu uvedeného nařízení. Evropský orgán pro bankovníctví přijme rozhodnutí do jednoho měsíce. Záležitost nelze Evropskému orgánu pro bankovníctví postoupit po skončení čtyřměsíčního období nebo po dosažení společného rozhodnutí.

▼M7

3. Rozhodnutí mají podobu dokumentu obsahujícího plně odůvodněná rozhodnutí a zohledňují posouzení rizik, názory a výhrady ostatních příslušných orgánů vyjádřené v tomto čtyřměsíčním období. Orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě doručí tento dokument všem příslušným odpovědným orgánům a mateřské úvěrové instituci v EU.

▼M10

3. Pokud byl konzultován Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví), všechny příslušné orgány jeho stanovisko zváží a podají vysvětlení ohledně všech významných odchylek od tohoto stanoviska.

▼M7

3. Společné rozhodnutí uvedené v prvním pododstavci a rozhodnutí přijatá příslušnými orgány v situaci, kdy neexistuje společné rozhodnutí, jsou závazná a musí být příslušnými orgány v dotčených členských státech uplatňována.

▼M11

3. Společně rozhodnutí uvedené v prvním pododstavci a rozhodnutí přijatá podle čtvrtého a pátého pododstavce v situacích, kdy neexistuje společné rozhodnutí, se každoročně aktualizují; za výjimečných okolností se aktualizují v případě, že příslušný orgán odpovědný za dohled nad dceřnými podniky mateřské úvěrové instituce v EU, mateřské finanční holdingové společnosti v EU nebo mateřské smíšené finanční holdingové společnosti v EU písemně podá plně odůvodněnou žádost orgánu vykonávajícímu dohled na konsolidovaném základě o aktualizaci rozhodnutí o použití čl. 136 odst. 2. V tom případě může být aktualizace zaslána dvoustranně mezi orgánem vykonávající dohled na konsolidovaném základě a příslušným orgánem, který žádost podal.

▼M10

3. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) může vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro zajištění jednotných podmínek uplatňování postupu společného rozhodování uvedeného v tomto odstavci, pokud jde o použití článků 123 a 124 a čl. 136 odst. 2, s cílem usnadnit přijímání společných rozhodnutí.

3. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v desátém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼B

Článek 130

▼M10

1. Nastane-li naléhavá situace, včetně situace uvedené v článku 18 nařízení (EU) č. 1093/2010 nebo situace nepříznivého vývoje na trzích, která by mohla ohrozit likviditu trhu a stabilitu finančního systému v jakémkoli členském státě, v němž byly povoleny subjekty skupiny nebo v němž jsou usazeny významné pobočky uvedené v článku 42a, orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě uvědomí, jakmile je to možné, s výhradou kapitoly 1 oddílu 2, Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví), Evropskou radu pro systémová rizika a orgány uvedené v čl. 49 čtvrtém pododstavci a v článku 50 a sdělí veškeré informace nezbytné k plnění jejich úkolů. Tyto povinnosti se vztahují na všechny příslušné orgány uvedené v článku 125 a 126 a v návěti čl. 129 odst. 1.

1. Pokud orgán uvedený v čl. 49 čtvrtém pododstavci zjistí situaci popsanou v prvním pododstavci tohoto odstavce, uvědomí, jakmile je to možné, příslušné orgány uvedené v člincích 125 a 126 a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví).

▼M7

1. Je-li to možné, využívá příslušný orgán a orgán uvedený v čl. 49 čtvrtém pododstavci stávající určené způsoby komunikace.

▼B

2. Jestliže orgán příslušný k dohledu na konsolidovaném základě potřebuje informace, které již byly poskytnuty jinému příslušnému orgánu, neprodleně se na něj obrátí, aby se předešlo několikanásobnému podávání informací různým orgánům zapojeným do dohledu.

Článek 131

Orgán příslušný k dohledu na konsolidovaném základě a ostatní příslušné orgány uzavírají za účelem zavedení a usnadnění účinného dohledu písemnou dohodu o koordinaci a spolupráci.

Touto dohodou lze orgánu příslušnému k dohledu na konsolidovaném základě svěřit další úkoly a upřesnit postupy pro rozhodování a spolupráci s ostatními příslušnými orgány.

▼M10

Orgány příslušné k vydání povolení dceřným podnikům úvěrových institucí mohou dvoustrannou dohodou, v souladu s článkem 28 nařízení (EU) č. 1093/2010, přenést svou dohlížecí pravomoc na příslušné orgány, které vydaly povolení mateřskému podniku a vykonávají nad ním dohled, aby na sebe převzaly odpovědnost za dohled nad dceřným podnikem v souladu s touto směrnicí. O existenci a obsahu takových dohod se uvědomí Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví). Tyto informace předá příslušným orgánům ostatních členských států a Evropskému bankovnímu výboru.

▼M7

Článek 131a

▼M10

1. Orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě zřizuje kolegia orgánů dohledu s cílem usnadnit provádění úkolů uvedených v článku 129 a čl. 130 odst. 1 a v souladu s požadavky důvěrnosti uvedenými v odstavci 2 tohoto článku a s právními předpisy Unie případně zajišťuje vhodnou koordinaci a spolupráci s příslušnými orgány třetích zemí.

1. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) přispívá k podpoře účinného, efektivního a systematického fungování kolegií orgánů dohledu uvedených v tomto článku a toto fungování sleduje, v souladu s článkem 21 nařízení (EU) č. 1093/2010. Za tímto účelem se Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) účastní těchto činností způsobem, jaký považuje za vhodný, a je v tomto ohledu považován za příslušný orgán.

1. Kolegia orgánů dohledu poskytnou orgánu vykonávajícímu dohled na konsolidovaném základě, Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgán pro bankovníctví) a ostatním dotčeným příslušným orgánům rámec pro provádění těchto úkolů:

a) výměna informací mezi sebou a s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví) v souladu s článkem 21 nařízení (EU) č. 1093/2010;

b) uzavírání dohod o dobrovolném svěření úkolů a případně o dobrovolném přenesení pravomocí;

c) stanovení programů dohledových šetření založených na hodnocení rizika skupiny v souladu s článkem 124;

d) zvýšení účinnosti dohledu vyloučením nadbytečného zdvojení požadavků dohledu také ve vztahu k požadavkům na informace podle čl. 130 odst. 2 a čl. 132 odst. 2;

e) důsledné uplatňování obezřetnostních požadavků podle této směrnice na všechny subjekty v rámci bankovní skupiny, aniž jsou dotčeny možnosti a diskreční pravomocí, jež stanoví právní předpisy Unie;

f) použití čl. 129 odst. 1 písm. c) s ohledem na činnost ostatních fór případně zřízených v této oblasti.

1. Příslušné orgány zúčastněné v kolegiích orgánů dohledu a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) mezi sebou úzce spolupracují. Požadavky důvěrnosti podle kapitoly 1 oddílu 2 nebrání příslušným orgánům ve výměně informací důvěrné povahy v rámci kolegií orgánů dohledu. Zřízením a činností kolegií orgánů dohledu nejsou dotčena práva a povinnosti příslušných orgánů podle této směrnice.

▼M7

2. Zřízení a činnost kolegia vychází z písemných dohod uvedených v článku 131 určených orgánem vykonávajícím dohled na konsolidovaném základě po konzultaci s příslušnými dotčenými orgány.

▼M10

2. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy regulačních technických norem k upřesnění obecných podmínek činnosti kolegií orgánů dohledu.

2. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené ve druhém pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

2. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy prováděcích technických norem týkajících se činnosti kolegií orgánů dohledu.

2. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼M11

2. Kolegií orgánů dohledu se mohou účastnit:

a) příslušné orgány odpovědné za dohled nad dceřinými podniky mateřské úvěrové instituce v EU, mateřské finanční holdingové společnosti v EU nebo mateřské smíšené finanční holdingové společnosti v EU;

b) příslušné orgány hostitelské země, ve které jsou usazeny významné pobočky uvedené v článku 42a;

c) případně centrální banky a

d) podle potřeby příslušné orgány třetích zemí, a to s výhradou požadavků důvěrnosti, které jsou podle názoru všech příslušných orgánů rovnocenné požadavkům podle článků 44 až 52.

▼M7

2. Orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě předsedá schůzím daného kolegia a rozhoduje o tom, které příslušné orgány se zúčastní schůze nebo činnosti kolegia. Orgán provádějící dohled na konsolidovaném základě předem podává všem členům kolegia úplné informace o organizaci takových schůzí, o hlavních otázkách, jež mají být projednány, a o zvažovaných činnostech. Orgán provádějící dohled na konsolidovaném základě rovněž plně a včas informuje všechny členy kolegia o činnostech přijatých na uvedených schůzích nebo o provedených opatřeních.

2. Rozhodnutí orgánu provádějícího dohled na konsolidovaném základě bere ohled na významnost činnosti dohledu, která má být plánována nebo koordinována pro uvedené orgány, zejména na její potenciální dopad na stabilitu finančního systému dotčených členských států podle čl. 40 odst. 3 a povinnosti podle čl. 42a odst. 2.

▼M10

2. S výhradou požadavků důvěrnosti podle kapitoly 1 oddílu 2 orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě informuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) o činnostech kolegia orgánů dohledu, a to i v průběhu naléhavých situací, a sdělí mu veškeré informace, které mají zvláštní význam pro účely sblížení dohledu.

▼B

Článek 132

1. Příslušné orgány úzce spolupracují. Poskytují si informace, které jsou zásadní nebo významné pro výkon úkolů dohledu, které jim byly uloženy touto směrnicí. Za tímto účelem příslušné orgány na požádání sdělí všechny významné informace a z vlastního podnětu sdělí všechny zásadní informace.

▼M10

1. Příslušné orgány pro účely této směrnice spolupracují s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví) v souladu s nařízením (EU) č. 1093/2010.

1. Příslušné orgány poskytnou Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) veškeré informace nezbytné k tomu, aby mohl tento orgán plnit

své povinnosti podle této směrnice a podle nařízení (EU) č. 1093/2010, v souladu s článkem 35 uvedeného nařízení.

▼B

1. Informace podle prvního pododstavce se považují za zásadní, jestliže mohou podstatně ovlivnit posouzení finančního zdraví úvěrové instituce nebo finanční instituce v jiném členském státě.

▼M11

1. Příslušné orgány vykonávající dohled nad konsolidovaným základem nad mateřskými úvěrovými institucemi v EU a nad úvěrovými institucemi kontrolovanými mateřskými finančními holdingovými společnostmi v EU nebo mateřskými smíšenými finančními holdingovými společnostmi v EU, zejména předají příslušným orgánům jiných členských států, které vykonávají dohled nad dceřinými podniky těchto mateřských podniků, veškeré významné informace. Při určování rozsahu významných informací se přihlíží k významu daných dceřiných podniků ve finančním systému dotčených členských států.

▼B

1. Zásadní informace uvedené v prvním pododstavci zahrnují zejména tyto položky:

▼M11

a) určení právní, řídicí a organizační struktury skupiny, včetně všech regulovaných podniků, neregulovaných dceřiných podniků a významných poboček patřících do skupiny, mateřských podniků, v souladu s čl. 12 odst. 3, čl. 22 odst. 1 a čl. 73 odst. 3, jakož i určení orgánů příslušných pro regulované podniky ve skupině,

▼B

b) postupy získávání informací od úvěrových institucí, které jsou součástí skupiny, a ověřování těchto informací,

c) nepříznivý vývoj v úvěrových institucích nebo v jiných subjektech skupiny, který by mohl úvěrové instituce vážně ohrozit, a

d) významné sankce a výjimečná opatření, která příslušné orgány přijaly v souladu s touto směrnicí, včetně dodatečného požadavku na kapitál podle ►M7 čl. 136 odst. 1 ◀ a jakéhokoli omezení využívání pokročilého přístupu k měření pro výpočet kapitálových požadavků podle článku 105.

▼M10

1. Příslušné orgány mohou upozornit Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) na tyto případy:

a) některý příslušný orgán nesdělil informace zásadního významu, nebo

b) žádost o spolupráci, zejména o výměnu informací byla zamítnuta nebo jí nebylo v přiměřené lhůtě vyhověno.

1. Aniž je dotčen článek 258 Smlouvy o fungování Evropské unie, může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) v případech uvedených v sedmém pododstavci postupovat v souladu s pravomocemi, které mu jsou svěřeny podle článku 19 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼B

2. Orgány příslušné k dohledu nad úvěrovými institucemi kontrolovanými mateřskou úvěrovou institucí v EU se obrátí, je-li to možné, na příslušný orgán uvedený v čl. 129 odst. 1, jestliže potřebují informace o uplatňování přístupů a metodik stanovených touto směrnicí, které by daný orgán již mohl mít k dispozici.

3. Dříve než příslušné orgány přijmou rozhodnutí, které má význam pro úkoly dohledu jiných příslušných orgánů, vzájemně se konzultují ohledně následujících bodů:

a) změn ve složení akcionářů nebo v organizační či řídicí struktuře úvěrových institucí ve skupině, pro něž je nutný souhlas nebo povolení příslušných orgánů, a

b) významných sankcí nebo výjimečných opatření přijatých příslušnými orgány, včetně dodatečného požadavku na kapitál podle ►M7 čl. 136 odst. 1 ◀ a jakéhokoli omezení využívání pokročilého přístupu k měření pro výpočet kapitálových požadavků podle článku 105.

3. Pro účely písmene b) se vždy uskuteční konzultace s orgány příslušnými k dohledu na konsolidovaném základě.

3. Příslušný orgán se však může v naléhavých případech nebo v případech, kdy by konzultace ohrozila účinnost rozhodnutí, rozhodnout, že od ní upustí. V takovém případě neprodleně vyrozumí ostatní příslušné orgány.

Článek 133

1. Orgány příslušné k dohledu na konsolidovaném základě vyžadují pro účely dohledu plnou konsolidaci všech úvěrových a finančních institucí, které jsou dceřinými podniky mateřského podniku.

1. Příslušné orgány však mohou vyžadovat pouze poměrnou konsolidaci, pokud je podle jejich názoru odpovědnost mateřského podniku, který drží podíl na kapitálu, omezena na výši tohoto podílu s ohledem na odpovědnost ostatních akcionářů nebo společníků, jejichž platební schopnost je uspokojivá. Odpovědnost ostatních akcionářů a společníků se stanoví výslovně, popřípadě též prostřednictvím jejich písemného podepsaného prohlášení.

1. Jsou-li podniky propojeny vztahem ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 83/349/EHS, určí příslušné orgány způsob, jakým se provede konsolidace.

2. Orgány příslušné k dohledu na konsolidovaném základě vyžadují poměrnou konsolidaci účastí v úvěrových a finančních institucích, které jsou řízeny podnikem zahrnutým do konsolidace spolu s jedním nebo více podniky nezahrnutými do konsolidace, je-li

odpovědnost těchto podniků omezena na výši jejich podílu na kapitálu.

3. V případě jiných účastí nebo kapitálových vazeb než těch, které jsou uvedeny v odstavcích 1 a 2, určí příslušné orgány, zda a jak má být konsolidace provedena. Zejména mohou povolit nebo požadovat využití ekvivalenční metody. Tato metoda nicméně nevede k zahrnutí daných podniků do dohledu na konsolidovaném základě.

Článek 134

1. Aniž je dotčen článek 133, určí příslušné orgány, zda a jak má být provedena konsolidace v následujících případech:

a) pokud podle názoru příslušných orgánů úvěrová instituce uplatňuje podstatný vliv na jednu nebo více úvěrových nebo finančních institucí, ale nemá účast v těchto institucích ani k nim nemá jiné kapitálové vazby a

b) pokud jsou dvě nebo více úvěrových nebo finančních institucí podřízeny jednomu vedení jinak než na základě smlouvy nebo stanov.

1. Příslušné orgány mohou povolit nebo vyžadovat zejména metodu uvedenou v článku 12 směrnice 83/349/EHS. Tato metoda nicméně nevede k zahrnutí daných podniků do dohledu na konsolidovaném základě.

2. Je-li v souladu s články 125 a 126 vyžadován konsolidovaný dohled, zahrnou se do konsolidace podniky pomocných služeb a společností spravující aktiva definované ve směrnici 2002/87/ES v případech uvedených v článku 133 a v odstavci 1 tohoto článku v souladu s metodami tam stanovenými.

▼M11

Článek 135

Členské státy požadují, aby osoby, které skutečně řídí podnikání finanční holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti, měly dostatečně dobrou pověst a dostatečné zkušenosti pro výkon těchto funkcí.

▼B

Článek 136

1. Příslušné orgány vyžadují, aby úvěrová instituce, která neplní požadavky této směrnice, včas přijala nezbytná opatření a učinila kroky nezbytné k nápravě této situace.

1. Příslušné orgány mohou za tímto účelem přijmout následující opatření:

a) nařídít úvěrové instituci, aby držela kapitál nad minimální úrovní stanovenou v článku 75,

b) požadovat posílení zavedených uspořádání, postupů, mechanismů a prováděných strategií tak, aby odpovídaly požadavkům uvedeným v člancích 22 a 123,

c) požadovat, aby úvěrová instituce používala specifický systém tvorby opravných položek a rezerv nebo zacházení s aktivy ve smyslu kapitálových požadavků,

d) zakázat nebo omezit obchody, operace nebo síť úvěrových institucí, a

e) požadovat snížení rizika obsaženého v činnostech, produktech a systémech úvěrových institucí,

▼M9

f) požadovat od úvěrových institucí omezení pohyblivé složky odměny stanovením její výše jako procentního podílu celkových čistých výnosů v případě, že je tato složka odměny neslučitelná s udržováním řádného kapitálového základu,

g) požadovat od úvěrových institucí, aby použily čistý zisk k posílení kapitálového základu.

▼B

1. Přijetí těchto opatření podléhá kapitole 1 oddílu 2.

2. Příslušné orgány uloží zvláštní kapitálový požadavek převyšující minimální úroveň stanovenou v článku 75 alespoň takovým úvěrovým institucím, které nespĺňují požadavky článků 22, 109 a 123 nebo u kterých byl zjištěn negativní výsledek ve smyslu čl. 124 odst. 3, pokud je nepravděpodobné, že by jiná opatření vedla k dostatečnému zlepšení uspořádání, postupů, mechanismů a strategií ve vhodném časovém horizontu.

▼M9

Pro účely určení přiměřené úrovně kapitálu na základě přezkumu a vyhodnocení provedených podle článku 124 příslušné orgány posoudí, zda je pro zachycení rizik, jimž úvěrová instituce je či může být vystavena, nutné uložit specifický požadavek ohledně kapitálu přesahující minimální úroveň, s přihlédnutím:

a) ke kvantitativním a kvalitativním aspektům procesu hodnocení úvěrových institucí uvedeného v článku 123;

b) k systémům, postupům a mechanismům úvěrových institucí uvedeným v článku 22;

c) k výsledku přezkumu a vyhodnocení provedených v souladu s článkem 124.

▼B

Článek 137

1. Dokud nebudou koordinovány metody konsolidace, stanoví členské státy pro případy, kdy je mateřským podnikem jedné nebo více úvěrových institucí smíšená holdingová společnost, že orgány příslušné k vydávání povolení a dohledu nad těmito úvěrovými institucemi požadují na těchto smíšených holdingových společnostech a jejich dceřiných podnicích přímo nebo prostřednictvím dceřiných podniků, které jsou úvěrovými institucemi, aby jim poskytly informace významné pro účely dohledu nad dceřinými podniky, které jsou úvěrovými institucemi.

2. Členské státy stanoví, že jejich příslušné orgány mohou provádět nebo nechat provádět externími inspektory kontroly na místě k ověření informací obdržných od smíšených holdingových společností a jejich dceřiných podniků. Je-li smíšená holdingová společnost nebo některý z jejích dceřiných podniků pojišťovnou, lze rovněž použít postupy podle čl. 140 odst. 1. Nachází-li se smíšená holdingová společnost nebo některý z jejích dceřiných podniků v jiném členském státě než její dceřiný podnik, který je úvěrovou institucí, provede se ověření informací na místě postupy podle článku 141.

Článek 138

1. Aniž je dotčena kapitola 2 oddíl 5, zajistí členské státy, že v případě, kdy je mateřským podnikem jedné či více úvěrových institucí smíšená holdingová společnost, vykonávají příslušné orgány pověřené dohledem nad těmito úvěrovými institucemi obecný dohled nad transakcemi mezi úvěrovou institucí a smíšenou holdingovou společností a jejími dceřinými podniky.

2. Příslušné orgány požadují, aby úvěrové instituce zavedly přiměřené postupy pro řízení rizik a mechanismy vnitřní kontroly, včetně řádných výkaznických a účetních postupů, aby vhodným způsobem zjišťovaly, oceňovaly, sledovaly a kontrolovaly transakce se svou mateřskou smíšenou holdingovou společností a jejími dceřinými podniky. Příslušné orgány požadují, aby úvěrové instituce hlásily každou významnou transakci s těmito subjekty, kromě transakcí uvedených v článku 110. Tyto postupy a významné transakce podléhají kontrole příslušných orgánů.

2. Pokud tyto transakce uvnitř skupiny ohrožují finanční situaci úvěrové instituce, přijme příslušný orgán pověřený dohledem nad institucí vhodná opatření.

Článek 139

1. Členské státy učiní nezbytné kroky k zajištění toho, aby neexistovaly žádné právní překážky znemožňující podnikům zahrnutým do dohledu na konsolidovaném základě, smíšeným holdingovým společnostem a jejich dceřiným podnikům nebo dceřiným podnikům typu uvedeného v čl. 127 odst. 3 vzájemnou výměnu informací významných pro účely dohledu v souladu s články 124 až 138 a tímto článkem.

2. Nacházejí-li se mateřský podnik a kterýkoli z jeho dceřiných podniků, jež jsou úvěrovými institucemi, v různých členských státech, předávají si příslušné orgány těchto členských států veškeré významné informace k umožnění nebo usnadnění dohledu na konsolidovaném základě.

2. Nevykonávají-li příslušné orgány členského státu, v němž se nachází mateřský podnik, samy dohled na konsolidovaném základě podle článků 125 a 126, mohou být vyzvány orgány příslušnými k dohledu, aby požádaly mateřský podnik o informace významné pro účely dohledu na konsolidovaném základě a předaly je těmto orgánům.

▼M11

3. Členské státy povolí výměnu informací mezi svými příslušnými orgány, jak je uvedeno v odstavci 2, s tím, že v případě finančních holdingových společností, smíšených finančních holdingových společností, finančních institucí nebo podniků pomocných služeb shromažďování ani držení informací neznamená, že by dotčené příslušné orgány musely plnit dohlížecí úlohu ve vztahu k těmto institucím nebo podnikům samotným.

▼B

3. Podobně členské státy povolí svým příslušným orgánům výměnu informací, jak je uvedeno v článku 137, s tím, že sběr ani držení informací nemá za následek, že by dotčené příslušné orgány musely plnit dohlížecí úlohu ve vztahu ke smíšeným holdingovým společnostem a jejich dceřiným podnikům, jež nejsou úvěrovými institucemi, nebo k dceřiným podnikům typu uvedeného v čl. 127 odst. 3.

Článek 140

▼M11

1. Má-li úvěrová instituce, finanční holdingová společnost, smíšená finanční holdingová společnost nebo holdingová společnost se smíšenou činností kontrolu nad jedním nebo více dceřinými podniky, jež jsou pojišťovnami nebo jinými podniky poskytujícími investiční služby, ke kterým je třeba povolení, příslušné orgány a orgány pověřené veřejným úkolem dohledu nad pojišťovnami nebo jinými podniky poskytujícími investiční služby úzce spolupracují. Aniž jsou dotčeny jejich pravomoci, poskytují si tyto orgány navzájem informace, které zjednodušují jejich úkol a umožňují dohled nad činností a celkovou finanční situací podniků podléhajících jejich dohledu.

▼B

2. Na informace obdržené v rámci dohledu na konsolidovaném základě, a zejména na jakoukoli výměnu informací mezi příslušnými orgány podle této směrnice, se vztahuje profesní tajemství vymezené v kapitole 1 oddíle 2.

▼M11

3. Příslušné orgány vykonávající dohled na konsolidovaném základě sestaví seznamy finančních holdingových společností nebo smíšených finančních holdingových společností uvedených v čl. 71 odst. 2. Tyto seznamy předávají příslušným orgánům ostatních členských států, Evropskému orgánu pro bankovníctví a Komisi.

Článek 141

Přejí-li si příslušné orgány některého ze členských států při uplatňování této směrnice v konkrétních případech ověřit informace o úvěrové instituci, finanční holdingové společnosti, finanční instituci, podniku pomocných služeb, holdingové společnosti se smíšenou činností, smíšené finanční holdingové společnosti, dceřiném podniku typu uvedeného v článku 137 nebo dceřiném podniku typu uvedeného v čl. 127 odst. 3, které se

nacházejí v jiném členském státě, požádají příslušné orgány daného členského státu, aby toto ověření mohlo být provedeno. Orgány, které žádost obdrží, vyhoví v rámci své pravomoci žádosti tak, že toto ověření samy provedou nebo umožní orgánům, jež žádost podaly, aby ověření provedly samy, anebo umožní ověření auditorem nebo odborníkem. Příslušný orgán, který žádost podal, se může účastnit ověřování, neprovádí-li ověřování sám.

Článek 142

Aniž jsou dotčeny jejich trestněprávní předpisy, stanoví členské státy, že finančním holdingovým společností, smíšeným finančním holdingovým společností a holdingovým společností se smíšenou činností nebo jejich výkonným ředitelům lze v případě porušení právních nebo správních předpisů přijatých k provedení článků 124 až 141 a tohoto článku ukládat sankce nebo přijímat opatření k ukončení zjištěného protiprávního jednání, popřípadě k zamezení jeho příčin. Příslušné orgány úzce spolupracují, aby zajistily, že sankce a opatření povedou k žádoucím výsledkům, zvláště nenachází-li se ústřední vedení nebo hlavní místo činnosti finanční holdingové společnosti, smíšené finanční holdingové společnosti nebo holdingové společnosti se smíšenou činností ve stejném členském státě jako její sídlo.

▼B

Článek 143

▼M11

1. Jestliže úvěrová instituce, jejímž mateřským podnikem je úvěrová instituce, finanční holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost se skutečným sídlem v třetí zemi, nepodléhá dohledu na konsolidovaném základě podle článků 125 a 126, ověřují příslušné orgány, zda tato úvěrová instituce podléhá dohledu na konsolidovaném základě ze strany příslušného orgánu třetí země, který je rovnocenný dohledu upravenému zásadami stanovenými v této směrnici.

Ověření provádí příslušný orgán, který by byl odpovědný za dohled na konsolidovaném základě, pokud by se použil odstavec 3, na žádost mateřského podniku nebo kteréhokoli z regulovaných podniků povolených v Unii nebo z vlastního podnětu. Tento příslušný orgán konzultuje ostatní dotčené příslušné orgány.

▼B

2. Komise může požádat Evropský bankovní výbor, aby poskytl obecné pokyny ohledně toho, zda je pravděpodobné, že opatření dohledu na konsolidovaném základě příslušných orgánů ve třetích zemích dosahují cílů dohledu na konsolidovaném základě, jak jsou vymezeny v této kapitole, ve vztahu k úvěrovým institucím, jejichž mateřský podnik má skutečné sídlo ve třetí zemi. Výbor tyto pokyny průběžně přezkoumává a přihlíží ke všem změnám dohledu na konsolidovaném základě prováděného takovými příslušnými orgány.

►M10 Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) je Komisi a Evropskému bankovnímu výboru nápomocen při plnění uvedených úkolů, včetně

toho, zda by takové obecné pokyny měly být aktualizovány. ◀

▼M10

2. Příslušný orgán, který provádí ověření uvedená v odst. 1 prvním pododstavci, k těmto obecným pokynům přihlíží. Pro tento účel příslušný orgán konzultuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) před přijetím rozhodnutí.

▼B

3. Pokud takový rovnocenný dohled neexistuje, použijí členské státy na úvěrovou instituci obdobně tuto směrnici nebo povolí svým příslušným orgánům uplatňovat jiné vhodné techniky dohledu, které dosahují cíle dohledu nad úvěrovými institucemi na konsolidovaném základě.

3. Tyto techniky dohledu schválí po konzultaci s ostatními dotčenými příslušnými orgány příslušný orgán, který by byl pověřený dohledem na konsolidovaném základě.

▼M11

3. Příslušné orgány mohou zejména požadovat ustavení finanční holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti se skutečným sídlem v Unii a mohou uplatnit ustanovení o dohledu na konsolidovaném základě nad konsolidovanou situací této finanční holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti.

▼M10

3. Techniky dohledu se zaměří na dosažení cílů dohledu na konsolidovaném základě, jak jsou vymezeny v této kapitole, a oznámí se ostatním dotčeným příslušným orgánům, Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) a Komisi.

▼B

Oddíl 2

Zveřejňování údajů příslušnými orgány

Článek 144

Příslušné orgány zveřejní tyto informace:

a) znění právních a správních předpisů a administrativních a obecných pokynů přijatých v jejich členském státě v oblasti obezřetnostní regulace,

b) způsob, jakým v praxi provádějí možnosti a případy vlastního uvážení obsažené v právních a správních předpisech Společenství,

c) obecná kritéria a metodiky, které používají při přezkumu a hodnocení podle článku 124, a

d) aniž jsou dotčena ustanovení kapitoly 1 oddílu 2, souhrnné statistické údaje o hlavních aspektech

uplatňování obezřetnostního rámce v každém členském státě.

Údaje zveřejněné podle prvního pododstavce jsou takové, že umožní smysluplné srovnání přístupů přijatých příslušnými orgány různých členských států. Údaje se zveřejňují v jednotném formátu a pravidelně se aktualizují. Údaje jsou přístupné elektronicky na jednotné adrese.

▼M10

Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy prováděcích technických norem pro určení formátu, struktury, obsahu a data každoročního zveřejnění údajů podle tohoto článku. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi tyto návrhy prováděcích technických norem do 1. ledna 2014.

Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼B

KAPITOLA 5

Zveřejňování údajů úvěrovými institucemi

Článek 145

1. Pro účely této směrnice zveřejní úvěrové instituce informace stanovené v příloze XII části 2, s výhradou ustanovení článku 146.

2. Uznání nástrojů a metodik uvedených v příloze XII části 3 příslušnými orgány podle kapitoly 2 oddílu 3 pododdílů 2 a 3 a článku 105 je podmíněno tím, že úvěrové instituce zveřejní informace, které jsou uvedeny v příloze XII části 3.

▼M9

3. Úvěrové instituce přijmou formální zásady pro plnění požadavků na zveřejnění uvedených v odstavcích 1 a 2 a zavedou zásady pro hodnocení přiměřenosti zveřejňovaných údajů, včetně jejich ověřování a frekvence zveřejňování. Úvěrové instituce zavedou rovněž zásady pro hodnocení toho, zda jejich zveřejňované údaje plně informují účastníky trhu o rizikovém profilu daných úvěrových institucí.

Jestliže tyto zveřejňované údaje neinformují účastníky trhu o rizikovém profilu v plném rozsahu, zveřejní úvěrové instituce údaje nutné vedle údajů požadovaných v souladu s odstavcem 1. Jsou však povinny zveřejňovat pouze údaje, jež jsou podstatné a nejsou citlivé či důvěrné podle technických kritérií stanovených v části 1 přílohy XII.

▼B

4. Úvěrové instituce by na vyzvání měly vysvětlit svá ratingová rozhodnutí malým a středním podnikům a

jiným podnikům žádajícím o půjčky, přičemž toto vysvětlení by mělo být na požádání poskytnuto písemně. Pokud by se jejich dobrovolný závazek v tomto směru ukázal jako nedostatečný, přijmou se právní opatření na vnitrostátní úrovni. Správní náklady na vysvětlení musí být v přiměřeném poměru k výši půjčky.

Článek 146

1. Aniž je dotčen článek 145, nemusí úvěrové instituce zveřejňovat některé z údajů vyjmenovaných v příloze XII části 2, jestliže údaje, které by byly zveřejněny, se podle kritéria uvedeného v příloze XII části 1 bodě 1 nepovažují za zásadní.

2. Aniž je dotčen článek 145, nemusí úvěrové instituce zveřejňovat některé z údajů vyjmenovaných v příloze XII částech 2 a 3, jestliže údaje, které by byly zveřejněny, se podle kritérií uvedených v příloze XII části 1 bodech 2 a 3 považují za citlivé nebo důvěrné.

3. Ve výjimečných případech uvedených v odstavci 2 dotčená úvěrová instituce ve svém zveřejnění prohlásí, že určité údaje nebyly zahrnuty, uvede, z jakého důvodu se tak stalo, a poskytne o daném tématu, na něž se vztahuje požadavek na zveřejnění, obecnější informace, pokud uvedené údaje nejsou klasifikovány jako citlivé nebo důvěrné podle přílohy XII části 1 bodů 2 a 3.

▼M11

Článek 146a

Členské státy požadují od úvěrových institucí, aby na úrovni bankovní skupiny každoročně zveřejnily, buď v plné podobě nebo ve formě odkazu na rovnocenné informace, popis své právní, fiducií a organizační struktury.

▼B

Článek 147

1. Úvěrové instituce zveřejňují údaje vyžadované článkem 145 nejméně jednou ročně. Údaje se zveřejňují co nejdříve.

2. Úvěrové instituce rovněž rozhodnou, zda je s ohledem na kritéria stanovená v příloze XII části 1 bodě 4 nutné zveřejňovat požadované údaje častěji, než je stanoveno v odstavci 1.

Článek 148

1. Úvěrové instituce mohou samy určit, kde a na jakém nosiči zveřejní požadované údaje a jak je ověřit, aby byly řádně splněny požadavky na zveřejnění stanovené v článku 145. V proveditelné míře se všechny požadované údaje zveřejní na jednom místě nebo nosiči.

2. Rovnocenné zveřejnění údajů, které úvěrové instituce provedly podle požadavků na účetnictví, kotování na burze nebo jiných požadavků, lze považovat za splnění článku 145. Jestliže nejsou zveřejňované údaje zahrnuty do účetní závěrky, úvěrové instituce uvedou, kde je lze nalézt.

Článek 149

Bez ohledu na články 146 až 148 členské státy udělí příslušným orgánům oprávněním požadovat na úvěrových institucích, aby:

- zveřejnily jedno nebo více sdělení podle požadavků uvedených v příloze XII částech 2 a 3,
- zveřejnily jedno nebo více sdělení častěji než jednou za rok a aby pro zveřejnění stanovily lhůty,
- využily ke zveřejnění jiná místa a nosiče než účetní závěrku a
- ověřily zveřejněná sdělení, na něž se nevztahuje statutární audit, zvláštními prostředky.

HLAVA VI

►M9 AKTY V PŘENESENÉ PRAVOMOCI A ZMOCŇOVACÍ USTANOVENÍ ◄

Článek 150

▼M9

1. Aniž je, co se týče kapitálu, dotčen návrh, který má Komise předložit podle článku 62, přijímají se technické úpravy v následujících oblastech prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci postupem podle článků 151a a za podmínek stanovených v článcích 151b a 151c:

- vyjasnění definic pro zajištění jednotného uplatňování této směrnice,
- vyjasnění definic tak, aby byl při uplatňování této směrnice brán zřetel na vývoj finančních trhů,
- přizpůsobení terminologie a znění definic terminologii a znění definic v pozdějších aktech týkajících se úvěrových institucí a souvisejících oblastí,
- rozšíření nebo terminologická úprava seznamu zmíněného v článcích 23 a 24 a obsaženého v příloze 1 se zřetelem k vývoji na finančních trzích,
- oblastí, v nichž si příslušné orgány vyměňují informace, uvedené v článku 42,
- technické úpravy článků 56 až 67 a článku 74 v důsledku vývoje účetních standardů nebo požadavků, které berou v úvahu právní předpisy Unie, nebo s ohledem na sblížování postupů v oblasti dohledu,
- změna seznamu kategorií expozic uvedeného v článcích 79 a 86 se zřetelem k vývoji na finančních trzích,
- hodnota uvedená v čl. 79 odst. 2 písm. c), čl. 86 odst. 4 písm. a), příloze VII části 1 bodě 5 a v příloze VII části 2 bodě 15 se zřetelem k účinkům inflace,
- seznam a klasifikace podrozvahových položek v přílohách II a IV,
- úprava příloh III a V až XII se zřetelem k vývoji na finančních trzích (zejména k novým finančním

produktům) nebo k vývoji účetních standardů nebo požadavků, které berou v úvahu právní předpisy Unie, nebo s ohledem na sblížování postupů v oblasti dohledu.

1a. Následující opatření se přijmou regulativním postupem podle článku 151 odst. 2a:

- technické úpravy seznamu v článku 2,
- změna výše počátečního kapitálu stanovené v článku 9 se zřetelem k hospodářskému a měnovému vývoji,

▼B

►M9

2. Komise může přijmout následující opatření:

a) upřesnění velikosti náhlých a neočekávaných změn úrokových sazeb uvedených v čl. 124 odst. 5,

b) dočasné snížení minimální úrovně kapitálu stanovené v článku 75 nebo rizikových vah stanovených v hlavě V kapitole 2 oddílu 3 se zřetelem ke zvláštním okolnostem,

▼M7

c) vyjasnění výjimek stanovených v článku 113,

▼B

d) upřesnění klíčových aspektů, o nichž se podle čl. 144 odst. 1 písm. d), zveřejňují souhrnné statistické údaje nebo

e) upřesnění formátu, struktury, obsahu a data každoročního zveřejnění údajů podle článku 144,

▼M2

f) úpravy obezřetnostních kritérií stanovených v čl. 19a odst. 1 s cílem zohlednit budoucí vývoj a zajistit jednotné uplatňování této směrnice.

▼M9

Opatření uvedená v prvním pododstavci písm. a), b), c) a f) se přijmou prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s články 151a, a za podmínek stanovených v článcích 151b a 151c. Opatření uvedená v prvním pododstavci písm. d) a e) se přijmou regulativním postupem podle čl. 151 odst. 2a.

▼M4 —————

▼M10

3. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování této směrnice vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy prováděcích technických norem pro podmínky uplatňování:

a) přílohy V bodů 15 až 17;

b) přílohy V bodu 23 písm. l), pokud jde o stanovení kritéria pro určení vhodného poměru mezi pevnou a

pohyblivou složkou celkové odměny, a přílohy V bodu 23 písm. o) podbodu ii) s cílem upřesnit třídy nástrojů splňujících podmínky zde stanovené;

c) přílohy VI části 2, pokud jde o stanovení kvantitativních faktorů uvedených v bodě 12, kvalitativních faktorů uvedených v bodě 13 a srovnávacích standardů uvedených v bodě 14;

3. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi tyto návrhy prováděcích technických norem do 1. ledna 2014.

3. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼B

Článek 151

1. Komisi je nápomocen Evropský bankovní výbor zřízený rozhodnutím Komise 2004/10/ES (34).

▼M9 —————

▼M4

2a. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se články 5 a 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

Doba uvedená v čl. 5 odst. 6 rozhodnutí 1999/468/ES je tři měsíce.

▼M9 —————

▼M9

Článek 151a

Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedené v čl. 150 odst. 1 a čl. 150 odst. 2 druhém pododstavci první větě je svěřena Komisi na období 4 let od 15. prosince 2010. Komise předloží zprávu o přenesené pravomoci nejpozději 6 měsíců před koncem tohoto čtyřletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejnou dlouhá období, pokud je Evropský parlament nebo Rada nezruší v souladu s článkem 151b.

2. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.

3. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek uvedených v článcích 151b a 151c.

Článek 151b

Zrušení přenesení pravomoci

1. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v čl. 150 odst. 1 a čl. 150 odst. 2 druhém pododstavci první větě kdykoli zrušit.

2. Orgán, který zahájí interní postup s cílem rozhodnout, zda zrušit přenesení pravomoci, uvědomí v přiměřené lhůtě před přijetím konečného rozhodnutí druhý orgán a Komisi a uvede pravomoci, jejichž přenesení by mohlo být zrušeno.

3. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určených. Rozhodnutí nabývá účinku okamžitě nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci. Rozhodnutí bude zveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 151c

Námítky proti aktům v přenesené pravomoci

1. Evropský parlament nebo Rada mohou proti aktu v přenesené pravomoci vyslovit námítky ve lhůtě tří měsíců ode dne oznámení. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o tři měsíce.

2. Pokud Evropský parlament ani Rada ve lhůtě uvedené v odstavci 1 námítky proti aktu v přenesené pravomoci nevysloví, je akt v přenesené pravomoci zveřejněn v Úředním věstníku Evropské unie a vstupuje v platnost dnem v něm stanoveným. Akt v přenesené pravomoci může být zveřejněn v Úředním věstníku Evropské unie a vstoupit v platnost před uplynutím tohoto období, pokud Evropský parlament i Rada uvědomí Komisi o svém úmyslu námítky nevyslovit.

3. Akt v přenesené pravomoci nevstoupí v platnost, pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada vysloví námítky ve lhůtě uvedené v odstavci 1. Orgán, který vyslovuje námítky proti aktu v přenesené pravomoci, je v souladu s článkem 296 Smlouvy o fungování Evropské unie odůvodní.

▼B

HLAVA VII

PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

KAPITOLA 1

Přechodná ustanovení

Článek 152

1. Úvěrové instituce, které počítají hodnoty rizikové vážené expozice podle článků 84 až 89, musí mít k dispozici během prvního, druhého a třetího dvanáctiměsíčního období po 31. prosinci 2006 kapitál, který je vždy vyšší než částky uvedené v odstavcích 3, 4 a 5, nebo se jim rovná.

2. Úvěrové instituce, které pro výpočet svých kapitálových požadavků ke krytí operačního rizika používají pokročilý přístup k měření podle článku 105,

musí mít k dispozici během druhého a třetího dvanáctiměsíčního období po 31. prosinci 2006 kapitál, který je vždy vyšší než částky uvedené v odstavcích 4 a 5, nebo se jim rovná.

3. V prvním dvanáctiměsíčním období uvedeném v odstavci 1 činí kapitál 95 % celkového minimálního kapitálu, který by v té době musela mít úvěrová instituce k dispozici podle článku 4 směrnice Rady 93/6/EHS ze dne 15. března 1993 o kapitálové přiměřenosti investičních podniků a úvěrových institucí (35) ve znění uvedené směrnice a směrnice 2000/12/ES platném před 1. lednem 2007.

4. V druhém dvanáctiměsíčním období uvedeném v odstavci 1 činí kapitál 90 % celkového minimálního kapitálu, který by v té době musela mít úvěrová instituce k dispozici podle článku 4 směrnice 93/6/EHS ve znění uvedené směrnice a směrnice 2000/12/ES platném před 1. lednem 2007.

5. Ve třetím dvanáctiměsíčním období uvedeném v odstavci 1 činí kapitál 80 % celkového minimálního kapitálu, který by v té době musela mít úvěrová instituce k dispozici podle článku 4 směrnice 93/6/EHS ve znění uvedené směrnice a směrnice 2000/12/ES platném před 1. lednem 2007.

▼M9

5a. Úvěrové instituce, které vypočítávají hodnotu rizikové vážené expozice podle článků 84 až 89, musí mít do 31. prosince 2011 k dispozici kapitál, který je vždy vyšší než částka uvedená v odstavci 5c nebo případně 5d, nebo se jí rovná.

5b. Úvěrové instituce, které pro výpočet svých kapitálových požadavků ke krytí operačního rizika používají pokročilé přístupy k měření podle článku 105, musí mít do 31. prosince 2011 k dispozici kapitál, který je vždy vyšší než částka uvedená v odstavci 5c nebo případně 5d, nebo se jí rovná.

5c. Částka uvedená v odstavcích 5a a 5b činí 80 % celkového minimálního objemu kapitálu, který by úvěrová instituce musela mít k dispozici podle článku 4 směrnice 93/6/EHS a směrnice 2000/12/ES ve znění platném před 1. lednem 2007.

5d. Po schválení příslušnými orgány může u úvěrových institucí podle odstavce 5e částka uvedená v odstavcích 5a a 5b činit až 80 % celkového minimálního objemu kapitálu, který by tyto úvěrové instituce musely mít k dispozici podle kteréhokoli z článků 78 až 83, článku 103 nebo 104 a směrnice 2006/49/ES ve znění platném před 1. lednem 2011.

5e. Úvěrová instituce může odstavec 5d uplatnit pouze v případě, že přístup založený na interním ratingu nebo pokročilé přístupy k měření určené pro výpočet svých kapitálových požadavků začala používat od 1. ledna 2010 nebo později.

▼B

6. Dodržování požadavků odstavců 1 až 5 se provádí na základě hodnot kapitálu, které jsou plně upraveny tak,

aby odrážely rozdíly mezi výpočtem kapitálu podle směrnice 2000/12/ES a směrnice 93/6/EHS, ve znění uvedených směrnic platném před 1. lednem 2007, a mezi výpočtem kapitálu podle této směrnice, které vyplývají z odděleného zacházení s očekávanými a neočekávanými ztrátami podle článků 84 až 89 této směrnice.

7. Pro účely odstavců 1 až 6 tohoto článku se použijí články 68 až 73.

8. Až do 1. ledna 2008 mohou mít úvěrové instituce za to, že články, z nichž sestává standardizovaný přístup uvedený v hlavě V kapitole 2 oddílu 3 pododdílu 1, jsou nahrazeny články 42 až 46 směrnice 2000/12/ES ve znění platném před 1. lednem 2007.

9. Při využití možnosti uvedené v odstavci 8 platí pro ustanovení směrnice 2000/12/ES následující pravidla:

a) ustanovení uvedené směrnice, na něž odkazují články 42 až 46, se použijí ve znění platném před 1. lednem 2007;

b) „rizikově váženou hodnotou“ uvedenou v čl. 42 odst. 1 uvedené směrnice se rozumí „hodnota rizikově vážené expozice“;

c) výsledky výpočtu podle čl. 42 odst. 2 uvedené směrnice se považují za hodnotu rizikově vážené expozice;

d) „úvěrové deriváty“ se zařadí do seznamu položek s „vysokým rizikem“ v příloze II uvedené směrnice a

e) zacházení uvedené v čl. 43 odst. 3 uvedené směrnice se použije na derivátové nástroje vyjmenované v příloze IV uvedené směrnice, ať už se jedná o rozvahové nebo podrozvahové položky, a výsledky výpočtu provedeného na základě zacházení uvedeného v příloze III se považují za hodnoty rizikově vážené expozice.

10. Při využití možnosti uvedené v odstavci 8 platí pro zacházení s expozicemi, pro něž se používá standardizovaný přístup, následující pravidla:

a) nepoužije se hlava V kapitola 2 oddíl 3 pododdíl 3, který se vztahuje na uznávání snižování úvěrového rizika;

b) příslušné orgány mohou rozhodnout, že se nepoužije hlava V kapitola 2 oddíl 3 pododdíl 4, který se týká sekuritizace.

11. Při využití možnosti uvedené v odstavci 8 se kapitálové požadavky pro krytí operačního rizika podle čl. 75 písm. d) sníží o procento, které odpovídá poměru mezi hodnotou expozice úvěrové instituce, pro něž se hodnoty rizikově vážené expozice vypočítají podle možnosti uvedené v odstavci 8, a mezi celkovou hodnotou expozice.

12. Jestliže úvěrová instituce počítá hodnoty rizikově vážené expozice všech svých expozic podle možnosti uvedené v odstavci 8, mohou použít se články 48 až 50 směrnice 2000/12/ES, které se vztahují k velké angažovanosti, ve znění platném před 1. lednem 2007.

13. Při využití možnosti uvedené v odstavci 8 se odkazy na články 78 až 83 této směrnice považují za odkazy na

články 42 až 46 směrnice 2000/12/ES ve znění platném před 1. lednem 2007.

14. Při využití možností uvedené v odstavci 8 se nepoužijí články 123, 124, 145 a 149 před datem v nich uvedeným.

Článek 153

Průslušné orgány mohou do 31. prosince 2012 povolit, aby se při výpočtu hodnot rizikové vážené expozice pro expozice vyplývající z transakcí týkajících se pronájmu kanceláří nebo jiných obchodních prostor, které se nacházejí na jejich území a splňují kritéria stanovená v příloze VI části 1 bodě 54, přidělila riziková váha 50 %, aniž by se použila příloha VI část 1 body 55 a 56.

Až do 31. prosince 2010 mohou průslušné orgány za účelem vymezení zajištěné části úvěru po splatnosti pro účely přílohy VI uznat jiné zajištění než to, které je způsobilé podle článků 90 až 93.

▼M7

Při výpočtu hodnot rizikové vážené expozice pro účely přílohy VI části 1 bodu 4 se do 31. prosince 2015 ve vztahu k expozicím vůči centrálním vládním členských států nebo centrálním bankám denominovaným a financovaným v domácí měně členského státu přiděluje stejná riziková váha, jaká by se použila na takové expozice denominované a financované v jejich domácí měně.

▼B

Článek 154

1. Do 31. prosince 2011 mohou průslušné orgány každého členského státu stanovovat pro účely přílohy VI části 1 bodu 61 počet dnů po splatnosti až do maximální výše 180 dnů pro expozice uvedené v příloze VI části 1 bodech 12 až 17 a 41 až 43 vůči protistranám, které se nacházejí na jejich území, pokud místní podmínky takovou úpravu umožňují. Konkrétní počet dnů se může u různých druhů produktů lišit.

1. Průslušné orgány, které nevyužijí možností stanovené v prvním pododstavci ve vztahu k expozicím vůči protistranám, které se nacházejí se na jejich území, mohou stanovit vyšší počet dní pro expozice vůči protistranám, které se nacházejí na území jiných členských států, jejichž průslušné orgány této možnosti využily. Konkrétní počet dní nesmí přesáhnout 90 dní a počet dní, které ostatní průslušné orgány stanovily pro expozice vůči těmto protistranám na svém území.

2. Úvěrovým institucím, které do roku 2010 požádají o uplatnění přístupu založeného na interním ratingu (IRB) – za předpokladu, že to schválí průslušné orgány – může být požadavek využívání po dobu tří let, jak jej předpisuje čl. 84 odst. 3, zkrácen na dobu nejméně jednoho roku až do 31. prosince 2009.

3. Úvěrovým institucím, které požádají o využívání vlastních odhadů LGD nebo konverzních faktorů, může být požadavek využívání po dobu tří let, jak jej

předpisuje čl. 84 odst. 4, zkrácen na dva roky až do 31. prosince 2008.

4. Do 31. prosince 2012 mohou průslušné orgány každého členského státu povolit úvěrovým institucím, aby nadále uplatňovaly vůči účastem toho druhu, jak je stanoví čl. 57 písm. o) a které byly nabyty před 20. července 2006, postup stanovený v článku 38 směrnice 2000/12/ES ve znění, v kterém tento článek platil před 1. lednem 2007.

▼M9

5. Až do 31. prosince 2012 nemůže být vážený průměr LGD pro všechny retailové expozice, které jsou zajištěny obytnými nemovitostmi a na které se nevztahují záruky ústředních vlád, nižší než 10 %.

▼B

6. Až do 31. prosince 2017 mohou průslušné orgány členských států vyjmout z přístupu založeného na interním ratingu některé akciové expozice držené úvěrovými institucemi a deefinými podniky v EU úvěrových institucí v daném členském státě k 31. prosinci 2007.

6. Vynětí pozice se měří počtem akcií držených k 31. prosinci 2007 a jakékoli další akcie, jejichž vlastnictví vyplývá přímo z držení daných účastí, pokud tyto akcie nezvyšují poměrný podíl vlastnictví ve společnosti pro správu portfolia.

6. Jestliže nabytí účasti zvýší poměrný podíl vlastnictví v konkrétní účasti, vynětí se na toto zvýšení nevztahuje. Vynětí se rovněž nevztahuje na účasti, na něž se původně vztahovalo, ale které byly prodány a pak zpětně odkoupeny.

6. Akciové expozice, na něž se vztahuje toto přechodné ustanovení, podléhají kapitálovým požadavkům vypočítaným v souladu s hlavou V kapitolou 2 oddílem 3 pododdílem 1.

7. Do 31. prosince 2011 mohou průslušné orgány každého členského státu pro expozice vůči podnikům stanovit počet dnů po splatnosti, který musí všechny úvěrové instituce v jeho jurisdikci respektovat podle definice „selhání“ uvedené v příloze VII části 4 bodě 44 v případě expozic vůči protistranám tohoto typu, které se nacházejí v daném členském státě. Konkrétní číslo spadá do rozmezí 90 a více dnů až do 180 dnů, jestliže je to vhodné vzhledem k místním podmínkám. V případě expozic vůči protistranám tohoto typu, které se nacházejí na území jiných členských států, průslušné orgány stanoví počet dnů po splatnosti, který není vyšší než počet dnů, který stanovil průslušný orgán daného členského státu.

▼M7

8. Úvěrové instituce, které do 31. prosince 2010 nesplní omezení stanovená v čl. 66 odst. 1a, vypracují strategie a postupy o nutných opatřeních k řešení této situace před daty stanovenými v odstavci 9 tohoto článku.

8. Tato opatření se přezkoumají podle článku 124.

9. Nástroje, které byly do 31. prosince 2010 podle vnitrostátního práva považovány za ekvivalentní položkám uvedeným v čl. 57 písm. a), b) a c), ale nevztahuje se na ně čl. 57 písm. a), nebo které nesplňují kritéria stanovená v článku 63a, se do 31. prosince 2040 považují za nástroje spadající do působnosti čl. 57 písm. ca), s výhradou těchto omezení:

a) až 20 % součtu písmen a) až ca) článku 57 minus součet písmen i), j) a k) uvedeného článku v rozmezí 10 až 20 let po 31. prosinci 2010;

b) až 10 % součtu písmen a) až ca) článku 57 minus součet písmen i), j) a k) uvedeného článku v rozmezí 20 až 30 let po 31. prosinci 2010.

9. Evropský výbor orgánů bankovního dohledu sleduje emisi těchto nástrojů do 31. prosince 2010.

10. Pro účely oddílu 5 se na pohledávky a jiné expozice vůči institucím, které vznikly před 31. prosincem 2009, nadále uplatní stejné zacházení jako v případě opatření uplatňovaných v souladu s čl. 115 odst. 2 a článkem 116, protože vznikly před 7. prosincem 2009; takové zacházení se však uplatní nejdéle do 31. prosince 2012.

11. Do 31. prosince 2012 je období uvedené v čl. 129 odst. 3 stanoveno na šest měsíců.

▼B

Článek 155

Až do 31. prosince 2012 v případě úvěrových institucí, jejichž relevantní ukazatel linie podnikání „obchodování a prodej“ představuje alespoň 50 % součtu relevantních ukazatelů pro všechny linie podnikání v souladu s přílohou X částí 2 body 1 až 4, mohou členské státy uplatnit na linii podnikání „obchodování a prodej“ procentní míru 15 %.

KAPITOLA 2

Závěrečná ustanovení

▼M7

Článek 156

▼M10

Komise ve spolupráci s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví) a členskými státy a se zřetelem k příspěvku Evropské centrální banky pravidelně kontroluje, zda tato směrnice, spolu se směrnicí 2006/49/ES, má významný dopad na hospodářský cyklus, a v návaznosti na tuto kontrolu zváží, zda existuje důvod k přijetí jakýchkoli nápravných opatření.

▼M7

Na základě této analýzy a se zřetelem k příspěvku Evropské centrální banky Komise vypracuje jednou za dva roky zprávu, kterou předloží spolu s jakýmkoli vhodnými návrhy Evropskému parlamentu a Radě.

Příspěvky od stran přijímajících úvěr a poskytujících úvěr se při vypracování zprávy berou ve vhodné míře na vědomí.

Do 31. prosince 2009 Komise přezkoumá tuto směrnici jako celek s cílem lépe analyzovat problémy obezřetnostní politiky na makroúrovni a účinněji na ně reagovat, přičemž přezkoumá také

a) opatření, která zmiřují výkyvy obchodního cyklu, včetně povinnosti, aby úvěrové instituce vytvářely v příznivých obdobích proticyklické rezervy, které lze využít při poklesu;

b) principy pro výpočet kapitálových požadavků podle této směrnice a

c) doplňková opatření pro povinnosti úvěrových institucí stanovené podle rizik s cílem omezit vytváření pákového efektu v bankovním systému.

▼M9

Komise do 1. dubna 2013 přezkoumá ustanovení o odměňování, včetně ustanovení uvedených v přílohách V a XII, a podá o nich zprávu, přičemž se zaměří především na účinnost, provádění a prosazování těchto ustanovení a zohlední mezinárodní vývoj. Účelem tohoto přezkumu je zjistit případné mezery vyplývající z uplatnění zásady proporcionality na uvedená ustanovení. Komise svoji zprávu předloží Evropskému parlamentu a Radě spolu s případnými vhodnými návrhy.

V zájmu zajištění souladu a rovných podmínek podrobí Komise provádění článku 54 přezkumu, při němž se zaměří na soulad těchto sankcí a jiných opatření uložených a prováděných v celé Unii a v případě potřeby předloží návrhy na změny.

Komisi pravidelným přezkum uplatňování této směrnice zajistí, aby způsob jejího uplatňování nevedl ke zjevné diskriminaci mezi úvěrovými institucemi na základě jejich právní struktury či modelu vlastnictví.

Aby se zajistil soulad v obezřetnostním přístupu ke kapitálu, přezkoumá Komise význam odkazu na nástroje ve smyslu čl. 66 odst. 1a písm. a) v čl. 23 písm. o) bod ii) přílohy V pro tuto směrnici, jakmile zahájí přezkum definice kapitálových nástrojů v souladu s články 56 až 67.

▼M7

Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o výše zmíněných otázkách s vhodnými návrhy.

Komise co nejdříve, a nejpozději do 31. prosince 2009, předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o dalších potřebných reformách systému dohledu, včetně příslušných článků této směrnice, a v souladu s platným postupem podle Smlouvy i vhodné legislativní návrhy.

Do 1. ledna 2011 Komise zhodnotí pokrok, jehož dosáhl ►M10 Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) ◄ při vytváření jednotných formátů a pokud jde o četnost a data podávání zpráv podle čl. 74

odst. 2. O výsledcích tohoto přezkumu Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu.

Do 31. prosince 2011 Komise přezkoumá uplatňování této směrnice a vypracuje o této otázce zprávu, přičemž se zaměří zejména na veškeré aspekty článků 68 až 73 a čl. 80 odst. 7 a 8 a na její uplatňování na financování mikroúvěrů, a tuto zprávu předloží Evropskému parlamentu a Radě společně s vhodnými návrhy.

Do 31. prosince 2011 Komise přezkoumá uplatňování čl. 113 odst. 4, přičemž posoudí rovněž otázku, zda by udeřování výjimek mělo být v pravomoci členských států, a vypracuje o tom zprávu, kterou předloží Evropskému parlamentu a Radě společně s vhodnými návrhy. S ohledem na možné zrušení diskrečních pravomocí členských států podle čl. 113 odst. 4 písm. c) a na jejich případné uplatňování na úrovni EU se Komise v tomto přezkumu zejména soustředí na účinnost řízení rizik skupin a současně zajistí zavedení dostatečných záruk s cílem zajistit finanční stabilitu ve všech členských státech, pod jejichž jurisdikci spadá subjekt dotčené skupiny.

Do 31. prosince 2009 Komise přezkoumá opatření na posílení transparentnosti mimoburzovních trhů, včetně trhů se swapy úvěrového selhání, jako je například zúčtování prostřednictvím centrálních protistran, a vypracuje o tom zprávu, kterou předloží Evropskému parlamentu a Radě společně s vhodnými návrhy.

Do 31. prosince 2009 Komise vypracuje a předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o očekávaném dopadu článku 122a společně s vhodnými návrhy. Komise navrhne tuto zprávu po konzultaci s ►M10 Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) ◄ . Zpráva se bude zabývat zejména tím, zda minimální požadavky na ponechání expozice podle článku 122a odst. 1 splňují cíl zajištění lepší rovnováhy mezi zájmy původců nebo sponzorů a investorů a posilují finanční stabilitu a zda by bylo vhodné zvýšit minimální úroveň ponechání expozice vzhledem k mezinárodnímu vývoji.

Do 1. ledna 2012 Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o používání a účinnosti čl. 122a s ohledem na vývoj na mezinárodním trhu.

▼M9

Článek 156a

Do 31. prosince 2011 přezkoumá Komise vhodnost změn k uvedení přílohy IX této směrnice do souladu s mezinárodními dohodami, pokud jde o požadavky na kapitál úvěrových institucí pro sekuritizační pozice, a podá o tom zprávu. Komise tuto zprávu předloží Evropskému parlamentu a Radě společně s případnými vhodnými legislativními návrhy.

▼B

Článek 157

1. Členské státy do 31. prosince 2006 přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s články 4, 22, 57, 61 až 64, 66, 68 až 106, 108, 110 až 115, 117 až 119, 123 až 127, 129 až 132, 133, 136, 144

až 149 a 152 až 155 a s přílohami II, III a V až XII. Neprodleně sdělí Komisi znění těchto předpisů spolu se srovnávací tabulkou mezi jejich ustanoveními a ustanoveními této směrnice.

1. Bez ohledu na odstavce 3 budou tyto předpisy používat od 1. ledna 2007.

1. Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Musí rovněž obsahovat prohlášení o tom, že odkazy na směrnice zrušené touto směrnicí ve stávajících právních a správních předpisech se považují za odkazy na tuto směrnici. Způsob odkazu a znění uvedeného prohlášení si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

3. Členské státy budou používat právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s čl. 87 odst. 9 a článkem 105 od 1. ledna 2008, a nikoli dříve.

Článek 158

1. Zrušuje se směrnice 2000/12/ES ve znění směrnic uvedených v příloze XIII části A, aniž je dotčena povinnost členských států týkající se lhůt k jejímu provedení do vnitrostátního práva, uvedených v příloze XIII části B.

2. Odkazy na zrušenou směrnici se považují za odkazy na tuto směrnici v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze XIV.

Článek 159

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 160

Tato směrnice je určena členskými státy.

PŘÍLOHA I - PŘÍLOHA XIV

Poznámka autorů sborníku: Přílohy z kapacitních důvodů vynechány.

(1) Úř. věst. C 234, 22.9.2005, s. 8.

(2) Úř. věst. C 52, 2.3.2005, s. 37.

(3) Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 28. září 2005 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 7. června 2006.

(4) Úř. věst. L 126, 26.5.2000, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2006/29/ES (Úř. věst. L 79, 9.3.2006, s. 50).

(5) Úř. věst. L 3, 7.1.2004, s. 28.

- (6) Úř. věst. L 372, 31.12.1986, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/51/ES (Úř. věst. L 178, 17.7.2003, s. 16).
- (7) Úř. věst. L 193, 18.7.1983, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2003/51/ES.
- (8) Úř. věst. L 243, 11.9.2002, s. 1.
- (9) Viz strana 201 v tomto čísle Úředního věstníku
- (10) Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31. Nařízení pozměněné nařízením (ES) č. 1882/2003 (Úř. věst. L 284, 31.10.2003, s. 1).
- (11) Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23.
- (12) Úř. věst. C 284 E, 21.11.2002, s. 115.
- (13) Úř. věst. L 222, 14.8.1978, s. 11. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2003/51/ES.
- (14) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/87/ES ze dne 16. prosince 2002 o doplňkovém dozoru nad úvěrovými institucemi, pojišťovnami a investičními podniky ve finančním konglomerátu (Úř. věst. L 35, 11.2.2003, s. 1). Směrnice pozměněná směrnicí 2005/1/ES.
- (15) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 12.
- (16) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/109/ES ze dne 15. prosince 2004 o harmonizaci požadavků na průhlednost týkajících se informací o emitentech, jejichž cenné papíry jsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu (Úř. věst. L 390, 31.12.2004, s. 38).
- (17) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů (Úř. věst. L 145, 30.4.2004, s. 1). Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2007/44/ES (Úř. věst. L 247, 21.9.2007, s. 1).
- (18) Směrnice Rady 85/611/EHS ze dne 20. prosince 1985 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se subjektů kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) (Úř. věst. L 375, 31.12.1985, s. 3). Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2005/1/ES.
- (19) Směrnice Rady 92/49/EHS ze dne 18. června 1992 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přímého pojištění jiného než životního (třetí směrnice o neživotním pojištění) (Úř. věst. L 228, 11.8.1992, s. 1). Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2007/44/ES.
- (20) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/83/ES ze dne 5. listopadu 2002 o životním pojištění (Úř. věst. L 345, 19.12.2002, s. 1). Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2007/44/ES.
- (21) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/68/ES ze dne 16. listopadu 2005 o zajištění (Úř. věst. L 323, 9.12.2005, s. 1). Směrnice ve znění směrnice 2007/44/ES.
- (22) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu (Úř. věst. L 309, 25.11.2005, s. 15).
- (23) Úř. věst. L 120, 15.5.2009, s. 22.
- (24) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 1.
- (25) Osmá směrnice Rady 84/253/EHS ze dne 10. dubna 1984 o schvalování osob pověřených prováděním povinného auditu účetních dokumentů (Úř. věst. L 126, 12.5.1984, s. 20).
- (26) Směrnice Rady 85/611/EHS ze dne 20. prosince 1985 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se subjektů kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) (Úř. věst. L 375, 31.12.1985, s. 3). Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2005/1/ES.
- (27) První směrnice Rady 73/239/EHS ze dne 24. července 1973 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přístupu k činnosti v přímém pojištění jiném než životním a jejího výkonu (Úř. věst. L 228, 16.8.1973, s. 3). Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2005/1/ES.
- (28) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/83/ES ze dne 5. listopadu 2002 o životním pojištění (Úř. věst. L 345, 19.12.2002, s. 1). Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2005/1/ES.
- (29) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/78/ES ze dne 27. října 1998 o doplňkovém dozoru nad pojišťovnami v pojišťovací skupině (Úř. věst. L 330, 5.12.1998, s. 1). Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2005/1/ES.
- (30) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 48.
- (31) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 84.
- (32) Úř. věst. L 302, 17.11.2009, s. 1.
- (33) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 84.
- (34) Úř. věst. L 3, 7.1.2004, s. 36.
- (35) Úř. věst. L 141, 11.6.1993, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2005/1/ES.
- (36) Úř. věst. L 319, 5.12.2007, s. 1.
- (37) Úř. věst. L 145, 30.4.2004, s. 1.
- (38) Úř. věst. L 250 2.10.2003, s. 10.
- (39) Úř. věst. L 302, 17.11.2009, s. 32.
- (40) Úř. věst. L 110, 20.4.2001, s. 28.

3. Regulace a dohled nad finančním trhem v Evropské unii

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1092/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o makrobezpečnostním dohledu nad finančním systémem na úrovni Evropské unie a o zřízení Evropské rady pro systémová rizika

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky [1],

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru [2],

v souladu s řádným legislativním postupem [3],

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Finanční stabilita je předpokladem toho, aby reálná ekonomika vytvářela pracovní místa, úvěry a růst. Finanční krize odhalila závažné nedostatky ve finančním dohledu, který nedokázal předvídat nepříznivý makrobezpečnostní vývoj a zabránit akumulaci přílišných rizik ve finančním systému.

(2) Evropský parlament opakovaně vyzýval k posílení skutečně rovných podmínek pro všechny zúčastněné subjekty na úrovni Unie a současně poukazoval na závažná selhání v dohledu Unie nad stále rostoucí integrací finančních trhů (a to v usnesení ze dne 13. dubna 2000 o sdělení Komise o provádění rámce pro finanční trhy: akční plán [4], usnesení ze dne 21. listopadu 2002 o pravidlech obezřetnostního dohledu v Evropské unii [5], usnesení ze dne 11. července 2007 o politice finančních služeb (2005–2010) – bílá kniha [6], usnesení ze dne 23. září 2008 obsahující doporučení Komisi o zajišťovacích fondech a soukromých kapitálových fondech [7] a usnesení ze dne 9. října 2008 s doporučeními Komisi ohledně opatření navazujících na Lamfalussyho proces: budoucí struktura dohledu [8] a v postoji ze dne 22. dubna 2009 k pozměněnému návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II) [9] a postoji ze dne 23. dubna 2009 k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o ratingových agenturách [10]).

(3) V listopadu 2008 Komise pověřila skupinu na vysoké úrovni vedenou Jacquesem de Larosièreem, aby učinila doporučení, jakým způsobem mají být posíleny požadavky na dohled za účelem lepší ochrany občanů a obnovení důvěry ve finanční systém.

(4) Ve své závěrečné zprávě předložené dne 25. února 2009 (dále jen "de Larosièreova zpráva") doporučila skupina odborníků na vysoké úrovni, kromě jiného zřídit

orgán na úrovni Unie pověřený dohledem nad riziky ve finančním systému jako celku.

(5) Komise ve sdělení ze dne 4. března 2009 nazvaném "Urychlit oživení evropské ekonomiky" uvítala a všestranně podpořila doporučení de Larosièreovy zprávy. Evropská rada se na zasedání konaném ve dnech 19. a 20. března 2009 dohodla, že je nutné zlepšit regulaci finančních institucí v Unii a dohled nad nimi a že základem pro tuto činnost je de Larosièreova zpráva.

(6) Ve svém sdělení nazvaném "Evropský dohled nad finančním trhem" ze dne 27. května 2009 Komise navrhla řadu reforem stávajícího režimu pro ochranu finanční stability na úrovni Unie, zejména zřízení Evropské rady pro systémová rizika (dále jen "ESRB"), která ponese odpovědnost za makrobezpečnostní dohled. Rada dne 9. června 2009 a Evropská rada na svém zasedání konaném ve dnech 18. a 19. června 2009 podpořily stanovisko Komise a uvítaly záměr Komise předložit legislativní návrhy tak, aby byl nový rámec zaveden v průběhu roku 2010. V souladu s návrhy Komise dospěla Rada mimo jiné k závěru, že Evropská centrální banka (dále jen "ECB") "by měla ESRB poskytovat analytickou, statistickou, správní a logistickou podporu, která se bude rovněž opírat o technické poradenství centrálních bank a orgánů dohledu členských států". Podporu, kterou bude ECB poskytovat ESRB, a úkoly svěřenými a přidělenými ESRB by neměla být dotčena zásada nezávislosti ECB při plnění úkolů podle Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen "Smlouva o fungování EU").

(7) S ohledem na integraci mezinárodních finančních trhů a na riziko dalšího rozšíření finanční krize je nutné, aby Unie přijala na globální úrovni přesvědčivý závazek. ESRB by měla využívat odborných znalostí vědeckého výboru na vysoké úrovni a ujmout se všech globálních úkolů nezbytných k zajištění toho, aby byl slyšet hlas Unie v otázkách finanční stability, zejména pak prostřednictvím úzké spolupráce s Mezinárodním měnovým fondem (dále jen "MMF") a Radou pro finanční stabilitu (dále jen "FSB"), od nichž se očekává, že budou poskytovat včasná varování týkající se makrobezpečnostních rizik na globální úrovni, a všemi partnery ze skupiny G-20.

(8) ESRB by měla mimo jiné přispívat k provádění doporučení MMF, FSB a Banky pro mezinárodní platby (dále jen "BIS") určených pro skupinu G-20.

(9) Zpráva IMF, BIS a FSB ze dne 28. října 2009 předložená ministrům financí a guvernérům centrálních bank G-20 nazvaná "Průvodce hodnocením systémového významu finančních institucí, trhů a nástrojů: úvodní úvahy" rovněž uvádí, že posouzení systémového rizika

může být proměnlivé v závislosti na hospodářském prostředí. Je rovněž podmíněno finanční infrastrukturou, opatřeními v oblasti řešení krizi a schopností řešit selhání v okamžiku jejich vzniku. Finanční instituce mohou mít systémový význam pro místní, celostátní či mezinárodní finanční systémy a hospodářství. Ke klíčovým kritériím pro určení systémového významu trhů a institucí patří velikost (objem finančních služeb poskytovaných jednotlivými segmenty finančního systému), nahraditelnost (rozsah, v jakém mohou v případě selhání ostatní segmenty systému poskytovat stejné služby) a propojenost (vazby s ostatními segmenty systému). Hodnocení založené na těchto třech kritériích by mělo být doplněno údaji o finančních slabínách a schopnosti institucionálního rámce řešit finanční selhání a mělo by brát v úvahu celou škálu dalších faktorů, jako je například složitost zvláštních struktur a podnikatelských modelů, stupeň finanční autonomie, intenzita a rozsah dohledu, transparentnost finančních mechanismů a vazby, jež mohou ovlivnit celkové riziko institucí.

(10) Úkolem ESRB by mělo být sledování a hodnocení systémového rizika za běžných podmínek s cílem snížit riziko, že dojde k selhání systémových segmentů, a zvýšit odolnost finančního systému vůči otřesům. V tomto ohledu by ESRB měla přispívat k zajištění finanční stability a snižování negativních dopadů na vnitřní trh a reálnou ekonomiku. Má-li ESRB dosáhnout svých cílů, měla by analyzovat veškeré příslušné informace.

(11) Současné uspořádání v Unii klade příliš malý důraz na makrobezpečnostní dohled a propojení mezi vývojem v širším makroekonomickém prostředí a finančním systémem. Odpovědnost za makrobezpečnostní analýzu zůstává roztržena a provádějí ji různé orgány na různých úrovních, bez jakéhokoli mechanismu k zajištění toho, že makrobezpečnostní rizika budou přiměřeně identifikována a že varování a doporučení budou vydána jasně, že jsou sledována a že jsou na jejich základě prováděna příslušná opatření. Řádné fungování finančních systémů v Unii a ve světě a zmírnění rizik ohrožujících toto řádné fungování vyžaduje větší propojenost mezi makrobezpečnostním a mikrobezpečnostním dohledem

(12) Tento nově vytvořený systém makrobezpečnostního dohledu si žádá věrohodné a vysoce uznávané vedení. Z tohoto důvodu by se vzhledem ke své klíčové roli a důvěře, které se těší na mezinárodní i unijní úrovni, a rovněž k doporučením de Larosierovy zprávy měl předsedou ESRB na první pětileté období po vstupu tohoto nařízení v platnost stát prezident ECB. Kromě toho by měly být zvýšeny požadavky na odpovědnost a orgány ESRB by měly mít možnost využívat široké škály zkušeností, poznatků a názorů.

(13) De Larosierova zpráva rovněž uvádí, že makrobezpečnostní dohled nemá smysl, pokud nemá určitý dopad na dohled na mikroúrovni, přičemž mikrobezpečnostní dohled nemůže účinně zaručit finanční stabilitu, jestliže patřičně nezohledňuje vývoj, k němuž dochází na makroúrovni.

(14) Je třeba vytvořit Evropský systém finančního dohledu (dále jen "ESFS") sdružující subjekty dohledu nad finančním trhem na vnitrostátní úrovni a na úrovni Unie, který bude fungovat jako síť. V souladu se zásadou

loajální spolupráce podle čl. 4 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii by subjekty zapojené do ESFS měly spolupracovat v duchu důvěry a navzájem se plně respektovat, a to především za účelem zajištění vhodné a spolehlivé vzájemné výměny informací. Na úrovni Unie by tato síť měla zahrnovat ESRB a tři orgány mikrodohledu: Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 [11], Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010 [12] a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 [13] (společně dále jen "evropské orgány dohledu").

(15) Unie potřebuje zvláštní orgán, který by byl odpovědný za makrobezpečnostní dohled nad celým jejím finančním systémem a který by identifikoval rizika z hlediska finanční stability a v případě nutnosti vydal varování před riziky a doporučení pro opatření k řešení těchto rizik. Z těchto důvodů by měla být zřízena ESRB jako nový nezávislý orgán pro všechna finanční odvětví i systémy záruk. ESRB by měla provádět makrobezpečnostní dohled na úrovni Unie a neměla by mít právní subjektivitu.

(16) ESRB by se měla skládat z generální rady, řídícího výboru, sekretariátu, poradního vědeckého výboru a poradního technického výboru. Složení poradního vědeckého výboru by mělo zohlednit příslušná pravidla pro řešení střetu zájmů přijatá generální radou. Zřízení poradního technického výboru by mělo zohlednit stávající struktury s cílem nedopustit žádné zdvojení.

(17) ESRB by měla vydávat varování a, pokud to považuje za nezbytné, doporučení obecné povahy nebo specifické povahy, která by měla být určena zejména Unii jako celku, nebo jednomu nebo více členským státům, nebo jednomu či více evropským orgánům dohledu, nebo jednomu či více vnitrostátním orgánům dohledu, se stanovenou lhůtou pro příslušnou politickou reakci.

(18) ESRB by měla vypracovat systém jednotné barevné klasifikace rizik s cílem zajistit, aby zainteresované subjekty mohly lépe posoudit povahu daného rizika.

(19) Tato varování a doporučení by měla být v souladu s přísnými pravidly týkajícími se zachování důvěrnosti rovněž předávána Radě a Komisi, a pokud jsou určena jednomu či více vnitrostátním orgánům dohledu, také evropským orgánům dohledu, aby získala na váze a legitimitě. Jednání Rady by měla být připravena Hospodářským a finančním výborem v souladu s jeho úlohou vymezenou ve Smlouvě o fungování EU. Za účelem přípravy jednání Rady a poskytování Radě včasných politických rad by ESRB měla Hospodářský a finanční výbor pravidelně informovat a měla by mu zasílat dokumenty obsahující varování a doporučení, jakmile budou přijata.

(20) ESRB by měla také sledovat dodržování svých varování a doporučení na základě zpráv od adresátů, aby bylo zajištěno, že jsou její varování a doporučení skutečně dodržována. Adresáti doporučení by na základě

těchto doporučení měli konat a v případě nečinnosti by měli předložit náležité zdůvodnění (zásada "konej, nebo vysvětli"). Pokud ESRB shledá, že reakce je nedostatečná, měla by při dodržení přísných pravidel týkajících se zachování důvěrnosti informovat adresáty, Radu a v případě potřeby příslušné evropské orgány dohledu.

(21) ESRB by měla v každém jednotlivém případě a poté, co informovala Radu v dostatečném předstihu, aby mohla Rada reagovat, rozhodnout, zda by doporučení mělo zůstat důvěrné nebo zda by mělo být zveřejněno, přičemž si musí být vědoma skutečnosti, že zveřejnění může za určitých okolností pomoci k vymáhání dodržování doporučení.

(22) Pokud ESRB zjistí existenci rizika, které by mohlo vážným způsobem ohrozit řádné fungování a integritu finančních trhů nebo stabilitu celého finančního systému Unie nebo jeho části, měla by o této situaci neprodleně informovat Radu. Pokud má ESRB za to, že může nastat mimořádná situace, měla by kontaktovat Radu a poskytnout jí hodnocení situace. Rada by poté měla posoudit, zda je nutno přijmout rozhodnutí určené evropským orgánům dohledu, v kterém určí, že nastala mimořádná situace. Při tomto postupu je nanejvýš důležité dbát na zachování důvěrnosti.

(23) ESRB by měla podávat zprávu Evropskému parlamentu a Radě nejméně jednou ročně, v případě rozsáhlých finančních problémů častěji. V případě potřeby by Evropský parlament a Rada měly ESRB vyzvat, aby projednala konkrétní otázky související s finanční stabilitou.

(24) ECB a národní centrální banky by měly mít vedoucí úlohu v makrobezpečnostním dohledu z důvodu svých odborných znalostí a stávající odpovědnosti v oblasti finanční stability. Vnitrostátní orgány dohledu by měly být zapojeny tak, že budou poskytovat své specifické odborné znalosti. Podíl orgánů mikrobezpečnostního dohledu na práci ESRB je velmi důležitý, aby bylo zajištěno, že posouzení makrobezpečnostního rizika je založeno na úplných a přesných informacích o vývoji finančního systému. V souladu s touto skutečností by předsedové evropských orgánů dohledu měli být členy s hlasovacím právem. Jeden zástupce příslušných vnitrostátních orgánů dohledu za každý členský stát by se měl účastnit zasedání generální rady jako pozorovatel bez hlasovacího práva. V duchu otevřenosti by patnáct nezávislých osob mělo prostřednictvím poradního vědeckého výboru poskytovat ESRB externí odborné znalosti.

(25) Účast člena Komise v ESRB napomůže vytvořit kontakt s makroekonomickým a finančním dohledem Unie, zatímco přítomnost předsedy Hospodářského a finančního výboru bude odrazet úlohu ministrů členských států odpovědných za finance a Rady při ochraně finanční stability a provádění hospodářského dohledu a dohledu nad finančním trhem.

(26) Je klíčové, aby členové ESRB vykonávali své funkce nestranně a aby zvažovali finanční stabilitu Unie pouze jako celku. V případě, že nelze dosáhnout konsenzu, by nemělo být hlasování o varováních a doporučeních v rámci ESRB vázané a rozhodnutí by měla být zpravidla přijímána prostou většinou hlasů.

(27) Vzájemná propojenost finančních institucí a trhů má za následek, že sledování a posuzování potenciálních systémových rizik by mělo být založeno na rozsáhlém souboru relevantních makroekonomických a mikrofinančních údajů a ukazatelů. Tato systémová rizika zahrnují riziko narušení kontinuity finančních služeb, které je způsobeno výrazným oslabením celého finančního systému v Unii nebo jeho části a které může mít závažné negativní dopady na vnitřní trh a reálnou ekonomiku. Systémový význam mohou mít všechny typy finančních institucí, zprostředkovatelských subjektů, trhů, infrastruktur a nástrojů. ESRB by proto měla mít přístup ke všem informacím, které jsou nezbytné pro plnění jejich povinností při požadovaném zachování důvěrnosti těchto informací.

(28) Opatření ke shromažďování informací stanovená v tomto nařízení jsou nezbytná pro plnění úkolů ESRB a neměla by mít vliv na právní rámec Evropského statistického systému v oblasti statistiky. Tímto nařízením by proto nemělo být dotčeno nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 223/2009 ze dne 11. března 2009 o evropské statistice [14] ani nařízení Rady (ES) č. 2533/98 ze dne 23. listopadu 1998 o shromažďování statistických informací Evropskou centrální bankou [15].

(29) Účastníci trhu mohou poskytnout cenný vstup pro pochopení vývoje, který postihuje finanční systém. V případě potřeby by tedy ESRB měla konzultovat se zúčastněnými subjekty ze soukromého sektoru včetně zástupců finančního odvětví, sdružení spotřebitelů, skupin uživatelů v oblasti finančních služeb, které byly zřízeny Komisí nebo na základě právních předpisů Unie, a poskytnout jim rovnou příležitost k vyjádření svých stanovisek.

(30) Zřízení ESRB by mělo přímo přispět k dosažení cílů vnitřního trhu. Makrobezpečnostní dohled Unie nad finančním systémem je nedílnou součástí celkového nového režimu dohledu v Unii, neboť makrobezpečnostní hledisko je úzce spjato s úkoly mikrobezpečnostního dohledu, které patří do pravomoci evropských orgánů dohledu. Pouze se zavedeným režimem, který správně chápe vzájemnou závislost mezi mikrobezpečnostními a makrobezpečnostními riziky, mohou mít všechny zúčastněné subjekty dostatečnou jistotu při zapojování se do přehráničních finančních aktivit. ESRB by měla sledovat a posuzovat rizika pro finanční stabilitu vyplývající z vývoje, která mohou mít dopad na odvětvové úrovni nebo na úrovni finančního systému jako celku. Řešením těchto rizik by měla ESRB přímo přispívat k integrované struktuře dohledu Unie nutné pro podporu včasných a jednotných politických reakcí členských států, čímž by se zabránilo rozdílným přístupům a zlepšilo fungování vnitřního trhu.

(31) Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 2. května 2006 ve věci C-217/04 (Spojené království v. Evropský parlament a Rada) konstatoval, že "nic ve znění článku 95 Smlouvy o ES [nyní článku 114 Smlouvy o fungování EU] neumožňuje dojít k závěru, že opatření přijatá zákonodárcem Společenství na základě tohoto ustanovení jsou určena pouze členskými státy. Podle vážení uvedeného zákonodárce se totiž může ukázat nezbytné stanovit zřízení subjektu Společenství pověřeného

přispívat k uskutečnění procesu harmonizace v situacích, kdy se zdá vhodné přijmout nezávazná doprovodná a usměrňující opatření pro usnadnění jednotného provádění a uplatňování aktů založených na uvedeném ustanovení" [16]. ESRB by měla přispět k finanční stabilitě nutně pro další finanční integraci v rámci vnitřního trhu sledováním systémových rizik a v případě potřeby vydáváním varování a doporučení. Uvedené úkoly úzce souvisejí s cíli právních předpisů Unie týkajících se vnitřního trhu s finančními službami. Proto by měla být ESRB zřízena na základě článku 114 Smlouvy o fungování EU.

(32) Jak je navrhováno v de Larosièreově zprávě, je třeba jednat postupně po jednotlivých krocích a Evropský parlament a Rada by do 17. prosince 2013 měly provést úplný přezkum ESFS, ESRB a evropských orgánů dohledu,

(33) Jelikož cíle tohoto nařízení, totiž provádění účinného makroobezřetnostního dohledu nad finančním systémem Unie, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států z důvodu integrace evropských finančních trhů, a proto jej může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku, nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Zřízení

1. Zřizuje se Evropská rada pro systémová rizika (dále jen "ESRB"). ESRB má sídlo ve Frankfurtu nad Mohanem.

2. ESRB je součástí Evropského systému finančního dohledu (dále jen "ESFS"), jehož účelem je zajišťovat dohled nad finančním systémem Unie.

3. ESFS tvoří:

a) ESRB;

b) Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) zřízený nařízením (EU) č. 1093/2010;

c) Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zřízený nařízením (EU) č. 1094/2010;

d) Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) zřízený nařízením (EU) č. 1095/2010;

e) Společný výbor evropských orgánů dohledu (dále jen "společný výbor") zřízený článkem 54 nařízení (EU) č. 1093/2010, (EU) č. 1094/2010 a (EU) č. 1095/2010;

f) příslušné orgány nebo orgány dohledu členských států vymezené v aktech Unie uvedených v čl. 1 odst. 2 nařízení (EU) č. 1093/2010, (EU) č. 1094/2010 a (EU) č. 1095/2010.

4. Podle zásady loajální spolupráce v souladu s čl. 4 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii spolupracují subjekty, které tvoří ESFS, na základě důvěry a plného vzájemného respektu, zejména při zajišťování výměny příslušných a spolehlivých informací mezi sebou.

Článek 2

Definice

Pro účely tohoto nařízení se použijí následující definice:

a) "finanční institucí" se rozumí jakýkoli podnik, na který se vztahují právní předpisy uvedené v čl. 1 odst. 2 nařízení (EU) č. 1093/2010, (EU) č. 1094/2010 a (EU) č. 1095/2010, jakož i jakýkoli jiný podnik nebo subjekt v Unii, jehož hlavní předmět činnosti je podobné povahy;

b) "finančním systémem" se rozumí veškeré finanční instituce, trhy, produkty a tržní infrastruktury;

c) "systémovými riziky" se rozumí narušení kontinuity finančního systému, které může mít závažné negativní dopady na vnitřní trh a reálnou ekonomiku. Všechny typy finančních zprostředkovatelů, trhů a infrastruktury mohou mít do určité míry systémový význam.

Článek 3

Poslání, cíle a úkoly

1. ESRB je odpovědná za makroobezřetnostní dohled nad finančním systémem v rámci Unie s cílem přispívat k předcházení systémovým rizikům pro finanční stabilitu v Unii, která jsou důsledkem vývoje v rámci finančního systému, nebo k jejich zmirňování, při zohlednění makroekonomického vývoje, tak aby nedocházelo k výskytům rozsáhlých finančních problémů. Přispívá k řádnému fungování vnitřního trhu a zajišť tím trvalý příspěvek finančního odvětví k hospodářskému růstu.

2. Pro účely odstavce 1 plní ESRB tyto úkoly:

a) určuje nebo shromažďuje a analyzuje veškeré relevantní a nezbytné informace pro dosažení cílů uvedených v odstavci 1;

b) identifikuje systémová rizika a stanoví pořadí jejich důležitosti;

c) vydává varování v případě, že se taková systémová rizika považují za významná, a ve vhodných případech je zveřejňuje;

d) vydává doporučení pro nápravná opatření reagující na zjištěná rizika a ve vhodných případech je zveřejňuje;

e) dospěje-li k závěru, že může nastat mimořádná situace ve smyslu článku 18 nařízení (EU) č. 1093/2010, (EU) č. 1094/2010 a (EU) č. 1095/2010, vydává důvěrné varování adresované Radě a poskytuje Radě vyhodnocení situace, aby Rada mohla posoudit, jestli je nezbytné

přijmout rozhodnutí určené evropským orgánům dohledu o tom, že nastala mimořádné situace;

f) sleduje reakce na varování a doporučení;

g) úzce spolupracuje se všemi ostatními subjekty, které jsou součástí ESFS, a podle potřeby poskytuje evropským orgánům dohledu informace o systémových rizicích nezbytné pro plnění jejich úkolů; a ve spolupráci s evropskými orgány dohledu zejména vypracuje soubor kvantitativních a kvalitativních ukazatelů (přehled ukazatelů rizik); za účelem identifikace a měření systémových rizik;

h) účastní se podle potřeby činnosti společného výboru;

i) koordinuje svou činnost s mezinárodními finančními institucemi, zejména s Mezinárodním měnovým fondem a Radou pro finanční stabilitu, jakož i s příslušnými orgány ve třetích zemích, pokud se jedná o záležitosti vztahující se k makroobezřetnostnímu dohledu;

j) plní další související úkoly, je-li tak stanoveno v právních předpisech Unie.

KAPITOLA II

ORGANIZACE

Článek 4

Struktura

1. ESRB má generální radu, řídicí výbor, sekretariát, poradní vědecký výbor a poradní technický výbor.

2. Generální rada přijímá rozhodnutí nezbytná pro zajištění plnění úkolů svěřených ESRB podle čl. 3 odst. 2.

3. Řídicí výbor napomáhá procesu rozhodování ESRB přípravou zasedání generální rady, přezkoumáváním dokumentů, které mají být projednávány, a sledováním postupu probíhajících činností ESRB.

4. Sekretariát odpovídá za běžný provoz ESRB. Poskytuje kvalitní analytickou, statistickou, správní a logistickou podporu ESRB pod vedením předsedy a řídicího výboru v souladu s nařízením Rady (EU) č. 1096/2010 [17]. Využívá také technické poradenství evropských orgánů dohledu, národních centrálních bank a vnitrostátních orgánů dohledu.

5. Poradní vědecký výbor a poradní technický výbor uvedené v článcích 12 a 13 poskytují rady a pomoc v otázkách vztahujících se k činnosti ESRB.

Článek 5

Předseda a místopředsedové ESRB

1. Předsedou ESRB je po dobu pěti let od vstupu tohoto nařízení v platnost prezident ECB. Na další období je předseda ESRB jmenován postupem stanoveným na základě přezkumu uvedeného v článku 20.

2. Prvního místopředsedu volí ze svých řad členové Generální rady ECB na období pěti let s přihlédnutím k

potřebě vyváženého zastoupení členských států obecně a členských států, jejichž měnou je euro a členských států jejichž měnou není euro. První místopředseda může být jednou zvolen opakovaně.

3. Druhým místopředsedou je předseda společného výboru jmenovaný podle čl. 55 odst. 3 nařízení (EU) č. 1093/2010, (EU) č. 1094/2010 a (EU) č. 1095/2010.

4. Předseda a místopředsedové sdělí Evropskému parlamentu na veřejném slyšení, jakým způsobem hodlají plnit své povinnosti podle tohoto nařízení.

5. Předseda řídí zasedání generální rady a řídicího výboru.

6. Místopředsedové v daném hierarchickém pořadí řídí zasedání generální rady nebo řídicího výboru v případě, že se předseda nemůže zasedání účastnit.

7. Pokud funkční období člena Generální rady ECB, který byl zvolen prvním místopředsedou, skončí před uplynutím pětiletého období nebo pokud první místopředseda nemůže z jakéhokoliv důvodu vykonávat své povinnosti, je zvolen nový první místopředseda v souladu s odstavcem 2.

8. Předseda zastupuje ESRB navenek.

Článek 6

Generální rada

1. Členy generální rady s hlasovacím právem jsou:

a) prezident a viceprezident ECB;

b) guvernéri národních centrálních bank;

c) člen Komise;

d) předseda Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví);

e) předseda Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění);

f) předseda Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy);

g) předseda a oba místopředsedové poradního vědeckého výboru;

h) předseda poradního technického výboru.

2. Členy generální rady bez hlasovacího práva jsou:

a) jeden zástupce na vysoké úrovni příslušných vnitrostátních orgánů dohledu za každý členský stát v souladu s odstavcem 3;

b) předseda Hospodářského a finančního výboru.

3. Pokud jde o zastoupení vnitrostátních orgánů dohledu podle odst. 2 písm. a), příslušní zástupci na vysoké úrovni se střídají v závislosti na projednávaných bodech,

leže se vnitrostátní orgány dohledu určitého členského státu dohodnou na společném zástupci.

4. Generální rada přijme jednací řád ESRB.

Článek 7

Nestrannost

1. Při účasti na činnostech generální rady a řídicího výboru nebo při jakémkoliv jiné činnosti vztahující se k ESRB plní členové ESRB své povinnosti nestranně a pouze v zájmu Unie jako celku. Nevyšadují ani nepřijímají pokyny od členských států, orgánů Unie ani jiného veřejného či soukromého subjektu.

2. Členové generální rady (s hlasovacím právem i bez něj) nesmějí zastávat funkce ve finančním odvětví.

3. Členské státy, orgány Unie, ani žádný jiný veřejný či soukromý subjekt se nesmí snažit ovlivňovat členy ESRB při plnění úkolů stanovených v čl. 3 odst. 2.

Článek 8

Služební tajemství

1. Členové generální rady a jakékoli jiné osoby, které pracují nebo pracovaly pro ESRB nebo ve spojení s ESRB (včetně příslušných zaměstnanců centrálních bank, poradního vědeckého výboru, poradního technického výboru, evropských orgánů dohledu a příslušných vnitrostátních orgánů dohledu členských států), nesmí nikomu sdělit informace, na které se vztahuje služební tajemství, ani po skončení svých povinností.

2. Informace, které členové ESRB získají, mohou využívat pouze při plnění svých povinností a při plnění úkolů stanovených v čl. 3 odst. 2.

3. Aniž je dotčen článek 16 a příslušná ustanovení trestního práva, nesmějí být žádné důvěrné informace, které osoby uvedené v odstavci 1 získají při plnění svých povinností, sděleny jiné osobě nebo orgánu jinak než v souhrnné podobě, aby nebylo možné identifikovat jednotlivé finanční instituce.

4. ESRB spolu s evropskými orgány dohledu vyjedná a zavade konkrétní postupy pro zachování důvěrnosti za účelem ochrany informací o jednotlivých finančních institucích nebo informací, které umožňují identifikaci jednotlivých finančních institucí.

Článek 9

Zasedání generální rady

1. Řádná plenární zasedání generální rady svolává předseda ESRB a konají se nejméně čtyřikrát ročně. Mimořádná zasedání mohou být svolávána z iniciativy předsedy ESRB nebo na žádost nejméně jedné třetiny členů generální rady s hlasovacím právem.

2. Každý člen je na zasedáních generální rady přítomen osobně a nesmí být zastoupen.

3. Odchylně od odstavce 2 smí člen, který se nemůže účastnit zasedání po dobu nejméně tří měsíců, jmenovat náhradníka. Takový člen smí být rovněž nahrazen osobou, která byla oficiálně jmenována podle pravidel pro dočasné zastupování zástupců, jimiž se řídí daný orgán.

4. Na zasedání generální rady mohou být případně přizváni zástupci na vysoké úrovni z mezinárodních finančních organizací vykonávajících činnosti přímo související s úkoly ESRB stanovenými v čl. 3 odst. 2.

5. Účast na činnosti ESRB může být otevřena zástupcům na vysoké úrovni z příslušných orgánů třetích zemí, zejména ze zemí EHP, avšak je omezena výhradně na otázky, které jsou pro uvedené země zvláště významné. ESRB může stanovit pravidla pro zejména povahu, rozsah a procesní aspekty účasti uvedených zemí na činnosti ESRB. Tato pravidla mohou obsahovat ustanovení o zastupování v generální radě na ad hoc základě se statutem pozorovatele, které by se mělo týkat pouze otázek, jež jsou pro uvedené země významné, přičemž by měly být vyloučeny veškeré případy, ve kterých může být projednávána situace jednotlivých finančních institucí nebo členských států.

6. Jednání na zasedáních jsou důvěrná.

Článek 10

Mechanismus hlasování generální rady

1. Každý člen generální rady s hlasovacím právem má jeden hlas.

2. Aniž jsou dotčeny hlasovací postupy uvedené v čl. 18 odst. 1, rozhoduje generální rada prostou většinou hlasů přítomných členů s hlasovacím právem. V případě rovnosti hlasů má předseda ESRB rozhodující hlas.

3. Odchylně od odstavce 2 je pro přijetí doporučení nebo pro zveřejnění varování či doporučení požadována dvoutřetinová většina hlasů.

4. Při jakémkoliv hlasování generální rady je nutné kvorum dvou třetin členů s hlasovacím právem. Není-li kvora dosaženo, může předseda ESRB svolat mimořádné zasedání, na němž mohou být rozhodnuti přijímána při kvoru jedné třetiny členů s hlasovacím právem. Jednací řád uvedený v čl. 6 odst. 4 stanoví náležitou formu oznámení, kterou se svolává mimořádné zasedání.

Článek 11

Řídicí výbor

1. Řídicí výbor se skládá z:

a) předsedy a prvního místopředsedy ESRB;

b) viceprezidenta ECB;

c) čtyř dalších členů generální rady, kteří jsou rovněž členy Generální rady ECB, s ohledem na nutnost zajistit celkově vyvážené zastoupení členských států, jakož i vyvážené zastoupení členských států, jejichž měnou je euro, a členských států, jejichž měnou není euro. Jsou

voleni členy generální rady z jejich členů, kteří jsou rovněž členy Generální rady ECB, na období tří let;

d) člena Komise;

e) předsedy Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví);

f) předsedy Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění);

g) předsedy Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy);

h) předsedy Hospodářského a finančního výboru;

i) předsedy poradního vědeckého výboru a

j) předsedy poradního technického výboru.

Jakékoliv uvolněné místo pro voleného člena řídicího výboru se obsadí na základě volby nového člena generální radou.

2. Zasedání řídicího výboru svolává předseda ESRB nejméně jednou za čtvrtletí před každým zasedáním generální rady. Předseda ESRB může také svolávat zasedání ad hoc.

Článek 12

Poradní vědecký výbor

1. Poradní vědecký výbor ze skládá z předsedy poradního technického výboru a 15 odborníků reprezentujících široké spektrum dovedností a zkušeností, které navrhuje řídicí výbor a schvaluje generální rada na čtyřleté, obnovitelné funkční období. Jmenování zástupci nesmí být členy evropských orgánů dohledu a musí být vybráni na základě své celkové způsobilosti a podle svých zkušeností z akademické oblasti či z jiných odvětví, zejména z malých a středních podniků, odborů, nebo jako zástupci poskytovatelů či uživatelů finančních služeb.

2. Předseda a dva místopředsedové poradního vědeckého výboru jsou jmenováni generální radou na základě návrhu předsedy ESRB a každý z nich by měl mít příslušnou odbornou způsobilost a znalosti na vysoké úrovni, spojené například s akademickým působením v odvětví bankovníctví, trhů s cennými papíry a pojišťovnictví a zaměstnaneckého penzijního pojištění. V předsednictví poradního vědeckého výboru by se měly střídát tyto tři osoby.

3. Poradní vědecký výbor poskytuje poradenství a pomoc uvedené v čl. 4 odst. 5 na žádost předsedy ESRB.

4. Sekretariát ESRB podporuje činnost poradního technického výboru a vedoucí sekretariátu se účastní jeho zasedání.

5. Poradní vědecký výbor případně vede otevřeným a transparentním způsobem včasné konzultace se zúčastněnými subjekty, mezi něž patří například účastníci trhu, spotřebitelské organizace a akademičtí odborníci, a současně dodržuje požadavek na zachování důvěrnosti.

6. Poradnímu vědeckému výboru jsou poskytovány veškeré nezbytné prostředky, aby mohl úspěšně plnit své úkoly.

Článek 13

Poradní technický výbor

1. Poradní technický výbor se skládá ze:

a) zástupce národní centrální banky každého členského státu a zástupce ECB;

b) jednoho zástupce příslušného vnitrostátního orgánu dohledu za každý členský stát v souladu s druhým pododstavcem;

c) zástupce Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví);

d) zástupce Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění);

e) zástupce Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy);

f) dvou zástupců Komise;

g) zástupce Hospodářského a finančního výboru a

h) zástupce poradního vědeckého výboru.

Orgány dohledu každého členského státu zvolí do výboru jednoho zástupce. Pokud jde o zastoupení vnitrostátních orgánů dohledu podle prvního pododstavce písm. b), příslušní zástupci na vysoké úrovni se střídají v závislosti na projednávaných bodech, ledaže se vnitrostátní orgány dohledu dotčeného členského státu dohodnou na společném zástupci.

2. Předseda poradního technického výboru je jmenován generální radou na návrh předsedy ESRB.

3. Poradní technický výbor poskytuje poradenství a pomoc uvedené v čl. 4 odst. 5 na žádost předsedy ESRB.

4. Sekretariát ESRB podporuje činnost poradního technického výboru a vedoucí sekretariátu se účastní jeho zasedání.

5. Poradnímu technickému výboru jsou poskytovány veškeré nezbytné prostředky, aby mohl úspěšně plnit své úkoly.

Článek 14

Jiné poradní zdroje

Při plnění úkolů stanovených v čl. 3 odst. 2 si ESRB v případě potřeby vyzývá stanoviska příslušných zúčastněných subjektů ze soukromého sektoru.

KAPITOLA III

ÚKOLY

Článek 15

Shromažďování a výměna informací

1. ESRB poskytuje evropským orgánům dohledu informace o rizicích, které tyto orgány potřebují k plnění svých úkolů.
2. Evropské orgány dohledu, Evropský systém centrálních bank (ESCB), Komise, vnitrostátní orgány dohledu a národní statistické úřady úzce spolupracují s ESRB a poskytují jí veškeré informace, které ESRB potřebuje k plnění svých úkolů, v souladu s právními předpisy Unie.
3. V souladu s čl. 36 odst. 2 nařízení (EU) č. 1093/2010, (EU) č. 1094/2010 a (EU) č. 1095/2010 může ESRB od evropských orgánů dohledu vyžadovat informace zpravidla v souhrnné podobě, tak aby nebylo možné identifikovat jednotlivé finanční instituce.
4. Před vyžádáním informací podle tohoto článku ESRB nejprve zohlední existující statistiky vypracovávané, šířené a vyvíjené Evropským statistickým systémem a ESCB.
5. Pokud uvedené orgány nemají požadované informace k dispozici nebo nejsou k dispozici včas, může ESRB tyto informace požadovat od ESCB, vnitrostátních orgánů dohledu nebo národních statistických úřadů. Jestliže tyto informace nejsou k dispozici, může si je ESRB vyžádat od dotčených členských států, aniž jsou dotčeny pravomoci, které jsou v oblasti statistiky a shromažďování údajů svěřeny Radě, Komisi (Eurostatu), ECB, Eurosystemu a ESCB.

6. Žádá-li ESRB o informace, které nemají souhrnnou podobu, obsahuje odůvodněná žádost vysvětlení, proč jsou informace o konkrétní finanční instituci považovány za systémově důležité a nezbytné, s ohledem na převažující situaci na trhu.

7. Před každým podáním žádosti o informace, které nemají souhrnnou podobu, provede ESRB náležitou konzultaci s příslušným evropským orgánem dohledu, aby bylo zajištěno, že žádost je odůvodněná a přiměřená. Pokud příslušný evropský orgán dohledu nepovažuje žádost za odůvodněnou a přiměřenou, neprodleně zašle žádost zpět ESRB a požádá ji o dodatečné odůvodnění. Poté, co ESRB příslušnému evropskému orgánu dohledu doplňující zdůvodnění poskytne, předá adresát žádosti požadované informace ESRB, pokud mu právní předpisy přístup k příslušným informacím umožňují.

Článek 16

Varování a doporučení

1. Jsou-li zjištěna významná rizika, pokud jde o dosažení cíle uvedeného v čl. 3 odst. 1, poskytne ESRB varování a v případě potřeby vydá doporučení pro přijetí nápravného opatření, včetně případných legislativních návrhů.
2. Varování nebo doporučení vydaná ESRB v souladu s čl. 3 odst. 2 písm. c) a d) mohou být buď obecné, nebo konkrétní povahy a jsou určena především Unii jako

celku nebo jednomu či více členským státům nebo jednomu či více evropským orgánům dohledu nebo jednomu či více vnitrostátním orgánům dohledu. Je-li varování nebo doporučení určeno jednomu nebo více vnitrostátním orgánům dohledu, je o tom rovněž informován dotčený členský stát nebo dotčené členské státy. Doporučení obsahují lhůty stanovené pro politickou reakci. Doporučení mohou být také určena Komisi v souvislosti s příslušnými právními předpisy Unie.

3. Varování či doporučení jsou současně s jejich předáním adresátům podle odstavce 2 předávána v souladu s přísnými pravidly týkajícími se zachování důvěrnosti Radě a Komisi a v případě, že jsou určena jednomu nebo více vnitrostátním orgánům dohledu, též evropským orgánům dohledu.

4. V zájmu zvýšení informovanosti o rizicích v hospodářství Unie a v zájmu klasifikace těchto rizik podle závažnosti vypracuje ERSB v úzké spolupráci s ostatními subjekty, které jsou součástí ESFS, systém jednotné barevné klasifikace rizik odpovídající situacím s různou mírou závažnosti rizika.

Po vypracování kritérií pro tuto klasifikaci musí být tam, kde je to vhodné, z jednotlivých varování a doporučení ERSB zřejmé, do které kategorie dané riziko spadá.

Článek 17

Reakce na doporučení ESRB

1. Pokud je doporučení uvedené v čl. 3 odst. 2 písm. d) určeno Komisi, jednomu či více členským státům, jednomu či více evropským orgánům dohledu nebo jednomu či více vnitrostátním orgánům dohledu, adresáti informují ESRB a Radu o opatřeních přijatých v reakci na doporučení a v případě nečinnosti poskytnou náležité zdůvodnění. Tam, kde je to vhodné, informuje ESRB o obdržené odpovědi v souladu s přísnými pravidly týkajícími se zachování důvěrnosti neprodleně i evropské orgány dohledu.

2. Jestliže ESRB rozhodne, že jejím doporučení nebylo vyhověno a že adresáti řádně neodůvodnili svou nečinnost, informuje o tom v souladu s přísnými pravidly týkajícími se zachování důvěrnosti adresáty, Radu a případně i dotčené evropské orgány dohledu.

3. Jestliže ESRB přijala rozhodnutí podle odstavce 2 v souvislosti s doporučením zveřejněným postupem podle čl. 18 odst. 1, Evropský parlament může vyzvat předsedu ESRB k předložení uvedeného rozhodnutí a adresáti mohou požádat o možnost zúčastnit se výměny názorů.

Článek 18

Veřejná varování a doporučení

1. Generální rada rozhodne, poté co informuje Radu v dostatečném předstihu, aby Rada mohla reagovat, v každém jednotlivém případě, zda by varování nebo doporučení měla být zveřejněna. Bez ohledu na čl. 10 odst. 3 se v souvislosti s rozhodnutími generální rady podle tohoto odstavce vždy použije kvorum dvou třetin členů s hlasovacím právem.

2. Jestliže se generální rada rozhodne zveřejnit varování nebo doporučení, informuje o tom předem adresáty.

3. Adresáti varování a doporučení, která ESRB zveřejnila, mají rovněž právo zveřejnit své názory a důvody v reakci na tato varování a doporučení.

4. Jestliže se generální rada rozhodne varování nebo doporučení nezveřejnit, adresáti a případně Rada a evropské orgány dohledu přijmou veškerá nezbytná opatření k ochraně důvěrné povahy varování nebo doporučení.

KAPITOLA IV

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 19

Odpovědnost a povinnosti podávat zprávy

1. Alespoň jednou ročně, a v případě rozsáhlých finančních problémů i častěji, je předseda ESRB zván na každoroční slyšení pořádané v Evropském parlamentu vždy po zveřejnění výroční zprávy ESRB podávané Evropskému parlamentu a Radě. Tato slyšení jsou pořádána odděleně od měnového dialogu mezi Evropským parlamentem a prezidentem Evropské centrální banky.

2. Výroční zprávy uvedené v odstavci I obsahují informace, o nichž v souladu s článkem 18 generální rada rozhodne, že by měly být zveřejněny. Tyto výroční zprávy se zpřístupní veřejnosti.

3. Na základě výzvy Evropského parlamentu, Rady nebo Komise přezkoumá ESRB také konkrétní otázky.

4. Evropský parlament může požadovat, aby se předseda ESRB zúčastnil slyšení v příslušných výborech Evropského parlamentu.

5. Předseda ESRB vede alespoň dvakrát ročně a případně i častěji, je-li to považováno za vhodné, důvěrné ústní diskuse za zavřenými dveřmi, jichž se účastní předseda a místopředsedové Hospodářského a měnového výboru Evropského parlamentu a jež se týkají probíhajících činností ESRB. Evropský parlament a ESRB uzavřou dohodu o podrobných způsobech organizace těchto jednání, aby byla plně zajištěna důvěrnost podle článku 8. Kopii této dohody poskytnete ESRB Radě.

Článek 20

Přezkum

Na základě zprávy předložené Komisí provede Evropský parlament a Rada přezkum tohoto nařízení do 17. prosince 2013 a po obdržení stanoviska ECB a evropských orgánů dohledu rozhodne, mají-li být úloha a organizace ESRB pozměněny.

Zejména přezkoumají způsob jmenování nebo volby předsedy ESRB.

Článek 21

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 24. listopadu 2010.

Za Evropský parlament

předseda

J. Buzek

Za Radu

předseda

O. Chastel

[1] Úř. věst. C 270, 11.11.2009, s. 1.

[2] Stanovisko ze dne 22. ledna 2010 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

[3] Postoj Evropského parlamentu ze dne 22. září 2010 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 17. listopadu 2010.

[4] Úř. věst. C 40, 7.2.2001, s. 453.

[5] Úř. věst. C 25 E, 29.1.2004, s. 394.

[6] Úř. věst. C 175 E, 10.7.2008, s. 392.

[7] Úř. věst. C 8 E, 14.1.2010, s. 26.

[8] Úř. věst. C 9 E, 15.1.2010, s. 48.

[9] Úř. věst. C 184 E, 8.7.2010, s. 214.

[10] Úř. věst. C 184 E, 8.7.2010, s. 292.

[11] Viz strana 12 v tomto čísle Úředního věstníku.

[12] Viz strana 48 v tomto čísle Úředního věstníku.

[13] Viz strana 84 v tomto čísle Úředního věstníku.

[14] Úř. věst. L 87, 31.3.2009, s. 164.

[15] Úř. věst. L 318, 27.11.1998, s. 8.

[16] Sb. rozh. 2006, s. I-03771, bod 44.

[17] Viz strana 162 v tomto čísle Úředního věstníku.

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/78/ES

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky [1],

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru [2],

v souladu s řádným legislativním postupem [3],

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Finanční krize v letech 2007 a 2008 odhalila závažné nedostatky v dohledu nad finančním trhem jak v konkrétních případech, tak ve vztahu k finančnímu systému jako celku. Modely dohledu na úrovni jednotlivých členských států pokulhávají za finanční globalizací a realitou integrovaných a vzájemně propojených evropských finančních trhů, na kterých mnoho finančních institucí působí přeshraničně. Krize odhalila nedostatky v oblasti spolupráce, koordinace, jednotného uplatňování práva Unie a důvěry mezi vnitrostátními orgány dohledu.

(2) Evropský parlament vyzýval před finanční krizí i v jejím průběhu k přechodu k integrovanějšímu evropskému dohledu, aby byly zajištěny skutečně rovné podmínky pro všechny zúčastněné subjekty na úrovni Unie a zohlednila se rostoucí integrace finančních trhů v Unii (a to v usnesení ze dne 13. dubna 2000 o sdělení Komise o provádění rámce pro finanční trhy: akční plán [4]; usnesení ze dne 21. listopadu 2002 o pravidlech obezřetnostního dohledu v Evropské unii [5]; usnesení ze dne 11. července 2007 o politice finančních služeb (2005–2010) – bílá kniha [6]; usnesení ze dne 23. září 2008 obsahující doporučení Komisi o zajišťovacích fondech a soukromých kapitálových fondech [7] a usnesení ze dne 9. října 2008 s doporučeními Komisi ohledně opatření navazujících na Lamfalussyho proces: budoucí struktura dohledu [8] a v postoji ze dne 22. dubna 2009 k pozměněnému návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejímu výkonu (Solventnost II) [9] a postoji ze dne 23. dubna 2009 k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o ratingových agenturách [10]).

(3) V listopadu 2008 Komise zmocnila skupinu odborníků na vysoké úrovni vedenou Jacquesem de Larosiérem, aby učinila doporučení, jakým způsobem mají být posíleny požadavky na dohled za účelem lepší ochrany občanů a obnovy důvěry ve finanční systém. Ve své závěrečné zprávě zveřejněné dne 25. února 2009 (dále jen "de Larosierova zpráva") doporučila skupina odborníků na vysoké úrovni posílit rámec dohledu, aby se

snížilo riziko a závažnost budoucích finančních krizí. Skupina odborníků na vysoké úrovni doporučila reformy struktury dohledu nad finančním odvětvím v Unii. Dále uvedla, že by měl být vytvořen Evropský systém orgánů dohledu nad finančním trhem, který by se skládal ze tří evropských orgánů dohledu, jednoho pro bankovníctví, jednoho pro cenné papíry a jednoho pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění, a doporučila zřídit Evropskou radu pro systémová rizika. Zpráva představila reformy, které odborníci považovali za nezbytné a na nichž se mělo začít ihned pracovat.

(4) Komise ve sdělení ze dne 4. března 2009 nazvaném "Úrychlit oživení evropské ekonomiky" navrhla předložit legislativních návrhů týkajících se zřízení Evropského systému dohledu nad finančním trhem a Evropské rady pro systémová rizika. Ve sdělení ze dne 27. května 2009 nazvaném "Evropský dohled nad finančním trhem" uvedla podrobnější informace o možné architektuře tohoto nového rámce dohledu, přičemž zohlednila podstatu de Larosierovy zprávy.

(5) Evropská rada v závěrech ze dne 19. června 2009 potvrdila, že by měl být zřízen Evropský systém orgánů dohledu nad finančním trhem, který by se měl skládat ze tří nových evropských orgánů dohledu. Systém by se měl zaměřit na zvýšení kvality a jednotnosti vnitrostátního dohledu, posílení kontroly nad skupinami působícími přeshraničně a vytvoření jednotného evropského souboru pravidel, která by se vztahovala na všechny finanční instituce na vnitřním trhu. Evropská rada zdůraznila, že evropské orgány dohledu by také měly mít pravomoc dohledu nad ratingovými agenturami, a vyzvala Komisi, aby připravila konkrétní návrhy pro zajištění stěžejní úlohy Evropského systému orgánů dohledu nad finančním trhem v krizových situacích, a současně zdůraznila, že rozhodnutí přijatá evropskými orgány dohledu by neměla nijak zasahovat do fiskálních pravomocí členských států.

(6) Evropská rada se dne 17. června 2010 dohodla, že "členské státy by měly zavést systémy odvodů a daní pro finanční instituce s cílem zajistit spravedlivé sdílení zátěže a motivovat k omezování systémového rizika. Tyto odvody nebo daně by měly být součástí důvěryhodného rámce pro řešení úpadků finančních institucí. Je nanějsší důležité dále pracovat na jejich hlavních rysech a pečlivě zvážit otázky rovných podmínek a kumulativní dopad různých regulačních opatření."

(7) V důsledku finanční a hospodářské krize vznikla reálná a vážná rizika pro stabilitu finančního systému a fungování vnitřního trhu. Obnovení a udržení stabilního a spolehlivého finančního systému je absolutně nezbytným předpokladem pro zachování důvěry a soudržnosti na vnitřním trhu, a tedy pro zachování a zlepšení podmínek pro vytvoření plně integrovaného a fungujícího vnitřního trhu v oblasti finančních služeb. Kromě toho hlouběji a šířeji integrované finanční trhy nabízejí lepší možnosti

financování a diverzifikace rizika, čímž přispívají ke zlepšení schopnosti ekonomik absorbovat šoky.

(8) Unie se dostala na hranice svých možností ohledně toho, čeho lze dosáhnout na základě současného postavení evropských výborů orgánů dohledu. Unie nemůže zůstat v situaci, kdy neexistuje žádný mechanismus, který by zajistil, že vnitrostátní orgány dohledu přijmou nejlepší možná rozhodnutí ohledně dohledu nad finančními institucemi, které působí přeshraničně, nemůže zůstat v situaci, kdy je nedostatečná spolupráce a výměna informací mezi vnitrostátními orgány dohledu, kdy společné opatření vnitrostátních orgánů dohledu vyžaduje složité přípravy, aby se zohlednily nejrůznější požadavky na regulaci a dohled, kdy řešení na vnitrostátní úrovni jsou nejčastěji jedinou proveditelnou možností reakce na problémy na úrovni Unie a kdy existují různé výklady stejného právního textu. Evropský systém dohledu nad finančním trhem (dále jen "ESFS") by měl být navržen tak, aby uvedené nedostatky překonal a představoval systém, který je v souladu s cílem stabilního a jednotného trhu finančních služeb Unie a který spojuje vnitrostátní orgány dohledu v silné síti v rámci Unie.

(9) ESFS by měl představovat integrovanou síť vnitrostátních orgánů dohledu a orgánů dohledu Unie, která ponechá každodenní dohled nad finančními institucemi na vnitrostátní úrovni. Kromě toho by mělo být dosaženo větší harmonizace a jednotného uplatňování pravidel pro finanční instituce a trhy v celé Unii. Kromě Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví) (dále jen "orgán pro bankovníctví") by měly být dále zřízeny Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění), Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) a Společný výbor evropských orgánů dohledu (dále jen "společný výbor"). Evropská rada pro systémová rizika (dále jen "ESRB") by za účelem plnění úkolů stanovených v tomto nařízení a v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1092/2010 [11] měla být součástí ESFS.

(10) Evropské orgány dohledu by měly nahradit Evropský výbor orgánů bankovního dohledu zřízený rozhodnutím Komise 2009/78/ES [12]. Evropský výbor orgánů dozoru nad pojišťovnictvím a zaměstnaneckým penzijním pojištěním zřízený rozhodnutím Komise 2009/79/ES [13] a Evropský výbor regulatorů trhů s cennými papíry zřízený rozhodnutím Komise 2009/77/ES [14] a měly by převzít všechny úkoly a pravomoci těchto výborů, včetně případného pokračování probíhající práce a projektů. Působnost každého evropského orgánu dohledu by měla být jasně vymezena. Evropské orgány dohledu by měly být odpovědné Evropskému parlamentu a Radě. V případě, že se tato odpovědnost týká meziodvětvových otázek koordinovaných společným výborem, měly by nést odpovědnost za takovou koordinaci evropské orgány dohledu prostřednictvím společného výboru.

(11) Orgán pro bankovníctví by se měl zasazovat o zlepšení fungování vnitřního trhu, především zajištěním vysoké, účinné a jednotné úrovně regulace a dohledu s ohledem na různé zájmy všech členských států a na rozdílnou povahu finančních institucí. Orgán pro bankovníctví by měl chránit veřejné zájmy, jako je

stabilita finančního systému, průhlednost trhů a finančních produktů a ochrana vkladatelů a investorů. Orgán pro bankovníctví by měl rovněž předcházet regulatorní arbitráži, zajistit rovné podmínky a posílit koordinaci dohledu na mezinárodní úrovni, a to ve prospěch hospodářství jako celku, včetně finančních institucí a dalších zúčastněných subjektů, spotřebitelů a zaměstnanců. Mezi jeho úkoly by měla rovněž patřit podpora sblížení dohledu a poskytování poradenství orgánům Unie v oblasti regulace bankovníctví, plateb a elektronických peněz a dohledu nad nimi, jakož i související otázky správy a řízení společnosti, auditů a finančního výkaznictví. Orgánu pro bankovníctví by také měly být svěřeny určité pravomoci v oblasti stávajících i nových finančních činností.

(12) Orgán pro bankovníctví by měl mít rovněž možnost dočasně zakázat nebo omezit některé finanční činnosti, které ohrožují řádné fungování a integritu finančních trhů nebo stabilitu celého finančního systému Unie nebo jeho části, v případech a za podmínek stanovených v legislativních aktech Unie uvedených v tomto nařízení. Bude-li takový dočasný zákaz nutný v případě mimořádné situace, měl by jej orgán pro bankovníctví vydat v souladu s tímto nařízením a za podmínek v něm stanovených. V případech, v nichž má dočasný zákaz nebo omezení některých finančních činností dopad na více odvětví, by měly odvětvové právní předpisy stanovit, že orgán pro bankovníctví by měl svou činnost v případě potřeby konzultovat a koordinovat s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) a s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) prostřednictvím společného výboru.

(13) Orgán pro bankovníctví by měl brát náležitě v úvahu dopad svých činností na hospodářskou soutěž a inovace v rámci vnitřního trhu, konkurenceschopnost Unie v celosvětovém měřítku, finanční začlenění a novou strategii Unie pro růst a zaměstnanost.

(14) Aby mohl orgán pro bankovníctví plnit své cíle, měl by mít právní subjektivitu a být administrativně a finančně autonomní.

(15) Na základě práce mezinárodních organizací a skupin by systémové riziko mělo být definováno jako riziko narušení kontinuity finančního systému, které může mít závažné negativní dopady na vnitřní trh a reálnou ekonomiku. Určitý stupeň systémové důležitosti mohou mít potenciálně všechny typy finančních zprostředkovatelů, trhy a infrastruktury.

(16) Přeshraničním rizikem se rozumí veškerá rizika způsobená hospodářskou nerovnováhou nebo finančními selháními v celé Unii nebo v jejích částech, které mohou mít výrazné negativní dopady na transakce mezi hospodářskými subjekty dvou nebo více členských států, na fungování vnitřního trhu nebo na veřejné finance Unie nebo jakéhokoli z jejích členských států.

(17) Soudní dvůr Evropské unie ve svém rozsudku ze dne 2. května 2006 ve věci C-217/04 (Spojené království Velké Británie a Severního Irsku v. Evropský parlament a Rada Evropské unie) konstatoval, že: "nic ve znění článku 95 Smlouvy o ES [nyní článek 114 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen "Smlouva o fungování

EU") neumožňuje dojít k závěru, že opatření přijatá zákonodárcem Společenství na základě tohoto ustanovení jsou určena pouze členskými státy. Podle uvážení uvedeného zákonodávce se totiž může ukázat nezbytné stanovit zřízení subjektu Společenství pověřeného přispívat k uskutečnění procesu harmonizace v situacích, kdy se zdá vhodné přijmout nezávazná doprovodná a usměrňující opatření pro usnadnění jednotného provádění a uplatňování aktů založených na uvedeném ustanovení" [15]. Účel a úkol orgánu pro bankovníctví, totiž podporovat příslušné vnitrostátní orgány dohledu při jednotném výkladu a uplatňování předpisů Unie a přispívat k finanční stabilitě nezbytné pro finanční integraci, úzce souvisí s cíli *acquis* Unie v oblasti vnitřního trhu finančních služeb. Proto by měl být orgán pro bankovníctví zřízen na základě článku 114 Smlouvy o fungování EU.

(18) Těmito legislativními akty, které stanoví úkoly příslušných orgánů členských států, včetně vzájemné spolupráce a spolupráce s Komisí, jsou: směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/48/ES ze dne 14. června 2006 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu [16], směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/49/ES ze dne 14. června 2006 o kapitálové příměšnosti investičních podniků a úvěrových institucí [17] a směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/19/ES ze dne 30. května 1994 o systémech pojištění vkladů [18].

(19) Mezi stávající právní předpisy Unie upravující oblast, na kterou se vztahuje toto nařízení, dále patří směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/87/ES ze dne 16. prosince 2002 o doplňkovém dozoru nad úvěrovými institucemi, pojišťovnami a investičními podniky ve finančním konglomerátu [19], směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/78/ES ze dne 27. října 1998 o doplňkovém dozoru nad pojišťovnami v pojišťovací skupině [20], nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1781/2006 ze dne 15. listopadu 2006 o informacích o plátcích doprovázejících převody peněžních prostředků [21], směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES ze dne 16. září 2009 o přístupu k činnosti institucí elektronických peněz, o jejím výkonu a o obezřetnostním dohledu nad touto činností [22] a příslušné části směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu [23], směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku [24] a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu [25].

(20) Je žádoucí, aby orgán pro bankovníctví podporoval jednotný přístup v oblasti pojištění vkladů s cílem zajistit stejné podmínky a rovný přístup ke vkladatelům v rámci celé Unie. Jelikož systémy pojištění vkladů v členských státech nepodléhají regulatornímu dohledu, ale spíše správní kontrole, měl by být orgán pro bankovníctví schopen uplatňovat své pravomoci podle tohoto nařízení ve vztahu k samotnému systému pojištění vkladů a k jeho poskytovateli.

(21) V souladu s prohlášením (č. 39) k článku 290 Smlouvy o fungování Evropské unie připojeným k závěrečnému aktu mezivládní konference, která přijala

Lisabonskou smlouvu, je k vypracování regulačních technických norem zapotřebí odborných znalostí v podobě, která je specifická pro oblast finančních služeb. Je nezbytné umožnit orgánu pro bankovníctví, aby takového odborné znalosti poskytl rovněž, pokud jde o normy nebo části norem, které nejsou založeny na návrhu regulační technické normy, který vypracoval.

(22) Je nutné zavést efektivní nástroj pro přípravu harmonizovaných regulačních technických norem v oblasti finančních služeb, aby byly rovněž prostřednictvím jednotného souboru pravidel zajištěny rovné podmínky na trhu a dostatečná ochrana vkladatelů, investorů a spotřebitelů v celé Unii. V oblastech vymezených právem Unie je vhodné a smysluplné pověřit orgán pro bankovníctví jako subjekt s vysoce specializovanými odbornými znalostmi vypracováním návrhů regulačních technických norem, které nejsou politické povahy.

(23) Komise by měla schvalovat tyto návrhy regulačních technických norem prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci podle článku 290 Smlouvy o fungování EU, aby jim dala závaznou právní účinnost. Měly by být měněny jen za velmi omezených a mimořádných okolností, jelikož orgán pro bankovníctví je tím, kdo je v úzkém kontaktu s finančními trhy a zná jejich každodenní fungování nejlépe. Návrhy regulačních technických norem by měly být změněny, pokud by nebyly v souladu s právem Unie, neodporovaly zásadě proporcionality nebo by odporovaly základním zásadám vnitřního trhu finančních služeb odražícím se v *acquis* Unie pro oblast finančních služeb. Komise by neměla měnit obsah navržených regulačních technických norem vypracovaných orgánem pro bankovníctví bez předchozí koordinace s tímto orgánem. Pro zajištění bezproblémového a urychleného procesu přijímání těchto norem by měla být Komisi pro přijetí rozhodnutí o jejich schválení stanovena lhůta.

(24) S ohledem na odborné znalosti orgánu pro bankovníctví v oblastech, v nichž by měly být regulační technické normy vypracovány, je třeba vzít v úvahu deklarovaný záměr Komise vycházet při přijímání odpovídajících aktů v přenesené pravomoci zpravidla z návrhů regulačních technických norem, které jí orgán pro bankovníctví předloží. V případě, že orgán pro bankovníctví návrh regulační technické normy ve lhůtách stanovených v příslušném právním předpise nepředloží, by však mělo být zajištěno, že cíle přenesení pravomoci bude skutečně dosaženo a že bude zachována efektivnost rozhodovacího procesu. Proto by Komise měla být v těchto případech zmocněna k přijetí regulačních technických norem i při neexistenci návrhu ze strany orgánu pro bankovníctví.

(25) Komise by měla být rovněž zmocněna k přijímání prováděcích technických norem prostřednictvím prováděcích aktů podle článku 291 Smlouvy o fungování EU.

(26) V oblastech, na které se regulační technické normy nebo prováděcí technické normy nevztahují, by měl mít orgán pro bankovníctví pravomoc vydávat obecné pokyny a doporučení pro uplatňování práva Unie. Pro zajištění transparentnosti a zlepšení dodržování těchto

obecných pokynů a doporučení vnitrostátními orgány dohledu by mělo být orgánu pro bankovníctví umožněno, aby zveřejnil důvody, proč se orgány dohledu neřídí těmito obecnými pokyny nebo doporučeními.

(27) Zajištění správného a úplného uplatňování práva Unie je základním předpokladem pro dosažení integrity, průhlednosti, účinnosti a řádného fungování finančních trhů, stability finančního systému a neutrálních podmínek pro hospodářskou soutěž mezi finančními institucemi Unie. Měl by být tedy vytvořen mechanismus, na jehož základě by orgán pro bankovníctví řešil případy neuplatňování nebo nesprávného uplatňování práva Unie, které lze považovat za jeho porušení. Tento mechanismus by se měl uplatňovat v oblastech, ve kterých právní předpisy Unie stanovují jednoznačné a nepodmíněné povinnosti.

(28) Pro přiměřenou reakci na případy nesprávného či nedostatečného uplatňování práva Unie by měl být zaveden třístupňový mechanismus. Za prvé by měl být orgán pro bankovníctví oprávněn vyšetřovat údajné nesprávné či nedostatečné plnění povinností vyplývajících z práva Unie ze strany vnitrostátních orgánů při provádění dohledu a vydat k tomu doporučení. Za druhé, pokud se příslušný vnitrostátní orgán neřídí tímto doporučením, měla by být Komise zmocněna k vydání formálního stanoviska zohledňujícího doporučení orgánu pro bankovníctví požadujícího po příslušném orgánu, aby přijal nezbytná opatření pro zajištění souladu s právem Unie.

(29) Za třetí ve výjimečných případech, v nichž dojde k trvalé situaci dotčeného příslušného orgánu a situaci nebude možné řešit jiným způsobem, by měl být orgán pro bankovníctví oprávněn přijímat rozhodnutí určená jednotlivým finančním institucím. Toto oprávnění by mělo být omezeno na výjimečné situace, kdy příslušný orgán nedodrží jemu určené formální stanovisko a kdy se právo Unie přímo vztahuje na finanční instituce prostřednictvím současných nebo budoucích nařízení Unie.

(30) Vážné ohrožení řádného fungování a integrity finančních trhů nebo stability finančního systému v Unii vyžaduje urychlenou a společnou reakci na úrovni Unie. Orgán pro bankovníctví by tedy měl mít možnost požadovat po vnitrostátních orgánech dohledu přijetí konkrétních opatření k nápravě mimořádné situace. Pravomoc rozhodnout, že nastala mimořádná situace, by měla být svěřena Radě v návaznosti na žádost kteréhokoli evropského orgánu dohledu, Komise nebo ESRB.

(31) Orgán pro bankovníctví by měl mít možnost požadovat po vnitrostátních orgánech dohledu přijetí konkrétních opatření k nápravě mimořádné situace. Činností, prováděnou orgánem pro bankovníctví v tomto ohledu by neměly být dotčeny pravomoci Komise podle článku 258 Smlouvy o fungování EU zahájit řízení o nesplnění povinnosti vůči členskému státu dotčeného orgánu dohledu z důvodu nepřijetí daných opatření tímto orgánem, ani oprávnění Komise požadovat za těchto okolností přijetí předběžných opatření v souladu s jednacím řádem Soudního dvora Evropské unie. Dále by neměly být touto činností dotčeny žádné závazky, které by dotčenému členskému státu mohly vzniknout v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie,

pokud orgány dohledu tohoto členského státu nepřijmou opatření požadovaná orgánem pro bankovníctví.

(32) Pro zajištění účinného a efektivního dohledu a vyváženého posouzení stanovisek příslušných orgánů v různých členských státech je zapotřebí, aby orgán pro bankovníctví mohl závazně urovnávat spory týkající se přeshraničních situací mezi příslušnými vnitrostátními orgány, a to i v rámci kolegií orgánů dohledu. Měla by být stanovena lhůta pro smírné urovnání sporu, v níž by mohly příslušné vnitrostátní orgány dosáhnout dohody. Působnost orgánu pro bankovníctví by se měla vztahovat na spory ohledně postupu nebo obsahu opatření nebo nečinnosti ze strany příslušného orgánu členského státu v případech stanovených v právně závazných aktech Unie uvedených v tomto nařízení. V takové situaci by měl být některý z dotčených orgánů dohledu oprávněn předložit otázku orgánu pro bankovníctví, který by měl jednat v souladu s tímto nařízením. Orgán pro bankovníctví by měl mít pravomoc od dotčených příslušných orgánů vyžadovat přijetí konkrétního opatření nebo zdržení se určitého jednání, s cílem urovnat celou záležitost a zajistit tak soulad s právem Unie, se závaznými účinky pro dotčené příslušné orgány. Pokud příslušný orgán nevyhoví rozhodnutí umožňujícímu urovnání sporu, které mu je určeno, měl by mít orgán pro bankovníctví pravomoc přijímat rozhodnutí určená přímo finančním institucím, a to v oblastech práva Unie, které se na tyto instituce přímo vztahují. Pravomoc přijímat takové rozhodnutí by se měla uplatnit pouze v krajním případě a výhradně pro zajištění řádného a jednotného uplatňování práva Unie. V případě, že příslušné právní předpisy Unie dávají příslušným orgánům členských států možnost jednat podle vlastního uvážení, rozhodnutí přijatá orgánem pro bankovníctví nemohou nahradit toto jednání podle práva Unie.

(33) Krize ukázala, že stávající systém spolupráce mezi vnitrostátními orgány, jejichž pravomoci jsou omezeny na jednotlivé členské státy, je nedostatečný, pokud jde o finanční instituce působící přeshraničně.

(34) Skupina odborníků zřízená členskými státy za účelem posouzení příčin krize a vypracování návrhů na zlepšení regulace finančního odvětví a dohledu nad ním potvrdila, že stávající mechanismy nejsou dobrým základem pro budoucí regulaci finančních institucí působících přeshraničně a dohled nad nimi v celé Unii.

(35) Jak se uvádí v de Larosièreově zprávě: "v zásadě máme dvě možnosti: první z nich je přístup "každý sám za sebe" na úkor druhých; druhou možností je posílená, pragmatická a rozumná spolupráce na evropské úrovni prospěšná pro všechny v zájmu zachování otevřené světové ekonomiky. Taková spolupráce bude znamenat nezpochybnitelný ekonomický přínos".

(36) Důležitou úlohu při účinném, efektivním a jednotném dohledu nad finančními institucemi působícími přeshraničně hrají kolegia orgánů dohledu. Orgán pro bankovníctví by měl přispívat k podpoře a sledování účinného, efektivního a jednotného fungování kolegií orgánů dohledu a v tomto ohledu by měl mít vedoucí postavení při zajišťování jednotného a soudržného fungování kolegií orgánů dohledu, jež dohlížejí nad finančními institucemi působícími přeshraničně v rámci celé Unie. Orgán pro bankovníctví

by proto měl mít plné právo účasti v kolegiích orgánů dohledu, aby mohl optimalizovat fungování těchto kolegií a proces výměny informací v nich a aby mohl podporovat sblížení a jednotnost mezi kolegií při uplatňování práva Unie. Jak se uvádí v de Larosièreově zprávě, "je třeba se vyvarovat narušování hospodářské soutěže a regulatorní arbitráží v důsledku odlišných postupů dohledu, jelikož mohou ohrozit finanční stabilitu, mimo jiné tím, že podporují přesun finančních činností do zemí, v nichž je dohled méně přísný. Je třeba, aby byl systém dohledu vnímán jako spravedlivý a vyvážený".

(37) Je nezbytné sblížit postupy v oblasti předcházení krizím, jejich řízení a řešení, včetně mechanismů financování, aby byla zajištěna internalizace nákladů finančním systémem a schopnost veřejných orgánů vyřešit úpadky finančních institucí a zároveň minimalizovat dopad těchto úpadků na finanční systém, využívání prostředků daňových poplatníků na záchranu bank a využívání zdrojů veřejného sektoru, jakož i omezit hospodářské škody a koordinovat uplatňování vnitrostátních opatření pro řešení úpadků. V této souvislosti je nezbytné vyvinout společný soubor pravidel pro komplexní soubor nástrojů pro předcházení úpadkům bank a jejich řešení, aby bylo možné řešit zejména krize velkých, přeshraničních nebo propojených institucí, a je třeba posoudit potřebu svěřit orgánu pro bankovníctví další důležité pravomoci a zvážit způsob, jakým by banky a spořitelny mohly ochranu vkladatelů stanovit jako svoji prioritou.

(38) V rámci probíhajícího přezkumu směrnice 94/19/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/9/ES ze dne 3. března 1997 o systémech pro odškodnění investorů [26] je patrný záměr Komise věnovat zvláštní pozornost potřebě zajistit další harmonizaci v celé Unii. V oblasti pojišťovnictví je rovněž patrný záměr Komise posoudit možnost zavedení pravidel Unie na ochranu pojistníků v případě úpadku pojišťovny. Evropské orgány dohledu by v těchto oblastech měly mít významnou úlohu a měly by jim být svěřeny vhodné pravomoci ve vztahu k evropským soustavám garančních systémů.

(39) Delegování úkolů a povinností může být užitečným nástrojem pro fungování sítě orgánů dohledu, aby se předešlo zdvojení úkolů v oblasti dohledu, podporovala se spolupráce, a tím se optimalizoval proces dohledu a snížila se zátěž finančních institucí. Toto nařízení by tedy mělo pro toto delegování stanovit jasné právní základy. Při respektování obecného pravidla, že delegování by mělo být povoleno, by členské státy měly mít současně možnost zavést zvláštní podmínky pro delegování povinností, například pokud jde o informování a oznamování postupů delegování. Delegování úkolů znamená, že úkoly provádí orgán pro bankovníctví nebo jiný než příslušný orgán dohledu, zatímco odpovědnost za rozhodnutí v rámci dohledu zůstává orgánu, který úkol delegoval. Na základě delegování povinností by měl mít orgán pro bankovníctví nebo vnitrostátní orgán dohledu (dále jen "pověřený orgán") možnost rozhodnout o určité záležitosti dohledu svým jménem místo pověřujícího orgánu dohledu. Delegování by se mělo řídit zásadou, podle níž je dohledem pověřen ten orgán dohledu, který může v dané věci nejnadhledněji přijmout příslušné opatření. Delegování povinností by bylo vhodné například z důvodu úspor z rozsahu, jednotnosti při dohledu nad skupinami a

optimálního využití odborných znalostí vnitrostátních orgánů dohledu. Pověřující orgán a ostatní příslušné orgány by měly rozhodnutí pověřeného orgánu uznat jako závazné, pokud pověřený orgán nepřekročil v rozhodnutí rámec svého pověření. Příslušné právní předpisy Unie by mohly dále stanovit zásady, jak lze delegovat povinnosti na základě dohod. Orgán pro bankovníctví by měl všemi možnými prostředky podporovat a sledovat uzavírání dohod o delegování mezi vnitrostátními orgány dohledu.

Předem by měl být informován o plánovaných dohodách o delegování, aby mohl případně vyjádřit své stanovisko. Kromě toho by měl centralizovat zveřejňování těchto dohod, aby se zajistila včasnost, transparentnost a dobrá dostupnost informací o dohodách všem dotčeným stranám. Orgán pro bankovníctví by také měl určovat a zveřejňovat osvědčené postupy týkající se delegování a dohod o delegování.

(40) Orgán pro bankovníctví by měl aktivně podporovat sblížení dohledu v rámci celé Unie s cílem zavedení společné kultury dohledu.

(41) Účinným a efektivním nástrojem pro podporu jednoty v rámci sítě orgánů dohledu nad finančním trhem je srovnávací hodnocení. Orgán pro bankovníctví by měl tedy vytvořit metodický rámec pro toto hodnocení a zajistit jeho pravidelné provádění. Hodnocení by se mělo zaměřit nejen na sblížení postupů dohledu, ale i na posouzení schopnosti orgánů dohledu dosahovat při dohledu vysoce kvalitních výsledků a na nezavislost těchto příslušných orgánů. Se souhlasem příslušného orgánu, který je předmětem hodnocení, by výsledky srovnávacích hodnocení měly být zveřejněny. Osvědčené postupy by rovněž měly být určeny a zveřejněny.

(42) Orgán pro bankovníctví by měl aktivně podporovat koordinovanou reakci Unie v oblasti dohledu, zejména zajistit řádné fungování a integritu finančních trhů a stabilitu finančního systému v Unii. Kromě pravomoci přijímat opatření v mimořádných situacích by orgán pro bankovníctví tedy měla být svěřena i funkce obecné koordinace v rámci ESFS. Činnost orgánu pro bankovníctví by se měla především zaměřit na bezproblémový tok všech důležitých informací mezi příslušnými orgány.

(43) Pro zajištění finanční stability je nutné včas identifikovat trendy, možná rizika a slabá místa vyplývající z mikrobezpečnostní úrovně v mezinárodním měřítku a napříč odvětvími. Orgán pro bankovníctví by měl sledovat a hodnotit tento vývoj v oblasti své působnosti a pravidelně a v případě nutnosti i v jednotlivých konkrétních případech informovat Evropský parlament, Radu, Komisi, ostatní evropské orgány dohledu a ESRB. Dále by měl orgán pro bankovníctví ve spolupráci s ESRB iniciovat a koordinovat v rámci celé Unie zátěžové testy, jejichž cílem je vyhodnotit odolnost finančních institucí vůči nepříznivému tržnímu vývoji, a zajistit co nejednotnější metodiku provádění těchto testů na vnitrostátní úrovni. Má-li orgán pro bankovníctví řádně plnit své funkce, měl by provádět ekonomické analýzy trhů a dopadů potenciálního vývoje trhů.

(44) Vzhledem ke globalizaci finančních služeb a rostoucímu významu mezinárodních norem by měl orgán pro bankovníctví podporovat dialog a spolupráci s orgány

dohledu mimo Unii. V jeho pravomoci by mělo být navazování kontaktů a uzavírání správních dohod s orgány dohledu a správními orgány třetích zemí a s mezinárodními organizacemi za současného plného respektování stávajících úloh a příslušných pravomocí členských států a orgánů Unie. Země, které uzavřely dohody s Unii, v jejichž důsledku přijaly a uplatňují právo Unie, by měly mít možnost účastnit se činnosti orgánu pro bankovníctví a orgán pro bankovníctví by měl mít možnost spolupracovat se třetími zeměmi, které uplatňují právní předpisy, jež byly uznány jako rovnocenné právním předpisům Unie.

(45) Orgán pro bankovníctví by měl být v rámci své působnosti nezávislým poradním orgánem Evropského parlamentu, Rady a Komise. Aniž jsou dotčeny pravomoci dotýkajících příslušných orgánů, mělo by být orgánu pro bankovníctví umožněno předkládat stanovisko k obezřetnostním posuzováním fúzí a nabytí účasti podle směrnice 2006/48/ES, ve znění směrnice 2007/44/ES [27], v případě, že uvedená směrnice vyžaduje konzultaci mezi příslušnými orgány dvou nebo více členských států.

(46) Aby mohl orgán pro bankovníctví efektivně vykonávat své povinnosti, měl by být oprávněn vyžadovat veškeré nezbytné informace. Aby se zabránilo zdvojení oznamovací povinnosti finančních institucí, měly by být tyto informace běžně předkládány vnitrostátními orgány dohledu, které jsou co nejbližší finančním trhům a institucím, a měly by zohlednit již existující statistické údaje. Orgán pro bankovníctví by však měl mít v krajním případě možnost podat řádně odůvodněnou žádost o informace přímo u finančních institucí, jestliže příslušný vnitrostátní orgán tyto informace neposkytne nebo nemůže poskytnout včas. Orgány členských států by měly být povinny pomáhat orgánu pro bankovníctví při uplatňování těchto přímých žádostí. V této souvislosti je naprosto zásadní pracovat na společných formátech výkaznictví. Opatřeními pro shromažďování informací by neměly být dotčeny právní rámec Evropského statistického systému a Evropského systému centrálních bank v oblasti statistiky. Tímto nařízením by proto nemělo být dotčeno nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 223/2009 ze dne 11. března 2009 o evropské statistice [28] ani nařízení Rady (ES) č. 2533/98 ze dne 23. listopadu 1998 o shromažďování statistických informací Evropskou centrální bankou [29].

(47) Pro zajištění plné efektivity fungování ESRB a následné reakce na jeho varování a doporučení je podstatná úzká spolupráce mezi orgánem pro bankovníctví a ESRB. Orgán pro bankovníctví a ESRB by měly vzájemně sdílet všechny příslušné informace. Údaje týkající se jednotlivých podniků by měly být předkládány pouze na základě odůvodněné žádosti. Jakmile orgán pro bankovníctví nebo vnitrostátní orgán dohledu od ESRB obdrží varování či doporučení, měl by orgán pro bankovníctví zajistit vhodná následná opatření.

(48) Orgán pro bankovníctví by měl vést konzultace o regulačních technických normách nebo prováděcích technických normách, obecných pokynech a doporučeních se zainteresovanými stranami a měl by jim dát přiměřenou možnost předložit připomínky k navrhovaným opatřením. Před přijetím návrhu

regulačních technických norem nebo prováděcích technických norem, obecných pokynů a doporučení by měl orgán pro bankovníctví provést posouzení dopadů. Za tímto účelem a z důvodu vyšší účinnosti by měla být využita skupina subjektů působících v bankovníctví, v níž by měly být vyváženě zastoupeny úvěrové a investiční instituce Unie, zastupující rozdílné modely a velikost finančních institucí a podniků, případně též institucionální investoři a jiné finanční instituce, které samy využívají finančních služeb, malé a střední podniky, odbory, akademičtí pracovníci, spotřebitelé a jiní retailoví uživatelé bankovních služeb. Skupina subjektů působících v bankovníctví by měla vystupovat jako prostředník ve vztahu k ostatním skupinám uživatelů finančních služeb zřízeným Komisí nebo právními předpisy Unie.

(49) Členům skupiny subjektů působících v bankovníctví zastupujícím neziskové organizace či akademickou obec by se mělo dostat odpovídajících náhrad, aby se osoby, které nemají dostatek finančních prostředků ani nezastupují finanční instituce, mohly plně zapojit do diskuse o finanční regulaci.

(50) Základní povinnosti členských států je zajišťování koordinovaného řešení krizí a udržování finanční stability v krizových situacích, zejména s ohledem na stabilizaci a záchranu konkrétních finančních institucí nacházejících se v úpadku. Rozhodnutí orgánu pro bankovníctví v mimořádných situacích a při řešení problémů, která mají dopad na stabilitu finanční instituce, by neměla nijak zasahovat do fiskálních pravomocí členských států. Měl by být vytvořen mechanismus, kterým by se členské státy mohly odvolat na toto ochranné opatření a postoupit záležitost Radě ke konečnému rozhodnutí. Tento ochranný mechanismus by však neměl být zneužíván, zejména v souvislosti s rozhodnutím orgánu pro bankovníctví, které nemá značný nebo podstatný finanční dopad, jako je snížení příjmu v návaznosti na dočasný zákaz konkrétních činností nebo produktů za účelem ochrany spotřebitele. Při přijímání rozhodnutí podle ochranného mechanismus by Rada měla hlasovat v souladu se zásadou, že každý členský stát má jeden hlas. S ohledem na konkrétní povinnosti členských států je v tomto ohledu vhodné zapojit do celé záležitosti i Radu. Vzhledem k citlivosti dané otázky by měly být přijaty postupy zajišťující naprostou důvěrnost.

(51) Při svém rozhodování by měl být orgán pro bankovníctví vázán předpisy Unie a obecnými zásadami spravedlivého řízení a transparentnosti. Mělo by být plně respektováno právo osob, jimž je rozhodnutím orgánu pro bankovníctví určeno, být slyšen. Akty vydané orgánem pro bankovníctví by měly tvořit nedílnou součást práva Unie.

(52) Hlavním rozhodovacím orgánem orgánu pro bankovníctví by měla být rada orgánů dohledu sestávající z vedoucích představitelů příslušných orgánů v každém členském státě, v jejímž čele by měl být předseda orgánu pro bankovníctví. Jako pozorovatelé by se měli účastnit zástupci Komise, ESRB, Evropské centrální banky a Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) a Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy). Členové rady orgánů dohledu by měli jednat nezávisle a pouze v zájmu Unie.

(53) Jako obecné pravidlo by rada orgánů dohledu měla přijímat svá rozhodnutí prostou většinou členů v souladu se zásadou, podle níž má každý člen jeden hlas. Nicméně u aktů obecné povahy, včetně aktů týkajících se regulačních technických norem a prováděcích technických norem, obecných pokynů a doporučení, u rozpočtových záležitostí, jakož i v případě žádosti členského státu o přezkoumání rozhodnutí orgánu pro bankovníctví o dočasném zákazu nebo omezení určité finanční činnosti je vhodné uplatňovat pravidla o kvalifikované většině stanovená v čl. 16 odst. 4 Smlouvy o Evropské unii a v Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních, který tvoří přílohu Smlouvy o Evropské unii a Smlouvy o fungování Evropské unie. Případy týkající se urovnávání sporů mezi vnitrostátními orgány dohledu by měly být posuzovány užší nestrannou odbornou skupinou, složenou z členů, kteří nejsou zástupci příslušných orgánů, jež jsou účastníkem sporu, ani nemají žádný zájem na sporu nebo přímé spojení s dotyčnými příslušnými orgány. Složení odborné skupiny by mělo být přiměřeně vyvážené. Rozhodnutí přijaté odbornou skupinou by mělo být schváleno radou orgánů dohledu prostou většinou členů v souladu se zásadou, podle níž má každý člen jeden hlas. Co se však týče rozhodnutí přijímaných konsolidujícím orgánem dohledu, mohla by být rozhodnutí navržena odbornou skupinou zamítnuta blokační menšinou hlasů uvedenou v čl. 16 odst. 4 Smlouvy o Evropské unii a v článku 3 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních.

(54) Plnění úlohy orgánu pro bankovníctví a jemu přidělených úkolů by měla zajistit správní rada složená z předsedy orgánu pro bankovníctví a zástupců vnitrostátních orgánů dohledu a Komise. Správní rada by měla mít nezbytné pravomoci, aby mohla mimo jiné navrhnout roční a víceletý pracovní program, vykonávat určité rozpočtové pravomoci, přijímat plán personální politiky orgánu pro bankovníctví, přijímat zvláštní ustanovení týkající se práva na přístup k dokumentům a navrhnout výroční zprávu.

(55) Orgán pro bankovníctví by měl zastupovat předseda, který bude zaměstnán na plný pracovní úvazek a bude jmenován radou orgánů dohledu, na základě zásluh, dovedností, znalostí finančních institucí a trhů a zkušeností významných pro dohled nad finančním trhem a jeho regulaci, v návaznosti na otevřené výběrové řízení pořádané a vedené radou orgánů dohledu, již je nápomocna Komise. Za účelem jmenování prvního předsedy orgánu pro bankovníctví by Komise kromě jiného měla na základě zásluh, dovedností, znalostí finančních institucí a trhů a zkušeností významných pro dohled nad finančním trhem a jeho regulaci sestavit užší seznam uchazečů. V souvislosti se jmenováním následných předsedů by měla být možnost sestavení užšího seznamu Komisi předmětem přezkumu ve zprávě, která má být vypracována podle tohoto nařízení. Do doby než se vybraná osoba ujme svých povinností a do jednoho měsíce po jejím výběru radou orgánů dohledu může Evropský parlament po vyslechnutí vybrané osoby radou orgánů dohledu vznést proti jmenování vybrané osoby námitky.

(56) Řízení orgánu pro bankovníctví by mělo být svěřeno výkonnému řediteli, který by měl mít právo účastnit se

zasedání rady orgánů dohledu a správní rady bez hlasovacího práva.

(57) Aby byl zajištěn soulad mezi činnostmi evropských orgánů dohledu v jednotlivých odvětvích, měly by tyto orgány pracovat v úzké součinnosti prostřednictvím společného výboru a v případě nutnosti přijímat společná stanoviska. Společný výbor by měl koordinovat funkce evropských orgánů dohledu ve vztahu k finančním konglomerátům a dalším meziodvětvovým záležitostem. V případě potřeby by měly být akty spadající také do oblasti působnosti Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) nebo Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy) přijímány dotčenými evropskými orgány dohledu souběžně. Společnému výboru by měli předsedat po dobu 12 měsíců střídavě předsedové evropských orgánů dohledu. Předseda společného výboru by měl být místopředsedou ESRB. Evropské orgány dohledu by měly poskytnout společnému výboru vybrané zaměstnance, aby se umožnila neformální výměna informací a rozvoj společné kultury dohledu ve všech evropských orgánech dohledu.

(58) Je nutné zajistit, aby strany, kterých se dotýkají rozhodnutí přijatá orgánem pro bankovníctví, mohly uplatnit odpovídající opravné prostředky. Má-li orgán pro bankovníctví rozhodovací pravomoci, měly by mít pro zajištění efektivní ochrany práv jednotlivých stran a z důvodu procesní ekonomie příslušné strany právo odvolat se k odvolacímu senátu. Z důvodu účinnosti a jednotnosti by měl být odvolací senát společným orgánem všech evropských orgánů dohledu, nezávislým na jejich organizační a regulační struktuře. Proti rozhodnutí odvolacího senátu by mělo být možné podat žalobu u Soudního dvora Evropské unie.

(59) Aby byla zajištěna úplná autonomie a nezávislost orgánu pro bankovníctví, měl by mít tento orgán autonomní rozpočet, jehož příjmy budou pocházet především z povinných příspěvků vnitrostátních orgánů dohledu a ze souhrnného rozpočtu Evropské unie. Financování orgánu pro bankovníctví z prostředků Unie je předmětem dohody s rozpočtovým orgánem podle bodu 47 interinstitucionální dohody Evropského parlamentu, Rady a Komise ze dne 17. května 2006 o rozpočtové kázi a řádném finančním řízení [30]. Měla by platit rozpočtová pravidla Unie. Kontrolu účtů by měl provádět Účetní dvůr. Celkový rozpočet je předmětem postupu udělování absolutoria.

(60) Na orgán pro bankovníctví by se mělo vztahovat nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 ze dne 25. května 1999 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) [31]. Orgán pro bankovníctví by měl také přistoupit k Interinstitucionální dohodě ze dne 25. května 1999 mezi Evropským parlamentem, Radou Evropské unie a Komisí Evropských společenství o vnitřním vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) [32].

(61) Aby byly zajištěny otevřené a transparentní podmínky zaměstnávání a rovné zacházení se zaměstnanci, měly by se na zaměstnance orgánu pro bankovníctví vztahovat služební řád úředníků a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropských společenství [33].

(62) Je zásadně důležité chránit obchodní tajemství a ostatní důvěrné informace. Důvěrnost informací poskytnutých orgánu pro bankovníctví a sdílených v rámci sítě by měla podléhat přísným a účinným pravidlům zachování důvěrnosti.

(63) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů [34] a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů [35] se plně použijí na zpracování osobních údajů pro účely tohoto nařízení.

(64) Pro zajištění průhledné činnosti orgánu pro bankovníctví by se mělo na tento orgán vztahovat nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise [36].

(65) Třetím zemím by měla být umožněna účast na činnosti orgánu pro bankovníctví v souladu s příslušnými dohodami, které Unie uzavře.

(66) Jelikož cílů tohoto nařízení, totiž zlepšení fungování vnitřního trhu díky zajištění vysoké, efektivní a jednotné úrovně obezřetnosti regulace a dohledu, ochrany vkladatelů a investorů, ochrany integrity, účinnosti a řádného fungování finančních trhů, udržování stability finančního systému a posilování mezinárodní koordinace dohledu, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států a proto jich může být z důvodu rozsahu tohoto nařízení lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

(67) Orgán pro bankovníctví by měl převzít všechny stávající úkoly a pravomoci Evropského výboru orgánů bankovního dohledu. Ke dni zřízení orgánu pro bankovníctví by tedy mělo být zrušeno rozhodnutí Komise 2009/78/ES a příslušným způsobem pozměněno rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 716/2009/ES ze dne 16. září 2009, kterým se zavádí program Společenství na podporu zvláštních činností v oblasti finančních služeb, účetního výkaznictví a auditů [37]. S ohledem na existující strukturu a činnost Evropského výboru orgánů bankovního dohledu je důležité zajistit velmi úzkou spolupráci mezi tímto výborem a Komisí při zavádění vhodných přechodných opatření a rovněž zajistit, aby bylo co nejméně omezeno období, během něhož by Komise byla odpovědná za administrativní zřízení a počáteční administrativní fungování orgánu pro bankovníctví.

(68) Je vhodné stanovit dobu, od kdy bude toto nařízení uplatňováno, aby se zajistila odpovídající připravenost orgánu pro bankovníctví na zahájení činnosti a bezproblémový přechod z Evropského výboru orgánů bankovního dohledu na orgán pro bankovníctví. Orgán

pro bankovníctví by měl být odpovídajícím způsobem financován. Alespoň zpočátku by měl být financován ze 40 % z prostředků Unie a ze 60 % z příspěvků členských států, poskytnutých v souladu s postupem vážení hlasů uvedeným v čl. 3 odst. 3 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních.

(69) Aby mohl být orgán pro bankovníctví zřízen k 1. lednu 2011, mělo by toto nařízení vstoupit v platnost prvním dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

ZŘÍZENÍ A PŘÁVNÍ POSTAVENÍ

Článek 1

Zřízení a působnost

1. Tímto nařízením se zřizuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) (dále jen "orgán pro bankovníctví").

2. Orgán pro bankovníctví jedná v rámci pravomoci, které mu byly svěřeny tímto nařízením, a v rozsahu působnosti směrnice 2006/48/ES, směrnice 2006/49/ES, směrnice 2002/87/ES, nařízení (ES) č. 1781/2006, směrnice 94/19/ES a relevantní části směrnice 2005/60/ES, směrnice 2002/65/ES, směrnice 2007/64/ES a směrnice 2009/110/ES, pokud se tyto akty použijí na úvěrově a finanční instituce a příslušné orgány vykonávající nad nimi dohled, včetně všech směrnic, nařízení a rozhodnutí vycházejících z uvedených aktů, a v rozsahu působnosti dalších právně závazných aktů Unie, které stanoví úkoly orgánu pro bankovníctví.

3. Orgán pro bankovníctví jedná rovněž v oblasti činnosti úvěrových institucí, finančních konglomerátů, investičních podniků, platebních institucí a institucí elektronických peněz ve vztahu k otázkám, které nejsou přímo upraveny akty uvedenými v odstavci 2, včetně otázek správy a řízení společností, auditů a finančního výkaznictví, za předpokladu, že takové činnosti ze strany orgánu pro bankovníctví jsou nutné pro zajištění účinného a důsledného uplatňování uvedených aktů.

4. Ustanoveními tohoto nařízení nejsou dotčeny pravomoci Komise zajistit dodržování práva Unie, zejména podle článku 258 Smlouvy o fungování EU.

5. Cílem orgánu pro bankovníctví je chránit veřejné zájmy přispíváním ke krátkodobě, střednědobě a dlouhodobě stabilitě a účinnosti finančního systému v zájmu hospodářství Unie, jejich občanů a podniků. Orgán pro bankovníctví přispívá k:

- a) lepšímu fungování vnitřního trhu, včetně především důkladné, účinné a jednotné úrovně regulace a dohledu;
- b) zajištění integrity, průhlednosti, účinnosti a řádného fungování finančních trhů,
- c) posílení koordinace dohledu na mezinárodní úrovni,

d) předcházení regulatorní arbitráži a prosazování rovných podmínek hospodářské soutěže,

e) zajištění toho, aby čerpání úvěru a jiná rizika byla vhodně upravena a podlehala řádnému dohledu, a

f) posílení ochrany spotřebitelů.

Za tímto účelem přispívá orgán pro bankovníctví k zajištění jednotného, účinného a efektivního uplatňování aktů uvedených v odstavci 2 tím, že podporuje sblížení dohledu, předkládá stanoviska Evropskému parlamentu, Radě a Komisi a provádí ekonomické analýzy finančních trhů k dosažení svých cílů.

Při plnění úkolů, jež jsou mu svěřeny tímto nařízením, věnuje orgán pro bankovníctví zvláštní pozornost veškerým systémovým rizikům představovaným finančními institucemi, jejichž úpadek může ohrozit fungování finančního systému nebo reálné ekonomiky.

Při plnění svých úkolů jedná orgán pro bankovníctví nezávisle a objektivně a ve výlučném zájmu Unie.

Článek 2

Evropský systém dohledu nad finančním trhem

1. Orgán pro bankovníctví je součástí Evropského systému dohledu nad finančním trhem (dále jen "ESFS"). Hlavním cílem ESFS je zajistit, aby pravidla vztahující se na finanční odvětví byla náležitě uplatňována v zájmu zachování finanční stability a k zajištění důvěry ve finanční systém jako celek a dostatečné ochrany spotřebitelů finančních služeb.

2. ESFS tvoří:

a) Evropská rada pro systémová rizika (dále jen "ESRB"), a to pro účely plnění úkolů stanovených nařízením (EU) č. 1092/2010 a tímto nařízením;

b) orgán pro bankovníctví;

c) Evropský orgán dohledu (Evropský orgán dohledu pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010 [38];

d) Evropský orgán dohledu (Evropský orgán dohledu pro cenné papíry a trhy) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 [39];

e) Společný výbor evropských orgánů dohledu (dále jen "společný výbor"), a to pro účely plnění úkolů stanovených v článcích 54 až 57 tohoto nařízení, nařízení (EU) č. 1094/2010 a nařízení (EU) č. 1095/2010;

f) příslušné orgány nebo orgány dohledu členských států vymezené v aktech Unie uvedených v čl. 1 odst. 2 tohoto nařízení, v nařízením (EU) č. 1094/2010 a nařízením (EU) č. 1095/2010.

3. Prostřednictvím společného výboru spolupracuje orgán pro bankovníctví pravidelně a úzce s ESRB i s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) a

Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy), zajišťuje s nimi meziodvětvově jednotnou činnost a zaujímá společně postoje v oblasti dohledu nad finančními konglomeráty a v dalších meziodvětvových otázkách.

4. Podle zásady loajální spolupráce v souladu s čl. 4 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii spolupracují subjekty, které jsou součástí ESFS, na základě důvěry a plného vzájemného respektu, zejména při zajišťování výměny příslušných a spolehlivých informací mezi sebou.

5. Orgány dohledu, které jsou součástí ESFS, jsou povinny provádět dohled nad finančními institucemi působícími v Unii v souladu s akty uvedenými v čl. 1 odst. 2.

Článek 3

Odpovědnost orgánů dohledu

Orgány dohledu uvedené v čl. 2 odst. 2 písm. a) až d) jsou odpovědné Evropskému parlamentu a Radě.

Článek 4

Definice

Pro účely tohoto nařízení se:

1) "finančními institucemi" rozumí "úvěrové instituce" ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2006/48/ES, "investiční podniky" ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. b) směrnice 2006/49/ES a "finanční konglomeráty" ve smyslu čl. 2 odst. 14 směrnice 2002/87/ES, a kromě toho, v souladu se směrnicí 2005/60/ES, se "finančními institucemi" rozumí úvěrové instituce a finanční instituce ve smyslu čl. 3 odst. 1 a 2 této směrnice;

2) "příslušnými orgány" rozumí:

i) příslušné orgány ve smyslu směrnic 2006/48/ES, 2006/49/ES a 2007/64/ES a příslušné orgány uvedené ve směrnici 2009/110/ES;

ii) pokud jde o směrnice 2002/65/ES a 2005/60/ES, orgány příslušné pro zajištění plnění požadavků těchto směrnic úvěrovými a finančními institucemi a

iii) pokud jde o systémy pojištění vkladů, orgány, které spravují tyto systémy podle směrnice 94/19/ES, nebo, pokud je činnost takového systému řízena soukromou společností, veřejný orgán vykonávající dohled nad těmito systémy podle uvedené směrnice.

Článek 5

Právní postavení

1. Orgán pro bankovníctví je subjektem Unie a má právní subjektivitu.

2. V každém členském státě požívá orgán pro bankovníctví nejširšího rozsahu právní subjektivity stanovené vnitrostátním právem pro právnické osoby. Může zejména nabývat a zcizovat movitý a nemovitý majetek a účastnit se soudních řízení.

3. Organ pro bankovníctví zastupuje předseda.

Článek 6

Složení

Organ pro bankovníctví tvoří:

- 1) rada orgánů dohledu, která plní úkoly stanovené článkem 43;
- 2) správní rada, která plní úkoly stanovené článkem 47;
- 3) předseda, který plní úkoly stanovené článkem 48;
- 4) výkonný ředitel, který plní úkoly stanovené článkem 53;
- 5) odvolací senát, který plní úkoly stanovené článkem 60.

Článek 7

Sídlo

Organ pro bankovníctví má sídlo v Londýně.

KAPITOLA II

ÚKOLY A PRAVOMOCI ORGÁNU PRO BANKOVNICTVÍ

Článek 8

Úkoly a pravomoci orgánu pro bankovníctví

1. Organ pro bankovníctví má tyto úkoly:

- a) přispívat k vytváření vysoce kvalitních společných norem a postupů regulace a dohledu, zejména předkládáním stanovisek orgánům Unie a vypracováváním obecných pokynů, doporučení a návrhů regulačních technických norem a prováděcích technických norem, které vycházejí z legislativních aktů uvedených v čl. 1 odst. 2;
- b) přispívat k jednotnému uplatňování právně závazných aktů Unie, zejména tak, že přispívá ke společné kultuře dohledu, zajišťuje jednotné, účinné a efektivní uplatňování aktů uvedených v čl. 1 odst. 2, zabraňuje regulační arbitráži, zprostředkovává a urovnává spory mezi příslušnými orgány, zajišťuje účinný a jednotný dohled nad finančními institucemi a zajišťuje jednotné působení kolegií orgánů dohledu a přijímá opatření mimo jiné v mimořádných situacích;
- c) podněcovat a podporovat delegování úkolů a povinností mezi příslušnými orgány;
- d) úzce spolupracovat s ESRB, zejména tak, že bude ESRB poskytovat informace nezbytné pro plnění jejích úkolů a bude zajišťovat řádný následný postup v návaznosti na varování a doporučení ESRB;
- e) organizovat a provádět srovnávací hodnocení činnosti příslušných orgánů, včetně vydávání obecných pokynů a

doporučení a zjišťování osvědčených postupů, v zájmu větší jednoty výsledků dohledu;

f) sledovat a posuzovat tržní vývoj v oblasti své působnosti, případně včetně trendů v oblasti poskytování úvěrů, zejména domácnostem a malým a středním podnikům;

g) provádět ekonomickou analýzu trhů, aby měl informace nezbytné pro plnění svých funkcí;

h) posilovat ochranu vkladatelů a investorů;

i) přispívat k jednotnému a soudržnému fungování kolegií orgánů dohledu, ke sledování, posuzování a měření systémového rizika, k vypracování a koordinaci ozdravných plánů a plánů řešení úpadků, k zajišťování vysoké úrovně ochrany vkladatelů a investorů v celé Unii a k rozvoji metod řešení úpadků finančních institucí a posuzování potřeby vhodných nástrojů financování v souladu s články 21 až 26;

j) plnit další konkrétní úkoly stanovené v tomto nařízení a v jiných legislativních aktech;

k) zveřejňovat a pravidelně aktualizovat informace související s touto oblastí činnosti, zejména v rámci své působnosti, na svých internetových stránkách o registrovaných finančních institucích s cílem zajistit pro veřejnost snadnou dostupnost informací;

l) přebírat podle potřeby veškeré stávající úkoly od Evropského výboru orgánů bankovního dohledu (dále jen "CEBS").

2. Pro dosažení úkolů stanovených v odstavci 1 má organ pro bankovníctví pravomoci stanovené tímto nařízením, zejména pravomoc:

a) vypracovávat návrhy regulačních technických norem v konkrétních případech stanovených v článku 10;

b) vypracovávat návrhy prováděcích technických norem v konkrétních případech stanovených v článku 15;

c) vydávat obecné pokyny a doporučení, jak je stanoveno v článku 16;

d) vydávat doporučení v konkrétních případech uvedených v čl. 17 odst. 3;

e) přijímat individuální rozhodnutí určená příslušným orgánům v konkrétních případech uvedených v čl. 18 odst. 3 a čl. 19 odst. 3;

f) v případech týkajících se přímo použitelného práva Unie přijímat individuální rozhodnutí určená finančním institucím v konkrétních případech uvedených v čl. 17 odst. 6, v čl. 18 odst. 4 a v čl. 19 odst. 4;

g) vydávat stanoviska pro Evropský parlament, Radu nebo Komisi podle článku 34;

h) shromažďovat nezbytné informace týkající se finančních institucí podle článku 35;

i) vypracovávat jednotné metodiky pro posuzování účinku charakteristik produktů a distribučních procesů na finanční pozici institucí a na ochranu spotřebitelů;

j) zajistit centrálně přístupnou databázi registrovaných finančních institucí v oblasti své působnosti, pokud tak stanoví akty uvedené v čl. 1 odst. 2.

Článek 9

Úkoly spojené s ochranou spotřebitelů a finančními činnostmi

1. Orgán pro bankovníctví převezme vedoucí úlohu při prosazování průhlednosti, zjednodušování a spravedlnosti finančních trhů na trhu se spotřebitelskými finančními produkty či službami v rámci vnitřního trhu, a to i prostřednictvím:

a) shromažďování a analýzy informací o spotřebitelských trendech a podávání zpráv o nich;

b) posuzování a koordinace iniciativ v oblasti finanční gramotnosti a vzdělávání prováděných příslušnými orgány;

c) vypracovávání norem pro odbornou přípravu v tomto odvětví a

d) účasti na vypracovávání společných pravidel pro zveřejňování údajů.

2. Orgán pro bankovníctví sleduje nové i stávající finanční činnosti a může přijmout obecné pokyny a doporučení s cílem podpořit bezpečnost a odolnost trhů a sblížení regulačních postupů.

3. Orgán pro bankovníctví může rovněž vydat varování v případě, že určitá finanční činnost vážně ohrožuje cíle stanovené v čl. 1 odst. 5.

4. Orgán pro bankovníctví zřídí jako svou nedílnou součást výbor pro finanční inovace, který bude sdružovat všechny příslušné vnitrostátní orgány dohledu s cílem dosáhnout koordinovaného přístupu při stanovování pravidel pro nové nebo inovativní finanční činnosti a vykonávání dohledu nad nimi a poskytovat orgánu pro bankovníctví odborné rady určené k předložení Evropskému parlamentu, Radě a Komisi.

5. Orgán pro bankovníctví může dočasně zakázat nebo omezit některé finanční činnosti, které ohrožují řádné fungování a integritu finančních trhů nebo stabilitu celého finančního systému Unie nebo jeho části, v případech a za podmínek stanovených v legislativních aktech uvedených v čl. 1 odst. 2, nebo, bude-li to nutné, v případě mimořádné situace v souladu s článkem 18 a za podmínek v něm stanovených.

Rozhodnutí uvedené v prvním pododstavci přezkoumává orgán pro bankovníctví v příměřených intervalech, nejméně však každé tři měsíce. Není-li rozhodnutí v uvedené tříměsíční lhůtě obnoveno, pozbývá automaticky platnosti.

Členský stát může orgán pro bankovníctví požádat, aby své rozhodnutí znovu zvážil. V takovém případě orgán

pro bankovníctví rozhodne postupem podle čl. 44 odst. 1 druhého pododstavce, zda své rozhodnutí potvrzuje.

Orgán pro bankovníctví může rovněž posoudit nutnost zakázat nebo omezit určité typy finančních činností a v případě, že to skutečně nutné je, informovat Komisi, aby usnadnil přijetí takového zákazu či omezení.

Článek 10

Regulační technické normy

1. Pokud Evropský parlament a Rada svěří Komisi pravomoc přijímat regulační technické normy prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci podle článku 290 Smlouvy o fungování EU za účelem zajištění důsledné harmonizace v oblastech konkrétně stanovených legislativními akty uvedenými v čl. 1 odst. 2, může orgán pro bankovníctví vypracovat návrhy regulačních technických norem. Návrhy norem předkládá orgán pro bankovníctví Komisi ke schválení.

Regulační technické normy jsou technické povahy a nepředstavují strategická či politická rozhodnutí a jejich obsah je vymezen legislativními akty, z nichž vycházejí.

Před předložením návrhů Komisi povede orgán pro bankovníctví otevřeně veřejně konzultace o návrzích regulačních technických norem a provede analýzu potenciálních souvisejících nákladů a přínosů, ledaže by takové konzultace a analýzy nebyly přiměřené v poměru k rozsahu a dopadu dotyčných návrhů regulačních technických norem nebo v poměru ke zvláštní naléhavosti příslušné záležitosti. Orgán pro bankovníctví si rovněž vyžádá stanovisko skupiny subjektů působících v bankovníctví uvedené v článku 37.

V případě, že orgán pro bankovníctví předloží návrh regulační technické normy, Komise tento návrh okamžitě předá Evropskému parlamentu a Radě.

Do tří měsíců od obdržení návrhu regulační technické normy rozhodne Komise o tom, zda jej schválí. Komise může navržené regulační technické normy schválit pouze částečně nebo v pozměněném znění, jestliže to vyžadují zájmy Unie.

Pokud Komise nehodlá schválit navržené regulační technické normy nebo je hodlá schválit zčásti nebo se změnami, zašle návrh regulační technické normy zpět orgánu pro bankovníctví s uvedením důvodů, proč nebyly schváleny, nebo případně s uvedením důvodů pro své změny. Orgán pro bankovníctví může pozměnit návrh regulační technické normy na základě změn navržených Komisí ve lhůtě šesti týdnů a opětovně jej předložit Komisi v podobě formálního stanoviska. Kopii svého formálního stanoviska zašle orgán pro bankovníctví Evropskému parlamentu a Radě.

Pokud orgán pro bankovníctví v uvedené šestitýdenní lhůtě pozměněný návrh regulační technické normy nepředloží nebo předloží návrh regulační technické normy, který nebyl pozměněn způsobem odpovídajícím změnám navrženým Komisí, může Komise tuto regulační technickou normu přijmout se změnami, které považuje za relevantní, nebo může tuto normu odmítnout.

Komise nesmí měnit obsah navržené regulační technické normy vypracované orgánem pro bankovníctví bez předchozí koordinace s tímto orgánem, jak je stanoveno v tomto článku.

2. Pokud orgán pro bankovníctví návrh regulační technické normy nepředloží ve lhůtě stanovené v legislativních aktech uvedených v čl. 1 odst. 2, může Komise požádat o předložení tohoto návrhu v nové lhůtě.

3. Pouze pokud orgán pro bankovníctví svůj návrh regulační technické normy Komisi nepředloží ve lhůtě podle odstavce 2, může Komise regulační technickou normu přijmout prostřednictvím aktu v přenesené pravomoci bez návrhu orgánu pro bankovníctví.

Komise provede otevřené veřejné konzultace o návrzích regulačních technických norem a provede analýzu potenciálních souvisejících nákladů a přínosů, ledaže by takové konzultace a analýzy nebyly přiměřené v poměru k rozsahu a dopadu těchto navržených regulačních technických norem nebo v poměru ke zvláštní naléhavosti příslušné záležitosti. Komise si rovněž vyžádá stanovisko nebo radu skupiny subjektů působících v bankovníctví uvedené v článku 37.

Návrh regulační technické normy Komise neprodleně předá Evropskému parlamentu a Radě.

Komise zašle svůj návrh regulační technické normy rovněž orgánu pro bankovníctví. Orgán pro bankovníctví může ve lhůtě šesti týdnů návrh regulační technické normy pozměnit a předložit jej Komisi v podobě formálního stanoviska. Kopii svého formálního stanoviska zašle orgán pro bankovníctví Evropskému parlamentu a Radě.

Pokud orgán pro bankovníctví pozměněný návrh regulační technické normy nepředloží v šestitýdenní lhůtě uvedené v čtvrtém pododstavci, může Komise regulační technickou normu přijmout.

Pokud orgán pro bankovníctví pozměněný návrh regulační technické normy do šesti týdnů předloží, může Komise návrh regulační technické normy pozměnit na základě změn provedených orgánem pro bankovníctví nebo regulační technickou normu přijmout se změnami, které považuje za relevantní. Komise nesmí měnit obsah navržené regulační technické normy vypracované orgánem pro bankovníctví bez předchozí koordinace s tímto orgánem, jak je stanoveno v tomto článku.

4. Regulační technické normy se přijímají ve formě nařízení či rozhodnutí. Vyhlašují se v Úředním věstníku Evropské unie a vstupují v platnost dnem v nich stanoveným.

Článek 11

Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v článku 10 je svěřena Komisi na dobu čtyř let od 16. prosince 2010. Komise vypracuje zprávu o výkonu přenesené pravomoci nejpozději šest měsíců před koncem tohoto čtyřletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejnou dlouhý období, pokud

je Evropský parlament nebo Rada nezruší v souladu s článkem 14.

2. Přijetí regulační technické normy Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.

3. Pravomoc přijímat regulační technické normy je Komisi svěřena za podmínek stanovených v člancích 12 až 14.

Článek 12

Zrušení přenesení pravomoci

1. Přenesení pravomoci uvedené v článku 10 může Evropský parlament nebo Rada kdykoliv zrušit.

2. Orgán, který zahájí vnitřní postup s cílem rozhodnout, zda zrušit přenesení pravomoci, uvědomí v přiměřené lhůtě před přijetím konečného rozhodnutí druhý orgán a Komisi a uvede pravomoci, jejichž přenesení by mohlo být zrušeno.

3. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm bližší určených. Rozhodnutí nabývá účinku okamžitě nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných regulačních technických norem. Rozhodnutí bude zveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 13

Námítky proti regulačním technickým normám

1. Evropský parlament nebo Rada mohou proti regulační technické normě přijaté Komisí vyslovit námítky ve lhůtě tří měsíců ode dne oznámení. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o tři měsíce.

Pokud Komise přijímá regulační technickou normu, která je shodná s návrhem regulační technické normy předloženým orgánem pro bankovníctví, lhůta, v níž mohou Evropský parlament a Rada vyslovit námítky, činí jeden měsíc ode dne oznámení. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o jeden měsíc.

2. Pokud Evropský parlament ani Rada ve lhůtě uvedené v odstavci 1 námítky proti regulační technické normě nevysloví, zveřejní se v Úředním věstníku Evropské unie a vstupují v platnost dnem v ní stanoveným.

Pokud Evropský parlament i Rada informují Komisi o svém úmyslu námítky proti regulační technické normě nevyslovit, může být regulační technická norma zveřejněna v Úředním věstníku Evropské unie a vstupují v platnost před uplynutím této lhůty.

3. Regulační technická norma nevstoupí v platnost, pokud proti ní Evropský parlament nebo Rada vysloví námítky ve lhůtě uvedené v odstavci 1. Orgán, který vyslovuje námítky proti regulační technické normě, je v souladu s článkem 296 Smlouvy o fungování EU odůvodní.

Článek 14

Neschválení nebo změna návrhu regulačních technických norem

1. V případě, že Komise neschválí návrh regulační technické normy nebo jej pozmění v souladu s článkem 10, informuje o této skutečnosti orgán pro bankovníctví, Evropský parlament a Radu a uvede důvody.

2. Ve vhodných případech může Evropský parlament nebo Rada pozvat příslušného komisaře spolu s předsedou orgánu pro bankovníctví do jednoho měsíce od oznámení podle odstavce 1 na zasedání příslušného výboru Evropského parlamentu nebo na zasedání Rady k tomuto účelu svolané, aby přednesli a vysvětlili své rozdílné postoje.

Článek 15

Prováděcí technické normy

1. Orgán pro bankovníctví může prostřednictvím prováděcích aktů podle článku 291 Smlouvy o fungování EU vypracovat prováděcí technické normy v oblastech, které jsou konkrétně stanoveny v legislativních aktech uvedených v čl. 1 odst. 2. Prováděcí technické normy jsou technické povahy, nepředstavují strategická či politická rozhodnutí a jejich obsah vymezuje podmínky uplatňování uvedených aktů. Návrhy prováděcích technických norem předkládá orgán pro bankovníctví Komisi ke schválení.

Před předložením návrhu prováděcích technických norem Komisi povede orgán pro bankovníctví otevřeně veřejně konzultace a provede analýzu potenciálních souvisejících nákladů a přínosů, ledaže by takové konzultace a analýzy nebyly přiměřené v poměru k rozsahu a dopadu těchto navržených prováděcích technických norem nebo v poměru ke zvláštní naléhavosti příslušné záležitosti. Orgán pro bankovníctví si rovněž vyžádá stanovisko skupiny subjektů působících v bankovníctví uvedené v článku 37.

V případě, že orgán pro bankovníctví předloží návrh prováděcí technické normy, Komise tento návrh okamžitě předá Evropskému parlamentu a Radě.

Do tří měsíců od obdržení návrhu prováděcí technické normy rozhodne Komise o tom, zda tento návrh schválí. Komise může tuto lhůtu prodloužit o jeden měsíc. Komise může navržené prováděcí technické normy schválit pouze částečně nebo v pozměněném znění, jestliže to vyžadují zájmy Unie.

Pokud Komise nehodlá schválit navržené prováděcí technické normy nebo je hodlá schválit zčásti nebo se změnami, zašle návrh prováděcí technické normy zpět orgánu pro bankovníctví s uvedením důvodů pro neschválení, nebo případně s odůvodněním navrhovaných změn. Orgán pro bankovníctví může ve lhůtě šesti týdnů návrh prováděcí technické normy pozměnit na základě změn navržených Komisí a opětovně jej předložit Komisi v podobě formálního stanoviska. Kopii svého formálního stanoviska zašle orgán pro bankovníctví Evropskému parlamentu a Radě.

Pokud orgán pro bankovníctví v šestitýdenní lhůtě uvedené v pátém pododstavci pozměněný návrh

prováděcí technické normy nepředloží nebo předloží návrh prováděcí technické normy, který nebyl pozměněn způsobem odpovídajícím změnám navrženým Komisí, může Komise danou prováděcí technickou normu přijmout se změnami, které považuje za relevantní, nebo může tuto normu odmítnout.

Komise nesmí měnit obsah navržené prováděcí technické normy vypracované orgánem pro bankovníctví bez předchozí koordinace s tímto orgánem, jak je stanoveno v tomto článku.

2. Pokud orgán pro bankovníctví návrh prováděcí technické normy nepředloží ve lhůtě stanovené v legislativních aktech uvedených v čl. 1 odst. 2, může Komise požádat o předložení tohoto návrhu v nové lhůtě.

3. Pouze pokud orgán pro bankovníctví svůj návrh prováděcí technické normy Komisi nepředloží ve lhůtách podle odstavce 2, může Komise prováděcí technickou normu přijmout prostřednictvím prováděcího aktu bez návrhu orgánu pro bankovníctví.

Komise provede otevřeně veřejně konzultace o návrzích prováděcích technických norem a provede analýzu potenciálních souvisejících nákladů a přínosů, ledaže by takové konzultace a analýzy nebyly přiměřené v poměru k rozsahu a dopadu dotyčných navržených prováděcích technických norem nebo v poměru ke zvláštní naléhavosti příslušné záležitosti. Komise si rovněž vyžádá stanovisko nebo radu skupiny subjektů působících v bankovníctví uvedené v článku 37.

Návrh prováděcí technické normy Komise neprodleně předá Evropskému parlamentu a Radě.

Návrh prováděcí technické normy zašle Komise též orgánu pro bankovníctví. Orgán pro bankovníctví může ve lhůtě šesti týdnů návrh prováděcí technické normy pozměnit a předložit jej Komisi v podobě formálního stanoviska. Kopii svého formálního stanoviska zašle orgán pro bankovníctví Evropskému parlamentu a Radě.

Pokud orgán pro bankovníctví pozměněný návrh prováděcí technické normy v šestitýdenní lhůtě uvedené ve čtvrtém pododstavci nepředloží, může Komise prováděcí technickou normu přijmout.

Pokud orgán pro bankovníctví pozměněný návrh prováděcí technické normy ve lhůtě šesti týdnů předloží, může Komise návrh prováděcí technické normy pozměnit na základě změn navržených orgánem pro bankovníctví nebo prováděcí technickou normu přijmout se změnami, které považuje za relevantní.

Komise nesmí měnit obsah navržených prováděcích technických norem vypracovaných orgánem pro bankovníctví bez předchozí koordinace s tímto orgánem, jak je stanoveno v tomto článku.

4. Prováděcí technické normy se přijímají ve formě nařízení nebo rozhodnutí. Vyhlášují se v Úředním věstníku Evropské unie a vstupují v platnost dnem v nich stanoveným.

Článek 16

Obecné pokyny a doporučení

1. S cílem zavést jednotné, účinné a efektivní postupy dohledu v rámci ESFS a zajistit společné, důsledné a jednotné uplatňování práva Unie vydává orgán pro bankovníctví obecné pokyny a doporučení určená příslušným orgánům či finančním institucím.

2. Orgán pro bankovníctví povede v případech, v nichž je to vhodné, otevřené veřejné konzultace o obecných pokynech a doporučeních a provede analýzu souvisejících potenciálních nákladů a přínosů. Takovéto konzultace a analýzy musí být přiměřené, v poměru k rozsahu, povaze a dopadům těchto obecných pokynů či doporučení. Je-li to vhodné, vyžádá si orgán pro bankovníctví rovněž stanovisko nebo radu skupiny subjektů působících v bankovníctví uvedené v článku 37.

3. Příslušné orgány a finanční instituce vynaloží veškeré úsilí, aby se těmito obecnými pokyny a doporučeními řídily.

Do dvou měsíců od vydání obecných pokynů nebo doporučení každý příslušný orgán potvrdí, zda se těmito obecnými pokyny nebo doporučeními řídí nebo hodlá řídit. V případě, že se příslušný orgán obecnými pokyny nebo doporučeními neřídí nebo nehodlá řídit, informuje o tom orgán pro bankovníctví a uvede své důvody.

Orgán pro bankovníctví zveřejní skutečnost, že se příslušný orgán obecnými pokyny nebo doporučeními neřídí nebo nehodlá řídit. Orgán pro bankovníctví může rovněž v jednotlivých případech rozhodnout o tom, že zveřejní důvody příslušného orgánu, proč se určitými obecnými pokyny nebo doporučeními neřídí. Dotčený příslušný orgán je o takovém zveřejnění předem informován.

Pokud je to stanoveno v obecných pokynech či doporučení, musí finanční instituce jasným a podrobným způsobem podávat zprávu o tom, zda se těmito obecnými pokyny nebo doporučeními řídí.

4. Ve zprávě uvedené v čl. 43 odst. 5 orgán pro bankovníctví informuje Evropský parlament, Radu a Komisi o vydaných obecných pokynech a doporučeních a o tom, jaké příslušné orgány se těmito obecnými pokyny a doporučeními neřídí a jakým způsobem hodlá orgán pro bankovníctví zajistit, aby se tyto dotčené příslušné orgány v budoucnu jeho doporučeními a obecnými pokyny řídily.

Článek 17

Porušení práva Unie

1. Jestliže příslušný orgán neuplatňuje akty uvedené v čl. 1 odst. 2 či je uplatňuje způsobem, který se jeví jako porušení práva Unie, včetně regulačních technických norem a prováděcích technických norem stanovených v souladu s články 10 až 15, zejména jestliže nezajistí, aby finanční instituce plnila požadavky stanovené uvedenými akty, postupuje orgán pro bankovníctví v souladu s pravomocemi stanovenými v odstavcích 2, 3 a 6 tohoto článku.

2. Na žádost jednoho nebo více příslušných orgánů, Evropského parlamentu, Rady, Komise, skupiny subjektů působících v bankovníctví nebo z vlastní iniciativy a po sdělení dotčenému příslušnému orgánu může orgán pro bankovníctví provádět šetření údajného porušování nebo neuplatňování práva Unie.

Aniž by byly dotčeny pravomoci stanovené v článku 35, poskytne příslušný orgán orgánu pro bankovníctví neprodlžené veškeré informace, které orgán pro bankovníctví považuje za nezbytné pro své šetření.

3. Orgán pro bankovníctví může do dvou měsíců od zahájení šetření vydat dotčenému příslušnému orgánu doporučení, ve kterém stanoví opatření nezbytná pro zajištění souladu s právem Unie.

Do deseti pracovních dnů od obdržení doporučení příslušný orgán informuje orgán pro bankovníctví o opatřeních, která přijal nebo která hodlá přijmout pro zajištění souladu s právem Unie.

4. Jestliže příslušný orgán nezajistí soulad s právem Unie do jednoho měsíce ode dne, kdy obdrží doporučení orgánu pro bankovníctví, může Komise poté, co byla informována orgánem pro bankovníctví, nebo z vlastní iniciativy vydat formální stanovisko, kterým bude po příslušném orgánu požadovat, aby přijal opatření nezbytná pro dosažení souladu s právem Unie. Formální stanovisko Komise zohlední doporučení orgánu pro bankovníctví.

Komise vydá toto formální stanovisko nejpozději do tří měsíců po přijetí doporučení. Tuto lhůtu může Komise o jeden měsíc prodloužit.

Orgán pro bankovníctví a všechny příslušné orgány poskytnou Komisi veškeré nezbytné informace.

5. Do deseti pracovních dnů od obdržení formálního stanoviska podle odstavce 4 příslušný orgán informuje Komisi a orgán pro bankovníctví o opatřeních, která přijal nebo která hodlá přijmout, aby vyhověl uvedenému formálnímu stanovisku.

6. Aniž jsou dotčeny pravomoci Komise podle článku 258 Smlouvy o fungování EU, jestliže příslušný orgán nevyhoví formálnímu stanovisku uvedenému v odstavci 4 ve lhůtě v něm uvedené a je-li nutné vést napravit tento nesoulad, aby byly zachovány nebo obnoveny neutrální podmínky pro hospodářskou soutěž na trhu nebo aby se zajistilo řádné fungování a integrita finančního systému, může orgán pro bankovníctví v případě, že se příslušné požadavky aktů uvedených v čl. 1 odst. 2 přímo vztahují na finanční instituce, přijmout individuální rozhodnutí určené finanční instituci, v němž bude vyžadovat přijetí nezbytných opatření ke splnění jejich povinností podle práva Unie, včetně případného ukončení konkrétního jednání.

Rozhodnutí orgánu pro bankovníctví musí být v souladu s formálním stanoviskem vydaným Komisí podle odstavce 4.

7. Rozhodnutí přijatá podle odstavce 6 mají přednost před veškerými předchozími rozhodnutími přijatými příslušnými orgány v téže záležitosti.

Při přijímání opatření souvisejícího s otázkami, které jsou předmětem formálního stanoviska podle odstavce 4 nebo rozhodnutí podle odstavce 6 musí příslušné orgány dodržovat formální stanovisko nebo rozhodnutí.

8. Ve zprávě podle čl. 43 odst. 5 orgán pro bankovníctví uvede, které příslušné orgány a finanční instituce nedodržují formální stanoviska nebo rozhodnutí uvedená v odstavcích 4 a 6 tohoto článku.

Článek 18

Opatření v mimořádných situacích

1. V případě nepříznivého vývoje, který může vážně ohrozit řádné fungování a integritu finančních trhů nebo stabilitu celého finančního systému Unie nebo jeho části, orgán pro bankovníctví aktivně podporuje a v případě nutnosti koordinuje veškerá opatření přijatá dotyčnými příslušnými vnitrostátními orgány dohledu.

Abý mohl orgán pro bankovníctví vykonávat svou podpůrnou a koordinační roli, musí jej dotyčné příslušné vnitrostátní orgány dohledu plně informovat o relevantním vývoji a zvát v roli pozorovatele na veškerá důležitá jednání.

2. Rada může za konzultace s Komisí a ESRB a případně s evropskými orgány dohledu přijmout na žádost orgánu pro bankovníctví, Komise nebo ESRB rozhodnutí určené orgánu pro bankovníctví, kterým pro účely tohoto nařízení určí, že nastala mimořádná situace. Toto rozhodnutí Rada přezkoumává v přiměřených intervalech, nejméně však jednou měsíčně. Není-li rozhodnutí ve lhůtě jednoho měsíce obnoveno, pozbývá automaticky platnosti. Rada může kdykoli určit, že mimořádná situace skončila.

Pokud ESRB nebo orgán pro bankovníctví mají za to, že by mohlo dojít k mimořádné situaci, vydají důvěrné doporučení určené Radě a předloží posouzení situace. Rada poté určí, zda je nutné svolat zasedání. Při tomto postupu musí být zaručeno, že se bude náležitě dbát na zachování důvěrnosti.

Pokud Rada rozhodne o existenci mimořádné situace, neprodleně o tom informuje Evropský parlament a Komisi.

3. Jestliže Rada přijala rozhodnutí podle odstavce 2 a za výjimečných okolností v případě, že jsou nutná koordinovaná opatření ze strany vnitrostátních orgánů v zájmu řešení nepříznivého vývoje, který by mohl v Unii vážně ohrozit řádné fungování a integritu finančních trhů nebo stabilitu celého finančního systému nebo jeho části, může orgán pro bankovníctví přijímat individuální rozhodnutí, která budou po příslušných orgánech vyžadovat přijetí nezbytných opatření v souladu s právními předpisy uvedenými v čl. 1 odst. 2, s cílem reagovat na takovýto vývoj tím, že zajistí, aby finanční instituce a příslušné orgány plnily požadavky stanovené těmito právními předpisy.

4. Aniž jsou dotčeny pravomoci Komise podle článku 258 Smlouvy o fungování EU, nevyhoví-li příslušný orgán rozhodnutí orgánu pro bankovníctví uvedenému v

odstavci 3 ve lhůtě stanovené v tomto rozhodnutí, může orgán pro bankovníctví v případě, že se příslušné požadavky legislativních aktů uvedených v čl. 1 odst. 2, včetně regulačních technických norem a prováděcích technických norem přijatých v souladu s uvedenými akty, přímo vztahují na finanční instituce, přijmout individuální rozhodnutí určené finanční instituci, v němž bude vyžadovat přijetí nezbytných opatření ke splnění jejich povinností podle těchto právních předpisů, včetně případného ukončení konkrétního jednání. Toto ustanovení se použije pouze v situacích, kdy příslušný orgán neuplatní legislativní akty uvedené v čl. 1 odst. 2, včetně regulačních technických norem a prováděcích technických norem přijatých v souladu s uvedenými akty, nebo je uplatní způsobem, který se jeví jako zjevně porušování těchto aktů, a kdy je naléhavě zapotřebí náprava v zájmu obnovy řádného fungování a integrity finančních trhů nebo stability celého finančního systému Unie nebo jeho části.

5. Rozhodnutí přijatá podle odstavce 4 mají přednost před veškerými předchozími rozhodnutími přijatými příslušnými orgány v téže záležitosti.

Jakékoliv opatření příslušných orgánů související s otázkami, které jsou předmětem rozhodnutí podle odstavce 3 nebo 4, musí být slučitelné s těmito rozhodnutími.

Článek 19

Urovnávání sporů mezi příslušnými orgány týkajících se přeshraničních situací

1. Aniž jsou dotčeny pravomoci stanovené v článku 17, jestliže příslušný orgán nesushlasí s postupem nebo obsahem opatření či nečinností příslušného orgánu jiného členského státu v případech stanovených v aktech uvedených v čl. 1 odst. 2, může orgán pro bankovníctví na žádost jednoho nebo více dotčených příslušných orgánů pomoci orgánům dosáhnout dohody postupem stanoveným v odstavcích 2 až 4 tohoto článku.

V případech stanovených v právních předpisech uvedených v čl. 1 odst. 2, a pokud lze na základě objektivních kritérií konstatovat, že mezi příslušnými orgány různých členských států dochází ke sporu, může orgán pro bankovníctví z vlastní iniciativy pomoci těmto orgánům dosáhnout dohody postupem stanoveným v odstavcích 2 až 4.

2. Orgán pro bankovníctví stanoví lhůtu pro smírné urovnání sporu mezi příslušnými orgány, přičemž vezme v úvahu veškeré související lhůty stanovené v aktech uvedených v čl. 1 odst. 2 a složitost a naléhavost záležitosti. V této fázi působí orgán pro bankovníctví jako zprostředkovatel.

3. Jestliže dotčené příslušné orgány nedosáhnou dohody ve lhůtě pro smírné urovnání sporu uvedené v odstavci 2, může orgán pro bankovníctví postupem stanoveným v čl. 44 odst. 1 třetím a čtvrtém pododstavci přijmout rozhodnutí požadující, aby dotčené příslušné orgány za účelem urovnání dané záležitosti přijaly konkrétní opatření nebo se zdržely jednání, přičemž toto rozhodnutí bude mít pro tyto příslušné orgány závazné účinky, tak aby bylo zajištěno dodržování práva Unie.

4. Aniž by byly dotčeny pravomoci Komise podle článku 258 Smlouvy o fungování EU, jestliže příslušný orgán nevyhoví rozhodnutí orgánu pro bankovnictví, a tedy nezajistí, aby finanční instituce plnila požadavky, které se na ni přímo vztahují prostřednictvím aktů uvedených v čl. 1 odst. 2, může orgán pro bankovnictví přijmout individuální rozhodnutí určené finanční instituci, v němž bude vyžadovat přijetí nezbytných opatření ke splnění jejích povinností podle práva Unie, včetně případného ukončení konkrétního jednání.

5. Rozhodnutí přijatá podle odstavce 4 mají přednost před veškerými předchozími rozhodnutími přijatými příslušnými orgány v téže záležitosti. Jakékoliv opatření příslušných orgánů související se skutečností, které jsou předmětem rozhodnutí podle odstavce 3 nebo 4, musí být slučitelné s těmito rozhodnutími.

6. Ve zprávě podle čl. 50 odst. 2 informuje předseda orgánu pro bankovnictví o povaze a druhu sporů mezi příslušnými orgány, o dosažených dohodách a o rozhodnutích ohledně urovnání takových sporů.

Článek 20

Urovnávání sporů mezi příslušnými orgány v různých odvětvích

Společný výbor řeší postupem stanoveným v člancích 19 a 56 spory, které se týkají několika odvětví a které mohou vzniknout mezi příslušnými orgány ve smyslu čl. 4 bodu 2 tohoto nařízení, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010.

Článek 21

Kolegia orgánů dohledu

1. Orgán pro bankovnictví přispívá k podpoře a sledování účinného, efektivního a jednotného fungování kolegií orgánů dohledu podle směrnice 2006/48/ES a prosazuje jednotné uplatňování práva Unie mezi nimi. V zájmu sblížení osvědčených postupů v oblasti dohledu mají zaměstnanci orgánu pro bankovnictví možnost účastnit se činnosti kolegií orgánů dohledu, včetně kontrol na místě, jež společně provádějí nejméně dva příslušné orgány.

2. Orgán pro bankovnictví má rozhodující úlohu při zajišťování jednotného a soudržného fungování kolegií orgánů dohledu nad institucemi působícími přeshraničně v celé Unii a zohledňuje přitom systémové riziko, které by mohly představovat finanční instituce uvedené v článku 23.

Pro účely tohoto odstavce a odstavce 1 tohoto článku se orgán pro bankovnictví považuje za "příslušný orgán" ve smyslu příslušných právních předpisů.

Orgán pro bankovnictví může:

a) shromažďovat a sdílet veškeré související informace ve spolupráci s příslušnými orgány, s cílem usnadnit práci kolegia, a zřídít a spravovat centrální systém, v jehož rámci budou informace přístupné příslušným orgánům v kolegiu;

b) iniciovat a koordinovat v rámci celé Unie zátěžové testy v souladu s článkem 32, jejichž cílem je vyhodnotit odolnost finančních institucí, zejména systémové riziko představované finančními institucemi uvedenými v článku 23, vůči nepříznivému tržnímu vývoji a možnosti nárůstu systémového rizika v zátěžových situacích, a zajistit přitom jednotnou metodiku provádění těchto testů na vnitrostátní úrovni, a případně vydat příslušnému orgánu doporučení k napravení problémů uvedených v zátěžovém testu;

c) podporovat účinné a efektivní činnosti dohledu, včetně hodnocení rizik, jimž jsou nebo by mohly být finanční instituce vystaveny a jež byla zjištěna v rámci procesu kontroly orgánem dohledu nebo v zátěžových situacích;

d) v souladu s úkoly a pravomocemi stanovenými tímto nařízením dohlížet na činnost příslušných orgánů a

e) požadovat další jednání kolegia v případech, v nichž se domnívá, že rozhodnutí by mělo za následek nesprávné uplatňování práva Unie nebo by nepříspělo k dosažení cíle, kterým je sblížení postupů dohledu. Může rovněž požadovat, aby konsolidující orgán dohledu naplánoval zasedání kolegia nebo aby na požadování jednání takového zasedání zařadil další bod.

3. Orgán pro bankovnictví může vypracovat návrhy regulačních technických norem a prováděcích technických norem za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování ustanovení týkajících se operativní činnosti kolegií orgánů dohledu, a vydávat obecné pokyny a doporučení přijatá podle článku 16 s cílem podpořit sblížení fungování dohledu a osvědčené postupy, jež byly přijaty kolegií orgánů dohledu.

4. Orgán pro bankovnictví má mít právně závaznou úlohu zprostředkovatele, která by měla umožnit řešit spory mezi příslušnými orgány postupem stanoveným v článku 19. Orgán pro bankovnictví může v souladu s článkem 19 přijímat rozhodnutí v oblasti dohledu, která se přímo vztahují na dotčenou instituci.

Článek 22

Obecná ustanovení

1. Orgán pro bankovnictví řádně zvaží systémové riziko vymezené v nařízení (EU) č. 1092/2010. Řeší jakékoli riziko narušení kontinuity finančních služeb, které:

a) je způsobeno zhoršením celého finančního systému nebo jeho částí a

b) může mít závažné negativní dopady na vnitřní trh a reálnou ekonomiku.

Orgán pro bankovnictví případně zvaží sledování a posuzování systémových rizik vyvinuté ESRB a orgánem pro bankovnictví a reaguje na varování a doporučení ESRB v souladu s článkem 17 nařízení (EU) č. 1092/2010.

2. Orgán pro bankovnictví vypracuje ve spolupráci s ESRB společný soubor kvantitativních a kvalitativních ukazatelů (přehled ukazatelů rizik) pro zjišťování a měření systémového rizika.

Orgán pro bankovníctví rovněž vyvine náležitý mechanismus pro zátěžové testy, který pomůže určit instituce, jež mohou představovat systémové riziko. Tyto instituce musí podléhat zpřísněnému dohledu a v případě potřeby ozdravným postupům a postupům pro řešení úpadků podle článku 25.

3. Aniž jsou dotčeny akty uvedené v čl. 1 odst. 2, vypracuje orgán pro bankovníctví podle potřeby dodatečné obecné pokyny a doporučení pro finanční instituce, aby se zohlednilo systémové riziko představované těmito institucemi.

Orgán pro bankovníctví zajistí, aby se systémové riziko představované finančními institucemi zohlednilo při přípravě návrhu regulačních technických norem a prováděcích technických norem v oblastech stanovených legislativními akty uvedenými v čl. 1 odst. 2.

4. Na žádost jednoho nebo více příslušných orgánů Evropského parlamentu, Rady nebo Komise, nebo z vlastní iniciativy může orgán pro bankovníctví provádět šetření u určitého typu finančních institucí nebo typu produktu nebo způsobu chování s cílem posoudit případné hrozby pro stabilitu finančního systému a doporučit dotčeným příslušným orgánům vhodná opatření.

Pro tyto účely může orgán pro bankovníctví využít pravomoci, které mu svěřuje toto nařízení, včetně článku 35.

5. Společný výbor zajistí celkovou a meziodvětvovou koordinaci činností prováděných v souladu s tímto článkem.

Článek 23

Zjištění a měření systémového rizika

1. Orgán pro bankovníctví vytvoří po konzultaci s ESRB kritéria pro zjišťování a měření systémového rizika a vhodný mechanismus zátěžového testování, který zahrne hodnocení možnosti růstu systémového rizika v zátěžových situacích představovaného finančními institucemi. Finanční instituce, které mohou představovat systémové riziko, musí podléhat zpřísněnému dohledu a v případě potřeby ozdravným postupům a postupům pro řešení úpadků uvedeným v článku 25.

2. Orgán pro bankovníctví při vytváření kritérií pro zjišťování a měření systémového rizika představovaného finančními institucemi plně zohlední příslušné mezinárodní přístupy, včetně přístupů vytvořených Radou pro finanční stabilitu, Mezinárodním měnovým fondem a Bankou pro mezinárodní platby.

Článek 24

Trvalá schopnost reagovat na systémová rizika

1. Orgán pro bankovníctví zajistí, že bude mít neustále k dispozici specializované kapacity, které mu umožní účinně reagovat na vznik systémových rizik uvedených v článcích 22 a 23, a zejména ve vztahu k institucím, které představují systémové riziko.

2. Orgán pro bankovníctví plní úkoly, které mu jsou svěřeny tímto nařízením a právními předpisy uvedenými v čl. 1 odst. 2, a přispívá k zajištění soudržného a koordinovaného režimu řízení a řešení krizí v Unii.

Článek 25

Ozdravné postupy a postupy pro řešení úpadků

1. Orgán pro bankovníctví přispívá k vytváření a koordinaci účinných a soudržných ozdravných plánů a plánů řešení úpadků, postupů pro mimořádné situace a preventivních opatření k minimalizaci systémového dopadu případného úpadku, a aktivně se na vytváření těchto nástrojů podílí.

2. Orgán pro bankovníctví může určit osvědčené postupy zaměřené na usnadňování řešení úpadků institucí, zejména skupin působících přeshraničně, a to způsoby, které zamezují přenosu náklady, a zároveň zajistit dostupnost vhodných nástrojů včetně dostatečných zdrojů, jež dané instituci nebo skupině umožní řešit úpadek řádně, nákladově efektivním způsobem a včas.

3. Orgán pro bankovníctví může vypracovat regulační technické normy a prováděcí technické normy v mezích stanovených v legislativních aktech uvedených v čl. 1 odst. 2 postupem stanoveným v článcích 10 až 15.

Článek 26

Evropská soustava systémů pojištění vkladů

1. Orgán pro bankovníctví přispívá k posílení evropské soustavy vnitrostátních systémů pojištění vkladů, a to tím, že jedná v rámci pravomoci, které mu svěřilo toto nařízení, s cílem zajistit správné uplatňování směrnice 94/19/ES, aby se tak zajistilo patřičné financování vnitrostátních systémů pojištění vkladů prostřednictvím příspěvků finančních institucí, a to včetně institucí, které jsou usazeny a přijímají vklady v Unii, ale jejich sídlo se nachází mimo Unii, jak stanoví směrnice 94/19/ES, a aby se zajistila vysoká úroveň ochrany pro všechny vkladatele v rámci harmonizovaného systému v celé Unii, čímž zůstává stabilizující bezpečnostní úloha systémů vzájemných záruk nenarušená, za předpokladu, že jsou v souladu s právními předpisy Unie.

2. Článek 16 o pravomocích orgánu pro bankovníctví, pokud jde o přijímání obecných pokynů a doporučení, se použije na systémy pojištění vkladů.

3. Orgán pro bankovníctví může vypracovat regulační technické normy a prováděcí technické normy v mezích stanovených v legislativních aktech uvedených v čl. 1 odst. 2 postupem stanoveným v článcích 10 až 15.

4. Přezkum tohoto nařízení stanovený v článku 81 se bude zabývat zejména sblížením evropské soustavy vnitrostátních systémů pojištění vkladů.

Článek 27

Evropský systém pro řešení problémů bank a jeho financování

1. Organ pro bankovníctví přispívá k rozvoji metod řešení úpadků finančních institucí, zejména těch, které mohou představovat systémové riziko, a to způsoby, které zamezí přenosu náklady a umožní řádné a včasné ukončení činnosti těchto institucí, přičemž uvedené metody případně zahrnují soudržné a stabilní mechanismy financování, je-li to vhodné.

2. Organ pro bankovníctví přispívá k posuzování nezbytnosti systému soudržných, stabilních a důvěryhodných mechanismů financování, které zahrnují nástroje financování spojené se souborem koordinovaných vnitrostátních opatření pro řízení krizí.

Organ pro bankovníctví přispívá k činnostem, které se týkají zajištění rovných podmínek a kumulovaných dopadů systémů odvodů a příspěvků ze strany finanční institucí, jež by mohly být zavedeny s cílem zajistit spravedlivé sdílení zátěže a motivovat k omezení systémového rizika jakožto součást soudržného a důvěryhodného rámce pro řešení krizí.

Přezkum tohoto nařízení stanovený v článku 81 se bude zabývat zejména možným posílením úlohy orgánů pro bankovníctví v rámci předcházení krizím a při jejich řízení a řešení a v případě potřeby vytvořením evropského fondu pro řešení problémů.

Článek 28

Delegování úkolů a povinností

1. Příslušné orgány mohou se souhlasem orgánů, na něž mají být úkoly či povinnosti delegovány, delegovat úkoly a povinnosti na orgán pro bankovníctví nebo na jiné příslušné orgány za podmínek stanovených v tomto článku. Členské státy mohou stanovit konkrétní podmínky pro delegování povinností, které musí být splněny dříve, než jejich příslušné orgány uzavřou takové dohody o delegování, a mohou omezit rozsah delegování na to, co je nezbytné nutné pro účinný dohled nad finančními institucemi nebo skupinami působícími přeshraničně.

2. Organ pro bankovníctví povzbuzuje a podporuje delegování úkolů a povinností mezi příslušnými orgány tak, že určí úkoly a povinnosti, které mohou být delegovány nebo prováděny společně, a prosazuje uplatňování osvědčených postupů.

3. Delegování povinností vede k přenesení pravomocí stanovených v aktech uvedených v čl. 1 odst. 2. Postupy, vymáhání a správní a soudní přezkum v souvislosti s delegovanými povinnostmi se řídí právem pověřeného orgánu.

4. Příslušné orgány informují orgán pro bankovníctví o dohodách o delegování, které hodlají uzavřít. Tyto dohody uzavřou s účinností nejdříve jeden měsíc poté, kdy je o nich orgán pro bankovníctví informován.

Organ pro bankovníctví může vydat stanovisko k plánované dohodě do jednoho měsíce ode dne, kdy je o ní informován.

Organ pro bankovníctví vhodným způsobem zveřejní dohodu o delegování uzavřenou mezi příslušnými orgány, aby o ní byly řádně informovány všechny dotčené strany.

Článek 29

Společná kultura dohledu

1. Organ pro bankovníctví hraje aktivní úlohu při budování společné unijní kultury dohledu a jednotných zásad dohledu i při zajišťování jednotných postupů a přístupů v rámci celé Unie. Vykonává alespoň tyto činnosti:

a) předkládá stanoviska příslušným orgánům;

b) prosazuje efektivní dvoustrannou a mnohostrannou výměnu informací mezi příslušnými orgány, přičemž plně respektuje příslušná ustanovení o důvěrnosti a ochraně údajů obsažená v příslušných právních předpisech Unie;

c) přispívá k vypracování vysoce kvalitních a jednotných norem pro dohled, včetně norem pro předkládání zpráv, a mezinárodních účetních standardů v souladu s čl. 1 odst. 3;

d) přezkoumává uplatňování příslušných regulačních technických norem a prováděcích technických norem přijatých Komisí a obecných pokynů a doporučení vydaných orgánem pro bankovníctví a v případě potřeby navrhuje změny;

e) zavádí odvětvové a meziodvětvové vzdělávací programy, napomáhá výměnám zaměstnanců a vybízí příslušné orgány, aby více využívaly režimy dočasného přidělování pracovníků a jiné nástroje.

2. Organ pro bankovníctví může případně vyvíjet nové praktické nástroje, včetně nástrojů sblížení, na podporu společných přístupů a postupů v oblasti dohledu.

Článek 30

Srovnávací hodnocení činnosti příslušných orgánů

1. Organ pro bankovníctví pravidelně organizuje a provádí srovnávací hodnocení některých nebo všech činností příslušných orgánů, aby ještě více posílil jednotnost výsledků dohledu. K tomuto účelu vypracuje metody, které mu umožní objektivní posouzení a srovnávání jednotlivých hodnocených orgánů. Při provádění srovnávacích hodnocení se zohlední stávající informace a již provedená hodnocení týkající se dotčeného příslušného orgánu.

2. Srovnávací hodnocení mimo jiné zahrnuje posouzení:

a) přiměřenosti zdrojů a postupů řádného řízení příslušného orgánu, s důrazem na efektivní uplatňování regulačních technických norem a prováděcích technických norem uvedených v článcích 10 až 15 a aktuálních uvedených v čl. 1 odst. 2 a schopnost reagovat na vývoj na trhu;

b) úroveň sblížení dosaženou při uplatňování práva Unie a při výkonu dohledu, včetně regulačních technických

norem a prováděcích technických norem, obecných pokynů a doporučení přijatých podle článků 10 až 16, a rozsahu, ve kterém výkon dohledu splňuje cíle stanovené právem Unie;

c) osvědčených postupů vyvinutých příslušnými orgány, jejichž přijetí může být přínosem pro jiné příslušné orgány;

d) účinnosti a úrovně shody dosažené, pokud jde o prosazování ustanovení přijatých při provádění práva Unie, včetně správních opatření a sankcí namířených proti odpovědným osobám, jestliže tato ustanovení nejsou plněna.

3. Na základě srovnávacího hodnocení může orgán pro bankovníctví vydávat obecné pokyny a doporučení podle článku 16. V souladu s článkem 16 odst. 3 se příslušné orgány vyznaší těmito obecnými pokyny a doporučeními Fidit. Orgán pro bankovníctví zohlední při vypracovávání návrhů regulačních technických norem nebo prováděcích technických norem v souladu s články 10 až 15 výsledky srovnávacího hodnocení.

4. Orgán pro bankovníctví zveřejní osvědčené postupy, které byly určeny v rámci těchto srovnávacích hodnocení. Kromě toho mohou být zveřejněny všechny další výsledky srovnávacích hodnocení, pokud s tím příslušný orgán, který je předmětem srovnávacího hodnocení, souhlasí.

Článek 31

Funkce koordinace

Orgán pro bankovníctví plní obecnou úlohu koordinátora mezi příslušnými orgány, zejména v případě, že by nepříznivý vývoj mohl potenciálně ohrozit řádné fungování a integritu finančních trhů nebo stabilitu finančního systému Unie.

Orgán pro bankovníctví podporuje koordinovanou reakci Unie, mimo jiné tak, že:

a) usnadňuje výměnu informací mezi příslušnými orgány;

b) určuje rozsah a, pokud je to možné a vhodné, ověřuje spolehlivost informací, které by měly být poskytnuty všem dotčeným příslušným orgánům;

c) na žádost příslušných orgánů nebo z vlastní iniciativy provádí nezávazná zprostředkování, aniž by tím byl dotčen článek 19;

d) neprodleně informuje ESRB o jakékoliv potenciální mimořádné situaci;

e) přijímá veškerá vhodná opatření v případě vývoje, který může ohrozit fungování finančních trhů s cílem podpořit koordinaci opatření přijatých dotčenými příslušnými orgány;

f) shromažďuje informace, které získá od příslušných orgánů v souladu s články 21 a 35 v rámci plnění oznamovací povinnosti regulačnímu orgánu u institucí činných ve více než jednom členském státě. Orgán pro

bankovníctví sdílí tyto informace s dalšími dotčenými příslušnými orgány.

Článek 32

Posuzování tržního vývoje

1. Orgán pro bankovníctví sleduje a posuzuje tržní vývoj v oblasti své působnosti a v případě nutnosti informuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění), a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy), ESRB, Evropský parlament, Radu a Komisi o souvisejících trendech na mikrobezpečnostní úrovni, možných rizicích a slabých místech. Orgán pro bankovníctví do svého hodnocení zahrne ekonomickou analýzu trhů, v nichž finanční instituce fungují, a hodnocení dopadů možného vývoje trhu na tyto instituce.

2. Ve spolupráci s ESRB orgán pro pojišťovnictví v rámci celé Unie zejména iniciuje a koordinuje posuzování odolnosti finančních institucí vůči nepříznivému tržnímu vývoji. Za tímto účelem vyvine následující metodiky a přístupy, které budou následně používat příslušné orgány:

a) společné metodiky pro posuzování vlivu hospodářských scénářů na finanční postavení instituce,

b) společné přístupy ke sdělování výsledků těchto posouzení odolnosti finančních institucí,

c) společné metodiky pro posuzování účinku určitých produktů nebo distribučních procesů na finanční situaci instituce a na informování vkladatelů, investorů a zákazníků.

3. Aniž jsou dotčeny úkoly ESRB stanovené v nařízení (EU) č. 1092/2010, předkládá orgán pro bankovníctví tato posouzení trendů, možných rizik a slabých míst v oblasti své působnosti Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a ESRB alespoň jednou ročně a v případě nutnosti častěji.

Orgán pro bankovníctví zahrne do posouzení i klasifikaci hlavních rizik a slabých míst a v případě nutnosti doporučí preventivní opatření či opatření k nápravě.

4. Orgán pro bankovníctví zajistí odpovídající pokrytí meziodvětvového vývoje, rizik a slabých míst úzkou spoluprací s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění) a Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) prostřednictvím společného výboru.

Článek 33

Mezinárodní vztahy

1. Aniž jsou dotčeny příslušné pravomoci orgánů členských států a Unie, může orgán pro bankovníctví navazovat kontakty a uzavírat správní dohody s orgány dohledu, mezinárodními organizacemi a správními orgány třetích zemí. Z dohod nevyplývají pro Unii a její členské státy žádné právní závazky a ani nebrání členským státům a jejich příslušným orgánům v uzavírání

dvoustranných nebo vícestranných dohod s těmito třetími zeměmi.

2. Organ pro bankovníctví napomáhá při přípravě rozhodnutí o rovnocennosti týkajících se režimů dohledu ve třetích zemích v souladu s akty uvedenými v čl. 1 odst. 2.

3. Ve zprávě uvedené v čl. 43 odst. 5 uvede organ pro bankovníctví správní dohody, které byly dohodnuty s mezinárodními organizacemi nebo se správními orgány třetích zemí, a pomoc, která bude poskytována při přípravě rozhodnutí o rovnocennosti.

Článek 34

Další úkoly

1. Na žádost Evropského parlamentu, Rady nebo Komise nebo z vlastní iniciativy může organ pro bankovníctví předkládat Evropskému parlamentu, Radě a Komisi stanoviska ke všem otázkám souvisejícím s jeho oblastí působnosti.

2. Pokud jde o obezřetnostní posuzování fúzí a nabývání účasti v rámci působnosti směrnice 2006/48/ES, ve znění směrnice 2007/44/ES, jež podle této směrnice vyžaduje konzultace mezi příslušnými orgány ze dvou nebo více členských států, může organ pro bankovníctví na žádost jednoho z dotčených příslušných orgánů vydat a zveřejnit stanovisko k obezřetnostnímu posouzení, kromě případu kritérií uvedených v čl. 19a odst. 1 písm. e) směrnice 2006/48/ES. Stanovisko vydá bez prodloužení a v každém případě před koncem lhůty pro posouzení v souladu se směrnicí 2006/48/ES, ve znění směrnice 2007/44/ES. Článek 35 se použije v oblastech, ve kterých může organ pro bankovníctví vydávat stanovisko.

Článek 35

Shromažďování informací

1. Příslušné orgány členských států poskytnou organu pro bankovníctví na jeho žádost veškeré informace nezbytné pro plnění jeho povinností stanovených tímto nařízením, za předpokladu, že mají zákonný přístup k příslušným informacím a tato žádost o informace je nezbytná vzhledem k povaze dotčené povinnosti.

2. Organ pro bankovníctví může také požádat o předkládání informací v pravidelném intervalu a ve stanoveném formátu. Pro tyto žádosti se pokud možno použijí jednotné formáty pro předkládání zpráv.

3. Na řádně odůvodněnou žádost příslušného orgánu členského státu mu může organ pro bankovníctví poskytnout veškeré informace, které jsou nezbytné k tomu, aby mohl plnit své povinnosti v souladu s povinností zachovávat služební tajemství, kterou stanoví příslušné odvětvové právní předpisy a článek 70.

4. Před vyžádáním informací podle tohoto článku a aby se zabránilo zdvojení oznamovacích povinností organ pro bankovníctví zohlední existující statistiky vypracovávané a šířené Evropským statistickým systémem a Evropským systémem centrálních bank.

5. Jestliže informace nejsou k dispozici nebo je příslušné orgány neposkytnou včas, může organ pro bankovníctví předložit řádně odůvodněnou žádost jiným orgánům dohledu, ministerstvu odpovědnému za finance, pokud má ministerstvo k dispozici obezřetnostní informace, národní centrální bance nebo statistickému úřadu dotčeného členského státu.

6. Pokud informace nejsou k dispozici nebo nejsou poskytnuty včas v souladu s odstavci 1 nebo 5, může organ pro bankovníctví předložit řádně odůvodněnou žádost přímo příslušným finančním institucím. Odůvodněná žádost obsahuje vysvětlení, proč jsou informace týkající se příslušných konkrétních finančních institucí nezbytné.

Organ pro bankovníctví informuje dotčené příslušné orgány o žádostech podle tohoto odstavce a odstavce 5.

Na žádost orgánu pro bankovníctví jsou příslušné orgány organu pro bankovníctví při shromažďování informací nápomocny.

7. Organ pro bankovníctví může používat důvěrné informace získané podle tohoto článku pouze pro účely plnění svých povinností stanovených tímto nařízením.

Článek 36

Vztahy s ESRB

1. Organ pro pojišťovnictví úzce a pravidelně spolupracuje s ESRB.

2. Organ pro bankovníctví předkládá pravidelně ESRB včasné informace nezbytné pro plnění jejich úkolů. Jakékoli údaje nezbytné pro plnění těchto úkolů, které nejsou poskytovány v souhrnné podobě, neprodleně poskytne ESRB na její odůvodněnou žádost, jak je stanoveno v článku 15 nařízení (EU) č. 1092/2010. Organ pro bankovníctví ve spolupráci s ESRB zavede odpovídající interní postupy týkající se předávání důvěrných informací, zejména informací o jednotlivých finančních institucích.

3. Po obdržení varování a doporučení ESRB uvedených v článku 16 nařízení (EU) č. 1092/2010 ESRB zajistí organ pro bankovníctví příslušná následná opatření podle odstavce 4 a 5.

4. Jakmile organ pro bankovníctví obdrží od ESRB jemu určené varování nebo doporučení, svolá neprodleně zasedání rady orgánů dohledu a posoudí důsledky tohoto varování nebo doporučení pro plnění svých úkolů.

Na základě odpovídajícího rozhodovacího postupu rozhodne o veškerých opatřeních, která přijme v souladu s pravomocemi, jež mu byly svěřeny tímto nařízením, aby vyřešil problémy uvedené ve varováních a doporučeních.

Jestliže organ pro bankovníctví nejedná v souladu s doporučením, vysvětlí ESRB a Radě důvody pro toto jednání.

5. Jestliže organ pro bankovníctví obdrží od ESRB varování nebo doporučení určené příslušnému

vnitrostátnímu orgánu dohledu, využije v případě nutnosti pravomoci, jež mu byly svěřeny tímto nařízením, aby zajistil včasné následná opatření.

Jestliže se příslušný orgán nehodlá doporučením ESRB řídit, informuje o tom radu orgánů dohledu a projedná se ní důvody svého jednání.

Pokud příslušný orgán informuje Radu a ESRB podle článku 17 nařízení (EU) č. 1092/2010, vezme při tom patřičně v úvahu názory rady orgánů dohledu.

6. Při plnění svých úkolů stanovených tímto nařízením přihlíží orgán pro bankovníctví v nejvyšší možné míře k varováním a doporučením ESRB.

Článek 37

Skupina subjektů působících v bankovníctví

1. Na podporu konzultací se subjekty působícími v oblastech souvisejících s úkoly orgánu pro bankovníctví se zřídí skupina subjektů působících v bankovníctví. S touto skupinou se konzultují opatření přijímaná v souladu s články 10 až 15 týkající se regulačních technických norem a prováděcích technických norem a v případě, že se nevztahují na jednotlivé finanční instituce, s článkem 16 týkajícím se obecných pokynů a doporučení. Pokud musí být v naléhavých případech přijata opatření a konzultace není možná, je skupina subjektů působících v bankovníctví co nejdříve informována.

Skupina subjektů působících v bankovníctví zasedá alespoň čtyřikrát ročně.

2. Skupina subjektů působících v bankovníctví se skládá ze 30 členů, kteří rovnoměrně zastupují úvěrové a investiční instituce působící v Unii, ze zástupců jejich zaměstnanců, jakož i ze spotřebitelů, uživatelů bankovních služeb a představitelů malých a středních podniků. Nejméně pět jejich členů tvoří nezávislí špičkoví akademičtí pracovníci. Deset jejich členů zastupuje finanční instituce, z nichž tři zastupují družstevní záložny a spořitelny.

3. Členy skupiny subjektů působících v bankovníctví jmenuje rada orgánů dohledu na návrh příslušných subjektů. Při svém rozhodování zajistí rada orgánů dohledu v největším možném rozsahu odpovídající geografickou rovnováhu a rovné zastoupení mužů a žen, jakož i jednotlivých subjektů z celé Unie.

4. Orgán pro bankovníctví poskytne veškeré nezbytné informace, s výhradou služebního tajemství podle článku 70, a zajistí pro skupinu subjektů působících v bankovníctví potřebnou podporu sekretariátu. Členům skupiny subjektů působících v bankovníctví zastupujícím neziskové organizace, s výjimkou zástupců finančních institucí, bude poskytnuta odpovídající náhrada. Skupina subjektů působících v bankovníctví může zřizovat pracovní skupiny k technickým otázkám. Funkční období členů skupiny subjektů působících v bankovníctví je dva a půl roku a po jeho uplynutí proběhne nově výběrové řízení.

Členové skupiny subjektů působících v bankovníctví mohou ve funkci působit dvě po sobě jdoucí funkční období.

5. Skupina subjektů působících v bankovníctví předkládá stanoviska a radí orgánu pro bankovníctví ve všech otázkách souvisejících s úkoly orgánu pro bankovníctví, se zvláštním zaměřením na úkoly uvedené v článcích 10 až 16 a článcích 29, 30 a 32.

6. Skupina subjektů působících v bankovníctví přijme dvoutřetinovou většinou svých členů svůj jednací řád.

7. Orgán pro bankovníctví zveřejní stanoviska a rady skupiny subjektů působících v bankovníctví a výsledky konzultací s touto skupinou.

Článek 38

Ochranná opatření

1. Orgán pro bankovníctví zajistí, aby žádné rozhodnutí přijaté podle článků 18 nebo 19 nijak nezasahovalo do fiskálních pravomocí členských států.

2. Jestliže se členský stát domnívá, že rozhodnutí přijaté podle čl. 19 odst. 3 zasahuje do jeho fiskálních pravomocí, může orgánu pro bankovníctví a Komisi do dvou týdnů ode dne, kdy je rozhodnutí orgánu pro bankovníctví sděleno příslušnému orgánu, oznámit, že příslušný orgán nebude rozhodnutí uplatňovat.

Ve svém oznámení členský stát jednoznačně a konkrétně vysvětlí, z jakých důvodů a jakým způsobem rozhodnutí zasahuje do jeho fiskálních pravomocí.

V případě takového oznámení se rozhodnutí orgánu pro bankovníctví pozastavuje.

Do jednoho měsíce od oznámení členského státu orgán pro bankovníctví informuje členský stát, zda své rozhodnutí potvrzuje, pozměňuje, či zrušuje. Je-li rozhodnutí potvrzeno nebo pozměněno, orgán pro bankovníctví uvede, že fiskální pravomoci nejsou dotčeny.

Jestliže orgán pro bankovníctví své rozhodnutí potvrdí, rozhodne Rada většinou odevzdaných hlasů na jednom ze svých zasedání do dvou měsíců ode dne, kdy orgán pro bankovníctví informoval členský stát ve smyslu čtvrtého pododstavce, o tom, zda se rozhodnutí orgánu pro bankovníctví potvrzuje.

Jestliže Rada po posouzení záležitosti nepotvrdí rozhodnutí orgánu pro bankovníctví svým rozhodnutím podle pátého pododstavce, rozhodnutí orgánu pro bankovníctví se zrušuje.

3. Jestliže se členský stát domnívá, že rozhodnutí přijaté podle čl. 18 odst. 3 zasahuje do jeho fiskálních pravomocí, může orgánu pro bankovníctví, Komisi a Radě do tří pracovních dnů ode dne, kdy je rozhodnutí orgánu pro bankovníctví sděleno příslušnému orgánu, oznámit, že příslušný orgán nebude rozhodnutí uplatňovat.

Ve svém oznámení členský stát jednoznačně a konkrétně vysvětlí, z jakých důvodů a jakým způsobem rozhodnutí zasahuje do jeho fiskálních pravomocí.

V případě takového oznámení se rozhodnutí orgánu pro bankovníctví pozastavuje.

Do deseti pracovních dní Rada svolá zasedání a prostou většinou svých členů rozhodne o tom, zda se rozhodnutí orgánu pro bankovníctví zrušuje.

Jestliže Rada po posouzení záležitosti nezruší rozhodnutí orgánu pro bankovníctví svým rozhodnutím podle čtvrtého pododstavce, pozastavení rozhodnutí orgánu pro bankovníctví se ukončuje.

4. Jestliže Rada přijala v souladu s odstavcem 3 rozhodnutí nezrušit rozhodnutí orgánu pro bankovníctví podle čl. 18 odst. 3 a dotčený členský stát se stále domnívá, že toto rozhodnutí orgánu pro bankovníctví zasahuje do jeho fiskálních pravomocí, může to členský stát oznámit Komisi a orgánu pro bankovníctví a požádat Radu, aby záležitost znovu posoudila. Dotčený členský stát jasně odůvodní, proč s rozhodnutím Rady nesouhlasí.

Do čtyř týdnů od oznámení podle prvního pododstavce Rada potvrdí své původní rozhodnutí nebo přijme nové rozhodnutí podle odstavce 3.

Uvedenou lhůtu čtyř týdnů může Rada prodloužit o další čtyři týdny, vyžadují-li to zvláštní okolnosti případu.

5. Jakékoli zneužití tohoto článku, zejména v souvislosti s rozhodnutím orgánu pro bankovníctví, které nemá významný nebo zásadní fiskální dopad, je zakázáno jakožto neslučitelné s vnitřním trhem.

Článek 39

Rozhodovací postupy

1. Před přijetím rozhodnutí podle tohoto nařízení oznámí orgán pro bankovníctví všem zamýšleným adresátům rozhodnutí svůj úmysl přijmout rozhodnutí a stanoví lhůtu, ve které může adresát rozhodnutí vyjádřit své stanovisko v dané záležitosti, přičemž vezme plně v úvahu nálehavost, složitost a možné důsledky záležitosti. Totéž platí obdobně v případě doporučení, jak je uvedeno v čl. 17 odst. 3.

2. Rozhodnutí orgánu pro bankovníctví obsahuje důvody, ze kterých vychází.

3. Adresáti rozhodnutí orgánu pro bankovníctví jsou informováni o opravných prostředcích, které mají podle tohoto nařízení k dispozici.

4. Jestliže orgán pro bankovníctví přijme rozhodnutí podle čl. 18 odst. 3 nebo 4, přezkoumává toto rozhodnutí v přiměřených intervalech.

5. Rozhodnutí přijatá orgánem pro bankovníctví podle článků 17, 18 nebo 19 se zveřejňují, přičemž se uvádí totožnost dotčeného příslušného orgánu nebo finanční instituce a hlavní obsah rozhodnutí, ledaže je takové zveřejnění v rozporu s oprávněnými zájmy finančních institucí na ochraně jejich obchodního tajemství nebo by

mohlo vážně ohrozit řádné fungování a integritu finančních trhů nebo stabilitu celého finančního systému Unie nebo jeho části.

KAPITOLA III

ORGANIZACE

ODDÍL 1

Rada orgánů dohledu

Článek 40

Složení

1. Členy rady orgánů dohledu jsou:

- a) předseda, který nemá hlasovací právo;
- b) vedoucí představitelé vnitrostátních orgánů členských států odpovědní za dohled nad úvěrovými institucemi, kteří se osobně setkávají nejméně dvakrát za rok;
- c) jeden zástupce Komise, který nemá hlasovací právo;
- d) jeden zástupce Evropské centrální banky, který nemá hlasovací právo;
- e) jeden zástupce ESRB, který nemá hlasovací právo;
- f) jeden zástupce každého ze dvou ostatních evropských orgánů dohledu, přičemž tento zástupce nemá hlasovací právo.

2. Rada orgánů dohledu pravidelně svolává setkání se skupinou subjektů působících v bankovníctví, nejméně dvakrát ročně.

3. Každý příslušný orgán odpovídá za jmenování náhradníka z řad svých vedoucích zaměstnanců, který může nahradit člena rady orgánů dohledu uvedeného v odst. 1 písm. b) v případě, že se tento člen nemůže zasedání rady orgánů dohledu zúčastnit.

4. Jestliže orgánem uvedeným v odst. 1 písm. b) není centrální banka, může člen rady orgánů dohledu podle uvedeného písmene rozhodnout o spoluúčasti zástupce centrální banky členského státu, přičemž tento zástupce nemá hlasovací právo.

5. V členských státech, v nichž existuje více než jeden orgán odpovědný za dohled podle tohoto nařízení, se tyto orgány dohodnou na společném zástupci. Pokud však věc projednávána radou orgánů dohledu nespadá do příslušnosti vnitrostátního orgánu zastupovaného členem podle odst. 1 písm. b), může být tento člen doprovázen zástupcem z příslušného vnitrostátního orgánu, přičemž tento zástupce nemá hlasovací právo.

6. Pro účely postupu podle směrnice 94/19/ES může být člen rady orgánů dohledu podle odst. 1 písm. b) v případě potřeby doprovázen zástupcem dotčených orgánů, které v každém členském státě spravují systémy pojištění vkladů, přičemž tento zástupce nemá hlasovací právo.

7. Rada orgánů dohledu může dle vlastního rozhodnutí připustit účast pozorovatelů.

Zasedání rady orgánů dohledu se může zúčastnit výkonný ředitel, přičemž nemá hlasovací právo.

Článek 41

Vnitřní výbory a odborné skupiny

1. Rada orgánů dohledu může zřizovat vnitřní výbory nebo odborné skupiny ke konkrétním úkolům, které vykonává, a může pověřit určitými jednoznačně vymezenými úkoly a rozhodováním vnitřní výbory nebo odborné skupiny, správní radu nebo předsedu.

2. Pro účely článku 19 svolá rada orgánů dohledu nezávislou odbornou skupinu, která má pomoci spor nestranně urovnat, přičemž tuto skupinu tvoří předseda a dva členové rady orgánů dohledu, kteří nezastupují příslušné orgány, jež jsou účastníky sporu, a kteří na sporu nemají žádný zájem ani nejsou nijak přímo spjati s dotčenými příslušnými orgány.

3. S výhradou čl. 19 odst. 2 odborná skupina navrhne rozhodnutí ke konečnému přijetí radou orgánů dohledu postupem podle čl. 44 odst. 1 třetího pododstavce.

4. Rada orgánů dohledu přijme jednací řád odborné skupiny uvedené v odstavci 2.

Článek 42

Nezávislost

Při provádění úkolů stanovených tímto nařízením vystupují předseda a členové rady orgánů dohledu s hlasovacím právem nezávisle a objektivně ve vyloučeném zájmu Unie jako celku a nevyžadují ani nepřijímají pokyny od orgánů či institucí Unie, vlád členských států ani od jiných veřejných či soukromých subjektů.

Členské státy, orgány či instituce Unie ani žádný jiný veřejný či soukromý subjekt se nesmí snažit ovlivňovat členy rady orgánů dohledu při plnění jejich úkolů.

Článek 43

Úkoly

1. Rada orgánů dohledu udává směr pro práci orgánu pro bankovníctví a přijímá rozhodnutí podle kapitoly II.

2. Rada orgánů dohledu přijímá stanoviska, doporučení a rozhodnutí a poskytuje rady podle kapitoly II.

3. Rada orgánů dohledu jmenuje předsedu.

4. Rada orgánů dohledu každý rok před 30. zářím přijme na základě návrhu správní rady pracovní program orgánu pro bankovníctví pro následující rok a předloží jej pro informaci Evropskému parlamentu, Radě a Komisi.

Pracovní program se přijímá, aniž je dotčen roční rozpočtový proces, a zveřejňuje se.

5. Rada orgánů dohledu přijme na základě návrhu správní rady výroční zprávu o činnosti orgánu pro bankovníctví, včetně výkonu funkce předsedy, vycházející z návrhu zprávy podle čl. 53 odst. 7 a do 15. června každého roku tuto zprávu předloží Evropskému parlamentu, Radě, Komisi, Účetnímu dvoru a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru. Zpráva se zveřejňuje.

6. Rada orgánů dohledu přijme víceletý pracovní program orgánu pro bankovníctví a předloží jej pro informaci Evropskému parlamentu, Radě a Komisi.

Víceletý pracovní program se přijímá, aniž je dotčen roční rozpočtový proces, a zveřejňuje se.

7. Rada orgánů dohledu přijímá rozpočet podle článku 63.

8. Rada orgánů dohledu má kárné pravomoci vůči předsedovi a výkonnému řediteli a může je odvolat z funkce podle čl. 48 odst. 5 v případě předsedy a čl. 51 odst. 5 v případě výkonného ředitele.

Článek 44

Rozhodování

1. Rozhodnutí rady orgánů dohledu jsou přijímána prostou většinou členů. Každý člen rady má jeden hlas.

Pokud jde o akty uvedené v člincích 10 až 16 a opatření a rozhodnutí přijímaná podle čl. 9 odst. 5 třetího pododstavce a kapitoly VI, přijímá rada orgánů dohledu, odchýlně od prvního pododstavce tohoto odstavce, rozhodnutí kvalifikovanou většinou svých členů v souladu s čl. 16 odst. 4 Smlouvy o Evropské unii a článkem 3 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních.

Pokud jde o rozhodnutí podle čl. 19 odst. 3, rozhodnutí navržená odbornou skupinou se v případě rozhodnutí přijímaných konsolidujícím orgánem dohledu považují za přijatá, jsou-li schválena prostou většinou členů rady orgánů dohledu, ledaže by je zamítli členové zastupující blokační menšinu hlasů uvedenou v čl. 16 odst. 4 Smlouvy o Evropské unii a v článku 3 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních.

U všech ostatních rozhodnutí podle čl. 19 odst. 3 se rozhodnutí navržená odbornou skupinou přijímají prostou většinou členů rady orgánů dohledu. Každý člen rady má jeden hlas.

2. Zasedání rady orgánů dohledu svolává předseda z vlastního podnětu nebo na žádost třetiny členů rady orgánů dohledu a rovněž jim předsedá.

3. Rada orgánů dohledu přijme a zveřejní svůj jednací řád.

4. Jednací řád podrobně stanoví postup hlasování, včetně případných pravidel usnašensichopnosti. Členové bez hlasovacího práva a pozorovatelé, s výjimkou předsedy a výkonného ředitele, se neúčastní diskuzí rady orgánů dohledu o jednotlivých finančních institucích, pokud článek 75 odst. 3 nebo akty uvedené v čl. 1 odst. 2 nestanoví jinak.

ODDÍL 2

Správní rada

Článek 45

Složení

1. Správní radu tvoří předseda a šest členů rady orgánů dohledu zvolených členy rady orgánů dohledu s hlasovacím právem.

S výjimkou předsedy má každý člen správní rady náhradníka, který jej může nahradit v případě, že se tento člen nemůže zúčastnit zasedání správní rady.

Funkční období členů volených radou orgánů dohledu je dva a půl roku. Může být jednou prodlouženo. Složení správní rady musí být vyvážené a úměrné a musí odrážet složení Unie jako celku. Mandáty se musejí překrývat a použije se vhodný postup pro rotaci členů.

2. Rozhodnutí správní rady se přijímají většinou všech přítomných členů. Každý člen má jeden hlas.

Zasedání správní rady se účastní výkonný ředitel a zástupce Komise, přičemž tyto osoby nemají hlasovací právo.

Zástupce Komise má hlasovací právo v záležitostech uvedených v článku 63.

Správní rada přijme a zveřejní svůj jednací řád.

3. Zasedání správní rady svolává předseda z vlastní iniciativy nebo na žádost alespoň třetiny členů správní rady a rovněž jim předsedá.

Zasedání správní rady se koná před každým zasedáním rady orgánů dohledu a tak často, jak to správní rada považuje za nutné. Zasedání správní rady se koná alespoň pětkrát ročně.

4. Členům správní rady mohou být v rámci ustanovení jednacího řádu nápomoční poradci či odborníci. Členové bez hlasovacího práva s výjimkou výkonného ředitele se v rámci správní rady neúčastní jednání týkajícího se jednotlivých finančních institucí.

Článek 46

Nezávislost

Členové správní rady vystupují nezávisle a objektivně ve vyloučeném zájmu Unie jako celku a nevyžadují ani nepřijímají pokyny od orgánů či institucí Unie, od vlád členských států ani od jiných veřejných či soukromých subjektů.

Členské státy, orgány či instituce Unie, ani žádný jiný veřejný či soukromý subjekt se nesmí snažit ovlivňovat členy správní rady při plnění jejich úkolů.

Článek 47

Úkoly

1. Správní rada zajišťuje, aby orgán pro bankovníctví plnil svou úlohu a úkoly svěřené mu tímto nařízením.

2. Správní rada navrhuje radě orgánů dohledu k přijetí roční a víceletý pracovní program.

3. Správní rada uplatňuje své rozpočtové pravomoci podle článků 63 a 64.

4. Správní rada přijme plán personální politiky orgánů pro bankovníctví a podle čl. 68 odst. 2 i nezbytná opatření pro provádění Služebního řádu úředníků Evropských společenství (dále jen "služební řád").

5. Správní rada přijme zvláštní ustanovení o právu na přístup k dokumentům orgánů pro bankovníctví podle článku 72.

6. Správní rada navrhne výroční zprávu o činnosti orgánů pro bankovníctví, včetně výkonu funkce předsedy, vycházející z návrhu zprávy podle čl. 53 odst. 7 a předloží ji ke schválení radě orgánů dohledu.

7. Správní rada přijme a zveřejní svůj jednací řád.

8. Správní rada jmenuje a odvolává členy odvolacího senátu podle čl. 58 odst. 3 a 5.

ODDÍL 3

Předseda

Článek 48

Jmenování a úkoly

1. Orgán pro bankovníctví zastupuje předseda, kterým je nezávislý odborník zaměstnaný na plný úvazek.

Předseda odpovídá za přípravu práce rady orgánů dohledu a předsedá zasedáním rady orgánů dohledu i správní rady.

2. Předsedu jmenuje rada orgánů dohledu po otevřeném výběrovém řízení na základě zásluh, dovedností, znalostí o finančních institucích a trzích a zkušeností s dohledem nad finančním trhem a jeho regulací.

Evropský parlament se po slyšení kandidáta vybraného radou orgánů dohledu může vyslovit proti jmenování vybrané osoby, a to předtím, než se tento kandidát ujme svých povinností a do jednoho měsíce od jeho výběru radou orgánů dohledu.

Rada orgánů dohledu dále zvolí ze svých členů náhradníka, který vykonává funkci předsedy v jeho nepřítomnosti. Tento náhradník nesmí být zvolen z řad členů správní rady.

3. Funkční období předsedy činí pět let a může být jednou prodlouženo.

4. Během devíti měsíců před uplynutím pětiletého funkčního období předsedy rada orgánů dohledu vyhodnotí:

a) výsledky dosažené v prvním funkčním období a způsob jejich dosažení,

b) povinnosti a potřeby orgánu pro bankovníctví v nadcházejících letech.

Rada orgánů dohledu může s přihlédnutím k hodnocení jednou prodloužit funkční období předsedy, přičemž toto prodloužení musí být potvrzeno Evropským parlamentem.

5. Předseda může být odvolán z funkce pouze Evropským parlamentem na základě rozhodnutí rady orgánů dohledu.

Předseda nesmí radě orgánů dohledu bránit v jednání o záležitostech, které se předsedy týkají, zejména o nutnosti jeho odvolání, a projednávání takové záležitosti se neúčastní.

Článek 49

Nezávislost

Aniž je dotčena úloha rady orgánů dohledu ve vztahu k úkolům předsedy, předseda nevyžaduje ani nepřijímá pokyny od orgánů či institucí Unie, od vlád členských států ani od jiných veřejných či soukromých subjektů.

Členské státy, orgány či instituce Unie ani žádný jiný veřejný či soukromý subjekt se nesmí snažit ovlivňovat předsedu při plnění jeho úkolů.

V souladu se služebním řádem podle článku 68 je předseda po skončení svého funkčního období nadále povinen jednat čestně a uvážlivě při přijímání určitých funkcí a výhod.

Článek 50

Zpráva o činnosti

1. Evropský parlament a Rada mohou vyzvat předsedu nebo jeho náhradníka, aby vystoupil s prohlášením, přičemž se plně respektuje nezávislost předsedy. Předseda vystoupí před Evropským parlamentem s prohlášením a zodpoví veškeré otázky poslanců Parlamentu, kdykoli je o to požádán.

2. Na žádost Evropského parlamentu předkládá předseda písemnou zprávu o hlavních činnostech orgánu pro bankovníctví, a to nejméně 15 dní před svým vystoupením s prohlášením uvedeným v odstavci 1.

3. Kromě informací uvedených v člancích 11 až 18 a člancích 20 a 33 zpráva dále obsahuje veškeré relevantní informace, o něž Evropský parlament požádá případ od případu.

ODDÍL 4

Výkonný ředitel

Článek 51

Jmenování

1. Orgán pro bankovníctví řídí výkonný ředitel, kterým je nezávislý odborník zaměstnaný na plný úvazek.

2. Výkonného ředitele jmenuje rada orgánů dohledu po otevřeném výběrovém řízení na základě zásluh,

dovedností, znalostí o finančních institucích a trzích, zkušeností s finančním dohledem a regulací a zkušeností s řízením, poté co jeho jmenování potvrdí Evropský parlament.

3. Funkční období výkonného ředitele činí pět let a může být jednou prodlouženo.

4. Během devíti měsíců před uplynutím pětiletého funkčního období výkonného ředitele rada orgánů dohledu zhodnotí zejména:

a) výsledky dosažené v prvním funkčním období a způsob jejich dosažení,

b) povinnosti a potřeby orgánu pro bankovníctví v nadcházejících letech.

Rada orgánů dohledu může s přihlédnutím k hodnocení uvedenému v prvním pododstavci jednou prodloužit funkční období výkonného ředitele.

5. Výkonný ředitel může být odvolán z funkce pouze rozhodnutím rady orgánů dohledu.

Článek 52

Nezávislost

Aniž by byla dotčena příslušná úloha správní rady a rady orgánů dohledu ve vztahu k úkolům výkonného ředitele, výkonný ředitel nevyžaduje ani nepřijímá pokyny od orgánů či institucí Unie, od vlád členských států ani od jiných veřejných či soukromých subjektů.

Členské státy, orgány či instituce Unie ani žádný jiný veřejný či soukromý subjekt se nesmí snažit ovlivňovat výkonného ředitele při plnění jeho úkolů.

V souladu se služebním řádem podle článku 68 je výkonný ředitel po skončení svého funkčního období nadále povinen jednat čestně a uvážlivě při přijímání určitých funkcí a výhod.

Článek 53

Úkoly

1. Výkonný ředitel je odpovědný za řízení orgánu pro bankovníctví a připravuje činnost správní rady.

2. Výkonný ředitel je odpovědný za provádění ročního pracovního programu orgánu pro bankovníctví pod vedením rady orgánů dohledu a pod dohledem správní rady.

3. Výkonný ředitel přijme nezbytná opatření, zejména pokud jde o přijetí vnitřních předpisů a zveřejňování oznámení, aby zajistil fungování orgánu pro bankovníctví v souladu s tímto nařízením.

4. Výkonný ředitel vypracuje víceletý pracovní program uvedený v čl. 47 odst. 2.

5. Výkonný ředitel každý rok do 30. června připraví pracovní program na následující rok uvedený v čl. 47 odst. 2.

6. Výkonný ředitel podle článku 63 vypracuje předběžný návrh rozpočtu orgánu pro bankovníctví a podle článku 64 plní rozpočet orgánu pro bankovníctví.

7. Výkonný ředitel každý rok vypracuje návrh zprávy, která obsahuje část týkající se činnosti orgánu pro bankovníctví v oblasti regulace a dohledu a část týkající se finančních a správních záležitostí.

8. Pokud jde o zaměstnance orgánu pro bankovníctví, vykonává výkonný ředitel pravomoci stanovené v článku 68 a řídí personální záležitosti.

KAPITOLA IV

SPOLEČNÉ ORGÁNY EVROPSKÝCH ORGÁNŮ DOHLEDU

ODDÍL 1

Společný výbor evropských orgánů dohledu

Článek 54

Zřízení

1. Zřizuje se Společný výbor evropských orgánů dohledu.

2. Společný výbor slouží jako fórum, v jehož rámci orgán pro bankovníctví pravidelně a úzce spolupracuje a zajišťuje jednotný meziodvětvový přístup s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) a Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy), zejména pokud jde o:

- finanční konglomeráty,
- účetnictví a audit,
- analýzu mikrobezpečnostního dohledu meziodvětvového vývoje, rizik a slabých míst s ohledem na finanční stabilitu,
- retailové investiční produkty,
- opatření proti praní špinavých peněz a
- výměnu informací s ESRB a rozvoj vztahů mezi ESRB a evropskými orgány dohledu.

3. Evropské orgány dohledu poskytnou společnému výboru zaměstnance, kteří plní funkci sekretariátu. Orgán pro bankovníctví přispívá dostatečnými zdroji na administrativní a provozní výdaje a výdaje na infrastrukturu.

4. V případě, že se činnost finanční instituce dotýká několika odvětví, řeší společný výbor spory v souladu s článkem 56.

Článek 55

Složení

1. Společný výbor se skládá z předsedů evropských orgánů dohledu a případně předsedy podvýboru zřízeného podle článku 57.

2. Výkonný ředitel, zástupce Komise a zástupce ESRB jsou zváni na zasedání společného výboru a podvýboru uvedených v článku 57 jako pozorovatelé.

3. Předseda společného výboru je jmenován na základě každoroční rotace z předsedů evropských orgánů dohledu. Předseda společného výboru je mistopředsedou ESRB.

4. Společný výbor přijme a zveřejní svůj jednací řád. Tento řád může stanovit, kdo se může dále účastnit zasedání společného výboru.

Zasedání společného výboru se koná alespoň jednou za dva měsíce.

Článek 56

Společné postoje a společné akty

V rozsahu svých úkolů podle kapitoly II a v příslušných oblastech zejména s ohledem na provádění směrnice 2002/87/ES zaujme orgán pro bankovníctví, podle situace, společný postoj s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) a s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy).

Akty podle článků 10 až 15, 17, 18, nebo 19 tohoto nařízení ve vztahu k provádění směrnice 2002/87/ES a jiných aktů Unie uvedených v čl. 1 odst. 2, které spadají také do oblasti působnosti Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) a Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy), se přijímají podle situace souběžně orgánem pro bankovníctví, Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) a Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy).

Článek 57

Podvýbor

1. Pro účely článku 56 se zřídí podvýbor pro finanční konglomeráty společného výboru.

2. Tento podvýbor se skládá z osob uvedených v čl. 55 odst. 1 a jednoho zástupce stávajících zaměstnanců z řad vedoucích pracovníků dotčeného příslušného orgánu z každého členského státu.

3. Podvýbor si zvolí ze svých členů předsedu, který je současně členem společného výboru.

4. Společný výbor může zřizovat další podvýbory.

ODDÍL 2

Odvolací senát

Článek 58

Složení a fungování

1. Odvolací senát je společným orgánem evropských orgánů dohledu.

2. Odvolací senát tvoří šest členů a šest náhradníků, kterými jsou fyzické osoby těšící se velké vážnosti v odborných kruzích a s prokázanými příslušnými znalostmi a odbornými zkušenostmi na dostatečně vysoké úrovni, včetně zkušeností v oblasti dohledu, v odvětví bankovníctví, pojišťovnictví, zaměstnaneckého penzijního pojištění, trhů cenných papírů nebo jiných finančních služeb, avšak nikoli současní zaměstnanci příslušných orgánů nebo jiných vnitrostátních orgánů nebo orgánů Unie, jež se podílejí na činnosti orgánu pro bankovníctví. Odvolací senát musí mít dostatečné právnícké znalosti pro poskytování odborných právních rad týkajících se zákonnosti výkonu pravomocí orgánu pro bankovníctví.

Odvolací senát určí svého předsedu.

3. Dva členy odvolacího senátu a dva náhradníky jmenuje správní rada orgánu pro bankovníctví ze seznamu kandidátů navrženého Komisí na základě veřejné výzvy k vyjádření zájmu zveřejněné v Úředním věstníku Evropské unie a po poradě s radou orgánů dohledu.

Ostatní členové jsou jmenováni podle nařízení (EU) č. 1094/2010 a nařízení (EU) č. 1095/2010.

4. Funkční období členů odvolacího senátu je pět let. Toto období může být jednou prodlouženo.

5. Člen odvolacího senátu jmenovaný správní radou orgánu pro bankovníctví nesmí být během svého funkčního období odvolán, s výjimkou případu, že se dopustil vážného porušení úředních povinností a správní rada po poradě s radou orgánů dohledu v tomto smyslu vydala rozhodnutí.

6. Rozhodnutí odvolacího senátu se přijímají většinou alespoň čtyř z jeho šesti členů. Pokud napadené rozhodnutí spadá do oblasti působnosti tohoto nařízení, tato rozhodující většina čtyř členů musí zahrnovat nejméně jednoho ze dvou členů odvolacího senátu jmenovaných orgánem pro bankovníctví.

7. Odvolací senát svolává jeho předseda vždy, když je to nutné.

8. Evropské orgány dohledu zajistí pro odvolací senát prostřednictvím společného výboru odpovídající provozní podporu a podporu sekretariátu.

Článek 59

Nezávislost a nestrannost

1. Členové odvolacího senátu jsou ve svém rozhodování nezávislí. Nejsou vázáni žádnými pokyny. Nesmějí ve vztahu k orgánu pro bankovníctví, jeho správní radě ani jeho radě orgánů dohledu vykonávat žádné jiné funkce.

2. Členové odvolacího senátu se nesmí účastnit žádného odvolacího řízení, pokud na něm mají jakýkoli osobní zájem nebo pokud dříve působili jako zástupci některého

z účastníků řízení nebo pokud se podíleli na rozhodnutí, které je předmětem odvolání.

3. Člen odvolacího senátu informuje odvolací senát, domnívá-li se, že by se některý člen z některého z důvodů uvedených v odstavcích 1 a 2 nebo z jakéhokoli jiného důvodu neměl účastnit odvolacího řízení.

4. Proti účasti člena odvolacího senátu může být kterýmkoli účastníkem odvolacího řízení vznesena námitka z jakéhokoli důvodu uvedeného v odstavcích 1 a 2 nebo z důvodu podezření z podjatosti.

Námitka se nesmí zakládat na státní příslušnosti členů a je nepřipustná, učinil-li účastník odvolacího řízení, vědom si důvodu pro námitku, v odvolacím řízení kromě vznesení námítky proti složení odvolacího senátu další procesní úkon.

5. V případech uvedených v odstavcích 1 a 2 rozhodne odvolací senát o dalším postupu bez účasti dotčeného člena.

Za účelem přijetí uvedeného rozhodnutí je dotčený člen nahrazen v odvolacím senátu svým náhradníkem. Pokud se náhradník nachází v obdobné situaci, vybere předseda orgánu pro bankovníctví náhradu z dostupných náhradníků.

6. Členové odvolacího senátu se zavazují jednat nezávisle a ve veřejném zájmu.

Za tímto účelem učiní prohlášení o závacích a prohlášení o zájmech, v němž uvedou jakékoli přímé nebo nepřímé zájmy, které by mohly být na újmu jejich nezávislosti, nebo že žádné zájmy, které by mohly být na újmu jejich nezávislosti, neexistují.

Tato prohlášení se zveřejňují a jsou činěna každý rok a v písemné podobě.

KAPITOLA V

OPRAVNÉ PROSTŘEDKY

Článek 60

Odvolání

1. Jakákoli fyzická nebo právnická osoba nebo příslušné orgány mohou podat odvolání proti rozhodnutí orgánu pro bankovníctví uvedenému v článku 17, 18 nebo 19 či jinému rozhodnutí přijatému orgánem pro bankovníctví v souladu s akty Unie uvedenými v čl. 1 odst. 2, které je určeno této osobě, nebo proti rozhodnutí, které se této osoby bezprostředně a přímo dotýká, i když je určeno jiné osobě.

2. Odvolání a jeho odůvodnění se podává písemně orgánu pro bankovníctví do dvou měsíců ode dne oznámení rozhodnutí dotčené osobě, nebo pokud k oznámení nedošlo, do dvou měsíců ode dne, kdy orgán pro bankovníctví své rozhodnutí zveřejnil.

Odvolací senát rozhodne o odvolání do dvou měsíců ode dne podání odvolání.

3. Odvolání podané podle odstavce 1 nemá odkladný účinek.

Odvolací senát však může pozastavit uplatňování rozhodnutí, proti němuž bylo odvolání podáno, pokud to podle jeho názoru okolnosti vyžadují.

4. Je-li odvolání přípustné, odvolací senát přezkoumá, zda je odvolání opodstatněné. Ve stanovených lhůtách vyzve účastníky odvolacího řízení k podání vyjádření k jeho oznámením nebo sdělením ostatních účastníků odvolacího řízení. Účastníci odvolacího řízení mají právo na ústní vyjádření.

5. Odvolací senát může potvrdit rozhodnutí přijaté příslušným orgánem orgánu pro bankovníctví nebo věc postoupit příslušnému orgánu orgánu pro bankovníctví. Tento orgán bude vázán rozhodnutím odvolacího senátu a přijme pozměněné rozhodnutí týkající se dané věci.

6. Odvolací senát přijme a zveřejní svůj jednací řád.

7. Rozhodnutí odvolacího senátu musí obsahovat odůvodnění a orgán pro bankovníctví je zveřejní.

Článek 61

Žaloby u Soudního dvora Evropské unie

1. Proti rozhodnutí odvolacího senátu nebo v případech, v nichž odvolání k odvolacímu senátu není možné, proti rozhodnutí orgánu pro bankovníctví lze podle článku 263 Smlouvy o fungování EU podat žalobu u Soudního dvora Evropské unie.

2. V souladu s článkem 263 Smlouvy o fungování EU mohou členské státy a orgány Unie, jakož i jakákoliv fyzická nebo právnická osoba podat proti rozhodnutí orgánu pro bankovníctví žalobu u Soudního dvora Evropské unie.

3. V případě, že orgán pro bankovníctví má povinnost jednat a nevydá rozhodnutí, lze u Soudního dvora Evropské unie podat žalobu pro nečinnost podle článku 265 Smlouvy o fungování EU.

4. Orgán pro bankovníctví musí přijmout opatření nezbytná k zajištění souladu s rozsudkem Soudního dvora Evropské unie.

KAPITOLA VI

FINANČNÍ USTANOVENÍ

Článek 62

Rozpočet orgánu pro bankovníctví

1. Příjmy orgánu pro bankovníctví, evropského subjektu v souladu s článkem 185 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství [40] (dále jen "finanční nařízení"), tvoří v různých kombinacích především:

a) povinné příspěvky vnitrostátních orgánů příslušných k provádění dohledu nad finančními institucemi, které se

vybírají podle vzorce založeného na vážení hlasů podle čl. 3 odst. 3 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních. Pro účely tohoto článku se čl. 3 odst. 3 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních bude uplatňovat i po uplynutí v něm stanovené lhůty 31. října 2014;

b) dotace Unie ze souhrnného rozpočtu Evropské unie (oddíl Komise);

c) poplatky placené orgánu pro bankovníctví v případech stanovených příslušnými nástroji práva Unie.

2. Výdaje orgánu pro bankovníctví zahrnují alespoň výdaje na zaměstnance, odměny, správu, infrastrukturu, odborné vzdělávání a provoz.

3. Příjmy a výdaje musí být vyrovnané.

4. Pro každý rozpočtový rok odpovídající kalendářnímu roku se vyhotovují odhady všech příjmů a výdajů orgánu pro bankovníctví, které se zahrnou do rozpočtu orgánu pro bankovníctví.

Článek 63

Sestavování rozpočtu

1. Výkonný ředitel vypracuje do 15. února každého roku návrh odhadu příjmů a výdajů pro následující rozpočtový rok a tento návrh odhadu příjmů a výdajů předloží správní radě a radě orgánů dohledu spolu s plánem pracovních míst. Rada orgánů dohledu sestaví každý rok na základě návrhu odhadu příjmů a výdajů vypracovaného výkonným ředitelem a schváleného správní radou odhad příjmů a výdajů orgánu pro bankovníctví na následující rozpočtový rok. Tento odhad příjmů a výdajů, který zahrnuje návrh plánu pracovních míst, předloží rada orgánů dohledu Komisi do 31. března. Před přijetím odhadu schvaluje návrh vypracovaný výkonným ředitelem správní rada.

2. Komise předloží odhad příjmů a výdajů společně s návrhem souhrnného rozpočtu Evropské unie Evropskému parlamentu a Radě (společně dále jen "rozpočtový orgán").

3. Komise na základě odhadu příjmů a výdajů zanesle do návrhu souhrnného rozpočtu Evropské unie ty položky odhadu, které považuje za nezbytné pro plán pracovních míst a vyšší dotace ze souhrnného rozpočtu Evropské unie podle článků 313 a 314 Smlouvy o fungování EU.

4. Rozpočtový orgán přijímá plán pracovních míst orgánu pro bankovníctví. Rozpočtový orgán odsouhlasí prostředky pro dotaci určenou orgánu pro bankovníctví.

5. Rada orgánů dohledu přijme rozpočet orgánu pro bankovníctví. Rozpočet se stává konečným po konečném přijetí souhrnného rozpočtu Evropské unie. V případě potřeby se odpovídajícím způsobem upraví.

6. Správní rada neprodleně oznámí rozpočtovému orgánu svůj záměr provést jakýkoli projekt, který může mít výrazný finanční dopad na financování rozpočtu orgánu pro bankovníctví, zejména jedná-li se o projekty, které se vztahují k nemovitostem, například nájem nebo koupě budov. Správní rada o svém záměru informuje Komisi.

Bude-li mít některá složka rozpočtového orgánu v úmyslu vydat stanovisko, oznámí orgánu pro bankovníctví svůj záměr vydat stanovisko do dvou týdnů od obdržení informace o projektu. V případě, že orgán pro bankovníctví odpovět neobdrží, může zahájit plánovaný projekt.

7. Financování orgánu pro bankovníctví Unii podléhá v prvním roce fungování orgánu pro bankovníctví, který končí dne 31. prosince 2011, souhlasu rozpočtového orgánu, jak je stanoveno v bodě 47 interinstitucionální dohody o rozpočtové kázní a řádném finančním řízení.

Článek 64

Plnění a kontrola rozpočtu

1. Výkonný ředitel vykonává úlohu schvalujícího úředníka a plní rozpočet orgánu pro bankovníctví.

2. Do 1. března po skončení každého rozpočtového roku předá účetní orgánu pro bankovníctví účetnímu Komise a Účetnímu dvoru předběžnou účetní závěrku společně se zprávou o rozpočtovém a finančním řízení za rozpočtový rok. Do 31. března následujícího roku zašle účetní orgánu pro bankovníctví zprávu o rozpočtovém a finančním řízení rovněž členům rady orgánů dohledu, Evropskému parlamentu a Radě.

Účetní Komise poté konsoliduje předběžné účetní závěrky orgánů a decentralizovaných subjektů v souladu s článkem 128 finančního nařízení.

3. Po obdržení vyjádření Účetního dvora k předběžné účetní závěrce orgánu pro bankovníctví podle článku 129 finančního nařízení vypracuje výkonný ředitel na vlastní odpovědnost konečnou účetní závěrku orgánu pro bankovníctví a předloží ji ke stanovisku správní radě.

4. Správní rada vydá stanovisko ke konečné účetní závěrce orgánu pro bankovníctví.

5. Do 1. července po skončení rozpočtového roku předá výkonný ředitel tuto konečnou účetní závěrku společně se stanoviskem správní rady členům rady orgánů dohledu, Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a Účetnímu dvoru.

6. Konečná účetní závěrka se zveřejní.

7. Výkonný ředitel zašle Účetnímu dvoru odpověď na jeho vyjádření do 30. září. Zároveň zašle kopii této odpovědi správní radě a Komisi.

8. Výkonný ředitel v souladu s ustanovením čl. 146 odst. 3 finančního nařízení předloží Evropskému parlamentu na jeho žádost veškeré informace potřebné pro řádný průběh udělení absolutoria pro daný rozpočtový rok.

9. Evropský parlament na doporučení Rady přijaté kvalifikovanou většinou udělí orgánu pro bankovníctví před 15. květnem roku N + 2 absolutorium za plnění rozpočtu zahrnujícího příjmy ze souhrnného rozpočtu Evropské unie a příslušných orgánů za rozpočtový rok N.

Článek 65

Finanční předpisy

Správní rada po konzultaci s Komisí přijme finanční předpisy pro orgán pro bankovníctví. Tyto předpisy se nesmějí odchylovat od nařízení Komise (ES, Euratom) č. 2343/2002 ze dne 19. listopadu 2002 o rámcovém finančním nařízení pro subjekty uvedené v článku 185 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství [41], pokud to nevyžadují zvláštní potřeby fungování orgánu pro bankovníctví a pouze s předchozím souhlasem Komise.

Článek 66

Opatření proti podvodům

1. Pro účely boje proti podvodům, úplatkářství a jakékoli jiné nedovolené činnosti se na orgán pro bankovníctví bez omezení vztahuje nařízení (ES) č. 1073/1999.

2. Orgán pro bankovníctví přistoupí k Interinstitucionální dohodě o vnitřním vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům a neprodleně přijme příslušná ustanovení pro všechny zaměstnance orgánu pro bankovníctví.

3. Rozhodnutí o financování a na ně navazující dohody a prováděcí nástroje musí obsahovat ustanovení o tom, že Účetní dvůr a OLAF mohou v případě potřeby provádět šetření na místě u příjemců finančních prostředků poskytovanych orgánem pro bankovníctví a u zaměstnanců odpovědných za jejich přidělování.

KAPITOLA VII

OBEČNÁ USTANOVENÍ

Článek 67

Výsady a imunity

Na orgán pro bankovníctví a jeho zaměstnance se vztahuje Protokol (č. 7) o výsadách a imunitách Evropské unie připojený ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o fungování EU.

Článek 68

Zaměstnanci

1. Na zaměstnance orgánu pro bankovníctví, včetně jeho výkonného ředitele a předsedy, se vztahuje služební řád, pracovní řád ostatních zaměstnanců a společná pravidla přijatá orgány Unie pro uplatňování těchto řádů.

2. Správní rada po dohodě s Komisí přijme nezbytná prováděcí opatření v souladu s ustanoveními článku 110 služebního řádu.

3. Ve vztahu ke svým zaměstnancům vykonává orgán pro bankovníctví pravomoci, které orgánu oprávněnému ke jmenování svěřuje služební řád, a pravomoci, které orgánu oprávněnému uzavírat smlouvy svěřuje pracovní řád.

4. Správní rada přijme ustanovení umožňující dočasné přidělení odborníků z členských států k orgánu pro bankovníctví.

Článek 69

Odpovědnost orgánu pro bankovníctví

1. V případě mimosmluvní odpovědnosti nahradí orgán pro bankovníctví v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států veškerou škodu, kterou způsobil nebo kterou způsobili jeho zaměstnanci při plnění svých povinností. Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat v jakémkoli sporu o náhradě této škody.

2. Osobní finanční a kárnou odpovědnost zaměstnanců orgánu pro bankovníctví vůči orgánu pro bankovníctví se řídí příslušnými předpisy, které se vztahují na zaměstnance orgánu pro bankovníctví.

Článek 70

Povinnost zachovávat služební tajemství

1. Na členy rady orgánů dohledu a správní rady, výkonného ředitele a zaměstnance orgánu pro bankovníctví, včetně úředníků dočasně přidělených z členských států a všech dalších osob plnících úkoly pro orgán pro bankovníctví na smluvním základě, se vztahuje povinnost zachovávat služební tajemství podle článku 339 Smlouvy o fungování EU a příslušných ustanovení souvisejících právních předpisů Unie, i po skončení jejich funkcí.

Vztahuje se na ně článek 16 služebního řádu.

Podle služebního řádu jsou zaměstnanci i po skončení funkčního období povinni jednat čestně a uvážlivě při přijímání určitých funkcí a výhod.

Členské státy, orgány nebo instituce Unie ani jiný veřejný či soukromý subjekt se nesmí snažit ovlivňovat zaměstnance orgánu pro bankovníctví při plnění jejich úkolů.

2. Aniž jsou dotčeny případy, které jsou předmětem trestního práva, nesmějí být žádné důvěrné informace, které získají osoby uvedené v odstavci 1 při plnění svých povinností, sděleny jiné osobě nebo orgánu jinak než v souhrnné podobě, aby nebylo možné identifikovat jednotlivé finanční instituce.

Povinnost podle odstavce 1 a prvního pododstavce tohoto odstavce nebrání orgánu pro bankovníctví a vnitrostátním orgánům dohledu ve využívání informací při vymáhání aktů uvedených v čl. 1 odst. 2, zejména při přijímání rozhodnutí.

3. Odstavce 1 a 2 nebrání výměně informací mezi orgánem pro bankovníctví a vnitrostátními orgány dohledu v souladu s tímto nařízením a ostatními právními předpisy Unie vztahujícími se na finanční instituce.

Na tyto informace se vztahuje povinnost zachovávat služební tajemství za podmínek uvedených v odstavcích 1 a 2. Orgán pro bankovníctví stanoví ve svém jednacím

řádu prováděcí opatření k pravidlům pro zachování důvěrnosti uvedeným v odstavcích 1 a 2.

4. Orgán pro bankovníctví uplatňuje rozhodnutí Komise 2001/844/ES, ESUO, Euratom ze dne 29. listopadu 2001, kterým se mění její jednací řád [42].

Článek 71

Ochrana údajů

Tímto nařízením nejsou dotčeny povinnosti členských států týkající se zpracování osobních údajů podle směrnice 95/46/ES ani povinnosti orgánu pro bankovníctví týkající se zpracování osobních údajů podle nařízení (ES) č. 45/2001 při plnění jeho povinností.

Článek 72

Přístup k dokumentům

1. Na dokumenty, které má orgán pro bankovníctví k dispozici, se vztahuje nařízení (ES) č. 1049/2001.

2. Do 31. května 2011 správní rada přijme prováděcí opatření k nařízení (ES) č. 1049/2001.

3. Rozhodnutí přijímaná orgánem pro bankovníctví v souladu s článkem 8 nařízení (ES) č. 1049/2001 mohou být případně předmětem stížnosti veřejnému ochránci práv nebo řízení před Soudním dvorem Evropské unie následujícím po odvolání k odvolacímu senátu v souladu s podmínkami stanovenými v článcích 228 a 263 Smlouvy o fungování EU.

Článek 73

Jazykový režim

1. Na orgán pro bankovníctví se vztahuje nařízení Rady č. 1, kterým se stanoví jazyky, které se použijí v Evropském hospodářském společenství [43].

2. O vnitřním jazykovém režimu orgánu pro bankovníctví rozhoduje správní rada.

3. Překladatelské služby potřebné pro fungování orgánu pro bankovníctví zajišťuje Překladatelské středisko pro instituce Evropské unie.

Článek 74

Dohoda o sídle

Nezbytná opatření týkající se umístění, které má být orgánu pro bankovníctví zajištěno v členském státě, ve kterém se nachází jeho sídlo, a zařízení, která má tento členský stát poskytnout, ale i konkrétní pravidla vztahující se na výkonného ředitele, členy správní rady, zaměstnance orgánu pro bankovníctví a jejich rodinné příslušníky v tomto členském státě stanoví dohoda o sídle uzavřená mezi orgánem pro bankovníctví a daným členským státem a schválená správní radou.

Členský stát poskytne co nejlepší možné podmínky, aby zajistil řádné fungování orgánu pro bankovníctví, včetně

vícejazyčného a evropsky orientovaného vzdělávání a vhodného dopravního spojení.

Článek 75

Účast třetích zemí

1. Účast na činnosti orgánu pro bankovníctví je otevřená třetím zemím, které uzavřely s Unii dohody, v jejichž důsledku přijaly a uplatňují právo Unie v oblasti působnosti orgánu pro bankovníctví podle čl. 1 odst. 2.

2. Orgán pro bankovníctví může spolupracovat se třetími zeměmi uvedenými v odstavci 1, které uplatňují právní předpisy, jež byly uznány za rovnocenné v oblastech působnosti orgánu pro bankovníctví uvedených v čl. 1 odst. 2, jak je stanoveno v mezinárodních dohodách uzavřených Unii v souladu s článkem 216 Smlouvy o fungování EU.

3. Na základě příslušných ustanovení dohod uvedených v odstavcích 1 a 2 budou přijata opatření uvádějící zejména povahu, rozsah a procedurální aspekty zapojení těchto zemí uvedených v odstavci 1 do činnosti orgánu pro bankovníctví, včetně ustanovení týkajících se finančních příspěvků a zaměstnanců. Tato opatření mohou stanovit zastoupení těchto zemí v radě orgánů dohledu v pozici pozorovatelů, ale musí zajistit, aby se tyto země neúčastnily jednání o jednotlivých finančních institucích, s výjimkou případů, kdy na tom mají přímý zájem.

KAPITOLA VIII

PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 76

Přípravná opatření

1. V období po vstupu tohoto nařízení v platnost a před zřízením orgánu pro bankovníctví pracuje CEBS v úzké spolupráci s Komisí na přípravě nahrazení CEBS orgánem pro bankovníctví.

2. Jakmile bude orgán pro bankovníctví zřízen, Komise odpovídá za administrativní zřízení a počáteční administrativní zajištění činnosti orgánu pro bankovníctví, dokud orgán pro bankovníctví nejmenuje výkonného ředitele.

K tomuto účelu, dokud rada orgánů dohledu nejmenuje výkonného ředitele podle článku 51 a dokud tento výkonný ředitel nepřevzme své povinnosti, může Komise dočasně přidělit jednoho úředníka, který plní funkci výkonného ředitele. Přechodné období je omezené na dobu nezbytnou pro jmenování výkonného ředitele orgánu pro bankovníctví.

Dočasný výkonný ředitel může na základě souhlasu správní rady schvalovat veškeré platby pokryté prostředky v rámci rozpočtu orgánu pro bankovníctví a uzavírat smlouvy, včetně smluv se zaměstnanci po přijetí plánu pracovních míst orgánu pro bankovníctví.

3. Odstavci 1 a 2 nejsou dotčeny pravomoci rady orgánů dohledu a správní rady.

4. Orgán pro bankovníctví je považován za právního nástupce CEBS. Nejpozději ke dni zřízení orgánu pro bankovníctví budou veškerá aktiva a závazky a probíhající operace CEBS automaticky převedeny na orgán pro bankovníctví. CEBS vypracuje přehled konečných zůstatků aktiv a závazků ke dni tohoto převodu. Tento přehled bude předmětem auditu a bude schválen CEBS a Komisí.

Článek 77

Přechodná ustanovení o zaměstnancích

1. Odchylně od článku 68 jsou všechny pracovní smlouvy a dohody o dočasném přidělení uzavřené CEBS nebo jeho sekretariátem a platné ke dni 1. ledna 2011 nadále plněny až do uplynutí jejich doby platnosti. Jejich platnost nelze prodloužit.

2. Všem zaměstnancům s uzavřenou smlouvou podle odstavce 1 je nabídnuta možnost uzavřít smlouvy o dočasném zaměstnání podle čl. 2 písm. a) pracovního řádu pro různé platové třídy stanovené v plánu pracovních míst orgánu pro bankovníctví.

Po vstupu tohoto nařízení v platnost je orgánem oprávněným uzavírat smlouvy provedeno vnitřní výběrové řízení omezené na zaměstnance, kteří mají smlouvy s CEBS nebo jeho sekretariátem, a to v zájmu zjištění schopností, výkonnosti a bezúhonnosti osob, které mají být zaměstnány. Postupy vnitřního výběrového řízení plně zohlední kvalifikaci a zkušenosti prokázané danou osobou při plnění jejich povinností před přechodem na nové místo.

3. V závislosti na druhu a úrovni vykonávaných funkcí je úspěšným žadatelem nabídnuta smlouva o dočasném zaměstnání na dobu odpovídající přinejmenším době, která zbývá podle předchozí smlouvy.

4. Příslušná vnitrostátní právní úprava související s pracovními smlouvami a ostatní příslušné nástroje se použijí i nadále pro zaměstnance s předchozí smlouvou, kteří se rozhodnou nezažádat o uzavření smlouvy o dočasném zaměstnání nebo kterým není nabídnuta smlouva o dočasném zaměstnání podle odstavce 2.

Článek 78

Vnitrostátní předpisy

Členské státy přijmou veškerá vhodná opatření pro účinné uplatňování tohoto nařízení.

Článek 79

Změny

Rozhodnutí č. 716/2009/ES se tímto mění tak, že CEBS se vyjímá ze seznamu příjemců uvedeného v oddílu B přílohy uvedeného rozhodnutí.

Článek 80

Zrušení

Rozhodnutí Komise 2009/78/ES o zřízení CEBS se zrušuje s účinkem ode dne 1. ledna 2011.

Článek 81

Přezkum

1. Komise do 2. ledna 2014 a následně každé tři roky zveřejní obecnou zprávu o zkušenostech získaných z činností orgánů pro bankovníctví a z postupů stanovených v tomto nařízení. Tato zpráva mimo jiné hodnotí:

a) sblížování postupů dohledu dosažené příslušnými orgány;

i) sblížování, pokud jde o funkční nezávislost příslušných orgánů a normy v oblasti správy a řízení společností,

ii) nestrannost, objektivitu a nezávislost orgánů pro bankovníctví;

b) fungování kolegií orgánů dohledu;

c) pokrok dosažený v rámci sblížování v oblasti předcházení krizím, řízení a řešení krizí, včetně mechanismů Unie pro financování;

d) úlohu orgánů pro bankovníctví, pokud jde o systémová rizika;

e) uplatňování ochranných opatření stanovených v článku 38;

f) plnění závazné úlohy zprostředkovatele stanovené v článku 19.

2. Zpráva uvedená v odstavci 1 rovněž zhodnotí, zda:

a) je vhodné i nadále vykonávat dohled nad bankovníctvím, pojišťovnictvím, zaměstnaneckým penzijním pojištěním, trhy s cennými papíry a finančními trhy odděleně;

b) je vhodné vykonávat obezřetnostní dohled a dohled nad obchodní činností odděleně, nebo zda by tak měl činit stejný orgán dohledu;

c) je vhodné zjednodušit a posílit strukturu ESFS v zájmu jednotnosti při dohledu na makro- i mikroúrovni a dohledu jednotlivých evropských orgánů dohledu;

d) vývoj ESFS odpovídá globálnímu vývoji;

e) se ESFS vyznačuje dostatečnou rozmanitostí a kvalitou;

f) požadavky na zveřejňování jsou dostatečně transparentní a jejich součástí je i požadavek na dostatečnou míru odpovědnosti;

g) jsou zdroje orgánů pro bankovníctví přiměřené pro plnění jeho povinností;

h) je sídlo orgánů pro bankovníctví na vhodném místě nebo zda je za účelem lepší vzájemné koordinace vhodné přesunout evropské orgány dohledu do jediného sídla.

3. V souvislosti s přímým dohledem nad institucemi nebo infrastrukturami s celoevropskou působností a s ohledem na tržní vývoj vypracuje Komise výroční zprávu o tom, zda je vhodné orgánu pro bankovníctví svěřit v této oblasti další dohledové pravomoci.

4. Tato zpráva a případně veškeré související návrhy se předávají Evropskému parlamentu a Radě.

Článek 82

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Použije se ode dne 1. ledna 2011, s výjimkou článku 76 a čl. 77 odst. 1 a 2, které se použijí ode dne vstupu tohoto nařízení v platnost.

Orgány pro bankovníctví se zřizuje ke dni 1. ledna 2011.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 24. listopadu 2010.

Za Evropský parlament

předseda

J. Buzek

Za Radu

předseda

O. Chastel

[1] Úř. věst. C 13, 20.1.2010, s. 1.

[2] Stanovisko ze dne 22. ledna 2010 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

[3] Postoj Evropského parlamentu ze dne 22. září 2010 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 17. listopadu 2010.

[4] Úř. věst. C 40, 7.2.2001, s. 453.

[5] Úř. věst. C 25 E, 29.1.2004, s. 394.

[6] Úř. věst. C 175 E, 10.7.2008, s. 392.

[7] Úř. věst. C 8 E, 14.1.2010, s. 26.

[8] Úř. věst. C 9 E, 15.1.2010, s. 48.

[9] Úř. věst. C 184 E, 8.7.2010, s. 214.

[10] Úř. věst. C 184 E, 8.7.2010, s. 292.

[11] Viz strana 1 v tomto čísle Úředního věstníku.

[12] Úř. věst. L 25, 29.1.2009, s. 23.

[13] Úř. věst. L 25, 29.1.2009, s. 28.

- [14] Úř. věst. L 25, 29.1.2009, s. 18.
- [15] Sb. rozh. 2006, s. I-03771, bod 44.
- [16] Úř. věst. L 177, 30.6.2006, s. 1.
- [17] Úř. věst. L 177, 30.6.2006, s. 201.
- [18] Úř. věst. L 135, 31.5.1994, s. 5.
- [19] Úř. věst. L 35, 11.2.2003, s. 1.
- [20] Úř. věst. L 330, 5.12.1998, s. 1.
- [21] Úř. věst. L 345, 8.12.2006, s. 1.
- [22] Úř. věst. L 267, 10.10.2009, s. 7.
- [23] Úř. věst. L 309, 25.11.2005, s. 15.
- [24] Úř. věst. L 271, 9.10.2002, s. 16.
- [25] Úř. věst. L 319, 5.12.2007, s. 1.
- [26] Úř. věst. L 84, 26.3.1997, s. 22.
- [27] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/44/ES ze dne 5. září 2007, kterou se mění směrnice Rady 92/49/EHS a směrnice 2002/83/ES, 2004/39/ES, 2005/68/ES a 2006/48/ES, pokud jde o procesní pravidla a hodnotící kritéria pro obezřetnostní posuzování nabývání a zvyšování účasti ve finančním sektoru (Úř. věst. L 247, 21.9.2007, s. 1).
- [28] Úř. věst. L 87, 31.3.2009, s. 164.
- [29] Úř. věst. L 318, 27.11.1998, s. 8.
- [30] Úř. věst. C 139, 14.6.2006, s. 1.
- [31] Úř. věst. L 136, 31.5.1999, s. 1.
- [32] Úř. věst. L 136, 31.5.1999, s. 15.
- [33] Úř. věst. L 56, 4.3.1968, s. 1.
- [34] Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.
- [35] Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1.
- [36] Úř. věst. L 145, 31.5.2001, s. 43.
- [37] Úř. věst. L 253, 25.9.2009, s. 8.
- [38] Viz strana 48 v tomto čísle Úředního věstníku.
- [39] Viz strana 84 v tomto čísle Úředního věstníku.
- [40] Úř. věst. L 248, 16.9.2002, s. 1.
- [41] Úř. věst. L 357, 31.12.2002, s. 72.
- [42] Úř. věst. L 317, 3.12.2001, s. 1.
- [43] Úř. věst. 17, 6.10.1958, s. 385.

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010, ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/79/ES

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky [1],

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru [2],

v souladu s řádným legislativním postupem [3],

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Finanční krize v letech 2007 a 2008 odhalila závažné nedostatky v dohledu nad finančním trhem jak v konkrétních případech, tak ve vztahu k finančnímu systému jako celku. Modely dohledu na úrovni jednotlivých členských států pokulhávají za finanční globalizaci a realitou integrovaných a vzájemně propojených evropských finančních trhů, na kterých mnoho finančních institucí působí přeshraničně. Krize odhalila nedostatky v oblasti spolupráce, koordinace,

jednotného uplatňování práva Unie a důvěry mezi vnitrostátními orgány dohledu.

(2) Evropský parlament vyzýval před finanční krizí i v jejím průběhu k přechodu k integrovanějšímu evropskému dohledu, aby byly zajištěny skutečně rovné podmínky pro všechny zúčastněné subjekty na úrovni Unie a zohlednila se rostoucí integrace finančních trhů v Unii (a to v usnesení ze dne 13. dubna 2000 o sdělení Komise o provádění rámce pro finanční trhy: akční plán [4]; usnesení ze dne 21. listopadu 2002 o pravidlech obezřetnostního dohledu v Evropské unii [5]; usnesení ze dne 11. července 2007 o politice finančních služeb (2005–2010) – bilá kniha [6]; ze dne 23. září 2008 obsahující doporučení Komisi o zajišťovacích fondech a soukromých kapitálových fondech [7] a usnesení ze dne 9. října 2008 s doporučeními Komisi ohledně opatření navazujících na Lamfalussyho proces: budoucí struktura dohledu [8]; a v postoji ze dne 22. dubna 2009 k pozměněnému návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II) [9] a postoji ze dne 23. dubna 2009 k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o ratingových agenturách [10]).

(3) V listopadu 2008 Komise zmocnila skupinu odborníků na vysoké úrovni vedenou Jacquesem de Larosiérem, aby učinila doporučení, jakým způsobem mají být posíleny požadavky na dohled za účelem lepší ochrany občanů a obnovení důvěry ve finanční systém.

Ve své závěrečné zprávě zveřejněné dne 25. února 2009 (dále jen "de Larosiérova zpráva") doporučila skupina odborníků na vysoké úrovni posílit rámec dohledu, aby se snížilo riziko a závažnost budoucích finančních krizí. Skupina odborníků na vysoké úrovni doporučila reformy struktury dohledu nad finančním odvětvím v Unii. Dále uvedla, že by měl být vytvořen Evropský systém orgánů dohledu nad finančním trhem, který by se skládal ze tří evropských orgánů dohledu, jednoho pro bankovníctví, jednoho pro cenné papíry a jednoho pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění, a doporučila zřídit Evropskou radu pro systémová rizika. Zpráva představila reformy, které odborníci považovali za nezbytné a na nichž se mělo začít ihned pracovat.

(4) Komise ve sdělení ze dne 4. března 2009 nazvaném "Urychlit oživení evropské ekonomiky" navrhla předložení legislativních návrhů týkajících se zřízení Evropského systému dohledu nad finančním trhem a Evropské rady pro systémová rizika. Ve sdělení ze dne 27. května 2009 nazvaném "Evropský dohled nad finančním trhem" uvedla podrobnější informace o možné architektuře tohoto nového rámce dohledu, přičemž zohlednila podstatu de Larosiérový zprávy.

(5) Evropská rada v závěrech ze dne 19. června 2009 potvrdila, že by měl být zřízen Evropský systém orgánů dohledu nad finančním trhem, který by se měl skládat ze tří nových evropských orgánů dohledu. Systém by se měl zaměřit na zvýšení kvality a jednotnosti vnitrostátního dohledu, posílení kontroly nad skupinami působícími přeshraničně a vytvoření jednotného evropského souboru pravidel, která by se vztahovala na všechny finanční instituce na vnitřním trhu. Evropská rada zdůraznila, že evropské orgány dohledu by také měly mít pravomoc dohledu nad ratingovými agenturami, a vyzvala Komisi, aby připravila konkrétní návrhy pro zajištění stěžejní úlohy Evropského systému orgánů dohledu nad finančním trhem v krizových situacích, a současně zdůraznila, že rozhodnutí přijatá evropskými orgány ohledu by neměla nijak zasahovat do fiskálních pravomocí členských států.

(6) V důsledku finanční a hospodářské krize vznikla reálná a vážná rizika pro stabilitu finančního systému a fungování vnitřního trhu. Obnovení a udržení stabilního a spolehlivého finančního systému je absolutně nezbytným předpokladem pro zachování důvěry a soudržnosti na vnitřním trhu, a tedy pro zachování a zlepšení podmínek pro vytvoření plně integrovaného a fungujícího vnitřního trhu v oblasti finančních služeb. Kromě toho hlouběji a širěji integrované finanční trhy nabízejí lepší možnosti financování a diverzifikace rizika, čímž přispívají ke zlepšení schopnosti ekonomik absorbovat šoky.

(7) Unie se dostala na hranice svých možností ohledně toho, čeho lze dosáhnout na základě současného postavení evropských výborů orgánů dohledu. Unie nemůže zůstat v situaci, kdy neexistuje žádný mechanismus, který by zajistil, že vnitrostátní orgány dohledu příjmu nejlepší možná rozhodnutí ohledně dohledu nad finančními institucemi, které působí

přeshraničně, nemůže zůstat v situaci, kdy je nedostatečná spolupráce a výměna informací mezi vnitrostátními orgány dohledu, kdy společné opatření vnitrostátních orgánů dohledu vyžaduje složité přípravy, aby se zohlednily nejrůznější požadavky na regulaci a dohled, kdy řešení na vnitrostátní úrovni jsou nejčastěji jedinou proveditelnou možností reakce na problémy na úrovni Unie a kdy existují různé výklady stejného právního textu. Evropský systém dohledu nad finančním trhem (dále jen "SFS") by měl být navržen tak, aby uvedené nedostatky překonal a představoval systém, který je v souladu s cílem stabilního a jednotného trhu finančních služeb Unie a který spojuje vnitrostátní orgány dohledu v silné síti v rámci Unie.

(8) ESFS by měl představovat integrovanou síť vnitrostátních orgánů dohledu a orgánů dohledu Unie, která ponechá každodenní dohled nad finančními institucemi na vnitrostátní úrovni. Kromě toho by mělo být dosaženo větší harmonizace a jednotného uplatňování pravidel pro finanční instituce a trhy v celé Unii. Kromě Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) (dále jen "orgán pro pojišťovnictví") by měly být dále zřízeny Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví), Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) a Společný výbor evropských orgánů dohledu (dále jen "polečný výbor"). Evropská rada pro systémová rizika (dále jen "ESRB") by za účelem plnění úkolů stanovených v tomto nařízení a v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1092/2010 [11] měla být součástí ESFS.

(9) Evropské orgány dohledu by měly nahradit Evropský výbor orgánů bankovního dohledu zřízený rozhodnutím Komise 2009/78/ES [12], Evropský výbor orgánů dozoru nad pojišťovnictvím a zaměstnanečným penzijním pojištěním zřízený rozhodnutím Komise 2009/79/ES [13] a Evropský výbor regulátorů trhů s cennými papíry zřízený rozhodnutím Komise 2009/77/ES [14] a měly by převzít všechny úkoly a pravomoci těchto výborů, včetně případného pokračování probíhající práce a projektů. Působnost každého evropského orgánu dohledu by měla být jasně vymezena. Evropské orgány dohledu by měly být odpovědné Evropskému parlamentu a Radě. V případě, že se tato odpovědnost týká meziodvětvových otázek koordinovaných společným výborem, měly by nést odpovědnost za takovou koordinaci evropské orgány dohledu prostřednictvím společného výboru.

(10) Orgán pro pojišťovnictví by se měl zasazovat o zlepšení fungování vnitřního trhu, především zajištěním vysoké, účinné a jednotné úrovně regulace a dohledu s ohledem na různé zájmy všech členských států a na rozdílnou povahu finančních institucí. Měl by chránit veřejné zájmy, jako je stabilita finančního systému, průhlednost trhů a finančních produktů a ochrana pojistníků, účastníků penzijních systémů a oprávněných osob. Orgán pro pojišťovnictví by měl rovněž předcházet regulatorní arbitráži, zajistit rovné podmínky a posílit koordinaci dohledu na mezinárodní úrovni, a to ve prospěch hospodářství jako celku, včetně finančních institucí a dalších zúčastněných subjektů, spotřebitelů a zaměstnanců. Mezi jeho úkoly by měla také patřit podpora sblížení dohledu a poskytování poradenských orgánům Unie v oblasti regulace pojišťovnictví, zajišťovnictví a poskytování zaměstnaneckého penzijního

pojištění a dohledu nad nimi, jakož i související otázky správy a řízení společnosti, auditů a finančního výkaznictví. Orgánu pro pojišťovnictví by také měly být svěřeny určité pravomoci v oblasti stávajících i nových finančních činností.

(11) Orgán pro pojišťovnictví by měl mít rovněž možnost dočasně zakázat nebo omezit některé finanční činnosti, které ohrožují řádné fungování a integritu finančních trhů nebo stabilitu celého finančního systému Unie nebo jeho části, v případech a za podmínek stanovených v legislativních aktech uvedených v tomto nařízení. Bude-li takový dočasný zákaz nutný, v případě mimořádné situace, měl by jej orgán pro pojišťovnictví vydat v souladu s tímto nařízením a za podmínek v něm stanovených. V případech, v nichž má dočasný zákaz nebo omezení některých finančních činností dopad na jeho odvětví, by měly odvětvové právní předpisy stanovit, že orgán pro pojišťovnictví by měl svou činnost v případě potřeby konzultovat a koordinovat s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví) a s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) prostřednictvím společného výboru.

(12) Orgán pro pojišťovnictví by měl brát náležitě v úvahu dopad své činnosti na hospodářskou soutěž a inovace v rámci vnitřního trhu, konkurenceschopnost Unie v celosvětovém měřítku, finanční začlenění a novou strategii Unie pro růst a zaměstnanost.

(13) Aby mohl orgán pro pojišťovnictví plnit své cíle, měl by mít právní subjektivitu a být administrativně a finančně autonomní.

(14) Na základě práce mezinárodních organizací a skupin by systémové riziko mělo být definováno jako riziko narušení kontinuity finančního systému, které může mít závažné negativní dopady na vnitřní trhy a reálnou ekonomiku. Určitý stupeň systémové důležitosti mohou mít potenciálně všechny typy finančních zprostředkovatelů, trhy a infrastruktury.

(15) Přeshraničním rizikem se rozumí všechna rizika způsobená hospodářskou nerovnováhou nebo finančními selháními v celé Unii nebo v jejích částech, které mohou mít výrazné negativní dopady na transakce mezi hospodářskými subjekty dvou nebo více členských států, na fungování vnitřního trhu nebo na veřejné finance Unie nebo jakéhokoli z jejích členských států.

(16) Soudní dvůr Evropské unie ve svém rozsudku ze dne 2. května 2006 ve věci C-217/04 (Spojené království Velké Británie a Severního Irsku v. Evropský parlament a Rada Evropské unie) konstatoval, že: "nic ve znění článku 95 ES [nyní článek 114 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen "Smlouva o fungování EU")] neumožňuje dojít k závěru, že opatření přijatá zákonodárcem Společenství na základě tohoto ustanovení jsou určena pouze členskými státy. Podle uvažování uvedeného zákonodávce se totiž může ukázat nezbytné stanovit zřízení subjektu Společenství pověřeného přispívat k uskutečnění procesu harmonizace v situacích, kdy se zdá vhodné přijmout nezávazná doporučení a usměrňující opatření pro usnadnění jednotného provádění a uplatňování aktů založených na uvedeném ustanovení" [15]. Účel a úkol orgánu pro pojišťovnictví, totiž podporovat příslušné vnitrostátní orgány dohledu při

jednotném výkladu a uplatňování předpisů Unie a přispívat k finanční stabilitě nezbytné pro finanční integraci, úzce souvisjí s cíli *acquis* Unie v oblasti vnitřního trhu finančních služeb. Proto by měl být orgán pro pojišťovnictví zřízen na základě článku 114 Smlouvy o fungování EU.

(17) Těmito legislativními akty, které stanoví úkoly příslušných orgánů členských států, včetně vzájemné spolupráce a spolupráce s Komisí, jsou: směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES ze dne 25. listopadu 2009 přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II) [16], s výjimkou hlavy IV této směrnice, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/92/ES ze dne 9. prosince 2002 o zprostředkování pojištění [17], směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/41/ES ze dne 3. června 2003 o činnostech institucí zaměstnaneckého penzijního pojištění a dohledu nad nimi [18], směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/87/ES ze dne 16. prosince 2002 o doplňkovém dozoru nad úvěrovými institucemi, pojišťovnami a investičními podniky ve finančním konglomerátu [19], směrnice Rady 64/225/EHS ze dne 25. února 1964 o odstranění omezení svobody usazování a volného pohybu služeb v oblasti zajištění a retrocese [20], první směrnice Rady 73/239/EHS ze dne 24. července 1973 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přístupu k činnosti v přímém pojištění jiném než životním a jejího výkonu [21], směrnice Rady 73/240/EHS ze dne 24. července 1973, kterou se odstraňují omezení svobody usazování v oblasti přímého pojištění jiného než životního [22], směrnice Rady 76/580/EHS ze dne 29. června 1976, kterou se mění směrnice 73/239/EHS o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přístupu k činnosti v přímém pojištění jiném než životním a jejího výkonu [23] směrnice Rady 78/473/EHS ze dne 30. května 1978 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se soupojištění v rámci Společenství [24], směrnice Rady 84/641/EHS ze dne 10. prosince 1984, kterou se mění první směrnice Rady 73/239/EHS o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přístupu k činnosti v přímém pojištění jiném než životním a jejího výkonu, a to zejména ve vztahu k asistenčním službám pro turisty [25], směrnice Rady 87/344/EHS ze dne 22. června 1987 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se pojištění právní ochrany [26], druhá směrnice Rady 88/357/EHS ze dne 22. června 1988 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přímého pojištění jiného než životního, kterou se stanoví opatření k usnadnění účinného výkonu volného pohybu služeb [27], směrnice Rady 92/49/EHS ze dne 18. června 1992 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přímého pojištění jiného než životního (třetí směrnice o neživotním pojištění) [28], směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/78/ES ze dne 27. října 1998 o doplňkovém dozoru nad pojišťovnami v pojišťovací skupině [29], směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/17/ES ze dne 19. března 2001 o reorganizaci a likvidaci pojišťoven [30], směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/83/ES ze dne 5. listopadu 2002 o životním pojištění [31] a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/68/ES ze dne 16. listopadu 2005 o zajištění [32]. Pokud jde o instituce poskytující zaměstnanecké penzijní pojištění, nemělo by být činnosti orgánu pro pojišťovnictví dotčeno vnitrostátní právo sociálního zabezpečení a pracovní právo.

(18) Mezi stávající právní předpisy Unie upravující oblast, na níž se vztahuje toto nařízení, dále patří příslušné části směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu [33] a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku [34]

(19) Je žádoucí, aby orgán pro pojišťovnictví přispíval k posuzování potřeby evropské soustavy pro vnitrostátní systémy záruk pojištění, který disponuje dostatečnými finančními prostředky a je dostatečně harmonizován.

(20) V souladu s prohlášením (č. 39) k článku 290 Smlouvy o fungování Evropské unie připojeným k závěrečnému aktu mezivládní konference, která přijala Lisabonskou smlouvu je k vypracování regulačních technických norem zapotřebí odborných znalostí v podobě, která je specifická pro oblast finančních služeb. Je nezbytné umožnit orgánu pro pojišťovnictví, aby takovéto odborné znalosti poskytl rovněž pokud jde o normy nebo části norem, které nejsou založeny na návrhu regulační technické normy, kterou vypracoval.

(21) Je nutné zavést efektivní nástroj pro přípravu harmonizovaných regulačních technických norem ve finančních službách, aby byly rovněž prostřednictvím jednotného souboru pravidel zajištěny rovné podmínky na trhu a dostatečná ochrana pojistníků, účastníků penzijních systémů a dalších oprávněných osob v celé Unii. V oblastech vymezených právem Unie je vhodné a smysluplné pověřit orgán pro pojišťovnictví jako subjekt s vysoce specializovanými odbornými znalostmi vypracováním návrhů regulačních technických norem, které nejsou politické povahy.

(22) Komise by měla schválit tyto návrhy regulačních technických norem prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci podle článku 290 Smlouvy o fungování EU, aby jim dala závaznou právní účinnost. Měly by být měněny jen za velmi omezených a mimořádných okolností, jelikož orgán pro pojišťovnictví je tím, kdo je v úzkém kontaktu s finančními trhy a zná jejich každodenní fungování nejlépe. Návrhy regulačních technických norem by měly být změněny, pokud by normy nebyly v souladu s právem Unie, neodpovídaly zásadě proporcionality nebo by odporovaly základním zásadám vnitřního trhu finančních služeb odrážejícím se v *acquis* Unie pro oblast finančních služeb. Komise by neměla měnit obsah navržených norem vypracovaných orgánem pro pojišťovnictví bez předchozí koordinace s tímto orgánem. Pro zajištění bezproblémového a urychleného procesu přijímání těchto norem by měla být Komisi pro přijetí rozhodnutí o jejich schválení stanovena lhůta.

(23) S ohledem na odborné znalosti orgánu pro pojišťovnictví v oblastech, v nichž by měly být regulační technické normy vypracovány, je třeba vzít v úvahu deklarovaný záměr Komise vycházet při přijímání odpovídajících aktů v přenesené pravomoci zpravidla z návrhů regulačních technických norem, které jí orgán pro pojišťovnictví předloží. V případě, že orgán pro pojišťovnictví návrh regulačních technických norem ve lhůtách stanovených v příslušném právním předpise

nepředloží, by však mělo být zajištěno, že cíle přenesení pravomoci bude skutečně dosaženo a že bude zachována efektivnost rozhodovacího procesu. Proto by Komise měla být v těchto případech zmocněna k přijetí regulačních technických norem i při neexistenci návrhu ze strany orgánu pro pojišťovnictví.

(24) Komise by měla být rovněž zmocněna k přijímání prováděcích technických norem prostřednictvím prováděcích aktů podle článku 291 Smlouvy o fungování EU.

(25) V oblastech, na které se regulační technické normy nebo prováděcí technické normy nevztahují, by měl mít orgán pro pojišťovnictví pravomoc vydávat obecné pokyny a doporučení pro uplatňování práva Unie. Pro zajištění transparentnosti a zlepšení dodržování těchto obecných pokynů a doporučení vnitrostátními orgány dohledu by mělo být orgánu pro pojišťovnictví umožněno, aby zveřejnil důvody, proč se orgány dohledu neřídí těmito obecnými pokyny nebo doporučeními.

(26) Zajištění správného a úplného uplatňování práva Unie je základním předpokladem pro dosažení integrity, průhlednosti, účinnosti a řádného fungování finančních trhů, stability finančního systému a neutrálních podmínek pro hospodářskou soutěž mezi finančními institucemi Unie. Měl by být tedy vytvořen mechanismus, na jehož základě by orgán pro pojišťovnictví řešil případy neuplatňování nebo nesprávného uplatňování práva Unie, které lze považovat za jeho porušení. Tento mechanismus by se měl uplatňovat v oblastech, ve kterých právní předpisy Unie stanovují jednoznačné a nepodmíněné povinnosti.

(27) Pro přiměřenou reakci na případy nesprávného či nedostatečného uplatňování práva Unie by měl být zaveden třístupňový mechanismus. Za prvé by měl být orgán pro pojišťovnictví oprávněn vyšetřovat údajné nesprávné či nedostatečné plnění povinností vyplývajících z práva Unie ze strany vnitrostátních orgánů při provádění dohledu; výstupem z této úrovně by bylo doporučení. Za druhé, pokud se příslušný vnitrostátní orgán neřídí tímto doporučením, Komise by měla být zmocněna k vydání formálního stanoviska zohledňujícího doporučení orgánu pro pojišťovnictví požadujícího po příslušném orgánu, aby přijal nezbytná opatření pro zajištění souladu s právem Unie.

(28) Za třetí ve výjimečných případech, v nichž dojde k trvalé nečinnosti dotčeného příslušného orgánu a situace nebude možné řešit jiným způsobem, by měl být orgán pro pojišťovnictví oprávněn přijímat rozhodnutí určená jednotlivým finančním institucím. Toto oprávnění by mělo být omezeno na výjimečné situace, kdy příslušný orgán nedodržuje jemu určené formální stanovisko a kdy se právo Unie přímo vztahuje na finanční instituce prostřednictvím současných nebo budoucích nařízení Unie.

(29) Vážné ohrožení řádného fungování a integrity finančních trhů nebo stability finančního systému v Unii vyžaduje urychlenou a společnou reakci na úrovni Unie. Orgán pro pojišťovnictví by tedy měl mít možnost požadovat po vnitrostátních orgánech dohledu přijetí konkrétních opatření k nápravě mimořádné situace.

Pravomoc rozhodnout, že nastala mimořádná situace, by měla být svěřena Radě v návaznosti na žádost kteréhokoliv evropského orgánu dohledu, Komise nebo ESRB.

(30) Orgán pro pojišťovnictví by měl mít možnost požadovat od vnitrostátních orgánech dohledu přijetí konkrétních opatření k nápravě mimořádné situace. Činnosti prováděnou orgánem pro pojišťovnictví v tomto ohledu, by neměly být dotčeny pravomoci Komise podle článku 258 Smlouvy o fungování EU zahájit řízení o nesplnění povinnosti vůči členskému státu dotčeného orgánu dohledu z důvodu nepřijetí daných opatření tímto orgánem, ani oprávnění Komise požadovat za těchto okolností přijetí předběžných opatření v souladu s jednacím řádem Soudního dvora Evropské unie. Dále by neměly být touto činností dotčeny žádné závazky, které by tomuto členskému státu mohly vzniknout v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie, pokud orgány dohledu tohoto členského státu nepřijmou opatření požadovaná orgánem pro pojišťovnictví.

(31) Pro zajištění účinného a efektivního dohledu a vyváženého posouzení stanovisek příslušných orgánů v různých členských státech je zapotřebí, aby orgán pro pojišťovnictví mohl závazně urovnávat spory týkající se přeshraničních situací mezi příslušnými vnitrostátními orgány, a to i v rámci kolegií orgánů dohledu. Měla by být stanovena lhůta pro smírně urovnání sporu, v níž by mohly příslušné vnitrostátní orgány dosáhnout dohody. Působnost orgánu pro pojišťovnictví by se měla vztahovat na spory ohledně postupu nebo obsahu opatření nebo nečinnosti ze strany příslušného orgánu členského státu v případech stanovených v právně závazných aktech Unie uvedených v tomto nařízení. V takové situaci by měl být některý z dotčených orgánů dohledu oprávněn předložit otázku orgánu pro pojišťovnictví, který by měl jednat v souladu s tímto nařízením. Orgán pro pojišťovnictví by měl mít pravomoc od dotčených příslušných orgánů vyžadovat přijetí konkrétního opatření nebo zdržení se určitého jednání, s cílem urovnat celou záležitost a zajistit tak soulad s právem Unie, se závaznými účinky pro dotčené příslušné orgány. Pokud příslušný orgán nevyhoví rozhodnutí umožňujícímu urovnání sporu, které mu je určeno, měl by mít orgán pro pojišťovnictví pravomoc přijímat rozhodnutí určená přímo finančním institucím, a to v oblastech práva Unie, které se na tyto instituce přímo vztahují. Pravomoc přijmout takové rozhodnutí by se měla uplatnit pouze v krajním případě a výhradně pro zajištění řádného a jednotného uplatňování práva Unie. V případě, že příslušné právní předpisy Unie dávají příslušným orgánům členských států možnost jednat podle vlastního uvážení, rozhodnutí přijatá orgánem pro pojišťovnictví nemohou nahradit toto jednání podle práva Unie.

(32) Krize ukázala, že stávající systém spolupráce mezi vnitrostátními orgány, jejichž pravomoci jsou omezeny na jednotlivé členské státy, je nedostatečný, pokud jde o finanční instituce působící přeshraničně.

(33) Skupina odborníků zřízená členskými státy za účelem posouzení příčin krize a vypracování návrhů na zlepšení regulace finančního odvětví a dohledu nad ním potvrdila, že stávající mechanismy nejsou dobrým základem pro budoucí regulaci finančních institucí působících přeshraničně a dohled nad nimi v celé Unii.

(34) Jak se uvádí v de Larosièreově zprávě: "v zásadě mám dvě možnosti: první z nich je přístup "každý sám za sebe" na úkor druhých; druhou možností je posílená, pragmatická a rozumná spolupráce na evropské úrovni prospěšná pro všechny v zájmu zachování otevřené světové ekonomiky. Taková spolupráce bude znamenat nezpochybitelný ekonomický přínos."

(35) Důležitou úlohu při účinném, efektivním a jednotném dohledu nad finančními institucemi působícími přeshraničně hraje kolegia orgánů dohledu. Orgán pro pojišťovnictví by měl přispívat k podpoře a sledování účinného, efektivního a jednotného fungování kolegií orgánů dohledu a v tomto ohledu by měl mít vedoucí postavení při zajišťování jednotného a soudržného fungování kolegií orgánů dohledu, jež dohlížejí nad institucemi působícími přeshraničně v rámci celé Unie. Orgán pro pojišťovnictví by proto měl mít plné právo účasti v kolegiích orgánů dohledu, aby mohl optimalizovat fungování těchto kolegií a proces výměny informací v nich a aby mohl podporovat sbližování a jednotnost mezi kolegií při uplatňování práva Unie. Jak se uvádí v de Larosièreově zprávě, "je třeba se vyvarovat narušování hospodářské soutěže a regulatorní arbitráži v důsledku odlišných postupů dohledu, jelikož mohou ohrozit finanční stabilitu, mimo jiné tím, že podporují přesun do zemí, v nichž je dohled méně přísný. Je třeba, aby byl systém dohledu vnímán jako spravedlivý a vyvážený".

(36) Je nezbytné sbližovat postupy v oblasti předcházení krizím, jejich řízení a řešení, včetně mechanismů financování, aby bylo zajištěno, že veřejné orgány jsou s to vyřešit úpadky finančních institucí a zároveň minimalizovat dopad těchto úpadků na finanční systém, využívání prostředků daňových poplatníků na záchranu pojišťoven či zajišťoven a využívání zdrojů veřejného sektoru, jakož i omezit hospodářské škody a koordinovat uplatňování vnitrostátních opatření pro řešení úpadků. V této souvislosti by Komise měla mít možnost orgán pro pojišťovnictví požadat, aby přispěl k posouzení uvedenému v článku 242 směrnice 2009/138/ES, zejména pokud jde o spolupráci orgánů dohledu v rámci kolegií dohledu a fungování kolegií dohledu, praxi dohledu týkající se stanovení navýšení kapitálu, hodnocení přínosu posílení skupinového dohledu a řízení kapitálu ve skupině pojišťoven a zajišťoven, včetně případných opatření pro rozšíření řádného přeshraničního řízení pojišťovacích skupin, především s ohledem na rizika a správu majetku, a rovněž informování o jakémkoli novém vývoji a pokroku spojeném se souborem koordinovaných vnitrostátních opatření pro řízení krizí, včetně případné potřeby systému soudržných a důvěryhodných mechanismů financování s odpovídajícími nástroji financování.

(37) V rámci probíhající přezkoumání směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/19/ES ze dne 30. května 1994 o systémech pojištění vkladů [35] a směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 3. března 1997 o systémech pro odškodnění investorů [36] je patrný záměr Komise věnovat zvláštní pozornost potřebě zajistit další harmonizaci v celé Unii. V oblasti pojišťovnictví je rovněž patrný záměr Komise posoudit možnost zavedení pravidel Unie na ochranu pojistníků v případě úpadku pojišťovny. Evropské orgány dohledu by v těchto oblastech měly mít významnou úlohu a měly by jim být

svěřeny vhodné pravomoci ve vztahu k evropským soustavám garančních systémů.

(38) Delegování úkolů a povinností může být užitečným nástrojem pro fungování sítě orgánů dohledu, aby se předešlo zdvojení úkolů v oblasti dohledu, podporovala se spolupráce, a tím se optimalizoval proces dohledu a snížila se zátěž finančních institucí. Toto nařízení by tedy mělo pro toto delegování stanovit jasný právní základ. Při respektování obecného pravidla, že delegování by mělo být povoleno, by členské státy měly mít současně možnost zavést zvláštní podmínky pro delegování povinností, například pokud jde o informování a oznamování postupů delegování. Delegování úkolů znamená, že úkoly provádí orgán pro pojišťovnictví nebo jiný než příslušný orgán dohledu, zatímco odpovědnost za rozhodnutí v rámci dohledu zůstává orgánu, který úkol delegoval. Na základě delegování povinností by měl mít orgán pro pojišťovnictví nebo vnitrostátní orgán dohledu (dále jen "pověřený orgán") možnost rozhodnout o určité záležitosti dohledu svým jménem místo orgánu pro pojištění nebo místo jiného vnitrostátního orgánu dohledu. Delegování by se mělo řídit zásadou, podle níž je dohledem pověřen ten orgán dohledu, který může v dané věci nejsnadněji přijmout příslušné opatření. Delegování povinností by bylo vhodné například z důvodu úspor z rozsahu, jednotnosti při dohledu nad skupinami a optimálního využití odborných znalostí vnitrostátních orgánů dohledu. Pověřující orgán a ostatní příslušné orgány by měly rozhodnutí pověřeného orgánu uznat jako závazné, pokud pověřený orgán nepřekročí rámec svého pověření. Příslušné právní předpisy Unie by mohly dále stanovit zásady, jak lze delegovat povinnosti na základě dohody.

Orgán pro pojišťovnictví by měl všemi možnými prostředky podporovat a sledovat uzavírání dohod o delegování mezi vnitrostátními orgány dohledu. Předem by měl být informován o plánovaných dohodách o delegování, aby mohl případně vyjádřit své stanovisko. Kromě toho by měl centralizovat zveřejňování těchto dohod, aby se zajistila včasnost, transparentnost a dobrá dostupnost informací o dohodách všem dotčeným stranám. Orgán pro pojišťovnictví by také měl určovat a zveřejňovat osvědčené postupy týkající se delegování a dohod o delegování.

(39) Orgán pro pojišťovnictví by měl aktivně podporovat sblížení dohledu v rámci celé Unie s cílem zavedení společné kultury dohledu.

(40) Účinným a efektivním nástrojem pro podporu jednoty v rámci sítě orgánů dohledu nad finančním trhem je srovnávací hodnocení. Orgán pro pojišťovnictví by měl tedy vytvořit metodický rámec pro toto hodnocení a zajistit jeho pravidelné provádění. Hodnocení by se mělo zaměřit nejen na sblížení postupů dohledu, ale i na posouzení schopnosti orgánů dohledu dosahovat při dohledu vysoce kvalitních výsledků a na nezávislost těchto příslušných orgánů. Se souhlasem příslušného orgánu, který je předmětem hodnocení, by výsledky srovnávacích hodnocení měly být zveřejněny. Osvědčené postupy by rovněž měly být určeny a zveřejněny.

(41) Orgán pro pojišťovnictví by měl aktivně podporovat koordinovanou reakci Unie v oblasti dohledu, zejména

zajistit řádné fungování a integritu finančních trhů a stabilitu finančního systému v Unii. Kromě pravomoci přijímat opatření v mimořádných situacích by orgán pro pojišťovnictví tedy měla být svěřena i funkce obecné koordinace v rámci ESFS. Činnost orgánu pro pojišťovnictví by se měla především zaměřit na bezproblémový tok všech důležitých informací mezi příslušnými orgány.

(42) Pro zajištění finanční stability je nutné včas identifikovat trendy, možná rizika a slabá místa vyplývající z mikrobezpečnostní úrovně v mezinárodním měřítku a napříč odvětvími. Orgán pro pojišťovnictví by měl sledovat a hodnotit tento vývoj v oblasti své působnosti a pravidelně a v případě nutnosti i v jednotlivých konkrétních případech informovat Evropský parlament, Radu, Komisi, ostatní evropské orgány dohledu a ESRB. Dále by měl orgán pro pojišťovnictví ve spolupráci s ESRB iniciovat a koordinovat v rámci celé Unie zátěžové testy, jejichž cílem je vyhodnotit odolnost finančních institucí vůči nepříznivému tržnímu vývoji, a zajistit co nejjednodušší metodiku provádění těchto testů na vnitrostátní úrovni. Má-li orgán pro pojišťovnictví řádně plnit své funkce, měl by provádět ekonomické analýzy trhů a dopadů potenciálního vývoje trhů.

(43) Vzhledem ke globalizaci finančních služeb a rostoucímu významu mezinárodních norem by měl orgán pro pojišťovnictví podporovat dialog a spolupráci s orgány dohledu mimo Unii. V jeho pravomoci by mělo být navazování kontaktů a uzavírání správních dohod s orgány dohledu a správními orgány třetích zemí a mezinárodními organizacemi za současného plného respektování stávajících úloh a příslušných pravomocí orgánů členských států a orgánů Unie. Země, které uzavřely dohody s Unii, v jejichž důsledku přijaly a uplatňují právo Unie, by měly mít možnost účastnit se činnosti orgánu pro pojišťovnictví a orgán pro pojišťovnictví by měl mít možnost spolupracovat se třetími zeměmi, které uplatňují právní předpisy, jež byly uznány jako rovnocenné právním předpisům Unie.

(44) Orgán pro pojišťovnictví by měl být v rámci své působnosti nezávislým poradním orgánem Evropského parlamentu, Rady a Komise. Aniž jsou dotčeny pravomoci dotčených příslušných orgánů, mělo by být orgánu pro pojišťovnictví umožněno předkládat stanovisko k bezpečnostním posuzováním fúzí a nabývání účasti podle směrnice 92/49/EHS a směrnice 2002/83/ES a 2005/68/ES, ve znění směrnice 2007/44/ES [37], v případě, že uvedená směrnice vyžaduje konzultaci mezi příslušnými orgány dvou nebo více členských států.

(45) Aby mohl orgán pro pojišťovnictví efektivně vykonávat své povinnosti, měl by být oprávněn vyžadovat veškeré nezbytné informace. Aby se zabránilo zdvojení oznamovací povinnosti finančních institucí, měly by být tyto informace běžně předkládány vnitrostátními orgány dohledu, které jsou co nejbližší finančním trhům a institucím, a měly by zohlednit již existující statistické údaje. Orgán pro pojišťovnictví by však měl mít v krajních případech, možnost podat řádně odůvodněnou žádost o informace přímo u finančních institucí, jestliže příslušný vnitrostátní orgán tyto informace neposkytne nebo nemůže poskytnout včas. Orgány členských států by měly být povinny pomáhat

orgánu pro pojišťovnictví při uplatňování těchto přímých žádostí. V této souvislosti je naprosto zásadní pracovat na společných formátech výkaznictví. Opatření pro shromažďování informací by neměl být dotčen právní rámec Evropského statistického systému a Evropského systému centrálních bank v oblasti statistiky. Tímto nařízením by proto nemělo být dotčeno nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 223/2009 ze dne 11. března 2009 o evropské statistice [38] ani nařízení Rady (ES) č. 2533/98 ze dne 23. listopadu 1998 o shromažďování statistických informací Evropskou centrální bankou [39].

(46) Pro zajištění plně efektivity fungování ESRB a následné reakce na jeho varování a doporučení je podstatná úzká spolupráce mezi orgánem pro pojišťovnictví a ESRB. Orgán pro pojišťovnictví a ESRB by měly vzájemně sdílet všechny příslušné informace. Údaje týkající se jednotlivých podniků by měly být předkládány pouze základě odůvodněné žádosti. Jakmile orgán pro pojišťovnictví nebo vnitrostátní orgán dohledu od ESRB obdrží varování či doporučení, měl by orgán pro pojišťovnictví zajistit vhodná následná opatření.

(47) Orgán pro pojišťovnictví by měl vést konzultace o regulačních technických normách nebo prováděcích technických normách, obecných pokynech a doporučeních se zainteresovanými stranami a měl by jim dát přiměřenou možnost předložit připomínky k navrhovaným opatřením. Před přijetím návrhu regulačních technických norem nebo prováděcích technických norem, obecných pokynů a doporučení by měl orgán pro pojišťovnictví provést posouzení dopadů. Za tímto účelem a z důvodu vyšší účinnosti by měla být využita skupina subjektů působících v oblasti pojištění a zajištění a skupina subjektů působících v oblasti zaměstnaneckého penzijního pojištění, kde by měly být vyvážené a patřičným způsobem zastoupeny příslušné finanční instituce působící v Unii (zastupující rozdílné modely a velikost finančních institucí a podniků), malé a střední podniky, odbory, akademičtí pracovníci, spotřebitelé, jiní retailoví uživatelé těchto finančních institucí a zástupci příslušných profesních sdružení. Tyto skupiny subjektů by měly vystupovat jako prostředník ve vztahu k ostatním skupinám uživatelů finančních služeb zřízeným Komisí nebo právními předpisy Unie.

(48) Členům těchto skupin subjektů zastupujících neziskové organizace či akademickou obec by se mělo dostat odpovídajících náhrad, aby se osoby, které nemají dostatek finančních prostředků ani nezastupují finanční instituce, mohly plně zapojit do diskuse o finanční regulaci.

(49) Skupiny subjektů by měly být orgánem pro pojišťovnictví konzultovány a mělo by jim být umožněno předkládat stanoviska a poskytovat rady ohledně otázek týkajících se možného uplatňování tohoto nařízení na instituce, na něž se vztahují směrnice 2002/83/ES či směrnice 2003/41/ES.

(50) Základní povinnosti členských států je zajišťování koordinovaného řešení krizí a udržování finanční stability v krizových situacích, zejména s ohledem na stabilizaci a záchranu konkrétních finančních institucí nacházejících se v úpadku. Rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví v mimořádných situacích a při řešení problémů, která mají

dopad na stabilitu finanční instituce, by neměla nijak zasahovat do fiskálních pravomocí členských států. Měl by být vytvořen mechanismus, kterým by se členské státy mohly odvolat na toto ochranné opatření a postupit záležitost Radě ke konečnému rozhodnutí. Tento ochranný mechanismus by však neměl být zneužíván, zejména v souvislosti s rozhodnutím orgánu pro pojišťovnictví, které nemá značný nebo podstatný finanční dopad, jako je snížení příjmu v návaznosti na dočasný zákaz konkrétních činností nebo produktů za účelem ochrany spotřebitele. Při přijímání rozhodnutí podle ochranného mechanismu by Rada měla hlasovat v souladu se zásadou, že každý členský stát má jeden hlas. S ohledem na konkrétní povinnosti členských států je v tomto ohledu vhodné zapojit do celé záležitosti i Radu. Vzhledem k citlivosti dané otázky by měly být přijaty postupy zajišťující naprostou důvěrnost.

(51) Při svém rozhodování by měl být orgán pro pojišťovnictví vázán předpisy Unie a obecnými zásadami spravedlivého řízení a transparentnosti. Mělo by být plně respektováno právo osob, jimž je rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví určeno, být slyšen. Akty vydané orgánem pro pojišťovnictví by měly tvořit nedílnou součást práva Unie.

(52) Hlavním rozhodovacím orgánem orgánu pro pojišťovnictví by měla být rada orgánů dohledu sestávající z vedoucích představitelů příslušných orgánů v každém členském státě, v jejímž čele by měl být předseda orgánu pro pojišťovnictví. Jako pozorovatelé by se měli účastnit zástupci Komise, ESRB, Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví) a Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy). Členové rady orgánů dohledu by měli jednat nezávisle a pouze v zájmu Unie.

(53) Jako obecné pravidlo by rada orgánů dohledu měla přijímat svá rozhodnutí prostou většinou členů v souladu se zásadou, podle níž má každý člen jeden hlas. Nicméně u aktů obecné povahy, včetně aktů týkajících se regulačních technických norem a prováděcích technických norem, obecných pokynů a doporučení, u rozpočtových záležitostí, jakož i v případě žádostí členského státu o přezkoumání rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví o dočasném zákazu nebo omezení určité finanční činnosti je vhodné uplatňovat pravidla o kvalifikované většině stanovená v čl. 16 odst. 4 Smlouvy o Evropské unii a v Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních, který tvoří přílohu Smlouvy o Evropské unii a Smlouvy o fungování Evropské unie. Případy týkající se urovnávání sporů mezi vnitrostátními orgány dohledu by měly být posuzovány užší nestrannou odbornou skupinou, složenou z členů, kteří nejsou zástupci příslušných orgánů, jež jsou účastníky sporu, ani nemají žádný zájem na sporu nebo přímé spojení s dotčenými příslušnými orgány. Složení odborné skupiny by mělo být přiměřeně vyvážené. Rozhodnutí přijaté odbornou skupinou by mělo být schváleno radou orgánů dohledu prostou většinou členů v souladu se zásadou, podle níž má každý člen jeden hlas. Co se však týče rozhodnutí přijímaných konsolidujícím orgánem dohledu, mohla by být rozhodnutí navržená odbornou skupinou zamítnuta blokační menšinou hlasů uvedenou v čl. 16 odst. 4 Smlouvy o Evropské unii a v článku 3 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních.

(54) Plnění úlohy orgánu pro pojišťovnictví a jemu přidělených úkolů by měla zajistit správní rada složená z předsedy orgánu a zástupců vnitrostátních orgánů dohledu a Komise. Správní rada by měla mít nezbytné pravomoci, aby mohla mimo jiné navrhovat roční a víceletý pracovní program, vykonávat určité rozpočtové pravomoci, přijímat plán personální politiky orgánu pro pojišťovnictví, přijímat zvláštní ustanovení týkající se práva na přístup k dokumentům a navrhovat výroční zprávu.

(55) Orgán pro pojišťovnictví by měl zastupovat předsedu, který bude zaměstnán na plný pracovní úvazek a bude jmenován radou orgánů dohledu na základě zásluh, dovedností, znalostí finančních institucí a trhů a zkušeností významných pro finanční dohled a regulaci, v návaznosti na otevřené výběrové řízení pořádané a vedené radou orgánů dohledu, již je nápomocna Komise. Za účelem jmenování prvního předsedy orgánu pro pojišťovnictví by Komise kromě jiného měla na základě zásluh, dovedností, znalostí finančních institucí a trhů a zkušeností významných pro dohled nad finančním trhem a jeho regulaci sestavit užší seznam uchazečů. V souvislosti se jmenováním následných předsedů by měla být možnost sestavení užšího seznamu Komisí předmětem přezkumu ve zprávě, která má být vypracována podle tohoto nařízení. Do doby než se vybraná osoba ujme svých povinností a do jednoho měsíce po jejím výběru radou orgánů dohledu může Evropský parlament po vyslechnutí vybrané osoby radou orgánů dohledu vznést proti jmenování vybrané osoby námitky.

(56) Řízení orgánu pro pojišťovnictví by mělo být svěřeno výkonnému řediteli, který by měl mít právo účastnit se zasedání rady orgánů dohledu a správní rady bez hlasovacího práva

(57) Aby byl zajištěn soulad mezi činnostmi evropských orgánů dohledu v jednotlivých odvětvích, měly by tyto orgány pracovat v úzké součinnosti prostřednictvím společného výboru a v případě nutnosti přijímat společná stanoviska. Společný výbor by měl koordinovat funkce evropských orgánů dohledu ve vztahu k finančním konglomerátům a dalším meziodvětvovým záležitostem. V případě potřeby by měly být akty spadající také do oblasti působnosti Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovnictví) nebo Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy) přijímány dotčenými evropskými orgány dohledu soubežně. Společnému výboru by měli předsedat po dobu 12 měsíců střídavě předsedové evropských orgánů dohledu. Předseda společného výboru by měl být mistopředsedou ESRB. Evropské orgány dohledu by měly poskytnout společnému výboru vybrané zaměstnance, aby se umožnila neformální výměna informací a rozvoj společné kultury dohledu ve všech evropských orgánech dohledu.

(58) Je nutné zajistit, aby strany, kterých se dotýkají rozhodnutí přijatá orgánem pro pojišťovnictví, mohly uplatnit odpovídající opravné prostředky. Má-li orgán pro pojišťovnictví rozhodovací pravomoci, měly by mít pro zajištění efektivní ochrany práv jednotlivých stran a z důvodu procesní ekonomie příslušné strany právo odvolat se k odvolacímu senátu. Z důvodu účinnosti a jednotnosti by měl být odvolací senát společným orgánem všech

evropských orgánů dohledu, nezávislým na jejich organizační a regulační struktuře. Proti rozhodnutí odvolacího senátu by mělo být možné podat žalobu u Soudního dvora Evropské unie.

(59) Aby byla zajištěna úplná autonomie a nezávislost orgánu pro pojišťovnictví, měl by mít tento orgán autonomní rozpočet, jehož příjmy budou pocházet především z povinných příspěvků vnitrostátních orgánů dohledu a ze souhrnného rozpočtu Evropské unie. Financování orgánu pro pojišťovnictví z prostředků Unie je předmětem dohody s rozpočtovým orgánem podle bodu 47 interinstitucionální dohody Evropského parlamentu, Rady a Komise ze dne 17. května 2006 o rozpočtové kázi a řádném finančním řízení [40]. Měla by platit rozpočtová pravidla Unie. Kontrolu účtů by měl provádět Účetní dvůr. Celkový rozpočet je předmětem postupu udělování absolutoria.

(60) Na orgán pro pojišťovnictví by se mělo vztahovat nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 ze dne 25. května 1999 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) [41]. Orgán pro pojišťovnictví by měl také přistoupit k Interinstitucionální dohodě ze dne 25. května 1999 mezi Evropským parlamentem, Radou Evropské unie a Komisí Evropských společenství o vnitřním vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) [42].

(61) Aby byly zajištěny otevřené a transparentní podmínky zaměstnávání a rovné zacházení se zaměstnanci měly by sena zaměstnance orgánu pro pojišťovnictví vztahovat služební řád úředníků a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropských společenství [43].

(62) Je zásadně důležité chránit obchodní tajemství a ostatní důvěrné informace. Důvěrnost informací poskytnutých orgánu pro pojišťovnictví a sdílených v rámci sítě by měla podléhat přísným a účinným pravidlům zachování důvěrnosti.

(63) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů [44] a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů [45], se plně použijí na zpracování osobních údajů pro účely tohoto nařízení.

(64) Pro zajištění průhledné činnosti orgánu pro pojišťovnictví by se mělo na tento orgán vztahovat nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise [46].

(65) Třetím zemím by měla být umožněna účast na činnosti orgánu pro pojišťovnictví v souladu s příslušnými dohodami, které Unie uzavře.

(66) Jelikož cílů tohoto nařízení, totiž zlepšení fungování vnitřního trhu díky zajištění vysoké, efektivní a jednotné úrovně obezřetnosti regulace a dohledu, ochrany

pojistníků, účastníků penzijních systémů a dalších oprávněných osob, ochrany integrity, účinnosti a řádného fungování finančních trhů, udržování stability finančního systému a posilování mezinárodní koordinace dohledu, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států a proto jich může být z důvodu rozsahu tohoto nařízení lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

(67) Organ pro pojišťovnictví by měl převzít všechny stávající úkoly a pravomoci Evropského výboru orgánů dozoru nad pojišťovnictvím a zaměstnaneckým penzijním pojištěním. Ke dni zřízení orgánu pro pojišťovnictví by tedy mělo být zrušeno rozhodnutí Komise 2009/79/ES a příslušným způsobem pozměněno rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 716/2009/ES ze dne 16. září 2009, kterým se zavádí program Společenství na podporu zvláštních činností v oblasti finančních služeb, účetního výkaznictví a auditů [47]. S ohledem na existující strukturu a činnosti Evropského výboru orgánů dozoru nad pojišťovnictvím a zaměstnaneckým penzijním pojištěním je důležité zajistit velmi úzkou spolupráci mezi tímto výborem a Komisí při zavádění vhodných přechodných opatření a rovněž zajistit, aby bylo co nejvíce omezeno období, během něhož by Komise byla odpovědná za administrativní zřízení a počáteční administrativní fungování orgánu pro pojišťovnictví.

(68) Je vhodné stanovit dobu, od kdy bude toto nařízení uplatňováno, aby se zajistila odpovídající připravenost orgánu pro pojišťovnictví na zahájení činnosti a bezproblémový přechod z Evropského výboru orgánů dozoru nad pojišťovnictvím a zaměstnaneckým penzijním pojištěním na orgán pro pojišťovnictví. Organ pro pojišťovnictví by měl být odpovídajícím způsobem financován. Alespoň zpočátku by měl být financován ze 40 % z prostředků Unie a ze 60 % z příspěvků členských států, poskytnutých v souladu s postupem vážení hlasů uvedeným v čl. 3 odst. 3 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních.

(69) Aby mohl být orgán pro pojišťovnictví zřízen k 1. lednu 2011, mělo by toto nařízení vstoupit v platnost prvním dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

ZŘÍZENÍ A PRÁVNÍ POSTAVENÍ

Článek 1

Zřízení a působnost

1. Tímto nařízením se zřizuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) (dále jen "orgán pro pojišťovnictví").

2. Organ pro pojišťovnictví jedná v rámci pravomoci, které mu byly svěřeny tímto nařízením a v rozsahu

působnosti směrnice 2009/138/ES s výjimkou Hlavy IV této směrnice, směrnice 2002/92/ES, směrnice 2003/41/ES, směrnice 2002/87/ES, směrnice 64/225/ES, 73/239/EHS, 73/240/EHS, 76/580/EHS, 78/473/EHS, 84/641/EHS, 87/344/EHS, 88/357/EHS, 92/49/EHS, 98/78/ES, 2001/17/ES, 2002/83/ES a 2005/68/ES a příslušných částí směrnice 2005/60/ES a směrnice 2002/65/ES, pokud se tyto akty použijí na pojišťovny, zajišťovny, instituce zaměstnaneckého penzijního pojištění a pro zprostředkovatele pojištění, včetně všech směrnic, nařízení a rozhodnutí vycházejících z uvedených aktů a v rozsahu působnosti dalších právně závazných aktů Unie, které stanoví úkoly orgánu pro pojišťovnictví.

3. Organ pro pojišťovnictví jedná rovněž v oblasti činnosti pojišťoven, zajišťoven, finančních konglomerátů, institucí zaměstnaneckého penzijního pojištění a zprostředkovatelů pojištění ve vztahu k otázkám, které nejsou přímo upraveny akty uvedenými v odstavci 2, včetně otázek správy společnosti, auditů a finančního výkaznictví, a to za předpokladu, že takové činnosti ze strany orgánu pro pojišťovnictví jsou nutné pro zajištění účinného a důsledného uplatňování uvedených aktů.

4. Pokud jde o instituce poskytující zaměstnanecké penzijní pojištění, činnosti orgánu pro pojišťovnictví není dotčeno vnitrostátní právo sociálního zabezpečení a pracovní právo.

5. Ustanoveními tohoto nařízení nejsou dotčeny pravomoci Komise zajistit dodržování práva Unie, zejména podle článku 258 Smlouvy o fungování EU.

6. Cílem orgánu pro pojišťovnictví je chránit veřejné zájmy přispíváním ke krátkodobé, střednědobé a dlouhodobé stabilitě a účinnosti finančního systému v zájmu hospodářství Unie, jejich občanů a podniků. Organ pro pojišťovnictví přispívá k:

a) lepšímu fungování vnitřního trhu, včetně především důkladné, účinné a jednotné úrovně regulace a dohledu,

b) zajištění integrity, průhlednosti, účinnosti a řádného fungování finančních trhů,

c) posílení koordinace dohledu na mezinárodní úrovni,

d) předcházení regulatorní arbitráži a k prosazování rovných podmínek hospodářské soutěže,

e) zajištění toho, aby riskování spojené s pojištěním, zajištěním a činnostmi v oblasti zaměstnaneckého penzijního pojištění bylo vhodně upraveno a podléhalo řádnému dohledu a

f) posílení ochrany spotřebitelů.

Za tímto účelem přispívá orgán pro pojišťovnictví k zajištění jednotného, účinného a efektivního uplatňování aktů uvedených v odstavci 2 tím, že podporuje sblížení dohledu a předkládá stanoviska Evropskému parlamentu, Radě a Komisi a provádí ekonomické analýzy trhů a napomáhá tak dosahovat svých cílů.

Při plnění úkolů, jež jsou mu svěřeny tímto nařízením, věnuje orgán pro pojišťovnictví zvláštní pozornost všem případným systémovým rizikům představovaným

finančními institucemi, jejichž selhání může ohrozit fungování finančního systému nebo reálné ekonomiky.

Při plnění svých úkolů jedná orgán pro pojišťovnictví nezávisle a objektivně a ve výlučném zájmu Unie.

Článek 2

Evropský systém dohledu nad finančním trhem

1. Orgán pro pojišťovnictví je součástí Evropského systému dohledu nad finančním trhem (dále jen "ESFS"). Hlavním cílem ESFS je zajistit, aby pravidla vztahující se na finanční odvětví byla náležitě uplatňována v zájmu zachování finanční stability a k zajištění důvěry ve finanční systém jako celek a dostatečné ochrany spotřebitelů finančních služeb.

2. ESFS tvoří:

a) Evropská rada pro systémová rizika (dále jen "ESRB"), a to pro účely plnění úkolů stanovených nařízením (EU) č. 1092/2010 a tímto nařízením;

b) orgán pro pojišťovnictví;

c) Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 [48];

d) Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 [49];

e) Společný výbor evropských orgánů dohledu (dále jen "společný výbor"), a to pro účely plnění úkolů stanovených v článcích 54 až 57 tohoto nařízení, nařízení (EU) č. 1093/2010 a nařízení (EU) č. 1095/2010;

f) příslušné orgány nebo orgány dohledu v členských státech vymezené v aktech Unie uvedených v čl. 1 odst. 2 tohoto nařízení, nařízení (EU) č. 1093/2010 a nařízení (EU) č. 1095/2010;

3. Prostřednictvím společného výboru spolupracuje orgán pro pojišťovnictví pravidelně a úzce s ESRB, jakož i s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví) a s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy), zajišťuje mezdověťovou jednotnou činnost a zaujímá společné postoje v oblasti dohledu nad finančními konglomeráty a v dalších meziodvětvových otázkách.

4. Podle zásady loajální spolupráce v souladu s čl. 4 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii spolupracují subjekty, které jsou součástí ESFS, na základě důvěry a plného vzájemného respektu, zejména při zajišťování toků náležitých a spolehlivých informací mezi nimi.

5. Orgány dohledu, které jsou součástí ESFS, jsou povinny provádět dohled nad finančními institucemi působícími v Unii v souladu s akty uvedenými v čl. 1 odst. 2.

Článek 3

Odpovědnost orgánů

Orgány uvedené v čl. 2 odst. 2 písm. a) až d) jsou odpovědné Evropskému parlamentu a Radě.

Článek 4

Definice

Pro účely tohoto nařízení se:

1) "finančními institucemi" rozumí podniky, subjekty a fyzické a právnické osoby, na které se vztahuje některý legislativní akt uvedený v čl. 1 odst. 2. Pokud však jde o směrnici 2005/60/ES, "finančními institucemi" se rozumí pouze pojišťovny a zprostředkovatelé pojištění ve smyslu uvedené směrnice;

2) "příslušnými orgány" rozumí:

i) orgány dohledu ve smyslu směrnice 2009/138/ES a příslušné orgány ve smyslu směrnic 2003/41/ES a 2002/92/ES;

ii) pokud jde o směrnici 2002/65/ES a 2005/60/ES, orgány příslušné pro zajištění souladu s požadavky těchto směrnic ze strany finančních institucí vymezených v bodě 1.

Článek 5

Právní postavení

1. Orgán pro pojišťovnictví je subjektem Unie a má právní subjektivitu.

2. V každém členském státě požívá orgán pro pojišťovnictví nejširšího rozsahu právní subjektivity stanovené vnitrostátním právem pro právnické osoby. Může zejména nabývat nebo zcizovat movitý a nemovitý majetek a účastnit se soudních řízení.

3. Orgán pro pojišťovnictví zastupuje předseda.

Článek 6

Složení

Orgán pro pojišťovnictví tvoří:

1) rada orgánů dohledu, která plní úkoly stanovené článkem 43;

2) správní rada, která plní úkoly stanovené článkem 47;

3) předseda, který plní úkoly stanovené článkem 48;

4) výkonný ředitel, který plní úkoly stanovené článkem 53;

5) odvolací senát, který plní úkoly stanovené článkem 60.

Článek 7

Sídlo

Orgán pro pojišťovnictví má sídlo ve Frankfurtu nad Mohanem.

KAPITOLA II

ÚKOLY A PRÁVOMOCI ORGÁNU PRO POJIŠŤOVNICTVÍ

Článek 8

Úkoly a pravomoci orgánu pro pojišťovnictví

1. Orgán pro pojišťovnictví má tyto úkoly:

a) přispívat k vytváření vysoce kvalitních společných norem a postupů regulace a dohledu, zejména předkládáním stanovisek orgánům Unie a vypracováváním obecných pokynů, doporučení a návrhů regulačních technických norem a prováděcích technických norem, které vycházejí z legislativních aktů uvedených v čl. 1 odst. 2;

b) přispívat k jednotnému uplatňování právně závazných aktů Unie, zejména tak, že přispívá ke společné kultuře dohledu, zajišťuje jednotné, účinné a efektivní uplatňování aktů uvedených v čl. 1 odst. 2, zabraňuje regulatorní arbitráži, zprostředkovává a urovnává spory mezi příslušnými orgány, zajišťuje účinný a jednotný dohled nad finančními institucemi a zajišťuje jednotné působení kolegií orgánů dohledu a přijímá opatření mimo jiné v mimořádných situacích;

c) podněcovat a podporovat delegování úkolů a povinností mezi příslušnými orgány;

d) úzce spolupracovat s ESRB, zejména tak, že bude ESRB poskytovat informace nezbytné pro plnění jejich úkolů a bude zajišťovat řádný následný postup v návaznosti na varování a doporučení ESRB;

e) organizovat a provádět srovnávací hodnocení činnosti příslušných orgánů, včetně vydávání obecných pokynů a doporučení a zjišťování osvědčených postupů, v zájmu větší jednoty výsledků dohledu;

f) sledovat a posuzovat tržní vývoj v oblasti své působnosti;

g) provádět ekonomickou analýzu trhů, aby měl informace nezbytné pro plnění svých funkcí;

h) posilovat ochranu pojistníků, účastníků penzijních systémů a oprávněných osob;

i) přispívat k jednotnému a soudržnému fungování kolegií orgánů dohledu, ke sledování, posuzování a měření systémového rizika, k vypracování a koordinaci ozdravných plánů a plánů řešení úpadků, k zajišťování vysoké úrovně ochrany pojistníků a oprávněných osob v celé Unii v souladu s články 21 až 26;

j) plnit další konkrétní úkoly stanovené v tomto nařízení a v jiných legislativních aktech;

k) zveřejňovat a pravidelně aktualizovat informace související s touto oblastí činnosti, zejména v rámci své působnosti, na svých internetových stránkách o registrovaných finančních institucích s cílem zajistit pro veřejnost snadnou dostupnost informací.

l) přebírat podle potřeby veškeré stávající úkoly od Evropského výboru orgánů dozoru nad pojišťovnictvím a zaměstnaneckým penzijním pojištěním (dále jen "CEIOPS");

2. Pro dosažení úkolů stanovených v odstavci 1 má orgán pro pojišťovnictví pravomoci stanovené tímto nařízením, zejména pravomoc:

a) vypracovávat návrhy regulačních technických norem v konkrétních případech stanovených v článku 10;

b) vypracovávat návrhy prováděcích technických norem v konkrétních případech stanovených v článku 15;

c) vydávat obecné pokyny a doporučení, jak je stanoveno v článku 16;

d) vydávat doporučení v konkrétních případech uvedených v čl. 17 odst. 3;

e) přijímat individuální rozhodnutí určená příslušným orgánům v konkrétních případech uvedených v čl. 18 odst. 3 a 19 odst. 3;

f) v případech týkajících se přímo použitelného práva Unie přijímat individuální rozhodnutí určená finančním institucím, a to v konkrétních případech uvedených v čl. 17 odst. 6, v čl. 18 odst. 4 a v čl. 19 odst. 4;

g) vydávat stanoviska pro Evropský parlament, Radu nebo Komisi podle článku 34.

h) shromažďovat nezbytné informace týkající se finančních institucí podle článku 35;

i) vypracovávat jednotné metodiky pro posuzování účinku charakteristik produktů a distribučních procesů na finanční pozici institucí a na ochranu spotřebitelů.

j) zajistit centrálně přístupnou databázi registrovaných finančních institucí v oblasti své působnosti, je-li to stanoveno v aktech uvedených v čl. 1 odst. 2;

Článek 9

Úkoly spojené s ochranou spotřebitelů a finančními činnostmi

1. Orgán pro pojišťovnictví převezme vedoucí úlohu při prosazování průhlednosti, zjednodušování a spravedlnosti podmínek na trhu se spotřebitelskými finančními produkty či službami v rámci vnitřního trhu, a to i prostřednictvím:

a) shromažďování a analýzy informací o spotřebitelských trendech a podávání zpráv o nich;

b) posuzování a koordinace iniciativ v oblasti finanční gramotnosti a vzdělávání prováděných příslušnými orgány;

c) vypracování norem pro odbornou přípravu v tomto odvětví; a

d) účasti na vypracovávání společných pravidel pro zveřejňování údajů.

2. Organ pro pojišťovnictví sleduje nové i stávající finanční činnosti a může přijmout obecné pokyny a doporučení s cílem posílit bezpečnost a odolnost trhů a sblížení regulačních postupů.

3. Organ pro pojišťovnictví rovněž může vydat varování v případě, že určitá finanční činnost vážně ohrožuje cíle stanovené v čl. 1 odst. 6.

4. Organ pro pojišťovnictví zřídí jako svou nedílnou součást výbor pro finanční inovace, který bude sdružovat všechny příslušné vnitrostátní orgány dohledu s cílem dosáhnout koordinovaného přístupu při stanovování pravidel pro nové nebo inovativní finanční činnosti a vykonávání dohledu nad nimi a poskytovat orgánu pro pojišťovnictví odborné rady určené k předložení Evropskému parlamentu, Radě a Komisi.

5. V případech a za podmínek stanovených v legislativních aktech uvedených v čl. 1 odst. 2, nebo bude-li to nutné, v případě mimořádné situace za podmínek stanovených v článku 18, může organ pro pojišťovnictví dočasně zakázat nebo omezit určité finanční činnosti, které ohrožují řádné fungování a integritu finančních trhů či stabilitu celého finančního systému Unie nebo jeho části.

Rozhodnutí uvedené v prvním pododstavci přezkoumává organ pro pojišťovnictví v přiměřených intervalech, nejméně však každé tři měsíce. Není-li rozhodnutí v uvedené tříměsíční lhůtě obnoveno, pozbývá automaticky platnosti.

Členský stát může organ pro pojišťovnictví požádat, aby své rozhodnutí znovu zvažil. V tomto případě organ pro pojišťovnictví rozhodne postupem podle čl. 44 odst. 1 druhého pododstavce, zda své rozhodnutí potvrzuje.

Organ pro pojišťovnictví může rovněž posoudit nutnost zakázat či omezit určité typy finančních činností a v případě, že to skutečně nutné je, informovat Komisi, aby usadnil přijetí takového zákazu či omezení.

Článek 10

Regulační technické normy

1. Pokud Evropský parlament a Rada sčítí Komisi pravomoc přijímat regulační technické normy prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci podle článku 290 Smlouvy o fungování EU za účelem zajištění důsledné harmonizace v oblastech konkrétně stanovených legislativními akty uvedenými v čl. 1 odst. 2, může organ pro pojišťovnictví vypracovat návrhy regulačních technických norem. Návrhy norem předkládá organ pro pojišťovnictví Komisi ke schválení.

Regulační technické normy jsou technické povahy a nepředstavují strategická či politická rozhodnutí a jejich obsah je vymezen legislativními akty, z nichž vycházejí.

Před předložením návrhu Komisi povede organ pro pojišťovnictví otevřeně veřejné konzultace o návrzích regulačních technických norem a provede analýzu

potenciálních souvisejících nákladů a přínosů, ledaže by takové konzultace a analýzy nebyly přiměřené v poměru k rozsahu a dopadu dotyčených regulačních technických norem nebo v poměru ke zvláštní naléhavosti příslušné záležitosti. Organ pro pojišťovnictví si rovněž vyžádá stanovisko příslušné skupiny subjektů uvedené v článku 37.

V případě, že organ pro pojišťovnictví předloží návrh regulační technické normy, Komise jej okamžitě předá Evropskému parlamentu a Radě.

Do tří měsíců od obdržení návrhu regulační technické normy rozhodne Komise o tom, zda jej schválí. Komise může navržené regulační technické normy schválit pouze částečně nebo v pozměněném znění, jestliže to vyžadují zájmy Unie.

Pokud Komise nehodlá schválit navržené regulační technické normy nebo je hodlá schválit zčásti nebo se změnami, zašle návrh regulační technické normy zpět orgánu pro pojišťovnictví s uvedením důvodů, proč nebyly schváleny, nebo případně s uvedením důvodů pro své změny. Organ pro pojišťovnictví může pozměnit návrh regulační technické normy na základě změn navržených Komisí ve lhůtě šesti týdnů a opětovně jej Komisi předložit ve formě formálního stanoviska. Kopii svého formálního stanoviska zašle organ pro pojišťovnictví Evropskému parlamentu a Radě.

Pokud organ pro pojišťovnictví v uvedené šestitýdenní lhůtě pozměněný návrh regulační technické normy nepředloží nebo předloží návrh regulační technické normy, který nebyl pozměněn způsobem odpovídajícím změnám navrženým Komisí, může Komise tuto regulační technickou normu přijmout se změnami, které považuje za relevantní, nebo může tuto normu odmítnout.

Komise nesmí měnit obsah navržené regulační technické normy vypracované orgánem pro pojišťovnictví bez předchozí koordinace s tímto orgánem, jak je stanoveno v tomto článku.

2. Pokud organ pro pojišťovnictví návrh regulační technické normy nepředloží ve lhůtě stanovené v legislativních aktech uvedených v čl. 1 odst. 2, může Komise požádat o předložení tohoto návrhu v nové lhůtě.

3. Pouze pokud organ pro pojišťovnictví svůj návrh regulační technické normy Komisi nepředloží ve lhůtě podle odstavce 2, může Komise regulační technickou normu přijmout prostřednictvím aktu v přenesené pravomoci bez návrhu orgánu pro pojišťovnictví.

Komise povede otevřeně veřejné konzultace o návrzích regulačních technických norem a provede analýzu potenciálních souvisejících nákladů a přínosů, ledaže by takové konzultace a analýzy nebyly přiměřené v poměru k rozsahu a dopadu navržených regulačních technických norem nebo v poměru ke zvláštní naléhavosti příslušné záležitosti. Komise si rovněž vyžádá stanovisko nebo radu příslušné skupiny subjektů uvedené v článku 37.

Návrh regulační technické normy Komise neprodleně předá Evropskému parlamentu a Radě.

Komise zašle svůj návrh regulační technické normy rovněž orgánu pro pojišťovnictví. Orgán pro pojišťovnictví může ve lhůtě šesti týdnů návrh regulační technické normy pozměnit a předložit jej Komisi v podobě formálního stanoviska. Kopii svého formálního stanoviska zašle orgán pro pojišťovnictví Evropskému parlamentu a Radě.

Pokud orgán pro pojišťovnictví pozměněný návrh regulační technické normy nepředloží v šestitýdenní lhůtě uvedené ve čtvrtém pododstavci, může Komise regulační technickou normu přijmout.

Pokud orgán pro pojišťovnictví pozměněný návrh regulační technické normy do šesti týdnů předloží, může Komise návrh regulační technické normy pozměnit na základě změn navržených orgánem pro pojišťovnictví nebo regulační technickou normu přijmout se změnami, které považuje za relevantní. Komise nesmí měnit obsah navržené regulační technické normy vypracované orgánem pro pojišťovnictví bez předchozí koordinace s tímto orgánem, jak je stanoveno v tomto článku

4. Regulační technické normy se přijímají ve formě nařízení nebo rozhodnutí. Vyhlášují se v Úředním věstníku Evropské unie a vstupují v platnost dnem v nich stanoveným.

Článek 11

Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v článku 10 je svěřena Komisi na dobu čtyř let od 16. prosince 2010. Komise vypracuje zprávu o výkonu přenesené pravomoci nejpozději šest měsíců před koncem tohoto čtyřletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud je Evropský parlament nebo Rada nezruší v souladu s článkem 14.

2. Přijetí regulační technické normy Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.

3. Pravomoc přijímat regulační technické normy je Komisi svěřena za podmínek stanovených v člancích 12 až 14.

Článek 12

Zrušení přenesení pravomoci

1. Přenesení pravomoci uvedené v článku 10 může Evropský parlament nebo Rada kdykoliv zrušit.

2. Orgán, který zahájí vnitřní postup s cílem rozhodnout, zda zrušit přenesení pravomoci, uvědomí v přiměřené lhůtě před přijetím konečného rozhodnutí druhý orgán a Komisi a uvede pravomoci, jejichž přenesení by mohlo být zrušeno.

3. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určených. Rozhodnutí nabývá účinku okamžitě nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci. Rozhodnutí bude zveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 13

Námítky proti regulačním technickým normám

1. Evropský parlament nebo Rada mohou proti regulační technické normě přijaté Komisí vyslovit námítky ve lhůtě tří měsíců ode dne oznámení. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o tři měsíce.

Pokud Komise přijímá regulační technickou normu, která je shodná s návrhem regulační technické normy předloženým orgánem pro pojišťovnictví, lhůta, v níž mohou Evropský parlament a Rada vyslovit námítky, činí jeden měsíc ode dne oznámení. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o jeden měsíc.

2. Pokud Evropský parlament ani Rada ve lhůtě uvedené v odstavci 1 námítky proti regulační technické normě nevysloví, zveřejní se v Úředním věstníku Evropské unie a vstupují v platnost dnem v nich stanoveným. Pokud Evropský parlament i Rada informují Komisi o svém úmyslu námítky proti regulační technické normě nevyslovit, může být regulační technická norma zveřejněna v Úředním věstníku Evropské unie a vstoupit v platnost před uplynutím této lhůty.

3. Regulační technická norma nevstoupí v platnost, pokud proti ní Evropský parlament nebo Rada vysloví námítky ve lhůtě uvedené v odstavci 1. Orgán, který vyslovuje námítky proti regulační technické normě, je v souladu s článkem 296 Smlouvy o fungování EU odůvodní.

Článek 14

Neschválení nebo změna návrhu regulačních technických norem

1. V případě, že Komise neschválí návrh regulační technické normy nebo jej pozmění v souladu s článkem 10, informuje o této skutečnosti orgán pro pojišťovnictví, Evropský parlament a Radu a uvede důvody.

2. Ve vhodných případech může Evropský parlament nebo Rada pozvat příslušného komisaře spolu s předsedou orgánu pro pojišťovnictví do jednoho měsíce od oznámení uvedeného v odstavci 1 na zasedání příslušného výboru Evropského parlamentu nebo na zasedání Rady k tomuto účelu svolané, aby přednesli a vysvětlili své rozdílné postoje.

Článek 15

Prováděcí technické normy

1. Orgán pro pojišťovnictví může prostřednictvím prováděcích aktů podle článku 291 Smlouvy o fungování EU vypracovat prováděcí technické normy v oblastech, které jsou konkrétně stanoveny v legislativních aktech uvedených v čl. 1 odst. 2. Prováděcí technické normy jsou technické povahy, nepředstavují strategická či politická rozhodnutí a jejich obsah vymezuje podmínky uplatňování uvedených aktů. Návrhy prováděcích technických norem orgán pro pojišťovnictví Komisi ke schválení.

Před předložením návrhu prováděcích technických norem Komisi povede orgán pro pojišťovnictví otevřeně veřejné konzultace a provede analýzu potenciálních souvisejících nákladů a přínosů, ledaže by takové konzultace a analýzy nebyly přiměřené v poměru k rozsahu a dopadu těchto navržených prováděcích technických norem nebo v poměru ke zvláštní naléhavosti příslušné záležitosti. Orgán pro pojišťovnictví si rovněž vyžádá stanovisko příslušné skupiny subjektů uvedené v článku 37.

V případě, že orgán pro pojišťovnictví předloží návrh prováděcí technické normy, Komise jej okamžitě předá Evropskému parlamentu a Radě.

Do tří měsíců od obdržení návrhu prováděcí technické normy rozhodne Komise o tom, zda tento návrh schválí. Komise může tuto lhůtu prodloužit o jeden měsíc. Komise může navržené prováděcí technické normy schválit pouze částečně nebo v pozměněném znění, jestliže to vyžadují zájmy Unie.

Pokud Komise nehodlá schválit návržené prováděcí technické normy nebo je hodlá schválit zčásti nebo se změnami, zašle návrh norem zpět orgánu pro pojišťovnictví s uvedením důvodů pro neschválení, nebo případně s odůvodněním navrhovaných změn. Orgán pro pojišťovnictví může ve lhůtě šest týdnů návrh prováděcí technické normy pozměnit na základě změn navržených Komisí a opětovně jej Komisi předložit v podobě formálního stanoviska. Kopii svého formálního stanoviska zašle orgán pro pojišťovnictví Evropskému parlamentu a Radě.

Pokud orgán pro pojišťovnictví v šestitýdenní lhůtě uvedené v pátém pododstavci pozměněný návrh prováděcí technické normy nepředloží nebo předloží návrh prováděcí technické normy, který nebyl pozměněn způsobem odpovídajícím změnám navrženým Komisí, může Komise danou prováděcí technickou normu přijmout se změnami, které považuje za relevantní, nebo může tuto normu odmítnout.

Komise nesmí měnit obsah navržené prováděcí technické normy vypracované orgánem pro pojišťovnictví bez předchozí koordinace s tímto orgánem, jak je stanoveno v tomto článku

2. Pokud orgán pro pojišťovnictví návrh prováděcí technické normy nepředloží ve lhůtě stanovené v legislativních aktech uvedených v čl. 1 odst. 2, může Komise požádat o předložení tohoto návrhu v nové lhůtě.

3. Pouze v případech, kdy orgán pro pojišťovnictví svůj návrh prováděcí technické normy Komisi nepředloží ve lhůtách podle odstavce 2, může Komise prováděcí technickou normu přijmout prostřednictvím prováděcího aktu bez návrhu orgánu pro pojišťovnictví.

Komise povede otevřeně veřejné konzultace o návrzích prováděcích technických norem a provede analýzu potenciálních souvisejících nákladů a přínosů, ledaže by takové konzultace a analýzy nebyly přiměřené v poměru k rozsahu a dopadu dotýčených navrhovaných prováděcích technických norem nebo v poměru ke zvláštní naléhavosti příslušné záležitosti. Komise si

rovněž vyžádá stanovisko příslušné skupiny subjektů uvedené v článku 37.

Návrh prováděcí technické normy Komise neprodleně předá Evropskému parlamentu a Radě.

Návrh prováděcí technické normy zašle Komise též orgánu pro pojišťovnictví. Orgán pro pojišťovnictví může ve lhůtě šesti týdnů návrh prováděcí technické normy pozměnit a předložit jej Komisi v podobě formálního stanoviska. Kopii svého formálního stanoviska zašle orgán pro pojišťovnictví Evropskému parlamentu a Radě.

Pokud orgán pro pojišťovnictví pozměněný návrh prováděcí technické normy v šestitýdenní lhůtě uvedené ve čtvrtém pododstavci nepředloží, může Komise prováděcí technickou normu přijmout.

Pokud orgán pro pojišťovnictví pozměněný návrh prováděcí technické normy ve lhůtě šesti týdnů předloží, může Komise návrh prováděcí technické normy pozměnit na základě změn navržených orgánem pro pojišťovnictví nebo prováděcí technickou normu přijmout se změnami, které považuje za relevantní.

Komise nesmí měnit obsah navržených prováděcích technických norem vypracovaných orgánem pro pojišťovnictví bez předchozí koordinace s tímto orgánem, jak je stanoveno v tomto článku.

4. Prováděcí technické normy se přijímají ve formě nařízení nebo rozhodnutí. Vyhláší se v Úředním věstníku Evropské unie a vstupují v platnost dnem v nich stanoveným.

Článek 16

Obecné pokyny a doporučení

1. S cílem zavést jednotné, účinné a efektivní postupy dohledu v rámci ESFS a zajistit společně, důsledně a jednotně uplatňování práva Unie vydává orgán pro pojišťovnictví obecné pokyny a doporučení určená příslušným orgánům či finančním institucím.

2. Orgán pro pojišťovnictví povede v případech, v nichž je to vhodné, otevřeně veřejné konzultace o obecných pokynech a doporučeních a provede analýzu souvisejících potenciálních nákladů a přínosů. Takové konzultace a analýzy musí být přiměřené, v poměru k rozsahu, povaze a dopadům těchto obecných pokynů či doporučení. Je-li to vhodné, vyžádá si orgán pro pojišťovnictví rovněž stanovisko nebo radu příslušné skupiny subjektů uvedené v článku 37.

3. Příslušné orgány a finanční instituce vynaloží veškeré úsilí, aby se těmito obecnými pokyny a doporučeními řídily.

Do dvou měsíců od vydání obecných pokynů nebo doporučení každý příslušný orgán potvrdí, zda se těmito obecnými pokyny nebo doporučeními řídí nebo hodlá řídit. V případě, že se příslušný orgán obecnými pokyny nebo doporučeními neřídí nebo nehodlá řídit, informuje o tom orgán pro pojišťovnictví a uvede své důvody.

Orgán pro pojišťovnictví zveřejní, že se příslušný orgán obecnými pokyny nebo doporučením neřídí nebo nehodlá řídit. Orgán pro pojišťovnictví může rovněž v jednotlivých případech rozhodnout o tom, že zveřejní důvody příslušného orgánu, proč se určitými obecnými pokyny nebo doporučením neřídí. Dotčený příslušný orgán je o zveřejnění předem informován.

Pokud je to stanoveno v obecných pokynech či doporučení, musí finanční instituce jasným a podrobným způsobem podávat zprávu o tom, zda se těmito obecnými pokyny nebo doporučením řídí.

4. Ve zprávě uvedené v čl. 43 odst. 5 orgán pro pojišťovnictví informuje Evropský parlament, Radu a Komisi o vydaných obecných pokynech a doporučeních a o tom, jaké příslušné orgány se těmito obecnými pokyny a doporučeními neřídí, a jakým způsobem hodlá orgán pro pojišťovnictví zajistit, aby se tyto dotčené příslušné orgány v budoucnu jeho doporučeními a obecnými pokyny řídily.

Článek 17

Porušení práva Unie

1. Jestliže příslušný orgán neuplatňuje akty uvedené v čl. 1 odst. 2 či je uplatňuje způsobem, který se jeví jako porušení práva Unie, včetně regulačních technických norem a prováděcích technických norem stanovených v souladu s články 10 až 15, zejména jestliže nezajistí, aby finanční instituce plnila požadavky stanovené uvedenými akty, postupuje orgán pro pojišťovnictví v souladu s pravomocemi stanovenými v odstavcích 2, 3 a 6 tohoto článku.

2. Na žádost jednoho nebo více příslušných orgánů, Evropského parlamentu, Rady, Komise, příslušné skupiny subjektů nebo z vlastní iniciativy a po sdělení dotčenému příslušnému orgánu může orgán pro pojišťovnictví provádět šetření údajného porušování nebo neuplatňování práva Unie.

Aniž jsou dotčeny pravomoci stanovené v článku 35, poskytne příslušný orgán orgánu pro pojišťovnictví neprodleně veškeré informace, které orgán pro pojišťovnictví považuje za nezbytné pro své šetření.

3. Orgán pro pojišťovnictví může do dvou měsíců od zahájení šetření vydat dotčenému příslušnému orgánu doporučení, ve kterém stanoví opatření nezbytná pro zajištění souladu s právem Unie.

Do deseti pracovních dnů od obdržení doporučení příslušný orgán informuje orgán pro pojišťovnictví o opatřeních, která přijal nebo které hodlá přijmout pro zajištění souladu s právem Unie.

4. Jestliže příslušný orgán nezajistí soulad s právem Unie do jednoho měsíce ode dne, kdy obdrží doporučení orgánu pro pojišťovnictví, může Komise poté, co byla informována orgánem pro pojišťovnictví, nebo z vlastní iniciativy vydat formální stanovisko, kterým bude po příslušném orgánu požadovat, aby přijal opatření nezbytná pro dosažení souladu s právem Unie. Formální stanovisko Komise zohlední doporučení orgánu pro pojišťovnictví.

Komise vydá toto formální stanovisko do tří měsíců po přijetí doporučení. Tuto lhůtu může Komise o jeden měsíc prodloužit.

Orgán pro pojišťovnictví a všechny příslušné orgány poskytnou Komisi veškeré nezbytné informace.

5. Do deseti pracovních dnů od obdržení formálního stanoviska podle odstavce 4 příslušný orgán informuje Komisi a orgán pro pojišťovnictví o opatřeních, která přijal nebo hodlá přijmout, aby vyhověl uvedenému formálnímu stanovisku.

6. Aniž jsou dotčeny pravomoci Komise podle článku 258 Smlouvy o fungování EU, jestliže příslušný orgán nevyhoví formálnímu stanovisku uvedenému v odstavci 4 ve lhůtě v něm uvedené a je-li nutné včas napravit tento nesoulad, aby byly zachovány nebo obnoveny neutrální podmínky pro hospodářskou soutěž na trhu nebo aby se zajistilo řádné fungování a integrita finančního systému, může orgán pro pojišťovnictví v případě, že se příslušné požadavky aktů uvedených v čl. 1 odst. 2 přímo vztahují na finanční instituce, přijmout individuální rozhodnutí určené finanční instituci, v němž bude vyžadovat přijetí nezbytných opatření ke splnění jejich povinnosti podle práva Unie, včetně případného ukončení konkrétního jednání.

Rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví musí být v souladu s formálním stanoviskem přijatým Komisí podle odstavce 4.

7. Rozhodnutí přijatá podle odstavce 6 mají přednost před veškerými předchozími rozhodnutími přijatými příslušnými orgány v téže záležitosti.

Při přijímání opatření souvisejících s otázkami, které jsou předmětem formálního stanoviska podle odstavce 4 nebo rozhodnutí podle odstavce 6, musí příslušné orgány dodržovat toto formální stanovisko nebo rozhodnutí.

8. Ve zprávě podle čl. 43 odst. 5 orgán pro pojišťovnictví uvede, které příslušné orgány a finanční instituce nedodržují formální stanoviska nebo rozhodnutí uvedená v odstavcích 4 a 6 tohoto článku.

Článek 18

Opatření v mimořádných situacích

1. V případě nepříznivého vývoje, který může vážně ohrozit řádné fungování a integritu finančních trhů nebo stabilitu celého finančního systému Unie nebo jeho části, orgán pro pojišťovnictví aktivně podporuje a v případě nutnosti koordinuje veškerá opatření přijatá dotčenými příslušnými vnitrostátními orgány dohledu.

Aby mohl orgán pro pojišťovnictví vykonávat svou podpůrnou a koordinační roli, musí jej dotčené příslušné vnitrostátní orgány dohledu plně informovat o relevantním vývoji a zvát v roli pozorovatele na veškerá důležitá jednání.

2. Rada může za konzultace s Komisí a ESRB a případně s evropskými orgány dohledu přijmout na žádost orgánu pro pojišťovnictví, Komise nebo ESRB rozhodnutí

určené orgánu pro pojišťovnictví, kterým pro účely tohoto nařízení určí, že nastala mimořádná situace. Toto rozhodnutí Rada přezkoumává v přiměřených intervalech, nejméně však jednou měsíčně. Není-li rozhodnutí ve lhůtě jednoho měsíce obnoveno, pozbývá automaticky platnosti. Rada může kdykoli určit, že mimořádná situace skončila.

Pokud ESRB nebo orgán pro pojišťovnictví mají za to, že by mohlo dojít k mimořádné situaci, vydají důvěrně doporučení určené Radě v předložit posouzení situace. Rada potom posoudí, zda je nutné svolat zasedání. Při tomto postupu musí být zaručeno, že se bude náležitě dbát na zachování důvěrnosti.

Pokud Rada rozhodne o existenci mimořádné situace, neprodleně o tom informuje Evropský parlament a Komisi.

3. Jestliže Rada přijala rozhodnutí podle odstavce 2 a za výjimečných okolností v případě, že jsou nutná koordinovaná opatření ze strany vnitrostátních orgánů v zájmu řešení nepříznivého vývoje, který by mohl v Unii vážně ohrozit řádné fungování a integritu finančních trhů nebo stabilitu celého finančního systému nebo jeho části, může orgán pro pojištění přijímat individuální rozhodnutí, která budou po příslušných orgánech vyžadovat přijetí nezbytných opatření v souladu právními předpisy uvedenými v čl. 1 odst. 2, s cílem reagovat na takovýto vývoj tím, že zajistí, aby finanční instituce a příslušné orgány plnily požadavky stanovené těmito právními předpisy.

4. Aniž jsou dotčeny pravomoci Komise podle článku 258 Smlouvy o fungování EU, nevyhová-li příslušný orgán rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví uvedenému v odstavci 3 ve lhůtě stanovené v tomto rozhodnutí, může orgán pro pojišťovnictví v případě, že se příslušné požadavky legislativních aktů uvedených v čl. 1 odst. 2, včetně regulačních technických norem a prováděcích technických norem přijatých v souladu s uvedenými akty, přímo vztahují na finanční instituce, přijmout individuální rozhodnutí určené finanční instituci, v němž bude vyžadovat přijetí nezbytných opatření ke splnění jejich povinností podle uvedených právních předpisů, včetně případného ukončení konkrétního jednání. Ustanovení se použije pouze v situacích, kdy příslušný orgán neuplatní legislativní akty uvedené v čl. 1 odst. 2, včetně regulačních technických norem a prováděcích technických norem přijatých v souladu s uvedenými akty, nebo je uplatní způsobem, který se jeví jako zjevně porušování těchto aktů, a kdy je naléhavě zapotřebí náprava v zájmu obnovy řádného fungování a integrity finančních trhů nebo stability celého finančního systému Unie nebo jeho části.

5. Rozhodnutí přijatá podle odstavce 4 mají přednost před veškerými předchozími rozhodnutími přijatými příslušnými orgány v téže záležitosti.

Jakékoliv opatření příslušných orgánů související s otázkami, které jsou předmětem rozhodnutí podle odstavce 3 nebo 4, musí být s těmito rozhodnutími slučitelné.

Článek 19

Urovnávání sporů mezi příslušnými orgány týkajících se přeshraničních situací

1. Aniž jsou dotčeny pravomoci stanovené v článku 17, jestliže příslušný orgán nesouhlasí s postupem nebo obsahem opatření či nečinností příslušného orgánu jiného členského státu v případech stanovených v aktech uvedených v čl. 1 odst. 2, může orgán pro pojišťovnictví na žádost jednoho nebo více dotčených příslušných orgánů pomoci orgánům dosáhnout dohody postupem stanoveným v odstavcích 2 až 4 tohoto článku.

V případech stanovených v právních předpisech uvedených v čl. 1 odst. 2, a jestliže lze na základě objektivních kritérií konstatovat, že mezi příslušnými orgány různých členských států dochází ke sporu, může orgán pro pojišťovnictví z vlastní iniciativy pomoci těmto orgánům dosáhnout dohody postupem stanoveným v odstavcích 2 až 4.

2. Orgán pro pojišťovnictví stanoví lhůtu pro smírné urovnání sporu mezi příslušnými orgány, přičemž vezme v úvahu veškeré související lhůty stanovené v aktech uvedených v čl. 1 odst. 2 a složitost a naléhavost záležitosti. V této etapě působí orgán pro pojišťovnictví jako zprostředkovatel.

3. Jestliže dotčené příslušné orgány nedosáhnou dohody ve lhůtě pro smírné urovnání sporu uvedené v odstavci 2, může orgán pro pojišťovnictví postupem stanoveným v čl. 44 odst. 1 třetím a čtvrtém pododstavci přijmout rozhodnutí požadující, aby dotčené příslušné orgány za účelem urovnání dané záležitosti přijaly konkrétní opatření nebo se zdržely jednání, přičemž toto rozhodnutí bude mít pro tyto příslušné orgány závazné účinky, tak aby bylo zajištěno dodržování práva Unie.

4. Aniž jsou dotčeny pravomoci Komise podle článku 258 Smlouvy o fungování EU, jestliže příslušný orgán nevyhová rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví, a tedy nezajistí, aby finanční instituce plnila požadavky, které se na ni přímo vztahují prostřednictvím aktů uvedených v čl. 1 odst. 2, může orgán pro pojišťovnictví přijmout individuální rozhodnutí určené finanční instituci, v němž bude vyžadovat přijetí nezbytných opatření ke splnění jejich povinností podle práva Unie, včetně případného ukončení konkrétního jednání.

5. Rozhodnutí přijatá podle odstavce 4 mají přednost před veškerými předchozími rozhodnutími přijatými příslušnými orgány v téže záležitosti. Jakékoliv opatření příslušných orgánů související se skutečnostmi, které jsou předmětem rozhodnutí podle odstavce 3 nebo 4, musí být slučitelné s těmito rozhodnutími.

6. Ve zprávě podle čl. 50 odst. 2 informuje předseda orgánu pro pojišťovnictví o povaze a druhu sporů mezi příslušnými orgány, o dosažených dohodách a o rozhodnutích ohledně urovnání takových sporů.

Článek 20

Urovnávání sporů mezi příslušnými orgány v různých odvětvích

Společný výbor řeší postupem stanoveným v člincích 19 a 56 spory, které se týkají několika odvětví a které mohou

vzniknout mezi příslušnými orgány ve smyslu čl. 4 bodě 2 tohoto nařízení, nařízení (EU) č. 1093/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010.

Článek 21

Kolegia orgánů dohledu

1. Orgán pro pojišťovnictví přispívá k podpoře a sledování účinného, efektivního a jednotného fungování kolegií orgánů dohledu podle směrnice 2009/138/ES a prosazuje jednotné uplatňování práva Unie mezi nimi. V zájmu sblížení osvědčených postupů v oblasti dohledu mají zaměstnanci orgánu pro pojišťovnictví možnost účastnit se činnosti kolegií orgánů dohledu, včetně kontrol na místě, jež společně provádějí nejméně dva příslušné orgány.

2. Orgán pro pojišťovnictví má rozhodující úlohu při zajišťování jednotného a soudržného fungování kolegií orgánů dohledu nad institucemi působícími přeshraničně v celé Unii a zohledňuje přitom systémové riziko, které by mohly představovat finanční instituce uvedené v článku 23.

Pro účely tohoto odstavce a odstavce 1 tohoto článku se orgán pro pojišťovnictví považuje za "příslušný orgán" ve smyslu příslušných právních předpisů.

Orgán pro pojišťovnictví může:

a) shromažďovat a sdílet veškeré související informace ve spolupráci s příslušnými orgány, s cílem usnadnit práci kolegia, a zřídit a spravovat centrální systém, v jehož rámci budou informace přístupné příslušným orgánům v kolegiu;

b) iniciovat a koordinovat v rámci celé Unie zátěžové testy v souladu s článkem 32 nařízení, jejichž cílem je vyhodnotit odolnost finančních institucí, zejména systémové riziko představované finančními institucemi uvedenými v článku 23, vůči nepříznivému tržnímu vývoji a posouzení možnosti nárůstu systémového rizika v zátěžových situacích, a zajistit přitom jednotnou metodiku provádění těchto testů na vnitrostátní úrovni, a případně vydat příslušnému orgánu doporučení k napravení problémů uvedených v zátěžovém testu;

c) podporovat účinné a efektivní činnosti dohledu, včetně hodnocení rizik, jimž jsou nebo by mohly být finanční instituce vystaveny a jež byla zjištěna v rámci procesu kontroly orgánem dohledu nebo v zátěžových situacích;

d) v souladu s úkoly a pravomocemi stanovenými tímto nařízením dohlížet na činnost příslušných orgánů a

e) požadovat další jednání kolegia v případech, v nichž se domnívá, že rozhodnutí by mělo za následek nesprávné uplatňování práva Unie nebo by nepříspělo k dosažení cíle, kterým je sblížení postupů dohledu. Může rovněž požadovat, aby konsolidující orgán dohledu naplánoval zasedání kolegia nebo aby do pořadu jednání pro takové zasedání vložil další bod.

3. Orgán pro pojišťovnictví může vypracovat návrhy regulačních technických norem a prováděcích technických norem za účelem zajištění jednotných

podmínek uplatňování ustanovení týkajících se operativní činnosti kolegií orgánů dohledu, a vydávat obecné pokyny a doporučení přijatá podle článku 16 s cílem podpořit sblížení fungování dohledu a osvědčené postupy, jež byly přijaty kolegií orgánů dohledu.

4. Orgán pro pojišťovnictví má mít právně závaznou úlohu zprostředkovatele, která by měla umožnit řešit spory mezi příslušnými orgány v souladu s postupem stanoveným v článku 19. Orgán pro pojišťovnictví může v souladu s článkem 19 přijímat rozhodnutí v oblasti dohledu, která se přímo vztahují na dotčenou instituci.

Článek 22

Obecná ustanovení

1. Orgán pro pojišťovnictví řádně zvaží systémové riziko vymezené v nařízení (EU) č. 1092/2010. Řeší jakékoli riziko narušení kontinuity finančních služeb, které:

a) je způsobeno zhoršením celého finančního systému nebo jeho částí a

b) může mít závažné negativní dopady na vnitřní trh a reálnou ekonomiku.

Orgán pro pojišťovnictví případně zvaží sledování a posuzování systémových rizik vyvinuté ESRB a orgánem pro pojišťovnictví a reaguje na varování a doporučení ESRB v souladu s článkem 17 nařízení (EU) č. 1092/2010.

2. Orgán pro pojišťovnictví vypracuje ve spolupráci s ESRB a v souladu s čl. 23 odst. 1 společný přístup ke zjišťování a měření systémového významu, případně včetně kvantitativních a kvalitativních ukazatelů.

Tyto ukazatele mají zásadní význam při stanovování vhodných opatření v oblasti dohledu. Orgán pro pojišťovnictví při stanovování opatření sleduje úroveň shody s cílem prosazovat společný přístup.

3. Aniž jsou dotčeny akty uvedené v čl. 1 odst. 2, vypracuje orgán pro pojišťovnictví podle potřeby dodatečné obecné pokyny a doporučení pro finanční instituce, aby se zohlednilo systémové riziko, které tyto instituce představují.

Orgán pro pojišťovnictví zajistí, aby se systémové riziko představované finančními institucemi zohlednilo při přípravě návrhu regulačních technických norem a prováděcích technických norem v oblastech stanovených legislativními akty uvedenými v čl. 1 odst. 2.

4. Na žádost jednoho nebo více příslušných orgánů, Evropského parlamentu, Rady nebo Komise, nebo z vlastní iniciativy může orgán pro pojišťovnictví provádět šetření u určitého typu finančních institucí nebo typu produktu nebo způsobu chování s cílem posoudit případné hrozby pro stabilitu finančního systému a doporučit dotyčným příslušným orgánům vhodná opatření.

Pro tyto účely může orgán pro pojišťovnictví využít pravomoci, které mu světuje toto nařízení, včetně článku 35.

5. Společný výbor zajistí celkovou a meziodvětvovou koordinaci činnosti prováděných v souladu s tímto článkem.

Článek 23

Zjištění a měření systémového rizika

1. Orgán pro pojišťovnictví vytvoří po konzultaci s ESRB kritéria pro zjišťování a měření systémového rizika a vhodný mechanismus zátěžového testování, který zahrne hodnocení možnosti růstu systémového rizika v zátěžových situacích představovaného finančními institucemi.

Orgán pro pojišťovnictví rovněž vyvine náležitý mechanismus zátěžového testování, který pomůže identifikovat instituce, jež mohou představovat systémové riziko. Tyto instituce musí podléhat zpřísněnému dohledu a v případě potřeby ozdravným postupům a postupům pro řešení úpadků uvedeným v článku 25.

2. Orgán pro pojišťovnictví při vytváření kritérií pro zjišťování a měření systémového rizika představovaného finančními institucemi plně zohlední příslušné mezinárodní přístupy, včetně přístupů vytvořených Radou pro finanční stabilitu, Mezinárodním měnovým fondem, Mezinárodní asociací orgánů pro dozor v pojišťovnictví a Bankou pro mezinárodní platby.

Článek 24

Trvalá schopnost reagovat na systémová rizika

1. Orgán pro pojišťovnictví zajistí, že bude mít neustále k dispozici specializované kapacity, které mu umožní účinně reagovat na vznik systémových rizik uvedených v článcích 22 a 23, a zejména ve vztahu k institucím, které představují systémové riziko.

2. Orgán pro pojišťovnictví plní úkoly, které mu jsou svěřeny tímto nařízením právními předpisy uvedenými v čl. 1 odst. 2, a přispívá k zajištění soudržného a koordinovaného režimu řízení a řešení krizí v Unii.

Článek 25

Ozdravné postupy a postupy pro řešení úpadků

1. Orgán pro pojišťovnictví přispívá k vytváření a koordinaci účinných a soudržných ozdravných plánů a plánů řešení úpadků, postupů pro mimořádné situace a preventivních opatření k minimalizaci systémového dopadu případného úpadku, a aktivně se na vytváření těchto nástrojů podílí.

2. Orgán pro pojišťovnictví může určit osvědčené postupy zaměřené na usnadňování řešení úpadků institucí, zejména skupin působících přeshraničně, a to způsoby, které zamezují přenosu náklady, a zároveň zajistit dostupnost vhodných nástrojů včetně dostatečných zdrojů, jež dané instituci nebo skupině umožní řešit úpadek řádně, nákladově efektivním způsobem a včas.

3. Orgán pro pojišťovnictví může vypracovat regulační technické normy a prováděcí technické normy v mezích stanovených v legislativních aktech uvedených v čl. 1 odst. 2 postupem stanoveným v článcích 10 až 15.

Článek 26

Vytvoření evropské sítě pro vnitrostátní systémy záruk pojištění

Orgán pro pojišťovnictví může přispívat k posuzování potřeb evropské sítě pro vnitrostátní systémy záruk pojištění, která disponuje dostatečnými finančními prostředky a je dostatečně harmonizována.

Článek 27

Předcházení krizím, jejich řízení a řešení

Komise může orgán pro pojišťovnictví požádat, aby přispěl k posouzení uvedeném v článku 242 směrnice 2009/138/ES, zejména pokud jde o spolupráci orgánů dohledu v rámci kolegií dohledu a fungování kolegií dohledu, postupy dohledu týkající se stanovení navýšení kapitálu, hodnocení přínosu posílení skupinového dohledu a řízení kapitálu ve skupině pojišťoven a zajišťoven, především s ohledem na rizika a správu majetku a může informovat o jakémkoli novém vývoji a pokroku v oblasti:

- a) harmonizovaného rámce pro včasné zásah,
- b) postupů týkajících se řízení rizik v centralizované skupině a fungování skupinových interních modelů včetně zátěžových testů,
- c) operací v rámci skupiny a koncentrace rizik,
- d) projevů diverzifikace a koncentrace z dlouhodobého hlediska,
- e) harmonizovaného rámce pro postupy v případě převodu aktiv, platební neschopnosti a likvidace, který odstraňuje překážky převoditelnosti aktiv obsažené ve vnitrostátním právu týkajícím se obchodních společností,
- f) srovnatelné úrovně ochrany pojistníků a oprávněných osob podniků v rámci jedné skupiny, zejména v krizových situacích,
- g) harmonizovaného a přiměřeně finančně zajištěného řešení systémů záruk pojištění v rámci Unie.

Pokud jde o bod f), může orgán pro pojišťovnictví dále informovat o jakémkoli novém vývoji a pokroku spojeném se souborem koordinovaných vnitrostátních opatření pro řízení krizí, včetně systému soudržných a důvěryhodných mechanismů financování s odpovídajícími nástroji financování.

Přezkum tohoto nařízení stanovený v článku 81 se bude zabývat zejména možným posílením úlohy orgánu pro pojišťovnictví v rámci předcházení krizím a při jejich řízení a řešení.

Článek 28

Delegování úkolů a povinností

1. Příslušné orgány mohou se souhlasem orgánu, na nějž mají být úkoly či povinnosti delegovány, delegovat úkoly a povinnosti na orgán pro pojišťovnictví nebo na jiné příslušné orgány za podmínek stanovených v tomto článku. Členské státy mohou stanovit konkrétní podmínky pro delegování povinností, které musí být splněny dříve, než jejich příslušné orgány uzavřou takové dohody o delegování, a mohou omezit rozsah delegování na to, co je nezbytně nutné pro účinný dohled nad finančními institucemi nebo skupinami působícími přeshraničně.

2. Orgán pro pojišťovnictví povzbuzuje a podporuje delegování úkolů a povinností mezi příslušnými orgány tak, že určí úkoly a povinnosti, které mohou být delegovány nebo prováděny společně, a prosazuje uplatňování osvědčených postupů.

3. Delegování povinností vede k přenesení pravomocí stanovených v aktech uvedených v čl. 1 odst. 2. Postupy, vymáhání a správní a soudní přezkum v souvislosti s delegovanými povinnostmi se řídí právem pověřeného orgánu.

4. Příslušné orgány informují orgán pro pojišťovnictví o dohodách o delegování, které hodlají uzavřít. Tyto dohody uzavřou s účinností nejdříve jeden měsíc poté, kdy je o nich orgán pro pojišťovnictví informován.

Orgán pro pojišťovnictví může vydat stanovisko k plánované dohodě do jednoho měsíce ode dne, kdy je o ní informován.

Orgán pro pojišťovnictví vhodným způsobem zveřejní dohodu o delegování uzavřenou mezi příslušnými orgány, aby o ní byly řádně informovány všechny dotčené strany.

Článek 29

Společná kultura dohledu

1. Orgán pro pojišťovnictví hraje aktivní úlohu při budování společné unijní kultury dohledu a jednotných zásad dohledu, jakož i při zajišťování jednotných postupů a přístupů v rámci celé Unie. Orgán pro pojišťovnictví vykonává alespoň tyto činnosti:

- a) předkládá stanoviska příslušným orgánům;
- b) prosazuje efektivní dvoustrannou a mnohostrannou výměnu informací mezi příslušnými orgány, přičemž plně respektuje příslušná ustanovení o důvěrnosti a ochraně údajů obsažená v příslušných právních předpisech Unie;
- c) přispívá k vypracování vysoce kvalitních a jednotných norem pro dohled, včetně norem pro předkládání zpráv, a mezinárodních účetních standardů v souladu s čl. 1 odst. 3;
- d) přezkoumává uplatňování příslušných regulačních technických norem a prováděcích technických norem přijatých Komisí a obecných pokynů a doporučení vydaných orgánem pro pojišťovnictví a v případě potřeby navrhuje změny; a

e) zavádí odvětvové a meziodvětvové vzdělávací programy, napomáhá výměnám zaměstnanců a vybízí příslušné orgány, aby více využívaly režimy dočasného přidělování pracovníků a jiné nástroje.

2. Orgán pro pojišťovnictví může případně vyvíjet nové praktické nástroje, včetně nástrojů sblížení, na podporu společných přístupů a postupů v oblasti dohledu.

Článek 30

Srovnávací hodnocení činnosti příslušných orgánů

1. Orgán pro pojišťovnictví pravidelně organizuje a provádí srovnávací hodnocení některých nebo všech činností příslušných orgánů, aby ještě více posílil jednotnost výsledků dohledu. K tomuto účelu vypracuje metody, které mu umožní objektivní posouzení a srovnávání jednotlivých hodnocených orgánů. Při provádění srovnávacích hodnocení se zohlední stávající informace a již provedená hodnocení týkající se dotčeného příslušného orgánu.

2. Srovnávací hodnocení mimo jiné zahrnuje posouzení:

- a) přiměřenosti zdrojů a postupů řádného řízení příslušného orgánu, s důrazem na efektivní uplatňování regulačních technických norem a prováděcích technických norem uvedených v člincích 10 až 15 a aktuů uvedených v čl. 1 odst. 2 a na schopnost reagovat na vývoj na trhu;
- b) úrovně sblížení dosažené při uplatňování práva Unie a při výkonu dohledu, včetně regulačních technických norem a prováděcích technických norem, obecných pokynů a doporučení přijatých podle článků 10 až 16, a rozsahu, ve kterém výkon dohledu splňuje cíle stanovené právem Unie;
- c) osvědčených postupů vyvinutých příslušnými orgány, jejichž přijetí může být přínosem pro jiné příslušné orgány.
- d) účinnosti a úrovně shody dosažené, pokud jde o prosazování ustanovení přijatých při provádění práva Unie, včetně správních opatření a sankcí namířených proti odpovědným osobám, jestliže tato ustanovení nejsou plněna;

3. Na základě srovnávacího hodnocení může orgán pro pojišťovnictví vydávat obecné pokyny a doporučení podle článku 16. V souladu s článkem 16 odst. 3 se příslušné orgány vyznaší těmito obecnými pokyny a doporučeními řídit. Orgán pro pojišťovnictví zohlední při vypracovávání návrhů regulačních technických norem nebo prováděcích technických norem v souladu s články 10 až 15 výsledky srovnávacího hodnocení.

4. Orgán pro pojišťovnictví zveřejní osvědčené postupy, které byly určeny v rámci těchto srovnávacích hodnocení. Kromě toho mohou být zveřejněny všechny další výsledky srovnávacích hodnocení, pokud s tím příslušný orgán, který je předmětem srovnávacího hodnocení, souhlasí.

Článek 31

Funkce koordinace

Orgán pro pojišťovnictví plní obecnou úlohu koordinátora mezi příslušnými orgány, zejména v případě, že by nepříznivý vývoj mohl potenciálně ohrozit řádné fungování a integritu finančních trhů nebo stabilitu finančního systému Unie.

Orgán pro pojišťovnictví podporuje koordinovanou reakci Unie, mimo jiné tak, že:

- a) usnadňuje výměnu informací mezi příslušnými orgány;
- b) určuje rozsah a, pokud je to možné a vhodné, ověřuje spolehlivost informací, které by měly být poskytnuty všem dotčeným příslušným orgánům;
- c) na žádost příslušných orgánů nebo z vlastní iniciativy provádí nezávazná zprostředkování, aniž by tím byl dotčen článek 19;
- d) neprodleně informuje ESRB o jakékoli potenciální mimořádné situaci.
- e) přijímá veškerá vhodná opatření v případě vývoje, který může ohrozit fungování finančních trhů s cílem podpořit koordinaci opatření přijatých dotčenými příslušnými orgány.
- f) shromažďuje informace, které získá od příslušných orgánů v souladu s články 21 a 35 v rámci plnění oznamovací povinnosti regulačnímu orgánu u institucí činných ve více než jednom členském státě. Orgán pro pojišťovnictví sdílí tyto informace s dalšími dotčenými příslušnými orgány.

Článek 32

Posuzování tržního vývoje

1. Orgán pro pojišťovnictví sleduje a posuzuje tržní vývoj v oblasti své působnosti a v případě nutnosti informuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovnictví) a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy), ESRB, Evropský parlament, Radu a Komisi o souvisejících trendech na mikrobezpečnostní úrovni, možných rizicích a slabých místech. Orgán pro pojišťovnictví do svého hodnocení zahrne ekonomickou analýzu trhů, v nichž finanční instituce fungují, a hodnocení dopadů možného vývoje trhu na tyto instituce.

2. Ve spolupráci s ESRB orgán pro pojišťovnictví v rámci celé Unie zejména iniciuje a koordinuje posuzování odolnosti finančních institucí vůči nepříznivému tržnímu vývoji. Za tímto účelem vyvine následující metodiky a přístupy, které budou následně používat příslušné orgány:

- a) společné metodiky pro posuzování vlivu hospodářských scénářů na finanční postavení instituce,
- b) společné přístupy ke sdělování výsledků těchto posouzení odolnosti finančních institucí,

c) společné metodiky pro posuzování účinku určitých produktů nebo distribučních procesů na finanční situaci instituce a na informování pojistníků, účastníků penzijních systémů, oprávněných osob a zákazníků.

3. Aniž jsou dotčeny úkoly ESRB stanovené v nařízení (EU) č. 1092/2010, předkládá orgán pro pojišťovnictví tato posouzení trendů, možných rizik a slabých míst v oblasti své působnosti Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a ESRB alespoň jednou ročně a v případě nutnosti častěji.

Orgán pro pojišťovnictví zahrne do posouzení i klasifikaci hlavních rizik a slabých míst a v případě nutnosti doporučí preventivní opatření či opatření k nápravě.

4. Orgán pro pojišťovnictví zajistí odpovídající pokrytí meziodvětvového vývoje, rizik a slabých míst úzkou spoluprací s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovnictví) a Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) prostřednictvím společného výboru.

Článek 33

Mezinárodní vztahy

1. Aniž jsou dotčeny příslušné pravomoci orgánů Unie a členských států, může orgán pro pojišťovnictví navazovat kontakty a uzavírat správní dohody s orgány dohledu, mezinárodními organizacemi a správními orgány třetích zemí. Z dohod nevyplyvají pro Unii a její členské státy žádné právní závazky a ani nebrání členským státům a jejich příslušným orgánům v uzavírání dvoustranných nebo vícestranných dohod s těmito třetími zeměmi.

2. Orgán pro pojišťovnictví napomáhá při přípravě rozhodnutí o rovnocennosti týkajících se režimů dohledu ve třetích zemích v souladu s akty uvedenými v čl. 1 odst. 2.

3. Ve zprávě uvedené v čl. 43 odst. 5 uvede orgán pro pojišťovnictví správní dohody, které byly dohodnuty s mezinárodními organizacemi nebo se správními orgány třetích zemí, a pomoc, která bude poskytována při přípravě rozhodnutí o rovnocennosti.

Článek 34

Další úkoly

1. Na žádost Evropského parlamentu, Rady nebo Komise nebo z vlastní iniciativy může orgán pro pojišťovnictví předkládat Evropskému parlamentu, Radě a Komisi stanoviska ke všem otázkám souvisejícím s jeho oblastí působnosti.

2. Pokud jde o obezřetnostní posuzování fúzí a nabývání účasti v rámci působnosti směrnice 92/49/ES a směrnice 2002/83/ES a 2005/68/ES, ve znění směrnice 2007/44/ES, jež podle těchto směrnic vyžaduje konzultace mezi příslušnými orgány ze dvou nebo více členských států, může orgán pro pojišťovnictví na žádost jednoho z dotčených příslušných orgánů vydat a zveřejnit stanovisko k obezřetnostnímu posouzení, kromě případu posouzení kritérií uvedených v čl. 15b odst. 1 písm. e)

směrnice 92/49/ES, čl. 15b odst. 1 písm. e) směrnice 2002/83/ES a čl. 19a odst. 1 písm. e) směrnice 2005/68/ES. Stanovisko vydá bez prodlení a v každém případě před koncem lhůty pro posouzení v souladu se směrnici 92/49/ES ve znění směrnice 2007/44/ES. Článek 35 se použije v oblastech, ve kterých může orgán pro pojišťovnictví vydávat stanovisko.

Článek 35

Shromažďování informací

1. Příslušné orgány členských států poskytnou orgánu pro pojišťovnictví na jeho žádost veškeré informace nezbytné pro plnění jeho povinností stanovených tímto nařízením, za předpokladu, že mají zákonný přístup k příslušným informacím, a pokud tato žádost o informace je nezbytná vzhledem k povaze dotyčné povinnosti.

2. Orgán pro pojišťovnictví může také požádat o předkládání informací v pravidelném intervalu a ve stanoveném formátu. Pro tyto žádosti se pokud možno použijí jednotné formáty pro předkládání zpráv.

3. Na řádně odůvodněnou žádost příslušného orgánu členského státu mu může orgán pro pojišťovnictví poskytnout veškeré informace, které jsou nezbytné k tomu, aby mohl plnit své povinnosti v souladu s povinností zachovávat služebního tajemství, kterou stanoví příslušné odvětvové právní předpisy a článek 70.

4. Před vyžádáním informací podle tohoto článku a aby se zabránilo zdvojení oznamovací povinnosti orgán pro pojišťovnictví zohlední existující statistiky vypracovávané a šířené Evropským statistickým systémem a Evropským systémem centrálních bank.

5. Jestliže informace nejsou k dispozici nebo je příslušné orgány neposkytnou včas, může orgán pro pojišťovnictví předložit řádně odůvodněnou žádost jiným orgánům dohledu, ministerstvu odpovědnému za finance, pokud má ministerstvo k dispozici obzvláštní informace, národní centrální bance nebo statistickému úřadu dotčeného členského státu.

6. Pokud informace nejsou k dispozici nebo nejsou poskytnuty včas v souladu s odstavci 1 nebo 5, může orgán pro pojišťovnictví předložit řádně odůvodněnou žádost přímo příslušným finančním institucím. Odůvodněná žádost obsahuje vysvětlení, proč jsou informace týkající se příslušných konkrétních finančních institucí nezbytné.

Orgán pro pojišťovnictví informuje dotyčné příslušné orgány o žádostech podle tohoto odstavce 5.

Na žádost orgánu pro pojišťovnictví jsou příslušné orgány orgánu pro pojišťovnictví při shromažďování informací nápomocny.

7. Orgán pro pojišťovnictví může používat důvěrné informace získané podle tohoto článku pouze pro účely plnění svých povinností stanovených tímto nařízením.

Článek 36

Vztahy s ESRB

1. Orgán pro pojišťovnictví úzce a pravidelně spolupracuje s ESRB.

2. Orgán pro pojišťovnictví pravidelně ESRB předkládá včasné informace nezbytné pro plnění jejich úkolů. Jakékoli údaje nezbytné pro plnění těchto úkolů, které nejsou poskytovány v souhrnné podobě, neprodleně poskytne ESRB na její odůvodněnou žádost, jak je stanoveno v článku 15 nařízení (EU) č. 1092/2010. Orgán pro pojišťovnictví ve spolupráci s ESRB zavede odpovídající interní postupy týkající se předávání důvěrných informací, zejména informací o jednotlivých finančních institucích.

3. Po obdržení varování a doporučení ESRB uvedených v článku 16 nařízení (EU) č. 1092/2010 zajistí orgán pro pojišťovnictví příslušná následná opatření podle odstavce 4 a 5.

4. Jakmile orgán pro pojišťovnictví obdrží od ESRB jemu určené varování nebo doporučení, svolá neprodleně zasedání rady orgánů dohledu a posoudí důsledky tohoto varování nebo doporučení pro plnění svých úkolů.

Na základě odpovídajícího rozhodovacího postupu rozhodne o veškerých opatřeních, která přijme v souladu s pravomocemi, jež mu byly svěřeny tímto nařízením, aby vyřešil problémy uvedené ve varováních a doporučeních.

Jestliže orgán pro pojišťovnictví nejedná v souladu s doporučením, vysvětlí ESRB a Radě důvody pro toto jednání.

5. Jestliže orgán pro pojišťovnictví obdrží od ESRB varování nebo doporučení určené příslušnému vnitrostátnímu orgánu dohledu, využije v případě nutnosti pravomocí, jež mu byly svěřeny tímto nařízením, aby zajistil včasná následná opatření.

Jestliže se příjemce nehodlá doporučením ESRB řídit, informuje o tom radu orgánů dohledu a projedná s ní důvody svého jednání.

Pokud příslušný orgán informuje Radu a ESRB podle článku 17 nařízení (EU) č. 1092/2010, vezme při tom patřičně v úvahu názory rady orgánů dohledu.

6. Při plnění svých úkolů stanovených tímto nařízením přihlíží orgán pro pojišťovnictví v nejvyšší možné míře k varováním a doporučením ESRB.

Článek 37

Skupina subjektů působících v oblasti pojištění a zajištění a skupina subjektů působících v oblasti zaměstnaneckého penzijního pojištění

1. Na podporu konzultací se subjekty působícími v oblastech souvisejících s úkoly orgánu pro pojišťovnictví se zřídí skupina subjektů působících v oblasti pojištění a zajištění a skupina subjektů působících v oblasti zaměstnaneckého penzijního pojištění (společně dále jen "skupiny subjektů"). Se skupinami subjektů se konzultují opatření přijímaná v souladu s články 10 až 15 týkající se regulačních technických norem a prováděcích

technických norem a v případě, že se nevztahují na jednotlivé finanční instituce, s článkem 16 týkajícím se obecných pokynů a doporučení. Pokud má být v naléhavých případech přijata opatření a konzultace není možná, jsou skupiny subjektů co nejdříve informovány.

Skupiny subjektů zasedají alespoň čtyřikrát ročně. Mohou společně projednávat oblasti společného zájmu a navzájem se informují o dalších projednaných tématech.

Členové jedné skupiny subjektů mohou být současně i členy skupiny druhé.

2. Skupina subjektů působících v oblasti pojištění a zajištění se skládá ze 30 členů, kteří rovnoměrně zastupují ujednání pojišťovny a zajišťovny a zprostředkovatele pojištění působící v Unii, ze zástupců jejich zaměstnanců, jakož i ze spotřebitelů, uživatelů služeb pojištění a zajištění a představitelů malých a středních podniků a představitelů příslušných profesních sdružení. Nejméně pět jejich členů tvoří nezávislí špičkoví akademičtí pracovníci. Deset jejich členů zastupuje pojišťovny, zajišťovny nebo zprostředkovatele pojištění a tři z nich zastupují družstevní a vzájemné pojišťovny a zajišťovny.

3. Skupina subjektů působících v oblasti zaměstnaneckého penzijního pojištění se skládá z 30 členů, kteří rovnoměrně zastupují instituce zaměstnaneckého penzijního pojištění působící na území Unie, zástupce jejich zaměstnanců, zástupce oprávněných osob, zástupce malých a středních podniků a představitelů příslušných profesních sdružení. Nejméně pět jejich členů tvoří nezávislí špičkoví akademičtí pracovníci. Deset jejich členů zastupuje instituce zaměstnaneckého penzijního pojištění.

4. Členy skupin subjektů jmenuje rada orgánů dohledu na návrh příslušných subjektů. Při svém rozhodování zajišťuje rada orgánů dohledu v největším možném rozsahu odpovídající geografickou rovnováhu a rovné zastoupení mužů a žen, jakož i jednotlivých subjektů z celé Unie.

5. Orgán pro pojišťovnictví poskytne veškeré nezbytné informace, s výhradou služebního tajemství podle článku 70, a zajišťuje pro skupiny subjektů potřebnou podporu sekretariátu. Členům skupin subjektů zastupujícím neziskové organizace, s výjimkou zástupců finančních institucí, bude poskytnuta odpovídající náhrada. Skupiny mohou zřizovat pracovní skupiny k technickým otázkám. Funkční období členů skupin subjektů je dva a půl roku a po jeho uplynutí proběhne nově výběrové řízení.

Členové skupin subjektů mohou ve funkci působit dvě po sobě jdoucí funkční období.

6. Skupiny subjektů předkládají stanoviska a radí orgánu pro pojišťovnictví ve všech otázkách souvisejících s úkoly orgánu pro pojišťovnictví, se zvláštním zaměřením na úkoly uvedené v člancích 10 až 16 a člancích 29, 30 a 32.

7. Skupiny subjektů přijmou dvoutřetinovou většinou svých členů svůj jednací řád.

8. Orgán pro pojišťovnictví zveřejní stanoviska a rady skupin subjektů a výsledky konzultací s těmito skupinami.

Článek 38

Ochranná opatření

1. Orgán pro pojišťovnictví zajistí, aby žádné rozhodnutí přijaté podle článků 18 nebo 19 nijak nezasahovalo do fiskálních pravomocí členských států.

2. Jestliže se členský stát domnívá, že rozhodnutí přijaté podle čl. 19 odst. 3 zasahuje do jeho fiskálních pravomocí, může orgánu pro pojišťovnictví a Komisi do dvou týdnů ode dne, kdy je rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví sděleno příslušnému orgánu, oznámit, že příslušný orgán nebude rozhodnutí uplatňovat.

Ve svém oznámení členský stát jednoznačně a konkrétně vysvětlí, z jakých důvodů a jakým způsobem rozhodnutí zasahuje do jeho fiskálních pravomocí.

V případě takového oznámení se rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví pozastavuje.

Do jednoho měsíce od oznámení členského státu orgán pro pojišťovnictví informuje členský stát, zda své rozhodnutí potvrzuje, pozměňuje, či zrušuje. Je-li rozhodnutí potvrzeno nebo pozměněno, orgán pro pojišťovnictví uvede, že fiskální pravomocí nejsou dotčeny.

Jestliže orgán pro pojišťovnictví své rozhodnutí potvrdí, rozhodne Rada většinou odevzdaných hlasů na jednom ze svých zasedání do dvou měsíců ode dne, kdy orgán pro pojišťovnictví informoval členský stát ve smyslu čtvrtého pododstavce, o tom, zda se rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví potvrzuje.

Jestliže Rada po posouzení záležitosti nepotvrdí rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví svým rozhodnutím podle pátého pododstavce, rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví se zrušuje.

3. Jestliže se členský stát domnívá, že rozhodnutí přijaté podle čl. 18 odst. 3 zasahuje do jeho fiskálních pravomocí, může orgánu pro pojišťovnictví, Komisi a Radě do tří pracovních dnů ode dne, kdy je rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví sděleno příslušnému orgánu, oznámit, že příslušný orgán nebude rozhodnutí uplatňovat.

Ve svém oznámení členský stát jednoznačně a konkrétně vysvětlí, z jakých důvodů a jakým způsobem rozhodnutí zasahuje do jeho fiskálních pravomocí.

V případě takového oznámení se rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví pozastavuje.

Do deseti pracovních dnů Rada svolá zasedání a prostou většinou svých členů rozhodne o tom, zda se rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví zrušuje.

Jestliže Rada po posouzení záležitosti nezruší rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví svým rozhodnutím podle čtvrtého pododstavce, pozastavení rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví se ukončuje.

4. Jestliže Rada přijala v souladu s odstavcem 3 rozhodnutí nezrušit rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví podle čl. 18 odst. 3 a dotčený členský stát se stále domnívá, že toto rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví zasahuje do jeho fiskálních pravomocí, může to členský stát oznámit Komisi a orgánu pro pojišťovnictví a požádat Radu, aby záležitost znovu posoudila. Dotčený členský stát jasně odůvodní, proč s rozhodnutím Rady nesouhlasí.

Do čtyř týdnů od oznámení podle prvního pododstavce Rada potvrdí své původní rozhodnutí nebo přijme nové rozhodnutí podle odstavce 3.

Uvedenou lhůtu čtyř týdnů může Rada prodloužit o další čtyři týdny, vyžadují-li to zvláštní okolnosti případu.

5. Jakékoli zneužití tohoto článku, zejména v souvislosti s rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví, které nemá významný nebo zásadní fiskální dopad, je zakázáno jakožto neslučitelné s vnitřním trhem.

Článek 39

Rozhodovací postupy

1. Před přijetím rozhodnutí podle tohoto nařízení oznámí orgán pro pojišťovnictví všem zamýšleným adresátům rozhodnutí svůj úmysl přijmout rozhodnutí a stanoví lhůtu, ve které může adresát rozhodnutí vyjádřit své stanovisko v dané záležitosti, přičemž vezme plně v úvahu naléhavost, složitost a možné důsledky záležitosti. Totéž platí obdobně v případě doporučení, jak je uvedeno v čl. 17 odst. 3.

2. Rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví obsahuje důvody, ze kterých vychází.

3. Adresáti rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví jsou informováni o opravných prostředcích, které mají podle tohoto nařízení k dispozici.

4. Jestliže orgán pro pojišťovnictví přijme rozhodnutí podle čl. 18 odst. 3 nebo 4, přezkoumává toto rozhodnutí v přiměřených intervalech.

5. Rozhodnutí přijatá orgánem pro pojišťovnictví podle článků 17, 18 nebo 19 se zveřejňují, přičemž se uvádí totožnost dotčeného příslušného orgánu nebo finanční instituce a hlavní obsah rozhodnutí, ledaže je takové zveřejnění v rozporu s oprávněnými zájmy finančních institucí na ochraně jejich obchodního tajemství nebo by mohlo vážně ohrozit správné fungování a integritu finančních trhů nebo stabilitu celého finančního systému Unie nebo jeho části.

KAPITOLA III

ORGANIZACE

ODDÍL I

Rada orgánů dohledu

Článek 40

Složení

1. Členy rady orgánů dohledu jsou:

- a) předseda, který nemá hlasovací právo,
- b) vedoucí představitelé vnitrostátních orgánů členských států odpovědní za dohled nad finančními institucemi, kteří se osobně setkávají nejméně dvakrát za rok;
- c) jeden zástupce Komise, který nemá hlasovací právo,
- d) jeden zástupce ESRB, který nemá hlasovací právo,
- e) jeden zástupce každého ze dvou ostatních evropských orgánů dohledu, přičemž tento zástupce nemá hlasovací právo.

2. Rada orgánů dohledu pravidelně svolává setkání se skupinami subjektů, nejméně dvakrát ročně.

3. Každý příslušný orgán odpovídá za jmenování náhradníka z řad svých vedoucích zaměstnanců, který může nahradit člena rady orgánů dohledu uvedeného v odst. 1 písm. b) v případě, že se tento člen nemůže zasedání rady orgánů dohledu zúčastnit.

4. V členských státech, v nichž existuje více než jeden orgán odpovědný za dohled podle tohoto nařízení, se tyto orgány dohodnou na společném zástupci. Pokud však věc projednávána radou orgánů dohledu nespadá do příslušnosti vnitrostátního orgánu zastupovaného členem podle odst. 1 písm. b), může být tento člen doprovázen zástupcem z příslušného vnitrostátního orgánu, přičemž tento zástupce nemá hlasovací právo.

5. Rada orgánů dohledu může dle vlastního rozhodnutí připustit účast pozorovatelů.

Zasedání rady orgánů dohledu se může zúčastnit výkonný ředitel, přičemž nemá hlasovací právo.

Článek 41

Vnitřní výbory a odborné skupiny

1. Rada orgánů dohledu může zřizovat vnitřní výbory nebo odborné skupiny ke konkrétním úkolům, které vykonává, a může pověřit určitými jednoznačně vymezenými úkoly a rozhodnutími vnitřní výbory nebo odborné skupiny, správní radu nebo předsedu.

2. Pro účely článku 19 svolá rada orgánů dohledu nezávislou odbornou skupinu, která má pomoci spor nestranně urovnat, přičemž tuto skupinu tvoří předseda a dva členové rady orgánů dohledu, kteří nezastupují příslušné orgány, jež jsou účastníky sporu, a kteří na sporu nemají žádný zájem ani nejsou nijak přímo spjati s dotčenými příslušnými orgány.

3. S výhradou čl. 19 odst. 2 odborná skupina navrhne rozhodnutí ke konečnému přijetí radou orgánů dohledu postupem podle čl. 44 odst. 1 třetího pododstavce.

4. Rada orgánů dohledu přijme jednací řád odborné skupiny uvedené v odstavci 2.

Článek 42

Nezávislost

Při provádění úkolů stanovených tímto nařízením vystupují předseda a členové rady orgánů dohledu s hlasovacím právem nezávisle a objektivně ve výlučném zájmu Unie jako celku a nevyžadují ani nepřijímají pokyny od orgánů či institucí Unie, vlády členských států ani od jiných veřejných či soukromých subjektů.

Členské státy, orgány Unie ani žádný jiný veřejný či soukromý subjekt se nesmí snažit ovlivňovat členy rady orgánů dohledu při plnění jejich úkolů.

Článek 43

Úkoly

1. Rada orgánů dohledu udává směr pro práci orgánů pro pojišťovnictví a přijímá rozhodnutí podle kapitoly II.
2. Rada orgánů dohledu přijímá stanoviska, doporučení a rozhodnutí a poskytuje rady podle kapitoly II.
3. Rada orgánů dohledu jmenuje předsedu.
4. Rada orgánů dohledu každý rok před 30. zářím přijme na základě návrhu správní rady pracovní program orgánů pro pojišťovnictví pro následující rok a předloží jej pro informaci Evropskému parlamentu, Radě a Komisi.

Pracovní program se přijímá, aniž je dotčen roční rozpočtový proces, a zveřejňuje se.

5. Rada orgánů dohledu přijme na základě návrhu správní rady výroční zprávu o činnosti orgánů pro pojišťovnictví, včetně výkonu funkce předsedy, vycházející z návrhu zprávy podle čl. 53 odst. 7 a do 15. června každého roku tuto zprávu předloží Evropskému parlamentu, Radě, Komisi, Účetnímu dvoru a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru. Zpráva se zveřejňuje.

6. Rada orgánů dohledu přijme víceletý pracovní program orgánů pro pojišťovnictví a předloží jej pro informaci Evropskému parlamentu, Radě a Komisi.

Víceletý pracovní program se přijímá, aniž je dotčen roční rozpočtový proces, a zveřejňuje se.

7. Rada orgánů dohledu přijímá rozpočet podle článku 63.
8. Rada orgánů dohledu má kárné pravomoci vůči předsedovi a výkonnému řediteli a může je odvolat z funkce podle čl. 48 odst. 5 v případě předsedy a čl. 51 odst. 5 v případě výkonného ředitele.

Článek 44

Rozhodování

1. Rozhodnutí rady orgánů dohledu jsou přijímána prostou většinou členů. Každý člen rady má jeden hlas.

Pokud jde o akty uvedené v člancích 10 až 16 a opatření a rozhodnutí přijímaná podle čl. 9 odst. 5 třetího pododstavce a kapitoly VI, přijímá rada orgánů dohledu, odchýlně od prvního pododstavce tohoto odstavce,

rozhodnutí kvalifikovanou většinou svých členů v souladu s čl. 16 odst. 4 Smlouvy o Evropské unii a článkem 3 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních.

Pokud jde o rozhodnutí v souladu s čl. 19 odst. 3, rozhodnutí navržená odbornou skupinou se v případě rozhodnutí přijímaných orgánem dohledu nad skupinou považují za přijatá, jsou-li schválena prostou většinou členů rady orgánů dohledu, ledaže by je zamítli členové zastupující blokační menšinu hlasů uvedenou v čl. 16 odst. 4 Smlouvy o Evropské unii a v článku 3 Protokolu č. 36 o přechodných ustanoveních.

U všech ostatních rozhodnutí podle čl. 19 odst. 3 se rozhodnutí navržená odbornou skupinou přijímají prostou většinou členů rady orgánů dohledu. Každý člen má jeden hlas.

2. Zasedání rady orgánů dohledu svolává předseda z vlastního podnětu nebo na žádost třetiny členů rady orgánů dohledu a rovněž jim předsedá.

3. Rada orgánů dohledu přijme a zveřejní svůj jednací řád.

4. Jednací řád podrobně stanoví postup hlasování, včetně případných pravidel pro usnášedischopnost. Členové bez hlasovacího práva a pozorovatelé, s výjimkou předsedy a výkonného ředitele, se neúčastní diskuzí rady orgánů dohledu o jednotlivých finančních institucích, pokud článek 75 odst. 3 nebo akty uvedené v čl. 1 odst. 2 nestanoví jinak.

ODDÍL 2

správní rada

Článek 45

Složení

1. Správní radu tvoří předseda a šest členů rady orgánů dohledu zvolených jejími členy s hlasovacím právem.

S výjimkou předsedy má každý člen správní rady náhradníka, který jej může nahradit v případě, že se tento člen nemůže zúčastnit zasedání správní rady.

Funkční období členů volených radou orgánů dohledu je dva a půl roku. Může být jednou prodlouženo. Složení správní rady musí být vyvážené a úměrné a musí odrážet složení Unie jako celku. Mandáty se musejí překrývat a použije se vhodný postup pro rotaci členů.

2. Rozhodnutí správní rady se přijímají většinou všech přítomných členů. Každý člen má jeden hlas.

Zasedání správní rady se účastní výkonný ředitel a zástupce Komise, přičemž tyto osoby nemají hlasovací právo.

Zástupce Komise má hlasovací právo v záležitostech uvedených v článku 63.

Správní rada přijme a zveřejní svůj jednací řád.

3. Zasedání správní rady svolává předseda z vlastní iniciativy nebo na žádost alespoň třetiny členů řídicí rady a rovněž jim předsedá.

Zasedání správní rady se koná před každým zasedáním rady orgánů dohledu a tak často, jak to správní rada považuje za nutné. Zasedání správní rady se koná alespoň pětkrát ročně.

4. Členům správní rady mohou být v rámci ustanovení jednacího řádu nápomocni poradci či odborníci. Členové bez hlasovacího práva s výjimkou výkonného ředitele se v rámci řídicí rady neúčastní jednání týkajícího se jednotlivých finančních institucí.

Článek 46

Nezávislost

Členové správní rady vystupují nezávisle a objektivně ve výlučném zájmu Unie jako celku a nevyžadují ani nepřijímají pokyny od orgánů či institucí Unie, od vlád členských států ani od jiných veřejných či soukromých subjektů.

Členské státy, orgány či instituce Unie, ani žádný jiný veřejný či soukromý subjekt se nesmí snažit ovlivňovat člena správní rady při plnění jejich úkolů.

Článek 47

Úkoly

1. Správní rada zajišťuje, aby orgán pro pojišťovnictví plnil svou úlohu a úkoly svěřené mu tímto nařízením.

2. Správní rada navrhuje radě orgánů dohledu k přijetí roční a víceletý pracovní program.

3. Správní rada uplatňuje své rozpočtové pravomoci podle článků 63 a 64.

4. Správní rada přijme plán personální politiky orgánu pro pojišťovnictví a podle čl. 68 odst. 2 i nezbytná opatření pro provádění služebního řádu úředníků Evropských společenství (dále jen "služební řád").

5. Správní rada přijme zvláštní ustanovení o právu na přístup k dokumentům orgánu pro pojišťovnictví podle článku 72.

6. Správní rada navrhne výroční zprávu o činnosti orgánu pro pojišťovnictví, včetně výkonu funkce předsedy, vycházející z návrhu zprávy podle čl. 53 odst. 7 a předloží ji ke schválení radě orgánů dohledu.

7. Správní rada přijme a zveřejní svůj jednací řád.

8. Správní rada jmenuje a odvolává členy odvolacího senátu podle čl. 58 odst. 3 a 5.

ODDÍL 3

Předseda

Článek 48

Jmenování a úkoly

1. Orgán pro pojišťovnictví zastupuje předseda, kterým je nezávislý odborník zaměstnaný na plný úvazek.

Předseda odpovídá za přípravu práce rady orgánů dohledu a předsedá zasedáním rady orgánů dohledu i správní rady.

2. Předsedu jmenuje rada orgánů dohledu po otevřeném výběrovém řízení na základě zásluh, dovedností, znalostí o finančních institucích a trzích a zkušeností s dohledem nad finančním trhem a regulací.

Evropský parlament se po slyšení kandidáta vybraného radou orgánů dohledu může vyslovit proti jmenování vybrané osoby, a to předtím, než se tento kandidát ujme svých povinností a do jednoho měsíce od jeho výběru radou orgánů dohledu.

Rada orgánů dohledu dále zvolí ze svých členů náhradníka, který vykonává funkci předsedy v jeho nepřítomnosti. Tento náhradník nesmí být zvolen z řad členů správní rady.

3. Funkční období předsedy činí pět let a může být jednou prodlouženo.

4. Během devíti měsíců před uplynutím pětiletého funkčního období předsedy rada orgánů dohledu vyhodnotí:

a) výsledky dosažené v prvním funkčním období a způsob jejich dosažení,

b) povinnosti a potřeby orgánu pro pojišťovnictví v nadcházejících letech.

Rada orgánů dohledu může s přihlédnutím k hodnocení jednou prodloužit funkční období předsedy, přičemž toto prodloužení musí být potvrzeno Evropským parlamentem.

5. Předseda může být odvolán z funkce pouze Evropským parlamentem na základě rozhodnutí rady orgánů dohledu.

Předseda nesmí radě orgánů dohledu bránit v jednání o záležitostech, které se předsedy týkají, zejména o nutnosti jeho odvolání, a projednávání takové záležitosti se neúčastní.

Článek 49

Nezávislost

Aniž je dotčena úloha rady orgánů dohledu ve vztahu k úkolům předsedy, předseda nevyžaduje ani nepřijímá pokyny od orgánů či institucí Unie, od vlád členských států ani od jiných veřejných či soukromých subjektů.

Členské státy, orgány či instituce Unie ani žádný jiný veřejný či soukromý subjekt se nesmí snažit ovlivňovat předsedu při plnění jeho úkolů.

V souladu se služebním řádem podle článku 68 je předseda po skončení svého funkčního období nadále povinen jednat čestně a uvážlivě při přijímání určitých funkcí a výhod.

Článek 50

Zpráva o činnosti

1. Evropský parlament a Rada mohou vyzvat předsedu nebo jeho náhradníka, aby vystoupil s prohlášením, přičemž se plně respektuje nezávislost předsedy. Předseda vystoupí před Evropským parlamentem s prohlášením a zodpoví veškeré otázky poslanců Parlamentu, kdykoli je o to požádán.

2. Na žádost Evropského parlamentu předkládá předseda písemnou zprávu o hlavních činnostech orgánu pro pojišťovnictví, a to nejméně 15 dní před svým vystoupením s prohlášením uvedeným v odstavci 1.

3. Kromě informací uvedených v člancích 11 až 18, 20 a 33 zpráva dále obsahuje veškeré relevantní informace, o něž Evropský parlament požádá případ od případu.

ODDÍL 4

Výkonný ředitel

Článek 51

Jmenování

1. Orgán pro pojišťovnictví řídí výkonný ředitel, kterým je nezávislý odborník zaměstnaný na plný úvazek.

2. Výkonného ředitele jmenuje rada orgánů dohledu po otevřeném výběrovém řízení na základě zásluh, dovedností, znalostí o finančních institucích a trzích, zkušeností s finančním dohledem a regulací a zkušeností s řízením, poté co jeho jmenování potvrdí Evropský parlament.

3. Funkční období výkonného ředitele činí pět let a může být jednou prodlouženo.

4. Během devíti měsíců před uplynutím pětiletého funkčního období výkonného ředitele rada orgánů dohledu zhodnotí zejména:

- a) výsledky dosažené v prvním funkčním období a způsob jejich dosažení,
- b) povinnosti a potřeby orgánu pro pojišťovnictví v nadcházejících letech.

Rada orgánů dohledu může s přihlédnutím k hodnocení uvedenému v prvním pododstavci jednou prodloužit funkční období výkonného ředitele.

5. Výkonný ředitel může být odvolán z funkce pouze rozhodnutím rady orgánů dohledu.

Článek 52

Nezávislost

Aniž by byla dotčena příslušná úloha správní rady a rady orgánů dohledu ve vztahu k úkolům výkonného ředitele, výkonný ředitel nevyžaduje ani nepřijímá pokyny od

orgánů a institucí Unie, od vlád členských států ani od jiných veřejných či soukromých subjektů.

Členské státy, orgány či instituce Unie ani žádný jiný veřejný či soukromý subjekt se nesmí snažit ovlivňovat výkoného ředitele při plnění jeho úkolů.

V souladu se služebním řádem podle článku 68 je výkonný ředitel po skončení svého funkčního období nadále povinen jednat čestně a uvážlivě při přijímání určitých funkcí a výhod.

Článek 53

Úkoly

1. Výkonný ředitel je odpovědný za řízení orgánu pro pojišťovnictví a připravuje činnost správní rady.

2. Výkonný ředitel je odpovědný za provádění ročního pracovního programu orgánu pro pojišťovnictví pod vedením rady orgánů dohledu a pod dohledem správní rady.

3. Výkonný ředitel přijme nezbytná opatření, zejména pokud jde o přijetí vnitřních předpisů a zveřejňování oznámení, aby zajistil fungování orgánu pro pojišťovnictví v souladu s tímto nařízením.

4. Výkonný ředitel vypracuje víceletý pracovní program uvedený v čl. 47 odst. 2.

5. Výkonný ředitel každý rok do 30. června připraví pracovní program na následující rok uvedený v čl. 47 odst. 2.

6. Výkonný ředitel podle článku 63 vypracuje předběžný návrh rozpočtu orgánu pro pojišťovnictví a podle článku 64 plní rozpočet orgánu pro pojišťovnictví.

7. Výkonný ředitel každý rok vypracuje návrh zprávy, která obsahuje část týkající se činnosti orgánu pro pojišťovnictví v oblasti regulace a dohledu a část týkající se finančních a správních záležitostí.

8. Pokud jde o zaměstnance orgánu pro pojišťovnictví, vykonává výkonný ředitel pravomoci stanovené v článku 68 a řídí personální záležitosti.

KAPITOLA IV

SPOLEČNÉ ORGÁNY EVROPSKÝCH ORGÁNŮ DOHLEDU

ODDÍL 1

Společný výbor evropských orgánů dohledu

Článek 54

Zřízení

1. Zřizuje se Společný výbor evropských orgánů dohledu (dále jen "společný výbor").

2. Společný výbor slouží jako fórum, v jehož rámci orgán pro pojišťovnictví pravidelně a úzce spolupracuje a

zajišťuje jednotný meziodvětvový přístup s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví) a Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy), zejména pokud jde o:

- finanční konglomeráty;
- účetnictví a audit;
- analýzu mikrobezpečnostního dohledu meziodvětvového vývoje, rizik a slabých míst s ohledem na finanční stabilitu;
- retailové investiční produkty;
- opatření proti praní špinavých peněz; a
- výměnu informací s ESRB a rozvoj vztahů mezi ESRB a evropskými orgány dohledu.

3. Evropské orgány dohledu poskytnou společnému výboru zaměstnance, kteří plní funkci sekretariátu. Orgán pro pojišťovnictví přispívá dostatečnými zdroji na administrativní a provozní výdaje a výdaje na infrastrukturu.

4. V případě, že se činnost finanční instituce dotýká několika odvětví, řeší společný výbor spory v souladu s článkem 56.

Článek 55

Složení

1. Společný výbor se skládá z předsedů evropských orgánů dohledu a z předsedy podvýboru zřízeného podle článku 57.

2. Výkonný ředitel, zástupce Komise a zástupce ESRB jsou zváni na zasedání společného výboru i podvýborů uvedených v článku 57 jako pozorovatelé.

3. Předseda společného výboru je jmenován na základě každoroční rotace z předsedů evropských orgánů dohledu. Předseda společného výboru je místopředsedou ESRB.

4. Společný výbor přijme a zveřejní svůj jednací řád. Tento řád může stanovit, kdo se může dále účastnit zasedání společného výboru.

Zasedání společného výboru se koná alespoň jednou za dva měsíce.

Článek 56

Společné postoje a společné akty

V rozsahu svých úkolů podle kapitoly II a v příslušných oblastech zejména s ohledem na provádění směrnice 2002/87/ES zaujme orgán pro pojišťovnictví, podle situace, společný postoj s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví) a s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy).

Akty podle článků 10 až 15, 17, 18 nebo 19 tohoto nařízení ve vztahu k provádění směrnice 2002/87/ES a

jiných aktů Unie uvedených v čl. 1 odst. 2, které spadají také do oblasti působnosti Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví) nebo Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy), se přijímají podle situace souběžně orgánem pro pojišťovnictví, Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví) a Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy).

Článek 57

Podvýbory

1. Pro účely článku 56 se zřídí podvýbor pro finanční konglomeráty společného výboru.

2. Tento podvýbor se skládá z osob uvedených v čl. 55 odst. 1 a jednoho zástupce stávajících zaměstnanců z řad vedoucích pracovníků dotčeného příslušného orgánu z každého členského státu.

3. Podvýbor si zvolí ze svých členů předsedu, který je současně členem společného výboru.

4. Společný výbor může zřizovat další podvýbory.

ODDÍL 2

Odvolací senát

Článek 58

Složení a fungování

1. Odvolací senát je společným orgánem evropských orgánů dohledu.

2. Odvolací senát tvoří šest členů a šest náhradníků, kterými jsou fyzické osoby těšící se velké vážnosti v odborných kruzích a s prokázanými příslušnými znalostmi a odbornými zkušenostmi na dostatečně vysoké úrovni, včetně zkušeností v oblasti dohledu, v odvětví bankovníctví, pojišťovnictví, zaměstnaneckého penzijního pojištění, trhů cenných papírů nebo jiných finančních služeb, avšak nikoli současnými zaměstnanci příslušných orgánů nebo jiných vnitrostátních orgánů nebo orgánů Unie, jež se podílejí na činnosti orgánu pro pojišťovnictví. Odvolací senát musí mít dostatečné právnícké znalosti pro poskytování odborných právních rad týkajících se zákonnosti výkonu pravomocí orgánu pro pojišťovnictví.

Odvolací senát určí svého předsedu.

3. Dva členy odvolacího senátu a dva náhradníky jmenuje správní rada orgánu pro pojišťovnictví ze seznamu kandidátů navrženého Komisí na základě veřejné výzvy k vyjádření zájmu zveřejněné v Úředním věstníku Evropské unie a po poradě s radou orgánů dohledu.

Ostatní členové jsou jmenováni podle nařízení (EU) č. 1093/2010 a nařízení (EU) č. 1095/2010.

4. Funkční období členů odvolacího senátu je pět let. Toto období může být jednou prodlouženo.

5. Člen odvolacího senátu jmenovaný správní radou orgánu pro pojišťovnictví nesmí být během svého funkčního období odvolán, s výjimkou případu, kdy se dopustil vážného porušení úředních povinností a správní rada po poradě s radou orgánů dohledu v tomto smyslu vydala rozhodnutí.

6. Rozhodnutí odvolacího senátu se přijímají většinou alespoň čtyř z jeho šesti členů. Pokud se na napadené rozhodnutí vztahuje oblast působnosti tohoto nařízení, tato rozhodující většina čtyř členů musí zahrnovat nejméně jednoho ze dvou členů odvolacího senátu jmenovaných orgánem pro pojišťovnictví.

7. Odvolací senát svolává jeho předseda vždy, když je to nutné.

8. Evropské orgány dohledu zajistí pro odvolací senát prostřednictvím společného výboru odpovídající provozní podporu a podporu sekretariátu.

Článek 59

Nezávislost a nestrannost

1. Členové odvolacího senátu jsou ve svém rozhodování nezávislí. Nejsou vázání žádnými pokyny. Nesmějí ve vztahu k orgánu pro pojišťovnictví, jeho správní radě ani jeho radě orgánů dohledu vykonávat žádné jiné funkce.

2. Členové odvolacího senátu se nesmí účastnit žádného odvolacího řízení, pokud na něm mají jakýkoli osobní zájem nebo pokud dříve působili jako zástupci některého z účastníků řízení nebo pokud se podíleli na rozhodnutí, které je předmětem odvolání.

3. Člen odvolacího senátu informuje odvolací senát, domnívá-li se, že by se některý člen z některého z důvodů uvedených v odstavcích 1 a 2 nebo z jakéhokoli jiného důvodu neměl účastnit odvolacího řízení.

4. Proti účasti člena odvolacího senátu může být kterýmkoli účastníkem odvolacího řízení vznesena námitka z jakéhokoli důvodu uvedeného v odstavcích 1 a 2 nebo z důvodu podezření z podjatosti.

Námitka se nesmí zakládat na státní příslušnosti členů a je nepřijatelná, učinil-li účastník odvolacího řízení, vědom si důvodu pro námitku, v odvolacím řízení kromě vznesení námitky proti složení odvolacího senátu další procesní úkon.

5. V případech uvedených v odstavcích 1 a 2 rozhodne odvolací senát o dalším postupu bez účasti dotyčného člena.

Za účelem přijetí uvedeného rozhodnutí je dotyčný člen nahrazen v odvolacím senátu svým náhradníkem. Pokud se náhradník nenachází v obdobné situaci, vybere předseda náhradu z dostupných náhradníků.

6. Členové odvolacího senátu se zavazují jednat nezávisle a ve veřejném zájmu.

Za tímto účelem učiní prohlášení o závazcích a prohlášení o zájmech, v němž uvedou jakékoli přímé nebo nepřímé zájmy, které by mohly být na újmu jejich

nezávislosti, nebo že žádné zájmy, které by mohly být na újmu jejich nezávislosti, neexistují.

Tato prohlášení se zveřejňují a jsou činěna každý rok a v písemné podobě.

KAPITOLA V

OPRAVNÉ PROSTŘEDKY

Článek 60

Odvolání

1. Jakákoli fyzická nebo právnická osoba nebo příslušný orgán mohou podat odvolání proti rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví uvedenému v článku 17, 18 nebo 19 či jinému rozhodnutí přijatému orgánem pro pojišťovnictví v souladu s akty Unie uvedenými v čl. 1 odst. 2, které je určeno této osobě, nebo proti rozhodnutí, které se této osoby bezprostředně a přímo dotýká, i když je určeno jiné osobě.

2. Odvolání a jeho odůvodnění se podává písemně orgánu pro pojišťovnictví do dvou měsíců ode dne oznámení rozhodnutí dotyčné osobě, nebo pokud k oznámení nedošlo, do dvou měsíců ode dne, kdy orgán pro pojišťovnictví své rozhodnutí zveřejnil.

Odvolací senát rozhodne o odvolání do dvou měsíců ode dne podání odvolání.

3. Odvolání podané podle odstavce 1 nemá odkladný účinek.

Odvolací senát však může pozastavit uplatňování rozhodnutí, proti němuž bylo odvolání podáno, pokud to podle jeho názoru okolnosti vyžadují.

4. Je-li odvolání přípustné, odvolací senát přezkoumá, zda je odvolání opodstatněné. V ve stanovených lhůtách vyzve účastníky odvolacího řízení k podání vyjádření k jeho oznámením nebo sdělením ostatních účastníků odvolacího řízení. Účastníci odvolacího řízení mají právo na ústní vyjádření.

5. Odvolací senát může potvrdit rozhodnutí přijaté příslušným orgánem orgánu pro pojišťovnictví nebo věc postoupit příslušnému orgánu pro pojišťovnictví. Tento orgán bude vázán rozhodnutím odvolacího senátu a přijme pozměněné rozhodnutí týkající se dané věci.

6. Odvolací senát přijme a zveřejní svůj jednacím řád.

7. Rozhodnutí odvolacího senátu musí obsahovat odůvodnění a orgán pro pojišťovnictví je zveřejní.

Článek 61

Žaloby u Soudního dvora Evropské unie

1. Proti rozhodnutí odvolacího senátu nebo v případech, v nichž odvolání k odvolacímu senátu není možné, proti rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví lze podle článku 263 Smlouvy o fungování EU podat žalobu u Soudního dvora Evropské unie.

2. V souladu s článkem 263 Smlouvy o fungování EU mohou členské státy a orgány Unie, jakož i jakákoli fyzická nebo právnická osoba podat proti rozhodnutí orgánu pro pojišťovnictví žalobu u Soudního dvora Evropské unie.

3. V případě, že orgán pro pojišťovnictví má povinnost jednat a nevydá rozhodnutí, lze u Soudního dvora Evropské unie podat žalobu pro nečinnost podle článku 265 Smlouvy o fungování EU.

4. Orgán pro pojišťovnictví musí přijmout opatření nezbytná k zajištění souladu s rozsudkem Soudního dvora Evropské unie.

KAPITOLA VI

FINANČNÍ USTANOVENÍ

Článek 62

Rozpočet orgánu pro pojišťovnictví

1. Příjmy orgánu pro pojišťovnictví, evropského subjektu v souladu s článkem 185 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství [50] (dále jen "finanční nařízení"), tvoří v různých kombinacích především:

a) povinné příspěvky vnitrostátních orgánů příslušných k provádění dohledu nad finančními institucemi, které se vybírají podle vzorce založeného na vážení hlasů podle čl. 3 odst. 3 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních. Pro účely tohoto článku se čl. 3 odst. 3 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních bude uplatňovat i po uplynutí v něm stanovené lhůty 31. října 2014;

b) dotace Unie ze souhrnného rozpočtu Evropské unie (odíl Komise);

c) poplatky placené orgánu pro pojišťovnictví v případech stanovených příslušnými nástroji práva Unie.

2. Výdaje orgánu pro pojišťovnictví zahrnují alespoň výdaje na zaměstnance, odměny, správu, infrastrukturu, odborné vzdělávání a provoz.

3. Příjmy a výdaje musí být vyrovnané.

4. Pro každý rozpočtový rok odpovídající kalendářnímu roku se vyhotovují odhady všech příjmů a výdajů orgánu pro pojišťovnictví, které se zahrnou do rozpočtu orgánu pro pojišťovnictví.

Článek 63

Sestavování rozpočtu

1. Výkonný ředitel vypracuje do 15. února každého roku návrh odhadu příjmů a výdajů pro následující rozpočtový rok a tento návrh odhadu příjmů a výdajů předloží správní radě a radě orgánů dohledu spolu s plánem pracovních míst. Rada orgánů dohledu sestaví každý rok na základě návrhu odhadu příjmů a výdajů vypracovaného výkonným ředitelem a schváleného správní radou odhad příjmů a výdajů orgánu pro

pojišťovnictví na následující rozpočtový rok. Tento odhad příjmů a výdajů, který zahrnuje návrh plánu pracovních míst, předloží rada orgánů dohledu Komisi do 31. března. Před přijetím odhadu schvaluje návrh vypracovaný výkonným ředitelem správní rada.

2. Komise předloží odhad příjmů a výdajů společně s návrhem souhrnného rozpočtu Evropské unie Evropskému parlamentu a Radě (společně dále jen "rozpočtový orgán").

3. Komise na základě odhadu příjmů a výdajů zanechá do návrhu souhrnného rozpočtu Evropské unie ty položky odhadu, které považuje za nezbytné pro plán pracovních míst a výši dotace ze souhrnného rozpočtu Evropské unie podle článků 313 a 314 Smlouvy o fungování EU.

4. Rozpočtový orgán přijímá plán pracovních míst orgánu pro pojišťovnictví. Rozpočtový orgán odsouhlasí prostředky pro dotaci určenou pro orgán pro pojišťovnictví.

5. Rada orgánů dohledu přijme rozpočet orgánu pro pojišťovnictví. Rozpočet se stává konečným po konečném přijetí souhrnného rozpočtu Evropské unie. V případě potřeby se odpovídajícím způsobem upraví.

6. Správní rada neprodleně oznámí rozpočtovému orgánu svůj záměr provést jakýkoli projekt, který může mít výrazný finanční dopad na financování rozpočtu orgánu pro pojišťovnictví, zejména jedná-li se o projekty, které se vztahují k nemovitostem, například nájem nebo koupě budov. Správní rada o svém záměru informuje Komisi. Bude-li mít některá složka rozpočtového orgánu v úmyslu vydat stanovisko, oznámí orgánu pro pojišťovnictví svůj záměr vydat stanovisko do dvou týdnů od obdržení informace o projektu. V případě, že orgán pro pojišťovnictví odpověď neobdrží, může zahájit plánovaný projekt.

7. Financování orgánu pro pojišťovnictví Unii podléhá v prvním roce fungování orgánu pro pojišťovnictví, který končí dne 31. prosince 2011, souhlasu rozpočtového orgánu, jak je stanoveno v bodě 47 interinstitucionální dohody o rozpočtové kázní a řádném finančním řízení.

Článek 64

Plnění a kontrola rozpočtu

1. Výkonný ředitel vykonává úlohu schvalujícího úředníka a plní rozpočet orgánu pro pojišťovnictví.

2. Do 1. března po skončení každého rozpočtového roku předá účetní orgánu pro pojišťovnictví účetnímu Komise a Účetnímu dvoru předběžnou účetní závěrku společně se zprávou o rozpočtovém a finančním řízení za rozpočtový rok. Do 31. března následujícího roku zašle účetní orgánu pro pojišťovnictví zprávu o rozpočtovém a finančním řízení rovněž členům rady orgánů dohledu, Evropskému parlamentu a Radě.

Účetní Komise poté konsoliduje předběžnou účetní závěrku orgánů a decentralizovaných subjektů v souladu s článkem 128 finančního nařízení.

3. Po obdržení vyjádření Účetního dvora k předběžné účetní závěrce orgánu pro pojišťovnictví podle článku 129 finančního nařízení vypracuje výkonný ředitel na vlastní odpovědnost konečnou účetní závěrku orgánu pro pojišťovnictví a předloží ji ke stanovisku správní radě.

4. Správní rada vydá stanovisko ke konečné účetní závěrce orgánu pro pojišťovnictví.

5. Do 1. července po skončení rozpočtového roku předá výkonný ředitel tuto konečnou účetní závěrku společně se stanoviskem správní rady členům rady orgánů dohledu, Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a Účetnímu dvoru.

6. Konečná účetní závěrka se zveřejní.

7. Výkonný ředitel zašle Účetnímu dvoru odpověď na jeho vyjádření do 30. září. Zároveň zašle kopii této odpovědi správní radě a Komisi.

8. Výkonný ředitel v souladu s ustanovením čl. 146 odst. 3 finančního nařízení předloží Evropskému parlamentu na jeho žádost veškeré informace potřebné pro řádný průběh udělení absolutoria pro daný rozpočtový rok.

9. Evropský parlament na doporučení Rady přijaté kvalifikovanou většinou udělí orgánu pro pojišťovnictví před 15. květnem roku N +2 absolutorium za plnění rozpočtu zahrnujícího příjmy ze souhrnného rozpočtu Evropské unie a příslušných orgánů za rozpočtový rok N.

Článek 65

Finanční předpisy

Správní rada po konzultaci s Komisí přijme finanční předpisy pro orgán pro pojišťovnictví. Tyto předpisy se nesmějí odchylovat od nařízení Komise (ES, Euratom) č. 2343/2002 ze dne 19. listopadu 2002 o rámcovém finančním nařízení pro subjekty uvedené v článku 185 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství [51], pokud to nevyžadují zvláštní potřeby fungování orgánu pro pojišťovnictví a pouze s předchozím souhlasem Komise.

Článek 66

Opatření proti podvodům

1. Pro účely boje proti podvodům, úplatkářství a jakékoli jiné nedovolené činnosti se na orgán pro pojišťovnictví bez omezení vztahuje nařízení (ES) č. 1073/1999.

2. Orgán pro pojišťovnictví přistoupí k Interinstitucionální dohodě o vnitřním vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům a neprodleně přijme příslušná ustanovení pro všechny zaměstnance orgánu pro pojišťovnictví.

3. Rozhodnutí o financování a na ně navazující dohody a prováděcí nástroje musí obsahovat ustanovení o tom, že Účetní dvůr a OLAF mohou v případě potřeby provádět setření na místě u příjemců finančních prostředků poskytovaných orgánem pro pojišťovnictví a u zaměstnanců odpovědných za jejich přidělování.

KAPITOLA VII

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 67

Výsady a imunity

Na orgán pro pojišťovnictví a jeho zaměstnance se vztahuje Protokol o výsadách a imunitách Evropské unie připojený ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o fungování EU.

Článek 68

Zaměstnanci

1. Na zaměstnance orgánu pro pojišťovnictví, včetně jeho výkonného ředitele a předsedy, se vztahuje služební řád, pracovní řád ostatních zaměstnanců a společná pravidla přijatá orgány Unie pro uplatňování těchto řádů.

2. Správní rada po dohodě s Komisí přijme nezbytná prováděcí opatření v souladu s ustanoveními článku 110 služebního řádu.

3. Ve vztahu ke svým zaměstnancům vykonává orgán pro pojišťovnictví pravomoci, které orgánu oprávněnému ke jmenování svěčuje služební řád, a pravomoci, které orgánu oprávněnému uzavírat smlouvy svěčuje pracovní řád.

4. Správní rada přijme ustanovení umožňující dočasné přidělení odborníků z členských států k orgánu pro pojišťovnictví.

Článek 69

Odpovědnost orgánu pro pojišťovnictví

1. V případě mimosmluvní odpovědnosti nahradí orgán pro pojišťovnictví v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států veškerou škodu, kterou způsobil nebo kterou způsobili jeho zaměstnanci při plnění svých povinností. Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat v jakémkoli sporu o náhradě této škody.

2. Osobní finanční a kárnou odpovědnost zaměstnanců orgánu pro pojišťovnictví vůči orgánu pro pojišťovnictví se řídí příslušnými předpisy, které se vztahují na zaměstnance orgánu pro pojišťovnictví.

Článek 70

Povinnost zachovávat služební tajemství

1. Na členy rady orgánů dohledu a správní rady, výkonného ředitele a zaměstnance orgánu pro pojišťovnictví, včetně úředníků dočasně přidělených z členských států a všech dalších osob plnících úkoly pro orgán pro pojišťovnictví na smluvním základě, se vztahuje povinnost zachovávat služební tajemství podle článku 339 Smlouvy o fungování EU a příslušných ustanovení souvisejících právních předpisů Unie, i po skončení jejich funkcí.

Vztahuje se na ně článek 16 služebního řádu.

Podle služebního řádu jsou zaměstnanci i po skončení funkčního období povinni jednat čestně a uvážlivě při přijímání určitých funkcí a výhod.

Členské státy, orgány nebo instituce Unie ani žádný jiný veřejný či soukromý subjekt se nesmí snažit ovlivňovat zaměstnance orgánu pro pojišťovnictví při plnění jejich úkolů.

2. Aniž jsou dotčeny případy, které jsou předmětem trestního práva, nesmějí být žádné důvěrné informace, které získají osoby uvedené v odstavci 1 při plnění svých povinností, sděleny jiné osobě nebo orgánu jinak než v souhrnné podobě, aby nebylo možné identifikovat jednotlivé finanční instituce.

Povinnost podle odstavce 1 a prvního pododstavce tohoto odstavce nebrání orgánu pro pojišťovnictví a vnitrostátním orgánům dohledu ve využívání informací při vymáhání aktů uvedených v čl. 1 odst. 2, zejména při přijímání rozhodnutí.

3. Odstavce 1 a 2 nebrání výměně informací mezi orgánem pro pojišťovnictví a vnitrostátními orgány dohledu v souladu s tímto nařízením a ostatními právními předpisy Unie vztahujícími se na finanční instituce.

Na tyto informace se vztahuje povinnost zachovávat služební tajemství za podmínek uvedených v odstavcích 1 a 2. Orgán pro pojišťovnictví stanoví ve svém jednacím řádu prováděcí opatření k pravidlům pro zachování důvěrnosti uvedeným v odstavcích 1 a 2.

4. Orgán pro pojišťovnictví uplatňuje rozhodnutí Komise 2001/844/ES, ESUO, Euratom ze dne 29. listopadu 2001, kterým se mění její jednacím řád [52].

Článek 17

Ochrana údajů

Tímto nařízením nejsou dotčeny povinnosti členských států týkající se zpracování osobních údajů podle směrnice 95/46/ES ani povinnosti orgánu pro pojišťovnictví týkající se zpracování osobních údajů podle nařízení (ES) č. 45/2001 při plnění jeho povinností.

Článek 18

Přístup k dokumentům

1. Na dokumenty, které má orgán pro pojišťovnictví k dispozici, se vztahuje nařízení (ES) č. 1049/2001.

2. Do 31. května správní rada přijme prováděcí opatření k nařízením (ES) č. 1049/2001.

3. Rozhodnutí přijímaná orgánem pro pojišťovnictví v souladu s článkem 8 nařízení (ES) č. 1049/2001 mohou být případně předmětem stížnosti veřejnému ochránci práv nebo řízení před Soudním dvorem Evropské unie následujícím po odvolání k odvolacímu senátu v souladu s podmínkami stanovenými v článcích 228 a 263 Smlouvy o fungování EU.

Článek 19

Jazykový režim

1. Na orgán pro pojišťovnictví se vztahuje nařízení Rady č. 1, kterým se stanoví jazyky, které se použijí v Evropském hospodářském společenství [53].

2. O vnitřním jazykovém režimu orgánu pro pojišťovnictví rozhoduje správní rada.

3. Překladatelské služby potřebné pro fungování orgánu pro pojišťovnictví zajišťuje Překladatelské středisko pro instituce Evropské unie.

Článek 20

Dohoda o sídle

Nezbytná opatření týkající se umístění, které má být orgánu pro pojišťovnictví zajištěno ve členském státě, ve kterém se nachází jeho sídlo, a zařízení, která má tento členský stát poskytnout, ale i konkrétní pravidla vztahující se na výkonného ředitele, členy správní rady, zaměstnance orgánu pro pojišťovnictví a jejich rodinné příslušníky v tomto členském státě stanoví dohoda o sídle uzavřená mezi orgánem pro pojišťovnictví a daným členským státem a schválená správní radou.

Členský stát poskytne co nejlepší možné podmínky, aby zajistil řádné fungování orgánu pro pojišťovnictví, včetně vícejazyčného a evropsky orientovaného vzdělávání a vhodného dopravního spojení.

Článek 21

Účast třetích zemí

1. Účast na činnosti orgánu pro pojišťovnictví je otevřena třetím zemím, které uzavřely s Unií dohody, v jejichž důsledku přijaly a uplatňují právo Unie v oblasti působnosti orgánu pro pojišťovnictví podle čl. 1 odst. 2.

2. Orgán pro pojišťovnictví může spolupracovat se třetími zeměmi uvedenými v odstavci 1, které uplatňují právní předpisy, jež byly uznány za rovnocenné v oblastech působnosti orgánu pro pojišťovnictví uvedených v čl. 1 odst. 2, jak je stanoveno v mezinárodních dohodách uzavřených Unií v souladu s článkem 216 Smlouvy o fungování EU.

3. Na základě příslušných ustanovení dohod uvedených v odstavcích 1 a 2 budou přijata opatření uvádějící zejména povahu, rozsah a procedurální aspekty zapojení těchto zemí uvedených v odstavci 1 do činnosti orgánu pro pojišťovnictví, včetně ustanovení týkajících se finančních příspěvků a zaměstnanců. Tato opatření mohou stanovit zastoupení těchto zemí v radě orgánů dohledu v pozici pozorovatelů, ale musí zajistit, aby se tyto země neúčastnily jednání o jednotlivých finančních institucích, s výjimkou případů, kdy na tom mají přímý zájem.

KAPITOLA VIII

PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 76

Přípravná opatření

1. V období po vstupu tohoto nařízení v platnost a před zřízením orgánu pro pojišťovnictví pracuje CEIOPS v úzké spolupráci s Komisí na přípravě nahrazení výboru CEIOPS orgánem pro pojišťovnictví.

2. Jakmile bude orgán pro pojišťovnictví zřízen, Komise odpovídá za administrativní zřízení a počáteční administrativní zajištění činnosti orgánu pro pojišťovnictví, dokud orgán pro pojišťovnictví nejmenuje výkonného ředitele.

K tomuto účelu, dokud rada orgánů dohledu nejmenuje výkonného ředitele podle článku 51 a dokud tento výkonný ředitel nepřevzme své povinnosti, může Komise dočasně přidělit jednoho úředníka, který plní funkci výkonného ředitele. Přechodné období je omezené na dobu nezbytnou pro jmenování výkonného ředitele orgánu pro pojišťovnictví.

Dočasný výkonný ředitel může na základě souhlasu správní rady schvalovat veškeré platby pokryté prostředky v rámci rozpočtu orgánu pro pojišťovnictví a uzavírat smlouvy, včetně smluv se zaměstnanci po přijetí plánu pracovních míst orgánu pro pojišťovnictví.

3. Odstavci 1 a 2 nejsou dotčeny pravomoci rady orgánů dohledu a správní rady.

4. Orgán pro pojišťovnictví je považován za právního nástupce CEIOPS. Nejpозději ke dni zřízení orgánu pro pojišťovnictví budou veškerá aktiva a závazky a probíhající operace CEIOPS automaticky převedeny na orgán pro pojišťovnictví. CEIOPS vypracuje přehled konečných zůstatků aktiv a závazků ke dni tohoto převodu. Tento přehled bude předmětem auditu a bude schválen členy CEIOPS a Komisí.

Článek 77

Přechodná ustanovení o zaměstnancích

1. Odchylně od článku 68 jsou všechny pracovní smlouvy a dohody o dočasném přidělení uzavřené CEIOPS nebo jeho sekretariátem a platné ke dni 1. ledna 2011 nadále plněny až do uplynutí doby jejich platnosti. Jejich platnost nelze prodloužit.

2. Všem zaměstnancům s uzavřenou smlouvou podle odstavce 1 je nabídnuta možnost uzavřít smlouvy o dočasném zaměstnání podle čl. 2 písm. a) pracovního řádu pro různé platové třídy stanovené v plánu pracovních míst orgánu pro pojišťovnictví.

Po vstupu tohoto nařízení v platnost je orgánem oprávněným uzavírat smlouvy provedeno vnitřní výběrové řízení omezené na zaměstnance, kteří mají smlouvy s CEIOPS nebo jeho sekretariátem, a to v zájmu zjištění schopností, výkonnosti a bezúhonnosti osob, které mají být zaměstnány. Postupy vnitřního výběrového řízení plně zohlední kvalifikaci a zkušenosti prokázané danou osobou při plnění jejich povinností před přechodem na nové místo.

3. V závislosti na druhu a úrovni vykonávaných funkcí je úspěšným žadatelům nabídnuta smlouva o dočasném zaměstnání na dobu odpovídající přinejmenším době, která zbývá podle předchozí smlouvy.

4. Příslušná vnitrostátní právní úprava související s pracovními smlouvami a ostatní příslušné nástroje se použijí i nadále pro zaměstnance s předchozí smlouvou, kteří se rozhodnou nezažádat o uzavření smlouvy o dočasném zaměstnání nebo kterým není nabídnuta smlouva o dočasném zaměstnání podle odstavce 2.

Článek 78

Vnitrostátní předpisy

Členské státy přijmou veškerá vhodná opatření pro účinné uplatňování tohoto nařízení.

Článek 79

Změny

Rozhodnutí č. 716/2009/ES se tímto mění tak, že CEIOPS se vyjímá ze seznamu příjemců uvedeného v oddíl B přílohy uvedeného rozhodnutí.

Článek 80

Zrušení

Rozhodnutí Komise 2009/79/ES o zřízení CEIOPS se zrušuje s účinkem ode dne 1. ledna 2011.

Článek 81

Přezkum

1. Komise do 2. ledna 2014 a následně každé tři roky zveřejní obecnou zprávu o zkušenostech získaných z činnosti orgánu pro pojišťovnictví a z postupů stanovených v tomto nařízení. Tato zpráva mimo jiné hodnotí:

a) sblížování postupů dohledu dosažené příslušnými orgány;

i) sblížování, pokud jde o funkční nezávislost příslušných orgánů a normy v oblasti správy a řízení společnosti;

ii) nestrannost, objektivitu a nezávislost orgánu pro pojišťovnictví;

b) fungování kolegií orgánů dohledu;

c) pokrok dosažený v rámci sblížování v oblasti předcházení krizím, řízení a řešení krizí, včetně mechanismů Unie pro financování;

d) úlohu orgánu pro pojišťovnictví, pokud jde o systémové riziko;

e) uplatňování ochranných opatření stanovených v článku 38;

f) plnění závazné úlohy zprostředkovatele stanovené v článku 19.

2. Zpráva uvedená v odstavci 1 rovněž zhodnotí, zda:

a) je vhodné i nadále vykonávat dohled nad bankovníctvím, pojišťovnictvím, zaměstnaneckým penzijním pojištěním, trhy s cennými papíry a finančními trhy odděleně;

b) je vhodné vykonávat obezřetnostní dohled a dohled nad obchodní činností odděleně, nebo zda by tak měl činit stejný orgán dohledu;

c) je vhodné zjednodušit a posílit strukturu ESFS v zájmu jednotnosti při dohledu na makro- i mikroúrovni a dohledu jednotlivých evropských orgánů dohledu;

d) vývoj ESFS odpovídá globálnímu vývoji;

e) se ESFS vyznačuje dostatečnou rozmanitostí a kvalitou;

f) požadavky na zveřejňování jsou dostatečně průhledné a jejich součástí je i požadavek na dostatečnou míru odpovědnosti;

g) jsou zdroje orgánu pro pojišťovnictví přiměřené pro plnění jeho povinností;

h) je sídlo orgánu pro pojišťovnictví na vhodném místě nebo zda je za účelem lepší vzájemné koordinace vhodné přesunout evropské orgány dohledu do jediného sídla.

3. V souvislosti s přímým dohledem nad institucemi nebo infrastrukturami s celoevropskou působností a s ohledem na tržní vývoj vypracuje Komise výroční zprávu o tom, zda je vhodné orgánu pro pojišťovnictví svěřit v této oblasti další dohledové pravomoci.

4. Tato zpráva a případně veškeré související návrhy se předávají Evropskému parlamentu a Radě.

Článek 82

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Použije se ode dne 1. ledna 2011, s výjimkou článku 76 a čl. 77 odst. 1 a 2, které se použijí ode dne vstupu tohoto nařízení v platnost.

Orgán pro pojišťovnictví se zřizuje ke dni 1. ledna 2011.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 24. listopadu 2010.

Za Evropský parlament

předseda

J. Buzek

Za Radu

předseda nebo předsedkyně

O. Chastel

[1] Úř. věst. C 13, 20.1.2010, s. 1.

[2] Stanovisko ze dne 22. ledna 2010 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

[3] Postoj Evropského parlamentu ze dne 22. září 2010 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 17. listopadu 2010.

[4] Úř. věst. C 40, 7.2.2001, s. 453.

[5] Úř. věst. C 25 E, 29.1.2004, s. 394.

[6] Úř. věst. C 175 E, 10.7.2008, s. 392.

[7] Úř. věst. C 8 E, 14.1.2010, s. 26.

[8] Úř. věst. C 9 E, 15.1.2010, s. 48.

[9] Úř. věst. C 184 E, 8.7.2010, s. 214.

[10] Úř. věst. C 184 E, 8.7.2010, s. 292.

[11] Viz strana 1 v tomto čísle Úředního věstníku.

[12] Úř. věst. L 25, 29.1.2009, p. 23.

[13] Úř. věst. L 25, 29.1.2009, p. 28.

[14] Úř. věst. L 25, 29.1.2009, p. 18.

[15] Sb. rozh. 2006, s. I-03771, bod 44.

[16] Úř. věst. L 335, 17.12.2009, s. 1.

[17] Úř. věst. L 9, 15.1.2003, s. 3.

[18] Úř. věst. L 235, 23.9.2003, s. 10.

[19] Úř. věst. L 35, 11.2.2003, s. 1.

[20] Úř. věst. 56, 4.4.1964, s. 878.

[21] Úř. věst. L 228, 16.8.1973, s. 3.

[22] Úř. věst. L 228, 16.8.1973, s. 20.

[23] Úř. věst. L 189, 13.7.1976, s. 13.

[24] Úř. věst. L 151, 7.6.1978, s. 25.

[25] Úř. věst. L 339, 27.12.1984, s. 21.

[26] Úř. věst. L 185, 4.7.1987, s. 77.

[27] Úř. věst. L 172, 4.7.1988, s. 1.

[28] Úř. věst. L 228, 11.8.1992, s. 1.

[29] Úř. věst. L 330, 5.12.1998, s. 1.

[30] Úř. věst. L 110, 20.4.2001, s. 28.

[31] Úř. věst. L 345, 19.12.2002, s. 1.

[32] Úř. věst. L 323, 9.12.2005, s. 1.

[33] Úř. věst. L 309, 25.11.2005, s. 15.

[34] Úř. věst. L 271, 9.10.2002, s. 16.

[35] Úř. věst. L 135, 31.5.1994, s. 5.

[36] Úř. věst. L 84, 26.3.1997, s. 22.

[37] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/44/ES ze dne 5. září 2007, kterou se mění směrnice Rady 92/49/EHS a směrnice 2002/83/ES, 2004/39/ES, 2005/68/ES a 2006/48/ES, pokud jde o procesní pravidla a hodnotící kritéria pro obezřetnostní posuzování nabývání a zvyšování účasti ve finančním sektoru (Úř. věst. L 247, 21.9.2007, s. 1).

[38] Úř. věst. L 87, 31.3.2009, s. 164.

[39] Úř. věst. L 318, 27.11.1998, s. 8.

[40] Úř. věst. C 139, 14.6.2006, s. 1.

[41] Úř. věst. L 136, 31.5.1999, s. 1.

[42] Úř. věst. L 136, 31.5.1999, s. 15.

[43] Úř. věst. L 56, 4.3.1968, s. 1.

[44] Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.

[45] Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1.

[46] Úř. věst. L 145, 31.5.2001, s. 43.

[47] Úř. věst. L 253, 25.9.2009, s. 8.

[48] Viz strana 12 v tomto čísle Úředního věstníku.

[49] Viz strana 84 v tomto čísle Úředního věstníku.

[50] Úř. věst. L 248, 16.9.2002, s. 1.

[51] Úř. věst. L 357, 31.12.2002, s. 72.

[52] Úř. věst. L 317, 3.12.2001, s. 1.

[53] Úř. věst. 17, 6.10.1958, s. 385.

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/77/ES

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky (1),

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru (2),

v souladu s řádným legislativním postupem (3),
 vzhledem k těmto důvodům:

(1) Finanční krize v letech 2007 a 2008 odhalila závažné nedostatky v dohledu nad finančním trhem jak v konkrétních případech, tak ve vztahu k finančnímu systému jako celku. Modely dohledu na úrovni jednotlivých členských států pokulhávají za finanční globalizací a realitou integrovaných a vzájemně propojených evropských finančních trhů, na kterých mnoho finančních institucí působí přeshraničně. Krize odhalila nedostatky v oblasti spolupráce, koordinace, jednotného uplatňování práva Unie a důvěry mezi vnitrostátními orgány dohledu.

(2) Evropský parlament vyzval před finanční krizí i v jejím průběhu k přechodu k integrovanějšímu evropskému dohledu, aby byly zajištěny skutečně rovné podmínky pro všechny zúčastněné subjekty na úrovni Unie a zohlednila se rostoucí integrace finančních trhů v Unii (a to v usnesení ze dne 13. dubna 2000 o sdělení

Komise o provádění rámce pro finanční trhy: akční plán (4); usnesení ze dne 21. listopadu 2002 o pravidlech obezřetnostního dohledu v Evropské unii (5); usnesení ze dne 11. července 2007 o politice finančních služeb (2005–2010) – bílá kniha (6); usnesení ze dne 23. září 2008 obsahující doporučení Komisi o zajišťovacích fondech a soukromých kapitálových fondech (7) a usnesení ze dne 9. října 2008 s doporučeními Komisi ohledně opatření navazujících na Lamfalussyho proces: budoucí struktura dohledu (8), a v postoji ze dne 22. dubna 2009 k pozměněnému návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejímu výkonu (Solventnost II) (9) a postoji ze dne 23. dubna 2009 k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o ratingových agenturách (10).

(3) V listopadu 2008 Komise zmocnila skupinu odborníků na vysoké úrovni vedenou Jacquesem de Larosièrem, aby učinila doporučení, jakým způsobem mají být posíleny požadavky na dohled za účelem lepší ochrany občanů a obnovení důvěry ve finanční systém. Ve své závěrečné zprávě zveřejněné dne 25. února 2009 (dále jen „de Larosièrova zpráva“) doporučila skupina odborníků na vysoké úrovni posílit rámec dohledu, aby se snížilo riziko a závažnost budoucích finančních krizí. Skupina odborníků na vysoké úrovni doporučila reformy struktury dohledu nad finančním odvětvím v Unii. Dále uvedla, že by měl být vytvořen Evropský systém orgánů dohledu nad finančním trhem, který by se skládal ze tří evropských orgánů dohledu, jednoho pro bankovníctví, jednoho pro cenné papíry a jednoho pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění, a doporučila zřídit Evropskou radu pro systémová rizika. Zpráva představila

reformy, které odborníci považovali za nezbytné a na nichž se mělo začít ihned pracovat.

(4) Komise ve svém sdělení ze dne 4. března 2009 nazvaném „Urychlit oživení evropské ekonomiky“ navrhla předložení legislativních návrhů týkajících se zřízení Evropského systému orgánů finančního dohledu a Evropské rady pro systémová rizika. Ve sdělení ze dne 27. května 2009 nazvaném „Evropský dohled nad finančním trhem“ uvedla podrobnější informace o případné architektuře tohoto nového rámce dohledu, přičemž zohlednila podstatu de Larosièreovy zprávy.

(5) Evropská rada v závěrech ze dne 19. června 2009 potvrdila, že by měl být zřízen Evropský systém orgánů dohledu nad finančním trhem, který by se měl skládat ze tří nových evropských orgánů dohledu. Systém by se měl zaměřit na zvýšení kvality a jednotnosti vnitrostátního dohledu, posílení kontroly nad skupinami působícími přeshraničně a vytvoření jednotného evropského souboru pravidel, která by se vztahovala na všechny účastníky finančního trhu na vnitřním trhu. Evropská rada zdůraznila, že evropské orgány dohledu by také měly mít pravomoc dohledu nad ratingovými agenturami, a vyzvala Komisi, aby připravila konkrétní návrhy pro zajištění stěžejní úlohy Evropského systému orgánů dohledu nad finančním trhem v krizových situacích, a současně zdůraznila, že rozhodnutí přijatá evropskými orgány dohledu by neměla nijak zasahovat do fiskálních pravomocí členských států. Komise předložila návrh nařízení, kterým se mění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1060/2009 ze dne 16. září 2009 o ratingových agenturách (11). Evropský parlament a Rada by měly tento návrh zvážit s cílem zajistit, aby Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) (dále jen „Orgán pro cenné papíry a trhy“) disponoval dostatečnými pravomocemi dohledu nad ratingovými agenturami, při zohlednění toho, že by orgán pro cenné papíry a trhy měl mít výlučnou pravomoc dohlížet nad ratingovými agenturami, která mu je svěřena nařízením (ES) č. 1060/2009. Za tímto účelem by měl mít orgán pro cenné papíry a trhy dostatečné pravomoci k vyšetřování a vymáhání, jak stanoví příslušné právní předpisy, jakož i možnost vybírat poplatky.

(6) Evropská rada se dne 17. června 2010 dohodla, že „členské státy by měly zavést systémy odvodů a daní pro finanční instituce s cílem zajistit spravedlivé sdílení zátěže a motivovat k omezení systémového rizika. Tyto odvodů nebo daně by měly být součástí důvěryhodného rámce pro řešení úpadků finančních institucí. Je nanejvýš důležité dále pracovat na jejich hlavních rysech a pečlivě zvážit otázky rovných podmínek a kumulativní dopad různých regulatorních opatření“.

(7) V důsledku finanční a hospodářské krize vznikla reálná a vážná rizika pro stabilitu finančního systému a fungování vnitřního trhu. Obnovení a udržení stabilního a spolehlivého finančního systému je absolutně nezbytným předpokladem pro zachování důvěry a soudržnosti na vnitřním trhu, a tedy pro zachování a zlepšení podmínek pro vytvoření plně integrovaného a fungujícího vnitřního trhu v oblasti finančních služeb. Kromě toho hloběji a šířeji integrované finanční trhy nabízejí lepší možnosti

financování a diverzifikace rizika, čímž přispívají ke zlepšení schopnosti ekonomik absorbovat šoky.

(8) Unie se dostala na hranice svých možností ohledně toho, čeho lze dosáhnout na základě současného postavení evropských výborů orgánů dohledu. Unie nemůže zůstat v situaci, kdy neexistuje žádný mechanismus, který by zajistil, že vnitrostátní orgány dohledu přijmou nejlepší možná rozhodnutí ohledně dohledu nad účastníky finančního trhu, kteří působí přeshraničně, nemůže zůstat v situaci, kdy je nedostatečná spolupráce a výměna informací mezi vnitrostátními orgány dohledu, kdy společné opatření vnitrostátních orgánů dohledu vyžaduje složitější přípravy, aby se zohlednily nejrůznější požadavky na regulaci a dohled, kdy řešení na vnitrostátní úrovni jsou nečastěji jedinou proveditelnou možností reakce na evropské problémy na úrovni Unie a kdy existují různé výklady stejného právního textu. Evropský systém dohledu nad finančním trhem (dále jen „ESFS“) by měl být navržen tak, aby uvedené nedostatky překonal a představoval systém, který je v souladu s cílem stabilního a jednotného trhu finančních služeb Unie a který spojuje vnitrostátní orgány dohledu v silní síti v rámci Unie.

(9) ESFS by měl představovat integrovanou síť vnitrostátních orgánů dohledu a orgánů dohledu Unie, která ponechá každodenní dohled na vnitrostátní úrovni. Kromě toho by mělo být dosaženo větší harmonizace a jednotného uplatňování pravidel pro účastníky finančního trhu v celé Unii. Kromě orgánu pro cenné papíry a trhy by měly být dále zřízeny Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví), Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění) a Společný výbor evropských orgánů dohledu (dále jen „společný výbor“). Evropská rada pro systémová rizika (dále jen „ESRB“) by za účelem plnění úkolů stanovených v tomto nařízení a v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1092/2010 (12) (ESRB) měla být součástí ESFS.

(10) Evropské orgány dohledu by měly nahradit Evropský výbor orgánů bankovního dohledu zřízený rozhodnutím Komise 2009/78/ES (13), Evropský výbor orgánů dozoru nad pojišťovnictvím a zaměstnanecským penzijním pojištěním zřízený rozhodnutím Komise 2009/79/ES (14) a Evropský výbor regulátorů trhů s cennými papíry zřízený rozhodnutím Komise 2009/77/ES (15) a měly by převzít všechny úkoly a pravomoci těchto výborů, včetně případného pokračování probíhajících prací a projektů. Působnost každého evropského orgánu dohledu by měla být jasně vymezena. Evropské orgány dohledu by měly být odpovědné Evropskému parlamentu a Radě. V případě, že se tato odpovědnost týká meziodvětvových otázek koordinovaných společným výběrem, měly by nést odpovědnost za takovou koordinaci evropské orgány dohledu prostřednictvím společného výboru.

(11) Orgán pro cenné papíry a trhy by se měl zasazovat o zlepšení fungování vnitřního trhu, především zajištěním vysoké, účinné a jednotné úrovně regulace a dohledu s ohledem na různé zájmy všech členských států a na rozdílnou povahu účastníků finančního trhu. Orgán pro cenné papíry a trhy by měl chránit veřejné hodnoty, jako je integrita a stabilita finančního systému, průhlednost trhů a finančních produktů a ochrana investorů. Orgán

pro cenné papíry a trhy by měl rovněž předcházet regulatorní arbitráží, zajistit rovné podmínky a posílit koordinaci dohledu na mezinárodní úrovni, a to ve prospěch hospodářství jako celku, včetně finančních institucí a dalších zúčastněných subjektů, spotřebitelů a zaměstnanců. Mezi jeho úkoly by měla rovněž patřit podpora sblížení dohledu a poskytování poradenství orgánům Unie v oblastech jeho působnosti. Orgánu pro cenné papíry a trhy by také měly být svěřeny určité pravomoci v oblasti stávajících i nových finančních činností.

(12) Orgán pro cenné papíry a trhy by měl mít rovněž možnost dočasně zakázat nebo omezit některé finanční činnosti, které ohrožují řádné fungování a integritu finančních trhů nebo stabilitu celého finančního systému Unie nebo jeho části, v případech a za podmínek stanovených v legislativních aktech uvedených v tomto nařízení. Bude-li takový dočasný zákaz nutný v případě mimořádné situace, měl by jej orgán pro cenné papíry a trhy vydat v souladu s tímto nařízením a za podmínek v něm stanovených. V případech, v nichž má dočasný zákaz nebo omezení některých finančních činností dopad na více odvětví, by měly odvětvově právní předpisy stanovit, že orgán pro cenné papíry a trhy by měl svou činnost v případě potřeby konzultovat a koordinovat s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví) a s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) prostřednictvím společného výboru.

(13) Orgán pro cenné papíry a trhy by měl brát náležitě v úvahu dopad svých činností na hospodářskou soutěž a inovace v rámci vnitřního trhu, konkurenceschopnost Unie v celosvětovém měřítku, finanční začlenění a novou strategii Unie pro růst a zaměstnanost.

(14) Aby mohl orgán pro cenné papíry a trhy plnit své cíle, měl by mít právní subjektivitu a být administrativně a finančně autonomní.

(15) Na základě práce mezinárodních organizací a skupin by systémové riziko mělo být definováno jako riziko narušení kontinuity finančního systému, které může mít závažné negativní dopady na vnitřní trh a reálnou ekonomiku. Určitý stupeň systémové důležitosti mohou mít potenciálně všechny typy finančních zprostředkovatelů, trhy a infrastruktury.

(16) Přeshraničním rizikem se rozumí veškerá rizika způsobená hospodářskou nerovnováhou nebo finančními selháními v celé Unii nebo v jejich částech, které mohou mít výrazné negativní dopady na transakce mezi hospodářskými subjekty dvou nebo více členských států, na fungování vnitřního trhu nebo na veřejné finance Unie nebo jakéhokoliv z jejich členských států.

(17) Soudní dvůr Evropské unie ve svém rozsudku ze dne 2. května 2006 ve věci C-217/04 (Spojené království Velké Británie a Severního Irsku v. Evropský parlament a Rada Evropské unie) konstatoval, že: „nic ve znění článku 95 Smlouvy o ES [nyní článek 114 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“)] neumožňuje dojít k závěru, že opatření přijatá zákonodárcem Společenství na základě tohoto ustanovení jsou určena pouze členskými státy. Podle uvážení uvedeného zákonodávce se totiž může ukázat nezbytné

stanovit zřízení subjektu Společenství pověřeného hospodářství jako celku, včetně finančních institucí a dalších zúčastněných subjektů, spotřebitelů a zaměstnanců. Mezi jeho úkoly by měla rovněž patřit podpora sblížení dohledu a poskytování poradenství orgánům Unie v oblastech jeho působnosti. Orgánu pro cenné papíry a trhy by také měly být svěřeny určité pravomoci v oblasti stávajících i nových finančních činností.

stanovit zřízení subjektu Společenství pověřeného hospodářství jako celku, včetně finančních institucí a dalších zúčastněných subjektů, spotřebitelů a zaměstnanců. Mezi jeho úkoly by měla rovněž patřit podpora sblížení dohledu a poskytování poradenství orgánům Unie v oblastech jeho působnosti. Orgánu pro cenné papíry a trhy by také měly být svěřeny určité pravomoci v oblasti stávajících i nových finančních činností.

stanovit zřízení subjektu Společenství pověřeného hospodářství jako celku, včetně finančních institucí a dalších zúčastněných subjektů, spotřebitelů a zaměstnanců. Mezi jeho úkoly by měla rovněž patřit podpora sblížení dohledu a poskytování poradenství orgánům Unie v oblastech jeho působnosti. Orgánu pro cenné papíry a trhy by také měly být svěřeny určité pravomoci v oblasti stávajících i nových finančních činností.

(18) Těmito legislativními akty, které stanoví úkoly příslušných orgánů členských států, včetně vzájemné spolupráce a spolupráce s Komisí, jsou: směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/9/ES ze dne 3. března 1997 o systémech pro odškodnění investorů (17), směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/26/ES ze dne 19. května 1998 o neodvolatelnosti zúčtování v platebních systémech a v systémech vypořádání obchodů s cennými papíry (18), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/34/ES ze dne 28. května 2001 o přijetí cenných papírů ke kotování na burze cenných papírů a o informacích, které k nim mají být zveřejněny (19), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/47/ES ze dne 6. června 2002 o dohodách o finančním zajištění (20), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/6/ES ze dne 28. ledna 2003 o obchodování zasažených osob a manipulaci s trhem (zneužívání trhu) (21), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/71/ES ze dne 4. listopadu 2003 o prospektu, který má být zveřejněn při veřejné nabídce nebo přijetí cenných papírů k obchodování, a o změně směrnice 2001/34/ES (22), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů (23), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/109/ES ze dne 15. prosince 2004 o harmonizaci požadavků na průhlednost týkajících se informací o emitentech, jejichž cenné papíry jsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu (24), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/49/ES ze dne 14. června 2006 o kapitálové příměnosti investičních podniků a úvěrových institucí (25), aniž jsou dotčeny pravomoci Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví), pokud jde o obezetnostní dohled, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/65/ES ze dne 13. července 2009 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se subjektů kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) (26), jakékoliv právní předpisy o správcích alternativních investičních fondů přijaté v budoucnu a nařízení (ES) č. 1060/2009.

(19) Mezi stávající právní předpisy Unie upravující oblast, na níž se vztahuje toto nařízení, dále patří směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/87/ES ze dne 16. prosince 2002 o doplňkovém dozoru nad úvěrovými institucemi, pojišťovnami a investičními podniky ve finančním konglomerátu (27), směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/78/ES o doplňkovém dozoru nad pojišťovnami v pojišťovací skupině (28), nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1781/2006 ze dne 15. listopadu 2006 o informacích o plátcích doprovázejících převody peněžních prostředků (29) a příslušné části směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze

dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu (30) a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku (31).

(20) Je žádoucí, aby orgán pro cenné papíry a trhy podporoval jednotný přístup v oblasti systému odškodnění investorů s cílem zajistit stejné podmínky a rovný přístup k investorům v rámci celé Unie. Jelikož systémy odškodnění investorů v členských státech nepodléhají regulatornímu dohledu, ale spíše správní kontrole“ měl by být orgán pro cenné papíry a trhy schopen uplatňovat své pravomoci podle tohoto nařízení ve vztahu k samotnému systému odškodnění investorů a jeho poskytovatelé.

(21) Prohlášením (č. 39) k článku 290 Smlouvy o fungování Evropské unie připojeným k závěrečnému aktu mezivládní konference, která přijala Lisabonskou smlouvu, je k vypracování regulačních technických norem zapotřebí odborných znalostí v podobě, která je specifická pro oblast finančních služeb. Je nezbytné umožnit orgánu pro cenné papíry a trhy, aby takovéto odborné znalosti poskytl rovněž, pokud jde o normy nebo části norem, které nejsou založeny na návrhu regulační technické normy, který vypracoval.

(22) Je nutné zavést efektivní nástroj pro přípravu harmonizovaných regulačních technických norem ve finančních službách, aby byly rovněž prostřednictvím jednotného souboru pravidel zajištěny rovné podmínky na trhu a dostatečná ochrana investorů a spotřebitelů v celé Unii. V oblastech vymezených právem Unie je vhodné a smysluplné pověřit orgán pro cenné papíry a trhy jako subjekt s vysoce specializovanými odbornými znalostmi vypracováním návrhů regulačních technických norem, které nejsou politické povahy.

(23) Komise by měla schvalovat tyto návrhy regulačních technických norem v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování EU, aby jim dala závazný právní účinek. Měly by být měněny jen za velmi omezených a mimořádných okolností, jelikož orgán pro cenné papíry a trhy je tím, kdo je v úzkém kontaktu s finančními trhy a zná jejich každodenní fungování nejlépe. Návrhy regulačních technických norem by měly být změněny, pokud by nebyly v souladu s právem Unie, neodpovídaly zásadám proporcionality nebo by odporovaly základním zásadám vnitřního trhu finančních služeb odrážejícím se v *acquis* Unie pro oblast finančních služeb. Komise by neměla měnit obsah navržených regulačních technických norem vypracovaných orgánem pro cenné papíry a trhy bez předchozí koordinace s tímto orgánem. Pro zajištění bezproblémového a urychleného procesu přijímání těchto norem by měla být Komisi pro přijetí rozhodnutí o jejich schválení stanovena lhůta.

(24) S ohledem na odborné znalosti orgánu pro cenné papíry a trhy v oblastech, v nichž by měly být regulační technické normy vypracovány, je třeba vzít v úvahu deklarovaný záměr Komise vycházet při přijímání odpovídajících aktů v přenesené pravomoci zpravidla z návrhů regulačních technických norem, které jí orgán pro cenné papíry a trhy předloží. V případě, že orgán pro cenné papíry a trhy návrh regulačních technických norem ve lhůtách stanovených v příslušném právním předpise

nepředloží, by však mělo být zajištěno, že cíle přenesení pravomoci bude skutečně dosaženo a že bude zachována efektivnost rozhodovacího procesu. Proto by Komise měla být v těchto případech zmocněna k přijetí regulačních technických norem i při neexistenci návrhu ze strany orgánu pro cenné papíry a trhy.

(25) Komise by měla být rovněž zmocněna k přijímání prováděcích technických norem prostřednictvím prováděcích aktů podle článku 291 Smlouvy o fungování EU.

(26) V oblastech, na které se regulační technické normy nebo prováděcí technické normy nevztahují, by měl mít orgán pro cenné papíry a trhy pravomoc vydávat obecné pokyny a doporučení pro uplatňování práva Unie. Pro zajištění transparentnosti a zlepšení dodržování těchto obecných pokynů a doporučení vnitrostátními orgány dohledu by mělo být orgánu pro cenné papíry a trhy umožněno, aby zveřejnil důvody, proč se orgány dohledu neřídí těmito obecnými pokyny nebo doporučeními.

(27) Zajištění správného a úplného uplatňování práva Unie je základním předpokladem pro dosažení integrity, průhlednosti, účinnosti a řádného fungování finančních trhů, stability finančního systému a neutrálních podmínek pro hospodářskou soutěž mezi účastníky finančního trhu v Unii. Měl by být tedy vytvořen mechanismus, na jehož základě by orgán pro cenné papíry a trhy řešil případy neuplatňování nebo nesprávného uplatňování práva Unie, které lze považovat za jeho porušení. Tento mechanismus by se měl uplatňovat v oblastech, ve kterých právní předpisy Unie stanovují jednoznačné a nepodmíněné povinnosti.

(28) Pro přiměřenou reakci na případy nesprávného či nedostatečného uplatňování práva Unie by měl být zaveden třístupňový mechanismus. Za prvé by měl být orgán pro cenné papíry a trhy oprávněn vyšetřovat údajné nesprávné či nedostatečné plnění povinností vyplývajících z práva Unie ze strany vnitrostátních orgánů při provádění dohledu a vydat k tomu doporučení. Za druhé, pokud se příslušný vnitrostátní orgán neřídí doporučením, Komise by měla být zmocněna k vydání formálního stanoviska zohledňujícího doporučení orgánu pro cenné papíry a trhy požadujícího pro příslušném orgánu, aby přijal nezbytná opatření pro zajištění souladu s právem Unie.

(29) Za třetí, ve výjimečných případech, v nichž dojde k trvalé nečinnosti dotčeného příslušného orgánu a situaci nebude možné řešit jiným způsobem, by měl být orgán pro cenné papíry a trhy oprávněn v krajních případech přijímat rozhodnutí určená jednotlivým účastníkům finančního trhu. Toto oprávnění by mělo být omezeno na výjimečné situace, kdy příslušný orgán nedodrží jemu určené formální stanovisko a kdy se právo Unie přímo vztahuje na účastníky finančního trhu prostřednictvím současných nebo budoucích nařízení Unie.

(30) Vážné ohrožení řádného fungování a integrity finančních trhů nebo stability finančního systému v Unii vyžaduje urychlenou a společnou reakci na úrovni Unie. Orgán pro cenné papíry a trhy by tedy měl mít možnost požadovat po vnitrostátních orgánech dohledu přijetí konkrétních opatření k nápravě mimořádné situace. Pravomoc rozhodnout, že nastala mimořádná situace, by

měla být svěřena Radě v návaznosti na žádost kteréhokoli evropského orgánu dohledu, Komise nebo ESRB.

(31) Orgán pro cenné papíry a trhy by měl mít možnost požadovat po vnitrostátních orgánech dohledu přijetí konkrétních opatření k nápravě mimořádné situace. Činnosti prováděnou orgánem pro cenné papíry a trhy v tomto ohledu by neměly být dotčeny pravomoci Komise podle článku 258 Smlouvy o fungování EU zahájit řízení o nesplnění povinnosti vůči členskému státu dotyčného orgánu dohledu z důvodu nepříjetí daných opatření tímto orgánem, ani oprávnění Komise požadovat za těchto okolností přijetí předběžných opatření v souladu s jednacím řádem Soudního dvora Evropské unie. Dále by neměly být touto činností dotčeny žádné závazky, které by dotyčnému členskému státu mohly vzniknout v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie, pokud orgány dohledu tohoto členského státu nepřijmou opatření požadovaná orgánem pro cenné papíry a trhy.

(32) Pro zajištění účinného a efektivního dohledu a vyváženého posouzení stanovisek příslušných orgánů v různých členských státech je zapotřebí, aby orgán pro cenné papíry a trhy mohl závazně urovnávat spory týkající se přeshraničních situací mezi příslušnými vnitrostátními orgány, a to i v rámci kolegií orgánů dohledu. Měla by být stanovena lhůta pro smírné urovnání sporu, v níž by, kdy by mohly příslušné vnitrostátní orgány dosáhnout dohody. Působnost orgánu pro cenné papíry a trhy by se měla vztahovat na spory ohledně postupu nebo obsahu opatření nebo nečinnosti ze strany příslušného orgánu členského státu v případech stanovených v právně závazných aktech Unie uvedených v tomto nařízení. V takové situaci by měl být některý z dotčených orgánů dohledu oprávněn předložit otázku orgánu pro cenné papíry a trhy, který by měl jednat v souladu s tímto nařízením. Orgán pro cenné papíry a trhy by měl mít pravomoc od dotčených příslušných orgánů vyžadovat přijetí konkrétního opatření nebo zdržení se určitého jednání, s cílem urovnat celou záležitost a zajistit tak soulad s právem Unie, se závaznými účinky pro dotyčné příslušné orgány. Pokud příslušný orgán nevyhoví rozhodnutí umožňujícímu urovnání sporu, které mu je určeno, měl by mít orgán pro cenné papíry a trhy pravomoc přijímat rozhodnutí určená přímo účastníkům finančního trhu, a to v oblastech práva Unie, které se na tyto instituce přímo vztahují. Pravomoc přijímat takové rozhodnutí by se měla uplatnit pouze v krajním případě a výhradně pro zajištění řádného a jednotného uplatňování práva Unie. V případě, že příslušné právní předpisy Unie dávají příslušným orgánům členských států možnost jednat podle vlastního uvážení, rozhodnutí přijatá orgánem pro cenné papíry a trhy nemohou nahradit toto jednání podle práva Unie.

(33) Krize ukázala, že stávající systém spolupráce mezi vnitrostátními orgány, jejichž pravomoci jsou omezeny na jednotlivé členské státy, je nedostatečný, pokud jde o finanční instituce působící přeshraničně.

(34) Skupina odborníků zřízená členskými státy za účelem posouzení příčin krize a vypracování návrhů na zlepšení regulace finančního odvětví a dohledu nad ním potvrdila, že stávající mechanismy nejsou dobrým základem pro budoucí regulaci finančních institucí působících přeshraničně a dohled nad nimi v celé Unii.

(35) Jak se uvádí v de Larosièreově zprávě: „v zásadě máme dvě možnosti: první z nich je přístup ‚každý sám za sebe‘ na úkor druhých; druhou možností je posílení, pragmatičtá a rozumná spolupráce na evropské úrovni prospěšná pro všechny v zájmu zachování otevřené světové ekonomiky. Taková spolupráce bude znamenat nepochybnitelný ekonomický přínos.“

(36) Důležitou úlohu při účinném, efektivním a jednotném dohledu nad účastníky finančního trhu působícími přeshraničně hrají kolegia orgánů dohledu. Orgán pro cenné papíry a trhy by měl přispívat k podpoře a sledování účinného, efektivního a jednotného fungování kolegií orgánů dohledu a v tomto ohledu by měl mít vedoucí postavení při zajišťování jednotného a soudržného fungování kolegií orgánů dohledu, jež dohlížejí nad institucemi působícími přeshraničně v rámci celé Unie. Orgán pro cenné papíry a trhy by proto měl mít plné právo účasti v kolegiích orgánů dohledu, aby mohl optimalizovat fungování těchto kolegií a proces výměny informací v nich a aby mohl podporovat sbližování a jednotnost mezi kolegií při uplatňování práva Unie. Jak se uvádí v de Larosièreově zprávě, „je třeba se vyvarovat narušování hospodářské soutěže a regulatorní arbitráží v důsledku odlišných postupů dohledu, jelikož mohou ohrozit finanční stabilitu, mimo jiné tím, že podporují přesun do zemí, v nichž je dohled méně přísný. Je třeba, aby byl systém dohledu vnímán jako spravedlivý a vyvážený“.

(37) V rámci své působnosti by měl orgán pro cenné papíry a trhy přispívat k vytváření a koordinaci účinných a soudržných ozdravných plánů a plánů řešení problémů, postupů pro mimořádné situace a preventivních opatření k zajištění internalizace nákladů finančním systémem a aktivně se na vytváření těchto nástrojů podílet, minimalizovat systémový dopad případných úpadků a závislost na využívání prostředků daňových poplatníků k záchraně účastníků finančního trhu. Měl by rozvíjet takové metody řešení úpadků klíčových účastníků finančního trhu, jež zabrání šíření náklady a jež jim umožní řádně a včasné ukončení činnosti a je-li to vhodné, budou zahrnovat soudržné a věrohodné mechanismy financování.

(38) V rámci probíhajícího přezkumu směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/19/ES ze dne 30. května 1994 o systémech pojištění vkladů (32) a směrnice 97/9/ES je patrný záměr Komise věnovat zvláštní pozornost potřebě zajistit další harmonizaci v celé Unii. V oblasti pojišťovnictví je rovněž patrný záměr Komise posoudit možnost zavedení pravidel Unie na ochranu pojistníků v případě úpadku pojišťovny. Evropské orgány dohledu by v těchto oblastech měly mít významnou úlohu a měly by jim být svěřeny vhodné pravomoci ve vztahu k evropským soustavám garančních systémů.

(39) Delegování úkolů a povinností může být užitečným nástrojem pro fungování sítě orgánů dohledu, aby se předešlo zdvojení úkolů v oblasti dohledu, podporovala se spolupráce, a tím se optimalizoval proces dohledu a snížila se zátěž účastníků finančního trhu. Toto nařízení by tedy mělo pro toto delegování stanovit jasný právní základ. Při respektování obecného pravidla, že delegování by mělo být povoleno, by členské státy měly mít současně možnost zavést zvláštní podmínky pro

delegování povinností, například pokud jde o informování a oznamování postupů delegování. Delegování úkolů znamená, že úkoly provádí orgán pro cenné papíry a trhy nebo jiný než příslušný orgán dohledu, zatímco odpovědnost za rozhodnutí v rámci dohledu zůstává orgánu, který úkol delegoval. Na základě delegování povinností by měl mít orgán pro cenné papíry a trhy nebo vnitrostátní orgán dohledu (dále jen „pověřený orgán“), možnost rozhodnout o určité záležitosti dohledu svým jménem místo pověřujícího orgánu dohledu. Delegování by se mělo řídit zásadou, podle níž je dohledem pověřen ten orgán dohledu, který může v dané věci nejsnadněji přijmout příslušné opatření. Delegování povinností by bylo vhodné například z důvodu úspor z rozsahu, jednotnosti při dohledu nad skupinami a optimálního využití odborných znalostí vnitrostátních orgánů dohledu. Pověřující orgán a ostatní příslušné orgány by měly rozhodnutí pověřeného orgánu uznat jako závazné, pokud pověřený orgán nepřekročil v rozhodnutí rámec svého pověření. Příslušné právní předpisy Unie by mohly dále stanovit zásady, jak lze delegovat povinnosti na základě dohody. Orgán pro cenné papíry a trhy by měl všemi možnými prostředky podporovat a monitorovat uzavírání dohod o delegování mezi vnitrostátními orgány dohledu. Předem by měl být informován o plánovaných dohodách o delegování, aby mohl případně vyjádřit své stanovisko.

Kromě toho by měl centralizovat zveřejňování těchto dohod, aby se zajistila včasnost, transparentnost a dobrá dostupnost informací o dohodách všem dotčeným stranám. Orgán pro cenné papíry a trhy by také měl uvažovat a zveřejňovat osvědčené postupy týkající se delegování a dohod o delegování.

(40) Orgán pro cenné papíry a trhy by měl aktivně podporovat sblížení dohledu v rámci celé Unie s cílem zavedení společné kultury dohledu.

(41) Účinným a efektivním nástrojem pro podporu jednoty v rámci sítě orgánů dohledu nad finančním trhem je srovnávací hodnocení. Orgán pro cenné papíry a trhy by měl tedy vytvořit metodický rámec pro toto hodnocení a zajistit jeho pravidelné provádění. Hodnocení by se mělo zaměřit nejen na sblížení postupů dohledu, ale i na posouzení schopnosti orgánů dohledu dosahovat při dohledu vysoce kvalitních výsledků a na nezávislost těchto příslušných orgánů. Se souhlasem příslušného orgánu, který je předmětem hodnocení, by výsledky srovnávacích hodnocení měly být zveřejněny. Osvědčené postupy by rovněž měly být určeny a zveřejněny.

(42) Orgán pro cenné papíry a trhy by měl aktivně podporovat koordinovanou reakci Unie v oblasti dohledu, zejména zajistit řádné fungování a integritu finančních trhů a stabilitu finančního systému v Unii. Kromě pravomoci přijímat opatření v mimořádných situacích by orgánu pro cenné papíry a trhy tedy měla být svěřena i funkce obecné koordinace v rámci ESFS. Činnost orgánu pro cenné papíry a trhy by se měla především zaměřit na bezproblémový tok všech důležitých informací mezi příslušnými orgány.

(43) Pro zajištění finanční stability je nutné včas identifikovat trendy, možná rizika a slabá místa vyplývající z mikroobezřetnosti úrovně v mezinárodním měřítku a napřít odvětvími. Orgán pro cenné papíry a

trhy by měl sledovat a hodnotit tento vývoj v oblasti své působnosti a pravidelně a v případě nutnosti i v jednotlivých konkrétních případech informovat Evropský parlament, Radu, Komisi, ostatní evropské orgány dohledu a ESRB. Dále by měl orgán pro cenné papíry a trhy ve spolupráci s ESRB iniciovat a koordinovat v rámci celé Unie zátěžové testy, jejichž cílem je vyhodnotit odolnost účastníků finančního trhu vůči nepříznivému tržnímu vývoji, a zajistit co nejednodušší metodiku provádění těchto testů na vnitrostátní úrovni. Má-li orgán pro cenné papíry a trhy řádně plnit své funkce, měl by provádět ekonomické analýzy trhů a dopadů potenciálního vývoje trhů.

(44) Vzhledem ke globalizaci finančních služeb a rostoucímu významu mezinárodních norem by měl orgán pro cenné papíry a trhy podporovat dialog a spolupráci s orgány dohledu mimo Unii. V jeho pravomoci by mělo být navazování kontaktů a uzavírání správních dohod s orgány dohledu a správními orgány třetích zemí a s mezinárodními organizacemi za současného plného respektování stávajících úloh a příslušných pravomocí členských států a orgánů Unie. Země, které uzavřely dohody s Unii, v jejichž důsledku přijaly a uplatňují právo Unie, by měly mít možnost účastnit se činnosti orgánu pro cenné papíry a trhy a orgán pro cenné papíry a trhy by měl mít možnost spolupracovat se třetími zeměmi, které uplatňují právní předpisy, jež byly uznány jako rovnocenné právním předpisům Unie.

(45) Orgán pro cenné papíry a trhy by měl v rámci své působnosti nezávislým poradním orgánem Evropského parlamentu, Rady a Komise. Aniž jsou dotčeny pravomoci dotčených příslušných orgánů, mělo by být orgánu orgán pro cenné papíry a trhy umožněno předkládat stanoviska k obezřetnostnímu posuzování fúzí a nabývaní účasti podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů (33), ve znění směrnice 2007/44/ES (34), v případě, že uvedená směrnice vyžaduje konzultaci mezi příslušnými orgány dvou nebo více členských států.

(46) Aby mohl orgán pro cenné papíry a trhy efektivně vykonávat své povinnosti, měl by být oprávněn vyžadovat veškeré nezbytné informace. Aby se zabránilo zdvojení oznamovací povinnosti účastníků finančního trhu, měly by být tyto informace běžně předkládány vnitrostátními orgány dohledu, které jsou nejlépe finančním trhům a účastníkům finančního trhu, a měly by zohlednit již existující statistické údaje. Orgán pro cenné papíry a trhy by však měl mít v krajním případě možnost podat řádně odůvodněnou žádost o informace přímo u účastníka finančního trhu, jestliže příslušný vnitrostátní orgán tyto informace neposkytne nebo nemůže poskytnout včas. Orgány členských států by měly být povinny pomáhat orgánu pro cenné papíry a trhy při uplatňování těchto přímých žádostí. V této souvislosti je naprosto zásadní pracovat na společných formátech výkaznictví. Opatřeními pro shromažďování informací by neměl být dotčen právní rámec Evropského statistického systému a Evropského systému centrálních bank v oblasti statistiky. Tímto nařízením by proto nemělo být dotčeno nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 223/2009 ze dne 11. března 2009 o evropské statistice (35) ani nařízení Rady (ES) č.

2533/98 ze dne 23. listopadu 1998 o shromažďování statistických informací Evropskou centrální bankou (36).

(47) Pro zajištění plné efektivity fungování ESRB a následně reakce na jej varování a doporučení je podstatná úzká spolupráce mezi orgánem pro cenné papíry a trhy a ESRB. Orgán pro cenné papíry a trhy a ESRB by měly vzájemně sdílet všechny příslušné informace. Údaje týkající se jednotlivých podniků by měly být předkládány pouze na základě odůvodněné žádosti. Jakmile orgán pro cenné papíry a trhy nebo vnitrostátní orgán dohledu od ESRB obdrží varování či doporučení, měl by orgán pro cenné papíry a trhy zajistit vhodná následná opatření.

(48) Orgán pro cenné papíry a trhy by měl vést konzultace o regulačních technických normách nebo prováděcích technických normách, obecných pokynech a doporučeních se zainteresovanými subjekty a měl by jim dát přiměřenou možnost předložit připomínky k navrhovaným opatřením. Před přijetím návrhu regulačních technických norem nebo prováděcích technických norem, obecných pokynů a doporučení by měl orgán pro cenné papíry a trhy provést posouzení dopadů. Za tímto účelem a z důvodu vyšší účinnosti by měla být využita skupina subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů, v níž by měly být vyvážené zastoupeny účastníci finančního trhu, malé a střední podniky, akademičtí pracovníci, spotřebitelé a jiní retailoví uživatelé finančních služeb. Skupina subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů by měla vystupovat jako prostředník ve vztahu k ostatním skupinám uživatelů finančních služeb zřízeným Komisí nebo právními předpisy Unie.

(49) Členům skupiny subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů zastupujícím neziskové organizace či akademickou obec by se mělo dostat odpovídajících náhrad, aby se osoby, které nemají dostatek finančních prostředků ani nezastupují finanční instituce, mohly plně zapojit do diskuse o finanční regulaci.

(50) Základní povinnosti členských států je zajišťování koordinovaného řešení krizí a udržování finanční stability v krizových situacích, zejména s ohledem na stabilizaci a záchranu konkrétních účastníků finančního trhu nacházejících se v úpadku. Rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy v mimořádných situacích a při řešení problémů, která mají dopad na stabilitu účastníka finančního trhu, by neměla nijak zasahovat do fiskálních pravomocí členských států. Měl by být vytvořen mechanismus, kterým by se členské státy mohly odvolat na toto ochranné opatření a postoupit záležitost Radě ke konečnému rozhodnutí. Tento ochranný mechanismus by však neměl být zneužíván, zejména v souvislosti s rozhodnutím orgánu pro cenné papíry a trhy, které nemá značný nebo podstatný finanční dopad, jako je snížení příjmu v návaznosti na dočasný zákaz konkrétních činností nebo produktů za účelem ochrany spotřebitele. Při přijímání rozhodnutí podle ochranného mechanismu by Rada měla hlasovat v souladu se zásadou, že každý členský stát má jeden hlas. S ohledem na konkrétní povinnosti členských států je v tomto ohledu vhodné zapojit do celé záležitosti i Radu. Vzhledem k citlivosti dané otázky by měly být přijaty postupy zajišťující naprostou důvěrnost.

(51) Při svém rozhodování by měl být orgán pro cenné papíry a trhy vázán předpisy Unie a obecnými zásadami spravedlivého řízení a transparentnosti. Mělo by být plně respektováno právo osob, jimž je rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy určeno, být slyšen. Akty vydané orgánem pro cenné papíry a trhy by měly tvořit nedílnou součást práva Unie.

(52) Hlavním rozhodovacím orgánem orgánu pro cenné papíry a trhy by měla být rada orgánů dohledu sestávající z vedoucích představitelů příslušných orgánů v každém členském státě, v jejímž čele by měl být předseda orgánu pro cenné papíry a trhy. Jako pozorovatelé by se měli účastnit zástupci Komise, ESRB, Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví) a Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění). Členové rady orgánů dohledu by měli jednat nezávisle a pouze v zájmu Unie.

(53) Jako obecné pravidlo by rada orgánů dohledu měla přijímat svá rozhodnutí prostou většinou členů v souladu se zásadou, podle níž má každý člen jeden hlas. Nicméně u aktů obecné povahy, včetně aktů týkajících se regulačních technických norem a prováděcích technických norem, obecných pokynů a doporučení, u rozpočtových záležitostí, jakož i v případě žádosti členského státu o přezkoumání rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy o dočasném zákazu nebo omezení určité finanční činnosti je vhodné uplatňovat pravidla o kvalifikované většině stanovená v čl. 16 odst. 4 Smlouvy o Evropské unii a v Protokole (č. 36) o přechodných ustanoveních, který tvoří přílohu Smlouvy o Evropské unii a Smlouvy o fungování Evropské unie. Případy týkající se urovnávání sporů mezi vnitrostátními orgány dohledu by měly být posuzovány užší nestranou odbornou skupinou, složenou z členů, kteří nejsou zástupci příslušných orgánů, jež jsou účastníky sporu, ani nemají žádný zájem na sporu nebo přímé spojení s dotýcnými příslušnými orgány. Složení odborné skupiny by mělo být přiměřeně vyvážené. Rozhodnutí přijaté odbornou skupinou by mělo být schváleno radou orgánů dohledu prostou většinou členů v souladu se zásadou, podle níž má každý člen jeden hlas. Co se však týče rozhodnutí přijímaných konsolidujícím orgánem dohledu, mohla by být rozhodnutí navržena odbornou skupinou zamítnuta blokační menšinou hlasů uvedenou v čl. 16 odst. 4 Smlouvy o Evropské unii a v článku 3 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních.

(54) Plnění úlohy orgánu pro cenné papíry a trhy a jemu přidělených úkolů by měla zajistit správní rada složená z předsedy orgánu a zástupců vnitrostátních orgánů dohledu a Komise. Správní rada by měla mít nezbytné pravomoci, aby mohla mimo jiné navrhovat roční a víceletý pracovní program, vykonávat určité rozpočtové pravomoci, přijímat plán personální politiky orgánu pro cenné papíry a trhy, přijímat zvláštní ustanovení týkající se práva na přístup k dokumentům a navrhovat výroční zprávu.

(55) Orgán pro cenné papíry a trhy by měl zastupovat předseda, který bude zaměstnán na plný pracovní úvazek a bude jmenován radou orgánů dohledu, který bude zaměstnán na plný pracovní úvazek. Předseda by měl být jmenován radou orgánů dohledu na základě zásluh, dovedností, znalostí finančních institucí a trhů, a

zkušenosti významných pro dohled nad finančním trhem a jeho regulaci, v návaznosti na otevřeně výběrové řízení požádané a vedené radou orgánů dohledu, již je nápomocna Komise. Za účelem jmenování prvního předsedy orgánu pro cenné papíry a trhy by Komise kromě jiného měla sestavit na základě zásluh, dovednosti, znalosti finančních institucí a trhů a zkušenosti významných pro finanční dohled a regulaci užší seznam uchazečů. V souvislosti se jmenováním následných předsedů by měla být možností sestavení užšího seznamu Komisi předmětem přezkumu ve zprávě, která má být vypracována podle tohoto nařízení. Do doby než se vybraná osoba ujme svých povinností a do jednoho měsíce po jejím výběru radou orgánů dohledu může Evropský parlament po vyslechnutí vybrané osoby radou orgánů dohledu vznést proti jmenování vybrané osoby námitky.

(56) Řízení orgánu pro cenné papíry a trhy by mělo být svěřeno výkonnému řediteli, který by měl mít právo účastnit se zasedání rady orgánů dohledu a správní rady bez hlasovacího práva.

(57) Aby byl zajištěn soulad mezi činnostmi evropských orgánů dohledu v jednotlivých odvětvích, měly by tyto orgány pracovat v úzké součinnosti prostřednictvím společného výboru a v případě nutnosti přijímat společná stanoviska. Společný výbor by měl koordinovat funkce evropských orgánů dohledu ve vztahu k finančním konglomerátům a dalším meziodvětvovým záležitostem. V případě potřeby by měly být akty spadající také do oblasti působnosti Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) nebo Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví) přijímány dotčenými evropskými orgány dohledu souběžně. Společnému výboru by měl předsedat po dobu 12 měsíců střídavě předsedové evropských orgánů dohledu. Předseda společného výboru by měl být místopředsedou ESRB. Evropské orgány dohledu by měly poskytnout společnému výboru vybrané zaměstnance, aby se umožnila neformální výměna informací a rozvoj společné kultury dohledu ve všech evropských orgánech dohledu.

(58) Je nutné zajistit, aby strany, kterých se dotýkají rozhodnutí přijatá orgánem pro cenné papíry a trhy, mohly uplatnit odpovídající opravné prostředky. Má-li orgán pro cenné papíry a trhy rozhodovací pravomocí, měly by mít pro zajištění efektivní ochrany práv jednotlivých stran a z důvodu procesní ekonomie příslušné strany právo odvolat se k odvolacímu senátu. Z důvodu účinnosti a jednotnosti by měl být odvolací senát společným orgánem všech tří evropských orgánů dohledu, nezávislým na jejich organizační a regulační struktuře. Proti rozhodnutí odvolacího senátu by mělo být možné podat žalobu u Soudního dvora Evropské unie.

(59) Aby byla zajištěna úplná autonomie a nezávislost orgánu pro cenné papíry a trhy, měl by mít tento orgán autonomní rozpočet, jehož příjmy budou pocházet především z povinných příspěvků vnitrostátních orgánů dohledu a ze souhrnného rozpočtu Evropské unie. Financování orgánu pro cenné papíry a trhy prostředků Unie je předmětem dohody s rozpočtovým orgánem podle bodu 47 interinstitucionální dohody Evropského parlamentu, Rady a Komise ze dne 17. května 2006 o rozpočtové kázi a řádném finančním řízení (37). Měla

by platit rozpočtová pravidla Unie. Kontrolu účtů by měl provádět Účetní dvůr. Celkový rozpočet je předmětem postupu udělování absolutoria.

(60) Na orgán pro cenné papíry a trhy by se mělo vztahovat nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 ze dne 25. května 1999 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) (38). Orgán pro cenné papíry a trhy by měl také přistoupit k Interinstitucionální dohodě ze dne 25. května 1999 mezi Evropským parlamentem, Radou Evropské unie a Komisí Evropských společenství o vnitřním vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) (39).

(61) Aby byly zajištěny otevřené a transparentní podmínky zaměstnávání a rovné zacházení se zaměstnanci, měly by se na zaměstnance orgánu pro cenné papíry a trhy vztahovat služební řád úředníků a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropských společenství (40).

(62) Je zásadně důležité chránit obchodní tajemství a ostatní důvěrně informace. Důvěrnost informací poskytnutých orgánu pro cenné papíry a trhy a sdílených v rámci sítě by měla podléhat přísným a účinným pravidlům zachování důvěrnosti.

(63) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (41) a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů (42) se plně použijí na zpracování osobních údajů pro účely tohoto nařízení.

(64) Pro zajištění průhledné činnosti orgánu pro cenné papíry a trhy by se mělo na tento orgán vztahovat nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (43).

(65) Třetím zemím by měla být umožněna účast na činnosti orgánu pro cenné papíry a trhy v souladu s příslušnými dohodami, které Unie uzavře.

(66) Jelikož cílů tohoto nařízení, totiž zlepšení fungování vnitřního trhu díky zajištění vysoké, efektivní a jednotné úrovně obezřetnostní regulace a dohledu, ochrany investorů, ochrany integrity, účinnosti a řádného fungování finančních trhů, udržování stability finančního systému a posilování mezinárodní koordinace dohledu, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států a proto jich může být z důvodu rozsahu tohoto nařízení lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

(67) Orgán pro cenné papíry a trhy by měl převzít všechny stávající úkoly a pravomoci Evropského výboru

regulátorů trhu s cennými papíry. Ke dni zřízení orgánu pro cenné papíry a trhy by tedy mělo být zrušeno rozhodnutí Komise 2009/77/ES a příslušným způsobem pozměněno rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 716/2009/ES ze dne 16. září 2009, kterým se zavádí program Společenství na podporu zvláštních činností v oblasti finančních služeb, účetního výkaznictví a auditů (44). S ohledem na existující strukturu a činnosti Evropského výboru regulátorů trhu s cennými papíry je důležité zajistit velmi úzkou spolupráci mezi tímto výborem a Komisí při zavádění vhodných přechodných opatření a rovněž zajistit, aby bylo co nejvíce omezeno období, během něhož by Komise byla odpovědná za administrativní zřízení a počáteční administrativní fungování orgánu pro cenné papíry a trhy.

(68) Je vhodné stanovit dobu, od kdy bude toto nařízení uplatňováno, aby se zajistila odpovídající připravenost orgánu pro cenné papíry a trhy na zahájení činnosti a bezproblémový přechod z Evropského výboru regulátorů trhu s cennými papíry na orgán pro cenné papíry a trhy. Orgán pro cenné papíry a trhy by měl být odpovídajícím způsobem financován. Alespoň zpočátku by měl být financován ze 40 % z prostředků Unie a ze 60 % z příspěvků členských států, poskytnutých v souladu s postupem vážení hlasů uvedeným v čl. 3 odst. 3 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních.

(69) Aby mohl být orgán pro cenné papíry a trhy zřízen k 1. lednu 2011, mělo by toto nařízení vstoupit v platnost prvním dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie,

PŘÍJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

ZŘÍZENÍ A PRÁVNÍ POSTAVENÍ

Článek 1

Zřízení a působnost

1. Tímto nařízením se zřizuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) (dále jen „orgán pro cenné papíry a trhy“).

2. Orgán pro cenné papíry a trhy jedná v rámci pravomocí, které mu byly svěřeny tímto nařízením a v rozsahu působnosti směrnic 97/9/ES, směrnice 98/26/ES, směrnice 2001/34/ES, směrnice 2002/47/ES, směrnice 2003/6/ES, směrnice 2003/71/ES, směrnice 2004/39/ES, směrnice 2004/109/ES, směrnice 2009/65/ES a směrnice 2006/49/ES, aniž je dotčena pravomoc Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví), pokud jde o obezřetnostní dohled, ►M1 směrnice Evropského parlamentu a Rady EU/61/2011 ze dne 8. června 2011 o správcích alternativních investičních fondů (45) ◄ a nařízení (ES) č. 1060/2009 a relevantních částí směrnice 2002/87/EC, směrnice 2005/60/ES a směrnice 2002/65/ES, pokud se tyto akty použijí na podniky poskytující investiční služby nebo na subjekty kolektivního investování obchodující se svými podily nebo akciemi a na příslušné orgány vykonávající nad nimi dohled, včetně všech směrnic, nařízení a rozhodnutí vycházejících z uvedených aktů, a dalších právně

závazných aktů Unie, které stanoví úkoly orgánu pro cenné papíry a trhy.

3. Orgán pro cenné papíry a trhy jedná rovněž v oblasti činnosti účastníků finančního trhu ve vztahu k otázkám, které nejsou přímo upraveny akty uvedenými v odstavci 2, včetně otázek správy a řízení společnosti, auditů a finančního výkaznictví, za předpokladu, že takové činnosti ze strany orgánu pro cenné papíry a trhy jsou nutné pro zajištění účinného a důsledného uplatňování uvedených aktů. Orgán pro cenné papíry a trhy rovněž přijímá vhodná opatření v souvislosti s nabídkami převzetí, zúčtování a vypořádání a otázkami v oblasti derivátů.

4. Ustanoveními tohoto nařízení nejsou dotčeny pravomoci Komise zajistit dodržování práva Unie, zejména podle článku 258 Smlouvy o fungování EU.

5. Cílem orgánu pro cenné papíry a trhy je chránit veřejné zájmy přispíváním ke krátkodobé, střednědobé a dlouhodobé stabilitě a účinnosti finančního systému v zájmu hospodářství Unie, jejich občanů a podniků. Orgán pro cenné papíry a trhy přispívá k:

a) lepšímu fungování vnitřního trhu, včetně především důkladné, účinné a jednotné úrovně regulace a dohledu;

b) zajištění integrity, průhlednosti, účinnosti a řádného fungování finančních trhů,

c) posílení koordinace dohledu na mezinárodní úrovni,

d) předcházení regulatorní arbitráži a prosazování rovných podmínek hospodářské soutěže,

e) zajištění toho, aby investování a jiná rizika byla vhodně upravena a podléhala řádnému dohledu, a

f) posílení ochrany spotřebitelů.

5. Za tímto účelem přispívá orgán pro cenné papíry a trhy k zajištění jednotného, účinného a efektivního uplatňování aktů uvedených v odstavci 2 tím, že podporuje sblížení dohledu, předkládá stanoviska Evropskému parlamentu, Radě a Komisi a provádí ekonomický analýzy trhů a k dosažení svých cílů.

5. Při plnění úkolů, jež jsou mu svěřeny tímto nařízením, věnuje orgán pro cenné papíry a trhy zvláštní pozornost veškerým systémovým rizikům představovaným účastníky finančního trhu, jejichž úpadek může ohrozit fungování finančního systému nebo reálné ekonomiky.

5. Při plnění svých úkolů jedná orgán pro cenné papíry a trhy nezávisle a objektivně a ve vylučném zájmu Unie.

Článek 2

Evropský systém dohledu nad finančním trhem

1. Orgán pro cenné papíry a trhy je součástí Evropského systému orgánů finančního dohledu (dále jen „SFS“). Hlavním cílem ESFS je zajistit, aby pravidla vztahující se na finanční odvětví byla náležitě uplatňována v zájmu zachování finanční stability a k zajištění důvěry ve

finanční systém jako celek a dostatečné ochrany spotřebitelů finančních služeb.

2. ESFS tvoří:

a) Evropský výbor pro systémová rizika (dále jen „ESRB“, a to pro účely plnění úkolů stanovených nařízením (EU) č. 1092/2010 (46) a tímto nařízením;

b) orgán pro cenné papíry a trhy;

c) Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 (47);

d) Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010 (48),

e) Společný výbor evropských orgánů dohledu (dále jen „společný výbor“), a to pro účely plnění úkolů stanovených v článcích 54 až 57 tohoto nařízení, nařízení (EU) č. 1093/2010 a nařízení (EU) č. 1094/2010,

f) příslušné orgány nebo orgány dohledu členských států vymezené v aktech Unie uvedených v čl. 1 odst. 2 tohoto nařízení, v nařízení (EU) č. 1093/2010 a nařízení (EU) č. 1094/2010;

3. Prostřednictvím společného výboru spolupracuje orgán pro cenné papíry a trhy pravidelně a úzce s ESRB, jakož i s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) a s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví), zajišťuje s nimi meziodvětvově jednotnou činnost a zaujímá společné postojy v oblasti dohledu nad finančními konglomeráty a v dalších meziodvětvových otázkách.

4. Podle zásady loajální spolupráce v souladu s čl. 4 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii spolupracují subjekty, které jsou součástí ESFS, na základě důvěry a plného vzájemného respektu, zejména při zajišťování výměny příslušných a spolehlivých informací mezi sebou.

5. Orgány dohledu, které jsou součástí ESFS, jsou povinny provádět dohled nad účastníky finančních trhů působícími v Unii v souladu s akty uvedenými v čl. 1 odst. 2.

Článek 3

Odpovědnost orgánů dohledu

Orgány dohledu uvedené v čl. 2 odst. 2 písm. a) až d) jsou odpovědné Evropskému parlamentu a Radě.

Článek 4

Definice

Pro účely tohoto nařízení se:

1) „účastníkem finančního trhu“ rozumí jakákoli osoba, na niž se vztahuje požadavek obsažený v aktech Unie

uvedených v čl. 1 odst. 2 nebo ve vnitrostátních právních předpisech provádějících uvedené akty;

2) „klíčovým účastníkem finančního trhu“ rozumí účastník finančního trhu, jehož běžná činnost či finanční životaschopnost mají či by mohly mít významný vliv na stabilitu, integritu nebo účinnost finančních trhů v Unii;

3) „příslušnými orgány“ rozumějí:

i) příslušné orgány nebo orgány dohledu vymezené v právních předpisech uvedených v čl. 1 odst. 2;

ii) ve vztahu ke směrnicím 2002/65/ES a 2005/60/ES orgány příslušné pro zajišťování plnění požadavků těchto směrnic podniky poskytujícími finanční služby a subjekty kolektivního investování obchodujícími se svými podíly nebo akciemi;

iii) pokud jde o systémy pro odškodnění investorů, subjekty, které spravují vnitrostátní systémy pro odškodnění podle směrnice 97/9/ES, nebo, pokud je činnost systému pro odškodnění investorů řízena soukromou společností, veřejný orgán vykonávající dohled nad těmito systémy podle uvedené směrnice.

Článek 5

Právní postavení

1. Orgán pro cenné papíry a trhy je subjektem Unie a má právní subjektivitu.

2. V každém členském státě požívá orgán pro cenné papíry a trhy nejširšího rozsahu právní způsobilosti stanovené vnitrostátním právem pro právnické osoby. Může zejména nabývat a zcizovat movitý a nemovitý majetek a účastnit se soudních řízení.

3. Orgán pro cenné papíry a trhy zastupuje předseda.

Článek 6

Složení

Orgán pro cenné papíry a trhy tvoří:

1) rada orgánů dohledu, která plní úkoly stanovené článkem 43;

2) správní rada, která plní úkoly stanovené článkem 47;

3) předseda, který plní úkoly stanovené článkem 48;

4) výkonný ředitel, který plní úkoly stanovené článkem 53;

5) odvolací senát, který plní úkoly stanovené článkem 60.

Článek 7

Sídlo

Orgán pro cenné papíry a trhy má sídlo v Paříži.

KAPITOLA II

ÚKOLY A PRAVOMOCI ORGÁNU PRO CENNÉ PAPIRY A TRHY

Článek 8

Úkoly a pravomoci orgánu pro cenné papíry a trhy

1. Orgán pro cenné papíry a trhy má tyto úkoly:

a) přispívat k vytváření vysoce kvalitních společných norem a postupů regulace a dohledu, zejména předkládáním stanovisek orgánům Unie a vypracováváním obecných pokynů, doporučení a návrhů regulačních technických norem a prováděcích technických norem, které vycházejí z legislativních aktů uvedených v čl. 1 odst. 2;

b) přispívat k jednotnému uplatňování právně závazných aktů Unie, zejména tak, že přispívá ke společné kultuře dohledu, zajišťuje jednotné, účinné a efektivní uplatňování aktů uvedených v čl. 1 odst. 2, zabraňuje regulatorní arbitráži, zprostředkovává a urovnává spory mezi příslušnými orgány, zajišťuje účinný a jednotný dohled nad účastníky finančního trhu a zajišťuje jednotné působení kolegií orgánů dohledu a přijímá opatření mimo jiné v mimořádných situacích;

c) podněcovat a podporovat delegování úkolů a povinností mezi příslušnými orgány;

d) úzce spolupracovat s ESRB, zejména tak, že bude ESRB poskytovat informace nezbytné pro plnění jejich úkolů a bude zajišťovat řádný následný postup v návaznosti na varování a doporučení ESRB;

e) organizovat a provádět srovnávací hodnocení činnosti příslušných orgánů, včetně vydávání obecných pokynů a doporučení a zjišťování osvědčených postupů, v zájmu větší jednoty výsledků dohledu;

f) sledovat a posuzovat vývoj trhů v oblasti své působnosti;

g) provádět ekonomickou analýzu trhů, aby měl informace nezbytné pro plnění svých funkcí;

h) posilovat ochranu investorů;

i) přispívat k jednotnému a soudržnému fungování kolegií orgánů dohledu, ke sledování, posuzování a měření systémového rizika, k vypracování a koordinaci ozdravných plánů a plánů řešení úpadků, k zajišťování vysoké úrovně ochrany investorů v celé Unii a k rozvoji metod řešení úpadků účastníků finančního trhu a posuzování potřeby vhodných nástrojů financování v souladu s články 21 až 26;

j) plnit další konkrétní úkoly stanovené v tomto nařízení a v jiných legislativních aktech;

k) zveřejňovat na svých internetových stránkách a pravidelně aktualizovat informace související s touto oblastí činnosti, zejména v rámci své působnosti, o registrovaných účastnících finančního trhu s cílem zajistit pro veřejnost snadno dostupnost informací;

l) přebírat podle potřeby veškeré stávající úkoly od Evropského výboru regulátorů trhů s cennými papíry (dále jen „ESRB“).

2. Pro dosažení úkolů stanovených v odstavci 1 má orgán pro cenné papíry a trhy pravomoci stanovené tímto nařízením, zejména pravomoc:

a) vypracovávat návrhy regulačních technických norem v konkrétních případech stanovených v článku 10;

b) vypracovávat návrhy prováděcích technických norem v konkrétních případech stanovených v článku 15;

c) vydávat obecné pokyny a doporučení, podle článku 16;

d) vydávat doporučení v konkrétních případech stanovených v čl. 17 odst. 3;

e) přijímat individuální rozhodnutí určená příslušným orgánům v konkrétních případech stanovených v člincích 18 odst. 3 a 19 odst. 3;

f) v případech týkajících se přímo použitelného práva Unie přijímat individuální rozhodnutí určená účastníkům finančního trhu v konkrétních případech uvedených v čl. 17 odst. 6, v čl. 18 odst. 4 a v čl. 19 odst. 4;

g) vydávat stanoviska pro Evropský parlament, Radu nebo Komisi podle článku 34;

h) shromažďovat nezbytné informace týkající se účastníků finančního trhu podle článku 35;

i) vypracovávat jednotné metodiky pro posuzování účinku charakteristik produktů a distribučních procesů na finanční pozici účastníků finančního trhu a na ochranu spotřebitelů;

j) zajistit centrálně přístupnou databázi registrovaných účastníků finančního trhu v oblasti své působnosti, pokud tak stanoví akty uvedené v čl. 1 odst. 2.

Článek 9

Úkoly spojené s ochranou spotřebitelů a finančními činnostmi

1. Orgán pro cenné papíry a trhy převezme vedoucí úlohu při prosazování průhlednosti, jednoduchosti a spravedlivých podmínek na trhu se spotřebitelskými finančními produkty či službami v rámci vnitřního trhu, a to i prostřednictvím:

a) shromažďování a analýzy informací o spotřebitelských trendech a podávání zpráv o nich;

b) posuzování a koordinace iniciativ v oblasti finanční gramotnosti a vzdělávání prováděných příslušnými orgány;

c) vypracovávání norem pro odbornou přípravu v tomto odvětví; a

d) účasti na vypracovávání společných pravidel pro zveřejňování údajů.

2. Orgán pro cenné papíry a trhy sleduje nové i stávající finanční činnosti a může přijmout obecné pokyny a doporučení s cílem podpořit bezpečnost a odolnost trhů a sblížení regulačních postupů.

3. Orgán pro cenné papíry a trhy může rovněž vydat varování v případě, že určitá finanční činnost vážně ohrožuje cíle stanovené v čl. 1 odst. 5.

4. Orgán pro cenné papíry a trhy zřídí jako svou nedílnou součást výbor pro finanční inovace, který bude sdružovat všechny příslušné vnitrostátní orgány dohledu s cílem dosáhnout koordinovaného přístupu při stanovování pravidel pro nové nebo inovativní finanční činnosti a vykonávání dohledu nad nimi a poskytovat orgánu pro cenné papíry a trhy odborné rady určené k předložení Evropskému parlamentu, Radě a Komisi.

5. Orgán pro cenné papíry a trhy může dočasně zakázat nebo omezit některé finanční činnosti, které ohrožují řádné fungování a integritu finančních trhů nebo stabilitu celého finančního systému Unie nebo jeho části, v případech a za podmínek stanovených v legislativních aktech uvedených v čl. 1 odst. 2, nebo bude-li to nutné, v případě mimořádné situace v souladu s článkem 18 a za podmínek v něm stanovených.

5. Rozhodnutí uvedené v prvním pododstavci přezkoumává orgán pro cenné papíry a trhy v přiměřených intervalech, nejméně však každé tři měsíce. Není-li rozhodnutí v uvedené tříměsíční lhůtě obnoveno, pozbývá automaticky platnosti.

5. Členský stát může orgán pro cenné papíry a trhy požádat, aby své rozhodnutí znovu zvážil. V takovém případě orgán pro cenné papíry a trhy rozhodne postupem podle čl. 44 odst. 1 druhého pododstavce, zda své rozhodnutí potvrzuje.

5. Orgán pro cenné papíry a trhy může rovněž posoudit nutnost zakázat nebo omezit určité typy finančních činností a v případě, že to skutečně nutné je, informovat Komisi, aby usnadnil přijetí takového zákazu či omezení.

Článek 10

Regulační technické normy

1. Pokud Evropský parlament a Rada svěří Komisi pravomoci přijímat regulační technické normy prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci podle článku 290 Smlouvy o fungování EU za účelem zajištění důsledné harmonizace v oblastech konkrétně stanovených legislativními akty uvedenými v čl. 1 odst. 2, může orgán pro cenné papíry a trhy vypracovat návrhy regulačních technických norem. Návrhy norem předkládá orgán pro cenné papíry a trhy Komisi ke schválení.

1. Regulační technické normy jsou technické povahy a nepředstavují strategická rozhodnutí či politická rozhodnutí a jejich obsah je vymezen legislativními akty, z nichž vycházejí.

1. Před předložením návrhů Komisi povede orgán pro cenné papíry a trhy otevřeně veřejné konzultace o návrzích regulačních technických norem a provede analýzu potenciálních souvisejících nákladů a přínosů,

ledaže by takové konzultace a analýzy nebyly přiměřené v poměru k rozsahu a dopadu dotyčných návrhů regulačních technických norem nebo v poměru ke zvláštní naléhavosti příslušné záležitosti. Orgán pro cenné papíry a trhy si rovněž vyžádá stanovisko skupiny subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů uvedeně v článku 37.

1. V případě, že orgán pro cenné papíry a trhy předloží návrh regulační technické normy, Komise jej okamžitě předá Evropskému parlamentu a Radě.

1. Do tří měsíců od obdržení návrhu regulační technické normy rozhodne Komise o tom, zda jej schválí. Komise může navržené regulační technické normy schválit pouze částečně nebo v pozměněném znění, jestliže to vyžadují zájmy Unie.

1. Pokud Komise nehodlá schválit navržené regulační technické normy nebo je hodlá schválit zčásti nebo se změnami, zašle návrh regulační technické normy zpět orgánu pro cenné papíry a trhy s uvedením důvodů, proč nebyly schváleny, nebo případně s uvedením důvodů pro své změny. Orgán pro cenné papíry a trhy může pozměnit návrh regulační technické normy na základě změn navržených Komisí ve lhůtě šesti týdnů a opětovně jej předložit Komisi v podobě formálního stanoviska. Kopii svého formálního stanoviska zašle orgán pro cenné papíry a trhy Evropskému parlamentu a Radě.

1. Pokud orgán pro cenné papíry a trhy v uvedené šestitýdenní lhůtě pozměněný návrh regulační technické normy nepředloží nebo předloží návrh regulační technické normy, který nebyl pozměněn způsobem odpovídajícím změnám navrženým Komisí, může Komise tuto regulační technickou normu přijmout se změnami, které považuje za relevantní, nebo může tuto normu odmítnout.

1. Komise nesmí měnit obsah navržené regulační technické normy vypracované orgánem pro cenné papíry a trhy bez předchozí koordinace s tímto orgánem, jak je stanoveno v tomto článku.

2. Pokud orgán pro cenné papíry a trhy návrh regulační technické normy nepředloží ve lhůtě stanovené v legislativních aktech uvedených v čl. 1 odst. 2, může Komise požádat o předložení tohoto návrhu v nové lhůtě.

3. Pouze pokud orgán pro cenné papíry a trhy svůj návrh Komisi ve lhůtě podle odstavce 2 nepředloží, může Komise regulační technickou normu přijmout prostřednictvím aktu v přenesené pravomoci bez návrhu orgánu pro cenné papíry a trhy.

3. Komise provede otevřeně veřejné konzultace o návrzích regulačních technických norem a provede analýzu potenciálních souvisejících nákladů a přínosů, ledaže by takové konzultace a analýzy nebyly přiměřené v poměru k rozsahu a dopadu navržených regulačních technických norem nebo v poměru ke zvláštní naléhavosti příslušné záležitosti. Komise si rovněž vyžádá stanovisko nebo radu skupiny subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů uvedeně v článku 37.

3. Návrh regulační technické normy Komise neprodleně předá Evropskému parlamentu a Radě.

3. Komise zašle svůj návrh regulační technické normy rovněž orgánu pro cenné papíry a trhy. Orgán pro cenné papíry a trhy může ve lhůtě šesti týdnů návrh regulační technické normy pozměnit a předložit jej Komisi v podobě formálního stanoviska. Kopii svého formálního stanoviska zašle orgán pro cenné papíry a trhy Evropskému parlamentu a Radě.

3. Pokud orgán pro cenné papíry a trhy pozměněný návrh regulační technické normy v šestitýdenní lhůtě uvedené ve čtvrtém pododstavci nepředloží, může Komise regulační technickou normu přijmout.

3. Pokud orgán pro cenné papíry a trhy pozměněný návrh regulační technické normy do šesti týdnů předloží, může Komise návrh regulační technické normy pozměnit na základě změn navržených orgánem pro cenné papíry a trhy nebo regulační technickou normu přijmout se změnami, které považuje za relevantní. Komise nesmí měnit obsah navržené regulační technické normy vypracovaných orgánem pro cenné papíry a trhy bez předchozí koordinace s tímto orgánem, jak je stanoveno v tomto článku.

4. Regulační technické normy se přijímají ve formě nařízení či rozhodnutí. Vyhlašují se v Úředním věstníku Evropské unie a vstupují v platnost dnem v nich stanoveným.

Článek 11

Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoci přijímat regulační technické normy uvedené v článku 10 jsou svěřeny Komisi na dobu čtyř let od 16. prosince 2010. Komise předloží zprávu o přenesené pravomoci nejpozději šest měsíců před uplynutím tohoto čtyřletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud je Evropský parlament nebo Rada v souladu s článkem 14 nezruší.

2. Přijetí regulační technické normy Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.

3. Pravomoc přijímat regulační technické normy je Komisi svěřena za podmínek stanovených v článcích 12 až 14.

Článek 12

Zrušení přenesení pravomoci

1. Přenesení pravomoci uvedené v článku 10 může Evropský parlament nebo Rada kdykoliv zrušit.

2. Orgán, který zahájí vnitřní postup s cílem rozhodnout, zda zrušit přenesení pravomoci, uvědomí v přiměřené lhůtě před přijetím konečného rozhodnutí druhý orgán a Komisi a uvede pravomoci, jejichž přenesení by mohlo být zrušeno.

3. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určených. Rozhodnutí nabývá

účinku okamžitě nebo k pozdějšímu dni, který v něm je upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných regulačních technických norem. Rozhodnutí bude zveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 13

Námítky proti regulačním technickým normám

1. Evropský parlament nebo Rada mohou proti regulační technické normě přijaté Komisí vyslovit námítky ve lhůtě tří měsíců ode dne oznámení. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o tři měsíce.

1. Pokud Komise přijímá regulační technickou normu, která je shodná s návrhem regulační technické normy předloženým orgánem pro cenné papíry a trhy, lhůta, v níž mohou Evropský parlament a Rada vyslovit námítky, činí jeden měsíc ode dne oznámení. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o jeden měsíc.

2. Pokud Evropský parlament ani Rada ve lhůtě uvedené v odstavci 1 námítky proti regulační technické normě nevysloví, zveřejní se v Úředním věstníku Evropské unie a vstoupí v platnost dnem v ní stanoveným.

2. Pokud Evropský parlament i Rada informují Komisi o svém úmyslu námítky proti regulační technické normě nevyslovit, může být regulační technická norma zveřejněna v Úředním věstníku Evropské unie a vstoupí v platnost před uplynutím této lhůty.

3. Regulační technická norma nevstoupí v platnost, pokud proti ní Evropský parlament nebo Rada vysloví námítky ve lhůtě uvedené v odstavci 1. Orgán, který vyslovuje námítky proti regulační technické normě, je v souladu s článkem 296 Smlouvy o fungování EU odůvodní.

Článek 14

Neschválení nebo změna návrhu regulačních technických norem

1. V případě, že Komise neschválí návrh regulační technické normy nebo jej pozmění v souladu s článkem 10, informuje o této skutečnosti orgán pro cenné papíry a trhy, Evropský parlament a Radu a uvede důvody.

2. Ve vhodných případech může Evropský parlament nebo Rada pozvat příslušného komisaře spolu s předsedou orgánu pro cenné papíry a trhy do jednoho měsíce od oznámení uvedeného v odstavci 1 na zasedání příslušného výboru Evropského parlamentu nebo na zasedání Rady k tomuto účelu svolané, aby přednesli a vysvětlili své rozdílné postoje.

Článek 15

Prováděcí technické normy

1. Orgán pro cenné papíry a trhy může prostřednictvím prováděcích aktů podle článku 291 Smlouvy o fungování EU vypracovat prováděcí technické normy v oblastech, které jsou konkrétně stanoveny v legislativních aktech uvedených v čl. 1 odst. 2. Prováděcí technické normy

jsou technické povahy, nepředstavují strategická či politická rozhodnutí a jejich obsah vymezuje podmínky uplatňování uvedených aktů. Návrhy prováděcích technických norem předkládá orgán pro cenné papíry a trhy Komisi ke schválení.

1. Před předložením návrhu prováděcích technických norem Komisi povede orgán pro cenné papíry a trhy otevřené veřejné konzultace a provede analýzu potenciálních souvisejících nákladů a přínosů, ledaže by takové konzultace a analýzy nebyly přiměřené v poměru k rozsahu a dopadu těchto navržených prováděcích technických norem nebo v poměru ke zvláštní naléhavosti příslušné záležitosti. Orgán pro cenné papíry a trhy si rovněž vyžádá stanovisko skupiny subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů uvedené v článku 37.

1. V případě, že orgán pro cenné papíry a trhy předloží návrh prováděcí technické normy, Komise jej okamžitě předá Evropskému parlamentu a Radě.

1. Do tří měsíců od obdržení návrhu prováděcí technické normy rozhodne Komise o tom, zda tento návrh schválí. Komise může tuto lhůtu prodloužit o jeden měsíc. Komise může navržené prováděcí technické normy schválit pouze částečně nebo v pozměněném znění, jestliže to vyžadují zájmy Unie.

1. Pokud Komise nehodlá schválit navržené prováděcí technické normy, nebo je hodlá schválit zčásti nebo se změnami, zašle návrh prováděcí technické normy zpět orgánu pro cenné papíry a trhy s uvedením důvodů pro neschválení, nebo případně s odůvodněním navrhovaných změn. Orgán pro cenné papíry a trhy návrh může ve lhůtě šesti týdnů návrh prováděcí technické normy pozměnit na základě změn navržených Komisí a opětovně jej předložit Komisi v podobě formálního stanoviska. Kopii svého formálního stanoviska zašle orgán pro cenné papíry a trhy Evropskému parlamentu a Radě.

1. Pokud orgán pro cenné papíry a trhy v šestitýdenní lhůtě uvedené v pátém pododstavci nepředloží pozměněný návrh prováděcí technické normy nebo předloží návrh prováděcí technické normy, který nebyl pozměněn způsobem odpovídajícím změnám navrženým Komisí, může Komise přijmout danou prováděcí technickou normu se změnami, které považuje za relevantní, nebo může tuto normu odmítnout.

1. Komise nesmí měnit obsah navržené prováděcí technické normy vypracované orgánem pro cenné papíry a trhy bez předchozí koordinace s tímto orgánem, jak je stanoveno v tomto článku.

2. Pokud orgán pro cenné papíry a trhy návrh prováděcí technické normy nepředloží ve lhůtě stanovené v legislativních aktech uvedených v čl. 1 odst. 2, může Komise požádat o předložení tohoto návrhu v nové lhůtě.

3. Pouze pokud orgán pro cenné papíry a trhy svůj návrh prováděcí technické normy Komisi nepředloží ve lhůtách podle odstavce 2, může Komise prováděcí technickou normu přijmout prostřednictvím prováděcího aktu bez návrhu orgánu pro cenné papíry a trhy.

3. Komise povede otevřené veřejné konzultace o návrzích prováděcích technických norem a provede analýzu potenciálních souvisejících nákladů a přínosů, ledaže by takové konzultace a analýzy nebyly přiměřené v poměru k rozsahu a dopadu dotyčených navržených prováděcích technických norem nebo v poměru ke zvláštní naléhavosti příslušné záležitosti. Komise si rovněž vyžádá stanovisko nebo radu skupiny subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů uvedené v článku 37.

3. Návrh prováděcí technické normy Komise neprodleně předá Evropskému parlamentu a Radě.

3. Návrh prováděcí technické normy zašle Komise též orgánu pro cenné papíry a trhy. Orgán pro cenné papíry a trhy může ve lhůtě šesti týdnů návrh prováděcí technické normy pozměnit a předložit jej Komisi v podobě formálního stanoviska. Kopii svého formálního stanoviska zašle orgán pro cenné papíry a trhy Evropskému parlamentu a Radě.

3. Pokud orgán pro cenné papíry a trhy pozměněný návrh prováděcí technické normy v šestitýdenní lhůtě uvedené ve čtvrtém pododstavci nepředloží, může Komise prováděcí technickou normu přijmout.

3. Pokud orgán pro cenné papíry a trhy pozměněný návrh prováděcí technické normy ve lhůtě šesti týdnů předloží, může Komise návrh prováděcí technické normy pozměnit na základě změn navržených orgánem pro cenné papíry a trhy nebo prováděcí technickou normu přijmout se změnami, které považuje za relevantní.

3. Komise nesmí měnit obsah navržených prováděcích technických norem vypracovaných orgánem pro cenné papíry a trhy bez předchozí koordinace s tímto orgánem, jak je stanoveno v tomto článku.

4. Prováděcí technické normy se přijímají v podobě nařízení nebo rozhodnutí. Vyhlašují se v Úředním věstníku Evropské unie a vstupují v platnost dnem v nich stanoveným.

Článek 16

Obecné pokyny a doporučení

1. S cílem zavést jednotné, účinné a efektivní postupy dohledu v rámci ESFS a zajistit společné, důsledné a jednotné uplatňování práva Unie vydává orgán pro cenné papíry a trhy obecné pokyny a doporučení určená příslušným orgánům či účastníkům finančního trhu.

2. Orgán pro cenné papíry a trhy povede v případech, v nichž je to vhodné, otevřené veřejné konzultace o obecných pokynech a doporučeních a provede analýzu souvisejících potenciálních nákladů a přínosů. Takovéto konzultace a analýzy musí být přiměřené v poměru k rozsahu, povaze a dopadům těchto obecných pokynů či doporučení. Orgán pro cenné papíry a trhy si případně rovněž vyžádá stanoviska nebo rady skupiny subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů uvedené v článku 37.

3. Příslušné orgány a účastníci finančního trhu vynaloží veškeré úsilí, aby se těmito obecnými pokyny a doporučeními řídily.

3. Do dvou měsíců od vydání obecných pokynů nebo doporučení každý příslušný orgán potvrdí, zda se těmito obecnými pokyny nebo doporučeními řídí nebo hodlá řídit. V případě, že se příslušný orgán obecnými pokyny nebo doporučeními neřídí nebo nehodlá řídit, informuje o tom orgán pro cenné papíry a trhy a uvede své důvody.

3. Orgán pro cenné papíry a trhy zveřejní skutečnost, že se příslušný orgán obecnými pokyny nebo doporučeními neřídí nebo nehodlá řídit. Orgán pro cenné papíry a trhy může rovněž v jednotlivých případech rozhodnout o tom, že zveřejní důvody příslušného orgánu, proč se určitými obecnými pokyny nebo doporučeními neřídí. Příslušný orgán je o takovém zveřejnění předem informován.

3. Pokud je to stanoveno v obecných pokynech či doporučení, musí účastníci finančního trhu jasným a podrobným způsobem podávat zprávu o tom, zda se těmito obecnými pokyny nebo doporučeními řídí.

4. Ve zprávě uvedené v čl. 43 odst. 5 orgán pro cenné papíry a trhy informuje Evropský parlament, Radu a Komisi o vydaných obecných pokynech a doporučeních a o tom, jaké příslušné orgány se těmito obecnými pokyny a doporučeními neřídí, a jakým způsobem hodlá orgán pro cenné papíry a trhy zajistit, aby se tyto dotčené příslušné orgány v budoucnu jeho doporučeními a obecnými pokyny řídily.

Článek 17

Porušení práva Unie

1. Jestliže příslušný orgán neuplatňuje akty uvedené v čl. 1 odst. 2 či je uplatňuje způsobem, který se jeví jako porušení práva Unie, včetně regulačních technických norem a prováděcích technických norem stanovených v souladu s články 10 až 15, zejména jestliže nezajistí, aby účastníci finančního trhu plnili požadavky stanovené uvedenými akty, postupuje orgán pro cenné papíry a trhy v souladu s pravomocemi stanovenými v odstavcích 2, 3 a 6 tohoto článku.

2. Na žádost jednoho nebo více příslušných orgánů, Evropského parlamentu, Rady, Komise, skupiny subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů nebo z vlastní iniciativy a po sdělení dotčenému příslušnému orgánu může orgán pro cenné papíry a trhy provést šetření údajného porušování nebo neuplatňování práva Unie.

2. Anž jsou dotčeny pravomoci stanovené v článku 35, poskytne příslušný orgán orgánu pro cenné papíry a trhy neprodleně veškeré informace, které orgán pro cenné papíry a trhy považuje za nezbytné pro své šetření.

3. Orgán pro cenné papíry a trhy může do dvou měsíců od zahájení šetření vydat dotčenému příslušnému orgánu doporučení o opatřeních, která přijal nebo která hodlá přijmout pro zajištění souladu s právem Unie.

3. Do deseti pracovních dnů od obdržení doporučení příslušný orgán informuje orgán pro cenné papíry a trhy o

skrocích, které učinil nebo které hodlá učinit pro zajištění souladu s právem Unie.

4. Jestliže příslušný orgán nezajistí soulad s právem Unie do jednoho měsíce ode dne, kdy obdrží doporučení orgánu pro cenné papíry a trhy, může Komise poté, co byla informována orgánem pro cenné papíry a trhy, nebo z vlastní iniciativy vydat formální stanovisko, kterým bude po příslušném orgánu požadovat, aby přijal opatření nezbytná pro dosažení souladu s právem Unie. Formální stanovisko Komise zohlední doporučení orgánu pro cenné papíry a trhy.

4. Komise vydá toto formální stanovisko nejpozději do tří měsíců po přijetí doporučení. Tuto lhůtu může Komise o jeden měsíc prodloužit.

4. Orgán pro cenné papíry a trhy a všechny příslušné orgány poskytnou Komisi veškeré nezbytné informace.

5. Do deseti pracovních dnů od obdržení formálního stanoviska podle odstavce 4 příslušný orgán informuje Komisi a orgán pro cenné papíry a trhy o opatřeních, která přijal nebo která hodlá přijmout, aby vyhověl uvedenému formálnímu stanovisku.

6. Anž jsou dotčeny pravomoci Komise podle článku 258 Smlouvy o fungování EU, jestliže příslušný orgán nevyhoví formálnímu stanovisku uvedenému v odstavci 4 ve lhůt v něm uvedených a je-li nutné včas napravit tento nesoulad, aby byly zachovány nebo obnoveny neutrální podmínky pro hospodářskou soutěž na trhu nebo aby se zajistilo řádné fungování a integrita finančního systému, může orgán pro cenné papíry a trhy v případě, že se příslušné požadavky aktů uvedených v čl. 1 odst. 2 přímo vztahují na účastníky finančního trhu, přijmout individuální rozhodnutí určené účastníkům finančního trhu, v němž bude vyžadovat přijetí nezbytných opatření ke splnění jeho povinnosti podle práva Unie, včetně případného ukončení konkrétního jednání.

6. Rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy musí být v souladu s formálním stanoviskem vydaným Komisí podle odstavce 4.

7. Rozhodnutí přijatá podle odstavce 6 mají přednost před veškerými předchozími rozhodnutími přijatými příslušnými orgány v téže záležitosti.

7. Při přijímání opatření souvisejících s otázkami, které jsou předmětem formálního stanoviska podle odstavce 4 nebo rozhodnutí podle odstavce 6, musí příslušné orgány dodržovat toto formální stanovisko nebo rozhodnutí.

8. Ve zprávě podle čl. 43 odst. 5 orgán pro cenné papíry a trhy uvede, které příslušné orgány a účastníci finančního trhu nedodržují formální stanoviska nebo rozhodnutí uvedená v odstavcích 4 a 6 tohoto článku.

Článek 18

Opatření v mimořádných situacích

1. V případě nepříznivého vývoje, který může vážně ohrozit řádné fungování a integritu finančních trhů nebo stabilitu celého finančního systému Unie nebo jeho části, orgán pro cenné papíry a trhy aktivně podporuje a v

případě nutnosti koordinuje veškerá opatření přijatá dotčenými příslušnými vnitrostátními orgány dohledu.

1. Aby mohl orgán pro cenné papíry a trhy vykonávat svou podpůrnou a koordinační roli, musí jej dotčené příslušné vnitrostátní orgány dohledu plně informovat o relevantním vývoji a zvat v roli pozorovatele na veškerá důležitá jednání.

2. Rada může za konzultace s Komisí a ESRB a případně s evropskými orgány dohledu přijmout na žádost orgánu pro cenné papíry a trhy, Komise nebo ESRB rozhodnutí určené orgánu pro cenné papíry a trhy, kterým pro účely tohoto nařízení určí, že nastala mimořádná situace. Toto rozhodnutí Rada přezkoumává v přiměřených intervalech, nejméně však jednou měsíčně. Není-li rozhodnutí ve lhůtě jednoho měsíce obnoveno, pozbývá automaticky platnosti. Rada může kdykoli určit, že mimořádná situace skončila.

2. Pokud ESRB nebo orgán pro cenné papíry a trhy mají za to, že by mohlo dojít k mimořádné situaci, vydají důvěrně doporučení určené Radě a předloží posouzení situace. Rada poté určí, zda je nutné svolat zasedání. Při tomto postupu musí být zaručeno, že se bude náležitě dbát na zachování důvěrnosti.

2. Pokud Rada rozhodne o existenci mimořádné situace, neprodleně o tom informuje Evropský parlament a Komisi.

3. Jestliže Rada přijala rozhodnutí podle odstavce 2 a za výjimečných okolností v případě, že jsou nutná koordinovaná opatření ze strany vnitrostátních orgánů v zájmu řešení nepříznivého vývoje, který by mohl v Unii vážně ohrozit řádné fungování a integritu finančních trhů nebo stabilitu celého finančního systému nebo jeho části, může orgán pro cenné papíry a trhy přijímat individuální rozhodnutí, která budou po příslušných orgánech vyžadovat přijetí nezbytných opatření v souladu s právními předpisy uvedenými v čl. 1 odst. 2, s cílem reagovat na takovýto vývoj tím, že zajistí, aby účastníci finančního trhu a příslušné orgány plnili požadavky stanovené těmito právními předpisy.

4. Aniž jsou dotčeny pravomoci Komise podle článku 258 Smlouvy o fungování EU, nevyhoví-li příslušný orgán rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy uvedenému v odstavci 3 ve lhůtě stanovené v tomto rozhodnutí, může orgán pro cenné papíry a trhy v případě, že se příslušné požadavky legislativních aktů uvedených v čl. 1 odst. 2, včetně regulačních technických norem a prováděcích technických norem přijatých v souladu s uvedenými akty, přímo vztahují na účastníky finančního trhu, přijmout individuální rozhodnutí určené účastníkovi finančního trhu, v němž bude vyžadovat přijetí nezbytných opatření ke splnění jejich povinností podle uvedených právních předpisů, včetně případného ukončení konkrétního jednání. Toto ustanovení se použije pouze v situacích, kdy příslušný orgán neuplatní legislativní akty uvedené v čl. 1 odst. 2, včetně regulačních technických norem a prováděcích technických norem přijatých v souladu s uvedenými akty, nebo je uplatní způsobem, který se jeví jako zjevně porušování těchto aktů, a kdy je naléhavě zapotřebí náprava v zájmu obnovy řádného fungování a integrity

finančních trhů nebo stability celého finančního systému Unie nebo jeho části.

5. Rozhodnutí přijatá podle odstavce 4 mají přednost před veškerými předchozími rozhodnutími přijatými příslušnými orgány v téže záležitosti.

5. Jakékoliv opatření příslušných orgánů související s otázkami, které jsou předmětem rozhodnutí podle odstavce 3 nebo 4, musí být s těmito rozhodnutími slučitelné.

Článek 19

Urovnávání sporů mezi příslušnými orgány týkajících se přeshraničních situací

1. Aniž jsou dotčeny pravomoci stanovené v článku 17, jestliže příslušný orgán nesouhlasí s postupem nebo obsahem opatření či nečinností příslušného orgánu jiného členského státu v případech stanovených v aktech uvedených v čl. 1 odst. 2, může orgán pro cenné papíry a trhy na žádost jednoho nebo více dotčených příslušných orgánů pomoci orgánům dosáhnout dohody postupem stanoveným v odstavcích 2 až 4 tohoto článku.

1. V případech stanovených v právních předpisech uvedených v čl. 1 odst. 2, a pokud lze na základě objektivních kritérií konstatovat, že mezi příslušnými orgány různých členských států dochází ke sporu, může orgán pro cenné papíry a trhy z vlastní iniciativy pomoci těmto orgánům dosáhnout dohody postupem stanoveným v odstavcích 2 až 4.

2. Orgán pro cenné papíry a trhy stanoví lhůtu pro smírné urovnání sporu mezi příslušnými orgány, přičemž vezme v úvahu veškeré související lhůty stanovené v aktech uvedených v čl. 1 odst. 2 a složitost a naléhavost záležitosti. V této fázi působí orgán pro cenné papíry a trhy jako zprostředkovatel.

3. Jestliže dotčené příslušné orgány nedosáhnou dohody ve lhůtě pro smírné urovnání sporu uvedené v odstavci 2, může orgán pro cenné papíry a trhy postupem stanoveným v čl. 44 odst. 1 třetím a čtvrtém pododstavci přijmout rozhodnutí požadující, aby dotčené příslušné orgány za účelem urovnání dané záležitosti přijaly konkrétní opatření nebo se zdržely jednání, přičemž toto rozhodnutí bude mít pro tyto příslušné orgány závazné účinky, tak aby bylo zajištěno dodržování práva Unie.

4. Aniž jsou dotčeny pravomoci Komise podle článku 258 Smlouvy o fungování EU, jestliže příslušný orgán nevyhoví rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy, a tedy nezajistí, aby účastník finančního trhu plnil požadavky, které se na něj přímo vztahují prostřednictvím aktů uvedených v čl. 1 odst. 2, může orgán pro cenné papíry a trhy přijmout individuální rozhodnutí určené účastníkovi finančního trhu, v němž bude vyžadovat přijetí nezbytných opatření ke splnění jeho povinností podle práva Unie, včetně případného ukončení konkrétního jednání.

5. Rozhodnutí přijatá podle odstavce 4 mají přednost před veškerými předchozími rozhodnutími přijatými příslušnými orgány v téže záležitosti. Jakékoliv opatření příslušných orgánů související se skutečnostmi, které jsou

předmětem rozhodnutí podle odstavce 3 nebo 4, musí být slučitelné s těmito rozhodnutími.

6. Ve zprávě podle čl. 50 odst. 2 informuje předseda orgánu pro cenné papíry a trhy o povaze a druhu sporů mezi příslušnými orgány, o dosažených dohodách a o rozhodnutích ohledně urovnání takových sporů.

Článek 20

Urovnávání sporů mezi příslušnými orgány v různých odvětvích

Společný výbor řeší postupem stanoveným v člancích 19 a 56 spory, které se týkají několika odvětví a které mohou vzniknout mezi příslušnými orgány ve smyslu čl. 4 bodu 2 tohoto nařízení, nařízení (EU) č. 1093/2010 nebo nařízení (EU) č. 1094/2010.

Článek 21

Kolegia orgánů dohledu

1. Orgán pro cenné papíry a trhy přispívá k podpoře a sledování účinného, efektivního a jednotného fungování kolegií orgánů dohledu ustanovených podle legislativních aktů uvedených v čl. 1 odst. 2 a prosazuje jednotné uplatňování práva Unie mezi nimi. V zájmu sblížení osvědčených postupů v oblasti dohledu mají zaměstnanci orgánu pro cenné papíry a trhy možnost účastnit se činnosti kolegií orgánů dohledu, včetně kontrol na místě, jež společně provádějí nejméně dva příslušné orgány.

2. Orgán pro cenné papíry a trhy má rozhodující úlohu při zajišťování jednotného a soudržného fungování kolegií orgánů dohledu nad institucemi působícími kolektivně v celé Unii a zohledňuje přitom systémové riziko, které by mohli představovat účastníci finančního trhu uvedení v článku 23.

2. Pro účely tohoto odstavce a odstavce 1 tohoto článku se orgán pro cenné papíry a trhy považuje za „příslušný orgán“ ve smyslu příslušných právních předpisů.

2. Orgán pro cenné papíry a trhy může:

a) shromažďovat a sdílet veškeré související informace ve spolupráci s příslušnými orgány, s cílem usnadnit práci kolegia, a zřídít a spravovat centrální systém, v jehož rámci budou informace přístupné příslušným orgánům v kolegiu;

b) iniciovat a koordinovat v rámci celé Unie zátěžové testy v souladu s článkem 32, jejichž cílem je vyhodnotit odolnost klíčových účastníků finančního trhu, zejména systémové riziko představované klíčovými účastníky finančního trhu vůči nefyzivnímu tržnímu vývoji a možnosti nárůstu systémového rizika představovaného účastníky finančního trhu v zátěžových situacích, a zajistit přitom jednotnou metodiku provádění těchto testů na vnitrostátní úrovni, a případně vydat příslušnému orgánu doporučení k napravení problémů uvedených v zátěžovém testu;

c) podporovat účinné a efektivní činnosti dohledu, včetně hodnocení rizik, jimž jsou nebo by mohli být účastníci finančního trhu vystaveni v zátěžových situacích;

d) v souladu s úkoly a pravomocemi stanovenými tímto nařízením dohlížet na činnost příslušných orgánů a

e) požadovat další jednání kolegia v případech, v nichž se domnívá, že rozhodnutí by mělo za následek nesprávné uplatňování práva Unie nebo by nepřispělo k dosažení cíle, kterým je sblížení postupů dohledu. Může rovněž požadovat, aby konsolidující orgán dohledu naplánoval zasedání kolegia nebo aby na pořad jednání takového zasedání zařadil další bod.

3. Orgán pro cenné papíry a trhy může vypracovat návrhy regulačních technických norem a prováděcích technických norem za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování ustanovení týkajících se operativní činnosti kolegií orgánů dohledu, a vydávat obecné pokyny a doporučení přijatá podle článku 16 s cílem podpořit sblížení fungování dohledu a osvědčené postupy, jež byly přijaty kolegií orgánů dohledu.

4. Orgán pro cenné papíry a trhy má mít právně závaznou úlohu zprostředkovatele, která by měla umožnit řešit spory mezi příslušnými orgány postupem stanoveným v článku 19. Orgán pro cenné papíry a trhy může v souladu s článkem 19 přijímat rozhodnutí v oblasti dohledu, která se přímo vztahují na dotčeného účastníka finančního trhu.

Článek 22

Obecná ustanovení

1. Orgán pro cenné papíry a trhy řádně zváží systémové riziko vymezené v nařízení (EU) č. 1092/2010. Řeší jakékoli riziko narušení kontinuity finančních služeb, které:

a) je způsobeno zhoršením celého finančního systému nebo jeho části a

b) může mít závažné negativní dopady na vnitřní trh a reálnou ekonomiku.

1. Orgán pro cenné papíry a trhy případně zváží sledování a posuzování systémových rizik vyvinuté ESRB a orgánem pro cenné papíry a trhy a reaguje na varování a doporučení ESRB v souladu s článkem 17 nařízení (EU) č. 1092/2010.

2. Orgán pro cenné papíry a trhy vypracuje ve spolupráci s ESRB a v souladu s článkem 23 společný přístup ke zjišťování a měření systémového rizika představované klíčovými účastníky finančního trhu, případně včetně kvantitativních a kvalitativních ukazatelů.

2. Tyto ukazatele představují kritický prvek při stanovení vhodných opatření v oblasti dohledu. Orgán pro cenné papíry a trhy při stanovení opatření sleduje úroveň shody s cílem prosazovat společný přístup.

3. Aniž jsou dotčeny akty uvedené v čl. 1 odst. 2, vypracuje orgán pro cenné papíry a trhy podle potřeby dodatečné obecné pokyny a doporučení pro klíčové účastníky finančního trhu, aby se zohlednilo systémové riziko představované těmito účastníky.

3. Orgán pro cenné papíry a trhy zajistí, aby se systémové riziko představované klíčovými účastníky finančního trhu zohlednilo při přípravě návrhu regulačních technických norem a prováděcích technických norem v oblastech stanovených legislativními akty uvedenými v čl. 1 odst. 2.

4. Na žádost jednoho nebo více příslušných orgánů, Evropského parlamentu, Rady nebo Komise, nebo z vlastní iniciativy může orgán pro cenné papíry a trhy provádět šetření u určitého typu finanční činnosti nebo typu produktu nebo způsobu chování s cílem posoudit případné hrozby pro integritu finančních trhů nebo stabilitu finančního systému a doporučit dotčeným příslušným orgánům vhodná opatření.

4. Pro tyto účely může orgán pro cenné papíry a trhy využít pravomoci, které jsou mu podle tohoto nařízení svěřeny, včetně článku 35.

5. Společný výbor zajistí celkovou a meziodvětvovou koordinaci činností prováděných v souladu s tímto článkem.

Článek 23

Zjištění a měření systémového rizika

1. Orgán pro cenné papíry a trhy vytvoří po konzultaci s ESRB kritéria pro zjišťování a měření systémového rizika a vhodný mechanismus zátěžového testování, který zahrne hodnocení možnosti růstu systémového rizika v zátěžových situacích představované účastníky finančního trhu. Účastníci finančních trhů, kteří mohou představovat systémové riziko, musí podléhat zpřísněnému dohledu a v případě potřeby ozdravným postupům a postupům pro řešení úpadků uvedeným v článku 25.

2. Orgán pro cenné papíry a trhy při vytváření kritérií pro zjišťování a měření systémového rizika představovaného účastníky finančního trhu plně zohlední příslušné mezinárodní přístupy, včetně přístupů vytvořených Radou pro finanční stabilitu, Mezinárodním měnovým fondem a Bankou pro mezinárodní platby.

Článek 24

Trvalá schopnost reagovat na systémová rizika

1. Orgán pro cenné papíry a trhy zajistí, že bude mít neustále k dispozici specializované kapacity, které mu umožní účinně reagovat na vznik systémových rizik uvedených v článcích 22 a 23, a zejména ve vztahu k institucím, které představují systémové riziko.

2. Orgán pro cenné papíry a trhy plní úkoly, které mu jsou svěřeny tímto nařízením a právními předpisy uvedenými v čl. 1 odst. 2, a přispívá k zajištění soudržného a koordinovaného režimu řízení a řešení krizi v Unii.

Článek 25

Ozdravné postupy a postupy pro řešení úpadků

1. Orgán pro cenné papíry a trhy přispívá k vytváření a koordinaci účinných a soudržných ozdravných plánů a

plánů řešení úpadků, postupů pro mimořádné situace a preventivních opatření k minimalizaci systémového dopadu případného úpadku, a aktivně se na vytváření těchto nástrojů podílí.

2. Orgán pro cenné papíry a trhy může vypracovat regulační technické normy a prováděcí technické normy v mezích stanovených v legislativních aktech uvedených v čl. 1 odst. 2 postupem stanoveným v článcích 10 až 15.

Článek 26

Evropská soustava vnitrostátních systémů odškodnění investorů

1. Orgán pro cenné papíry a trhy přispívá k posílení evropské soustavy vnitrostátních systémů pro odškodnění investorů (ICS), a to tím, že jedná v rámci pravomoci, které mu svěřilo toto nařízení, s cílem zajistit správné uplatňování směrnice 97/9/ES, aby se tak zajistilo patřičné financování vnitrostátních systémů pro odškodnění investorů prostřednictvím příspěvků dotčených účastníků finančního trhu a v případě potřeby včetně účastníků finančního trhu, již mají sídlo ve třetích zemích, a aby se zajistila vysoká úroveň ochrany pro všechny investory v rámci harmonizovaného systému v celé Unii.

2. Článek 16 o pravomocích orgánu pro cenné papíry a trhy, pokud jde o přijímání obecných pokynů a doporučení, se použije na systémy pro odškodnění investorů.

3. Orgán pro cenné papíry a trhy může vypracovat regulační technické normy a prováděcí technické normy v mezích stanovených v legislativních aktech uvedených v čl. 1 odst. 2 postupem stanoveným v článcích 10 až 15.

4. Přezkum tohoto nařízení stanovený v článku 81 se bude zabývat zejména sblížením evropské soustavy vnitrostátních systémů pro odškodnění investorů.

Článek 27

Evropský systém pro řešení problémů a jeho financování

1. V rámci své působnosti přispívá orgán pro cenné papíry a trhy k rozvoji metod řešení úpadků klíčových účastníků finančního trhu, a to způsobem, které zamezí přenosu náklady, umožní řádné a včasné ukončení činnosti těchto účastníků a uvedené metody případně zahrnují soudržné a věrohodné mechanismy financování, je-li to vhodné.

2. Orgán pro cenné papíry a trhy přispívá k činnostem, které se týkají zajištění rovných podmínek a kumulovaných dopadů systémů odvodů a příspěvků na finanční instituce, jež by mohly být zavedeny s cílem zajistit spravedlivé sdílení zátěže a motivovat k omezení systémového rizika jakožto součást soudržného a důvěryhodného rámce pro řešení krizí.

2. Přezkum tohoto nařízení stanovený v článku 81 se bude zabývat zejména možným posílením úlohy orgánu pro cenné papíry a trhy v rámci předcházení krizím a při jejich řízení a řešení.

Článek 28

Delegování úkolů a povinností

1. Příslušné orgány mohou se souhlasem orgánu, na něž mají být úkoly či povinnosti delegovány, delegovat úkoly a povinnosti na orgán pro cenné papíry a trhy nebo na jiné příslušné orgány dohledu za podmínek stanovených v tomto článku. Členské státy mohou stanovit konkrétní podmínky pro delegování povinností, které musí být splněny dříve, než jejich příslušné orgány uzavřou takové dohody o delegování, a mohou omezit rozsah delegování na to, co je nezbytně nutné pro účinný dohled nad účastníky finančního trhu nebo skupinami působícími přeshraničně.

2. Orgán pro cenné papíry a trhy povzbuzuje a podporuje delegování úkolů a povinností mezi příslušnými orgány tak, že určí úkoly a povinnosti, které mohou být delegovány nebo prováděny společně, a prosazuje uplatňování osvědčených postupů.

3. Delegování povinností vede k přenesení pravomocí stanovených v aktech uvedených v čl. 1 odst. 2. Postupy, vymáhání a správní a soudní přezkum v souvislosti s delegovanými povinnostmi se řídí právem pověřeného orgánu.

4. Příslušné orgány informují orgán pro cenné papíry a trhy o dohodách o delegování, které hodlají uzavřít. Tyto dohody uzavřou s účinností nejdříve jeden měsíc poté, kdy je o nich orgán pro cenné papíry a trhy informován.

4. Orgán pro cenné papíry a trhy může vydat stanovisko k plánované dohodě do jednoho měsíce ode dne, kdy je o ní informován.

4. Orgán pro cenné papíry a trhy vhodným způsobem zveřejní dohodu o delegování uzavřenou mezi příslušnými orgány, aby o ní byly řádně informovány všechny dotčené strany.

Článek 29

Společná kultura dohledu

1. Orgán pro cenné papíry a trhy hraje aktivní úlohu při budování společné unijní kultury dohledu a jednotných zásad dohledu a při zajišťování jednotných postupů a přístupů v rámci celé Unie. Vykonává alespoň tyto činnosti:

a) předkládá stanoviska příslušným orgánům;

b) prosazuje efektivní dvoustrannou a mnohostrannou výměnu informací mezi příslušnými orgány, přičemž plně respektuje příslušná ustanovení o důvěrnosti a ochraně údajů obsažená v příslušných právních předpisech Unie;

c) přispívá k vypracování vysoce kvalitních a jednotných norem pro dohled, včetně norem pro předkládání zpráv, a mezinárodních účetních standardů v souladu s čl. 1 odst. 3;

d) přezkoumává uplatňování příslušných regulačních technických norem a prováděcích technických norem

přijatých Komisí a obecných pokynů a doporučení vydaných orgánem pro cenné papíry a trhy a v případě potřeby navrhuje změny; a

e) zavádí odpovědné a meziodvětvové vzdělávací programy, napomáhá výměnám zaměstnanců a vybízí příslušné orgány, aby více využívaly režimy dočasného přidělování pracovníků a jiné nástroje.

2. Orgán pro cenné papíry a trhy může případně vyvíjet nové praktické nástroje, včetně nástrojů sblížení, na podporu společných přístupů a postupů v oblasti dohledu.

Článek 30

Srovnávací hodnocení činnosti příslušných orgánů

1. Orgán pro cenné papíry a trhy pravidelně organizuje a provádí srovnávací hodnocení některých nebo všech činností příslušných orgánů, aby ještě více posílil jednotnost výsledků dohledu. K tomuto účelu vypracuje metody, které mu umožní objektivní posouzení a srovnávání jednotlivých hodnocených orgánů. Při provádění srovnávacích hodnocení se zohlední stávající informace a již provedená hodnocení týkající se dotčeného příslušného orgánu.

2. Srovnávací hodnocení mimo jiné zahrnuje posouzení:

a) přiměřenosti zdrojů a postupů řádného řízení příslušného orgánu, s důrazem na efektivní uplatňování regulačních technických norem a prováděcích technických norem uvedených v článcích 10 a 15 a aktů uvedených v čl. 1 odst. 2 a na schopnost reagovat na vývoj na trhu;

b) úrovně sblížení dosažené při uplatňování práva Unie a při výkonu dohledu, včetně regulačních technických norem a prováděcích technických norem, obecných pokynů a doporučení přijatých podle článků 10 až 16, a rozsahu, ve kterém výkon dohledu splňuje cíle stanovené právem Unie;

c) osvědčených postupů vyvinutých příslušnými orgány, jejichž přijetí může být přínosem pro jiné příslušné orgány;

d) účinnosti a úrovně sblížení dosažené se zřetelem na prosazování ustanovení přijatých při uplatňování práva Unie, včetně správních opatření a sankcí uložených odpovědným osobám, jestliže tato ustanovení nejsou plněna.

3. Na základě srovnávacího hodnocení může orgán pro cenné papíry a trhy vydávat obecné pokyny a doporučení podle článku 16. V souladu s článkem 16 odst. 3 se příslušné orgány vynasnaží těmito obecnými pokyny a doporučeními řídit. Orgán pro cenné papíry a trhy zohlední při vypracovávání návrhů regulačních nebo prováděcích technických norem v souladu s články 10 až 15 výsledky srovnávacího hodnocení.

4. Orgán pro cenné papíry a trhy zveřejní osvědčené postupy, které byly určeny v rámci těchto srovnávacích hodnocení. Kromě toho mohou být zveřejněny všechny další výsledky srovnávacích hodnocení, pokud s tím

příslušný orgán, který je předmětem srovnávacího hodnocení, souhlasí.

Článek 31

Funkce koordinace

Orgán pro cenné papíry a trhy plní obecnou úlohu koordinátora mezi příslušnými orgány, zejména v případě, že by nepříznivý vývoj mohl potenciálně ohrozit řádné fungování a integritu finančních trhů nebo stabilitu finančního systému Unie.

Orgán pro cenné papíry a trhy podporuje koordinovanou reakci Unie, mimo jiné tak, že:

- a) usnadňuje výměnu informací mezi příslušnými orgány;
- b) určuje rozsah a, pokud je to možné a vhodné, ověřuje spolehlivost informací, které by měly být poskytnuty všem dotčeným příslušným orgánům;
- c) na žádost příslušných orgánů nebo z vlastní iniciativy provádí nezávazná zprostředkování, aniž by tím byl dotčen článek 19;
- d) neprodleně informuje ESRB o jakékoliv potenciální mimořádné situaci;
- e) přijímá veškerá vhodná opatření v případě vývoje, který může ohrozit fungování finančních trhů s cílem podpořit koordinaci opatření přijatých dotčenými příslušnými orgány;
- f) shromažďuje informace, které získá v souladu s články 21 a 35 od příslušných orgánů v rámci plnění regulační oznamovací povinnosti orgánu u účastníků finančního trhu činných ve více než jednom členském státě. Orgán pro cenné papíry a trhy sdílí tyto informace s dalšími dotčenými příslušnými orgány.

Článek 32

Posuzování tržního vývoje

1. Orgán pro cenné papíry a trhy sleduje a posuzuje tržní vývoj v oblasti své působnosti a v případě nutnosti informuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví), a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnancké penzijní pojištění), ESRB, Evropský parlament, Radu a Komisi o souvisejících trendech na mikrobezpečnostní úrovni, možných rizicích a slabých místech. Orgán pro cenné papíry a trhy do svého hodnocení zahrne ekonomickou analýzu trhů, v nichž fungují účastníci finančních trhů, a hodnocení dopadů možného vývoje trhu na tyto účastníky.

2. Ve spolupráci s ESRB orgán pro cenné papíry a trhy v rámci celé Unie zejména iniciuje a koordinuje posuzování odolnosti účastníků finančního trhu vůči nepříznivému tržnímu vývoji. Za tímto účelem vyvine následující metodiky a přístupy, které budou následně používat příslušné orgány:

a) společné metodiky pro posuzování vlivu hospodářských scénářů na finanční postavení účastníka finančního trhu,

b) společné přístupy ke sdělování výsledků těchto posouzení odolnosti účastníka finančního trhu,

c) společné metodiky pro posuzování účinku určitých produktů nebo distribučních procesů na finanční postavení účastníka finančního trhu a na informování investorů a zákazníků.

3. Aniž jsou dotčeny úkoly ESRB stanovené v nařízení (EU) č. 1092/2010, předkládá orgán pro cenné papíry a trhy tato posouzení trendů, možných rizik a slabých míst v oblasti své působnosti Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a ESRB alespoň jednou ročně a v případě nutnosti častěji.

3. Orgán pro cenné papíry a trhy zahrne do posouzení i klasifikaci hlavních rizik a slabých míst a v případě nutnosti doporučí preventivní opatření či opatření k nápravě.

4. Orgán pro cenné papíry a trhy zajistí odpovídající pokrytí meziodvětvového vývoje, rizik a slabých míst úzkou spoluprací s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví) a Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro pojišťovnictví a zaměstnancké penzijní pojištění) prostřednictvím společného výboru.

Článek 33

Mezinárodní vztahy

1. Aniž jsou dotčeny příslušné pravomoci orgánů členských států a Unie, může orgán pro cenné papíry a trhy navazovat kontakty a uzavírat správní dohody s orgány dohledu, mezinárodními organizacemi a správními orgány třetích zemí. Z dohod nevyplývají pro Unii a její členské státy žádné právní závazky a ani nebrání členským státům a jejich příslušným orgánům v uzavírání dvoustranných nebo vícestranných dohod se těmito třetími zeměmi.

2. Orgán pro cenné papíry a trhy napomáhá při přípravě rozhodnutí o rovnocennosti týkajících se režimů dohledu ve třetích zemích v souladu s akty uvedenými v čl. 1 odst. 2.

3. Ve zprávě uvedené v čl. 43 odst. 5 uvede orgán pro cenné papíry a trhy správní dohody, jež byly dohodnuty s mezinárodními organizacemi nebo se správními orgány třetích zemí, a pomoc, která bude poskytována při přípravě rozhodnutí o rovnocennosti.

Článek 34

Další úkoly

1. Na žádost Evropského parlamentu, Rady nebo Komise nebo z vlastní iniciativy může orgán pro cenné papíry a trhy předkládat Evropskému parlamentu, Radě a Komisi stanoviska ke všem otázkám souvisejícím s jeho oblastí působnosti.

2. Pokud jde o obezřetnostní posuzování fúzí a nabytí účastí v rámci působnosti směrnice 2004/39/ES ve znění směrnice 2007/44/ES, jež podle této směrnice vyžaduje

konzultace mezi příslušnými orgány ze dvou nebo více členských států, může orgán pro cenné papíry a trhy na žádost jednoho z dotčených příslušných orgánů vydat a zveřejnit stanovisko k obezřetnostnímu posouzení, kromě případu kritérií uvedených v čl. 10b písm. e) směrnice 2004/39/ES. Stanovisko vydá bez prodloužení a v každém případě před koncem lhůty pro posouzení v souladu se směrnicí 2004/39/ES ve znění směrnice 2007/44/ES. Článek 35 se použije v oblastech, ve kterých může orgán pro cenné papíry a trhy vydávat stanovisko.

Článek 35

Shromažďování informací

1. Příslušné orgány členských států poskytnou orgánu pro cenné papíry a trhy na jeho žádost veškeré informace nezbytné pro plnění jeho povinností stanovených tímto nařízením, za předpokladu, že mají zákonný přístup k příslušným informacím, a tato žádost o informace je nezbytná vzhledem k povaze dotyčné povinnosti.

2. Orgán pro cenné papíry a trhy může také požádat o předkládání informací v pravidelném intervalu a ve stanoveném formátu. Pro tyto žádosti se pokud možno použijí jednotné formáty pro předkládání zpráv.

3. Na řádně odůvodněnou žádost příslušného orgánu členského státu mu může orgán pro cenné papíry a trhy poskytnout veškeré informace, které jsou nezbytné k tomu, aby mohl plnit své povinnosti v souladu s povinností zachovávat služebního tajemství, kterou stanoví příslušné odvětvové právní předpisy a článek 70.

4. Před vyžádáním informací podle tohoto článku a aby se zabránilo zdvojení oznamovací povinnosti orgán pro cenné papíry a trhy nejprve zohlední existující statistiky vypracovávané a šířené Evropským statistickým systémem a Evropským systémem centrálních bank.

5. Jestliže informace nejsou k dispozici nebo je příslušné orgány neposkytnou včas, může orgán pro cenné papíry a trhy předložit řádně odůvodněnou žádost jiným orgánům dohledu, ministerstvu odpovědnému za finance, pokud má ministerstvo k dispozici obezřetnostní informace, národní centrální bance nebo statistickému úřadu dotčeného členského státu.

6. Pokud informace nejsou k dispozici nebo nejsou poskytnuty včas v souladu s odstavci 1 nebo 5, může orgán pro cenné papíry a trhy předložit řádně odůvodněnou žádost přímo příslušným účastníkům finančního trhu. Odůvodněná žádost obsahuje vysvětlení, proč jsou informace týkající se příslušných konkrétních účastníků finančního trhu nezbytné.

6. Orgán pro cenné papíry a trhy informuje dotyčné příslušné orgány o žádostech podle tohoto odstavce a odstavce 5.

6. Na žádost orgánu pro cenné papíry a trhy jsou příslušné orgány orgánu pro cenné papíry a trhy při shromažďování těchto informací nápomocny.

7. Orgán pro cenné papíry a trhy může používat důvěrné informace získané podle tohoto článku pouze pro účely plnění svých povinností stanovených tímto nařízením.

Článek 36

Vztahy s ESRB

1. Orgán pro cenné papíry a trhy úzce a pravidelně spolupracuje s ESRB.

2. Orgán pro cenné papíry a trhy předkládá pravidelně ESRB včasné informace nezbytné pro plnění jejich úkolů. Jakékoli údaje nezbytné pro plnění těchto úkolů, které nejsou poskytovány v souhrnné podobě, neprodleně poskytne ESRB na jeho odůvodněnou žádost, jak je stanoveno v článku 15 nařízení (EU) č. 1092/2010. Orgán pro cenné papíry a trhy ve spolupráci s ESRB zavede odpovídající interní postupy týkající se předávání důvěrných informací, zejména informací o jednotlivých účastnících finančního trhu.

3. Po obdržení varování a doporučení ESRB uvedených v článku 16 nařízení (EU) č. 1092/2010 zajistí orgán pro cenné papíry a trhy příslušná následná opatření podle odstavce 4 a 5.

4. Jakmile orgán pro cenné papíry a trhy obdrží od ESRB jemu určené varování nebo doporučení, svolá neprodleně zasedání rady orgánů dohledu a posoudí důsledky tohoto varování nebo doporučení pro plnění svých úkolů.

4. Na základě odpovídajícího rozhodovacího postupu rozhodne o veškerých opatřeních, která přijme v souladu s pravomocemi, jež mu byly svěřeny tímto nařízením, aby vyřešil problémy uvedené ve varováních a doporučeních.

4. Jestliže orgán pro cenné papíry a trhy nejedná v souladu s doporučením, vysvětlí ESRB a Radě důvody pro toto jednání.

5. Jestliže orgán pro cenné papíry a trhy obdrží od ESRB varování nebo doporučení určené příslušnému vnitrostátnímu orgánu dohledu, využije v případě nutnosti pravomoci, jež mu byly svěřeny tímto nařízením, aby zajistil včasná následná opatření.

5. Jestliže se příslušný orgán nehodlá doporučením ESRB řídit, informuje o tom radu orgánů dohledu a projedná s ní důvody svého jednání.

5. Pokud příslušný orgán informuje Radu a ESRB podle článku 17 nařízení (EU) č. 1092/2010, vezme při tom patřičně v úvahu názory rady orgánů dohledu.

6. Při plnění svých úkolů stanovených tímto nařízením přihlíží orgán pro cenné papíry a trhy v nejvyšší možné míře k varováním a doporučením ESRB.

Článek 37

Skupina subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů

1. Na podporu konzultací se subjekty působícími v oblastech souvisejících s úkoly orgánu pro cenné papíry a trhy se zřídí skupina subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů. Se skupinou subjektů působících v

oblasti cenných papírů a trhů se konzultují opatření přijímaná v souladu s články 10 až 15 týkající se regulačních technických norem a prováděcích technických norem a, v případě že se nevztahují na jednotlivé účastníky finančního trhu, s článkem 16 týkajícím se obecných pokynů a doporučení. Pokud musí být v naléhavých případech přijata opatření a konzultace není možná, je skupina subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů co nejdříve informována.

1. Skupina subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů zasedá alespoň čtyřikrát ročně.

2. Skupina subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů se skládá ze 30 členů, kteří rovnoměrně zastupují účastníky finančního trhu působící v Unii, ze zástupců jejich zaměstnanců, jakož i ze spotřebitelů, uživatelů bankovních služeb a představitelů malých a středních podniků. Nejméně pět jejich členů tvoří nezávislí špičkoví akademičtí pracovníci. Deset jejich členů zastupuje účastníky finančního trhu.

3. Členy skupiny subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů jmenuje rada orgánů dohledu na návrh příslušných subjektů. Při svém rozhodování zajistí rada orgánů dohledu v největším možném rozsahu odpovídající geografickou rovnováhu a rovné zastoupení mužů a žen jakož i jednotlivých subjektů působících z celé Unie.

4. Orgán pro cenné papíry a trhy poskytne veškeré nezbytné informace, s výhradou služebního tajemství podle článku 70, a zajistí pro skupinu subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů potřebnou podporu sekretariátu. Členům skupiny subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů, kteří zastupují neziskové organizace, s výjimkou zástupců finančních institucí, bude poskytnuta odpovídající náhrada. Skupina subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů může zřizovat pracovní skupiny k technickým otázkám. Funkční období členů skupiny subjektů v oblasti cenných papírů a trhů je dva a půl roku a po jeho uplynutí proběhne nové výběrové řízení.

4. Členové subjektů v oblasti cenných papírů a trhů mohou ve funkci působit dvě po sobě jdoucí funkční období.

5. Skupina subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů předkládá stanoviska a radí orgánu pro cenné papíry a trhy ve všech otázkách souvisejících s úkoly orgánu pro cenné papíry a trhy, se zvláštním zaměřením na úkoly uvedené v člancích 10 až 16 a člancích 29, 30 a 32.

6. Skupina subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů přijme dvouřetinou většinou svých členů svůj jmenovací řád.

7. Orgán pro cenné papíry a trhy zveřejní stanoviska a rady skupiny subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů a výsledky konzultací s touto skupinou.

Článek 38

Ochranná opatření

1. Orgán pro cenné papíry a trhy zajistí, aby žádné rozhodnutí přijaté podle článku 18 nebo 19 nížek nezasažovalo do fiskálních pravomocí členských států.

2. Jestliže se členský stát domnívá, že rozhodnutí přijaté podle čl. 19 odst. 3 zasahuje do jeho fiskálních pravomocí, může orgánu pro cenné papíry a trhy a Komisi do dvou týdnů ode dne, kdy je rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy sděleno příslušnému orgánu, oznámit, že příslušný orgán nebude rozhodnutí uplatňovat.

2. Ve svém oznámení členský stát jednoznačně a konkrétně vysvětlí, z jakých důvodů a jakým způsobem rozhodnutí zasahuje do jeho fiskálních pravomocí.

2. V případě takového oznámení se rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy pozastavuje.

2. Do jednoho měsíce od oznámení členského státu orgán pro cenné papíry a trhy informuje členský stát, zda své rozhodnutí potvrzuje, pozměňuje, či zrušuje. Je-li rozhodnutí potvrzeno nebo pozměněno, orgán pro cenné papíry a trhy uvede, že fiskální pravomoci nejsou dotčeny.

2. Jestliže orgán pro cenné papíry a trhy své rozhodnutí potvrdí, rozhodne Rada většinou odevzdaných hlasů na jednom ze svých zasedání do dvou měsíců ode dne, kdy orgán pro cenné papíry a trhy informoval členský stát ve smyslu čtvrtého pododstavce, o tom, zda se rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy potvrzuje.

2. Jestliže Rada po posouzení záležitosti nepotvrdí rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy svým rozhodnutím podle pátého pododstavce, rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy se zrušuje.

3. Jestliže se členský stát domnívá, že rozhodnutí přijaté podle čl. 18 odst. 2 zasahuje do jeho fiskálních pravomocí, může orgánu pro cenné papíry a trhy, Komisi a Radě do tří pracovních dnů ode dne, kdy je rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy sděleno příslušnému orgánu, oznámit, že příslušný orgán nebude rozhodnutí uplatňovat.

3. Ve svém oznámení členský stát jednoznačně a konkrétně vysvětlí, z jakých důvodů a jakým způsobem rozhodnutí zasahuje do jeho fiskálních pravomocí.

3. V případě takového oznámení se rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy pozastavuje.

3. Do deseti pracovních dní Rada svolá zasedání a prostou většinou svých členů rozhodne o tom, zda se rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy zrušuje.

3. Jestliže Rada po posouzení záležitosti nezruší rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy svým rozhodnutím podle čtvrtého pododstavce, pozastavení rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy se ukončuje.

4. Jestliže Rada přijala v souladu s odstavcem 3 rozhodnutí nezrušit rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy podle čl. 18 odst. 3 a dotčený členský stát se stále domnívá, že toto rozhodnutí zasahuje do jeho fiskálních pravomocí, může to oznámit Komisi a orgánu pro cenné papíry a trhy a požádat Radu, aby záležitost znovu

posoudila. Dotčený členský stát jasně odůvodní, proč s rozhodnutím Rady nesouhlasí.

4. Do čtyř týdnů od oznámení podle prvního pododstavce Rada potvrdí své původní rozhodnutí nebo přijme nové rozhodnutí podle odstavce 3.

4. Uvedenou lhůtu čtyř týdnů může Rada prodloužit o další čtyři týdny, vyžadují-li to zvláštní okolnosti případu.

5. Jakékoli zneužití tohoto článku, zejména v souvislosti s rozhodnutím orgánu pro cenné papíry a trhy, které nemá významný nebo zásadní fiskální dopad, je zakázáno jakožto neslučitelné s vnitřním trhem.

Článek 39

Rozhodovací postupy

1. Před přijetím rozhodnutí podle tohoto nařízení oznámí orgán pro cenné papíry a trhy všem zamýšleným adresátům rozhodnutí svůj úmysl přijmout rozhodnutí a stanoví lhůtu, ve které může adresát rozhodnutí vyjádřit své stanovisko v dané záležitosti, přičemž vezme plně v úvahu naléhavost, složitost a možné důsledky záležitosti. Totéž platí obdobně v případě doporučení, jak je uvedeno v čl. 17 odst. 3.

2. Rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy obsahuje důvody, ze kterých vychází.

3. Adresáti rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy jsou informováni o opravných prostředcích, které mají podle tohoto nařízení k dispozici.

4. Jestliže orgán pro cenné papíry a trhy přijme rozhodnutí podle čl. 18 odst. 3 nebo 4, přezkoumává toto rozhodnutí v přiměřených intervalech.

5. Rozhodnutí přijatá orgánem pro cenné papíry a trhy podle článků 17, 18 nebo 19 se zveřejňují, přičemž se uvádí totožnost dotčeného příslušného orgánu nebo účastníka finančního trhu a hlavní obsah rozhodnutí, ledaže je takové zveřejnění v rozporu s oprávněnými zájmy účastníků finančního trhu na ochraně jejich obchodního tajemství nebo by mohlo vážně ohrozit řádné fungování a integritu finančních trhů nebo stabilitu celého finančního systému Unie nebo jeho části.

KAPITOLA III

ORGANIZACE

ODDÍL 1

Rada orgánů dohledu

Článek 40

Složení

1. Členy rady orgánů dohledu jsou:

a) předseda, který nemá hlasovací právo,

b) vedoucí představitel vnitrostátních orgánů členských států odpovědní za dohled nad účastníky finančního trhu, kteří se osobně setkávají nejméně dvakrát za rok;

c) jeden zástupce Komise, který nemá hlasovací právo,

d) jeden zástupce ESRB, který nemá hlasovací právo,

e) jeden zástupce každého ze dvou ostatních evropských orgánů dohledu, přičemž tento zástupce nemá hlasovací právo.

2. Rada orgánů dohledu pravidelně svolává setkání se skupinou subjektů působících v oblasti cenných papírů a trhů nejméně dvakrát ročně.

3. Každý příslušný orgán odpovídá za jmenování náhradníka z řad svých vedoucích zaměstnanců, který může nahradit člena rady orgánů dohledu uvedeného v odst. 1 písm. b) v případě, že se tento člen nemůže zasedání rady orgánů dohledu zúčastnit.

4. V členských státech, v nichž existuje více než jeden orgán odpovědný za dohled podle tohoto nařízení, se tyto orgány dohodnou na společném zástupci. Pokud však věc projednává radou orgánů dohledu nespádá do příslušnosti vnitrostátního orgánu zastupovaného členem podle odst. 1 písm. b), může být tento člen doprovázen zástupcem z příslušného vnitrostátního orgánu, přičemž tento zástupce nemá hlasovací právo.

5. Pro účely postupu podle směrnice 97/9/ES může být člen rady orgánů dohledu podle odst. 1 písm. b) v případě potřeby doprovázen zástupcem dotčených orgánů, které v každém členském státě spravují systémy pro odškodnění investorů, přičemž tento zástupce nemá hlasovací právo.

6. Rada orgánů dohledu může dle vlastního rozhodnutí připustit účast pozorovatelů.

6. Zasedání rady orgánů dohledu se může zúčastnit výkonný ředitel, přičemž nemá hlasovací právo.

Článek 41

Vnitřní výbory a odborné skupiny

1. Rada orgánů dohledu může zřizovat vnitřní výbory nebo odborné skupiny ke konkrétním úkolům, které vykonává, a může pověřit určitými jednoznačně vymezenými úkoly a rozhodováním vnitřní výbory nebo odborné skupiny, správní radu nebo předsedu.

2. Pro účely článku 19 svolá rada orgánů dohledu nezávislou odbornou skupinu, která má pomoci spor nestranně urovnat, přičemž tuto skupinu tvoří předseda a dva členové rady orgánů dohledu, kteří nezastupují příslušné orgány, jež jsou účastníky sporu, a kteří na sporu nemají žádný zájem ani nejsou nijak přímo spjati s dotčenými příslušnými orgány.

3. S výhradou čl. 19 odst. 2 odborná skupina navrhne rozhodnutí ke konečnému přijetí radou orgánů dohledu postupem podle čl. 44 odst. 1 třetího pododstavce.

4. Rada orgánů dohledu přijme jednacím řádem odborné skupiny uvedené v odstavci 2.

Článek 42

Nezávislost

Při provádění úkolů stanovených tímto nařízením vystupují předseda a členové rady orgánů dohledu s hlasovacím právem nezávisle a objektivně ve výlučném zájmu Unie jako celku a nevyžadují ani nepřijímají pokyny od orgánů či institucí Unie, od vlád členských států ani od jiných veřejných či soukromých subjektů.

Členské státy, orgány či instituce Unie ani žádný jiný veřejný či soukromý subjekt se nesmí snažit ovlivňovat členy rady orgánů dohledu při plnění jejich úkolů.

Článek 43

Úkoly

1. Rada orgánů dohledu udává směr pro práci orgánu pro cenné papíry a trhy a přijímá rozhodnutí podle kapitoly II.
2. Rada orgánů dohledu přijímá stanoviska, doporučení a rozhodnutí a poskytuje rady podle kapitoly II.
3. Rada orgánů dohledu jmenuje předsedu.
4. Rada orgánů dohledu každý rok před 30. zářím přijme na základě návrhu správní rady pracovní program orgánu pro cenné papíry a trhy pro následující rok a předloží jej pro informaci Evropskému parlamentu, Radě a Komisi.
4. Pracovní program se přijímá, aniž je dotčen roční rozpočtový proces, a zveřejňuje se.
5. Rada orgánů dohledu přijme na základě návrhu správní rady výroční zprávu o činnosti orgánu pro cenné papíry a trhy, včetně výkonu funkce předsedy, vycházející z návrhu zprávy podle čl. 53 odst. 7 a do 15. června každého roku tuto zprávu předloží Evropskému parlamentu, Radě, Komisi, Účetnímu dvoru a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru. Zpráva se zveřejňuje.
6. Rada orgánů dohledu přijme víceletý pracovní program orgánu pro cenné papíry a trhy a předloží jej pro informaci Evropskému parlamentu, Radě a Komisi.
6. Víceletý pracovní program se přijímá, aniž je dotčen roční rozpočtový proces, a zveřejňuje se.
7. Rada orgánů dohledu přijímá rozpočet podle článku 63.
8. Rada orgánů dohledu uplatňuje kárné pravomoci vůči předsedovi a výkonnému řediteli a může je odvolat z funkce podle čl. 48 odst. 5 v případě předsedy a čl. 51 odst. 5 v případě výkonného ředitele.

Článek 44

Rozhodování

1. Rozhodnutí rady orgánů dohledu jsou přijímána prostou většinou členů. Každý člen rady má jeden hlas.

1. Pokud jde o akty uvedené v čl. 10 až 16 a opatření a rozhodnutí přijímaná podle čl. 9 odst. 5 třetího pododstavce a kapitoly VI, přijímá rada orgánů dohledu, odchýlně od prvního pododstavce tohoto odstavce, rozhodnutí kvalifikovanou většinou svých členů v souladu s čl. 16 odst. 4 Smlouvy o fungování EU a článkem 3 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních.

1. Pokud jde o rozhodnutí v souladu s čl. 19 odst. 3, rozhodnutí navržená odbornou skupinou se v případě rozhodnutí přijímaných konsolidujícím orgánem dohledu považují za přijatá, jsou-li schválena prostou většinou členů rady orgánů dohledu, ledaže by je zamítli členové zastupující blokační menšinu hlasů uvedenou v čl. 16 odst. 4 Smlouvy o Evropské unii a v článku 3 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních.

1. U všech ostatních rozhodnutí podle čl. 19 odst. 3 se rozhodnutí navržená odbornou skupinou přijímají prostou většinou členů rady orgánů dohledu. Každý člen má jeden hlas.

2. Zasedání rady orgánů dohledu svolává předseda z vlastního podnětu nebo na žádost třetiny členů rady orgánů dohledu a rovněž jim předsedá.

3. Rada orgánů dohledu přijme a zveřejní svůj jednací řád.

4. Jednací řád podrobně stanoví postup hlasování, včetně případných pravidel pro usnášeníschopnost. Členové bez hlasovacího práva a pozorovatelé, s výjimkou předsedy a výkonného ředitele, se neúčastní diskuzí rady orgánů dohledu o jednotlivých účastnících finančního trhu, pokud článek 75 odst. 3 nebo akty uvedené v čl. 1 odst. 2 nestanoví jinak.

ODDÍL 2

Správní rada

Článek 45

Složení

1. Správní radu tvoří předseda a šest členů rady orgánů dohledu zvolených jejími členy s hlasovacím právem.

1. S výjimkou předsedy má každý člen správní rady náhradníka, který jej může nahradit v případě, že se tento člen nemůže zúčastnit zasedání správní rady.

1. Funkční období členů volených radou orgánů dohledu je dva a půl roku. Může být jednou prodlouženo. Složení správní rady musí být vyvážené a uměrné a musí odrážet složení Unie jako celku. Mandáty se musejí překrývat a použije se vhodný postup pro rotaci členů.

2. Rozhodnutí správní rady se přijímají většinou všech přítomných členů. Každý člen má jeden hlas.

2. Zasedání správní rady se účastní výkonný ředitel a zástupce Komise, přičemž tyto osoby nemají hlasovací právo.

2. Zástupce Komise má hlasovací právo v záležitostech uvedených v článku 63.

2. Správní rada přijme a zveřejní svůj jednací řád.

3. Zasedání správní rady svolává předseda z vlastní iniciativy nebo na žádost alespoň třetiny členů správní rady a rovněž jím předsedá.

3. Zasedání správní rady se koná před každým zasedáním rady orgánů dohledu a tak často, jak to správní rada považuje za nutné. Zasedání správní rady se koná alespoň pětkrát ročně.

4. Členům správní rady mohou být v rámci ustanovení jednacího řádu nápomocní poradci či odborníci. Členové bez hlasovacího práva s výjimkou výkonného ředitele se v rámci správní rady neúčastní jednání týkajícího se jednotlivých účastníků finančního trhu.

Článek 46

Nezávislost

Členové správní rady vystupují nezávisle a objektivně ve vylučném zájmu Unie jako celku a nevyžadují ani nepřijímají pokyny od orgánů či institucí Unie, od vlád členských států ani od jiných veřejných či soukromých subjektů.

Členské státy, orgány či instituce Unie, ani žádný jiný veřejný či soukromý subjekt se nesmí snažit ovlivňovat činy správní rady.

Článek 47

Úkoly

1. Správní rada zajišťuje, aby orgán pro cenné papíry a trhy plnil svou úlohu a úkoly svěřené mu tímto nařízením.

2. Správní rada navrhuje radě orgánů dohledu k přijetí roční a víceletý pracovní program.

3. Správní rada uplatňuje své rozpočtové pravomoci podle článků 63 a 64.

4. Správní rada přijme plán personální politiky orgánu pro cenné papíry a trhy a podle čl. 68 odst. 2 i nezbytná opatření pro provádění služebního řádu úředníků Evropských společenství (dále jen „služební řád“).

5. Správní rada přijme zvláštní ustanovení o právu na přístup k dokumentům orgánu pro cenné papíry a trhy podle článku 72.

6. Správní rada navrhne výroční zprávu o činnosti orgánu pro cenné papíry a trhy, včetně výkonu funkce předsedy, vycházející z návrhu zprávy podle čl. 53 odst. 7 a předloží ji ke schválení radě orgánů dohledu.

7. Správní rada přijme a zveřejní svůj jednací řád.

8. Správní rada jmenuje a odvolává členy odvolacího senátu podle čl. 58 odst. 3 a 5.

ODDÍL 3

Předseda

Článek 48

Jmenování a úkoly

1. Orgán pro cenné papíry a trhy zastupuje předseda, kterým je nezávislý odborník zaměstnaný na plný úvazek.

1. Předseda odpovídá za přípravu práce rady orgánů dohledu a předsedá zasedáním rady orgánů dohledu i správní rady.

2. Předsedu jmenuje rada orgánů dohledu po otevřeném výběrovém řízení na základě zásluh, dovedností, znalostí o účastnících finančního trhu a trzích a zkušeností s dohledem nad finančním trhem a jeho regulací.

2. Evropský parlament se po slyšení kandidáta vybraného radou orgánů dohledu může vyslovit proti jmenování vybrané osoby, a to předtím, než se tento kandidát ujme svých povinností a do jednoho měsíce od jeho výběru radou orgánů dohledu.

2. Rada orgánů dohledu dále zvolí ze svých členů členy náhradníka, který vykonává funkci předsedy v jeho nepřítomnosti. Tento náhradník nesmí být zvolen z řad členů správní rady.

3. Funkční období předsedy činí pět let a může být jednou prodlouženo.

4. Během devíti měsíců před uplynutím pětiletého funkčního období předsedy rada orgánů dohledu vyhodnotí:

a) výsledky dosažené v prvním funkčním období a způsob jejich dosažení,

b) povinnosti a potřeby orgánu pro cenné papíry a trhy v nadcházejících letech.

4. Rada orgánů dohledu může s přihlédnutím k hodnocení jednou prodloužit funkční období předsedy, přičemž toto prodloužení musí být potvrzeno Evropským parlamentem.

5. Předseda může být odvolán z funkce pouze Evropským parlamentem na základě rozhodnutí rady orgánů dohledu.

5. Předseda nesmí radě orgánů dohledu bránit v jednání o záležitostech, které se předsedy týkají, zejména o nutnosti jeho odvolání, a projednávání takové záležitosti se neúčastní.

Článek 49

Nezávislost

Aniž je dotčena úloha rady orgánů dohledu ve vztahu k úkolům předsedy, předseda nevyžaduje ani nepřijímá pokyny od orgánů či institucí Unie, od vlád členských států ani od jiných veřejných či soukromých subjektů.

Členské státy, orgány či instituce Unie ani žádný jiný veřejný či soukromý subjekt se nesmí snažit ovlivňovat předsedu při plnění jeho úkolů.

V souladu se služebním řádem podle článku 68 je předseda po skončení svého funkčního období nadále povinen jednat čestně a uvážlivě při přijímání určitých funkcí a výhod.

Článek 50

Zpráva o činnosti

1. Evropský parlament a Rada mohou vyzvat předsedu nebo jeho náhradníka, aby vystoupil s prohlášením, přičemž se plně respektuje nezávislost předsedy. Předseda vystoupí před Evropským parlamentem s prohlášením a zodpoví veškeré otázky poslanců Parlamentu, kdykoli je o to požádán.

2. Na žádost Evropského parlamentu předkládá předseda písemnou zprávu o hlavních činnostech orgánu pro cenné papíry a trhy, a to nejméně 15 dní před svým vystoupením s prohlášením uvedeným v odstavci 1.

3. Kromě informací uvedených v člancích 11 až 18 a člancích 20 a 33 zpráva dále obsahuje veškeré relevantní informace, o něž Evropský parlament požádá případ od případu.

ODDÍL 4

Výkonný ředitel

Článek 51

Jmenování

1. Orgán pro cenné papíry a trhy řídí výkonný ředitel, kterým je nezávislý odborník zaměstnaný na plný úvazek.

2. Výkonného ředitele jmenuje rada orgánů dohledu po otevřeném výběrovém řízení na základě zásluh, dovedností, znalostí účastníků finančního trhu a trhů, zkušeností s finančním dohledem a regulací a zkušeností s řízením, poté co jeho jmenování potvrdí Evropský parlament.

3. Funkční období výkonného ředitele činí pět let a může být jednou prodlouženo.

4. Během devíti měsíců před uplynutím pětiletého funkčního období výkonného ředitele rada orgánů dohledu zhodnotí zejména:

a) výsledky dosažené v prvním funkčním období a způsob jejich dosažení,

b) povinnosti a potřeby orgánu pro cenné papíry a trhy v nadcházejících letech.

4. Rada orgánů dohledu může s přihlédnutím k hodnocení uvedenému v prvním pododstavci jednou prodloužit funkční období výkonného ředitele.

5. Výkonný ředitel může být odvolán z funkce pouze rozhodnutím rady orgánů dohledu.

Článek 52

Nezávislost

Aniž je dotčena příslušná úloha správní rady a rady orgánů dohledu ve vztahu k úkolům výkonného ředitele, výkonný ředitel nevyžaduje ani nepřijímá pokyny od orgánů a institucí Unie, od vlád členských států ani od jiných veřejných či soukromých subjektů.

Členské státy, orgány či instituce Unie ani žádný jiný veřejný či soukromý subjekt se nesmí snažit ovlivňovat výkonného ředitele při plnění jeho úkolů.

V souladu se služebním řádem podle článku 68 je výkonný ředitel po skončení svého funkčního období nadále povinen jednat čestně a uvážlivě při přijímání určitých funkcí a výhod.

Článek 53

Úkoly

1. Výkonný ředitel je odpovědný za řízení orgánu pro cenné papíry a trhy a přípravu činnosti správní rady.

2. Výkonný ředitel je odpovědný za provádění ročního pracovního programu orgánu pro cenné papíry a trhy pod vedením rady orgánů dohledu a pod dohledem správní rady.

3. Výkonný ředitel přijme nezbytná opatření, zejména pokud jde o přijetí vnitřních předpisů a zveřejňování oznámení, aby zajistil fungování orgánu pro cenné papíry a trhy v souladu s tímto nařízením.

4. Výkonný ředitel vypracuje víceletý pracovní program uvedený v čl. 47 odst. 2.

5. Výkonný ředitel každý rok do 30. června připraví pracovní program na následující rok uvedený v čl. 47 odst. 2.

6. Výkonný ředitel podle článku 63 vypracuje předběžný návrh rozpočtu orgánu pro cenné papíry a trhy a podle článku 64 plní rozpočet orgánu pro cenné papíry a trhy.

7. Výkonný ředitel každý rok vypracuje návrh zprávy, která obsahuje část týkající se činnosti orgánu pro cenné papíry a trhy v oblasti regulace a dohledu a část týkající se finančních a správních záležitostí.

8. Pokud jde o zaměstnance orgánu pro cenné papíry a trhy, vykonává výkonný ředitel pravomoci stanovené v článku 68 a řídí personální záležitosti.

KAPITOLA IV

SPOLEČNÉ ORGÁNY EVROPSKÝCH ORGÁNŮ DOHLEDU

ODDÍL 1

Společný výbor evropských orgánů dohledu

Článek 54

Zřízení

1. Zřizuje se Společný výbor evropských orgánů dohledu.

2. Společný výbor slouží jako fórum, v jehož rámci orgán pro cenné papíry a trhy pravidelně a úzce spolupracuje a zajišťuje jednotný meziodvětvový přístup s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví) a Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění), zejména pokud jde o:

— finanční konglomeráty;

— účetnictví a audit;

— analýzu mikrobezpečnostního dohledu meziodvětvového vývoje, rizik a slabých míst s ohledem na finanční stabilitu;

— retailové investiční produkty;

— opatření proti praní špinavých peněz; a

— výměnu informací s ESRB a rozvoj vztahů mezi ESRB a evropskými orgány dohledu.

3. Evropské orgány dohledu poskytnou společnému výboru zaměstnance, kteří plní funkci sekretariátu. Orgán pro cenné papíry a trhy přispívá dostatečnými zdroji na administrativní a provozní výdaje a výdaje na infrastrukturu.

4. V případě, že se činnost účastníka finančního trhu dotýká několika odvětví, řeší společný výbor spory v souladu s článkem 56.

Článek 55

Složení

1. Společný výbor se skládá z předsedů evropských orgánů dohledu a případně předsedy podvýboru zřízeného podle článku 57.

2. Výkonný ředitel, zástupce Komise a ESRB jsou zváni na zasedání společného výboru a podvýborů uvedených v článku 57 jako pozorovatelé.

3. Předseda společného výboru je jmenován na základě každoroční rotace z předsedů evropských orgánů dohledu. Předseda společného výboru je místopředsedou ESRB.

4. Společný výbor přijme a zveřejní svůj jednací řád. Tento řád může stanovit, kdo se může dále účastnit zasedání společného výboru.

4. Zasedání společného výboru se koná alespoň jednou za dva měsíce.

Článek 56

Společné postoje a společné akty

V rozsahu svých úkolů podle kapitoly II a v příslušných oblastech zejména s ohledem na provádění směrnice 2002/87/ES zaujme orgán pro cenné papíry a trhy podle situace společný postoj s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) a s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví).

Akty podle článků 10 až 15, 17 18 nebo 19 tohoto nařízení ve vztahu k provádění směrnice 2002/87/ES a jiných aktů Unie uvedených v čl. 1 odst. 2, které spadají také do oblasti působnosti Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) nebo Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví), se přijímají podle situace souběžně orgánem pro cenné papíry a trhy, Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) a Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví).

Článek 57

Podvýbory

1. Pro účely článku 56 se zřídí podvýbor pro finanční konglomeráty společného výboru.

2. Tento podvýbor se skládá z osob uvedených v čl. 55 odst. 1 a jednoho zástupce stávajících zaměstnanců z řad vedoucích pracovníků dotčeného příslušného orgánu z každého členského státu.

3. Podvýbor si zvolí ze svých členů předsedu, který je současně členem společného výboru.

4. Společný výbor může zřizovat další podvýbory.

ODDÍL 2

Odvolací senát

Článek 58

Složení a fungování

1. Odvolací senát je společným orgánem evropských orgánů dohledu.

2. Odvolací senát tvoří šest členů a šest náhradníků, kterými jsou fyzické osoby těšící se velké vážnosti v odborných kruzích a s prokázanými příslušnými znalostmi a odbornými zkušenostmi na dostatečně vysoké úrovni, včetně zkušeností v oblasti dohledu, v odvětví bankovníctví, pojišťovnictví, zaměstnaneckého penzijního pojištění, trhů cenných papírů nebo jiných finančních služeb, avšak nikoli současnými zaměstnanci příslušných orgánů nebo jiných vnitrostátních orgánů nebo orgánů Unie, jež se podílejí na činnosti orgánu pro cenné papíry a trhy. Odvolací senát musí mít dostatečné právnícké znalosti pro poskytování odborných právních rad týkajících se zákonnosti výkonu pravomocí orgánu pro cenné papíry a trhy.

2. Odvolací senát určí svého předsedu.
3. Dva členy odvolacího senátu a dva náhradníky jmenuje správní rada orgánu pro cenné papíry a trhy ze seznamu kandidátů navrženého Komisí na základě veřejné výzvy k vyjádření zájmu zveřejněné v Úředním věstníku Evropské unie a po poradě s radou orgánů dohledu.
3. Ostatní členové jsou jmenováni podle nařízení (EU) č. 1093/2010 a nařízení (EU) č. 1094/2010.
4. Funkční období členů odvolacího senátu je pět let. Toto období může být jednou prodlouženo.
5. Člen odvolacího senátu jmenovaný správní radou orgánu pro cenné papíry a trhy nesmí být během svého funkčního období odvolán, s výjimkou případu, že se dopustí vážného porušení úředních povinností a správní rada po poradě s radou orgánů dohledu v tomto smyslu vydala rozhodnutí.
6. Rozhodnutí odvolacího senátu se přijímají většinou alespoň čtyř z jeho šesti členů. Pokud napadené rozhodnutí spadá do oblasti působnosti tohoto nařízení, tato rozhodující většina čtyř členů musí zahrnovat nejméně jednoho ze dvou členů odvolacího senátu jmenovaných orgánem pro cenné papíry a trhy.
7. Odvolací senát svolává jeho předseda vždy, když je to nutné.
8. Evropské orgány dohledu zajistí pro odvolací senát prostřednictvím společného výboru odpovídající provozní podporu a podporu sekretariátu.

Článek 59

Nezávislost a nestrannost

1. Členové odvolacího senátu jsou ve svém rozhodování nezávislí. Nejsou vázáni žádnými pokyny. Nesmějí ve vztahu k orgánu pro cenné papíry a trhy, jeho správní radě ani jeho radě orgánů dohledu vykonávat žádné jiné funkce.
2. Členové odvolacího senátu se nesmí účastnit žádného odvolacího řízení, pokud na něm mají jakýkoli osobní zájem nebo pokud dříve působili jako zástupci některého z účastníků řízení nebo pokud se podíleli na rozhodnutí, které je předmětem odvolání.
3. Člen odvolacího senátu informuje odvolací senát, domnívá-li se, že by se některý člen z některého z důvodů uvedených v odstavcích 1 a 2 nebo z jakéhokoliv jiného důvodu neměl účastnit odvolacího řízení.
4. Proti účasti člena odvolacího senátu může být kterýmkoli účastníkem odvolacího řízení vznesena námitka z jakéhokoliv důvodu uvedeného v odstavcích 1 a 2 nebo z důvodu podezření z podjatosti.
4. Námitka se nesmí zakládat na státní příslušnosti členů a je nepřijatelná, učinil-li účastník odvolacího řízení, vědom si důvodu pro námitku, v odvolacím řízení kromě vznesení námítky proti složení odvolacího senátu další procesní úkon.

5. V případech uvedených v odstavcích 1 a 2 rozhodne odvolací senát o dalším postupu bez účasti dotčeného člena.

5. Za účelem přijetí uvedeného rozhodnutí je dotčený člen nahrazen v odvolacím senátu svým náhradníkem. Pokud se náhradník nachází v obdobné situaci, vybere předseda orgánu pro cenné papíry a trhy náhradu z dostupných náhradníků.

6. Členové odvolacího senátu se zavazují jednat nezávisle a ve veřejném zájmu.

6. Za tímto účelem učiní prohlášení o závazcích a prohlášení o zájmech, v němž uvedou jakékoli přímé nebo nepřímé zájmy, které by mohly být na újmu jejich nezávislosti, nebo že žádné zájmy, které by mohly být na újmu jejich nezávislosti, neexistují.

6. Tato prohlášení se zveřejňují a jsou činěna každý rok a v písemné podobě.

KAPITOLA V

OPRAVNÉ PROSTŘEDKY

Článek 60

Odvolání

1. Jakákoli fyzická nebo právnická osoba nebo příslušné orgány, mohou podat odvolání proti rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy uvedenému v článku 17, 18 nebo 19 či jinému rozhodnutí přijatému orgánem pro cenné papíry a trhy v souladu s akty Unie uvedenými v čl. 1 odst. 2, které je určeno této osobě, nebo proti rozhodnutí, které se této osoby bezprostředně a přímo týká, i když je určeno jiné osobě.

2. Odvolání a jeho odůvodnění se podává písemně orgánu pro cenné papíry a trhy do dvou měsíců ode dne oznámení rozhodnutí dotčené osobě, nebo pokud k oznámení nedošlo, do dvou měsíců ode dne, kdy orgán pro cenné papíry a trhy své rozhodnutí zveřejnil.

2. Odvolací senát rozhodne o odvolání do dvou měsíců ode dne podání odvolání.

3. Odvolání podané podle odstavce 1 nemá odkladný účinek.

3. Odvolací senát však může pozastavit uplatňování rozhodnutí, proti němuž bylo odvolání podáno, pokud to podle jeho názoru okolnosti vyžadují.

4. Je-li odvolání přípustné, odvolací senát přezkoumá, zda je odvolání opodstatněné. Ve stanovených lhůtách vyzve účastníky odvolacího řízení k podání vyjádření k jeho oznámení odvolacím senátem nebo sdělením ostatních účastníků odvolacího řízení. Účastníci odvolacího řízení mají právo na ústní vyjádření.

5. Odvolací senát může potvrdit rozhodnutí přijaté příslušným orgánem orgánu pro cenné papíry a trhy nebo věc postoupit příslušnému orgánu orgánu pro cenné

papíry a trhy. Tento orgán bude vázán rozhodnutím odvolacího senátu a přijme pozměněné rozhodnutí týkající se dané věci.

6. Odvolací senát přijme a zveřejní svůj jednacím řád.

7. Rozhodnutí odvolacího senátu musí obsahovat odůvodnění a orgán pro cenné papíry a trhy je zveřejní.

Článek 61

Žaloby u Soudního dvora Evropské unie

1. Proti rozhodnutí odvolacího senátu nebo v případech, v nichž odvolání k odvolacímu senátu není možné, proti rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy lze podle článku 263 Smlouvy o fungování EU podat žalobu u Soudního dvora Evropské unie.

2. V souladu s článkem 263 Smlouvy o fungování EU mohou členské státy a orgány Unie, jakož i jakákoli fyzická nebo právnická osoba podat proti rozhodnutí orgánu pro cenné papíry a trhy žalobu u Soudního dvora Evropské unie.

3. V případě, že orgán pro cenné papíry a trhy má povinnost jednat a nevydává rozhodnutí, lze u Soudního dvora Evropské unie podat žalobu pro nečinnost podle článku 265 Smlouvy o fungování EU.

4. Orgán pro cenné papíry a trhy musí přijmout opatření nezbytná k zajištění souladu s rozsudkem Soudního dvora Evropské unie.

KAPITOLA VI

FINANČNÍ USTANOVENÍ

Článek 62

Rozpočet orgánu pro cenné papíry a trhy

1. Příjmy orgánu pro cenné papíry a trhy, evropského subjektu v souladu s článkem 185 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (49) (dále jen „finanční nařízení“), tvoří v různých kombinacích především:

a) povinné příspěvky vnitrostátních orgánů příslušných k provádění dohledu nad účastníky finančního trhu, které se vybírají podle vzorce založeného na vážení hlasů podle čl. 3 odst. 3 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních. Pro účely tohoto článku se čl. 3 odst. 3 Protokolu (č. 36) o přechodných ustanoveních bude uplatňovat i po uplynutí v něm stanovené lhůty 31. října 2014;

b) dotace Unie ze souhrnného rozpočtu Evropské unie (oddíl Komise);

c) poplatky placené orgánu pro cenné papíry a trhy v případech stanovených příslušnými nástroji práva Unie.

2. Výdaje orgánu pro cenné papíry a trhy zahrnují alespoň výdaje na zaměstnance, odměny, správu, infrastrukturu, odborné vzdělávání a provoz.

3. Příjmy a výdaje musí být vyrovnané.

4. Pro každý rozpočtový rok odpovídající kalendářnímu roku se vyhotovují odhady všech příjmů a výdajů orgánu pro cenné papíry a trhy, které se zahrnou do rozpočtu orgánu pro cenné papíry a trhy.

Článek 63

Sestavování rozpočtu

1. Výkonný ředitel vypracuje do 15. února každého roku návrh odhadu příjmů a výdajů pro následující rozpočtový rok a tento návrh odhadu příjmů a výdajů předloží správní radě a radě orgánů dohledu spolu s plánem pracovních míst. Rada orgánů dohledu sestaví každý rok na základě návrhu odhadu příjmů a výdajů vypracovaného výkonným ředitelem a schváleného správní radou odhad příjmů a výdajů orgánu pro cenné papíry a trhy na následující rozpočtový rok. Tento odhad příjmů a výdajů, který zahrnuje návrh plánu pracovních míst, předloží rada orgánů dohledu Komisi do 31. března. Před přijetím odhadu schvaluje návrh vypracovaný výkonným ředitelem správní rada.

2. Komise předloží odhad příjmů a výdajů společně s návrhem souhrnného rozpočtu Evropské unie Evropskému parlamentu a Radě (společně dále jen „rozpočtový orgán“).

3. Komise na základě odhadu příjmů a výdajů zaneso do návrhu souhrnného rozpočtu Evropské unie odhadované ty položky odhadu, které považuje za nezbytné pro plán pracovních míst a výši dotace ze souhrnného rozpočtu Evropské unie podle článků 313 a 314 Smlouvy o fungování EU.

4. Rozpočtový orgán přijímá plán pracovních míst orgánu pro cenné papíry a trhy. Rozpočtový orgán odsouhlasí prostředky pro dotaci určenou pro orgán pro cenné papíry a trhy.

5. Rada orgánů dohledu přijme rozpočet orgánu pro cenné papíry a trhy. Rozpočet se stává konečným po konečném přijetí souhrnného rozpočtu Evropské unie. V případě potřeby se odpovídajícím způsobem upraví.

6. Správní rada neprodleně oznámí rozpočtovému orgánu svůj záměr provést jakýkoli projekt, který může mít výrazný finanční dopad na financování rozpočtu orgánu pro cenné papíry a trhy, zejména jedná-li se o projekty, které se vztahují k nemovitostem, například nájem nebo koupě budov. Správní rada o svém záměru uvědomí i Komisi. Bude-li mít některá složka rozpočtového orgánu v úmyslu vydat stanovisko, oznámí orgánu pro cenné papíry a trhy svůj záměr vydat stanovisko do dvou týdnů od obdržení informace o projektu. V případě, že orgán pro cenné papíry a trhy odpověď neobdrží, může zahájit plánovaný projekt.

7. Financování orgánu pro cenné papíry a trhy Unii podléhá v prvním roce fungování orgánu pro cenné papíry a trhy, který končí dne 31. prosince 2011,

souhlasu rozpočtového orgánu, jak je stanoveno v bodě 47 interinstitucionální dohody o rozpočtové kázní a řádném finančním řízení.

Článek 64

Plnění a kontrola rozpočtu

1. Výkonný ředitel vykonává úlohu schvalujícího úředníka a plní rozpočet orgánu pro cenné papíry a trhy.
2. Do 1. března po skončení každého rozpočtového roku předá účetní orgánu pro cenné papíry a trhy účetnímu Komise a Účetnímu dvoru předběžnou účetní závěrku společně se zprávou o rozpočtovém a finančním řízení za rozpočtový rok. Do 31. března následujícího roku zašle účetní orgánu pro cenné papíry a trhy zprávu o rozpočtovém a finančním řízení rovněž členům rady orgánů dohledu, Evropskému parlamentu a Radě.
2. Účetní Komise poté konsoliduje předběžné účetní závěrky orgánů a decentralizovaných subjektů v souladu s článkem 128 finančního nařízení.
3. Po obdržení vyjádření Účetního dvora k předběžné účetní závěrce orgánu pro cenné papíry a trhy podle článku 129 finančního nařízení vypracuje výkonný ředitel na vlastní odpovědnost konečnou účetní závěrku orgánu pro cenné papíry a trhy a předloží ji ke stanovisku správní radě.
4. Správní rada vydá stanovisko ke konečné účetní závěrce orgánu pro cenné papíry a trhy.
5. Do 1. července po skončení rozpočtového roku předá výkonný ředitel tuto konečnou účetní závěrku společně se stanoviskem správní rady členům rady orgánů dohledu, Evropskému parlamentu, Radě, Komisi a Účetnímu dvoru.
6. Konečná účetní závěrka se zveřejní.
7. Výkonný ředitel zašle Účetnímu dvoru odpověď na jeho vyjádření do 30. září. Zároveň zašle kopii této odpovědi správní radě a Komisi.
8. Výkonný ředitel v souladu s ustanovením čl. 146 odst. 3 finančního nařízení předloží Evropskému parlamentu na jeho žádost veškeré informace potřebné pro řádný průběh udělení absolutoria pro daný rozpočtový rok.
9. Evropský parlament na doporučení Rady přijaté kvalifikovanou většinou udělí orgánu pro cenné papíry a trhy před 15. květnem roku N +2 absolutorium za plnění rozpočtu zahrnujícího příjmy ze souhrnného rozpočtu Evropské unie a příslušných orgánů za rozpočtový rok N.

Článek 65

Finanční předpisy

Správní rada po konzultaci s Komisí přijme finanční předpisy pro orgán pro cenné papíry a trhy. Tyto předpisy se nesmějí odchylovat od nařízení Komise (ES, Euratom) č. 2343/2002 ze dne 19. listopadu 2002 o rámcovém finančním nařízení pro subjekty uvedené v článku 185 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002, kterým se

stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (50), pokud to nevyžadují zvláštní potřeby fungování orgánu pro cenné papíry a trhy a pouze s předchozím souhlasem Komise.

Článek 66

Opatření proti podvodům

1. Pro účely boje proti podvodům, úplatkářství a jakékoli jiné nedovolené činnosti se na orgán pro cenné papíry a trhy bez omezení vztahuje nařízení (ES) č. 1073/1999.
2. Orgán pro cenné papíry a trhy přistoupí k Interinstitucionální dohodě o vnitřním vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům a neprodleně přijme příslušná ustanovení platná pro všechny zaměstnance orgánu pro cenné papíry a trhy.
3. Rozhodnutí o financování a na ně navazující dohody a prováděcí nástroje musí obsahovat ustanovení o tom, že Účetní dvůr a OLAF mohou v případě potřeby provádět šetření na místě u příjemců finančních prostředků poskytovaných orgánem pro cenné papíry a trhy a u zaměstnanců odpovědných za jejich přidělování.

KAPITOLA VII

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 67

Výsady a imunity

Na orgán pro cenné papíry a trhy a jeho zaměstnance se vztahuje Protokol (č. 7) o výsadách a imunitách Evropské unie připojený ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o fungování EU.

Článek 68

Zaměstnanci

1. Na zaměstnance orgánu pro cenné papíry a trhy, včetně jeho výkonného ředitele a předsedy, se vztahuje služební řád, pracovní řád ostatních zaměstnanců a společná pravidla přijatá orgány Unie pro uplatňování těchto řádů.
2. Správní rada po dohodě s Komisí přijme nezbytná prováděcí opatření v souladu s ustanoveními článku 110 služebního řádu.
3. Ve vztahu ke svým zaměstnancům vykonává orgán pro cenné papíry a trhy pravomoci, které orgánu oprávněnému ke jmenování světuje služební řád a pravomoci, které orgánu oprávněnému uzavírat smlouvy světuje pracovní řád.
4. Správní rada přijme ustanovení umožňující dočasné přidělení odborníků z členských států k orgánu pro cenné papíry a trhy.

Článek 69

Odpovědnost orgánu pro cenné papíry a trhy

1. V případě mimosmluvní odpovědnosti nahradí orgán pro cenné papíry a trhy v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států veškerou škodu, kterou způsobil nebo kterou způsobili jeho zaměstnanci při plnění svých povinností. Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat v jakémkoli sporu o náhradě této škody.

2. Osobní finanční a kárnou odpovědnost zaměstnanců orgánu pro cenné papíry a trhy v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států veškerou škodu, kterou způsobil nebo kterou způsobili jeho zaměstnanci při plnění svých povinností. Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat v jakémkoli sporu o náhradě této škody.

Článek 70

Povinnost zachovávat služební tajemství

1. Na členy rady orgánů dohledu a správní rady, výkonného ředitele a zaměstnance orgánu pro cenné papíry a trhy, včetně úředníků dočasně přidělených z členských států a všech dalších osob plnících úkoly pro orgán pro cenné papíry a trhy na smluvním základě, se vztahuje povinnost zachovávat služební tajemství podle článku 339 Smlouvy o fungování EU a příslušných ustanovení souvisejících právních předpisů Unie, i po skončení jejich funkcí.

1. Vztahuje se na ně článek 16 služebního řádu.

1. Podle služebního řádu uvedeného v článku 68 jsou zaměstnanci i po skončení funkčního období povinni jednat čestně a uvážlivě při přijímání určitých funkcí a výhod.

1. Členské státy, orgány nebo instituce Unie ani žádný jiný veřejný či soukromý subjekt se nesmí snažit ovlivňovat zaměstnance orgánu pro cenné papíry a trhy při plnění jejich úkolů.

2. Aniž jsou dotčeny případy, které jsou předmětem trestního práva, nesmějí být žádné důvěrné informace, které získají osoby uvedené v odstavci 1 při plnění svých povinností, sděleny jiné osobě nebo orgánu jinak než v souhrnné podobě, aby nebylo možné identifikovat jednotlivé účastníky finančního trhu.

2. Povinnost podle odstavce 1 a prvního pododstavce tohoto odstavce nebrání orgánu pro cenné papíry a trhy a vnitrostátním orgánům dohledu ve využívání informací při vymáhání aktů uvedených v čl. 1 odst. 2, zejména při přijímání rozhodnutí.

3. Odstavce 1 a 2 nebrání výměně informací mezi orgánem pro cenné papíry a trhy a vnitrostátními orgány dohledu v souladu s tímto nařízením a ostatními právními předpisy Unie vztahujícími se na účastníky finančního trhu.

3. Na tyto informace se vztahuje povinnost zachovávat služební tajemství za podmínek uvedených v odstavcích 1 a 2. Orgán pro cenné papíry a trhy stanoví ve svém jednacím řádu prováděcí opatření k pravidlům pro zachování důvěrnosti uvedeným v odstavcích 1 a 2.

4. Orgán pro cenné papíry a trhy uplatňuje rozhodnutí Komise 2001/844/ES, ESUO, Euratom ze dne 29. listopadu 2001, kterým se mění její jednací řád (51).

Článek 71

Ochrana údajů

Tímto nařízením nejsou dotčeny povinnosti členských států týkající se zpracování osobních údajů podle směrnice 95/46/EC ani povinnosti orgánu pro cenné papíry a trhy týkající se zpracování osobních údajů podle nařízení (ES) č. 45/2001 při plnění jeho povinností.

Článek 72

Přístup k dokumentům

1. Na dokumenty, které má orgán pro cenné papíry a trhy k dispozici se vztahuje nařízení (ES) č. 1049/2001.

2. Do 31. května 2011 správní rada přijme prováděcí opatření k nařízení (ES) č. 1049/2001.

3. Rozhodnutí přijímaná orgánem pro cenné papíry a trhy v souladu s článkem 8 nařízení (ES) č. 1049/2001 mohou být případně předmětem stížnosti veřejnému ochránci práv nebo řízení před Soudním dvorem Evropské unie následujícím po odvolání k odvolacímu senátu v souladu s podmínkami stanovenými v článcích 228 a 263 Smlouvy o fungování EU.

Článek 73

Jazykový režim

1. Na orgán pro cenné papíry a trhy se vztahuje nařízení Rady č. 1, kterým se stanoví jazyky, které se použijí v Evropském hospodářském společenství (52).

2. O vnitřním jazykovém režimu orgánu pro cenné papíry a trhy rozhoduje správní rada.

3. Překladatelské služby potřebné pro fungování orgánu pro cenné papíry a trhy zajišťuje Překladatelské středisko pro instituce Evropské unie.

Článek 74

Dohoda o sídle

Nezbytná opatření týkající se umístění, které má být orgánu pro cenné papíry a trhy zajištěno v členském státě, ve kterém se nachází jeho sídlo, a zařízení, které má tento členský stát poskytnout, ale i konkrétní pravidla vztahující se na výkonného ředitele, členy správní rady, zaměstnance orgánu pro cenné papíry a trhy a jejich rodinné příslušníky v tomto členském státě stanoví dohoda o sídle uzavřená mezi orgánem pro cenné papíry a trhy a daným členským státem a schválená správní radou.

Členský stát poskytne co nejlepší možné podmínky, aby zajistil řádné fungování orgánu pro cenné papíry a trhy, včetně vícejazyčného a evropsky orientovaného vzdělávání a vhodného dopravního spojení.

Článek 75

Účast třetích zemí

1. Účast na činnosti orgánu pro cenné papíry a trhy je otevřena třetím zemím, které uzavřely s Uníí dohody, v jejichž důsledku přijaly a uplatňují právo Unie v oblasti působnosti orgánu pro cenné papíry a trhy podle čl. 1 odst. 2.

2. Orgán pro cenné papíry a trhy může spolupracovat se třetími zeměmi uvedenými v odstavci 1, které uplatňují právní předpisy, jež byly uznány za rovnocenné v oblastech působnosti orgánu pro cenné papíry a trhy uvedených v čl. 1 odst. 2, jak je stanoveno v mezinárodních dohodách uzavřených Uníí v souladu s článkem 216 Smlouvy o fungování EU.

3. Na základě příslušných ustanovení dohod uvedených v odstavcích 1 a 2 budou přijata opatření uvádějící zejména povahu, rozsah a procedurální aspekty zapojení těchto zemí uvedených v odstavci 1 do činnosti orgánu pro cenné papíry a trhy, včetně ustanovení týkajících se finančních příspěvků a zaměstnanců. Tato opatření mohou stanovit zastoupení těchto zemí v radě orgánů dohledu v pozici pozorovatelů, ale musí zajistit, aby se tyto země neúčastnily jednání o jednotlivých účastnících finančního trhu, s výjimkou případů, kdy na tom mají přímý zájem.

KAPITOLA VIII

PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 76

Přípravná opatření

1. V období po vstupu tohoto nařízení v platnost a před zřízením orgánu pro cenné papíry a trhy pracuje CESR v úzké spolupráci s Komisí na přípravě nahrazení CESR orgánem pro cenné papíry a trhy.

2. Jakmile bude orgán pro cenné papíry a trhy zřízen, Komise odpovídá za administrativní zřízení a počáteční administrativní zajištění činnosti orgánu pro cenné papíry a trhy, dokud orgán pro cenné papíry a trhy nejmenuje výkonného ředitele.

2. K tomuto účelu, dokud rada orgánů dohledu nejmenuje výkonného ředitele podle článku 51 a dokud tento výkonný ředitel nepřevzme své povinnosti, může Komise dočasně přidělit jednoho úředníka, který plní funkci výkonného ředitele. Přechodné období je omezené na dobu nezbytnou pro jmenování výkonného ředitele orgánu pro cenné papíry a trhy.

2. Dočasný výkonný ředitel může na základě souhlasu správní rady schvalovat veškeré platby pokryté prostředky v rámci rozpočtu orgánu pro cenné papíry a trhy a uzavírat smlouvy, včetně smluv se zaměstnanci po přijetí plánu pracovních míst orgánu pro cenné papíry a trhy.

3. Odstavci 1 a 2 nejsou dotčeny pravomoci rady orgánů dohledu a správní rady.

4. Orgán pro cenné papíry a trhy je považován za právního nástupce CESR. Nejpозději ke dni zřízením orgánu pro cenné papíry a trhy budou veškerá aktiva a závazky a probíhající operace CESR automaticky převedeny na orgán pro cenné papíry a trhy. CESR vypracuje přehled konečných zůstatků aktiv a závazků ke dni tohoto převodu. Tento přehled bude předmětem auditu a bude schválen CESR a Komisí.

Článek 77

Přechodná ustanovení o zaměstnancích

1. Odchylně od článku 68 jsou všechny pracovní smlouvy a dohody o dočasném přidělení uzavřené CESR nebo jeho sekretariátem a platné ke dni 1. ledna 2011 nadále plněny až do uplynutí doby jejich platnosti. Jejich platnost nelze prodloužit.

2. Všem zaměstnancům s uzavřenou smlouvou podle odstavce 1 je nabídnuta možnost uzavřít smlouvy o dočasném zaměstnání podle čl. 2 písm. a) pracovního řádu pro různé platové třídy stanovené v plánu pracovních míst orgánu pro cenné papíry a trhy.

2. Po vstupu tohoto nařízení v platnost je orgánem oprávněným uzavírat smlouvy provedeno vnitřní výběrové řízení omezené na zaměstnance, kteří mají smlouvy s CESR nebo jeho sekretariátem, a to v zájmu zjištění schopností, výkonnosti a bezúhonnosti osob, které mají být zaměstnány. Postupy vnitřního výběrového řízení plně zohlední kvalifikaci a zkušenosti prokázané danou osobou při plnění jejich povinností před přechodem na nové místo.

3. V závislosti na druhu a úrovni vykonávaných funkcí je úspěšným žadatelům nabídnuta smlouva o dočasném zaměstnání na dobu odpovídající přinejmenším době, která zbývá podle předchozí smlouvy.

4. Příslušná vnitrostátní právní úprava související s pracovními smlouvami a ostatní příslušné nástroje se použijí i nadále pro zaměstnance s předchozí smlouvou, kteří se rozhodnou nezažádat o uzavření smlouvy o dočasném zaměstnání nebo kterým není nabídnuta smlouva o dočasném zaměstnání podle odstavce 2.

Článek 78

Vnitrostátní předpisy

Členské státy přijmou veškerá vhodná opatření pro účinné uplatňování tohoto nařízení.

Článek 79

Změny

Rozhodnutí č. 716/2009/ES se tímto mění tak, že CESR se vyjímá ze seznamu příjemců uvedeného v oddílu B přílohy uvedeného rozhodnutí.

Článek 80

Zrušení

Rozhodnutí Komise 2009/77/ES o zřízení CESR se zrušuje s účinkem ode dne 1. ledna 2011.

Článek 81

Přezkum

1. Komise do 2. ledna 2014 a následně každé tři roky zveřejní obecnou zprávu o zkušenostech získaných z činnosti orgánů pro cenné papíry a trhy a z postupů stanovených v tomto nařízení. Tato zpráva mimo jiné hodnotí:

a) sblížování postupů dohledu dosažené příslušnými orgány,

i) sblížování, pokud jde o funkční nezávislost příslušných orgánů a normy v oblasti správy a řízení společnosti;

ii) nestrannost, objektivitu a nezávislost orgánů pro cenné papíry a trhy;

b) fungování kolegií orgánů dohledu;

c) pokrok dosažený v rámci sblížování v oblasti předcházení krizím, řízení a řešení krizí, včetně mechanismů Unie pro financování;

d) úlohu orgánů pro cenné papíry a trhy, pokud jde o systémové riziko;

e) uplatňování ochranných opatření stanovených v článku 38;

f) plnění závazné úlohy zprostředkovatele stanovené v článku 19.

2. Zpráva uvedená v odstavci 1 rovněž zhodnotí, zda:

a) je vhodné i nadále vykonávat dohled nad bankovníctvím, pojišťovnictvím, zaměstnaneckým penzijním pojištěním, trhy s cennými papíry a finančními trhy odděleně;

b) je vhodné vykonávat obezřetnostní dohled a dohled nad obchodní činností odděleně, nebo zda by tak měl činit stejný orgán dohledu;

c) je vhodné zjednodušit a posílit strukturu ESFS v zájmu jednotnosti při dohledu na makro- i mikroúrovni a dohledu jednotlivých evropských orgánů dohledu;

d) vývoj ESFS odpovídá globálnímu vývoji;

e) se ESFS vyznačuje dostatečnou rozmanitostí a kvalitou;

f) požadavky na zveřejňování jsou dostatečně transparentní a jejich součástí je i požadavek na dostatečnou míru odpovědnosti;

g) jsou zdroje orgánů pro cenné papíry a trhy přiměřené pro plnění jeho povinnosti;

h) je sídlo orgánů pro cenné papíry a trhy na vhodném místě nebo zda je za účelem lepší vzájemné koordinace vhodné přesunout evropské orgány dohledu do jediného sídla.

3. V souvislosti s přímým dohledem nad institucemi nebo infrastrukturami s celoevropskou působností a s ohledem na tržní vývoj vypracuje Komise výroční zprávu o tom, zda je vhodné orgánů pro cenné papíry a trhy svěřit v této oblasti další dohledové pravomoci.

4. Tato zpráva a případně veškeré související návrhy se předávají Evropskému parlamentu a Radě.

Článek 82

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Použije se ode dne 1. ledna 2011, s výjimkou článku 76 a čl. 77 odst. 1 a 2, které se použijí ode dne vstupu tohoto nařízení v platnost.

Orgán pro cenné papíry a trhy se zřizuje ke dni 1. ledna 2011.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

(1) Úř. věst. C 13, 20.1.2010, s. 1.

(2) Stanovisko ze dne 22. ledna 2010 (dosud nezveřejněno v Úředním věstníku).

(3) Postoj Evropského parlamentu ze dne 22. září 2010 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 17. listopadu 2010.

(4) Úř. věst. C 40, 7.2.2001, s. 453.

(5) Úř. věst. C 25 E, 29.1.2004, s. 394.

(6) Úř. věst. C 175 E, 10.7.2008, s. 392.

(7) Úř. věst. C 8 E, 14.1.2010, s. 26.

(8) Úř. věst. C 9 E, 15.1.2010, s. 48.

(9) Úř. věst. C 184 E, 8.7.2010, s. 214.

(10) Úř. věst. C 184 E, 8.7.2010, s. 292.

(11) Úř. věst. L 302, 17.11.2009, s. 1.

(12) Viz strana 1 v tomto čísle Úředního věstníku.

(13) 1. Úř. věst. L 25, 29.1.2009, s. 23.

(14) 2. Úř. věst. L 25, 29.1.2009, s. 28.

(15) 3. Úř. věst. L 25, 29.1.2009, s. 18.

(16) Sb. rozh. 2006, s. I-03771, bod 44.

(17) Úř. věst. L 84, 26.3.1997, s. 22.

(18) Úř. věst. L 166, 11.6.1998, s. 45.

(19) Úř. věst. L 184, 6.7.2001, s. 1.

- (20) Úř. věst. L 168, 27.6.2002, s. 43.
- (21) Úř. věst. L 96, 12.4.2003, s. 16.
- (22) Úř. věst. L 345, 31.12.2003, s. 64.
- (23) Úř. věst. L 145, 30.4.2004, s. 1.
- (24) Úř. věst. L 390, 31.12.2004, s. 38.
- (25) Úř. věst. L 177, 30.6.2006, s. 201.
- (26) Úř. věst. L 302, 17.11.2009, s. 32.
- (27) Úř. věst. L 35, 11.2.2003, s. 1.
- (28) Úř. věst. L 330, 5.12.1998, s. 1.
- (29) Úř. věst. L 345, 8.12.2006, s. 1.
- (30) Úř. věst. L 309, 25.11.2005, s. 15.
- (31) Úř. věst. L 271, 9.10.2002, s. 16.
- (32) Úř. věst. L 135, 31.5.1994, s. 5.
- (33) Úř. věst. L 145, 30.4.2004, s. 1.
- (34) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/44/ES ze dne 5. září 2007, kterou se mění směrnice Rady 92/49/EHS a směrnice 2002/83/ES, 2004/39/ES, 2005/68/ES a 2006/48/ES, pokud jde o procesní pravidla a hodnotící kritéria pro obezřetnostní posuzování nabývání a zvyšování účastí ve finančním sektoru (Úř. věst. L 247, 21.9.2007, s. 1).
- (35) Úř. věst. L 87, 31.3.2009, s. 164.
- (36) Úř. věst. L 318, 27.11.1998, s. 8.
- (37) Úř. věst. C 139, 14.6.2006, s. 1.
- (38) Úř. věst. L 136, 31.5.1999, s. 1.
- (39) Úř. věst. L 136, 31.5.1999, s. 15.
- (40) Úř. věst. L 56, 4.3.1968, s. 1.
- (41) Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.
- (42) Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1.
- (43) Úř. věst. L 145, 31.5.2001, s. 43.
- (44) Úř. věst. L 253, 25.9.2009, s. 8.
- (45) Úř. věst. L 174, 1.7.2011, s. 1.
- (46) Viz strana 1 v tomto čísle Úředního věstníku.
- (47) Viz strana 12 v tomto čísle Úředního věstníku.
- (48) Viz strana 48 v tomto čísle Úředního věstníku.
- (49) Úř. věst. L 248, 16.9.2002, s. 1.
- (50) Úř. věst. L 357, 31.12.2002, s. 72.
- (51) Úř. věst. L 317, 3.12.2001, s. 1.
- (52) Úř. věst. 17, 6.10.1958, s. 385.

4. Internet, online služby a ochrana spotřebitele v Evropské unii

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu ("směrnice o elektronickém obchodu")

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 47 odst. 2 a články 55 a 95 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise [1],

s ohledem na stanovisko Hospodářského a sociálního výboru [2],

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy [3],

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Evropská unie usiluje o vytvoření stále těsnějších vazeb mezi evropskými státy a občany a o zajištění hospodářského a sociálního pokroku. V souladu s čl. 14 odst. 2 Smlouvy vnitřní trh tvoří prostor bez vnitřních hranic, v němž je zajištěn volný pohyb zboží a služeb, jakož i svoboda usazování. Rozvoj služeb informační společnosti v prostoru bez vnitřních hranic je důležitým prostředkem pro odstranění překážek, které rozděluji evropské občany.

(2) Rozvoj elektronického obchodu v informační společnosti nabízí zásadní možnosti pro zaměstnanost ve Společenství, zejména v malých a středních podnicích, a podněcuje hospodářský růst evropských podniků, jakož i jejich investice do obnov. Tento rozvoj může rovněž posílit konkurenceschopnost evropského hospodářství, pokud bude internet přístupný všem.

(3) Právo Společenství a vlastnosti právního řádu Společenství tvoří důležitý nástroj pro to, aby evropští občané a provozovatelé mohli plně, bez ohledu na hranice, využívat možností elektronického obchodu. Předmětem této směrnice je tedy zajištění vysoké úrovně právní integrace Společenství, aby byl vytvořen skutečný prostor bez vnitřních hranic pro služby informační společnosti.

(4) Je důležité zajistit, aby elektronický obchod mohl plně využívat vnitřní trh a aby stejně jako pro směrnici 89/552/EHS Rady ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání [4] bylo dosaženo vysoké úrovně evropské integrace.

(5) Rozvoj služeb informační společnosti ve Společenství je omezován řadou právních překážek řádného fungování vnitřního trhu, které snižují přitažlivost výkonu svobody usazování a volného pohybu služeb. Překážky spočívají v rozdílech mezi vnitrostátními právními předpisy, jakož i v právní nejistotě ve vnitrostátních právních úpravách, které se na tyto služby vztahují. Dokud nedojde ke koordinaci a přizpůsobení právních předpisů v dotčených oblastech, mohou být tyto překážky s ohledem na judikaturu Soudního dvora Evropských společenství oprávněné. Právní nejistota se týká rozsahu dohledu, který členské státy smí vykonávat nad službami poskytovanými z jiného členského státu.

(6) S ohledem na cíle Společenství, na články 43 a 49 Smlouvy a na odvozené právo Společenství by měly být v míře nezbytné pro řádné fungování vnitřního trhu tyto překážky odstraněny, a to koordinací některých vnitrostátních právních předpisů v ujasněním některých právních pojmů na úrovni Společenství. Tato směrnice je plně v souladu s potřebou dodržovat zásadu subsidiarity podle článku 5 Smlouvy, neboť upravuje pouze některé specifické otázky, které působí obtíže pro vnitřní trh.

(7) Pro zaručení právní jistoty a důvěry spotřebitelů je vhodné, aby tato směrnice stanovila jasný obecný rámec pro řešení některých právních aspektů elektronického obchodu na vnitřním trhu.

(8) Cílem této směrnice je vytvořit právní rámec pro zajištění volného pohybu služeb informační společnosti mezi členskými státy a nikoli harmonizovat trestní právo jako takové.

(9) V mnohých případech může volný pohyb služeb informační společnosti představovat specifický odraz obecnějších zásad právních předpisů Společenství, konkrétně svobody projevu ve smyslu čl. 10 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ratifikované všemi členskými státy. Z tohoto důvodu směrnice, které se týkají poskytování služeb informační společnosti, musí zajistit, aby tato činnost mohla být svobodně vykonávána podle zmíněného článku a aby podléhala výhradně omezením podle odstavce 2 zmíněného článku a podle čl. 46 odst. 1 Smlouvy. Základní vnitrostátní pravidla a zásady týkající se svobody projevu by touto směrnicí neměla být dotčena.

(10) Podle zásady proporcionality se opatření této směrnice omezují pouze na nezbytné minimum pro zajištění řádného fungování vnitřního trhu. Aby se vnitřní

trh stal pro elektronický obchod skutečně prostorem bez vnitřních hranic, musí tato směrnice zajistit v oblastech, v nichž je nezbytný zásah na úrovni Společenství, vysokou úroveň ochrany cílů obecného zájmu, zejména ochrany mládeže, lidské důstojnosti, spotřebitelů a veřejného zdraví. Podle článku 152 Smlouvy je ochrana veřejného zdraví podstatnou součástí dalších politik Společenství.

(11) Touto směrnicí není dotčena úroveň ochrany zavedená právními předpisy Společenství, zejména ochrany veřejného zdraví a zájmů spotřebitelů. Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřifirmovaných podmínkách ve spotřebitelských smlouvách [5] a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES ze dne 20. května 1997 o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených na dálku [6] představují základní prvek ochrany spotřebitelů v oblasti uzavírání smluv. Tyto směrnice se rovněž uplatní pro služby informační společnosti. Toto *acquis communautaire*, které se plně uplatňuje pro služby informační společnosti, zahrnuje rovněž zejména směrnici Rady 84/450/EHS ze dne 10. září 1984 o klamavé a srovnávací reklamě [7], směrnici Rady 87/102/EHS ze dne 22. prosince 1986 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se spotřebitelského úvěru [8], směrnici Rady 93/22/EHS ze dne 10. května 1993 o investičních službách v oblasti cenných papírů [9], směrnici Rady 90/314/EHS ze dne 13. června 1990 o souborných službách pro cesty, pobyty a zájezdy [10], směrnici Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES ze dne 16. února 1998 o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli [11], směrnici Rady 92/59/EHS ze dne 29. června 1992 o obecné bezpečnosti výrobků [12], směrnici Evropského parlamentu a Rady 94/47/ES ze dne 26. října 1994 o ochraně nabyvatelů ve vztahu k některým aspektům smluv o nabytí práva k dočasnému užívání nemovitostí [13], směrnici Evropského parlamentu a Rady 98/27/ES ze dne 19. května 1998 o žalobách na zdržení se jednání v oblasti ochrany zájmů spotřebitelů [14], směrnici Rady 85/374/EHS ze dne 25. července 1985 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se odpovědnosti za vady výrobků [15], směrnici Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží [16], budoucí směrnice Evropského parlamentu a Rady o prodeji na dálku finančních služeb spotřebitelům a směrnice Rady 92/28/EHS ze dne 31. března 1992 o reklamě na humánní léčivé přípravky [17]. Touto směrnicí není dotčena směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/43/ES ze dne 6. července 1998 o sblížení právních a správních předpisů členských států ve vztahu k reklamě na tabákové výrobky a sponzorství tabákových výrobků [18] přijatá v rámci vnitřního trhu ani směrnice o ochraně veřejného zdraví. Tato směrnice doplňuje požadavky na informace zavedené zmíněnými směrnicemi a zejména směrnicí 97/7/ES.

(12) Některé činnosti musí být z oblasti působnosti této směrnice vyňaty, neboť v současné době nemůže být s ohledem na Smlouvu nebo na sekundární právo Společenství v těchto oblastech zajištěn volný pohyb služeb. Tímto vymezením nesmějí být dotčeny případné nástroje nezbytné pro řádné fungování vnitřního trhu. Oblast daní, zejména daň z přidané hodnoty, která je vybírána u velkého počtu služeb uvedených v této směrnicí, musí být z její oblasti působnosti vyňata.

(13) Cílem této směrnice není ani upravit daňové povinnosti, ani předem vypracovat právní nástroje Společenství týkající se daňových aspektů elektronického obchodu.

(14) Ochrana fyzických osob při zpracování osobních údajů je výhradně upravena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů [19] a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 97/66/ES ze dne 15. prosince 1997 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví telekomunikací [20], které se plně uplatní pro služby informační společnosti. Tyto směrnice již vytvářejí právní rámec Společenství pro oblast osobních údajů a není tedy nezbytné pro zajištění řádného fungování vnitřního trhu, a zejména volného pohybu osobních údajů mezi členskými státy, upravovat tuto otázku v této směrnici. Provedení a uplatňování této směrnice musí být v souladu se zásadami ochrany osobních údajů, zejména pokud jde o nevyžádaná obchodní sdělení a odpovědnost zprostředkovatelů. Tato směrnice nemůže bránit anonymnímu užívání otevřených sítí, jako je internet.

(15) Důvěrnost komunikace je zaručena článkem 5 směrnice 97/66/ES. V souladu s touto směrnicí zakazují členské státy všechny typy protiprávního zadržování nebo sledování komunikace jinými osobami, než je odesílatel a příjemce, ledaže jsou tyto činnosti podle práva povolené.

(16) Vyloučení ziskových her z oblasti působnosti této směrnice se týká pouze hazardních her, loterií a sázek, které vyžadují peněžité vklady. Toto neplatí pro propagaci soutěže a hry, jejichž cílem je podpora prodeje zboží či služeb a u nichž případné platby slouží pouze k nabytí propagovaného zboží či služeb.

(17) Právo Společenství již obsahuje ve směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti technických norem a předpisů [21], jakož i ve směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/84/ES ze dne 20. listopadu 1998 o právní ochraně služeb s podmíněným přístupem a služeb tvořených podmíněným přístupem [22] definici služeb informační společnosti. Tato definice zahrnuje všechny služby běžně poskytované na dálku za úhradu na individuální žádost příjemce služeb prostřednictvím elektronických přístrojů pro zpracování (včetně digitální komprese) a ukládání dat. Tato definice se nevztahuje na služby uvedené ve směrném seznamu příkladů v příloze V směrnice 98/34/ES, které nezahrnují zpracování a ukládání dat.

(18) Služby informační společnosti zahrnují širokou škálu hospodářských činností, které probíhají on-line. Tyto činnosti mohou spočívat zejména v on-line prodeji zboží. Činnosti, jako je dodávka zboží jako taková nebo poskytování služeb off-line, zde nejsou zahrnuty. Služby informační společnosti se neomezují výhradně na služby umožňující uzavírání smluv on-line, ale vztahují se rovněž, pokud jde o hospodářskou činnost, na služby, které nehradí ti, kdo je přijímají, jako např. služby poskytující informace on-line nebo obchodní sdělení nebo ty služby, které poskytují nástroje umožňující

vyhledávání dat, přístup k datům a získávání dat. Služby informační společnosti zahrnují rovněž služby, které spočívají v předávání informací prostřednictvím komunikační sítě, v poskytování přístupu ke komunikační síti nebo v shromažďování informací poskytovaných příjemcem služby. Televizní vysílání ve smyslu směrnice 89/552/EHS ani rozhlasové vysílání nejsou službami informační společnosti, neboť nejsou poskytovány na individuální žádost. Naopak službami informační společnosti jsou služby, které jsou poskytovány z místa na místo, jako je video na přání nebo poskytování obchodního sdělení elektronickou poštou. Používání elektronické pošty nebo jiných rovnocenných individuálních komunikačních prostředků fyzickými osobami mimo rámec jejich obchodní nebo profesní činnosti včetně jejich používání pro uzavírání smluv mezi těmito osobami není službou informační společnosti. Smluvní vztah mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem není službou informační společnosti. Činnosti, které pro svou povahu nelze vykonávat na dálku a elektronickou cestou, jako povinná účetní kontrola společnosti nebo lékařská konzultace vyžadující fyzické vyšetření pacienta, nejsou službami informační společnosti.

(19) Místo usazení poskytovatele by mělo být určeno v souladu s judikaturou Soudního dvora, podle níž pojem usazení zahrnuje účinný výkon hospodářské činnosti prostřednictvím stále provozovny po neurčitou dobu. Tento požadavek je splněn i v případě, že je společnost založena na dobu určitou. Místem usazení společnosti poskytující služby prostřednictvím internetových stránek na internetu není místo, kde se nachází technické zařízení, jehož prostřednictvím společnost provozuje internetové stránky, ani místo, kde jsou internetové stránky přístupné, ale místo, kde společnost vykonává svou hospodářskou činnost. V případech, kdy má poskytovatel několik míst usazení, je důležité určit, z kterého místa usazení je daná služba poskytována. V případech, kdy je obtížné určit z několika míst usazení místo, ze kterého je daná služba poskytována, je místem usazení místo, kde má poskytovatel pro danou službu středisko činnosti.

(20) Definice "příjemce služby" zahrnuje všechny druhy užívání služeb informační společnosti jak osobami, které poskytují informace na veřejných sítích, jako je internet, tak osobami, které na internetu informace vyhledávají pro soukromé či profesní účely.

(21) Budoucí harmonizace Společenství týkající se služeb informační společnosti a budoucí právní předpisy přijaté na vnitrostátní úrovni v souladu s právem Společenství nejsou dotčeny rozsahem působnosti koordinované oblasti. Koordinovaná oblast zahrnuje pouze požadavky na on-line činnosti, jako jsou informace on-line, reklama on-line, prodej on-line a uzavírání smluv on-line, a netýká se právních požadavků členských států na zboží, jako jsou bezpečnostní normy, povinnosti týkající se označování nebo odpovědnosti za zboží, ani požadavků členských států na dodávky či přepravu zboží včetně distribuce léčivých přípravků. Koordinovaná oblast nezahrnuje výkon předkupního práva týkajícího se určitého zboží, např. uměleckých děl, orgány veřejné moci.

(22) Dohled nad službami informační společnosti probíhá na místě původu činnosti, aby byla zajištěna účinná ochrana cílů obecného zájmu. Proto je nezbytné zaručit,

aby příslušný orgán tuto ochranu zajišťoval nejen pro občany své země, ale i pro všechny občany Společenství. Pro zlepšení vzájemné důvěry mezi členskými státy je nezbytné jasně upřesnit tuto odpovědnost členského státu původu služby. Aby bylo možno účinně zajistit volný pohyb služeb a právní jistotu pro poskytovatele a příjemce, měly by být služby informační společnosti v zásadě podřízeny právní úpravě členského státu, v němž je poskytovatel usazen.

(23) Předmětem této směrnice není ani vytvoření dodatečných pravidel mezinárodního práva soukromého týkajících se kolizního práva, ani neřeší pravomoc soudů. Předpisy použitelného práva určeného podle pravidel mezinárodního práva soukromého nesmí omezovat volný pohyb služeb informační společnosti ve smyslu této směrnice.

(24) V souvislosti s touto směrnicí a bez ohledu na zásadu dohledu na služby informační společnosti v místě původu, jsou za podmínek této směrnice členské státy oprávněny přijímat opatření omezující volný pohyb služeb informační společnosti.

(25) Vnitrostátní soudní orgány včetně občanskoprávních soudů, které řeší soukromoprávní spory, se mohou v souladu s podmínkami vymezenými v této směrnicí odchýlit od volného pohybu služeb v informační společnosti.

(26) Členské státy mohou v souladu s podmínkami vymezenými v této směrnicí uplatňovat své vnitrostátní předpisy trestního práva a trestního řízení, aby mohla být přijata veškerá opatření pro vyšetřování a další nezbytná opatření pro odhalování a stíhání trestných činů, aniž by tato opatření bylo nezbytné oznamovat Komisi.

(27) Tato směrnice spolu s budoucí směrnicí Evropského parlamentu a Rady o prodeji finančních služeb spotřebitelům na dálku přispívá k vytvoření právního rámce pro poskytování finančních služeb on-line. Tato směrnice nemá vliv na budoucí podněty v oblasti finančních služeb, zejména pokud jde o harmonizaci pravidel jednání v této oblasti. Možnost členských států upravit jednání v této oblasti. Možnost členských států omezit za určitých okolností volný pohyb služeb informační společnosti za účelem ochrany spotřebitele vytvořená touto směrnicí se rovněž vztahuje na opatření v oblasti finančních služeb, zejména na opatření na ochranu investorů.

(28) Závazek členských států nepodmiňovat přístup k činnosti poskytovatelů služeb informační společnosti předchozím povolením neplatí pro poštovní služby, na které se vztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby [23], které spočívají ve fyzickém předávání tištěných sdělení elektronické pošty, a neplatí rovněž pro dobrovolné akreditační systémy, zejména pro poskytovatele služeb elektronického podpisu a osvědčování.

(29) Obchodní sdělení mají rozhodující význam pro financování služeb informační společnosti a pro rozvoj různých nových bezplatných služeb. V zájmu ochrany spotřebitelů a poctivosti obchodu musí obchodní sdělení, jako jsou slevy, zvláštní nabídky, propagační soutěže a

hry plňovat určité požadavky průhlednosti. Těmito povinnostmi není dotčena směrnice 97/7/ES. Touto směrnicí dále nejsou dotčeny stávající směrnice o obchodních sděleních, zejména směrnice 98/43/ES.

(30) Zasilání nevyžádaných obchodních sdělení elektronickou poštou může být pro spotřebitele a poskytovatele služeb informační společnosti nevhodné a může narušovat řádné fungování interaktivních sítí. Otázka souhlasu příjemce s určitými formami nevyžádaných obchodních sdělení není předmětem této směrnice, ale je již upravena, zejména směrnicemi 97/7/ES a 97/66/ES. V členských státech, které povolují zasilání nevyžádaných obchodních sdělení prostřednictvím elektronické pošty, by mělo být podporováno a usnadňováno zavádění zařízení na vhodné filtrování těchto sdělení podniky. Kromě toho musí být nevyžádaná obchodní sdělení v každém případě jasně rozeznatelná, aby mohla být zlepšována průhlednost a usnadňována funkčnost těchto zařízení zaváděných podniky. Nevyžádaná obchodní sdělení zasilaná elektronickou poštou nesmí pro příjemce představovat žádné dodatečné výdaje.

(31) Členské státy, které připouštějí zasilání nevyžádaných obchodních sdělení elektronickou poštou bez předchozího souhlasu příjemce poskytovatelům služeb usazeným na jejich území, musí dbát na to, aby poskytovatelé pravidelně nahlašovali do seznamu, do něž se mohou zapisovat fyzické osoby, které si nepřejí, aby jim byly takové informace zasilány, a aby tento seznam respektovali.

(32) S cílem odstranit překážky rozvoje přeshraničních služeb ve Společenství, které mohou na internetu nabízet příslušníci regulovaných povolání, je nezbytné na úrovni Společenství zajistit dodržování právních předpisů upravujících výkon povolání, zejména předpisů na ochranu spotřebitelů nebo veřejného zdraví. Nejvhodnějším nástrojem pro stanovení profesních pravidel upravujících obchodní sdělení jsou kodexy chování platné na úrovni Společenství. Mělo by být podporováno vytváření či případné úpravy těchto pravidel, aniž je dotčena autonomie profesních subjektů a sdružení.

(33) Tato směrnice doplňuje právo Společenství a vnitrostátní právo pro regulovaná povolání, přičemž zachovává souvislý rámec předpisů použitelných pro tuto oblast.

(34) Každý členský stát přizpůsobí své právní předpisy obsahující zejména formální požadavky, které by mohly bránit používání smluv uzavřených elektronickou formou. Přezkum právních předpisů vyžadujících přizpůsobení by měl probíhat systematicky a měl by zahrnovat všechny fáze a akty nezbytné při uzavírání smluv včetně archívace smlouvy. Výsledkem přizpůsobení by měla být možnost uzavírat smlouvy elektronickou cestou. Právní účinek elektronických podpisů je předmětem směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/93/ES ze dne 13. prosince 1999 o zásadách Společenství pro elektronické podpisy [24]. Potvrzení poskytovatele služeb o přijetí může spočívat v poskytnutí placené služby on-line.

(35) Touto směrnicí není dotčena možnost členských států zachovat či stanovit pro smlouvy obecné či zvláštní

právní požadavky, které lze splnit elektronickými prostředky, zejména požadavky na bezpečnost elektronických podpisů.

(36) Členské státy mohou zachovat omezení pro používání elektronicky uzavíraných smluv, pokud jde o smlouvy, pro něž právo vyžaduje zásah soudů, orgánů veřejné moci nebo povolání vykonávajících veřejnou moc. Tato možnost platí rovněž pro smlouvy, k jejichž účinnosti vůči třetím osobám je vyžadován zásah soudů, orgánů veřejné moci nebo povolání vykonávajících veřejnou moc, a pro smlouvy vyžadující právní osvědčení nebo notářské ověření.

(37) Závazek členských států odstranit překážky používání elektronicky uzavíraných smluv se týká pouze překážek vyplývajících z právních požadavků a nikoli z praktických překážek způsobených nemožností využít v některých případech elektronické prostředky.

(38) Závazek členských států odstranit překážky používání elektronicky uzavíraných smluv se provádí v souladu s právními požadavky smluv obsažených v právu Společenství.

(39) Výjimky z předpisů platných pro smlouvy uzavírané výhradně prostřednictvím elektronické pošty nebo obdobně individuální komunikace uvedené v této směrnici, jež se týkají poskytovaných informací a podávání objednávek, by neměly vést k tomu, aby poskytovatelé služeb informační společnosti měli možnost tyto předpisy obcházet.

(40) Stávající a vznikající rozdíly mezi právními předpisy a judikaturami členských států týkajícími se odpovědnosti poskytovatelů služeb jednajících jako zprostředkovatelé brání řádnému fungování vnitřního trhu zejména tím, že ztěžují rozvoj přeshraničních služeb a narušují hospodářskou soutěž. Poskytovatelé služeb jsou za určitých okolností povinni jednat, aby předešli a zastavili protiprávní jednání. Tato směrnice by měla tvořit vhodný podklad pro vypracování rychlých a spolehlivých metod na odstranění protiprávních informací a na znemožnění přístupu k nim. Příslušné metody by měly být vypracovány na základě dobrovolných dohod mezi všemi zúčastněnými stranami a měly by být podporovány členskými státy. Je v zájmu všech stran zúčastněných na poskytování služeb informační společnosti, aby tyto metody byly přijaty a uplatňovány. Ustanovení této směrnice o odpovědnosti by neměla jednotlivým stranám bránit v rozvíjení a účinném provádění technických ochranných a identifikačních systémů, jakož i technických kontrolních přístrojů zpřístupněných digitální technikou v mezích stanovených směrnice 95/46/ES a 97/66/ES.

(41) Tato směrnice vytváří rovnováhu mezi různými zájmy a stanoví zásady, na nichž se mohou zakládat dohody a normy přijaté podniky.

(42) Odchytky v úpravě odpovědnosti stanovené v této směrnici zahrnují pouze případy, v nichž je činnost poskytovatele služeb informační společnosti omezena na technický postup provozování komunikačních sítí a na zprostředkovávání přístupu k této síti, na niž jsou informace poskytnuté třetími osobami přenášeny nebo

dočasně ukládány za jediným účelem zlepšení účinnosti přenosu. Tato činnost má čistě technickou, automatickou a pasivní podobu, což znamená, že poskytovatel služeb informační společnosti nezná ani nekontroluje přenášené či ukládané informace.

(43) Poskytovatel služeb může využívat výjimečnou úpravu pro "prostý přenos" a pro ukládání do vyrovnávací paměti (tzv. "caching"), pokud žádným způsobem nesouvisí s přenášenou informací. To mimo jiné znamená, že informaci, kterou přenáší, nepozměňuje. Tento požadavek nezahnuje zásahy technické povahy během přenosu, neboť tyto nemění celistvost přenášené informace.

(44) Poskytovatel služeb, který úmyslně spolupracuje s jedním z příjemců svých služeb, aby se dopustil protiprávního jednání, poskytuje více než "prostý přenos" nebo ukládání do vyrovnávací paměti a nemůže tedy využívat výjimky z odpovědnosti stanovené pro tento typ činnosti.

(45) Omezení odpovědnosti zprostředkujících poskytovatelů služeb podle této směrnice se nedotýká možnosti podávání různých druhů žalob na zdržení se jednání. Tyto žaloby na zdržení se jednání mohou mít zejména podobu rozhodnutí soudů nebo správních orgánů vyžadujících ukončení protiprávních jednání nebo předcházení protiprávním jednáním včetně odstranění protiprávních informací nebo zamezení přístupu k nim.

(46) Aby mohl poskytovatel služby informační společnosti spočívající v ukládání informací využívat omezení odpovědnosti, musí, jakmile zjistí protiprávní činnost nebo se o ní dozví, neprodleně přijmout veškerá opatření k odstranění daných informací nebo znemožnění přístupu k nim. V souvislosti s jejich odstraněním jako znemožněním přístupu k nim musí dodržovat zásadu svobody projevu a s ní spojené postupy stanovené na vnitrostátní úrovni. Touto směrnici nejsou dotčeny možnosti členských států vymezit zvláštní požadavky, které je třeba neprodleně splnit před odstraněním informací nebo znemožněním přístupu k nim.

(47) Zákaz ukládat poskytovatelům služeb povinnost dohledu uložených členskými státy platí pouze pro povinnosti obecné povahy. Zákaz se netýká povinnosti dohledu ve zvláštních případech, a zejména nebrání rozhodnutím vnitrostátních orgánů přijímaným v souladu s vnitrostátními předpisy.

(48) Touto směrnicí není nijak dotčena možnost členských států požadovat od poskytovatelů služeb ukládajících informace poskytované příjemcům jejich služeb, aby jednali se zabezpečením, které lze od nich rozumně vyžadovat a které je vymezeno ve vnitrostátních právních předpisech, s cílem odhalit některé druhy protiprávní činnosti a zamezit jim.

(49) Členské státy a Komise mají podporovat vypracování kodexů chování. To nenarušuje dobrovolnou povahu těchto kodexů a možnost zúčastněných stran svobodně se rozhodnout, zda tento kodex dodržovat.

(50) Je důležité, aby navrhovaná směrnice o harmonizaci některých aspektů autorského práva a příbuzných práv v informační společnosti a tato směrnice vstoupily v

platnost ve stejný okamžik, aby vytvořily jasný právní rámec pro otázky odpovědnosti zprostředkovatelů při porušení autorského práva a souvisejících práv na úrovni Společenství.

(51) Každý členský stát je v případě potřeby povinen změnit vnitrostátní předpisy, které by mohly ohrozit využívání způsobů mimosoudního urovnávání sporů elektronickou cestou. Tato změna musí umožnit právně a fakticky skutečně a účinně fungování těchto způsobů včetně přeshraničních případů.

(52) Účinný výkon svobod poskytovaných vnitřním trhem vyžaduje, aby byl obětem zaručen účinný přístup k urovnávání sporů. Škody, které mohou vzniknout v souvislosti se službami informační společnosti, se vyznačují rychlostí a zeměpisnou rozšířeností. Vzhledem k této zvláštní povaze a k nezbytnosti dbát na to, aby vnitrostátní orgány nepochybnily důvěru, kterou si musí vzájemně prokazovat, vyzývá tato směrnice členské státy, aby poskytl možnost obrátit se na soud. Členské státy mají ověřit, zda existuje potřeba poskytovat přístup k soudním řízením elektronickými prostředky.

(53) Směrnice 98/27/ES, která se vztahuje na služby informační společnosti, předpokládá postup pro podání žaloby na zdržení se jednání, který je zaměřen na ochranu kolektivních spotřebitelských zájmů. Tento postup přispívá k volnému pohybu služeb v informační společnosti tím, že zajišťuje vysokou úroveň ochrany spotřebitelů.

(54) Sankcemi stanovenými v této směrnici nejsou dotčeny jakékoli jiné sankce nebo opravné prostředky stanovené ve vnitrostátním právu. Členské státy nejsou povinny stanovit trestně právní sankce za porušení vnitrostátních právních předpisů přijatých k provedení této směrnice.

(55) Touto směrnicí není dotčeno právo rozhodné pro závazkové smluvní vztahy vyplývající ze smluv uzavřených spotřebiteli. Tato směrnice nemůže mít tedy za následek odnětí ochrany spotřebiteli, kterou mu zaručují kogentní předpisy pro smluvní závazky podle práva členského státu, v němž má obvyklý pobyt.

(56) Pokud jde o výjimku upravenou touto směrnicí pro závazky ze smluv ve smlouvách uzavřených spotřebiteli, musí být tyto závazky vykládány tak, že zahrnují informování o podstatných prvcích smlouvy včetně práv spotřebitelů, která mají určující vliv na rozhodnutí uzavřít smlouvu.

(57) Podle stávající judikatury Soudního dvora je členský stát dále oprávněn přijímat opatření vůči poskytovateli služeb usazenému v jiném členském státě, jehož činnost je výhradně či převážně zaměřena na území prvního členského státu, pokud si zvolil místo usazení s cílem obejít právní předpisy, které by se na poskytovatele vztahovaly, pokud by byl usazen na území prvního členského státu.

(58) Tuto směrnici nelze uplatňovat na služby poskytovatelů usazených ve třetích zemích. Vzhledem ke globálnímu rozměru elektronických služeb je však třeba zabezpečit soudržnost předpisů Společenství s mezinárodními předpisy. Touto směrnicí nejsou dotčeny

výsledky jednání probíhajících v mezinárodních organizacích (mimo jiné WTO, OECD, Uncitral).

(59) Aby bylo zamezeno rozdělení vnitřního trhu a mohl být vytvořen náležitý evropský právní rámec, je i přes globální povahu elektronické komunikace nezbytná koordinace vnitrostátních právních opatření na úrovni Evropské unie. Tato koordinace by měla rovněž přispívat k vytvoření společné a silné pozice při jednáních na mezinárodních fórech.

(60) Aby byl umožněn nerušený vývoj elektronického obchodu, musí být právní rámec jasný a jednoduchý, předvídatelný a soudržný s pravidly platnými na mezinárodní úrovni, aby nebyla narušena konkurenceschopnost evropského průmyslu a aby nebránil inovačním opatřením v tomto odvětví.

(61) Má-li trh skutečně fungovat v globalizovaném prostředí elektronickými prostředky, musí se Evropská unie shodnout s velkými neevropskými prostory, aby vytvořily slučitelné právní předpisy a postupy.

(62) Spolupráce se třetími zeměmi by měla být v oblasti elektronického obchodu posílena, a to zejména s kandidátskými zeměmi, s rozvojovými zeměmi a s ostatními obchodními partnery Evropské unie.

(63) Přijetí této směrnice nebrání členským státům, aby braly ohled na různé sociální, společenské a kulturní vlivy spojené s nástupem informační společnosti. Zejména nesmí bránit opatřením určeným k dosažení sociálních, kulturních a demokratických cílů, která by členské státy mohly přijmout v souladu s právem Společenství z důvodu jejich jazykové rozmanitosti, vnitrostátních a regionálních zvláštností, jakož i kulturního dědictví, a opatřením k zajištění a zachování přístupu veřejnosti k co nejširší škále služeb informační společnosti. Rozvoj informační společnosti musí v každém případě zajistit přístup občanů Společenství k evropskému kulturnímu dědictví poskytovanému v digitálním prostředí.

(64) Elektronická komunikace představuje pro členské státy jedinečný prostředek k poskytování veřejných služeb v oblasti kultury, vzdělání a jazyka.

(65) Rada ve svém usnesení ze dne 19. ledna 1999 o spotřebitelském rozměru informační společnosti [25] zdůraznila, že ochrana spotřebitelů v informační společnosti si zaslouží zvláštní pozornost. Komise posoudí, do jaké míry jsou stávající pravidla ochrany spotřebitelů v informační společnosti nedostatečná, a zjistí případné mezery ve stávající právní úpravě a aspekty, které by mohly vyžadovat přijetí doplňujících opatření. Komise by měla případně předložit dodatečné specifické návrhy na doplnění zjištěných mezer,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I OBEČNÁ USTANOVENÍ

Článek 1 Cíl a oblast působnosti

1. Cílem této směrnice je přispět k řádnému fungování vnitřního trhu tím, že zajistí volný pohyb služeb informační společnosti mezi členskými státy.

2. Je-li to pro dosažení cíle uvedeného v odstavci 1 potřebné, dbá tato směrnice o sblížení některých vnitrostátních ustanovení platných pro služby informační společnosti, která se týkají vnitřního trhu, usazování poskytovatelů služeb, obchodních sdělení, elektronických smluv, odpovědnosti zprostředkovatelů, kodexů chování, mimosoudního urovnávání sporů, soudních postupů a spolupráce mezi členskými státy.

3. Tato směrnice doplňuje právo Společenství platné pro služby informační společnosti, aniž je dotčena úroveň ochrany, zejména v oblasti veřejného zdraví a zájmů spotřebitelů, jak vyplývá z právních nástrojů Společenství a vnitrostátních právních předpisů, které je provádějí, nebude-li tím omezen volný pohyb služeb informační společnosti.

4. Tato směrnice nevytváří dodatečná pravidla mezinárodního práva soukromého ani neupravuje pravomoc soudů.

5. Tato směrnice se nevztahuje na:

- a) daňovou oblast;
- b) otázky týkající se služeb informační společnosti upravené ve směrnících 95/46/ES a 97/66/ES;
- c) otázky týkající se dohod či praxe upravených kartelovým právem;

d) následujících činností služeb informační společnosti:

- činnost notářů nebo obdobných povolání, zahrnující-li přímou a zvláštní účast na výkonu veřejné moci,
- zastupování klienta a hájení jeho zájmů před soudy,
- získové hry spojené s peněžitým vkladem v případě hazardních her včetně loterií a sázek.

6. Touto směrnicí nejsou dotčena opatření na úrovni Společenství a na vnitrostátní úrovni, která v souladu s právem Společenství podporují kulturní a jazykovou rozmanitost a zajišťují ochranu pluralismu.

Článek 2 Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

- a) "službami informační společnosti" služby ve smyslu čl. 1 odst. 2 směrnice 98/34/ES ve znění směrnice 98/48/ES;
- b) "poskytovatelem" každá fyzická nebo právnická osoba, která poskytuje určitou službu informační společnosti;

c) "usazeným poskytovatelem" poskytovatel, který účinně vykonává prostřednictvím stálého zařízení po neurčitou dobu hospodářskou činnost; existence a používání technických prostředků a technologií nezbytných k poskytování služby nevytváří samy o sobě usazení poskytovatele;

d) "příjemcem služby" každá fyzická nebo právnická osoba, která k profesním či jiným účelům využívá služeb informační společnosti, zejména pro vyhledávání či zpřístupňování informací;

e) "spotřebitelem" každá fyzická osoba, která jedná za účelem nespadajícím do její profesní či obchodní činnosti;

f) "obchodním sdělením" všechny formy sdělení určeného k přímé či nepřímé podpoře zboží či služeb nebo obrazu podniku, organizace nebo osoby, která je činná v oblasti obchodu, průmyslu, řemesel nebo vykonává regulované povolání; níže uvedené údaje jako takové nepředstavují formu obchodního sdělení:

- informace umožňující přímý přístup k činnosti podniku, organizace nebo osoby, zejména název domény nebo adresa elektronické pošty,

- sdělení týkající se zboží, služeb nebo obrazu podniku, organizace nebo osoby získané nezávisle, zejména jsou-li poskytovány bez finančního protiplnění;

g) "regulovaným povoláním" všechna povolání ve smyslu čl. 1 písm. d) směrnice Rady 89/48/EHS ze dne 21. prosince 1988 o obecném systému pro uznávání vysokoškolských diplomů vydaných po ukončení nejméně tříletého odborného vzdělávání a přípravy [26] nebo ve smyslu čl. 1 písm. f) směrnice Rady 92/51/EHS ze dne 18. června 1992 o druhém obecném systému pro uznávání odborného vzdělávání a přípravy, která doplňuje směrnici 89/48/EHS [27];

h) "koordinovanou oblastí" požadavky stanovené právními řády členských států pro poskytovatele služeb informační společnosti nebo pro služby informační společnosti, bez ohledu na to, zda mají obecnou povahu či zda byly pro ně zvláště určeny.

i) koordinovaná oblast souvisí s požadavky, které má poskytovatel služeb plnit a které se týkají:

- přístupu k činnosti služby informační společnosti, např. požadavky na kvalifikaci, povolení nebo oznámení,

- výkonu činnosti služby informační společnosti, např. požadavky na chování poskytovatele služby, kvalitu nebo obsah služby včetně požadavků na reklamu a smlouvy nebo na odpovědnost poskytovatele služby;

ii) koordinovaná oblast nezahrnuje požadavky jako:

- požadavky na zboží jako takové,

- požadavky na doručování zboží,

- požadavky na služby, které nejsou poskytovány elektronickou cestou.

Článek 3 Vnitřní trh

1. Každý členský stát dbá, aby služby informační společnosti poskytované poskytovatelem usazeným na jeho území dodržovaly platné vnitrostátní předpisy z příslušné koordinované oblasti.

2. Členské státy nemohou z důvodů spadajících do koordinované oblasti omezovat volný pohyb služeb informační společnosti z jiného členského státu.

3. Odstavce 1 a 2 se neuplatní v oblastech uvedených v příloze.

4. Členské státy mohou pro určitou službu informační společnosti přijmout opatření odchylující se od odstavce 2, jsou-li splněny níže uvedené podmínky:

a) opatření jsou:

i) nezbytná z jednoho z níže uvedených důvodů:

- veřejný pořádek, zejména předcházení, vyšetřování, odhalování a stíhání v trestní oblasti, zejména ochrana mladistvých a boj proti podněcování k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, víry nebo národnosti a proti útokům na lidskou důstojnost,

- ochrana veřejného zdraví,

- veřejná bezpečnost včetně ochrany vnitrostátní bezpečnosti a obrany,

- ochrana spotřebitelů včetně investorů;

ii) přijata vůči určité službě informační společnosti, která poškozuje cíle uvedené v bodu i) nebo která představuje závažné a podstatné ohrožení těchto cílů;

iii) úměrná těmto cílům;

b) členský stát předběžně a aniž je dotčeno soudní řízení včetně předběžného řízení a kroků uskutečněných v rámci trestního vyšetřování:

- požádá členský stát uvedený v odstavci 1 o přijetí opatření, a tento stát je nepřijme nebo jsou jeho opatření nedostatečná,

- oznámí Komisi a členskému státu uvedenému v odstavci 1 svůj záměr přijmout tato opatření.

5. Členské státy se mohou v naléhavých případech odchýlit od podmínek uvedených v odst. 4 písm. b). V tomto případě oznámí opatření co nejdříve Komisi a členskému státu uvedenému v odstavci 1 s uvedením důvodů, na základě kterých se členský stát domnívá, že se jedná o naléhavý případ.

6. Aniž je dotčena možnost členských států přijímat a uplatňovat dotčená opatření, musí Komise co nejdříve posoudit, zda jsou oznámená opatření v souladu s právem Společenství; dojde-li k závěru, že opatření není slučitelné s právem Společenství, požádá dotčený členský stát, aby od přijetí plánovaných opatření upustil nebo aby dotčená opatření neprodleně ukončil.

KAPITOLA II ZÁSADY

Oddíl 1 – Požadavky na usazování a na informování

Článek 4

Zásada vyloučení předchozího povolení

1. Členské státy dbají, aby přístup k činnosti poskytovatele služeb informační společnosti a její výkon nepodléhal povinnosti předchozího povolení ani žádnému jinému požadavku se stejným účinkem.

2. Odstavcem 1 nejsou dotčena povolovací řízení, která se netýkají zvláště a výhradně služeb informační společnosti nebo na která se vztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/13/ES ze dne 10. dubna 1997 o společném rámci pro obecná povolení a individuální licence v oblasti telekomunikačních služeb [28].

Článek 5

Obecná informační povinnost

1. Vedle ostatních informačních požadavků podle práva Společenství dbají členské státy, aby poskytovatel služeb umožnil příjemcům služby a příslušným orgánům snadný, přímý a trvalý přístup přinejmenším k těmto informacím:

a) jméno poskytovatele služeb;

b) zeměpisná adresa, na níž je poskytovatel služeb usazen;

c) údaje, které umožňují rychlé navázání kontaktu s poskytovatelem služeb a přímou a účinnou komunikaci s ním, včetně adresy jeho elektronické pošty;

d) je-li poskytovatel služeb zapsán v obchodním rejstříku nebo v obdobném veřejném rejstříku, obchodní rejstřík, v němž je zapsán, a jeho identifikační číslo, nebo obdobné identifikační prostředky uvedené v rejstříku;

e) podléhá-li jeho činnost povolovacímu režimu, údaje o příslušném kontrolním orgánu;

f) pokud jde o regulovaná povolání:

- profesní sdružení nebo obdobný subjekt, u něhož je poskytovatel zapsán,

- profesní označení a členský stát, v němž bylo uděleno,

- odkaz na profesní pravidla uplatňovaná v členském státu, v němž je poskytovatel usazen, a na prostředky přístupu k nim;

g) vykonává-li poskytovatel služby činnost podléhající dani z přidané hodnoty, identifikační číslo podle čl. 22 odst. 1 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních a správních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně [29].

2. Vedle ostatních informačních požadavků podle práva Společenství dbají členské státy alespoň na to, aby, zmiňují-li služby informační společnosti ceny, byly tyto jasně a jednoznačně uvedeny, a zejména, aby

upřesňovaly, zda jsou v cenách zahrnuty daně a poplatky za dodávku.

Oddíl 2 – Obchodní sdělení

Článek 6 Informační povinnosti

Vedle ostatních informačních požadavků podle práva Společenství dbají členské státy na to, aby obchodní sdělení, která jsou součástí služby informační společnosti nebo která tuto službu tvoří, splňovala alespoň tyto podmínky:

- a) obchodní sdělení musí být jasně rozeznatelná;
- b) fyzická nebo právnická osoba, na jejíž objednávku obchodní sdělení probíhá, musí být jasně rozeznatelná;
- c) jsou-li v členském státě, v němž je poskytovatel usazen, povolené propagační nabídky jako slevy, prémie a dary, musí být jako takové jasně rozeznatelné a podmínky pro jejich využívání musí být snadno přístupné, jakož i zřetelné a jednoznačně uvedené;
- d) jsou-li v členském státě, v němž je poskytovatel usazen, povolené propagační soutěže nebo hry, musí být jako takové jasně označeny a podmínky účasti v nich musí být snadno přístupné a zřetelné a jednoznačně uvedené.

Článek 7 Nevyžádaná obchodní sdělení

1. Vedle ostatních požadavků práva Společenství zajistí členské státy, které povolují nevyžádaná obchodní sdělení zasláná elektronickou poštou, aby příjemce mohl tato obchodní sdělení poskytovatele služeb usazeného na jejich území při jejich přijetí jasně a jednoznačně rozeznat.

2. Aniž je dotčena směrnice 97/7/ES a směrnice 97/66/ES, přijmou členské státy opatření, aby zaručily, že poskytovatelé služeb, kteří zasílají nevyžádaná obchodní sdělení elektronickou poštou, budou pravidelně nahlížet do seznamů, do nichž se mohou zapisovat fyzické osoby, které si nepřejí, aby jim byly takové informace zasílány, a že je budou respektovat.

Článek 8 Regulovaná povolání

1. Členské státy zajistí, aby používání obchodních sdělení, která jsou součástí služby informační společnosti nabízené příslušníkem regulovaného povolání nebo která tuto službu představují, bylo povoleno s výhradou dodržování profesních předpisů upravujících zejména nezávislost, důstojnost a čest povolání, jakož i profesní tajemství a poctivý přístup k zákazníkům a ostatním členům daného povolání.

2. Aniž je dotčena autonomie profesních subjektů a sdružení, členské státy a Komise podporují profesní sdružení a subjekty, aby na úrovni Společenství vypracovaly kodexy chování, a upřesnily tak druh informací, které lze poskytovat v souladu s pravidly uvedenými v odstavci 1 pro účely obchodních sdělení.

3. Při vypracování návrhů pro iniciativy Společenství, které se mohou ukázat nezbytné pro zajištění řádného fungování vnitřního trhu s ohledem na informace uvedené v odstavci 2, přihlíží Komise k příslušným kodexům chování platným na úrovni Společenství a jedná v úzké spolupráci s dotčenými profesními sdruženími a subjekty.

4. Tato směrnice se použije vedle směrnic Společenství upravujících přístup k činnostem regulovaných povolání a jejich výkon.

Oddíl 3 – Uzavírání smluv elektronickou cestou

Článek 9 Nakládání se smlouvami

1. Členské státy zajistí, aby jejich právní řády umožňovaly uzavírání smluv elektronickou cestou. Členské státy zejména zajistí, aby právní úprava platná pro uzavírání smluv nebránila používání elektronických smluv ani nevedla k tomu, že tyto smlouvy budou, z důvodu uzavření elektronickou cestou, zbaveny právních účinků a platnosti.

2. Členské státy mohou stanovit, že odstavec 1 se nevztahuje na všechny smlouvy nebo na některé z nich, které patří do jedné z těchto kategorií:

- a) smlouvy, které zakládají nebo převádějí práva k nemovitostem s výjimkou práv z nájmu;
- b) smlouvy, pro něž právo vyžaduje zásah soudů, orgánů veřejné moci nebo povolání vykonávajících veřejnou moc;
- c) smlouvy o zárukách a jistotách, které uzavírají osoby mimo svou profesní nebo obchodní činnost;
- d) smlouvy v oblasti rodinného nebo dědického práva.

3. Členské státy sdělí Komisi kategorie uvedené v odstavci 2, pro něž se neuplatní odstavec 1. Členské státy předloží Komisi každých pět let zprávu o uplatňování odstavce 2 a uvedou v ní důvody, pro něž je třeba, podle jejich názoru, zachovat kategorie uvedené v odst. 2 písm. b), na něž se nevztahuje odstavec 1.

Článek 10 Informační povinnosti

1. Vedle ostatních informačních požadavků podle práva Společenství zajistí členské státy, aby, s výjimkou odlišných ujednání stran, kterými nejsou spotřebitelé, poskytovatel poskytovatel služby alespoň níže uvedené informace v jasně, srozumitelné a jednoznačné podobě a před tím, než příjemce služby podá objednávku:

- a) jednotlivé technické kroky vedoucí k uzavření smlouvy;
- b) zda je smlouva po svém uzavření poskytovatelem služby archivována a zda je přístupná;
- c) technické prostředky pro zjištění a opravu omylů vzniklých při zadávání dat před podáním objednávky;
- d) jazyky nabízené pro uzavření smlouvy.

2. členské státy zajistí, aby, s výjimkou odlišných ujednání stran, kterými nejsou spotřebitelé, poskytovatel služby uvedl všechny případné kodexy chování, kterým podléhá, včetně informací o tom, jak jsou tyto kodexy přístupné elektronickou cestou.

3. Smluvní ustanovení a obecné obchodní podmínky musí být příjemci poskytnuty v takové formě, aby je mohl uchovávat a reprodukovat.

4. Odstavce 1 a 2 se nepoužijí pro smlouvy uzavírané výhradně výměnou elektronické pošty nebo obdobnou individuální komunikací.

Článek 11 Podání objednávky

1. Členské státy zajistí, aby, s výjimkou odlišných ujednání stran, kterými nejsou spotřebitelé, podá-li příjemce služby objednávku technickými prostředky, se uplatnily následující zásady:

- poskytovatel služby je povinen příjemci neprodleně elektronickou cestou potvrdit příjem objednávky,

- objednávka a potvrzení o přijetí byly považovány za přijaté, pokud strany, kterým jsou určeny, k nim mají přístup.

2. Členské státy zajistí, aby, s výjimkou odlišných ujednání stran, kterými nejsou spotřebitelé, poskytovatel služby poskytl příjemci služby odpovídající, účinné a dostupné technické prostředky, jejichž prostřednictvím bude moci rozeznat a opravit chýbná vstupní data před podáním objednávky.

3. Ustanovení odst. 1 první odrážky a odstavce 2 neplatí pro smlouvy, které jsou uzavírány výhradně výměnou elektronické pošty nebo obdobnou individuální komunikací.

Oddíl 4 – Odpovědnost poskytovatelů zprostředkovatelských služeb

Článek 12 "Prostý přenos"

1. Členské státy zajistí, aby v případě poskytování služby informační společnosti spočívající v přenosu informací poskytnutých příjemcem služby komunikační sítí nebo ve zprostředkování přístupu ke komunikační sítí, nebyl poskytovatel služby odpovědný za přenášené informace, pokud:

- a) není původcem přenosu;
- b) nevolí příjemce přenášené informace a
- c) nevolí a nezmění obsah přenášené informace.

2. Přenos informací a zprostředkování přístupu ve smyslu odstavce 1 zahrnuje automatické krátkodobé přechodné ukládání přenášených informací, pokud toto ukládání slouží výhradně pro uskutečnění přenosu v komunikační sítí a pokud jeho délka nepřesahuje obvyklou dobu přenosu.

3. Tímto článkem není dotčena možnost soudního nebo správního orgánu požadovat od poskytovatele služby v souladu s právním řádem členských států, aby ukončil porušování práv nebo mu předešel.

Článek 13 Ukládání do vyrovnávací paměti ("caching")

1. Členské státy zajistí, aby v případě služby informační společnosti spočívající v přenosu informací poskytovaných příjemcem služby nebyl poskytovatel služby odpovědný za automatické dočasné přechodné ukládání, které slouží pouze pro co možná neúčinnější následný přenos informace na žádost jiných příjemců služby, pokud:

- a) poskytovatel služby informaci nezmění;
- b) poskytovatel služby vyhoví podmínkám přístupu k informaci;
- c) poskytovatel služby dodržuje pravidla o aktualizaci informace, která jsou stanovena způsobem obecně uznávaným a používaným v průmyslu;
- d) poskytovatel služby nepřekročí povolené používání technologie obecně uznávané a používané v průmyslu s cílem získat údaje o užívání informace;
- e) poskytovatel služby ihned přijme opatření vedoucí k odstranění jim uložené informace nebo ke znemožnění přístupu k ní, jakmile zjistí, že informace byla na výchozím místě přenosu ze sítě odstraněna nebo k ní byl znemožněn přístup nebo soud nebo jiný správní orgán nařídil odstranění této informace nebo znemožnění přístupu k ní.

2. Tímto článkem není dotčena možnost soudního nebo správního orgánu požadovat od poskytovatele služby v souladu s právním řádem členských států, aby ukončil porušování práv nebo mu předešel.

Článek 14 Shromažďování informací

1. Členské státy zajistí, aby v případě služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytovaných příjemcem služby nebyl poskytovatel služby odpovědný za informace ukládané na žádost příjemce, pokud:

- a) poskytovatel nebyl účinně seznámen s protiprávní činností nebo informací a ani s ohledem na nárok na náhradu škody si není vědom skutečností nebo okolností, z nichž by byla zjevná protiprávní činnost nebo informace, nebo
- b) poskytovatel, jakmile se o tomto dozvěděl, jednal s cílem odstranit tyto informace nebo k nim znemožnit přístup.

2. Odstavec 1 se nepoužije, pokud je příjemce závislý na poskytovateli nebo podléhá jeho dohledu.

3. Tímto článkem není dotčena možnost soudního nebo správního orgánu požadovat od poskytovatele služby v souladu s právním řádem členských států, aby ukončil

protiprávní jednání nebo mu předešel, ani možnost členských států zavést postupy, které umožní odstranění nebo znemožní přístup k informaci.

Článek 15 **Neexistence obecné povinnosti dohledu**

1. Členské státy neukládají poskytovatelům služeb uvedených v článcích 12, 13 a 14 obecnou povinnost dohlížet na jimi přenášené nebo ukládané informace nebo obecnou povinnost aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní činnost.

2. Členské státy mohou poskytovatelům služeb informační společnosti uložit povinnost, aby neprodleně informovali příslušné orgány veřejné moci o pravděpodobných protiprávních činnostech vykonávaných poskytovateli služeb nebo o protiprávních informacích, které tyto poskytovatelé, poskytují, nebo aby sdělili příslušným orgánům veřejné moci na jejich žádost informace, na jejichž základě lze zjistit totožnost příjemců jejich služeb, s nimiž uzavřeli dohodu o shromažďování informací.

KAPITOLA III **PROVÁDĚNÍ**

Článek 16 **Kodexy chování**

1. Členské státy a Komise podporují:

a) vypracovávání kodexů chování na úrovni Společenství, které přispějí k řádnému provádění článků 5 až 15, obchodními, profesními nebo spotřebitelskými sdruženími nebo subjekty;

b) dobrovolné předkládání návrhů kodexů chování Komisi na vnitrostátní úrovni nebo na úrovni Společenství;

c) dostupnost kodexů chování elektronickou cestou v jazycích společenství;

d) informování členských států a Komise obchodními, profesními a spotřebitelskými sdruženími a organizacemi o hodnocení používání svých kodexů chování a o jejich dopadech na praxi, zvyky a obvyčeje v elektronickém obchodu;

e) vypracovávání kodexů chování pro účely ochrany mladistvých a lidské důstojnosti.

2. Členské státy a Komise podporují spotřebitelská sdružení nebo organizace, které zastupují spotřebitele, aby se podílely na vypracovávání a používání kodexů chování týkajících se jejich zájmů a vypracovávání v souladu s odst. 1 písm. a). Aby bylo přihlédnuto ke zvláštním potřebám zrakově postižených osob a obecně zdravotně postižených osob, měla by být případně konzultována sdružení, která je zastupují.

Článek 17 **Mimosoudní urovnávání sporů**

1. Členské státy zajistí, aby jejich právní předpisy v případě neshod mezi poskytovatelem služby informační společnosti a jejím příjemcem nebránily využívání postupů pro mimosoudní urovnávání sporů, které

upravuje vnitrostátní právo, včetně postupů využívajících elektronické prostředky.

2. Členské státy podporují orgány pověřené mimosoudním urovnáváním sporů, zejména sporů v oblasti spotřebitelského práva, aby zajišťovaly dotčeným stranám odpovídající procesní záruky.

3. Členské státy vyzvou orgány pověřené mimosoudním urovnáváním sporů, aby Komisi informovaly o důležitých rozhodnutích, která vydaly v souvislosti se službami informační společnosti, a aby jí poskytly všechny další informace o praxi, zvycích a obvyčejích elektronického obchodu.

Článek 18 **Soudní prostředky**

1. Členské státy zajistí, aby soudní prostředky dostupné ve vnitrostátním právu pro oblast služeb informační společnosti umožnily rychlé přijetí opatření včetně předběžných opatření s cílem ukončit zjištěné porušování práva a předejít dalšímu poškození dotčených zájmů.

2. Příloha směrnice 98/27/ES se doplňuje takto:

"11. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu na vnitřním trhu ("směrnice o elektronickém obchodu") (Úř. věst. L 178, 17.7.2000, s. 1)."

Článek 19 **Spolupráce**

1. Členské státy mají k dispozici dostatečné nástroje pro dohled a vyšetřování, nezbytné pro účinné provádění této směrnice a zajistí, aby jim poskytovatelé služeb dodávali požadované informace.

2. Členské státy spolupracují s ostatními členskými státy; za tímto účelem určí jedno či několik kontaktních míst a údaje o nich sdělí ostatním členským státům a Komisi.

3. Členské státy poskytují v co nejkratších lhůtách v souladu se svými vnitrostátními právními předpisy pomoc a informace požadované jinými členskými státy nebo Komisí, včetně využívání elektronických prostředků.

4. Členské státy zřídí kontaktní místa přístupná alespoň elektronickou cestou, na něž se mohou příjemci a poskytovatelé služeb obrátit, aby:

a) získali obecné informace o svých smluvních právech a povinnostech, jakož i o postupech pro podávání stížností a žalob v případě sporů, včetně praktických aspektů využívání těchto postupů;

b) získali údaje o orgánech, sdruženích nebo subjektech, od nichž mohou získat další informace či praktickou pomoc.

5. Členské státy podporují, aby Komisi byly sdělovány informace o důležitých správních a soudních rozhodnutích přijatých na jejich území v souvislosti se spory, které se týkají služeb informační společnosti, jakož

i praxe, zvyků a obyčejů v elektronickém obchodu. Komise tato rozhodnutí sdělí ostatním členským státům.

Článek 20* Sankce

Členské státy stanoví sankce, které budou použity v případě porušení vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice, a přijmou veškerá nezbytná opatření k zajištění jejich výkonu. Takto stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.

KAPITOLA IV ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 21 Přezkum

1. Komise předloží Evropskému parlamentu, Radě a Hospodářskému a sociálnímu výboru před 17. červencem 2003 a poté každé dva roky zprávu o uplatňování této směrnice doplněnou případnými návrhy na přizpůsobení této směrnice právnímu, technickému a hospodářskému vývoji v oblasti služeb informační společnosti, zejména pokud jde o předcházení trestné činnosti, o ochranu mladistvých, ochranu spotřebitelů a řádné fungování vnitřního trhu.

2. Při posuzování nezbytnosti upravit tuto směrnici zpráva zkoumá zejména potřebu předkládat návrhy týkající se odpovědnosti poskytovatelů služeb hypertextových odkazů, nástrojů pro vytváření vnitrostátních verzí programů, postupů k zaznamenávání a odstraňování protiprávních obsahů (postupy "notice and take down") a následném přiznání odpovědnosti v souvislosti s odstraněním obsahu. Zpráva rovněž zkoumá, zda je nezbytné stanovit dodatečné podmínky pro vyloučení odpovědnosti podle článků 12 a 13 s ohledem na technický vývoj a zda je možné uplatňovat zásady vnitřního trhu pro zasilání nevyžádaných obchodních sdělení elektronickou poštou.

Článek 22 Provádění

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 17. ledna 2002. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

2. Tato opatření přijatá členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

Článek 23 Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dnem vyhlášení v Úředním věstníku Evropských společenství.

Článek 24 Určení

Tato směrnice je určena členskými státy.

V Lucemburku dne 8. června 2000.

Za Evropský parlament

předsedkyně

N. Fontaine

Za Radu

předseda

G. d'Oliveira Martins

[1] Úř. věst. C 30, 5.2.1999, s. 4.

[2] Úř. věst. C 169, 16.6.1999, s. 36.

[3] Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 6. května 1999 (Úř. věst. C 279, 1.10.1999, s. 389), společný postoj Rady ze dne 28. února 2000 a rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 4. května 2000 (dosud nezveřejněno v Úředním věstníku).

[4] Úř. věst. L 298, 17.10.1989, s. 23. Směrnice ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/36/ES (Úř. věst. L 202, 30.7.1997, s. 60).

[5] Úř. věst. L 95, 21.4.1993, s. 29.

[6] Úř. věst. L 144, 4.6.1997, s. 19.

[7] Úř. věst. L 250, 19.9.1984, s. 17. Směrnice ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/55/ES (Úř. věst. L 290, 23.10.1997, s. 18).

[8] Úř. věst. L 42, 12.2.1987, s. 48. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/7/ES (Úř. věst. L 101, 1.4.1998, s. 17).

[9] Úř. věst. L 141, 11.6.1993, s. 27. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 97/9/ES (Úř. věst. L 84, 26.3.1997, s. 22).

[10] Úř. věst. L 158, 23.6.1990, s. 59.

[11] Úř. věst. L 80, 18.3.1998, s. 27.

[12] Úř. věst. L 228, 11.8.1992, s. 24.

[13] Úř. věst. L 280, 29.10.1994, s. 83.

[14] Úř. věst. L 166, 11.6.1998, s. 51. Směrnice ve znění směrnice 1999/44/ES (Úř. věst. L 171, 7.7.1999, s. 12).

[15] Úř. věst. L 210, 7.8.1985, s. 29. Směrnice ve znění směrnice 1999/34/ES (Úř. věst. L 141, 4.6.1999, s. 20).

[16] Úř. věst. L 171, 7.7.1999, s. 12.

[17] Úř. věst. L 113, 30.4.1992, s. 13.

[18] Úř. věst. L 213, 30.7.1998, s. 9.

[19] Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.

[20] Úř. věst. L 24, 30.1.1998, s. 1.

[21] Úř. věst. L 204, 21.7.1998, s. 37. Směrnice ve znění směrnice 98/48/ES (Úř. věst. L 217, 5.8.1998, s. 18).

[22] Úř. věst. L 320, 28.11.1998, s. 54.

[23] Úř. věst. L 15, 21.1.1998, s. 14.

[24] Úř. věst. L 13, 19.1.2000, s. 12.

[25] Úř. věst. C 23, 28.1.1999, s. 1.

[26] Úř. věst. L 19, 24.1.1989, s. 16.

[27] Úř. věst. L 209, 24.7.1992, s. 25. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Komise 97/38/EHS (Úř. věst. L 184, 12.7.1997, s. 31).

[28] Úř. věst. L 117, 7.5.1997, s. 15.

[29] Úř. věst. L 145, 13.6.1977, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 1999/85/ES (Úř. věst. L 277, 28.10.1999, s. 34).

PŘÍLOHA ODCHYLKY OD ČLÁNKU 3

Oblasti podle čl. 3 odst. 3, na něž se nevztahuje čl. 3 odst. 1 a 2:

- autorské právo, práva příbuzná právu autorskému, práva ve smyslu směrnice 87/54/EHS [1] a směrnice 96/9/ES [2], jakož i práva vyplývající z průmyslového vlastnictví,

- vydávání elektronických peněz institucemi, pro něž členské státy použily některou z odchylek uvedených v čl. 8 odst. 1 směrnice 2000/46/ES [3],

- ustanovení čl. 44 odst. 2 směrnice 85/611/EHS [4],

- článek 30 a hlava IV směrnice 92/49/EHS [5], hlava IV směrnice 92/96/EHS [6], články 7 a 8 směrnice 88/357/EHS [7] a článek 4 směrnice 90/619/EHS [8],

- svoboda stran zvolit si rozhodné právo,

- smluvní závazky vyplývající ze spotřebitelských smluv,

- formální platnost smluv zakládajících nebo převádějících práva k nemovitostem, pokud tyto smlouvy podle práva členského státu, v němž se nemovitost nachází, podléhají kogentním formálním právním předpisům,

- povolování nevyžádaných obchodních sdělení zasláných elektronickou poštou.

[1] Úř. věst. L 24, 27.1.1987, s. 36.

[2] Úř. věst. L 77, 27.3.1996, s. 20.

[3] Dosud nezveřejněno v Úředním věstníku.

[4] Úř. věst. L 375, 31.12.1985, s. 3. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 95/26/ES (Úř. věst. L 168, 18.7.1995, s. 7)

[5] Úř. věst. L 228, 11.8.1992, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 95/26/ES.

[6] Úř. věst. L 360, 9.12.1992, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 95/26/ES.

[7] Úř. věst. L 172, 4.7.1988, s. 1, Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 92/49/ES.

[8] Úř. věst. L 330, 29.11.1990, s. 50. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 92/96/ES.

Směrnice Rady 85/577/EHS ze dne 20. prosince 1985 o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených mimo obchodní prostory

RADA EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského hospodářského společenství, a zejména na článek 100 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise [1],

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu [2],

s ohledem na stanovisko Hospodářského a sociálního výboru [3],

vzhledem k tomu, že uzavírání smluv mezi dodavatelem a spotřebitelem nebo jednostranných prohlášení o závazcích mimo obchodní prostory dodavatele představují běžnou formu obchodní praxe v členských státech a že takové smlouvy a prohlášení jsou v právních předpisech jednotlivých členských států upraveny odlišně;

vzhledem k tomu, že rozdíly v těchto právních předpisech mohou mít přímý vliv na fungování vnitřního trhu; že je tedy nezbytné sblížovat právní předpisy v této oblasti;

vzhledem k tomu, že body 24 a 25 předběžného programu Evropského hospodářského společenství pro politiku ochrany a informovanosti spotřebitele [4] mimo jiné předpokládají, že budou přijata vhodná opatření na ochranu spotřebitele před nekalými obchodními praktikami, zejména před podomním prodejem; že druhý program Evropského hospodářského společenství pro politiku ochrany a informovanosti spotřebitele [5] potvrdil, že by se mělo pokračovat v postupu a prioritách vymezených v předběžném programu;

vzhledem k tomu, že pro smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory dodavatele je charakteristické, že podnět ke smluvnímu jednání zpravidla pochází od dodavatele a spotřebitel není na smluvní jednání připraven nebo je neočekává; že spotřebitel často nemá možnost porovnat jakost a cenu nabídky s jinými nabídkami; že prvek překvapení je obecně spojen nejen se smlouvami

sjednáváními před domovními dveřmi, ale rovněž s jinými typy smluv uzavíraných dodavatelem mimo jeho obchodní prostory;

vzhledem k tomu, že by spotřebitel měl mít právo odstoupit od smlouvy ve lhůtě alespoň sedmi dnů, která by mu umožnila ještě jednou posoudit závazky vyplývající ze smlouvy;

vzhledem k tomu, že je nezbytné, aby byla přijata vhodná opatření k zajištění toho, že spotřebitel je písemně poučen o lhůtě k uvážení;

vzhledem k tomu, že nesmí být omezena svoboda členských států zachovat nebo zavést úplný nebo částečný zákaz uzavírat smlouvy mimo obchodní prostory, považují-li to v zájmu spotřebitelů za nezbytné,

PŘIJALA TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

1. Tato směrnice se vztahuje na smlouvy, na základě kterých dodavatel dodává spotřebiteli zboží nebo poskytuje služby, uzavřené:

- v průběhu zájezdu organizovaného dodavatelem mimo jeho obchodní prostory nebo

- v průběhu návštěvy dodavatele:

i) u spotřebitele doma nebo v bytě jiných spotřebitelů;

ii) u spotřebitele na jeho pracovišti,

neuskutečnila-li se návštěva na výslovnou žádost spotřebitele.

2. Tato směrnice se rovněž vztahuje na smlouvy o dodávce zboží nebo poskytnutí služeb odlišné od těch, u nichž spotřebitel požádal dodavatele o návštěvu za podmínky, že spotřebitel v době své žádosti nevěděl nebo důvodně nemohl vědět, že dodávka takového zboží nebo poskytnutí služeb tvořila součást podnikatelské činnosti nebo výkonu povolání dodavatele.

3. Tato směrnice se rovněž vztahuje na smlouvy, u nichž nabídku předložil spotřebitel za podmínek podobných podmínkám uvedeným v odstavci 1 nebo 2, ačkoli není svou nabídkou před jejím přijetím dodavatelem vázán.

4. Tato směrnice se vztahuje rovněž na smluvní nabídky předložené spotřebitelem za podmínek podobných podmínkám uvedeným v odstavci 1 nebo 2, je-li spotřebitel svou nabídkou vázán.

Článek 2

Pro účely této směrnice se rozumí:

"spotřebitelem" jakákoli fyzická osoba, která v transakcích spadajících do oblasti působnosti této směrnice jedná za účelem, který nelze považovat za jeho podnikatelskou činnost nebo výkon povolání;

"dodavatelem" jakákoli fyzická nebo právnická osoba, která v předmětných transakcích jedná v rámci svých

podnikatelských činností nebo výkonu svého povolání, jakož i osoba, která jedná jménem nebo na účet dodavatele.

Článek 3

1. Členské státy mohou rozhodnout, že tato směrnice se vztahuje pouze na smlouvy, u nichž protihodnota placená spotřebitelem dosáhne určité částky. Tato částka nesmí přesáhnout 60 ECU.

Rada na návrh Komise přezkoumá, a popřípadě změní, tuto částku poprvé do čtyř let po zveřejnění této směrnice a poté každé dva roky, přičemž vezme v úvahu hospodářský a měnový vývoj ve Společenství.

2. Tato směrnice se nevztahuje na:

a) smlouvy o výstavbě, prodeji nebo nájmu nemovitosti nebo smlouvy týkající se jiných práv k nemovitostem.

Smlouvy o dodávce zboží a jeho začlenění do nemovitosti nebo smlouvy o opravě nemovitostí spadají do oblasti působnosti této směrnice;

b) smlouvy o dodávce potravin, nápojů nebo jiného zboží denní potřeby dodávaného do domácnosti spotřebitele pravidelnou donáškovou službou;

c) smlouvy o dodávce zboží nebo poskytnutí služeb v případě, že jsou splněny následující tři podmínky:

i) smlouva je uzavřena na základě dodavatelova katalogu, s nímž se spotřebitel mohl seznámit bez přítomnosti dodavatelova zástupce,

ii) předpokládá se pokračování stálého kontaktu mezi zástupcem dodavatele a spotřebitelem, který vznikl v souvislosti s touto nebo jinou, později uskutečněnou transakcí,

iii) katalog a smlouva zjevně informují spotřebitele o právu vrátit zboží dodavatel ve lhůtě alespoň sedmi dnů po jeho obdržení nebo v téže lhůtě od smlouvy odstoupit, aniž mu vzniknou jiné závazky, s výjimkou povinnosti přiměřené péče o zboží;

d) smlouvy o pojištění;

e) smlouvy o cenných papírech.

3. Odchylně od čl. 1 odst. 2 nemusí členské státy použít tuto směrnici na smlouvy o dodávce zboží nebo poskytnutí služeb bezprostředně souvisejících se zbožím nebo službami, u nichž si spotřebitel vyžádal návštěvu dodavatele.

Článek 4

V případě transakcí spadajících do oblasti působnosti článku 1 se od dodavatelů vyžaduje, aby písemně poučili spotřebitele o jejich právu odstoupit od smlouvy ve lhůtě stanovené v článku 5 a současně jim sdělili jméno a adresu osoby, vůči které mohou toto právo uplatnit.

Poučení musí být datováno a musí obsahovat údaje umožňující identifikaci smlouvy. Spotřebiteli musí být vydáno:

- a) v případě čl. 1 odst. 1 ke dni uzavření smlouvy;
- b) v případě čl. 1 odst. 2 nejpozději ke dni uzavření smlouvy;
- c) v případech čl. 1 odst. 3 a čl. 1 odst. 4 ke dni předložení nabídky spotřebitelem.

Členské státy zajistí, aby jejich vnitrostátní právní předpisy stanovily vhodná opatření na ochranu spotřebitele v případech, kdy poučení uvedené v tomto článku nebude vydáno.

Článek 5

- Spotřebitel má právo v souladu s postupem stanoveným vnitrostátním právem zrušit účinky svého závazku zasláním oznámení ve lhůtě alespoň sedmi dnů po datu, ke kterému mu bylo vydáno poučení uvedené v článku 4. Pokud jde o předmětnou lhůtu, postačí, je-li oznámení odesláno před jejím uplynutím.
- Zaslání oznámení má za následek, že spotřebitel je zproštěn všech závazků vyplývajících ze zrušené smlouvy.

Článek 6

Spotřebitel se nesmí vzdát práv, která pro něj vyplývají z této směrnice.

Článek 7

Uplatní-li spotřebitel své právo zrušit smlouvu, řídí se právní účinky tohoto zrušení smlouvy vnitrostátním právem, zejména jedná-li se o vrácení plateb za zboží nebo provedení služeb a vrácení doručенého zboží.

Článek 8

Tato směrnice nebrání členským státům v tom, aby v oblasti její působnosti vydávaly nebo ponechaly v platnosti příznivější ustanovení na ochranu spotřebitele.

Článek 9

- Členské státy přijmou opatření nezbytná pro dosažení souladu s touto směrnicí do 24 měsíců od oznámení této směrnice [6]. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.
- Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. října 2011 o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

Článek 10

Tato směrnice je určena členským státům.

V Bruselu dne 20. prosince 1985.

Za Radu

předseda

R. Krieps

[1] Úř. věst. C 22, 29.1.1977, s. 6; Úř. věst. C 127, 1.6.1978, s. 6.

[2] Úř. věst. C 241, 10.10.1977, s. 26.

[3] Úř. věst. C 180, 18.7.1977, s. 39.

[4] Úř. věst. C 92, 25.4.1975, s. 2.

[5] Úř. věst. C 133, 3.6.1981, s. 1.

[6] Tato směrnice byla členským státům oznámena dne 23. prosince 1985.

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru [1],

s ohledem na stanovisko Výboru regionů [2],

v souladu s řádným legislativním postupem [3],

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Směrnice Rady 85/577/EHS ze dne 20. prosince 1985 o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených mimo obchodní prostory [4] a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES ze dne 20. května 1997 o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených na dálku [5] stanoví řadu smluvních práv pro spotřebitele.

(2) Uvedené směrnice byly s ohledem na získané zkušenosti přezkoumány za účelem zjednodušení a aktualizace platných pravidel a odstranění nesrovnalostí a nežádoucích mezer v pravidlech. Přezkum ukázal, že je vhodné uvést dvě směrnice nahradit jedinou směrnicí. Tato směrnice by proto měla stanovit standardní pravidla pro společné aspekty smluv uzavřených na dálku a smluv uzavřených mimo obchodní prostory a upustit od koncepce minimální harmonizace obsažené v původních směrnicích a zároveň umožnit členským státům ponechat v platnosti nebo přijmout v souvislosti s určitými aspekty vnitrostátní pravidla.

(3) Podle čl. 169 odst. 1 a čl. 169 odst. 2 písm. a) Smlouvy o fungování EU má Unie přispívat k dosažení vysoké úrovně ochrany spotřebitele prostřednictvím opatření přijatých podle článku 114 Smlouvy o fungování EU.

(4) V souladu s čl. 26 odst. 2 Smlouvy o fungování EU má vnitřní trh zahrnovat prostor bez vnitřních hranic, v němž je zajištěn volný pohyb zboží a služeb a svoboda usazování. Harmonizace určitých aspektů spotřebitelských smluv uzavřených na dálku nebo mimo obchodní prostory je nezbytná pro podporu skutečného spotřebitelského vnitřního trhu, na němž je nastolena správná rovnováha mezi vysokou úrovní ochrany spotřebitele a konkurenceschopností podniků při současném zajištění dodržování zásady subsidiarity.

(5) Přeshraniční potenciál prodeje na dálku, který by měl být jedním z hlavních hmatatelných výsledků vnitřního trhu, není využíván v plné míře. Ve srovnání s významným růstem domácího prodeje na dálku v posledních několika letech je růst přeshraničního prodeje na dálku omezený. Obzvláště výrazný je tento nepoměr u prodeje přes Internet, který má velký potenciál dalšího růstu. Přeshraniční potenciál smluv sjednaných mimo obchodní prostory (přímý prodej) je omezen řadou faktorů, jako jsou mimo jiné odlišná vnitrostátní pravidla na ochranu spotřebitele, která musí podniky dodržovat. Ve srovnání s růstem domácího přímého prodeje v posledních několika letech, zejména v odvětví služeb, například veřejných služeb, zůstal počet spotřebitelů využívajících této možnosti k přeshraničním nákupům nízký. Vzhledem ke vzrůstajícímu obchodním příležitostem v mnohých členských státech by měly malé a střední podniky (včetně jednotlivých obchodníků) nebo zástupci společnosti zabývajících se přímým prodejem ve větší míře vyhledávat obchodní příležitosti v jiných členských státech, zejména v příhraničních oblastech. Úplná harmonizace v oblasti informací pro spotřebitele a práva

odstoupit od smluv uzavřených na dálku a smluv uzavřených mimo obchodní prostory proto přispěje k vysoké míře ochrany spotřebitelů a k lepšímu fungování spotřebitelského vnitřního trhu.

(6) Některé rozdíly tvoří významné překážky vnitřnímu trhu, které poškozují obchodníky i spotřebitele. Tyto rozdíly způsobují zvýšení nákladů na zajištění souladu pro obchodníky, kteří se chtějí věnovat přeshraničnímu prodeji zboží nebo přeshraničnímu poskytování služeb. Neúměrná rozdílnost rovněž oslabuje důvěru spotřebitele ve vnitřní trh.

(7) Úplnou harmonizací některých klíčových regulačních aspektů by se významným způsobem měla zvýšit právní jistota jak pro spotřebitele, tak pro obchodníky. Spotřebitelé i obchodníci by měli mít možnost spolupnout se na jednotný regulační rámec vycházející z jasné vymezených právních pojmů, které upravují určitá hlediska smluv uzavřených mezi podniky a spotřebiteli v celé Unii. Výsledkem takové harmonizace by mělo být odstranění překážek vzniklých v důsledku rozdílnosti pravidel a dotvoření vnitřního trhu v této oblasti. Tyto překážky lze odstranit pouze tím, že budou stanovena jednotná pravidla na úrovni Unie. Kromě toho by spotřebitelé měli požívat společné vysoké úrovně ochrany v celé Unii.

(8) Regulační aspekty, jež je třeba harmonizovat, by se měly týkat pouze smluv uzavřených mezi obchodníky a spotřebiteli. Touto směrnicí by proto neměly být dotčeny vnitrostátní právní předpisy v oblasti pracovních smluv, smluv týkajících se dědičké práva, rodinného práva a práva společnosti.

(9) Tato směrnice stanoví pravidla týkající se informací, jež mají být poskytovány v případě smluv uzavřených na dálku, smluv uzavřených mimo obchodní prostory a smluv jiných, než jsou smlouvy uzavřené na dálku a smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory. Tato směrnice také upravuje právo odstoupit od smluv uzavřených na dálku a smluv uzavřených mimo obchodní prostory a harmonizuje určitá ustanovení o plnění a o jiných aspektech smluv mezi podniky a spotřebiteli.

(10) Touto směrnicí by nemělo být dotčeno nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) [6].

(11) Touto směrnicí by neměly být dotčeny předpisy Unie týkající se konkrétních odvětví, jako jsou humánní léčivé přípravky, zdravotnické prostředky, soukromí a elektronické komunikace, práva pacientů v přeshraniční zdravotní péči, označování potravin a vnitřní trh s elektřinou a zemním plynem.

(12) Požadavky na informace stanovené touto směrnicí by měly doplňovat požadavky na informace směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu [7] a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu) [8]. Členské státy by i nadále měly mít možnost ukládat

poskytovatelům služeb usazeným na jejich území další požadavky na informace.

(13) Členským státním by v souladu s právem Unie měla být i nadále ponechána pravomoc uplatňovat ustanovení této směrnice v oblastech, které do oblasti její působnosti nespádají. Členské státy tak mohou ponechat v platnosti nebo přijmout vnitrostátní právní předpisy, které odpovídají ustanovením této směrnice nebo některým z jejich ustanovení týkajícím se smluv, které nespádají do oblasti působnosti této směrnice. Členské státy mohou například rozhodnout, že uplatňování pravidel stanovených touto směrnicí rozšíří i na právnické nebo fyzické osoby, které nejsou "spotřebiteli" ve smyslu této směrnice, jako jsou například nevládní organizace a začínající nebo malé a střední podniky. Členské státy mohou obdobně uplatnit ustanovení této směrnice na smlouvy, které nejsou "smlouvami uzavřenými na dálku" ve smyslu této směrnice, například z toho důvodu, že nejsou uzavřeny v rámci organizovaného systému prodeje či poskytování služeb na dálku. Kromě toho mohou členské státy rovněž ponechat v platnosti nebo zavést vnitrostátní ustanovení týkající se otázek, jimiž se tato směrnice konkrétně nezabývá, jako jsou například dodatečná pravidla týkající se kupních smluv, včetně dodání zboží, či požadavky na poskytování informací po dobu trvání smlouvy.

(14) Touto směrnicí by neměly být dotčeny vnitrostátní právní předpisy v oblasti smluvního práva ve věci těch aspektů smluvního práva, které nejsou touto směrnicí upraveny. Touto směrnicí by tudíž neměly být dotčeny vnitrostátní právní předpisy upravující například uzavírání či platnost smluv (jako je např. absence souhlasu). Stejně tak by touto směrnicí neměly být dotčeny vnitrostátní právní předpisy v oblasti obecných smluvních opravných prostředků, pravidla týkající se veřejného ekonomického řádu, například pravidla ohledně nepřiměřených či přeměrných cen, a pravidla týkající se neetických právních úkonů.

(15) Tato směrnice by neměla harmonizovat jazykové požadavky na spotřebitelské smlouvy. Členské státy proto mohou v rámci svých vnitrostátních právních předpisů ponechat v platnosti nebo zavést jazykové požadavky týkající se smluvních informací a smluvních podmínek.

(16) Touto směrnicí by neměly být dotčeny vnitrostátní právní předpisy ohledně právního zastupování, jako jsou například pravidla týkající se osoby jednající jménem obchodníka nebo v jeho zastoupení (např. zástupce nebo zplnomocněnce). Pravomoc v této oblasti by měla být i nadále ponechána členským státním. Tato směrnice by se měla vztahovat na všechny obchodníky, ať veřejného či soukromého charakteru.

(17) Definice spotřebitele by měla zahrnovat fyzické osoby, které jednají mimo rámec své obchodní činnosti, podnikání, řemesla nebo povolání. Pokud je však v případě smluv majících dvojitý účel smlouva uzavřena za účelem částečně spadajícím do rámce a částečně mimo rámec obchodní činnosti dané osoby a obchodní účel této činnosti je natolik okrajový, že nepřevažuje v celkovém kontextu dotčené transakce, tato osoba by rovněž měla být považována za spotřebitele.

(18) Touto směrnicí není dotčena svoboda členských států stanovit v souladu s právem Unie, co považují za služby obecného hospodářského zájmu, jakým způsobem by tyto služby měly být organizovány a financovány, v souladu s pravidly pro státní podpory, a jakým zvláštním povinnostem by měly podléhat.

(19) Digitálním obsahem se rozumí data, která jsou vyprodukována a dodána v digitální podobě, jako jsou např. počítačové programy, aplikace, hry, hudba, videa či texty, bez ohledu na to, zda jsou získána stahováním, metodou streamingu, z hmotného nosiče či jiným způsobem. Smlouvy o poskytování digitálního obsahu by měly spadat do oblasti působnosti této směrnice. Pokud je digitální obsah poskytnut na hmotném nosiči, jako jsou disky CD či DVD, měl by být považován za zboží ve smyslu této směrnice. Obdobně jako smlouvy týkající se dodávek vody, plynu nebo elektřiny, které nejsou prodávány v omezeném objemu nebo v určitém množství, a tepla z dálkového vytápění, neměly by být ani smlouvy týkající se digitálního obsahu, který není poskytnut na hmotném nosiči, klasifikovány pro účely této směrnice jako kupní smlouvy ani jako smlouvy o poskytování služeb. V případě takových smluv by spotřebitel měl mít právo odstoupit od smlouvy, ledaže by souhlasil se zahájením jejího plnění během lhůty pro odstoupení od smlouvy a vzal na vědomí, že následkem toho ztratí právo odstoupit od dané smlouvy. Kromě požadovaných obecných informací by obchodníci měli spotřebitelům poskytovat informace o funkcích a příslušné interoperabilitě digitálního obsahu. Pojem funkcí by se měl vztahovat na způsoby, jak lze digitální obsah využívat, jako je například sledování chování spotřebitelů; měl by se rovněž vztahovat na chybějící či existující technická omezení, jako je například ochrana pomocí správy digitálních práv či regionální kódování. Pojem příslušná interoperabilita popisuje informace týkající se standardního hardwarového a softwarového prostředí, s nímž je digitální obsah kompatibilní, jako je například operační systém a jeho potřebná verze či určité prvky hardwaru. Komise by měla posoudit, zda je v tomto ohledu zapotřebí další harmonizace ustanovení týkajících se digitálního obsahu, a v případě potřeby předložit legislativní návrh, jak tuto otázku řešit.

(20) Definice smlouvy uzavřené na dálku by měla zahrnovat všechny případy, kdy je smlouva uzavírána mezi obchodníkem a spotřebitelem v rámci organizovaného systému prodeje či poskytování služeb na dálku s výhradním využitím jednoho nebo několika dálkových komunikačních prostředků (např. objednávka poštou, přes Internet, telefon nebo fax), a to až do okamžiku uzavření smlouvy, včetně tohoto okamžiku. Tato definice by také měla zahrnovat situace, kdy spotřebitel navštíví obchodní prostory za účelem pouhého získání informací o zboží či službách a následně sjedná a uzavře smlouvu na dálku. Naopak smlouva, která je sjednána v obchodních prostorách obchodníka a která je nakonec uzavřena prostřednictvím komunikace na dálku, by neměla být považována za smlouvu uzavřenou na dálku. Za smlouvu uzavřenou na dálku by neměla být považována ani smlouva, jejíž uzavírání je zahájeno prostřednictvím komunikace na dálku, ale která je nakonec uzavřena v obchodních prostorách obchodníka. Stejně tak by pojem smlouva uzavřená na dálku neměl zahrnovat rezervace, které provede spotřebitel s využitím jednoho z prostředků komunikace na dálku s cílem objednat si u

odborníka poskytnutí služby, jako například v případě, kdy se spotřebitel telefonicky objednává u kadeřníka. Pojem organizovaný systém prodeje či poskytování služeb na dálku by měl zahrnovat systémy nabízené třetí stranou, kterou není obchodník sám, nýbrž kterou obchodník využívá, jako je například online platforma. Nezahrnuje však případy, kdy internetové stránky pouze nabízejí informace o obchodníkovi, zboží nebo službách, které nabízí, a kontaktní údaje obchodníka.

(21) Jako smlouva uzavřená mimo obchodní prostory by měla být definována smlouva uzavřená za současné fyzické přítomnosti obchodníka a spotřebitele na místě, které není obchodními prostorami obchodníka, například u spotřebitele doma nebo na jeho pracovišti. Mimo obchodní prostory může být spotřebitel potenciálně vystaven psychologickému nátlaku nebo vůči němu může být využito momentu překvapení, bez ohledu na to, zda si návštěvu obchodníka vyžádal či nikoli. Definice smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory by měla zahrnovat rovněž situace, kdy je spotřebitel osobně a individuálně osloven mimo obchodní prostory, avšak smlouva je uzavřena bezprostředně poté v obchodních prostorách obchodníka nebo s využitím jednoho z prostředků komunikace na dálku. Definice smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory by neměla zahrnovat situace, kdy obchodník nejprve přijde domů ke spotřebiteli zásadně za účelem provedení měření či vypracování odhadu bez jakéhokoli závazku ze strany spotřebitele a kdy je pak smlouva uzavřena až v pozdějším časovém termínu v obchodních prostorách obchodníka nebo použitím prostředků komunikace na dálku na základě odhadu, který obchodník poskytl. V takových případech by smlouva neměla být považována za uzavřenou ihned poté, co obchodník oslovil spotřebitele, pokud měl spotřebitel před uzavřením smlouvy čas na zvážení odhadu, který mu obchodník poskytl. Za smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory by měly být považovány nákupy učiněné během výjezdové akce uspořádané obchodníkem, v jejímž průběhu obchodník propaguje a prodává zakoupené výrobky.

(22) Obchodní prostory by měly zahrnovat prostory v jakékoli podobě (například prodejny, stánky nebo nákladní automobily), které obchodníkovi slouží jako trvalé či obvyklé místo jeho obchodování. Stánky na trhu a veletržní stánky by měly být za obchodní prostory považovány v případě, že tuto podmínku splňují. Maloobchodní prostory, kde obchodník svou činnost provozuje na sezónním základě, například během turistické sezóny v lyžařském či přímorském letovisku, by za obchodní prostory považovány být měly, neboť v nich obchodník svou činnost provozuje obvykle. Za obchodní prostory by neměla být považována veřejně přístupná místa, jako jsou ulice, nákupní střediska, pláže, sportovní zařízení a veřejná doprava, které obchodník pro své podnikání používá pouze výjimečně, ani soukromá obydlí nebo pracoviště. Obchodní prostory osoby, která jedná jménem obchodníka nebo v jeho zastoupení, jak stanoví tato směrnice, by měly být považovány za obchodní prostory ve smyslu této směrnice.

(23) Trvalý nosič by měl umožnit spotřebiteli uchovávat informace tak dlouho, jak je to pro něj nutné z hlediska ochrany jeho zájmů plynoucích z jeho vztahu s obchodníkem. Mezi tyto nosiče by měl patřit zejména

papír, zařízení USB, CD-ROMy, DVD, paměťové karty nebo pevné disky počítačů a elektronická pošta.

(24) Veřejná dražba je taková dražba, které se obchodníci a spotřebitelé účastní osobně nebo je jim dána možnost se jí účastnit osobně. Obchodník nabízí zboží nebo služby spotřebitelům prostřednictvím aukčního prodeje, který je v některých členských státech zákonem povolen pro prodej zboží nebo služeb v rámci veřejného prodeje. Vydražitel je povinen toto zboží nebo služby zakoupit. Využití platform on-line k dražebním účelům, které mají spotřebitelé a obchodníci k dispozici, by nemělo být považováno za veřejnou dražbu ve smyslu této směrnice.

(25) Tato směrnice by se měla vztahovat na smlouvy týkající se dálkového vytápění podobně jako na smlouvy na dodávky vody, plynu nebo elektřiny. Dálkovým vytápěním se rozumí dodávání tepla mimo jiné ve formě páry nebo horké vody z ústředního zdroje výroby prostřednictvím přenosové a distribuční soustavy do více budov za účelem vytápění.

(26) Smlouvy týkající se převodu nemovitého majetku nebo práv k němu nebo vzniku či nabytí nemovitého majetku nebo práv k němu, smlouvy týkající se výstavby nových budov, podstatné přestavby stávajících budov, jakož i smlouvy týkající se pronájmu bytových prostor pro obytné účely již ve vnitrostátních právních předpisech podléhají řadě zvláštních požadavků. Tyto smlouvy zahrnují například prodej dosud nepostavených nemovitostí a splátkový prodej. Ustanovení této směrnice nejsou pro tyto smlouvy vhodná, a proto by se na takové smlouvy vztahovat neměla. Podstatná přestavba je taková přestavba, která je srovnatelná s výstavbou nové budovy, jako například v případě, je-li zachováno pouze průčelí původní budovy. Do oblasti působnosti této směrnice by měly být zahrnuty smlouvy o poskytování služeb týkající se zejména výstavby přístavěb k budovám (například garáž nebo veranda) a oprav a renovace budov v případech, kdy se nejedná o podstatnou přestavbu, jakož i smlouvy týkající se služeb realitního makléře a smlouvy týkající se pronájmu bytových prostor k jiným než obytným účelům.

(27) Dopravní služby zahrnují přepravu cestujících a přepravu zboží. Přeprava cestujících by měla být z oblasti působnosti této směrnice vyňata, neboť je již předmětem jiných právních předpisů Unie nebo předmětem regulace na vnitrostátní úrovni, jak je tomu v případě veřejné dopravy a taxislužeb. Ustanovení této směrnice na ochranu spotřebitelů před nepřiměřenými poplatky za použití prostředků pro placení nebo před skrytými náklady by se však měla vztahovat i na smlouvy týkající se přepravy cestujících. Pokud jde o přepravu zboží a pronájem osobních automobilů, patří-li mezi služby, spotřebitelé by měli požívat prospěchu z ochrany zajišťované touto směrnicí, s výjimkou práva odstoupit od smlouvy.

(28) V zájmu zabránění administrativnímu zatěžování obchodníků se mohou členské státy rozhodnout, že tuto směrnicí nebudou uplatňovat v případě, kdy je mimo obchodní prostory prodáváno zboží nebo služby nízké hodnoty. Peněží prahová hodnota by měla být stanovena na úrovni, která bude dostatečně nízká k tomu, aby vyloučila pouze nákupy poměrně nevýznamné hodnoty. Členské státy by měly mít možnost tuto hodnotu definovat ve svých vnitrostátních právních předpisech za předpokladu, že nebude vyšší než 50 EUR. Pokud

spotřebitel současně uzavírá dvě nebo více souvisejících smluv, měla by být pro uplatnění této prahové hodnoty zohledněna celková cena.

(29) Sociální služby mají velice charakteristické rysy, které se odrážejí v příslušných odvětvových předpisech, z nichž část je stanovena na úrovni Unie a část na úrovni jednotlivých členských států. Sociální služby na jedné straně zahrnují služby pro zvláště znevýhodněné osoby či osoby s nízkým příjmem a dále služby pro osoby a rodiny, které potřebují pomoc při provádění běžných, každodenních úkolů, a na straně druhé zahrnují služby pro všechny osoby, které mají v určité životní fázi zvláštní potřebu pomoci, podpory, ochrany či povzbuzení. K sociálním službám patří mimo jiné služby pro děti a mládež, služby na pomoc rodinám, rodičům samozvitelem a starším osobám a služby pro migrující osoby. Sociální služby zahrnují služby krátkodobé i dlouhodobé péče, například služby poskytované pečovatelskými službami a služby poskytované v pečovatelských zařízeních, domech či jiných formách bydlení s asistenčními službami. Sociální služby nezahrnují pouze ty, které jsou na celostátní, regionální či místní úrovni poskytovány státem, státem pověřenými poskytovateli nebo státem uznávanými charitativními organizacemi, ale rovněž služby poskytované soukromými subjekty. Ustanovení této směrnice nejsou vhodná pro sociální služby, které by tudíž měly být z oblasti její působnosti vyňaty.

(30) Vzhledem ke své technické složitosti, svému významu coby služby obecného zájmu a rozsáhlému veřejnému financování vyžaduje zdravotní péče zvláštní úpravu. Zdravotní péče je ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/24/EU ze dne 9. března 2011 o uplatňování práv pacientů v přeshraniční zdravotní péči [9] definována jako "zdravotní služby poskytované pacientům zdravotnickými pracovníky za účelem vyhodnocení nebo udržení jejich zdravotního stavu nebo jejich uzdravení, včetně předepisování, vydávání a poskytování léčivých přípravků a zdravotnických prostředků". Zdravotnický pracovník je v uvedené směrnici definován jako lékař, zdravotní sestra či ošetřovatel odpovědný za všeobecnou péči, zubní lékař, porodní asistentka nebo farmaceut ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/36/ES ze dne 7. září 2005 o uznávání odborných kvalifikací [10] nebo jiný odborný pracovník provádějící takové činnosti ve zdravotnictví, které jsou vyhrazeny pro regulované povolání ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) směrnice 2005/36/ES, anebo osoba považovaná za zdravotnického pracovníka podle právních předpisů členského státu, v němž je zdravotní péče poskytována. Ustanovení této směrnice nejsou vhodná pro zdravotní péči, která by tudíž měla být z oblasti její působnosti vyňata.

(31) Hazardní hry by měly být z oblasti působnosti této směrnice vyňaty. Hazardní hry jsou takové hry, které vyžadují peněžité vklady, včetně loterií, hazardních her v kasínech a sázkových her. Členským státům by proto mělo být umožněno přijímat jiná, a to i přísnější opatření na ochranu spotřebitelů, pokud jde o tyto činnosti.

(32) Stávající právní předpisy Unie týkající se mimo jiné finančních služeb pro spotřebitele, souborných služeb pro cesty či dočasného užívání ubytovacího zařízení (timeshare) obsahují mnoho pravidel na ochranu

spotřebitele. Z těchto důvodů by se tato směrnice na smlouvy týkající se těchto oblastí neměla vztahovat. Pokud jde o finanční služby, členské státy by měly být nabádány k tomu, aby se při vytváření právních předpisů v oblastech, které nejsou regulovány na úrovni Unie, nechávaly inspirovat stávajícími právními předpisy Unie v této oblasti, aby byly zajištěny stejné podmínky pro všechny spotřebitele a všechny smlouvy týkající se finančních služeb.

(33) Obchodník by měl mít povinnost informovat spotřebitele předem o jakýchkoli podmínkách, na základě nichž spotřebitel platí obchodníkoví zálohu, včetně podmínek, kdy je zablokována určitá částka na kreditní či debetní kartě spotřebitele.

(34) Obchodník by měl spotřebitele jasně a srozumitelně informovat předtím, než bude spotřebitel zavázán smlouvou uzavřenou na dálku nebo smlouvou uzavřenou mimo obchodní prostory, jakoukoliv smlouvou jinou, než je smlouva uzavřená na dálku či mimo obchodní prostory, nebo jinou příslušnou smluvní nabídkou. Při poskytování těchto informací by měl obchodník přihlídnout ke specifickým potřebám spotřebitelů, kteří jsou vzhledem ke svému duševnímu nebo tělesnému postižení, psychologické labilitě, věku či důvěřivosti obzvláště ohroženi způsobem, který může obchodník v rozumné míře předvídat. Přihlížení k těmto specifickým potřebám by však nemělo vést k různé míře ochrany spotřebitele.

(35) Informace, které mají být spotřebiteli obchodníkem poskytnuty, by měly být povinné a neměly by být pozměňovány. Smluvní strany by však měly mít možnost výslovně se dohodnout na změně obsahu smlouvy, kterou posléze uzavřou, například na zajištění dodávky zboží.

(36) V případě smluv uzavřených na dálku po požadavky na informace měly být přípůsoby tak, aby bylo přihlídnuto k technickým omezením určitých médií, například k omezenému počtu znaků na displejích určitých mobilních telefonů nebo k časovému omezení u televizních reklamních šotů. V takových případech by obchodník měl splnit minimální soubor požadavků na informace a odkázat spotřebitele na další zdroj informací, například uvést číslo na bezplatnou telefonní linku nebo hypertextový odkaz na internetové stránky obchodníka, na kterých jsou příslušné informace přímo a snadno dostupné. Pokud jde o požadavek na informování spotřebitele o nákladech spojených s navrácením zboží, které ze své podstaty nemůže být navráceno obvyklou poštovní cestou, bude tento požadavek považován za splněný například tehdy, pokud obchodník určí jednoho přepravce (například stejného přepravce, kterého určil pro dodání zboží) a jednu cenu spojenou s náklady na navrácení zboží. Pokud obchodník nemůže náklady na vrácení zboží přiměřeně vypočítat předem, například protože nenabídne, že sám vrácení zboží zařídí, měl by poskytnout prohlášení o tom, že tyto náklady budou splatné a že mohou být vysoké, přičemž poskytne rozumný odhad maximální výše nákladů, který by se mohl zakládat na vyšší nákladů na dodání zboží spotřebiteli.

(37) Jelikož v případě prodeje na dálku nemá spotřebitel možnost zboží před uzavřením smlouvy vidět, měl by mít právo odstoupit od smlouvy. Spotřebiteli by ze stejného důvodu mělo být povoleno otestovat a prohlédnout si zboží, které koupil, v míře nutné k obeznámení se s

povahou, vlastnostmi a funkčností zboží. Pokud jde o smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory, spotřebitel by vzhledem k potenciálnímu prvku překvapení nebo psychologickému nátlaku měl mít právo od smlouvy odstoupit. Odstoupením od smlouvy by měly zaniknout povinnosti smluvních stran plnit danou smlouvu.

(38) Internetové stránky elektronického obchodu by měly nejpozději na počátku objednávkového procesu jasně a čitelně uvést, zda platí nějaká omezení týkající se dodání zboží a jaké způsoby platby jsou přijímány.

(39) Je důležité zajistit, aby měl spotřebitel v případě smluv uzavíraných na dálku prostřednictvím internetových stránek možnost přečíst si hlavní části smlouvy a plně jim porozumět předtím, než podá svou objednávku. Za tímto účelem by mělo být v této směrnici stanoveno, že tyto části smlouvy mají být zobrazeny v těsné blízkosti potvrzení, které je vyžadováno pro podání objednávky. Je rovněž důležité zajistit, aby byl spotřebitel v takových situacích schopen určit okamžik, od kterého přijímá závazek zaplatit obchodníkovi. Pozornost spotřebitele by proto měla být konkrétně zaměřena prostřednictvím jednoznačné formulace na skutečnost, že podání objednávky s sebou nese závazek zaplatit obchodníkovi.

(40) V současnosti existují rozdíly v délce lhůt pro odstoupení od smlouvy jednak mezi jednotlivými členskými státy a jednak mezi smlouvami uzavřenými na dálku a smlouvami uzavřenými mimo obchodní prostory a tyto rozdíly způsobují právní nejistotu a náklady na dodržení souladu. Na smlouvy uzavřené na dálku a smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory by se měla vztahovat tatož lhůta pro odstoupení od smlouvy. V případě smluv o poskytnutí služeb by lhůta pro odstoupení od smlouvy měla skončit 14 dní ode dne uzavření smlouvy. V případě kupních smluv by lhůta pro odstoupení od smlouvy měla skončit 14 dní ode dne, kdy spotřebitel či třetí strana jiná než přepravce, která byla určena spotřebitelem, získá zboží do fyzického držení, přičemž před získáním zboží do fyzického držení by měl mít spotřebitel možnost uplatnit právo odstoupit od smlouvy. V případě, kdy spotřebitel objedná v rámci jedné objednávky několik druhů zboží, které však jsou dodány samostatně, by lhůta pro odstoupení od smlouvy měla skončit 14 dní ode dne, kdy spotřebitel získá poslední zboží do fyzického držení. Pokud je zboží dodáváno po mnohočetných částech nebo kusech, lhůta pro odstoupení od smlouvy by měla skončit 14 dní ode dne, kdy spotřebitel získá do fyzického držení poslední část nebo kus.

(41) Za účelem zajištění právní jistoty je vhodné, aby se nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71 ze dne 3. června 1971, kterým se určují pravidla pro lhůty, data a termíny [11], použilo i pro výpočet lhůt obsažených v této směrnici. Proto by všechny lhůty obsažené v této směrnici měly být chápány jako lhůty vyjádřené v kalendářních dnech. Je-li pro stanovení lhůty vyjádřené ve dnech rozhodující okamžik, kdy nastala určitá událost nebo kdy byl proveden určitý úkon, pak by den, během něž tato událost nastala nebo tento úkon byl proveden, neměl spadat do dotčené lhůty.

(42) Ustanoveními týkajícími se práva odstoupit od smlouvy by neměly být dotčeny právní a správní předpisy členských států o ukončení nebo nevymahatelnosti

smlouvy ani možnost, aby spotřebitel své smluvní závazky splnil před uplynutím doby stanovené ve smlouvě.

(43) Pokud obchodník spotřebitele před uzavřením smlouvy na dálku nebo mimo obchodní prostory náležitě neinformoval, lhůta pro odstoupení od smlouvy by měla být prodloužena. Za účelem zajištění právní jistoty, pokud jde o lhůtu pro odstoupení od smlouvy, by však mělo být zavedeno omezení v podobě dvanáctiměsíční lhůty.

(44) Z důvodu rozdílu ve způsobu, jakým je uplatňováno právo odstoupit od smlouvy v jednotlivých členských státech, vznikly náklady obchodníkům prodávajícím přes hranice. Zavedení harmonizovaného vzorového formuláře pro odstoupení od smlouvy, který může spotřebitel použít, by mělo zjednodušit proces odstoupení od smlouvy a zaručit právní jistotu. Z těchto důvodů by členské státy neměly pro vzorový formulář platný pro celou Unii stanovovat žádné další požadavky na vzhled týkající se například velikosti písma. Spotřebitel by však měl mít i nadále možnost odstoupit od smlouvy na základě prohlášení formulovaného vlastními slovy za předpokladu, že je toto prohlášení určené obchodníkovi, v němž spotřebitel uvádí svoje rozhodnutí odstoupit od smlouvy, jednoznačně. Dopis, telefonní hovor nebo navrácení zboží spolu s podáním jednoznačného prohlášení by tomuto požadavku mohly vyhovovat, avšak důkazní břemeno ohledně skutečnosti, že odstoupil od smlouvy v časové lhůtě stanovené směrnicí, by měl nést spotřebitel. Je proto v zájmu spotřebitele, aby obchodníka o svém odstoupení od smlouvy informoval prostřednictvím trvalého nosiče.

(45) Jelikož zkušenost ukazuje, že mnozí spotřebitelé a obchodníci dávají přednost komunikaci prostřednictvím internetových stránek obchodníka, měli by mít obchodníci možnost nabídnout spotřebitelům variantu vyplnění formuláře pro odstoupení od smlouvy na internetu. V tomto případě by obchodník měl neprodloužit, například e-mailem, potvrdit jeho přijetí.

(46) V případě odstoupení spotřebitele od smlouvy by měl obchodník vrátit veškeré platby, které obdržel od spotřebitele, včetně plateb pokrývajících náklady obchodníka na dodání zboží spotřebiteli. Vracení platby by nemělo být prováděno prostřednictvím poukazu, ledaže by spotřebitel použil poukaz pro výchozí transakci nebo s použitím poukazu výslovně souhlasil. Pokud spotřebitel výslovně zvolí určitý způsob dodání zboží (například expresní dodání do 24 hodin), přestože obchodník mu nabídl běžný a obecně přijatelný způsob dodání s nižšími náklady na dodání, měl by spotřebitel nést náklady plynoucí z rozdílu mezi cenami za tyto dva způsoby dodání.

(47) Někteří spotřebitelé uplatňují své právo odstoupit od smlouvy poté, co zboží používali v míře vyšší, než je míra nutná k tomu, aby se obeznámili s povahou, vlastnostmi a funkčností zboží. V tomto případě by spotřebitel neměl pozbýt právo odstoupit od smlouvy, měl by však odpovídat za případné snížení hodnoty zboží. Aby se spotřebitel obeznámil s povahou, vlastnostmi a funkčností zboží, měl by s ním nakládat a kontrolovat je jen takovým způsobem, jaký by mu byl umožněn v prodejně. Například oděv by si měl spotřebitel jen vyzkoušet a nesmět by jej nosit. Během lhůty pro odstoupení od smlouvy by proto spotřebitel měl se zbožím náležitě zacházet a kontrolovat jej náležitým způsobem.

Povinnosti spotřebitele v případě odstoupení od smlouvy by ho neměly odradit od využití jeho práva odstoupit od smlouvy.

(48) Spotřebitel by měl mít povinnost odeslat zboží zpět nejpozději do 14 dní poté, co obchodník informoval o svém rozhodnutí odstoupit od smlouvy. Jestliže obchodník nebo spotřebitel závazky spojené s uplatněním práva odstoupit od smlouvy nesplní, měly by být uplatněny sankce stanovené vnitrostátními právními předpisy v souladu s touto směrnicí, jakož i ustanovení smluvního práva.

(49) Z uplatňování práva odstoupit od smlouvy by měly existovat určité výjimky, a to jak v případě smluv uzavřených na dálku, tak i v případě smluv uzavřených mimo obchodní prostory. Uplatňování práva odstoupit od smlouvy by mohlo být nevhodné například vzhledem k povaze určitého zboží či služeb. To se týká například vína, které bylo dodáno až po dlouhé době od uzavření smlouvy spekulativní povahy a jehož cena závisí na kolísání cen na trhu ("vin en primeur"). Uplatňování práva odstoupit od smlouvy by se nemělo vztahovat ani na zboží vyrobené podle požadavků spotřebitele ani na zboží jednoznačně přizpůsobené osobním potřebám, jako jsou záclony šité na míru, ani například na dodávky paliva, což je zboží, které vzhledem k jeho povaze nelze po dodání zpětně oddělit. Uplatňování práva odstoupit od smlouvy by mohlo být nevhodné také v případě určitých služeb, u nichž je na základě uzavření smlouvy vyhrazena určitá kapacita, u které by obchodník v případě uplatnění práva odstoupit od smlouvy mohl mít problémy s jejím naplněním. To by platilo například v případě provádění rezervací v hotelech nebo rezervací týkajících se rekreačních objektů, kulturních nebo sportovních akcí.

(50) Na jedné straně by spotřebitel měl mít možnost využít svého práva odstoupit od smlouvy i v případě, že o poskytnutí služeb požádal před uplynutím lhůty pro odstoupení od smlouvy. Na straně druhé by v případě, že spotřebitel svého práva odstoupit od smlouvy skutečně využije, měl mít obchodník jistotu, že za poskytnutou službu dostane řádně zaplacenou. Výpočet přiměřené částky by se měl zakládat na ceně stanovené ve smlouvě, ledaže by spotřebitel prokázal, že tato celková cena je sama o sobě nepřiměřená, a v takovém případě se výše částky, která by měla být zaplacená, vypočítá na základě tržní hodnoty poskytnuté služby. Tržní hodnota by měla být stanovena srovnáním cen za srovnatelné služby poskytované jinými obchodníky v době uzavření smlouvy. Spotřebitel by tudíž měl o poskytnutí služeb požádat před uplynutím lhůty pro odstoupení od smlouvy, a to tak, že tuto žádost podá výslovně v případě smluv uzavřených na dálku nebo na trvalém nosiči v případě smluv uzavřených mimo obchodní prostory. Obdobně by obchodník měl spotřebiteli na trvalém nosiči poskytnout informace o případné povinnosti zaplatit poměrnou část nákladů za službu, která již byla poskytnuta. V případě smluv, jejichž předmětem jsou zboží i služby, by se na aspekty týkající se zboží měla vztahovat pravidla o vrácení zboží stanovená touto směrnicí a na aspekty týkající se služeb by se měl vztahovat režim kompenzace za služby.

(51) Hlavní problémy, se kterými se spotřebitelé setkávají, a jedním z hlavních zdrojů sporů s obchodníky jsou otázky týkající se dodání zboží, mimo jiné případy, kdy se zboží během přepravy ztratí nebo poškodí, a případy pozdního

nebo neúplného dodání. Je proto vhodné vyjasnit a harmonizovat vnitrostátní pravidla týkající se otázek, kdy by mělo k dodání dojít. Místo a způsob dodání, jakož i pravidla ohledně stanovení podmínek pro převod vlastnictví zboží a ohledně okamžiků, kdy k převodu vlastnictví zboží dochází by měly podléhat i nadále vnitrostátním právním předpisům, a neměly by tudíž být touto směrnicí dotčeny. Pravidla týkající se dodání zboží stanovená touto směrnicí zahrnují možnost, aby spotřebitel umožnil třetí straně, aby jeho jménem zboží získala do fyzického držení nebo pod svou kontrolou. Mělo by se mit za to, že spotřebitel má zboží pod kontrolou, pokud on sám či třetí strana určená spotřebitelem má přístup ke zboží tak, že je může používat jako vlastník, nebo pokud může toto zboží dále prodat (například v okamžiku, kdy obdrží klíče nebo převzeme doklady o vlastnictví).

(52) Pokud jde o kupní smlouvy, dodání zboží může probíhat různým způsobem, buď bez prodlení anebo k pozdějšímu datu. Jestliže se strany nedohodly na konkrétní dodací lhůtě, měl by obchodník dodat zboží co nejdříve, v každém případě nejpozději 30 dní od uzavření smlouvy. V rámci pravidla týkajícího se pozdního dodání by mělo být zohledněno také zboží, které je pro spotřebitele třeba speciálně vyrobit či pořídit a které obchodník nemůže znovu použít, aniž by utrpěl značnou ztrátu. Proto by v této směrnici mělo být stanoveno pravidlo, které by obchodníkovi za určitých okolností umožnilo dodatečně přiměřeně prodloužit dodací lhůtu. Pokud obchodník zboží ve lhůtě dohodnuté se spotřebitelem nedodá, spotřebitel by před ukončením smlouvy měl obchodníka vyzvat, aby zboží dodal v dodatečně přiměřené lhůtě, a měl by být oprávněn ukončit smlouvu, pokud obchodník zboží nedodá ani v uvedené dodatečně prodloužené lhůtě. Toto pravidlo by však nemělo platit v případě, že obchodník v jednoznačném prohlášení zboží odmítá dodat. Dále by nemělo platit za určitých okolností, kdy má dodací lhůta zásadní význam, například v případě svatebních šatů, které je třeba dodat před konáním svatby. Nemělo by platit ani za okolností, kdy spotřebitel informuje obchodníka, že dodání zboží v konkrétní den má zásadní význam. Pro tento účel může spotřebitel použít kontaktní údaje obchodníka poskytnuté v souladu s touto směrnicí. Pokud obchodník nedodá zboží včas, měl by být spotřebitel v těchto konkrétních případech oprávněn smlouvu ukončit okamžitě po uplynutí původně dohodnuté dodací lhůty. Touto směrnicí by neměly být dotčeny vnitrostátní předpisy týkající se způsobu, jakým spotřebitel informuje obchodníka o svém úmyslu ukončit smlouvu.

(53) Kromě práva spotřebitele na ukončení smlouvy v případě, že obchodník nesplnil své závazky ohledně dodání zboží podle této směrnice, může spotřebitel v souladu s příslušnými vnitrostátními právními předpisy využít jiných prostředků nápravy, jako např. poskytnout obchodníkovi dodatečnou lhůtu pro dodání, vymáhat dodržení smlouvy, pozdržet platbu a požadovat náhradu škody.

(54) V souladu s čl. 52 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu [12] by členské státy s ohledem na nutnost podpořit konkurenceschopnost a napomoci využití efektivních platebních nástrojů měly moci obchodníkům zakázat nebo omezit jejich právo požadovat od spotřebitelů poplatky. Obchodníkům by v

každém případě mělo být zakázáno účtovat spotřebitelům za použití konkrétního způsobu platby poplatky, které by převyšovaly náklady na použití daného způsobu platby, které nese obchodník.

(55) Zaslá-li obchodník zboží spotřebiteli, může se stát v případě ztráty nebo poškození zboží předmětem sporu okamžik přechodu rizika. Tato směrnice by proto měla stanovit, že spotřebitel má být chráněn před případným rizikem ztráty nebo poškození zboží, k nimž došlo před tím, než zboží získá do fyzického držení. Spotřebitel by měl být chráněn během přepravy, kterou zajistil nebo provedl obchodník, a to i v případě, že si spotřebitel ze škály možností nabízených obchodníkem zvolil konkrétní způsob dodání zboží. Toto ustanovení by se však nemělo vztahovat na smlouvy, u nichž záleží na rozhodnutí spotřebitele, zda dodávané zboží převezme osobně nebo zda o jeho převzetí požádá dopravce. Pokud jde o okamžik přechodu rizika, mělo by se mít za to, že spotřebitel získal zboží do fyzického držení v okamžiku, kdy je obdržel.

(56) Osoby nebo organizace považované v rámci vnitrostátního práva za ty, které mají oprávněný zájem na ochraně smluvních práv spotřebitelů, by měly mít právo zahájit řízení buď u soudu, nebo u správních orgánů, který má pravomoc rozhodovat o stížnostech nebo dát podnět k příslušnému soudnímu řízení.

(57) Je nutné, aby členské státy stanovily sankce za porušení této směrnice a zajistily jejich vymáhání. Sankce by měly být účinné, přiměřené a odrazující.

(58) Spotřebitel by neměl být zbaven ochrany zaručené touto směrnicí. Pokud je právo rozhodné pro smlouvu právem třetí země, mělo by se použít nařízení (ES) č. 593/2008, aby se určilo, zda má spotřebitel nárok na ochranu poskytovanou touto směrnicí.

(59) Komise by po konzultaci s členskými státy a zainteresovanými stranami měla hledat nejvhodnější způsob, jak zajistit, aby všichni spotřebitelé byli informováni o svých právech v místě prodeje.

(60) Jelikož směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu (směrnice o nekalých obchodních praktikách) [13] zakazuje setrvačný prodej spočívající v nevyžádaném dodání zboží nebo poskytnutí služeb spotřebiteli, ale nestanoví žádný smluvní prostředek nápravy, je třeba v této směrnicí zavést smluvní prostředek nápravy spočívající v tom, že spotřebitel nemusí poskytnout žádnou úhradu za takové nevyžádané dodání či poskytnutí.

(61) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací (Směrnice o soukromí a elektronických komunikacích) [14] již upravuje nevyžádaná sdělení a zajišťuje vysokou úroveň ochrany spotřebitele. Odpovídající ustanovení týkající se téže otázky, která jsou obsažena ve směrnicí 97/7/ES, proto již nejsou zapotřebí.

(62) Je vhodné, aby Komise provedla přezkum této směrnice, pokud budou zjištěny překážky pro vnitřní trh. Komise by ve svém přezkumu měla věnovat zvláštní pozornost možnostem uděleným členskými státy

ponechat v platnosti nebo zavést zvláštní vnitrostátní ustanovení, a to i v určitých oblastech směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách [15] a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží [16]. Uvedený přezkum by mohl vést k návrhu Komise na změnu této směrnice; uvedený návrh by mohl zahrnovat změny jiných právních předpisů týkajících se ochrany spotřebitele, které odrážejí závazek vyplývající ze strategie spotřebitelské politiky Komise, jímž je přezkum stávajícího *acquis* Unie s cílem dosáhnout vysoké společné úrovně ochrany spotřebitele.

(63) Směrnice 93/13/EHS a 1999/44/ES by měly být rozšířeny o požadavek, aby členské státy informovaly Komisi o přijetí zvláštních vnitrostátních ustanovení v určitých oblastech.

(64) Směrnice 85/577/EHS a směrnice 97/7/ES by měly být zrušeny.

(65) Jelikož cíle této směrnice, totiž přispět dosažením vysoké úrovně ochrany spotřebitele k řádnému fungování vnitřního trhu, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jej může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.

(66) Tato směrnice dodržuje základní práva a zachovává zásady uznávané zejména Listinou základních práv Evropské unie.

(67) V souladu s bodem 34 interinstitucionální dohody o zdokonalení tvorby právních předpisů [17] jsou členské státy vybízeny k tomu, aby jak pro sebe, tak i v zájmu Unie sestavily vlastní tabulky, z nichž bude co nejvíce patrné srovnání mezi touto směrnicí a prováděcími opatřeními členských států, a aby tyto tabulky zveřejnily,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

PŘEDMĚT, DEFINICE A OBLAST PŮSOBNOSTI

Článek 1

Předmět

Účelem této směrnice je přispět k řádnému fungování vnitřního trhu dosažením vysoké úrovně ochrany spotřebitele a sblížením určitých aspektů právních a správních předpisů členských států týkajících se smluv uzavíraných mezi spotřebiteli a obchodníky.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

1) "spotřebitelem" fyzická osoba, která ve smlouvách, na které se vztahuje tato směrnice, jedná za účelem, který nelze považovat za její obchodní činnost, podnikání, řemeslo nebo povolání;

2) "obchodníkem" fyzická nebo právnická osoba bez ohledu na to, zda je v soukromém či veřejném vlastnictví, která jedná, i prostřednictvím jiné osoby jednající jejím jménem nebo v jejím zastoupení, za účelem, který lze považovat za její obchodní činnost, podnikání, řemeslo nebo povolání v souvislosti se smlouvami, na které se vztahuje tato směrnice;

3) "zbožím" veškeré hmotné movité předměty, s výjimkou předmětů, které se prodávají na základě výkonu rozhodnutí nebo jiných soudních opatření; za "zboží" ve smyslu této směrnice se považuje také voda, plyn a elektřina, které jsou prodávány v omezeném objemu nebo v určitém množství;

4) "zbožím vyrobeným podle požadavků spotřebitele" zboží, které není prefabrikováno a které je vyrobeno na základě individuálního výběru nebo rozhodnutí spotřebitele;

5) "kupní smlouvou" smlouva, na jejímž základě obchodník převádí vlastnictví zboží spotřebiteli nebo se zavazuje k převodu tohoto vlastnictví a spotřebitel hraří cenu tohoto zboží nebo se zavazuje k její úhradě, včetně smluv majících za předmět zboží i služby;

6) "smlouvou o poskytování služeb" jakákoli smlouva jiná než kupní smlouva, na jejímž základě obchodník poskytuje službu spotřebiteli nebo se zavazuje k jejímu poskytnutí a spotřebitel hraří cenu této služby nebo se zavazuje k její úhradě;

7) "smlouvou uzavřenou na dálku" jakákoli smlouva uzavřená mezi obchodníkem a spotřebitelem v rámci organizovaného systému prodeje či poskytování služeb na dálku bez současné fyzické přítomnosti obchodníka a spotřebitele s výhradním použitím jednoho nebo více prostředků komunikace na dálku až do okamžiku uzavření smlouvy, včetně tohoto okamžiku;

8) "smlouvou uzavřenou mimo obchodní prostory" jakákoli smlouva uzavřená mezi obchodníkem a spotřebitelem, která je:

a) uzavřena za současné fyzické přítomnosti obchodníka a spotřebitele v místě, které není obchodními prostorami obchodníka;

b) pro kterou byla předložena nabídka spotřebitelem za stejných okolností, které stanoví písmeno a);

c) uzavřena v obchodních prostorách obchodníka nebo s použitím prostředků komunikace na dálku bezprostředně po osobním a individuálním oslovení spotřebitele na místě, které není obchodními prostorami obchodníka, za současné fyzické přítomnosti obchodníka a spotřebitele, nebo

d) uzavřena během zájezdu organizovaného obchodníkem za účelem nebo s účinkem propagace a prodeje zboží či služeb spotřebiteli;

9) "obchodními prostorami":

a) veškeré nemovité maloobchodní prostory, kde obchodník trvale provozuje svou činnost, nebo

b) veškeré movité maloobchodní prostory, kde obchodník obvykle provozuje svou činnost;

10) "trvalým nosičem" jakýkoli nástroj, který umožňuje spotřebiteli nebo obchodníkovi ukládat informace určené jemu osobně, a to způsobem vhodným pro jejich budoucí použití, po dobu přiměřenou jejich účelu, a který umožňuje reprodukci uložených informací v nezměněném stavu;

11) "digitálním obsahem" data, která jsou vytvořena a dodána v digitální podobě;

12) "finanční službou" jakákoli služba bankovní, úvěrové, pojistné, osobní důchodové, investiční nebo platební povahy;

13) "veřejnou dražbou" způsob prodeje, kdy obchodník nabízí zboží nebo služby spotřebitelům, kteří se dražby osobně účastní nebo je jim dána možnost se jí osobně účastnit, prostřednictvím průhledného konkurenčního aukčního prodeje prováděného dražitelem, a kdy vydražitel je povinen toto zboží nebo služby zakoupit;

14) "obchodní zárukou" jakýkoli závazek obchodníka nebo výrobce (dále jen "poskytovatel záruky") vůči spotřebiteli přesahující jeho záruční povinnost vyplývající ze zákona a spočívající v tom, že mu vrátí zaplacenou cenu nebo že zboží vymění, opraví nebo zařídí jeho servis, pokud zboží neodpovídá údajům nebo jakékoli jiné okolnosti uvedené v záručním listě, která se netýká splnění zákonných podmínek, nebo v příslušné reklamě dostupné v době uzavření smlouvy nebo před jejím uzavřením;

15) "doplňkovou smlouvou" smlouva, na základě níž získává spotřebitel zboží nebo služby, které souvisejí se smlouvou uzavřenou na dálku nebo smlouvou uzavřenou mimo obchodní prostory, a toto zboží nebo služby jsou poskytovány obchodníkem nebo třetí stranou na základě ujednání mezi uvedenou třetí stranou a obchodníkem.

Článek 3

Oblast působnosti

1. Tato směrnice se použije za podmínek a v rozsahu uvedeném v jejích ustanoveních na smlouvy uzavírané mezi obchodníky a spotřebiteli. Vztahuje se také na smlouvy týkající se dodávek vody, plynu, elektřiny nebo tepla z dálkového vytápění, též zajišťovaných veřejnými poskytovateli, v rozsahu, ve kterém jsou tyto komodity poskytovány na smluvním základě.

2. Pokud je ustanovení této směrnice v rozporu s ustanovením jiného právního předpisu Unie, který upravuje zvláštní odvětví, ustanovení tohoto jiného právního předpisu Unie se upřednostní a použije se na uvedená zvláštní odvětví.

3. Tato směrnice se nevztahuje na smlouvy:

a) týkající se sociálních služeb, včetně oblasti sociálního bydlení, péče o děti a podpory rodin a osob, které se trvale nebo dočasně nacházejí v nouzové situaci, a to včetně dlouhodobé péče;

b) týkající se zdravotní péče ve smyslu čl. 3 písm. a) směrnice 2011/24/EU bez ohledu na to, zda je poskytována ve zdravotnických zařízeních či nikoli;

c) týkající se hazardních her, které zahrnují sázení penězítých částek, včetně loterií, hazardních her v kasinech a sázkových her;

d) týkající se finančních služeb;

e) týkající se vzniku, nabytí či převodu nemovitého majetku nebo práv k němu;

f) týkající se výstavby nových budov, podstatně přestavby stávajících budov a nájmu bytových prostor pro obytné účely;

g) náležející do oblasti působnosti směrnice Rady 90/314/EHS ze dne 13. června 1990 o souborných službách pro cesty, pobyty a zájezdy [18];

h) náležející do oblasti působnosti směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/122/ES ze dne 14. ledna 2009 o ochraně spotřebitele ve vztahu k některým aspektům smluv o dočasném užívání ubytovacího zařízení (timeshare), o dlouhodobých rekreačních produktech, o dalším prodeji a o výměně [19];

i) jež jsou podle právních předpisů členských států uzavírány za spoluúčasti státního úředníka, který musí být ze zákona nezávislý a nestranný a musí prostřednictvím vyčerpávajícího právního prohlášení zajistit, že spotřebitel smlouvu uzavírá výhradně po zralé úvaze a s vědomím jejího právního dosahu;

j) týkající se dodávek potravin, nápojů nebo jiného zboží, které je určeno pro běžnou spotřebu v domácnosti a které obchodník fyzicky doručuje spotřebiteli domů, do místa jeho bydliště nebo na jeho pracoviště formou častých a pravidelných dodávek;

k) týkající se služeb v oblasti přepravy cestujících, s výjimkou čl. 8 odst. 2 a článků 19 a 22;

l) uzavřené při použití prodejních automatů nebo automatizovaných obchodních prostor;

m) uzavřené s provozovatelem v odvětví telekomunikací prostřednictvím veřejných telefonních automatů za účelem jejich využívání nebo za účelem využívání pouze jednoho připojení spotřebitele pomocí telefonu, internetu nebo faxu.

4. Členské státy se mohou rozhodnout, že tuto směrnici nepoužijí pro smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory, u nichž platba učiněná spotřebitelem nepřesahuje částku 50 EUR, ani že neopouštějí v platnosti či nezavedou odpovídající vnitrostátní ustanovení v případě těchto smluv. Členské státy mohou ve svých vnitrostátních právních předpisech stanovit nižší hodnotu této částky.

5. Touto směrnicí není dotčeno obecné smluvní právo jednotlivých států, například pravidla týkající se platnosti,

sestavení nebo účinku smluv, pokud tyto aspekty obecného smluvního práva nejsou upraveny touto směrnicí.

6. Tato směrnice nebrání obchodníkům v tom, aby nabízeli spotřebitelům smluvní podmínky, které přesahují rámec ochrany poskytované touto směrnicí.

Článek 4

Úroveň harmonizace

Členské státy nesmí v rámci svého vnitrostátního práva ponechat v platnosti ani zavádět ustanovení odchylná od ustanovení této směrnice, včetně více či méně přísných ustanovení za účelem zajištění odlišné úrovně ochrany spotřebitele, pokud není v této směrnicí stanoveno jinak.

KAPITOLA II

INFORMACE PRO SPOTŘEBITELE V PŘÍPADĚ SMLUV JINÝCH NEŽ SMLUV UZAVŘENÝCH NA DÁLKU ČI SMLUV UZAVŘENÝCH MIMO OBCHODNÍ PROSTORY

Článek 5

Požadavky na informace o smlouvách jiných než jsou smlouvy uzavřené na dálku či smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory

1. Před tím, než je spotřebitel vázán jakoukoliv smlouvou jinou než smlouvou uzavřenou na dálku nebo smlouvou uzavřenou mimo obchodní prostory či odpovídající smluvní nabídkou, poskytne obchodník spotřebiteli jasným a srozumitelným způsobem tyto informace, pokud již tyto informace nejsou patrné ze souvislosti:

a) hlavní vlastnosti zboží nebo služeb v rozsahu odpovídajícím danému nosiči a zboží či službám;

b) totožnost obchodníka, například jeho obchodní název, zeměpisnou adresu, na níž je usazen, a jeho telefonní číslo;

c) celkovou cenu zboží nebo služeb včetně daní, nebo pokud z povahy zboží nebo služeb vyplývá, že cenu nelze rozumně stanovit předem, způsob jejího výpočtu a případně i veškeré další poplatky za dopravu, dodání nebo poštovné, nebo pokud tyto poplatky nelze rozumně stanovit předem, skutečnost, že k ceně mohou být účtovány takové dodatečné poplatky;

d) případné podmínky platby, dodání a plnění, lhůtu, do níž se obchodník zavazuje dodat zboží nebo poskytnout službu, a obchodníkovy podmínky vyřizování reklamací a stížností;

e) kromě připomenutí existence zákonné záruky za soulad zboží se smlouvou i existenci a podmínky případného poprodejního servisu a obchodních záruk;

f) případné dobu platnosti smlouvy, nebo je-li smlouva uzavřena na dobu neurčitou nebo automaticky obnovována, podmínky ukončení smlouvy;

g) případné funkčnost digitálního obsahu, včetně příslušných technických ochranných opatření;

h) případně informace o jakékoli příslušné interoperabilitě digitálního obsahu s hardwarem a softwarem, které jsou obchodníkovi známy nebo o nichž lze rozumně očekávat, že by mu měly být známy.

2. Odstavec 1 se uplatní také na smlouvy týkající se dodávek vody, plynu nebo elektřiny, které nejsou prodávány v omezeném objemu nebo ve stanoveném množství, tepla z dálkového vytápění a digitálního obsahu, který není poskytnut na hmotném nosiči.

3. Členské státy nemají povinnost uplatňovat odstavec 1 na smlouvy, které zahrnují běžné transakce a které jsou plněny bezprostředně po okamžiku jejich uzavření.

4. Členské státy mohou přijmout nebo ponechat v platnosti dodatečné požadavky na informace poskytované před uzavřením smluv, na které se vztahuje tento článek.

KAPITOLA III

INFORMACE PRO SPOTŘEBITELE A PRÁVO ODSTOUPIT OD SMLOUVY V PŘÍPADĚ SMLUV UZAVŘENÝCH NA DÁLKU A SMLUV UZAVŘENÝCH MIMO OBCHODNÍ PROSTORY

Článek 6

Požadavky na informace v případě smluv uzavřených na dálku a smluv uzavřených mimo obchodní prostory

1. Před tím, než je spotřebitel vázán smlouvou uzavřenou na dálku nebo smlouvou uzavřenou mimo obchodní prostory či odpovídající smluvní nabídkou, poskytne obchodník spotřebiteli jasným a srozumitelným způsobem tyto informace:

a) hlavní vlastnosti zboží nebo služeb v rozsahu odpovídajícím danému nosiči a zboží či službám;

b) totožnost obchodníka, například jeho obchodní jméno;

c) zeměpisnou adresu, na níž je obchodník usazen, a jeho telefonní číslo, číslo faxu a e-mailovou adresu, pokud existují, které spotřebiteli umožňují urychleně obchodníka kontaktovat a efektivně s ním komunikovat, a případně adresu a totožnost obchodníka, v jehož zastoupení jedná;

d) zeměpisnou adresu místa podnikání obchodníka, pokud se liší od adresy poskytnuté v souladu s písmenem c), a případně zeměpisnou adresu obchodníka, v jehož zastoupení jedná, na kterou může spotřebitel zaslat případné stížnosti;

e) celkovou cenu včetně daní, nebo pokud z povahy zboží či služby vyplývá, že cenu nelze rozumně stanovit předem, způsob jejího výpočtu a případně i veškeré další poplatky za dopravu, dodání nebo poštovné a jakékoliv další náklady, nebo pokud tyto poplatky nelze rozumně stanovit předem, skutečnost, že k ceně mohou být účtovány takové dodatečné poplatky. V případě smlouvy s platností na dobu neurčitou nebo smlouvy obsahující předplatné zahrnuje cena celkové náklady za jedno zúčtovací období. Pokud takové smlouvy stanoví pevnou sazbu, obsahuje celková cena také celkové měsíční náklady. Pokud celkové náklady nelze rozumně stanovit předem, musí být určen způsob výpočtu ceny;

f) náklady na prostředky komunikace na dálku použité pro uzavření smlouvy, pokud se liší od základní sazby;

g) podmínky platby, dodání a plnění, lhůtu, do níž se obchodník zavazuje dodat zboží nebo poskytnout službu, a případně obchodníkovy podmínky vyřizování reklamací a stížností;

h) pokud lze využít práva odstoupit od smlouvy, pak podmínky, lhůtu a postupy pro uplatnění tohoto práva v souladu s čl. 11 odst. 1, jakož i vzorový formulář pro odstoupení od smlouvy uvedený v části B přílohy I;

i) případně skutečnost, že v případě odstoupení od smlouvy ponese spotřebitel náklady spojené s navrácením zboží a v případě smluv uzavřených na dálku náklady za navrácení zboží, jestliže toto zboží ze své podstaty nemůže být navraceno obvyklou poštovní cestou;

j) skutečnost, že v případě uplatnění práva odstoupit od smlouvy po předložení žádosti podle čl. 7 odst. 3 nebo čl. 8 odst. 8 je spotřebitel povinen uhradit obchodníkovi přiměřené náklady v souladu s čl. 14 odst. 3;

k) pokud v souladu s článkem 16 není poskytnuto právo odstoupit od smlouvy, informaci, že spotřebitel nebude moci tohoto práva využít, nebo případně informaci, za jakých okolností spotřebitel své právo odstoupit ztrácí;

l) připomenutí existence zákonné záruky za soulad zboží se smlouvou;

m) případně existenci a podmínky poprodejní asistenční služby pro zákazníky, poprodejních služeb a obchodních záruk;

n) případně existenci příslušných kodexů chování ve smyslu čl. 2 písm. f) směrnice 2005/29/ES a způsob jakým lze obdržet jejich kopii;

o) případně dobu platnosti smlouvy, nebo je-li smlouva uzavřena na dobu neurčitou nebo automaticky obnovována, podmínky ukončení smlouvy;

p) případně minimální dobu trvání závazků spotřebitele vyplývajících ze smlouvy;

q) případně existenci záloh nebo jiných finančních záruk, které musí spotřebitel na žádost obchodníka zaplatit nebo poskytnout, a podmínky, které se na ně vztahují.

r) případně funkčnost digitálního obsahu, včetně příslušných technických ochranných opatření;

s) případně informace o jakékoli příslušné interoperabilitě digitálního obsahu s hardwarem a softwarem, které jsou obchodníkovi známy nebo o nichž lze rozumně očekávat, že by mu měly být známy;

t) případně možnost přístupu k mechanismu mimosoudního urovnávání stížností a prostředků nápravy, který se na obchodníka vztahuje, a způsob přístupu k tomuto mechanismu.

2. Odstavec 1 se uplatní také na smlouvy týkající se dodávek vody, plynu nebo elektřiny, které nejsou

prodávány v omezeném objemu nebo ve stanoveném množství, tepla z dálkového vytápění a digitálního obsahu, který není poskytnut na hmotném nosiči.

3. V případě veřejné dražby mohou být informace uvedené v odst. 1 písm. b), c) a d) nahrazeny odpovídajícími podrobnostmi pro dražitele.

4. Informace uvedené v odst. 1 písm. h), i) a j) mohou být poskytnuty prostřednictvím vzorového poučení o odstoupení od smlouvy uvedeného v části A přílohy I. Pokud obchodník poskytl spotřebiteli toto poučení se správně vyplněnými údaji, splnil informační požadavky uvedené v odst. 1 písm. h), i) a j).

5. Informace uvedené v odstavci 1 tvoří nedílnou součást smlouvy uzavřené na dálku nebo smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory a bez výslovného souhlasu smluvních stran je nelze měnit.

6. Jestliže obchodník nesplnil požadavky na poskytnutí informací o dalších poplatcích či nákladech podle odst. 1 písm. e), nebo o nákladech spojených s navrácením zboží podle odst. 1 písm. i), spotřebitel tyto dodatečné poplatky či náklady nehradí.

7. členské státy mohou ve svých vnitrostátních právních předpisech ponechat v platnosti nebo zavést jazykové požadavky týkající se smluvních informací s cílem zajistit, aby tyto informace byly pro spotřebitele snadno srozumitelné.

8. Požadavky na informace stanovené v této směrnici doplňují požadavky na informace obsažené ve směrnici 2006/123/ES a ve směrnici 2000/31/ES a nebrání členským státům ve stanovení dodatečných požadavků na informace v souladu s uvedenými směrnici.

Aniž je dotčen první pododstavec, pokud je některé ustanovení směrnice 2006/123/ES nebo směrnice 2000/31/ES týkající se obsahu informací a způsobu jejich poskytování v rozporu s ustanoveními této směrnice, má přednost ustanovení této směrnice.

9. Důkazní břemeno ohledně plnění požadavků na informace uvedených v této kapitole nese obchodník.

Článek 7

Formální požadavky na smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory

1. V případě smluv uzavřených mimo obchodní prostory poskytne obchodník spotřebiteli informace stanovené v čl. 6 odst. 1 v papírové podobě, nebo pokud s tím spotřebitel souhlasí, na jiném trvalém nosiči. Tyto informace musí být čitelné a zformulované jasným a srozumitelným jazykem.

2. Obchodník poskytne spotřebiteli kopii podepsané smlouvy nebo potvrzení o uzavření smlouvy v papírové podobě, nebo pokud s tím spotřebitel souhlasí, na jiném trvalém nosiči, případně včetně potvrzení o předchozím výslovném souhlasu spotřebitele a o seznámení se s podmínkami v souladu s čl. 16 písm. m).

3. Pokud si spotřebitel přeje, aby poskytování služeb nebo dodávka vody, plynu nebo elektřiny, které nejsou

prodávány v omezeném objemu nebo ve stanoveném množství, či tepla z dálkového vytápění začaly během lhůty pro odstoupení od smlouvy stanovené v čl. 9 odst. 2, obchodník požádá spotřebitele, aby podal výslovnou žádost na trvalém nosiči.

4. V případě smluv uzavřených mimo obchodní prostory, v jejichž rámci spotřebitel výslovně požádal obchodníka o poskytnutí služeb za účelem provedení opravy nebo údržby a obchodník i spotřebitel okamžitě plní své smluvní závazky a platba, kterou má spotřebitel provést, nepřesahuje 200 EUR:

a) obchodník poskytne spotřebiteli informace uvedené v čl. 6 odst. 1 písm. b) a c) a informace o ceně nebo o způsobu jejího výpočtu společně s odhadem celkové ceny v papírové podobě, nebo pokud s tím spotřebitel souhlasí, na jiném trvalém nosiči; obchodník poskytne informace uvedené v čl. 6 odst. 1 písm. a), h) a k), avšak nemusí je poskytnout v papírové podobě nebo na jiném trvalém nosiči, pokud s tím spotřebitel výslovně souhlasí;

b) potvrzení o uzavření smlouvy vydané v souladu s odstavcem 2 tohoto článku obsahuje informace uvedené v čl. 6 odst. 1.

Členské státy se mohou rozhodnout, že tento odstavec neuplatní.

5. V souvislosti s plněním informačních povinností stanovaných v této směrnici členské státy neukládají žádné další formální požadavky na informace poskytované před uzavřením smlouvy.

Článek 8

Formální požadavky na smlouvy uzavřené na dálku

1. V případě smluv uzavřených na dálku poskytne obchodník spotřebiteli informace stanovené v čl. 6 odst. 1 nebo mu je zpřístupní způsobem odpovídajícím použitému prostředku komunikace na dálku, a to jasným a srozumitelným jazykem. Jsou-li tyto informace poskytnuty na trvalém nosiči, musí být čitelné.

2. Pokud smlouva uzavírána na dálku elektronickými prostředky zavazuje spotřebitele k zaplacení, upozorní obchodník spotřebitele jasným a výrazným způsobem a bezprostředně před tím, než spotřebitel učiní objednávku, na informace uvedené v čl. 6 odst. 1 písm. a), e), o) a p).

Obchodník zajistí, aby spotřebitel při učinění objednávky výslovně vzal na vědomí, že si je vědom toho, že se objednávkou zavazuje k zaplacení. Pokud je objednávka činěna kliknutím na tlačítko nebo podobnou funkci, musí být toto tlačítko či podobná funkce snadno čitelným způsobem označeny "objedávka zavazující k platbě" nebo jinou odpovídající a jednoznačnou formulací, která upozorní na skutečnost, že podáním objednávky vzniká povinnost zaplatit obchodníkovi. Nedodrží-li obchodník ustanovení tohoto pododstavce, není spotřebitel smlouvou nebo objednávkou vázán.

3. Internetové stránky elektronického obchodu musí nejpozději na počátku objednávkového procesu jasně a čitelně uvést, zda platí nějaká omezení pro dodání zboží a jaké způsoby platby jsou přijímány.

4. Pokud se smlouva uzavírá prostřednictvím nosiče, který poskytuje jen omezený prostor nebo čas pro uvedení informací, obchodník na tomto konkrétním nosiči před uzavřením takové smlouvy uvede přinejmenším předšluněné informace o hlavních znacích zboží nebo služby, svou totožnost, celkovou cenu, informace o právu odstoupit od smlouvy a době platnosti smlouvy a v případě smlouvy na dobu neurčitou podmínky ukončení smlouvy podle čl. 6 odst. 1 písm. a), b), e), h) a o). Ostatní informace podle čl. 6 odst. 1 poskytne obchodník spotřebiteli vhodným způsobem v souladu s odstavcem 1 tohoto článku.

5. Aniž je dotčen odstavec 4, jestliže obchodník spotřebiteli telefonuje za účelem uzavření smlouvy na dálku, sdělí spotřebiteli na začátku hovoru svou totožnost, případně totožnost osoby, v jejímž zastoupení telefonuje, a obchodní účel hovoru.

6. V případě, že se smlouva uzavírá na dálku po telefonu, mohou členské státy stanovit, že obchodník musí spotřebiteli nabídku potvrdit a že spotřebitel začne být nabídkou vázán až po jejím podpisu nebo po odeslání svého písemného souhlasu. Dále mohou stanovit, že toto potvrzení musí být doručeno na trvalém nosiči.

7. Obchodník poskytne spotřebiteli potvrzení o uzavření smlouvy na trvalém nosiči v přiměřené lhůtě po uzavření smlouvy uzavírané na dálku, a nepozději v okamžiku dodání zboží nebo před tím, než začne plnění služby. Toto potvrzení zahrnuje:

a) veškeré informace uvedené v čl. 6 odst. 1, pokud obchodník tyto informace spotřebiteli neposkytl na trvalém nosiči již před uzavřením smlouvy uzavírané na dálku, a

b) případně potvrzení o předchozím výslovném souhlasu spotřebitele a o seznámení se s podmínkami v souladu s čl. 16 odst. 1 písm. m).

8. Pokud si spotřebitel přeje, aby poskytování služeb nebo dodávka vody, plynu nebo elektřiny, které nejsou prodávány v omezeném objemu nebo ve stanoveném množství, či tepla z dálkového vytápění začaly během lhůty pro odstoupení od smlouvy stanovené v čl. 9 odst. 2, obchodník požádá spotřebitele, aby podal výslovnou žádost.

9. Tímto článkem nejsou dotčena ustanovení o uzavírání elektronických smluv a podávání elektronických objednávek uvedená v článcích 9 a 11 směrnice 2000/31/ES.

10. V souvislosti s plněním informačních povinností stanovených v této směrnici členské státy neukládají žádné další formální požadavky na informace poskytované před uzavřením smlouvy.

Článek 9

Právo odstoupit od smlouvy

1. S výhradou výjimek uvedených v článku 16 je spotřebiteli poskytnuta lhůta 14 dnů pro odstoupení od smlouvy uzavřené na dálku nebo smlouvy uzavřené mimo

obchodní prostory bez uvedení důvodu a bez vzniku jiných nákladů než těch, které jsou uvedeny v čl. 13 odst. 2 a článku 14.

2. Aniž je dotčen článek 10, lhůta pro odstoupení od smlouvy uvedená v odstavci 1 tohoto článku končí po uplynutí 14 dnů:

a) v případě smluv o poskytování služeb ode dne uzavření smlouvy;

b) v případě kupních smluv ode dne, kdy spotřebitel nebo jím určená třetí strana (jiná než dopravce) získá zboží do fyzického držení nebo;

i) v případě, že spotřebitel objedná v rámci jedné objednávky několik druhů zboží, které je však dodáváno samostatně, ode dne, kdy spotřebitel nebo jím určená třetí strana (jiná než dopravce) získá do fyzického držení poslední zboží,

ii) v případě dodávky zboží sestávajícího z několika položek nebo částí ode dne, kdy spotřebitel nebo jím určená třetí strana (jiná než dopravce) získá do fyzického držení poslední položku nebo část,

iii) v případě smluv o pravidelné dodávce zboží po stanovenou dobu ode dne, kdy spotřebitel nebo jím určená třetí strana (jiná než dopravce) získá do fyzického držení první zboží;

c) v případě smluv týkajících se dodávek vody, plynu nebo elektřiny, pokud nejsou prodávány v omezeném objemu nebo ve stanoveném množství, tepla z dálkového vytápění nebo digitálního obsahu, který není poskytnut na hmotném nosiči, ode dne, kdy byla uzavřena smlouva.

3. Členské státy nebrání smluvním stranám v plnění jejich smluvních závazků během lhůty pro odstoupení od smlouvy. V případě smluv uzavřených mimo obchodní prostory však mohou členské státy ponechat v platnosti stávající vnitrostátní právní předpisy, které obchodníkovi zabráňují od spotřebitele inkasovat platbu během daného období po uzavření smlouvy.

Článek 10

Opomenutí informací o právu odstoupit od smlouvy

1. Pokud obchodník neposkytl spotřebiteli informace o právu odstoupit od smlouvy, jak vyžaduje čl. 6 odst. 1 písm. h), uplyne lhůta pro odstoupení od smlouvy 12 měsíců od uplynutí původní lhůty pro odstoupení od smlouvy stanovené v souladu s čl. 9 odst. 2.

2. Pokud obchodník poskytl spotřebiteli informace podle odstavce 1 tohoto článku do 12 měsíců ode dne uvedeného v čl. 9 odst. 2, uplyne lhůta pro odstoupení od smlouvy 14 dnů ode dne, kdy spotřebitel tyto informace obdrží.

Článek 11

Uplatnění práva odstoupit od smlouvy

1. Spotřebitel před uplynutím lhůty pro odstoupení od smlouvy informuje obchodníka o svém rozhodnutí

odstoupit od smlouvy. K tomuto účelu může spotřebitel buď:

a) použít vzorový formulář pro odstoupení od smlouvy, který je uveden v části B přílohy I, nebo

b) učinit jakékoli jiné jednoznačné prohlášení o svém rozhodnutí odstoupit od smlouvy.

Členské státy nestanoví žádné jiné formální požadavky na vzorový formulář pro odstoupení od smlouvy než požadavky stanovené v části B přílohy I.

2. Spotřebitel uplatnil právo odstoupit od smlouvy ve lhůtě uvedené v čl. 9 odst. 2 a v článku 10, pokud před uplynutím této lhůty odeslal sdělení o uplatnění svého práva odstoupit od smlouvy.

3. Kromě možností uvedených v odstavci 1 může obchodník nabídnout spotřebiteli i možnost elektronicky vyplnit a odeslat buď vzorový formulář pro odstoupení od smlouvy uvedený v části I přílohy B, nebo jakékoli jiné jednoznačné prohlášení nacházející se na internetových stránkách obchodníka. V těchto případech obchodník neprodleně zašle spotřebiteli na trvalém nosiči potvrzení o přijetí tohoto oznámení o odstoupení od smlouvy.

4. Důkazní břemeno ohledně uplatnění práva odstoupit od smlouvy v souladu s tímto článkem nese spotřebitel.

Článek 12

Účinky odstoupení od smlouvy

Uplatněním práva odstoupit od smlouvy jsou ukončeny závazky stran, pokud jde o:

a) plnění smlouvy uzavřené na dálku nebo smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory, nebo

b) uzavření smlouvy na dálku nebo smlouvy mimo obchodní prostory v případech, kdy spotřebitel učinil nabídku.

Článek 13

Závazky obchodníka v případě odstoupení od smlouvy

1. Obchodník vrátí veškeré platby, které obdržel od spotřebitele, případně včetně nákladů na dodání, bez zbytečné prodlevy, a v každém případě nejpozději do čtrnácti dnů ode dne, kdy byl informován o rozhodnutí spotřebitele odstoupit od smlouvy v souladu s článkem 11.

Obchodník použije k vrácení plateb uvedených v prvním pododstavci stejný platební prostředek jako spotřebitel při provedení počáteční transakce, s výjimkou případů, kdy spotřebitel výslovně souhlasil s jiným způsobem vrácení plateb, a za předpokladu, že spotřebiteli tím nevzniknou žádné další poplatky.

2. Aniž je dotčen odstavce 1, obchodník není povinen uhradit dodatečné náklady související s dodáním, pokud spotřebitel výslovně zvolil jiný než nejlevnější způsob standardního dodání, které obchodník nabízí.

3. Pokud obchodník nenabídl, že zboží osobně vyzvedne, může v případě kupních smluv s vrácením plateb počkat do té doby, než zboží obdrží nebo než spotřebitel prokáže, že zboží odeslal zpět, podle toho, co nastane dříve.

Článek 14

Závazky spotřebitele v případě odstoupení od smlouvy

1. Spotřebitel zašle zboží zpět nebo je předá obchodníkovi či osobě obchodníkem pověřené k jeho převzetí bez zbytečné prodlevy, nejpozději však do čtrnácti dnů ode dne, kdy obchodníkovi sdělil v souladu s článkem 11 své rozhodnutí od smlouvy odstoupit, pokud mu obchodník nenabídl, že si zboží sám vyzvedne. Lhůta se považuje za dodržanou, pokud spotřebitel zašle zboží zpět před uplynutím 14 dnů.

Spotřebitel nese pouze přímé náklady na vrácení zboží, ledaže obchodník souhlasil s jejich převzetím nebo neinformoval spotřebitele o tom, že je nese spotřebitel sám.

V případě smluv uzavřených mimo obchodní prostory, kdy zboží bylo doručeno spotřebiteli domů v době uzavření smlouvy, vyzvedne obchodník zboží na své náklady, pokud povaha zboží obvykle neumožňuje odeslat je zpět poštou.

2. Spotřebitel odpovídá pouze za případné snížení hodnoty zboží v důsledku nakládání s tímto zbožím jiným způsobem, než je nutné k tomu, aby se obeznámil s povahou, vlastnostmi a funkčností zboží. Spotřebitel není v žádném případě odpovědný za případné snížení hodnoty zboží, pokud obchodník neposkytl informace o právu odstoupit od smlouvy podle čl. 6 odst. 1 písm. h).

3. Pokud spotřebitel uplatní právo odstoupit od smlouvy po předložení žádosti podle čl. 7 odst. 3 nebo čl. 8 odst. 8, zaplatí obchodníkovi částku úměrnou rozsahu služeb poskytnutých do doby, kdy spotřebitel informoval obchodníka o uplatnění práva odstoupit od smlouvy, a to v porovnání s celkovým rozsahem smlouvy. Úměrná částka, kterou má spotřebitel zaplatit obchodníkovi, se vypočítá na základě celkové ceny dohodnuté ve smlouvě. Je-li celková cena nepřiměřeně vysoká, úměrná částka se vypočítá na základě tržní hodnoty dodaného zboží nebo poskytnuté služby.

4. Spotřebitel nenesé žádné náklady na:

a) poskytování služeb nebo dodávky vody, plynu nebo elektřiny, které nejsou prodávány v omezeném objemu nebo ve stanoveném množství, či tepla z dálkového vytápění, provedené zcela nebo částečně během lhůty pro odstoupení od smlouvy, pokud

i) obchodník neposkytl informace podle čl. 6 odst. 1 písm. h) nebo j) nebo

ii) spotřebitel výslovně nepožádal o to, aby služby začaly být poskytovány během lhůty pro odstoupení od smlouvy v souladu s čl. 7 odst. 3 a čl. 8 odst. 8, nebo

b) plně nebo částečně dodání digitálního obsahu, který není poskytnut na hmotném nosiči, pokud

i) spotřebitel nedal předchozí výslovný souhlas k zahájení jeho dodávek před uplynutím čtrnáctidenní lhůty uvedené v článku 9 nebo

ii) spotřebitel nechal na vědomí, že poskytnutím souhlasu ztrácí své právo odstoupit od smlouvy nebo

iii) obchodník neposkytl potvrzení podle čl. 7 odst. 2 nebo čl. 8 odst. 7.

5. Není-li v čl. 13 odst. 2 a v tomto článku stanoveno jinak, nenese spotřebitel žádnou odpovědnost v důsledku využití svého práva odstoupit od smlouvy.

Článek 15

Účinky uplatnění práva odstoupit od smlouvy v případě doplňkových smluv

1. Aniž je dotčen článek 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. dubna 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru [20], jestliže spotřebitel uplatní své právo odstoupit od smlouvy uzavřené na dálku nebo smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory v souladu s články 9 až 14 této směrnice, jsou veškeré související smlouvy automaticky ukončeny bez jakýchkoli jiných nákladů pro spotřebitele, než jsou náklady stanovené v čl. 13 odst. 2 a v článku 14 této směrnice.

2. Členské státy stanoví podrobná pravidla pro ukončení těchto smluv.

Článek 16

Výjimky z práva odstoupit od smlouvy

Členské státy nestanoví právo odstoupit od smlouvy vymezené v člancích 9 až 15 v případě smluv uzavřených na dálku a smluv uzavřených mimo obchodní prostory, pokud jde o:

a) smlouvy o službách poté, co tyto služby byly v plném rozsahu poskytnuty, přičemž plnění těchto smluv začalo s předchozím výslovným souhlasem spotřebitele a s jeho vědomím, že jakmile obchodník své závazky ze smlouvy zcela splní, ztratí své právo odstoupit od smlouvy;

b) dodání zboží nebo poskytnutí služeb, jejichž cena závisí na kolísání cen na finančním trhu, které obchodník nemůže ovlivnit a k němuž může dojít během lhůty pro odstoupení od smlouvy;

c) dodání zboží vyrobeného podle požadavků spotřebitele nebo zboží přizpůsobeného osobním potřebám;

d) dodání zboží, které snadno podléhá zkáze nebo má krátkou dobu spotřeby;

e) dodání zboží v uzavřeném obalu, které není možné vrátit z důvodu ochrany zdraví nebo z hygienických důvodů a které spotřebitel z tohoto obalu vyňal;

f) dodání zboží, které je po doručení vzhledem ke své povaze neoddělitelně smícháno s jinými předměty;

g) dodání alkoholických nápojů, jejichž cena byla sjednána v době uzavření kupní smlouvy, jež mohou být dodány až po uplynutí třiceti dnů a jejichž skutečná cena závisí na kolísání cen na trhu, které obchodník nemůže ovlivnit;

h) smlouvy, u nichž spotřebitel výslovně požádal obchodníka o to, aby jej navštívil za účelem provedení nezbytné opravy nebo údržby. Pokud při příležitosti takovéto návštěvy obchodník poskytne navíc jiné služby než ty, které si zákazník výslovně vyžádal, nebo dodá navíc jiné zboží než náhradní díly nutné k provedení údržby nebo oprav, má spotřebitel právo od smlouvy na tyto dodatečné služby nebo zboží odstoupit;

i) dodání audiozáznamů nebo videozáznamů či počítačových programů v originálních obalech, které byly spotřebitelem porušeny;

j) dodání novin, periodik nebo časopisů, s výjimkou smluv o předplatném na dodávání takovychto publikací;

k) smlouvy uzavřené při veřejné dražbě;

l) poskytování ubytování k jiným než obytným účelům, přepravu zboží, pronájem vozidel, stravování nebo služby související s rekreační činností, pokud příslušná smlouva stanoví konkrétní datum nebo lhůtu plnění;

m) dodání digitálního obsahu, který není poskytnut na hmotném nosiči, pokud plnění smlouvy začalo s předchozím výslovným souhlasem spotřebitele a s jeho vědomím, že poskytnutím souhlasu ztratí své právo odstoupit od smlouvy.

KAPITOLA IV

DALŠÍ PŘÁVA SPOTŘEBITELŮ

Článek 17

Oblast působnosti

1. Články 18 a 20 se použijí na kupní smlouvy. Tyto články se nevztahují na smlouvy týkající se dodávek vody, plynu nebo elektřiny, které nejsou prodávány v omezeném objemu nebo ve stanoveném množství, tepla z dálkového vytápění nebo na dodání digitálního obsahu, který není poskytnut na hmotném nosiči.

2. Články 19, 21 a 22 se použijí na kupní smlouvy, smlouvy o poskytování služeb a smlouvy o dodání vody, plynu nebo elektřiny, tepla z dálkového vytápění a digitálního obsahu.

Článek 18

Dodání

1. Pokud se strany nedohodly ohledně doby dodání jinak, obchodník dodá zboží do fyzického držení spotřebitele nebo je převede pod jeho kontrolu bez zbytečných odkladů po uzavření smlouvy, nejpozději však do třiceti dnů ode dne jejího uzavření.

2. Nesplní-li obchodník svou povinnost ohledně dodání zboží v době sjednané se spotřebitelem nebo v době

stanovené v odstavci 1, spotřebitel jej vyzve k dodání v dodatečně lhůtě odpovídající daným okolnostem. Nedodá-li obchodník zboží v této dodatečně lhůtě, je spotřebitel oprávněn smlouvu ukončit.

První pododstavec se nepoužije na kupní smlouvy, u nichž obchodník odmítl zboží dodat nebo u nichž má dodání v dohodnuté dodací lhůtě zásadní význam s ohledem na všechny okolnosti, které uzavření smlouvy provázely, nebo u nichž spotřebitel před uzavřením smlouvy informoval obchodníka o tom, že dodání zboží do konkrétního data nebo v konkrétní den má zásadní význam. V těchto případech, tj. pokud obchodník nedodá zboží v termínu dohodnutém se spotřebitelem nebo ve lhůtě stanovené v odstavci 1, je spotřebitel oprávněn smlouvu okamžitě ukončit.

3. Po ukončení smlouvy obchodník bez zbytečných odkladů vrátí všechny částky, které spotřebitel uhradil na základě smlouvy.

4. Kromě ukončení smlouvy v souladu s odstavcem 2 může spotřebitel využít jiných prostředků nápravy stanovených ve vnitrostátních právních předpisech.

Článek 19

Poplatky za používání způsobu platby

Členské státy zakáží obchodníkům účtovat spotřebitelům v souvislosti s použitím konkrétního způsobu platby poplatky, které převyšují náklady na použití daného způsobu platby nesené obchodníkem.

Článek 20

Přechod rizika

V případě smluv, kdy obchodník odesílá zboží spotřebiteli, riziko ztráty nebo poškození zboží přechází na spotřebitele v okamžiku, kdy on sám nebo třetí strana (jiná než dopravce) určená spotřebitelem získá zboží do fyzického držení. Riziko se však přenáší na spotřebitele při předání zboží dopravci, kterého pověřil přepravou zboží spotřebitel, aniž by mu tato možnost obchodník nabídl; tímto ustanovením nejsou dotčena práva spotřebitele vůči dopravci.

Článek 21

Komunikace po telefonu

Členské státy zajistí, aby v případě, že obchodník provozuje telefonní linku vyhrazenou pro záležitosti týkající se uzavřených smluv, neplatil spotřebitel za hovor s obchodníkem vyšší částku než je běžná sazba.

Prvním pododstavcem není dotčeno právo poskytovatelů telekomunikačních služeb účtovat za tyto hovory poplatky.

Článek 22

Dodatečné platby

Před tím, než je spotřebitel vázán smlouvou nebo nabídkou, si obchodník vyžádá výslovný souhlas spotřebitele pro každou další platbu kromě dohodnuté

úhrady za hlavní smluvní závazek obchodníka. Pokud obchodník tento výslovný souhlas spotřebitele neobdržel, ale podsunul mu jej pomocí předem nastavených možností, které musí spotřebitel zamítnout, aby se vyhnul dodatečné platbě, má spotřebitel nárok na vrácení této platby.

KAPITOLA V

OBEČNÁ USTANOVENÍ

Článek 23

Prosazování

1. Členské státy zajistí, aby existovaly přiměřené a účinné prostředky pro zajištění dodržování této směrnice.

2. Prostředky uvedené v odstavci 1 zahrnují opatření, jejichž prostřednictvím může jeden nebo několik níže uvedených subjektů určených vnitrostátním právem dát v souladu s vnitrostátními právními předpisy podnět k zahájení soudního řízení nebo řízení před příslušnými správními orgány, aby zajistil uplatňování vnitrostátních předpisů provádějících tuto směrnici:

- a) orgány veřejné správy nebo jejich zástupci;
- b) organizace spotřebitelů s oprávněným zájmem na ochraně spotřebitelů;
- c) profesní organizace, které mají oprávněný zájem konat.

Článek 24

Sankce

1. Členské státy stanoví pravidla pro sankce za porušení vnitrostátních předpisů přijatých podle této směrnice a přijmou všechna nezbytná opatření k zajištění jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.

2. Členské státy oznámí tyto předpisy Komisi do 13. prosince 2013 a neprodleně jí oznámí všechny následné změny, které se jich týkají.

Článek 25

Kogentní povaha směrnice

Pokud je rozhodné právo pro smlouvu právem členského státu, spotřebitelé se nesmí vzdát práv, která pro ně vyplývají z vnitrostátních právních předpisů provádějících tuto směrnici.

Všechny smluvní podmínky, na jejichž základě pozbývají práva zaručená touto směrnicí přímo nebo nepřímo platnost nebo jsou omezena, nejsou pro spotřebitele závazné.

Článek 26

Informace

Členské státy přijmou vhodná opatření k informování spotřebitelů a obchodníků o vnitrostátních právních předpisech, kterými se provádí tato směrnice, a případně

vyzvou obchodníky a držitele kodexu ve smyslu čl. 2 písm. g) směrnice 2005/29/ES, aby informovali spotřebitele o svých kodexech chování.

Článek 27

Setrvačný prodej

Spotřebiteli nevzniká povinnost poskytnout úhradu v případech nevyžádaného dodání zboží, vody, plynu, elektřiny, tepla z dálkového vytápění nebo digitálního obsahu či nevyžádaného poskytnutí služeb, které je zakázáno na základě čl. 5 odst. 5 a bodu 29 přílohy I směrnice 2005/29/ES. V těchto případech nelze neexistencí odpovědi ze strany spotřebitele po takovém nevyžádaném dodání nebo poskytnutí považovat za souhlas.

Článek 28

Provedení

1. Členské státy do 13. prosince 2013 přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí. Neprodleně sdělí Komisi znění těchto opatření formou dokumentů. Komise tyto dokumenty použije k vypracování zprávy uvedené v článku 30.

Budou tyto předpisy používat od 13. června 2014.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Ustanovení této směrnice se použijí na smlouvy uzavřené po 13. června 2014.

Článek 29

Oznamovací povinnost

1. Pokud členský stát využije jakoukoliv z možností regulace podle čl. 3 odst. 4, čl. 6 odst. 7, čl. 6 odst. 8, čl. 7 odst. 4, čl. 8 odst. 6 a čl. 9 odst. 3, uvědomí o tom do 13. prosince 2013 Komisi, jakož i pak o veškerých následných změnách.

2. Komise zajistí, aby údaje uvedené v odstavci 1 byly spotřebitelům a obchodníkům snadno přístupné, mimo jiné na vyhrazených internetových stránkách.

3. Komise předá informace uvedené v odstavci 1 ostatním členským státům a Evropskému parlamentu. Komise konzultuje uvedené informace se zúčastněnými stranami.

Článek 30

Zprávy Komise a revize

Do 13. prosince 2016 předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování této směrnice. V této zprávě zejména posoudí opatření této směrnice týkající se digitálního obsahu, včetně práva odstoupit od smlouvy. Ke zprávě případně přiloží legislativní návrhy s cílem přizpůsobit směrnici vývoji v oblasti práv spotřebitelů.

KAPITOLA VI

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 31

Zrušení

Směrnice 85/577/EHS a směrnice 97/7/ES ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku [21] a směrnice 2005/29/ES a 2007/64/ES se zrušují od 13. června 2014.

Odkazy na zrušené směrnice se považují za odkazy na tuto směrnici v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze II.

Článek 32

Změna směrnice 93/13/EHS

Ve směrnici 93/13/EHS se vkládá článek, který zní:

"Článek 8a

1. Pokud členský stát přijme ustanovení v souladu s článkem 8, uvědomí o nich i o veškerých následných změnách Komisi, zejména pokud tato ustanovení:

- rozšiřují hodnocení nepřiměřenosti na individuálně sjednané smluvní podmínky nebo na průměrnost ceny či úhrady, nebo

- obsahují seznam smluvních podmínek považovaných za nepřiměřené.

2. Komise zajistí, aby údaje uvedené v odstavci 1 byly spotřebitelům a obchodníkům snadno přístupné, mimo jiné na vyhrazených internetových stránkách.

3. Komise předá informace uvedené v odstavci 1 ostatním členským státům a Evropskému parlamentu. Komise konzultuje uvedené informace se zúčastněnými stranami."

Článek 33

Změna směrnice 1999/44/ES

Ve směrnici 1999/44/ES se vkládá článek, který zní:

"Článek 8a

Požadavky na předávání informací

1. Pokud některý členský stát přijme v souladu s čl. 8 odst. 2 přísnější ustanovení o ochraně spotřebitele, než jsou ustanovení čl. 5 odst. 1 až 3 a čl. 7 odst. 1, uvědomí o nich i o veškerých následných změnách Komisi.

2. Komise zajistí, aby údaje uvedené v odstavci 1 byly spotřebitelům a obchodníkům snadno přístupné, mimo jiné na vyhrazených webových stránkách.

3. Komise předá informace uvedené v odstavci 1 ostatním členským státům a Evropskému parlamentu. Komise konzultuje uvedené informace se zúčastněnými stranami."

Článek 34

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 35

Určení

Tato směrnice je určena členským státům.

Ve Štrasburku dne 25. října 2011.

Za Evropský parlament

předseda

J. Buzek

Za Radu

předseda

M. Dowgielewicz

[1] Úř. věst. C 317, 23.12.2009, s. 54.

[2] Úř. věst. C 200, 25.8.2009, s. 76.

[3] Postoj Evropského parlamentu ze dne 23. června 2011 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 10. října 2011.

[4] Úř. věst. L 372, 31.12.1985, s. 31.

[5] Úř. věst. L 144, 4.6.1997, s. 19.

[6] Úř. věst. L 177, 4.7.2008, s. 6.

[7] Úř. věst. L 376, 27.12.2006, s. 36.

[8] Úř. věst. L 178, 17.7.2000, s. 1.

[9] Úř. věst. L 88, 4.4.2011, s. 45.

[10] Úř. věst., L 255, 30.9.2005, s. 22.

[11] Úř. věst. L 124, 8.6.1971, s. 1.

[12] Úř. věst. L 319, 5.12.2007, s. 1.

[13] Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 22.

[14] Úř. věst. L 201, 31.7.2002, s. 37.

[15] Úř. věst. L 95, 21.4.1993, s. 29.

[16] Úř. věst. L 171, 7.7.1999, s. 12.

[17] Úř. věst. C 321, 31.12.2003, s. 1.

[18] Úř. věst. L 158, 23.6.1990, s. 59.

[19] Úř. věst. L 33, 3.2.2009, s. 10.

[20] Úř. věst. L 133, 22.5.2008, s. 66.

[21] Úř. věst. L 271, 9.10.2002, s. 16.

PŘÍLOHA I

Informace o uplatňování práva odstoupit od smlouvy

A. Vzorové poučení o odstoupení od smlouvy

Právo odstoupit od smlouvy

Do 14 dnů máte právo odstoupit od této smlouvy bez udání důvodu.

Lhůta pro odstoupení od smlouvy uplyne 14 dnů ode dne následujícího po dnu 1.

Pro účely uplatnění práva odstoupit od smlouvy nás (2) musíte o svém rozhodnutí odstoupit od této smlouvy informovat formou jednoznačného prohlášení (např. dopisu zasláního poštou, faxu nebo e-mailu). Můžete použít přiložený vzorový formulář pro odstoupení od smlouvy, není to však Vaší povinností. 3

Aby byla dodržena lhůta pro odstoupení od této smlouvy, postačuje zaslat sdělení o uplatnění práva odstoupit od smlouvy před uplynutím příslušné lhůty.

Důsledky odstoupení od smlouvy

Pokud odstoupíte od této smlouvy, vrátíme Vám bez zbytečných prodlev a v každém případě nejpozději do 14 dnů ode dne, kdy jsme byli informováni o Vašem rozhodnutí odstoupit od smlouvy, všechny platby, které jsme od Vás obdrželi, včetně nákladů na dodání (kromě dodatečných nákladů vzniklých v důsledku Vámi zvoleného způsobu dodání, který je jiný než nejlevnější způsob standardního dodání nabízený naší společností). Pro vrácení plateb použijeme stejný platební prostředek, který jste použil(a) pro provedení počáteční transakce, pokud jste výslovně neurčil(a) jinak. V žádném případě Vám tím nevzniknou další poplatky. 4

5

6

Pokyny pro vyplnění formuláře:

1. Vložte jeden z textů v uvozovkách:

a) v případě smlouvy o poskytování služeb nebo smlouvy týkající se dodávek vody, plynu nebo elektřiny, které nejsou prodávány v omezeném objemu nebo ve stanoveném množství, tepla z dálkového vytápění nebo digitálního obsahu, který není poskytnut na hmotném nosiči: "uzavření smlouvy.";

b) v případě kupní smlouvy: „kdy Vy nebo Vámi určená třetí strana (jiná než dopravce) získáte zboží do fyzického držení.“;

c) v případě smlouvy týkající se různého zboží objednaného spotřebitelem v rámci jedné objednávky a dodaného zvlášť: „kdy Vy nebo Vámi určená třetí strana (jiná než dopravce) získáte do fyzického držení poslední zboží.“;

d) v případě smlouvy týkající se dodávky zboží sestávajícího z několika položek nebo částí: „kdy Vy nebo Vámi určená třetí strana (jiná než dopravce) získáte do fyzického držení poslední položku nebo část.“;

e) v případě smlouvy o pravidelné dodávce zboží po stanovenou dobu: „kdy Vy nebo Vámi určená třetí strana (jiná než dopravce) získáte do fyzického držení první zboží.“.

2. Vložte Vaše jméno/název, zeměpisnou adresu a případně Vaše telefonní a faxové číslo a e-mailovou adresu.

3. Pokud na Vašich internetových stránkách nabízíte spotřebiteli možnost elektronicky vyplnit a odeslat informaci o odstoupení od smlouvy, vložte toto: "Na naší webové stránce můžete rovněž elektronicky vyplnit a odeslat vzorový formulář pro odstoupení od smlouvy nebo jakékoliv jiné jednoznačné prohlášení [vložit internetovou adresu]. Využijete-li této možnosti, obratem Vám zašleme na trvalém nosiči (např. elektronickou poštou) potvrzení o přijetí tohoto oznámení o odstoupení od smlouvy."

4. V případě kupní smlouvy, v níž nenabízíte, že při odstoupení od smlouvy vyzvednete zboží, vložte toto: "S vrácením platby můžeme počkat do té doby, než vrácené zboží obdržíme nebo než prokážete, že jste zboží odeslal zpět, podle toho, co nastane dříve."

5. Pokud spotřebitel obdržel zboží v souvislosti se smlouvou, vložte zde toto:

a) buď:

- "Zboží vyzvedneme.", nebo

- "Zboží bez prodloužení a v každém případě ne později než 14 dnů ode dne, kdy nám oznámíte, že odstupujete od této smlouvy, zašlete zpět nebo je předejte na adresu ... [vložit Vaše jméno a zeměpisnou adresu, případně jméno a zeměpisnou adresu osoby, kterou jste oprávnili k převzetí zboží]. Lhůta se považuje za dodrženu, pokud nám zašlete zboží zpět před uplynutím 14 dnů.“;

b) nebo:

- "Náklady spojené s navrácením zboží ponese naše společnost.", nebo

- "Ponesete přímé náklady spojené s navrácením zboží.", nebo

- Pokud ve smlouvě uzavřené na dálku nenabízíte, že ponese náklady spojené s vrácením zboží, a pokud toto zboží ze své podstaty nemůže být vráceno obvyklou poštovní cestou: "Ponesete přímé náklady spojené s

navrácením zboží ve výši ... EUR [vložit částku]." Nebo pokud nelze náklady na vrácení zboží rozumně vypočítat předem: "Ponesete přímé náklady spojené s navrácením zboží. Maximální náklady jsou odhadované ve výši ... EUR [vložit částku].", nebo

- Pokud v rámci smlouvy uzavřené mimo obchodní prostory nelze zboží ze své podstaty vrátit obvyklou poštovní cestou a v době uzavření smlouvy bylo dodáno spotřebiteli domů: "Zboží vyzvedneme na vlastní náklady.“;

c) "Odpovídáte pouze za jakékoli snížení hodnoty zboží v důsledku nakládání s tímto zbožím jiným způsobem, než je nutné k obeznámení se s povahou, vlastnostmi a funkcími zboží."

6. V případě smlouvy o poskytování služeb nebo smlouvy týkající se dodávek vody, plynu nebo elektřiny, pokud nejsou prodávány v omezeném objemu nebo ve stanoveném množství, či tepla z dálkového vytápění vložte toto: "Pokud jste požádal(a), aby poskytování služeb nebo dodávky vody/plynu/elektřiny/tepla z dálkového vytápění [nehodící se vymažte] začaly během lhůty pro odstoupení od smlouvy, zaplatíte nám částku úměrnou rozsahu poskytnutých služeb do doby, kdy jste nás informoval(a) o odstoupení od smlouvy, a to v porovnání s celkovým rozsahem služeb stanoveným ve smlouvě."

B. Vzorový formulář pro odstoupení od smlouvy

(vyplňte tento formulář a pošlete jej zpět pouze v případě, že chcete odstoupit od smlouvy)

- Adresát [zde obchodník vloží jméno/název, zeměpisnou adresu a případně faxové číslo a e-mailovou adresu obchodníka]:

- Oznamuji/oznamujeme [*], že tímto odstupuji/odstupujeme [*] od smlouvy o nákupu tohoto zboží [*] o poskytnutí těchto služeb [*]

- Datum objednání [*]/datum obdržení [*]

- Jméno spotřebitele/spotřebitelů

- Adresa spotřebitele/spotřebitelů

- Podpis spotřebitele/spotřebitelů (pouze pokud je tento formulář zasílán v papírové podobě)

- Datum

[*] Nehodící se škrtněte.

PŘÍLOHA II

Srovnávací tabulka

Směrnice 85/577/EHS | Směrnice 97/7/ES | Tato směrnice |

Článek 1 | | Článek 3 ve spojení s čl. 2 body 8 a 9 a čl. 16 písm. h) |

Článek 1 Článek 1 ve spojení s čl. 2 bodem 7.	Čl. 4 odst. 1 písm. e) Čl. 6 odst. 1 písm. g)
Článek 2 Čl. 2 bod 1 a 2	Čl. 4 odst. 1 písm. f) Čl. 6 odst. 1 písm. h)
Čl. 2 odst. 1 Čl. 2 bod 7	Čl. 4 odst. 1 písm. g) Čl. 6 odst. 1 písm. f)
Čl. 2 odst. 2 Čl. 2 bod 1	Čl. 4 odst. 1 písm. h) —
Čl. 2 odst. 3 Čl. 2 bod 2	Čl. 4 odst. 1 písm. i) Čl. 6 odst. 1 písm. o) a p)
Čl. 2 odst. 4 první věta Čl. 2 bod 7	Čl. 4 odst. 2 Čl. 6 odst. 1 ve spojení s čl. 8 odst. 1, 2 a 4.
Čl. 2 odst. 4 druhá věta —	Čl. 4 odst. 3 Čl. 8 odst. 5
Čl. 2 odst. 5 —	Čl. 5 odst. 1 Čl. 8 odst. 7
Čl. 3 odst. 1 Čl. 3, odst. 4	Čl. 5 odst. 2 Čl. 3 odst. 3 písm. m)
Čl. 3 odst. 2 písm. a) Čl. 3 odst. 3 písm. e) a f)	Čl. 6 odst. 1 Čl. 9 odst. 1 a 2, článek 10, čl. 13 odst. 2, článek 14
Čl. 3 odst. 2 písm. b) Čl. 3 odst. 3 písm. j)	Čl. 6 odst. 2 Čl. 13 a čl. 14 odst. 1 druhý a třetí pododstavec
Čl. 3 odst. 2 písm. c) —	Čl. 6 odst. 3 první odrážka Čl. 16 písm. a)
Čl. 3 odst. 2 písm. d) Čl. 3 odst. 3 písm. d)	Čl. 6 odst. 3 druhá odrážka Čl. 16 písm. b)
Čl. 3 odst. 2 písm. e) Čl. 3 odst. 3 písm. d)	Čl. 6 odst. 3 třetí odrážka Čl. 16 písm. c) a d)
Čl. 3 odst. 3 —	Čl. 6 odst. 3 čtvrtá odrážka Čl. 16 písm. i)
Čl. 3 odst. 1 první odrážka Čl. 3 odst. 3, bod d)	Čl. 6 odst. 3 pátá odrážka Čl. 16 písm. j)
Čl. 3 odst. 1 druhá odrážka Čl. 3 odst. 3 písm. l)	Čl. 6 odst. 3 šestá odrážka Čl. 3 odst. 3 písm. c)
Čl. 3 odst. 1 třetí odrážka Čl. 3 odst. 3 písm. m)	Čl. 6 odst. 4 Článek 15
Čl. 3 odst. 1 čtvrtá odrážka Čl. 3 odst. 3 písm. e) a f)	Čl. 7 odst. 1 Čl. 18 odst. 1 (pro kupní smlouvy)
Čl. 3 odst. 1 pátá odrážka Čl. 6 odst. 3 a čl. 16 písm. k) ve spojení s čl. 2 písm. l3	Čl. 7 odst. 2 Čl. 18 odst. 2, 3 a 4
Čl. 3 odst. 2 první odrážka Čl. 3 odst. 3 písm. j)	Čl. 7 odst. 3 —
Čl. 3 odst. 2 druhá odrážka Čl. 3 odst. 3, písm. f) (pro pronájem bytových prostor pro obytné účely), písm. g) (pro souborné služby pro cesty), písm. h) (pro dočasné užívání ubytovacího zařízení (timeshare)), písm. k) (pro přepravu s výjimkami) a čl. 16 písm. l) (výjimka z práva odstoupit od smlouvy)	Článek 8
Čl. 4 první věta Čl. 6 odst. 1 písm. b), c) a h), čl. 7 odst. 1 a 2	Článek 9 Článek 27
Čl. 4 druhá věta Čl. 6 odst. 1 písm. a) a čl. 7 odst. 1	Článek 10 — (viz však článek 13 směrnice 2002/58/ES)
Čl. 4 třetí věta Čl. 6 odst. 1	Čl. 11 odst. 1 Čl. 23 odst. 1
Čl. 4 čtvrtá věta Článek 10	Čl. 11 odst. 2 Čl. 23 odst. 2
Čl. 4 odst. 1 písm. a) Čl. 6 odst. 1 písm. b) a c)	Čl. 11 odst. 3 písm. a) Čl. 6 odst. 9 pro důkazní břemeno týkající se informací poskytovaných před uzavřením smlouvy; pro ostatní: —
Čl. 4 odst. 1 písm. b) Čl. 6 odst. 1 písm. a)	Čl. 11 odst. 3 písm. b) Článek 24 odst. 1
Čl. 4 odst. 1 písm. c) Čl. 6 odst. 1 písm. e)	Čl. 11 odst. 4 —
Čl. 4 odst. 1 písm. d) Čl. 6 odst. 1 písm. e)	Čl. 12 odst. 1 Článek 25
	Čl. 12 odst. 2 —

| Článek 13 | Čl. 3 odst. 2 |

| Článek 14 | Článek 4 |

| Čl. 15 odst. 1 | Čl. 28 odst. 1 |

| Čl. 15 odst. 2 | Čl. 28 odst. 1 |

| Čl. 15 odst. 3 | Čl. 28 odst. 1 |

| Čl. 15, odst. 4 | Článek 30 |

| Článek 16 | Článek 26 |

| Článek 17 | — |

| Článek 18 | Článek 34 |

| Článek 19 | Článek 35 |

Čl. 5 odst. 1 | Článek 9 a 11 |

Čl. 5 odst. 2 | Článek 12 |

Článek 6 | Článek 25 |

Článek 7 | Článek 13, 14 a 15 |

Článek 8 | Článek 4 |

Příloha nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 ze dne 27. října 2004 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování zákonů na ochranu zájmů spotřebitele ("nařízení o spolupráci v oblasti ochrany spotřebitele") [1] | Považuje se za odkaz na |

Body 2 a 11 | tuto směrnici |

[1] Úř. věst. L 364, 9.12.2004, p. 1.

Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách

RADA EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského hospodářského společenství, a zejména na článek 100a této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise (1),

ve spolupráci s Evropským parlamentem (2),

s ohledem na stanovisko Hospodářského a sociálního výboru (3),

vzhledem k tomu, že je nezbytné přijmout opatření s cílem postupného vytvoření vnitřního trhu do 31. prosince 1992; že vnitřní trh tvoří oblast bez vnitřních hranic, ve které se volně pohybuje zboží, osoby, služby a kapitál;

vzhledem k tomu, že právní předpisy členských států týkající se podmínek smlouvy mezi prodávajícím zbožím nebo poskytovatelem služeb na jedné straně a jejich spotřebitelem na straně druhé vykazují četné rozdíly a v důsledku toho se jednotlivé vnitrostátní trhy pro prodej zboží a poskytování služeb spotřebitelům od sebe liší, a že může dojít k narušení hospodářské soutěže mezi prodávajícími a poskytovateli služeb, zvláště prodávajícími a poskytujícími služby v jiných členských státech;

vzhledem k tomu, že zejména právní předpisy členských států týkající se nepřiměřených podmínek ve spotřebitelských smlouvách vykazují výrazné rozdíly;

vzhledem k tomu, že odpovědnosti členských států je zajištění toho, aby smlouvy uzavírané se spotřebiteli neobsahovaly nepřiměřené podmínky;

vzhledem k tomu, že obecně vzato, spotřebitelé v jednom státě nezajímají právní předpisy, které v jiných členských státech platí pro smlouvy o prodeji zboží nebo o

poskytování služeb; že tato nezalost je může odradit od přímého objednávání zboží nebo služeb v jiném členském státě;

vzhledem k tomu, že pro snazší vytvoření vnitřního trhu a ochranu občana jako spotřebitele při nákupu zboží a služeb prostřednictvím smluv, na které se vztahují právní předpisy jiných členských států, je nezbytné odstranit nepřiměřené podmínky z těchto smluv;

vzhledem k tomu, že prodávajícím zbožím a poskytovatelům služeb se tímto způsobem pomůže v jejich úkolu prodávat zboží a poskytovat služby jak v jejich vlastní zemi, tak na celém vnitřním trhu; že hospodářská soutěž tím bude povzbuzena, a přispěje tak k většímu výběru pro občany Společenství jako spotřebitele;

vzhledem k tomu, že dva programy Společenství pro politiku ochrany a informování spotřebitele (4) zdůraznily význam ochrany spotřebitele v oblasti nespravedlivých smluvních podmínek; že tato ochrana by měla být zajištěna právními a správními předpisy buď harmonizovanými na úrovni Společenství, anebo přímo přijatými na této úrovni;

vzhledem k tomu, že v souladu se zásadou uvedenou pod nadpisem „Ochrana hospodářských zájmů spotřebitelů“, jak je vyjádřena v těchto programech: „příjemci zboží nebo služeb by měli být chráněni před zneužitím moci prodávajícího nebo poskytovatele, zejména před jednostranně sepsanými běžnými smlouvami a nepřiměřeným vyloučením základních práv ve smlouvách“;

vzhledem k tomu, že účinnější ochrana spotřebitele lze dosáhnout přijetím jednotných právních předpisů v oblasti nepřiměřených podmínek; že takové předpisy by se měly vztahovat na všechny smlouvy uzavírané mezi prodávajícími nebo poskytovateli a spotřebiteli; že z

působnosti této směrnice musí být vyňaty mimo jiné pracovní smlouvy, smlouvy týkající se dědičného práva, smlouvy týkající se rodinného práva a smlouvy týkající se zřizování a organizace společnosti nebo dohod o sdružení fyzických osob;

vzhledem k tomu, že spotřebitel musí mít stejnou ochranu u smluv uzavíraných ústně i písemně bez ohledu na to, zda v druhém případě jsou podmínky smlouvy obsaženy v jednom nebo více dokumentech;

vzhledem k tomu, že však za daného stavu věci vnitrostátní právní předpisy umožňují, aby se uvažovalo pouze o částečné harmonizaci; že zejména tato směrnice se vztahuje pouze na smluvní podmínky, které nebyly sjednány individuálně; že členskými státy by měla být ponechána možnost, aby s náležitým ohledem na Smlouvu zajistily spotřebitelům vyšší úroveň ochrany prostřednictvím přísnějších vnitrostátních ustanovení, než jsou ustanovení této směrnice;

vzhledem k tomu, že se předpokládá, že právní nebo správní ustanovení členských států, která přímo nebo nepřímo určují podmínky spotřebitelských smluv, neobsahují nepřiměřené podmínky; že se proto nejvíce jako nezbytné podřídit ustanovením této směrnice podmínky, které odrážejí závazná právní nebo správní ustanovení a zásady nebo ustanovení mezinárodních úmluv, jejichž stranami jsou členské státy; že v tomto ohledu znění „závazná právní nebo prováděcí ustanovení“ v čl. 1 odst. 2 zahrnuje také pravidla, která se v souladu s právními předpisy používají mezi smluvními stranami, pokud nevznikla žádná jiná ujednání;

vzhledem k tomu, že však členské státy musí zajistit, aby v těchto smlouvách nebyly obsaženy nepřiměřené podmínky, zejména proto, že tato směrnice se vztahuje rovněž na obchodní, výrobní nebo odborné činnosti veřejnoprávní povahy;

vzhledem k tomu, že je nutné stanovit obecným způsobem kritéria pro posuzování nepřiměřeného charakteru smluvních podmínek;

vzhledem k tomu, že posouzení nepřiměřeného charakteru podmínek podle zvolených obecných kritérií, zejména v činnostech prodeje nebo poskytování, které mají veřejnoprávní povahu a které poskytují kolektivní služby se zohledněním solidarity mezi uživateli, musí být doplněno o prostředek k celkovému hodnocení různých dotčených zájmů; že to staví do popředí požadavek přiměřenosti; že při posuzování přiměřenosti musí být brán zvláštní ohled na sílu vyjednávacích pozic stran, na to, zda měl spotřebitel nějakou pohnutku k tomu, aby souhlasil s podmínkou, a zda zboží bylo dodáno nebo služby poskytnuty na zvláštní objednávku spotřebitele; že požadavek přiměřenosti může být uspokojen prodávajícím nebo poskytovatelem, jestliže jedná poctivě a přiměřeně s druhou stranou, jejíž oprávněné zájmy musí vzít v úvahu;

vzhledem k tomu, že pro účely této směrnice může mít soupis podmínek v příloze pouze platnost příkladu, a v důsledku co nejméně omezující povahy směrnice může být rozsah těchto podmínek členskými státy v jejich vnitrostátních právních předpisech rozšířen nebo omezen;

vzhledem k tomu, že povaha zboží nebo služeb by měla mít vliv na posuzování nepřiměřenosti smluvních podmínek;

vzhledem k tomu, že pro účely této směrnice se posouzení nepřiměřeného charakteru nesmí týkat podmínek, které popisují hlavní předmět smlouvy, ani poměru kvalita/cena dodávaného zboží nebo poskytovaných služeb; že hlavní předmět smlouvy a poměr kvalita/cena mohou být nieměně vzaty v úvahu při posuzování přiměřenosti jiných podmínek; že z toho mimo jiné vyplývá, že v pojišťovacích smlouvách nejsou předmětem takového posouzení podmínky, které jasně definují nebo vymezují pojištěné riziko a závazek pojišťovatele, protože se tato omezení berou v úvahu při výpočtu pojistné prémie, kterou platí spotřebitel;

vzhledem k tomu, že smlouvy by měly být sepsány jasným a srozumitelným jazykem; že by měla být spotřebiteli dána příležitost, aby si prověřil všechny podmínky a v případě pochybnosti by měl převažovat výklad, který je pro spotřebitele nejprávnivější;

vzhledem k tomu, že členské státy by měly zajistit, aby se nepoužívaly nepřiměřené podmínky ve smlouvách, které uzavírá prodávající nebo poskytovatel se spotřebiteli, a jestliže se takové podmínky přesto použijí, aby nezavazovaly spotřebitele, a aby smlouva nadále zavazovala strany podle těchto podmínek, jestliže může nadále existovat bez dotčených nepřiměřených ustanovení;

vzhledem k tomu, že existuje riziko, že v určitých případech může být spotřebitel připraven o ochranu, která je mu poskytována podle této směrnice, jestliže označí právní předpisy třetí země za právní předpisy upravující smlouvu; že ve smlouvě by měla být obsažena ustanovení, která toto riziko odvrátí;

vzhledem k tomu, že osoby nebo organizace, které mají podle právních předpisů členského státu oprávněný zájem chránit spotřebitele, musí mít možnosti zahájit řízení, která se týkají smluvních podmínek navržených k obecnému použití ve smlouvách uzavíraných se spotřebiteli, a zejména nepřiměřených podmínek, buď před soudem, anebo před správními orgány, jemuž přísluší rozhodnout o stížnostech nebo zahájit vhodné právní řízení; že tato možnost však nezahrnuje předběžnou kontrolu obecných podmínek používaných v jednotlivých hospodářských odvětvích;

vzhledem k tomu, že soudy nebo správní orgány členských států musí mít k dispozici přiměřené a účinné prostředky, aby zabránily dalšímu používání nepřiměřených podmínek ve smlouvách se spotřebiteli,

PŘIJALA TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

1. Účelem této směrnice je sblížit právní a správní předpisy členských států týkající se nepřiměřených podmínek ve smlouvách uzavíraných mezi prodávajícím zbožím nebo poskytovatelem služeb a spotřebitelem.

2. Smluvní podmínky, které odrážejí závazná právní a správní ustanovení a ustanovení nebo zásady mezinárodních úmluv, jejichž stranami jsou členské státy

nebo Společenství, zejména v oblasti dopravy, nejsou předmětem ustanovení této směrnice.

Článek 2

Pro účely této směrnice se rozumí:

- a) „nepřiměřenými podmínkami“ smluvní podmínky vymezené v článku 3;
- b) „spotřebitelem“ fyzická osoba, která ve smlouvách, na které se vztahuje tato směrnice, jedná pro účely, které nespádají do rámce její obchodní nebo výrobní činnosti nebo povolání;
- c) „prodávajícím nebo poskytovatelem“ fyzická nebo právnická osoba, veřejnoprávně nebo soukromoprávně vlastněná, která ve smlouvách, na které se vztahuje tato směrnice, jedná pro účely související s její obchodní nebo výrobní činností nebo povoláním.

Článek 3

1. Smluvní podmínka, která nebyla individuálně sjednána, je považována za nepřiměřenou, jestliže v rozporu s požadavkem přiměřenosti způsobuje výraznou nerovnováhu v právech a povinnostech stran, které vyplývají z dané smlouvy, v neprospekch spotřebitele.

2. Podmínka je vždy považována za nesjednanou individuálně, jestliže byla sepsána předem, a spotřebitel proto nemohl mít žádný vliv na obsah podmínky, zejména v souvislosti s předem sepsanou běžnou smlouvou.

Skutečnost, že některé aspekty podmínky nebo jedna konkrétní podmínka byly individuálně sjednány, nevylučuje použití tohoto článku pro zbytek smlouvy, jestliže celkové posouzení smlouvy ukazuje, že jde o předem sepsanou běžnou smlouvu.

Jestliže některý prodávající nebo poskytovatel tvrdí, že určitá běžná podmínka byla individuálně sjednána, je povinen o tom předložit důkaz.

3. Příloha obsahuje informativní a nevyčerpávající seznam podmínek, které mohou být pokládány za nepřiměřené.

Článek 4

1. Aniž je dotčen článek 7, posuzuje se nepřiměřenost smluvní podmínky s ohledem na povahu zboží nebo služeb, pro které byla smlouva uzavřena, a s odvoláním na dobu uzavření smlouvy s ohledem na všechny okolnosti, které provázely uzavření smlouvy, a na všechny další podmínky smlouvy nebo jiné smlouvy, ze kterých vychází.

2. Posouzení nepřiměřené povahy podmínek se netýká ani definice hlavního předmětu smlouvy, ani přiměřenosti ceny a odměny na straně jedné, ani služeb nebo zboží dodávaných výměnou na straně druhé, pokud jsou tyto podmínky sepsány jasným a srozumitelným jazykem.

Článek 5

V případě smluv, v nichž jsou všechny nebo některé podmínky nabízené spotřebiteli předloženy písemně, musí být tyto podmínky sepsány jasným a srozumitelným jazykem. Při pochybnosti o významu některé podmínky

má převahu výklad, který je pro spotřebitele nejpriznivější. Toto pravidlo pro výklad se nepoužije v souvislosti s postupy stanovenými v čl. 7 odst. 2.

Článek 6

1. členské státy stanoví, že nepřiměřené podmínky použité ve smlouvě uzavřené prodávajícím nebo poskytovatelem se spotřebitelem nejsou podle jejich vnitrostátních právních předpisů pro spotřebitele závazné a že smlouva zůstává pro strany závaznou za stejných podmínek, může-li nadále existovat bez dotyčných nepřiměřených podmínek.

2. členské státy přijmou nezbytná opatření pro zajištění toho, aby spotřebitel neztratil ochranu, kterou mu poskytují tato směrnice, proto, že si zvolil právní předpisy třetí země jako právní předpisy vztahující se na smlouvu, jestliže smlouva úzce souvisí s územím členských států.

Článek 7

1. členské státy zajistí, aby v zájmu spotřebitelů a konkurentů existovaly přiměřené a účinné prostředky zabráňující dalšímu používání nepřiměřených podmínek ve smlouvách, které uzavírají prodávající nebo poskytovatelé se spotřebiteli.

2. Prostředky uvedené v odstavci 1 musí obsahovat ustanovení, podle nichž osoby nebo organizace, které mají podle vnitrostátních právních předpisů oprávněný zájem na ochraně spotřebitelů, mohou požádat v souladu s vnitrostátními právními předpisy soud nebo příslušné správní orgány o rozhodnutí, zda smluvní podmínky sepsané pro obecné použití jsou nepřiměřené, aby tak mohly použít vhodné a účinné prostředky k zabránění dalšímu použití takových podmínek.

3. S náležitým ohledem na vnitrostátní právní předpisy mohou být zákonné opravné prostředky uvedené v odstavci 2 zaměřeny odděleně nebo společně proti řadě prodávajících nebo poskytovatelů z téhož hospodářského odvětví nebo jejich sdružením používajícím stejné obecné smluvní podmínky nebo podobné podmínky nebo doporučujícím jejich použití.

Článek 8

členské státy mohou přijmout nebo ponechat v platnosti přísnější ustanovení slučitelná se Smlouvou v oblasti působnosti této směrnice, aby zajistily nejvyšší stupeň ochrany spotřebitele.

Článek 8a

1. Pokud členský stát přijme ustanovení v souladu s článkem 8, uvědomí o nich i o veškerých následných změnách Komisi, zejména pokud tato ustanovení:

– rozšiřují hodnocení nepřiměřenosti na individuálně sjednané smluvní podmínky nebo na přiměřenost ceny či úhrady, nebo

– obsahují seznam smluvních podmínek považovaných za nepřiměřené.

2. Komise zajistí, aby údaje uvedené v odstavci 1 byly spotřebitelům a obchodníkům snadno přístupné, mimo jiné na vyhrazených internetových stránkách.

3. Komise předá informace uvedené v odstavci 1 ostatním členským státům a Evropskému parlamentu. Komise konzultuje uvedené informace se zúčastněnými stranami.

Článek 9

Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o používání této směrnice nejpozději pět let po dni uvedeném v čl. 10 odst. 1.

Článek 10

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 31. prosince 1994. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

Tato ustanovení jsou použitelná pro všechny smlouvy uzavřené po 31. prosinci 1994.

2. Tato opatření přijatá členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

3. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 11

Tato směrnice je určena členskými státy.

PŘÍLOHA

PODMÍNKY UVEDENÉ V ČL. 3 ODS. 3

1. Podmínky, jejichž cílem nebo následkem je:

a) zbavení se nebo omezení zákonné odpovědnosti prodávajícího nebo poskytovatele v případě smrti spotřebitele nebo újmy na jeho zdraví způsobených jednáním nebo opomenutím prodávajícího nebo poskytovatele;

b) nepřiměřené zbavení spotřebitele zákonných práv vůči prodávajícímu nebo poskytovateli nebo jiné straně nebo omezení těchto práv v případě celkového nebo částečného neplnění nebo nedostatečného plnění některého ze smluvních závazků ze strany prodávajícího nebo poskytovatele, včetně možnosti vyrovnání dluhu vůči prodávajícímu nebo poskytovateli případným nárokem, který proti němu spotřebitel může mít;

c) závaznost dohody pro spotřebitele, zatímco prodávající nebo poskytovatel váže plnění služeb na podmínku, jejíž uskutečnění závisí pouze na jeho vlastní vůli;

d) možnost, aby si prodávající nebo poskytovatel ponechal částky zaplacené spotřebitelem, jestliže se spotřebitel rozhodne neuzavřít smlouvu, aniž je spotřebiteli umožněno, aby od prodávajícího nebo poskytovatele obdržel odškodnění v přiměřené výši, jestliže je prodávající nebo poskytovatel stranou, která zrušuje smlouvu;

e) požadavek na spotřebitele, který neplní svůj závazek, aby platil nepřiměřeně vysoké odškodné;

f) povolení prodávajícímu nebo poskytovateli zrušit smlouvu na základě libovolného uvážení, jestliže stejné právo není vyhrazeno spotřebiteli, nebo možnost, aby si prodávající nebo poskytovatel v případě, že sám zrušuje smlouvu, ponechal částky zaplacené za služby, které ještě neposkytl;

g) možnost, aby prodávající nebo poskytovatel ukončil smlouvu s platností na dobu neurčitou bez patřičného oznámení, s výjimkou případů, kdy pro to existují závažné důvody;

h) automatické prodloužení smlouvy s platností na dobu určitou, pokud se spotřebitel nevyjádřil jinak, a když termín stanovený spotřebiteli k tomu, aby vyjádřil přání neprodlužovat smlouvu, je nepřiměřeně krátký;

i) neodvolatelný závazek spotřebitele, aby plnil podmínky, se kterými se nemohl seznámit před uzavřením smlouvy;

j) možnost, aby prodávající nebo poskytovatel jednostranně změnil podmínky smlouvy bez pádného důvodu, který je uveden ve smlouvě;

k) možnost, aby prodávající nebo poskytovatel jednostranně změnil bez pádného důvodu jakékoli vlastnosti výrobku, který má být dodán, nebo služby, která má být poskytnuta;

l) možnost, aby cena zboží byla stanovena v okamžiku dodávky nebo aby prodávající nebo poskytovatel zvýšil cenu, aniž by v obou případech dal spotřebiteli odpovídající právo smlouvu zrušit, jestliže je konečná cena příliš vysoká v poměru k ceně dohodnuté při uzavírání smlouvy;

m) vyhrazení práva prodávajícímu určovat, zda dodané zboží nebo poskytnutá služba je v souladu se smlouvou, nebo vyhrazení výlučného práva prodávajícímu vykládat jakoukoli podmínku smlouvy;

n) omezení povinnosti prodávajícího nebo poskytovatele dodržovat závazky, na které přistoupili jeho zástupci, nebo podmiňovat tyto závazky dodržemím jiné zvláštní formality;

o) zavázání spotřebitele ke splnění všech jeho povinností, i když prodávající nebo poskytovatel své povinnosti neplní;

p) možnost, aby prodávající nebo poskytovatel bez souhlasu spotřebitele převěděl svá práva a povinnosti podle smlouvy, jestliže toto převedení může sloužit ke snížení záruk spotřebiteli;

q) zbavení spotřebitele práva podat žalobu nebo použít jiný opravný prostředek, zejména požadovat na spotřebiteli, aby předkládal spory výlučně rozhodčímu soudu, na který se nevztahují ustanovení právních předpisů, nebo bránění uplatnění tohoto práva, nepřiměřeně omezování důkazů, které má spotřebitel k dispozici, nebo ukládání důkazního břemene, které by podle použitelných právních předpisů mělo příslušet druhé smluvní straně, spotřebiteli.

2. Oblast působnosti pododstavců g), j) a l)

a) Pododstavec g) není na překážku podmínkám, jimiž si poskytovatel finančních služeb vyhrazuje právo jednostranně ukončit bez oznámení smlouvu s platností na dobu neurčitou, je-li k tomu pádný důvod, za předpokladu, že se po poskytovateli vyžaduje, aby neprodleně informoval druhou smluvní stranu nebo strany.

b) Pododstavec j) není na překážku podmínkám, podle kterých si poskytovatel finančních služeb vyhrazuje právo bez oznámení změnit úrokovou sazbu, kterou má platit spotřebitel nebo která má být spotřebiteli placena, nebo částku jiných poplatků za finanční služby, v případě, kdy je k tomu pádný důvod, za předpokladu, že se po poskytovateli vyžaduje, aby při nejbližší příležitosti informoval druhou smluvní stranu nebo strany, a že tato strana nebo strany mají možnost vypovědět smlouvu okamžitě.

Pododstavec j) také není na překážku podmínkám, podle kterých si prodávající nebo poskytovatel vyhrazuje právo jednostranně změnit podmínky smlouvy s platností na dobu neurčitou, za předpokladu, že se po něm vyžaduje, aby o tom informoval spotřebitele přiměřeným oznámením, a že spotřebitel má možnost vypovědět smlouvu.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (směrnice o nekalých obchodních praktikách)

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na článek 95 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru [1],

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy [2],

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Podle čl. 153 odst. 1 a odst. 3 písm. a) Smlouvy má Společenství přispívat k dosažení vysoké úrovně ochrany spotřebitele prostřednictvím opatření přijatých podle článku 95 Smlouvy.

(2) V souladu s čl. 14 odst. 2 Smlouvy zahrnuje vnitřní trh prostor bez vnitřních hranic, v němž je zajištěn volný pohyb zboží a služeb a svoboda usazování. Rozvíjení poctivých obchodních praktik v prostoru bez vnitřních hranic je zásadní pro podporu rozvoje přeshraničních činností.

c) Pododstavec g), j) a l) se nevztahují na:

– obchody s převoditelnými cennými papíry, finančními nástroji a s jinými výrobky nebo službami, u nichž je cena závislá na kotování na burze cenných papírů nebo na indexu nebo tržní sazbě, na které nemá prodávající nebo poskytovatel žádný vliv,

– smlouvy o nákupu nebo prodeji cizí měny, cestovních šeků nebo mezinárodních peněžních poukázek vystavených v cizí měně.

d) Pododstavec l) není na překážku doložkám o cenové indexaci, pokud je zákon připouští, za předpokladu, že způsob, kterým se ceny mění, je výslovně popsán.

(1) Úř. věst. C 73, 24.3.1992, s. 7.

(2) Úř. věst. C 326, 16.12.1991, s. 108 a

Úř. věst. C 21, 25.1.1993.

(3) Úř. věst. C 159, 17.6.1991, s. 34.

(4) Úř. věst. C 92, 25.4.1975, s. 1 a

Úř. věst. C 133, 3.6.1981, s. 1.

(3) Právní předpisy členských států týkající se nekalých obchodních praktik vykazují značné rozdíly, jež mohou vést k výrazným narušením hospodářské soutěže a překážkám řádného fungování vnitřního trhu. V oblasti reklamy stanoví směrnice Rady 84/450/EHS ze dne 10. září 1984 o klamavé a srovnávací reklamě [3] minimální kritéria pro harmonizaci právních předpisů týkajících se klamavé reklamy, ale nebrání členským státům zachovat nebo přijmout opatření, která poskytnou spotřebiteli rozsáhlejší ochranu. Výsledkem jsou značné rozdíly v právních předpisech členských států týkajících se klamavé reklamy.

(4) Tyto rozdíly vytvářejí mnoho překážek postihujících podniky a spotřebitele a vedou k nejistotě, jaké vnitrostátní předpisy se uplatňují na nekalé obchodní praktiky poškozující ekonomické zájmy spotřebitelů. Tyto překážky zvyšují náklady podniků při využívání svobod vnitřního trhu, zejména pokud se chtějí zapojit do přeshraničního uvádění na trh, reklamních kampaní a podpory prodeje. Takové překážky rovněž vyvolávají nejistotu spotřebitelů ohledně jejich práv a podkopávají jejich důvěru ve vnitřní trh.

(5) Při neexistenci jednotných pravidel na úrovni Společenství jsou překážky pro volný pohyb zboží a zboží přes hranice a svobodu usazování s ohledem na judikaturu Soudního dvora Evropských společenství

přípustné tam, kde usilují o ochranu uznávaných cílů veřejného zájmu a jsou ve vztahu k nim přiměřené. S ohledem na cíle Společenství vymezené v ustanoveních Smlouvy a v sekundárním právu Společenství o svobodě pohybu a v souladu s politikou Komise pro obchodní komunikaci, jak je vymezena ve sdělení Komise "Následně hodnocení zelené knihy o obchodní komunikaci na vnitřním trhu", by měly být tyto překážky odstraněny. Tyto překážky lze odstranit pouze zavedením jednotných pravidel na úrovni Společenství, která stanoví vysokou míru ochrany spotřebitele, a vyjasněním některých právních pojmů na úrovni Společenství v rozsahu nezbytném pro řádné fungování vnitřního trhu a pro splnění požadavku právní jistoty.

(6) Tato směrnice proto sblížíže právní předpisy členských států o nekalých obchodních praktikách včetně klamavé reklamy, jež přímo poškozují ekonomické zájmy spotřebitelů, a tím nepřimo poškozují ekonomické zájmy oprávněných soutěžitelů. V souladu se zásadou proporcionality chrání tato směrnice spotřebitele před následky nekalých obchodních praktik, jsou-li závažné, avšak současně připouští, že v některých případech může být dopad na spotřebitele zanedbatelný. Nevztahuje se na vnitrostátní právní předpisy, které se týkají nekalých obchodních praktik poškozujících pouze ekonomické zájmy soutěžitelů nebo které se týkají obchodování mezi obchodníky, ani se jich nedotýká; při plném respektování zásady subsidiarity budou členské státy, pokud se tak rozhodnou, moci i nadále regulovat tyto praktiky v souladu s právem Společenství. Tato směrnice se rovněž nevztahuje na ustanovení směrnice 84/450/EHS o reklamě, která je klamavá pro podniky, avšak není klamavá pro spotřebitele, a o srovnávací reklamě, ani jí uvedená ustanovení nejsou dotčena. Tato směrnice se rovněž nedotýká uznávaných reklamních a obchodních praktik, například oprávněného umístění produktu, snahy o odlišení značky nebo nabídky pobídek, které mohou oprávněně ovlivnit vnímání produktu spotřebiteli a ovlivnit jejich chování, aniž by byla narušena jejich schopnost učinit informované rozhodnutí.

(7) Tato směrnice upravuje obchodní praktiky, které přímo ovlivňují rozhodnutí spotřebitele o obchodní transakci týkající se produktů. Neupravuje obchodní praktiky, jež se uskutečňují převážně za jiným účelem, jako je například obchodní komunikace zaměřená na investory, jako jsou výroční zprávy a podnikové propagační publikace. Neupravuje právní požadavky na vkus a slušnost, které jsou v jednotlivých členských státech značně rozdílné. Obchodní praktiky, jako je nevyžádaný pouliční prodej, mohou být v členských státech z kulturních důvodů nežádoucí. Členské státy by proto měly mít možnost na svém území zachovat zákaz obchodních praktik v souladu s právem Společenství z důvodu vkusu a slušnosti i u praktik, které neomezují svobodnou volbu spotřebitelů. Při uplatňování této směrnice, a zejména jejích obecných ustanovení, je třeba brát plně v úvahu souvislosti daného jednotlivého případu.

(8) Tato směrnice přímo chrání ekonomické zájmy spotřebitele před nekalými obchodními praktikami vůči spotřebitelům. Tím také nepřimo chrání oprávněné podniky před soutěžiteli, kteří nedodržují pravidla této směrnice, a zaručuje korektní hospodářskou soutěž v oblastech jí koordinovaných. Je zřejmé, že existují jiné obchodní praktiky, jež sice nepoškozují spotřebitele, ale

mohou poškozovat soutěžitele a zákazníky z řad podniků. Komise by měla pečlivě posuzovat potřebu akce Společenství v oblasti nekalé hospodářské soutěže nad rámec této směrnice a v případě nutnosti vypracovat legislativní návrh zahrnující další hlediska nekalé hospodářské soutěže.

(9) Touto směrnicí není dotčeno uplatňování individuálních nároků, které vznášejí osoby poškozené nekalými obchodními praktikami. Rovněž jí nejsou dotčena pravidla Společenství a vnitrostátní pravidla smluvního práva, práv duševního vlastnictví, zdravotní nezávadnosti a bezpečnosti produktů, podmínke pro usazování a režimů vydávání povolení, včetně pravidel, jež se v souladu s právem Společenství vztahují na sázkové činnosti, ani pravidla Společenství pro hospodářskou soutěž a vnitrostátní předpisy je provádějící. Členské státy tak budou moci zachovat nebo zavést omezení a základy obchodních praktik z důvodu ochrany zdraví a bezpečnosti spotřebitelů na svém území bez ohledu na sídlo obchodníka, například ve vztahu k alkoholu, tabáku nebo léčivům. Finanční služby a nemovitý majetek vyžadují pro svou složitost a vážná rizika plnoucí z jejich podstaty podrobné požadavky včetně stanovení pozitivních povinností obchodníků. Z tohoto důvodu není v oblasti finančních služeb a nemovitostí touto směrnicí dotčeno právo členských států překročit při ochraně ekonomických zájmů spotřebitelů její rámec. Není vhodné zde upravovat vydávání osvědčení a stanovení ryzosti předmětů z drahých kovů.

(10) Je nutné zajistit soulad mezi touto směrnicí a stávajícím právem Společenství, zejména pokud se předpisy týkající se nekalých obchodních praktik vztahují na konkrétní odvětví. Tato směrnice proto mění směrnici 84/450/EHS, směrnici Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES ze dne 20. května 1997 o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených na dálku [4], směrnici Evropského parlamentu a Rady 98/27/ES ze dne 19. května 1998 o žalobách na zdržení se jednání v oblasti ochrany zájmů spotřebitelů [5] a směrnici Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku [6]. Tato směrnice se proto použije, pouze pokud neexistují zvláštní právní předpisy Společenství upravující konkrétní hlediska nekalých obchodních praktik, například požadavky na informovanost a pravidla upravující způsob předkládání informací spotřebiteli. Zajišťuje ochranu spotřebitelů tam, kde na úrovni Společenství neexistují žádné zvláštní odvětvové právní předpisy, a zakazuje obchodníkům vytvářet klamnou představu o povaze produktů. Toto je zejména důležité u složitých produktů s vysokou mírou rizika pro spotřebitele, například některých produktů finančních služeb. Směrnice následně doplňuje *acquis communautaire* platné pro obchodní praktiky poškozující ekonomické zájmy spotřebitelů.

(11) Vysoká úroveň sjednocení dosažená sblížením vnitrostátních právních předpisů prostřednictvím této směrnice vytváří vysokou společnou úroveň ochrany spotřebitele. Tato směrnice zavádí jednotný obecný zákaz těch nekalých obchodních praktik, které narušují ekonomické chování spotřebitelů. Rovněž stanoví pravidla pro agresivní obchodní praktiky, které dosud nejsou na úrovni Společenství upraveny.

(12) Harmonizace značně zvýší právní jistotu spotřebitelů i podniků. Spotřebitelé i podniky se budou moci spolehnout na jednotný právní rámec vycházející z jasně vymezených právních pojmů upravujících veškerá hlediska nekalých obchodních praktik v celé Evropské unii. Výsledkem bude odstranění překážek vyplývajících z rozdílnosti předpisů o nekalých obchodních praktických poškozujících ekonomické zájmy spotřebitele a umožnění dosažení vnitřního trhu v této oblasti.

(13) Pro dosažení cíle Společenství pomocí odstranění překážek vnitřního trhu je nutné nahradit stávající rozdílná obecná ustanovení a právní zásady členských států. Jednotný a společný obecný zákaz stanovený touto směrnicí se proto vztahuje na nekalé obchodní praktiky, které narušují ekonomické chování spotřebitelů. Za účelem podpory důvěry spotřebitele by se obecný zákaz měl vztahovat rovněž na nekalé obchodní praktiky jak mimo smluvní vztah mezi obchodníkem a spotřebitelem, tak i po uzavření smlouvy nebo během jejího plnění. Obecný zákaz je vypracován na základě pravidel pro dva nejběžnější typy obchodních praktik, totiž klamavé obchodní praktiky a agresivní obchodní praktiky.

(14) Je žádoucí, aby klamavé obchodní praktiky zahrnovaly i takové praktiky, včetně klamavé reklamy, jež uvedením spotřebitele v omyl brání tomu, aby uskutečnil informovanou, a tedy účelnou volbu. V souladu s právními předpisy a zvyklostmi členských států v oblasti klamavé reklamy dělí tato směrnice klamavé praktiky na klamavá jednání a klamavá opomenutí. Ve vztahu k opomenutí stanoví tato směrnice určitý počet zásadních informací, které potěbuje spotřebitel znát, aby mohl učinit informované rozhodnutí o obchodní transakci. Tyto informace nemusí být uvedeny ve všech reklamách, ale jen v těch, kde obchodník vyzývá ke koupi, což je pojem jasně vymezený v této směrnici. Přístup úplné harmonizace přijatý v této směrnici nebrání členským státům stanovit ve vnitrostátním právu hlavní znaky konkrétních produktů, jako jsou například sběratelské předměty nebo elektrospotřebiče, jejichž opomenutí by při výzvě ke koupi bylo podstatné. Záměrem této směrnice není omezit volbu spotřebitele zákazem reklamy na produkty vypadající podobně jako jiné produkty, nemate-li taková podobnost spotřebitele, pokud jde o obchodní původ produktu, a není-li tedy klamavá. Touto směrnicí by neměly být dotčeny stávající právní předpisy Společenství, jež členským státům výslovně ponechávají výběr z několika možností úpravy ochrany spotřebitelů v oblasti obchodních praktik. Touto směrnicí by zejména neměl být dotčen čl. 13 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací [7].

(15) Pokud právní předpisy Společenství stanoví požadavky na informace pro obchodní komunikaci, reklamu a uvádění na trh, jsou tyto informace pokládány za podstatné podle této směrnice. Členské státy budou moci zachovat nebo doplnit požadavky na informace, které se týkají smluvního práva a mají dopad na smluvní právo, pokud to umožňují ustanovení stávajících právních nástrojů Společenství o minimální harmonizaci. Příloha II uvádí demonstraativní výčet těchto požadavků na informace v *acquis*. Při úplné harmonizaci na základě této směrnice se za podstatné ve smyslu čl. 7 odst. 5 této směrnice pokládají pouze informace požadované

právními předpisy Společenství. Pokud členské státy zavedly požadavky na informace nad rámec stanovený právem Společenství na základě ustanovení o minimální harmonizaci, nebude opomenutí těchto dodatečných informací pokládáno za klamavé opomenutí podle této směrnice. Členské státy však budou moci zachovat nebo zavést pro zajištění vyšší míry ochrany individuálních smluvních práv spotřebitelů přísnější předpisy v souladu s právními předpisy Společenství, pokud to ustanovení právních předpisů Společenství o minimální harmonizaci umožňují.

(16) Ustanovení o agresivních obchodních praktkách by se měla vztahovat na takové praktiky, které výrazně narušují možnost svobodné volby spotřebitelů. Jsou to praktiky, které používají obtěžování, donucování včetně použití fyzické síly a nepatřičné ovlivňování.

(17) Pro zajištění vyšší právní jistoty je žádoucí určit takové obchodní praktiky, jež jsou z všech okolností nekalé. Příloha I proto uvádí taxativní výčet všech takových praktik. Pouze tyto obchodní praktiky lze pokládat za nekalé, aniž by bylo třeba provádět hodnocení jednotlivých případů podle článků 5 až 9. Tento seznam lze změnit pouze revizí této směrnice.

(18) Je vhodné chránit před nekalými obchodními praktikami všechny spotřebitele; nicméně Soudní dvůr při rozhodování ve věcech týkajících se reklamy od přijetí směrnice 84/450/EHS shledal nezbytným posuzovat vliv na pomyslného běžného spotřebitele. Tato směrnice, v souladu se zásadou proporcionality a pro zajištění účinné ochrany v ní obsažené, vychází z pojmu průměrného spotřebitele, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory, jak je vykládán Soudním dvorem; tato směrnice však obsahuje také ustanovení, jejichž účelem je předcházet zneužívání spotřebitelů, kteří jsou svým charakterem obzvláště zranitelní nekalými obchodními praktikami. Zaměřuje-li se určitá obchodní praktika na určitou skupinu spotřebitelů, jako jsou například děti, je žádoucí, aby se dopad takové obchodní praktiky hodnotil z pohledu průměrného člena dané skupiny. Proto je vhodné zařadit do seznamu praktik, jež jsou za všech okolností nekalé, ustanovení, které, aniž by ukládalo obecný zákaz reklamy zaměřené na děti, chrání děti před přímým naváděním k nákupu. Pojem průměrného spotřebitele není statistickým pojmem. Pro stanovení typické reakce průměrného spotřebitele v daném případě budou muset vnitrostátní soudy a orgány vycházet z vlastního úsudku, s přihlédnutím k judikatuře Soudního dvora.

(19) Pokud určité vlastnosti, jako je například věk, fyzická nebo duševní slabost nebo důvěřivost, vedou k snadnějšímu ovlivnění spotřebitelů obchodními praktikami nebo propagací produktů a pokud taková praktika může narušit ekonomické chování pouze u těchto spotřebitelů způsobem, který může obchodník rozumně očekávat, je vhodné zajistit přiměřenou ochranu těchto spotřebitelů posuzováním dané praktiky z pohledu průměrného člena této skupiny.

(20) Je vhodné stanovit úlohu kodexu chování, který obchodníkům umožní účinně uplatňovat zásady této směrnice v konkrétních hospodářských oblastech. Existují-li v určitém odvětví zvláštní závazné požadavky

upravující chování obchodníků, je vhodné, aby rovněž zahrnovaly požadavky na náležitou profesionální péči v daném odvětví. Kontrola vykonávaná držiteli kodexu na vnitrostátní úrovni nebo úrovni Společenství zaměřená na potírání nekalých obchodních praktik může zamezit podávání návrhů na zahájení správního nebo soudního řízení, a proto je třeba ji podporovat. Pro dosažení vysoké úrovně ochrany spotřebitele by spotřebitelské organizace mohly být informovány a zapojeny do vypracování kodexů chování.

(21) Osoby nebo organizace považované vnitrostátním právem za ty, které mají oprávněný zájem na této záležitosti, musí mít právní prostředky pro zahájení řízení proti nekalým obchodním praktikám buď u soudu, nebo u správního orgánu, který má pravomoc rozhodovat o stížnostech nebo dát podnět k příslušnému soudnímu řízení. Ačkoli stanovení důkazního břemene přísluší vnitrostátním právu, je vhodné umožnit soudům a správním orgánům, aby od obchodníků požadovaly prokázání správnosti jejich skutkových tvrzení.

(22) Je nutné, aby členské státy stanovily sankce za porušení ustanovení této směrnice a zajistily jejich vymahatelnost. Tyto sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.

(23) Jelikož cílů této směrnice, totiž odstranění překážek fungování vnitřního trhu představovaných vnitrostátními právními předpisy o nekalých obchodních praktikách a zajištění vysoké společné úrovně ochrany spotřebitele prostřednictvím sblížení právních a správních předpisů členských států o nekalých obchodních praktikách, nemůže být dosaženo osamostatně na úrovni členských států, a proto jich může být lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro odstranění překážek vnitřního trhu a dosažení vysoké společné úrovně ochrany spotřebitele.

(24) Je vhodné tuto směrnici přezkoumat, aby bylo zajištěno, že překážky vnitřnímu trhu byly řešeny a že bylo dosaženo vysoké úrovně ochrany spotřebitele. Přezkum by mohl vést k návrhu Komise na změnu této směrnice, který by mohl zahrnovat omezené prodloužení odchylky v čl. 3 odst. 5, nebo ke změnám jiných právních předpisů týkajících se ochrany spotřebitele, odrážejícím závazek vyplývající ze strategie Komise pro politiku ochrany spotřebitele, jímž je přezkum stávajícího *acquis* s cílem dosáhnout vysoké společné úrovně ochrany spotřebitele.

(25) Tato směrnice etí základní práva a zachovává zásady uznané zejména v Listině základních práv Evropské unie,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Účel

Účelem této směrnice je přispět k řádnému fungování vnitřního trhu a dosáhnout vysoké úrovně ochrany spotřebitele sblížením právních a správních předpisů členských států týkajících se nekalých obchodních praktik, které poškozují ekonomické zájmy spotřebitelů.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

a) "spotřebitelem" fyzická osoba, jež v obchodních praktikách spadajících do oblasti působnosti této směrnice jedná za účelem, který nelze považovat za provozování jejího obchodu, živnosti nebo řemesla anebo výkonu jejího svobodného povolání;

b) "obchodníkem" fyzická nebo právnická osoba, jež v obchodních praktikách spadajících do oblasti působnosti této směrnice jedná za účelem, který lze považovat za provozování jejího obchodu, živnosti nebo řemesla anebo výkonu jejího svobodného povolání, a kdokoli, kdo jedná jménem obchodníka nebo v jeho zastoupení;

c) "produktem" zboží nebo služby včetně nemovitosti, práva a závazku;

d) "obchodními praktikami vůči spotřebiteli" (dále také jen "obchodní praktiky") jednání, opomenutí, chování nebo prohlášení, obchodní komunikace včetně reklamy a uvedení na trh ze strany obchodníka přímo související s propagací, prodejem nebo dodáním produktu spotřebiteli;

e) "podstatným narušením ekonomického chování spotřebitele" použití obchodní praktiky, která výrazně zhoršuje schopnost spotřebitele učinit informované rozhodnutí, což vede k tomu, že učení rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil;

f) "kodexem chování" dohoda nebo soubor pravidel, který není uložen právním nebo správním předpisem členského státu a který vymezuje chování obchodníků, kteří se zavazují k jeho dodržování, v souvislosti s jednou nebo více obchodními praktikami nebo odvětvími podnikání;

g) "držitelem kodexu" subjekt, včetně obchodníka nebo skupiny obchodníků, který odpovídá za vypracování a revizi kodexu chování nebo za dohled nad jeho dodržováním těmi, kdo se jím zavazovali řídit;

h) "náležitou profesionální péčí" úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od obchodníka ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá povitým obchodním praktikám nebo obecným zásadám dobré víry v oblasti obchodníkovy činnosti;

i) "výzvou ke koupi" obchodní komunikace, která uvádí základní znaky produktu a cenu způsobem vhodným pro použití typ obchodní komunikace, a umožňuje tak spotřebiteli uskutečnit koupi;

j) "nepatřičným ovlivňováním" využívání pozice silý vůči spotřebiteli k činění nátlaku, a to i bez použití fyzické síly nebo hrozby jejího použití, způsobem, který

významně omezuje schopnost spotřebitele učinit informované rozhodnutí;

k) "rozhodnutím o obchodní transakci" rozhodnutí spotřebitele o tom, zda, jak a za jakých podmínek produkt koupí, zaplatí za něj najednou nebo částečně, ponechá si jej nebo se jej zbaví anebo ve vztahu k němu uplatní právo vyplývající ze smlouvy, ať již se spotřebitel rozhodne jednat nebo zdržet se jednání;

l) "regulovanou profesí" odborná činnost nebo skupina odborných činností, u kterých je přístup k nim, jejich výkon nebo určitý způsob jejich výkonu přímo nebo nepřímo podmíněn zvláštní odbornou způsobilostí stanovenou právními nebo správními předpisy.

Článek 3

Oblast působnosti

1. Tato směrnice se vztahuje na nekalé obchodní praktiky vůči spotřebitelům, jak je stanoveno v článku 5, před obchodní transakcí týkající se produktu, v jejím průběhu a po ní.

2. Touto směrnicí není dotčeno smluvní právo, zejména pravidla týkající se platnosti, vzniku nebo účinků smlouvy.

3. Touto směrnicí nejsou dotčena pravidla Společenství ani vnitrostátní pravidla týkající se zdravotní nezávadnosti a bezpečnosti produktů.

4. V případě rozporu mezi ustanoveními této směrnice a jinými pravidly Společenství, která upravují určité aspekty nekalých obchodních praktik, jsou tato jiná pravidla Společenství pro tyto určité aspekty rozhodná a použijí se.

5. Po dobu šesti let ode dne 12. 6. 2007 mohou členské státy v oblasti harmonizované touto směrnicí i nadále uplatňovat vnitrostátní předpisy, které stanoví více omezení nebo požadavků než tato směrnice a kterými se provádějí směrnice obsahující ustanovení o minimální harmonizaci. Tato opatření musí být zásadní pro zajištění náležité ochrany spotřebitelů před nekalými obchodními praktikami a musí být přiměřená pro dosažení tohoto cíle. Přezkum podle článku 18 může zahrnovat návrh na prodloužení této odchylky o další omezenou dobu, bude-li to pokládáno za vhodné.

6. Členské státy neprodleně oznámí Komisi veškeré vnitrostátní předpisy uplatňované na základě odstavce 5.

7. Touto směrnicí nejsou dotčena pravidla určující příslušnost soudů.

8. Touto směrnicí nejsou dotčeny žádné podmínky pro usazování nebo režimy vydávání osvědčení ani deontologické kodexy chování nebo jiná zvláštní pravidla, která se vztahují na regulované profese v zájmu udržování vysokých profesních standardů osobami vykonávajícími tyto profese a které mohou členské státy v souladu s právem Společenství osobám vykonávajícím tyto profese uložit.

9. Ve vztahu k "finančním službám" vymezeným ve směrnici 2002/65/ES a k nemovitostem mohou členské státy uložit požadavky, které obsahují více omezení nebo požadavků než tato směrnice v oblasti, kterou sblížuje.

10. Tato směrnice se nevztahuje na uplatňování právních a správních předpisů členských států, které se týkají vydávání osvědčení a stanovení ryzosti předmětů z drahých kovů.

Článek 4

Vnitřní trh

Členské státy neomezí svobodu poskytování služeb ani volný pohyb zboží z důvodů spadajících do oblasti, kterou tato směrnice sblížuje.

KAPITOLA 2

NEKALÉ OBCHODNÍ PRAKTIKY

Článek 5

Zákaz nekalých obchodních praktik

1. Nekalé obchodní praktiky jsou zakázány.

2. Obchodní praktika je nekalá, pokud

a) je v rozporu s požadavky náležité profesionální péče

a

b) podstatně narušuje nebo je schopná podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele, který je jejím působením vystaven nebo kterému je určena, nebo průměrného člena skupiny, pokud se obchodní praktika zaměřuje na určitou skupinu spotřebitelů, ve vztahu k danému produktu.

3. Obchodní praktiky, jež mohou podstatně narušit ekonomické chování pouze určité jednoznačně vymezené skupiny spotřebitelů, kteří jsou z důvodu duševní nebo fyzické slabosti, věku nebo důvěřivosti zvláště zranitelní takovou praktikou nebo produktem, který propaguje, způsobem, který může obchodník rozumně očekávat, se hodnotí z pohledu průměrného člena dané skupiny. Tím nejsou dotčeny běžné a oprávněné reklamní praktiky zveličených prohlášení nebo prohlášení, která nejsou miněna doslovně.

4. Obchodní praktiky jsou nekalé zejména tehdy, jsou-li

a) klamavé ve smyslu článků 6 a 7

nebo

b) agresivní ve smyslu článků 8 a 9.

5. V příloze I je uveden výčet obchodních praktik, které jsou považovány za nekalé za všech okolností. Tento jednotný výčet platí ve všech členských státech a může být změněn pouze revizí této směrnice.

Oddíl 1

Klamavé obchodní praktiky

Článek 6

Klamavá jednání

1. Obchodní praktika je považována za klamavou, pokud obsahuje nesprávné informace, a je tedy nepravdivá, nebo pokud jakýmkoli způsobem, včetně celkového předvedení, uvádí nebo je schopná uvést průměrného spotřebitele v omyl ve vztahu k jednomu nebo k více z níže uvedených bodů, i když informace jsou věcně správné, což v obou případech vede nebo může vést k rozhodnutí spotřebitele o obchodní transakci, které by jinak neučinil:

- a) existence nebo podstata produktu;
- b) hlavní znaky produktu, jako je jeho dostupnost, výhody, rizika, provedení, složení, příslušenství, poprodejní služby zákazníkům a vyřizování reklamací a stížností, výrobní postup a datum výroby nebo dodání, způsob dodání, způsobilost k účelu použití, možnosti použití, množství, specifikace, zeměpisný nebo obchodní původ, očekávané výsledky jeho použití nebo výsledky a podstatné části zkoušek nebo kontrol provedených na produktu;
- c) rozsah závazků obchodníka, motivy pro obchodní praktiku a podstata prodejního postupu, prohlášení nebo symbol týkající se přímého nebo nepřímého sponzorování nebo schválení obchodníka nebo produktu;
- d) cena nebo způsob výpočtu ceny anebo existence konkrétní cenové výhody;
- e) nutnost servisu, náhradních dílů, výměny nebo opravy;
- f) podstata, charakteristické rysy a práva obchodníka nebo jeho zástupce, například jeho totožnost a majetek, způsobilost, postavení, schválení, přidružení nebo vztahy, práva průmyslového, obchodního nebo duševního vlastnictví nebo jeho ocenění a vyznamenání;
- g) práva spotřebitele, včetně práva na náhradní dodání nebo vrácení kupní ceny podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o určitých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží [8], nebo rizika, kterým může být vystaven.

2. Obchodní praktika je rovněž považována za klamavou, pokud ve věcných souvislostech, s přihlédnutím ke všem jejím rysům a okolnostem, vede nebo může vést k tomu, že průměrný spotřebitel učiní rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil, a zahrnuje:

- a) jakékoli uvádění produktu na trh, včetně srovnávací reklamy, které vede k záměně s jinými produkty, ochrannými známkami, obchodními firmami nebo jinými rozlišovacími znaky jiného soutěžitele;
- b) skutečnost, že obchodník nedodržuje závazky obsažené v kodexu chování, k jejichž dodržování se zavázal, pokud
- i) se nejedná o záměr závazku, ale o jednoznačný závazek, který lze ověřit,

a

- ii) obchodník v obchodní praxi uvádí, že je vázán kodexem.

Článek 7

Klamavá opomenutí

1. Obchodní praktika je považována za klamavou, pokud ve svých věcných souvislostech a s přihlédnutím ke všem jejím rysům, okolnostem a omezením sdělovacího prostředku opomene uvést závažné informace, které v dané souvislosti průměrný spotřebitel potřebuje pro rozhodnutí o obchodní transakci, čímž způsobí nebo může způsobit, že průměrný spotřebitel učiní rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil.

2. Za klamavé opomenutí je také považováno, pokud obchodník závažné informace uvedené v odstavci 1 zatají nebo poskytne nejasným, nesrozumitelným nebo dvojznačným způsobem nebo v nevhodný čas vzhledem k okolnostem popsaným v uvedeném odstavci anebo neuvede obchodní záměr obchodní praktiky, není-li patrný ze souvislosti a pokud to v obou případech vede nebo může vést k rozhodnutí spotřebitele o obchodní transakci, které by jinak neučinil.

3. Pokud sdělovací prostředek, jímž se obchodní praktika šíří, klade omezení na prostor a čas, je třeba při rozhodování o tom, zda došlo k opomenutí informací, vzít v úvahu tato omezení i veškerá opatření, která obchodník přijal k zajištění přístupu spotřebitelů k informacím jinými prostředky.

4. V případě výzvy ke koupi se za závažné považují tyto informace, nejsou-li patrné ze souvislosti:

- a) hlavní znaky produktu v rozsahu odpovídajícím danému sdělovacímu prostředku a produktu;
  - b) adresa a totožnost obchodníka, například jeho obchodní firma, a případně adresa a totožnost obchodníka, jehož jménem jedná;
  - c) cena včetně daní, nebo pokud z povahy produktu vyplývá, že cenu nelze rozumně stanovit předem, způsob jejího výpočtu, a případně i veškeré další poplatky za dopravu, dodání nebo poštovné, nebo pokud tyto poplatky nelze rozumně stanovit předem, skutečnost, že k ceně mohou být účtovány takové další poplatky;
  - d) ujednání o platebních podmínkách, dodání, plnění a vyřizování reklamací a stížností, pokud se odchylují od požadavků náležité profesionální péče;
  - e) u produktů a obchodních transakcí, u kterých existuje právo na odstoupení nebo zrušení, existence takového práva.
5. Požadavky na informace stanovené právními předpisy Společenství v souvislosti s obchodní komunikací, včetně reklamy a uvádění na trh, jejichž demonstrativní výčet je uveden v příloze II, jsou považovány za podstatné.

Oddíl 2

Agresivní obchodní praktiky

Článek 8

Agresivní obchodní praktiky

Obchodní praktika je považována za agresivní, pokud ve svých věcných souvislostech a s přihlédnutím ke všem jejím rysům a okolnostem obtěžováním, donucováním včetně použití fyzické síly nebo nepatřičným ovlivňováním výrazně zhoršuje nebo může výrazně zhoršit svobodnou volbu nebo chování průměrného spotřebitele ve vztahu k produktu, čímž způsobí nebo může způsobit, že spotřebitel učiní rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil.

Článek 9

Použití obtěžování, donucování a nepatřičného ovlivňování

Při určení, zda obchodní praktika používá obtěžování, donucování včetně použití fyzické síly nebo nepatřičné ovlivňování, se bere v úvahu:

- a) její načasování, místo, povaha nebo doba trvání;
- b) použití výhrůžného nebo urážlivého jazyka nebo chování;
- c) vědomé využití obchodníkem jakéhokoli konkrétního neštěstí nebo takových závažných okolností, které vedou ke zhoršení úsudku spotřebitele, k ovlivnění rozhodnutí spotřebitele ve vztahu k produktu;
- d) veškeré obtížné nebo neúměrné mimosmluvní překážky uložené obchodníkem v případě, že spotřebitel chce uplatnit svá smluvní práva, včetně práva na vypovězení smlouvy nebo na přechod na jiný produkt nebo k jinému obchodníkovi;
- e) výhrůžka právně nepřipustným jednáním.

KAPITOLA 3

KODEXY CHOVÁNÍ

Článek 10

Kodexy chování

Tato směrnice nevylučuje kontrolu nekalých obchodních praktik prováděnou držiteli kodexu, kterou mohou členské státy podporovat, ani možnost osob nebo organizací uvedených v článku 11 obrátit se na držitele kodexu, jsou-li vedle toho přípustná i soudní nebo správní řízení podle uvedeného článku.

Opravný prostředek podaný těmto kontrolním orgánům nelze považovat za rovnocenný podání k soudu nebo správnímu orgánu, jež jsou uvedeny v článku 11.

KAPITOLA 4

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 11

Vynucování

1. Členské státy zajistí, aby v zájmu spotřebitelů existovaly vhodné a účinné prostředky pro boj proti nekalým obchodním praktikám v zájmu zajištění souladu s touto směrnicí.

Tyto prostředky zahrnují právní předpisy, jež umožní osobám nebo organizacím, které mají podle vnitrostátních právních předpisů oprávněný zájem na boji proti nekalým obchodním praktikám, včetně soutěžitelů, aby

a) podaly žalobu pro používání nekalých obchodních praktik

nebo

b) napadly tyto nekalé obchodní praktiky u správního orgánu, který je příslušný k rozhodování o stížnostech nebo k podání podnětu k zahájení příslušného soudního řízení.

Každému členskému státu je vyhrazeno rozhodnutí o tom, která z těchto možností bude dostupná a zda umožní soudům nebo správním orgánům požadovat, aby byly nejprve využity jiné stanovené prostředky pro vyřizování stížností, včetně prostředků uvedených v článku 10. Tyto možnosti existují bez ohledu na to, zda jsou postižení spotřebitelé na území členského státu, v němž se obchodník nachází, nebo v jiném členském státě.

Každému členskému státu je vyhrazeno rozhodnutí,

a) zda mohou být tyto právní možnosti použity samostatně nebo společně proti určitému počtu obchodníků působících ve stejném hospodářském odvětví

a

b) zda mohou být tyto právní možnosti použity proti držitelé kodexu, pokud tento kodex podporuje porušování zákonných požadavků.

2. Na základě právních předpisů uvedených v odstavci 1 udělí členské státy soudům nebo správním orgánům pravomoci, které je zmocňují, aby v nezbytných případech s ohledem na všechny dotčené zájmy, a zejména veřejný zájem,

a) nařídily zastavení nekalých obchodních praktik nebo zahájily příslušné soudní řízení směřující k nařízení jejich zastavení,

nebo

b) pokud nekalá obchodní praktika zatím neproběhla, avšak má k ní bezprostředně dojít, zakázaly takovou praktiku nebo zahájily příslušné soudní řízení směřující k jejímu zákazu,

a to i bez důkazu o skutečně vzniklé ztrátě nebo újmě nebo úmyslu nebo nedbalosti na straně obchodníka.

Členské státy dále stanoví, že opatření uvedená v prvním pododstavci mohou být přijata ve zkráceném řízení jako

- opatření předběžná

nebo

- opatření konečná,

přičemž každý členský stát sám rozhodne, kterou z těchto dvou možností zvolí.

Nadto mohou členské státy udělit soudům nebo správním orgánům pravomoci, aby k odstranění přetrvávajících vlivů nekalých obchodních praktik, jejichž zastavení bylo nařízeno pravomocným rozhodnutím, mohly vyžadovat

a) zveřejnění tohoto rozhodnutí v plném nebo zkráceném znění a ve formě, kterou považují za vhodnou,

b) kromě toho zveřejnění opravného prohlášení.

3. Správní orgány uvedené v odstavci 1 musí:

a) být složeny tak, aby nevznikaly pochybnosti o jejich nezávislosti;

b) mít při rozhodování o stížnostech dostatečné pravomoci k tomu, aby mohly účinně kontrolovat a vymáhat dodržování svých rozhodnutí;

c) zpravidla svá rozhodnutí odůvodňovat.

Jsou-li pravomoci uvedené v odstavci 2 vykonávány výhradně správním orgánem, musí být jeho rozhodnutí vždy odůvodněno. V tomto případě musí dále existovat řízení, jejichž prostřednictvím se předmětem soudního přezkumu může stát nesprávný nebo nevhodný výkon pravomocí správním orgánem nebo nesprávné nebo nevhodné opomenutí výkonu uvedených pravomocí.

Článek 12

Soudy a správní orgány: prokazování tvrzení

Členské státy udělí soudům nebo správním orgánům pravomoci, které je v občanském soudním řízení nebo správním řízení uvedeném v článku 11 zmocňují

a) požadovat na obchodníkově, aby prokázal správnost skutkových tvrzení v souvislosti s obchodní praktikou, jestliže se takový požadavek, s ohledem na oprávněné zájmy obchodníka a kteréhokoliv jiného účastníka řízení, jeví jako přiměřený vzhledem k okolnostem daného případu,

a

b) považovat skutková tvrzení za nesprávná, není-li důkaz požadovaný v souladu s písmenem a) předložen nebo je-li soudem nebo správním orgánem považován za nedostatečný.

Článek 13

Sanekce

Členské státy stanoví sankce za porušení vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice a příjmy veškerá opatření nezbytná pro jejich uplatňování. Tyto sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.

Článek 14

Změny směrnice 84/450/EHS

Směrnice 84/450/EHS se mění takto:

1. Článek 1 se nahrazuje tímto:

"Článek 1

Účelem této směrnice je chránit obchodníky proti klamavé reklamě a jejím nekalým účinkům a stanoví podmínky, za nichž je dovolena srovnávací reklama."

2. V článku 2:

- se bod 3 nahrazuje tímto:

"3. "obchodníkem" rozumí fyzická nebo právnická osoba, jež jedná za účelem, který lze považovat za provozování jejího obchodu, živnosti nebo řemesla anebo výkonu jejího svobodného povolání, a kdokoli, kdo jedná jménem obchodníka nebo v jeho zastoupení;"

se doplňuje se nový bod, který zní:

"4. "držitelem kodexu" rozumí subjekt, včetně obchodníka nebo skupiny obchodníků, který odpovídá za vypracování a revizi kodexu chování nebo za dohled nad jeho dodržováním těmi, kdo se jím zavázali řídit."

3. Článek 3a se nahrazuje tímto:

"Článek 3a

1. Srovnávací reklama je, pokud jde o srovnání, dovolena při splnění těchto podmínek:

a) není klamavá ve smyslu čl. 2 odst. 2, článku 3 a čl. 7 odst. 1 této směrnice nebo článků 6 a 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu [9];

b) srovnává zboží nebo služby, jež slouží stejnému potřebám nebo jsou zamýšleny pro stejný účel;

c) objektivně srovnává jeden nebo více základních, důležitých, ověřitelných a charakteristických rysů tohoto zboží nebo těchto služeb, mezi nimiž může být i cena;

d) nemá za následek oslabení důvěryhodnosti nebo znevážení ochranné známky, obchodní firmy, jiného rozlišovacího znaku, zboží, služeb, činností nebo postavení soutěžitele;

e) u produktů s označením původu se vždy odvolává na produkty se stejným označením;

f) netěží protiprávně z dobré pověsti ochranné známky, obchodní firmy nebo jiných rozlišovacích znaků soutěžitele nebo označení původu konkurujících produktů;

g) nepředstavuje zboží nebo službu jako napodobeninu nebo reprodukci jiného zboží nebo služeb nesoucích ochrannou známku nebo obchodní firmu;

h) nevede k záměně mezi obchodníky, mezi zadavatelem reklamy a soutěžitelem nebo k záměně ochranných známek, obchodních firem, jiných rozlišovacích znaků, zboží a služeb zadavatele reklamy s ochrannými známkami, obchodními firmami, jinými rozlišovacími znaky, zbožím a službami soutěžitele.

4. V článku 4 se odstavec 1 nahrazuje tímto:

"1. Členské státy zajistí, aby v zájmu obchodníků a soutěžitelů existovaly přiměřené a účinné prostředky pro boj proti klamavé reklamě a pro dodržování předpisů o srovnávací reklamě. Tyto prostředky zahrnují právní předpisy, jež umožní osobám nebo organizacím, které mají podle vnitrostátních právních předpisů oprávněný zájem na potírání klamavé reklamy nebo na regulaci srovnávací reklamy, aby

a) podaly žalobu ohledně takové reklamy

nebo

b) napadly takovou reklamu u správního orgánu, který je příslušný k rozhodování o stížnostech nebo k podání podnětu k zahájení příslušného soudního řízení.

Každému členskému státu je vyhrazeno rozhodnutí o tom, která z těchto možností bude dostupná a zda umožní soudům nebo správním orgánům požadovat, aby byly nejprve využity jiné stanovené prostředky pro vyřizování stížností, včetně prostředků uvedených v článku 5.

Každému členskému státu je vyhrazeno rozhodnutí,

a) zda mohou být tyto právní možnosti použity samostatně nebo společně proti určitému počtu obchodníků působících ve stejném hospodářském odvětví

a

b) zda mohou být tyto právní možnosti použity proti držitelé kodexu, pokud tento kodex podporuje porušování zákonných požadavků."

5. V článku 7 se odstavec 1 nahrazuje tímto:

"1. Tato směrnice nebrání členským státům, aby v oblasti klamavé reklamy zachovaly nebo přijaly ustanovení zajišťující rozsáhlejší ochranu obchodníků a soutěžitelů."

Článek 15

Změny směrnic 97/7/ES a 2002/65/ES

1. Článek 9 směrnice 97/7/ES se nahrazuje tímto:

"Článek 9

Setrvačný prodej

S ohledem na zákaz setrvačného prodeje, stanovený ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu [10], příjmom členské státy nezbytná opatření ke zproštění spotřebitele povinnosti zaplatit cenu v případě nevyžádaného dodání, přičemž neexistenci odpovědi nelze vykládat jako souhlas.

2. Článek 9 směrnice 2002/65/ES se nahrazuje tímto:

"Článek 9

S ohledem na zákaz setrvačného prodeje, stanovený ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu [11], a aniž jsou dotčena ustanovení právních předpisů členských států o konkludním prodloužení smluv uzavřených na dálku, pokud je tato pravidla dovolují, příjmom členské státy nezbytná opatření ke zproštění spotřebitele jakýchkoli závazků v případě nevyžádaných dodávek, přičemž neexistenci odpovědi nelze vykládat jako souhlas.

Článek 16

Změny směrnice 98/27/ES a nařízení (ES) č. 2006/2004

1. V příloze směrnice 98/27/ES se bod 1 nahrazuje tímto:

"1. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu (Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 22)."

2. V příloze nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 ze dne 27. října 2004 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování zákonů na ochranu zájmů spotřebitele (nařízení o spolupráci v oblasti ochrany spotřebitele) [12] se doplňuje nový bod, který zní:

"16. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu (Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 22)."

Článek 17

Informace

Členské státy přijmou vhodná opatření k informování spotřebitelů o vnitrostátních právních předpisech, kterými se provádí tato směrnice, a případně vyzvou obchodníky a držitele kodexu, aby informovali spotřebitele o svých kodexech chování.

Článek 18

Přezkum

1. Komise do 12.6.2011 předloží Evropskému parlamentu a Radě souhrnnou zprávu o uplatňování této směrnice, zejména čl. 3 odst. 9, článku 4 a přílohy I, o rozsahu další harmonizace a zjednodušení práva Společenství v oblasti

ochrany spotřebitele a s přihlédnutím k čl. 3 odst. 5 o opatřeních, které je nutné přijmout na úrovni Společenství pro zachování náležité úrovně ochrany spotřebitele. V případě potřeby bude zpráva doplněna návrhem na revizi této směrnice nebo jiných souvisejících částí práva Společenství.

2. V souladu se Smlouvou vyvinou Evropský parlament a Rada úsilí, aby bylo o návrhu Komise předloženém podle odstavce 1 rozhodnuto do dvou let.

Článek 19

Provedení

Členské státy přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 12.6.2007. Neprodleně o nich uvědomí Komisi, stejně jako o všech následných změnách.

Budou tyto předpisy používat ode dne 12.12.2007. Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

Článek 20

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost prvním dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 21

Určení

Tato směrnice je určena členskými státním.

Ve Štrasburku dne 11. května 2005.

Za Evropský parlament

předseda

J. P. Borrell Fontelles

Za Radu

předseda

N. Schmit

[1] Úř. věst. C 108, 30.4.2004, s. 81.

[2] Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 20. dubna 2004 (Úř. věst. C 104 E, 30.4.2004, s. 260), společný postoj Rady ze dne 15. listopadu 2004 (Úř. věst. C 38 E, 15.2.2005, s. 1), postoj Evropského parlamentu ze dne 24. února 2005 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 12. dubna 2005.

[3] Úř. věst. L 250, 19.9.1984, s. 17. Směrnice ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/55/ES (Úř. věst. L 290, 23.10.1997, s. 18).

[4] Úř. věst. L 144, 4.6.1997, s. 19. Směrnice ve znění směrnice 2002/65/ES (Úř. věst. L 271, 9.10.2002, s. 16).

[5] Úř. věst. L 166, 11.6.1998, s. 51. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2002/65/ES.

[6] Úř. věst. L 271, 9.10.2002, s. 16.

[7] Úř. věst. L 201, 31.7.2002, s. 37.

[8] Úř. věst. L 171, 7.7.1999, s. 12.

[9] Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 22."

[10] Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 22."

[11] Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 22."

[12] Úř. věst. L 364, 9.12.2004, s. 1.

PŘÍLOHA I

OBCHODNÍ PRAKTIKY, JEŽ JSOU ZA VŠECH OKOLNOSTÍ POVAŽOVÁNY ZA NEKALÉ

Klamavé obchodní praktiky

1. Tvrzení, že obchodník podepsal kodex chování, ačkoli tomu tak není.

2. Používání značky důvěry, značky jakosti nebo rovnocenné značky bez získání potřebného povolení.

3. Tvrzení, že kodex chování byl schválen veřejným nebo jiným subjektem, ačkoli tomu tak není.

4. Tvrzení, že obchodník (jakož i jeho obchodní praktikám) nebo produktu bylo uděleno schválení, potvrzení nebo povolení veřejného nebo soukromého subjektu, ačkoli tomu tak není nebo takové tvrzení není v souladu s podmínkami schválení, potvrzení nebo povolení.

5. Výzva ke koupi produktů za určitou cenu, aniž by obchodník zveřejnil důvody, na základě kterých se může domnívat, že nebude sám nebo prostřednictvím jiného obchodníka schopen zajistit dodávku uvedených nebo rovnocenných produktů za cenu platnou pro dané období a v přiměřeném množství vzhledem k povaze produktu, rozsahu reklamy a nabízené ceny (vábivá reklama).

6. Výzva ke koupi produktu za určitou cenu a poté

a) odmítnutí ukázat inzerovaný předmět spotřebitelům

nebo

b) odmítnutí přijetí objednávky produktu nebo dodání produktu v přiměřené lhůtě

nebo

c) předvedení vadného vzorku produktu

s úmyslem propagovat jiný produkt (reklama typu "přivábit a zaměnit").

7. Nepravdivé tvrzení, že produkt bude dostupný pouze po omezenou dobu nebo že bude dostupný pouze po určitém období za určitých podmínek, za účelem přimět spotřebitele k okamžitému rozhodnutí bez příležitosti nebo času potřebného k učinění informované volby.

8. Závazek poskytnout poprodejní servis spotřebitelům, s nimiž obchodník před uzavřením obchodní transakce komunikoval jazykem, který není úředním jazykem členského státu, v němž se obchodník nachází, a následně poskytování servisu pouze v jiném jazyce, aniž to bylo spotřebiteli jasně sděleno předtím, než se spotřebitel zavázal k obchodní transakci.

9. Tvrzení nebo jiné vytváření dojmu, že prodej produktu je dovolený, i když tomu tak není.

10. Uvádění práv, která spotřebitelům vyplývají ze zákona, jako přednosti obchodníkovy nabídky.

11. Využití prostoru ve sdělovacích prostředcích k propagaci produktu, za kterou obchodník zaplatil, aniž by to byl spotřebitel schopen z obsahu, obrázků nebo zvuků jednoznačně poznat. (Placená reklama ve formě novinových článků, advertorial). Tím není dotčena směrnice 89/552/EHS [1].

12. Věcně nesprávné tvrzení o povaze a míře rizika pro osobní bezpečnost spotřebitele nebo jeho rodiny, pokud si produkt nezakoupí.

13. Propagace výrobku podobného výrobku konkrétního výrobce způsobem, jenž cíleně vede k uvedení spotřebitele v omyl tak, že uvěří, že daný výrobek je vyroben tímž výrobcem, i když tomu tak není.

14. Zahájení, provozování nebo propagace pyramidového programu, kdy spotřebitel zaplatí za možnost získat odměnu, která závisí především na získávání nových spotřebitelů do programu, a nikoli na prodeji nebo spotřebě produktů.

15. Tvrzení, že obchodník zamýšlí ukončit obchodování nebo se stěhuje, ačkoli tomu tak není.

16. Tvrzení, že produkty usnadní výhru ve hrách založených na náhodě.

17. Nepravdivé tvrzení, že produkt může vyléčit nemoci, poruchu nebo tělesné postižení.

18. Poskytování věcně nesprávných informací o tržních podmínkách nebo o možnosti opatřit si produkt s úmyslem přimět zákazníka k jeho pořízení za méně výhodných podmínek, než jsou běžné tržní podmínky.

19. Obchodní praktika, v níž se tvrdí, že v rámci propagace probíhá soutěž o ceny, aniž by byly uděleny ceny, které odpovídají uvedenému popisu, nebo jejich odpovídající náhrada.

20. Popis produktu slovy "gratis", "zdarma", "bezplatně" a podobnými, pokud musí spotřebitel zaplatit jakékoli jiné náklady, než jen nevyhnutelné náklady spojené s

reakcí na obchodní praktiku a s vyzvednutím nebo doručením věci.

21. Přiložení faktury nebo podobných dokladů pro provedení platby k marketingovým materiálům, čímž se ve spotřebiteli vyvolá dojem, že si inzerovaný produkt již objednal, ačkoli tomu tak není.

22. Nepravdivé tvrzení nebo vyvolávání dojmu, že obchodník nejedná za účelem spojeným s jeho obchodní nebo podnikatelskou činností, řemeslem nebo povoláním, nebo klamná prezentace obchodníka jako spotřebitele.

23. Vyvolávání klamného dojmu, že poprodejní servis k výrobku je dostupný v jiném členském státu, než ve kterém je výrobek prodáván.

Agresivní obchodní praktiky

24. Vytvoření dojmu, že spotřebitel nemůže provozovnu opustit bez uzavření smlouvy.

25. Osobní návštěvy u spotřebitele a nedbání požadavku spotřebitele opustit jeho byt a nevracet se, kromě situací a v rozsahu odůvodněném podle vnitrostátních právních předpisů za účelem vymáhání smluvních závazků.

26. Vytvrvalé a nevyžádané nabídky prostřednictvím telefonu, faxu, e-mailu nebo jiných prostředků přenosu na dálku, kromě situací a v rozsahu odůvodněném podle vnitrostátních právních předpisů za účelem vymáhání smluvních závazků. Tím nejsou dotčeny články 10 a 11 směrnice 97/7/ES a směrnice 95/46/ES [2] a 2002/58/ES.

27. Požadavek, aby spotřebitel žádající plnění z důvodu pojistné události předložil doklady, které nelze odůvodněně pokládat za důležité pro stanovení oprávněnosti nároku, nebo systematické neodpovídání na související korespondenci za účelem odradit spotřebitele od uplatnění práv vyplývajících ze smlouvy.

28. Začlenění do reklamy přímého nabádání určeného dětem, aby si inzerované produkty koupily nebo aby přesvědčily své rodiče nebo jiné dospělé, aby jim je koupili. Tímto ustanovením není dotčen článek 16 směrnice 89/552/EHS o televizním vysílání.

29. Požadování okamžité nebo odložené platby za produkty dodané obchodníkem, avšak nevyžádané spotřebitelem, nebo vrácení nebo uschování takových produktů, kromě případů, kdy se jedná o náhradní produkt dodaný v souladu s čl. 7 odst. 3 směrnice 97/7/ES (setrvačný prodej).

30. Výslovné sdělení spotřebiteli, že pokud si produkt nebo službu nekoupí, ohrozí to pracovní místo nebo živobytí obchodníka.

31. Vytváření klamného dojmu, že spotřebitel již vyhrál nebo vyhraje, popřípadě že vyhraje, pokud bude jednat určitým způsobem, cenu nebo jinou obdobnou výhodu, ačkoli ve skutečnosti

- neexistuje žádná taková cena ani obdobná výhoda,

nebo

- pro získání ceny nebo jiné obdobné výhody musí spotřebitel vynaložit finanční prostředky nebo mu vynaklájí výdaje.

[1] Směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (Úř. věst. L 298, 17.10.1989, s. 23). Směrnice ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/36/ES (Úř. věst. L 202, 30.7.1997, s. 60).

[2] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31). Směrnice ve znění nařízení (ES) č. 1882/2003 (Úř. věst. L 284, 31.10.2003, s. 1).

PŘÍLOHA II

USTANOVENÍ PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ SPOLEČENSTVÍ, KTERÁ STANOVÍ PRAVIDLA PRO REKLAMU A OBCHODNÍ KOMUNIKACI

Články 4 a 5 směrnice 97/7ES

Článek 3 směrnice Rady 90/314/EHS ze dne 13. června 1990 o souborných službách pro cesty, pobyty a zájezdy [1]

Čl. 3 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/47/ES ze dne 26. října 1994 o ochraně nabyvatelů ve vztahu k některým aspektům smluv o nabytí práva k dočasnému užívání nemovitostí [2]

Čl. 3 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES ze dne 16. února 1998 o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli [3]

Články 86 až 100 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/83/ES ze dne 6. listopadu 2001 o kodexu Společenství týkajícím se humánních léčivých přípravků [4]

Články 5 a 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu ("směrnice o elektronickém obchodu") [5]

Čl. 1 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/7/ES ze dne 16. února 1998, kterým se mění směrnice Rady 87/102/EHS o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se spotřebitelského úvěru [6]

Články 3 a 4 směrnice 2002/65/ES

Čl. 1 bod 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/107/ES ze dne 21. ledna 2002, kterou se mění směrnice Rady 85/611/EHS o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se subjektů kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) s ohledem na regulaci správcovských společností a zjednodušené prospekty [7]

Články 12 a 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/92/ES ze dne 9. prosince 2002 o zprostředkování pojištění [8]

Článek 36 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/83/ES ze dne 5. listopadu 2002 o životním pojištění [9]

Článek 19 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů [10]

Články 31 a 43 směrnice Rady 92/49/EHS ze dne 18. června 1992 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přímého pojištění jiného než životního [11] (třetí směrnice o jiném než životním pojištění)

Články 5, 7 a 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/71/ES ze dne 4. listopadu 2003 o prospektu, který má být zveřejněn při veřejné nabídce nebo přijetí cenných papírů k obchodování [12]

[1] Úř. věst. L 158, 23.6.1990, s. 59.

[2] Úř. věst. L 280, 29.10.1994, s. 83.

[3] Úř. věst. L 80, 18.3.1998, s. 27.

[4] Úř. věst. L 311, 28.11.2001, s. 67. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2004/27/ES (Úř. věst. L 136, 30.4.2004, s. 34).

[5] Úř. věst. L 178, 17.7.2000, s. 1.

[6] Úř. věst. L 101, 1.4.1998, s. 17.

[7] Úř. věst. L 41, 13.2.2002, s. 20.

[8] Úř. věst. L 9, 15.1.2003, s. 3.

[9] Úř. věst. L 345, 19.12.2002, s.1. Směrnice ve znění směrnice Rady 2004/66/ES (Úř. věst. L 168, 1.5.2004, s. 35).

[10] Úř. věst. L 145, 30.4.2004, s. 1.

[11] Úř. věst. L 228, 11.8.1992, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/87/ES (Úř. věst. L 35, 11.2.2003, s. 1).

[12] Úř. věst. L 345, 31.12.2003, s. 64.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES ze dne 20. května 1997 o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených na dálku

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na článek 100a této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise (1),

s ohledem na stanovisko Hospodářského a sociálního výboru (2),

v souladu s postupem podle článku 189b Smlouvy (3) s přihlédnutím ke společnému textu schválenému smířčím výborem dne 27. listopadu 1996,

(1) vzhledem k tomu, že v souvislosti s dosažením cílů vnitřního trhu musí být přijata opatření pro postupné upěvňování tohoto trhu;

(2) vzhledem k tomu, že volný pohyb zboží a služeb ovlivňuje nejen podnikatelský sektor, ale také soukromé fyzické osoby; že to představuje možnost přístupu spotřebitelů ke zboží a službám jiného členského státu za stejných podmínek, jaké má obyvatelstvo tohoto státu;

(3) vzhledem k tomu, že by pro spotřebitele mohl být přeshranici prodej na dálku jedním z hlavních hmatatelných výsledků dotvoření vnitřního trhu, jak bylo mimo jiné poznamenáno ve sdělení Komise určenému Radě a nazvanému „K jednotnému trhu v distribuci“; že pro plynulé fungování jednotného trhu je podstatné, aby spotřebitelé byli schopni své jednání s podnikem mimo území svého státu, a to i tehdy, má-li pobočku v zemi trvalého pobytu spotřebitele;

(4) vzhledem k tomu, že zavádění nových technologií zvyšuje počet způsobů, jakými mohou spotřebitelé získávat informace o nabídkách kdekoli ve Společenství a zadávat objednávky; že některé členské státy již přijaly rozdílná nebo odchylná opatření na ochranu spotřebitelů v případě prodeje na dálku, která měla nežádoucí dopad na soutěž mezi podniky na vnitřním trhu; že je proto nutné zavést na úrovni Společenství minimální soubor společných pravidel v této oblasti;

(5) vzhledem k tomu, že body 18 a 19 přílohy usnesení Rady ze dne 14. dubna 1975 o předběžném programu Evropského hospodářského společenství pro politiku v oblasti ochrany a informovanosti spotřebitele (4) poukazují na potřebu chránit kupující zboží nebo služeb před vynučováním zaplacení neobjednaného zboží a před vysoce nátlakovými metodami prodeje;

(6) vzhledem k tomu, že bod 33 sdělení Komise určeného Radě, nazvaného „Nový podnět pro politiku na ochranu spotřebitele“ a schváleného usnesením Rady ze dne 23. června 1986 (5) uvádí, že Komise bude předkládat návrhy o použití nových informačních technologií umožňujících spotřebitelům zadávat objednávky dodavatelům ze svých domovů;

(7) vzhledem k tomu, že usnesení Rady ze dne 9. listopadu 1989 o budoucích prioritách pro opětovné zahájení politiky na ochranu spotřebitele (6) vyzývá Komisi, aby dala přednost oblastem uvedeným v příloze tohoto usnesení; že tato příloha odkazuje na nové technologie zahrnující nákupy prostřednictvím televize; že Komise reagovala na toto usnesení přijetím tříletého akčního plánu pro politiku na ochranu spotřebitele v Evropském hospodářském společenství (1990–1992); že tento plán

předpokládá přijetí směrnic;

(8) vzhledem k tomu, že volba jazyků používaných při uzavírání smluv na dálku je záležitostí členských států;

(9) vzhledem k tomu, že smlouvy uzavřené na dálku zahrnují použití jednoho nebo více komunikačních prostředků na dálku; že se jako součást systému organizovaného prodeje nebo poskytování služeb na dálku používají různé komunikační prostředky nevyžadující současnou přítomnost dodavatele a spotřebitele; že neustálý vývoj těchto komunikačních prostředků neumožňuje vypracování úplného seznamu, avšak vyžaduje vymezení zásad platných i pro ty prostředky, které ještě nedosáhly širokého využití;

(10) vzhledem k tomu, že stejná transakce skládající se z operací, které na sebe navazují, nebo z řady samostatných operací může za určitou dobu vést ke vzniku rozdílných právních výkladů závislejších na právu členských států; že se ustanovení této směrnice nemohou používat odchylně od práva členských států, pokud se odvolají na článek 14; že konečnou proto existuje důvod zvážit nezbytnost být v souladu alespoň s ustanoveními této směrnice k datu první z řady na sebe navazujících operací nebo první z řady samostatných operací, které mohou být po určité době považovány za celek, jestliže tato operace nebo řady operací je předmětem jediné smlouvy nebo samostatných, na sebe navazujících smluv;

(11) vzhledem k tomu, že použití komunikačních prostředků na dálku nesmí vést k omezení informací poskytovaných spotřebiteli; že informace, jejichž zaslání spotřebitel vyžaduje, by proto měly být bez ohledu na použitý komunikační prostředek vymezeny; že poskytované informace musí být rovněž v souladu s jinými příslušnými předpisy Společenství, zejména těmi, které jsou uvedeny ve směrnici Rady 84/450/EHS ze dne 10. září 1984 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se klamavé reklamy (7); že při povolování výjimek z povinnosti poskytovat informace je věcí spotřebitele vyžadovat podle vlastního uvážení některé základní informace, jako je totožnost dodavatele, základní vlastnosti zboží nebo služeb a jejich cena;

(12) vzhledem k tomu, že v případě komunikace po telefonu je vhodné, aby spotřebitel obdržel dostatek informací již na počátku hovoru, aby měl možnost se rozhodnout, zda v hovoru pokračovat či nikoli;

(13) vzhledem k tomu, že informace rozšiřované určitými elektronickými technologiemi mají často tak pomíjivý charakter, že nemohou být považovány za trvalý komunikační prostředek; že spotřebitel proto musí vést obdržet písemné oznámení o informacích nezbytných pro řádné plnění smlouvy;

(14) vzhledem k tomu, že spotřebitel nemá před uzavřením smlouvy možnost výrobek skutečně vidět nebo se ujistit o charakteru poskytované služby; že nestanoví-li tato směrnice jinak, mělo by existovat ustanovení o právu odstoupit od smlouvy; že nemá-li mít toto právo pouze formální charakter, pak náklady, které nese při uplatnění práva odstoupit od smlouvy spotřebitel, musí být omezeny na skutečně vynaložené náklady spojené s vrácením zboží; že právo odstoupit od smlouvy nesmí mít právní účinky na práva spotřebitelů podle vnitrostátních předpisů, zejména s

ohledem na převzetí vadných výrobků a služeb nebo výrobků a služeb neodpovídajících popisu uvedenému v nabídce takových výrobků a služeb; že je věcí členských států, aby stanovily další podmínky a opatření pro uplatnění práva odstoupit od smlouvy;

(15) vzhledem k tomu, že je rovněž nezbytné stanovit dobu plnění smlouvy, není-li určena v době zadání objednávky;

(16) vzhledem k tomu, že reklama prováděná způsobem zahrnujícím odeslání výrobku nebo poskytnutí služby spotřebiteli oproti zaplacení ceny není bez předchozí žádosti spotřebitele nebo jeho výslovného souhlasu dovolena, ledaže se jedná o náhradní výrobek nebo službu;

(17) vzhledem k tomu, že platí zásady stanovené v článcích 8 a 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ze dne 4. listopadu 1950; že by mělo být uznáno právo spotřebitele na soukromí, zejména pokud jde o svobodu spotřebující v tom, že nikdo nesmí být obtěžován některými zvláště neodbytnými komunikačními prostředky; že by proto měla být stanovena zvláštní omezení týkající se používání takových prostředků; že by členské státy měly přijmout vhodná opatření na účinnou ochranu těch spotřebitelů, kteří si nepřejí být kontaktováni prostřednictvím některých komunikačních prostředků, na ochranu proti takovým kontaktům, aniž je dotčena konkrétní ochrana, které se spotřebitel může dovolat v rámci práva Společenství na ochranu osobních údajů a soukromí;

(18) vzhledem k tomu, že je důležité, aby byla podle potřeby doplněna minimální závazná pravidla obsažená v této směrnici prostřednictvím smluvních ujednání dotyčných dodavatelů v souladu s doporučením Komise 92/295/EHS ze dne 7. dubna 1992 o souborech zvyklostí na ochranu spotřebitelů v případě smluv uzavřených na dálku (8);

(19) vzhledem k tomu, že je v zájmu optimální ochrany pro spotřebitele důležité, aby byli uspokojivě informováni o ustanoveních této směrnice a o souborech zvyklostí, které mohou v této oblasti existovat;

(20) vzhledem k tomu, že neplnění této směrnice může poškodovat nejen spotřebitele, ale rovněž účastníky soutěže; že proto mohou být stanovena opatření umožňující sledovat její provádění, a to orgánům veřejné moci nebo jejich zástupcům nebo organizacím spotřebitelů, které mají v souladu s vnitrostátním právem oprávněný zájem na ochraně spotřebitele, nebo profesním organizacím, které mají oprávněný zájem na přijímání opatření;

(21) vzhledem k tomu, že z hlediska ochrany spotřebitele je důležité zabývat se otázkou přeshraničních stížností ihned, jakmile to bude účelné; že dne 14. února 1996 zveřejnila Komise plán činnosti o možnosti spotřebitelů obracet se na soudy a urovnávat spory za účasti spotřebitelů v rámci vnitřního trhu; že plán činnosti zahrnuje zvláštní iniciativy podporující mimosoudní řízení; že jsou navržena objektivní kritéria (příloha II) pro zajištění spolehlivosti těchto řízení a vymezena ustanovení o použití standardních formulářů žalob (příloha III);

(22) vzhledem k tomu, že při používání nových technologií nemá spotřebitel možnost kontroly použitých komunikačních prostředků; že je proto nezbytné zajistit, aby důkazní břemeno nesl výhradně dodavatel;

(23) vzhledem k tomu, že existuje nebezpečí, že v určitých případech může být spotřebitel zvrhnut ochrany vyplývající z této směrnice prostřednictvím volby práva třetího státu jako práva rozhodného pro smlouvu; že tato směrnice by proto měla obsahovat ustanovení k odvrácení tohoto nebezpečí;

(24) vzhledem k tomu, že členský stát může ve veřejném zájmu zakázat uvádět na trh na svém území určité zboží nebo poskytovat služby prostřednictvím smluv uzavřených na dálku; že tento zákaz musí být v souladu s předpisy Společenství; že již existují ustanovení o takových zákazech, zejména u léčiv podle směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (9) a směrnice Rady 92/28/EHS ze dne 31. března 1992 o reklamě na humánní léčivé přípravky (10),

PŘIJALA TUTO SMĚRNICI:

Článek 1 Předmět

Předmětem této směrnice je sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se smluv mezi spotřebiteli a dodavateli uzavřených na dálku.

Článek 2 Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

1. „smlouvou uzavřenou na dálku“ jakákoli smlouva týkající se zboží nebo služeb uzavřená mezi dodavatelem a spotřebitelem v rámci systému organizovaného prodeje na dálku nebo systému poskytování služeb prováděného dodavatelem, který pro účely smlouvy používá až do dne uzavření smlouvy výhradně jeden nebo více komunikačních prostředků na dálku,

2. „spotřebitelem“ jakákoli fyzická osoba, která ve smlouvách v oblasti působnosti této směrnice jedná za účelem, který nelze považovat za jeho podnikatelskou činnost nebo výkon povolání,

3. „dodavatelem“ jakákoli fyzická nebo právnická osoba, která ve smlouvách v oblasti působnosti této směrnice jedná v rámci své podnikatelské činnosti nebo výkonu povolání,

4. „komunikačními prostředky na dálku“ jakékoli prostředky, které mohou být použity k uzavření smlouvy mezi dodavatelem a spotřebitelem bez jejich současné fyzické přítomnosti. Příkladový seznam prostředků spadajících do oblasti působnosti této směrnice je uveden v příloze I,

5. „provozovatelem komunikačních prostředků“ jakákoli fyzická nebo právnická osoba veřejného nebo soukromého práva, jejíž podnikatelská činnost nebo výkon povolání

zahrnuje poskytování jednoho nebo více komunikačních prostředků na dálku dodavatelům.

Článek 3 Výjimky

1. Tato směrnice se nevztahuje na smlouvy:

– vztahující se k jakékoli finanční službě, na níž se vztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku a o změně směrnice Rady 90/619/EHS a směrnice 97/7/ES a 98/27/ES (11),

– uzavřené za použití prodejních automatů nebo automatizovaných prostorů pro obchodní účely,

– uzavřené s provozovatelem telekomunikací za použití veřejných placených telefonů,

– uzavřených za účelem výstavby a prodeje nemovitosti nebo týkajících se jiných práv k nemovitostem s výjimkou nájmu,

– uzavřené na veřejné dražbě.

2. Ustanovení článků 4, 5, 6 a čl. 7 odst. 1 se nevztahují:

– na smlouvy o dodávce potravin, nápojů nebo jiného zboží denní potřeby dodávaného do domu spotřebitele, do místa jeho bydliště nebo na jeho pracoviště pravidelnou donáškovou službou,

– na smlouvy o poskytování ubytovacích, přepravních, stravovacích nebo zábavních služeb, v nichž se dodavatel po uzavření smlouvy zavazuje, že tyto služby poskytne ke konkrétnímu datu nebo během konkrétní lhůty, v případech zábavních podniků, pořádaných venku, si dodavatel výjimečně může vyhradit právo nepoužít za okolností hodných zvláštního zřetele ustanovení čl. 7 odst. 2.

Článek 4 Předběžné informace

1. Před uzavřením jakékoli smlouvy na dálku musí být spotřebiteli s dostatečným časovým předstihem přístupné následující informace:

a) totožnost dodavatele a v případě smluv vyžadujících platbu předem rovněž jeho adresa;

b) základní vlastnosti zboží nebo služeb;

c) cena zboží nebo služeb, včetně veškerých daní;

d) případné náklady na dopravu;

e) ujednání o platebních podmínkách, způsobu dodání nebo plnění;

f) existence práva odstoupit od smlouvy, s výjimkou případů uvedených v čl. 6 odst. 3;

g) náklady na použití komunikačních prostředků na dálku, jsou-li vypočteny odlišně od základní sazby;

h) doba, po kterou je nabídka nebo cena platná;

i) případná minimální doba platnosti smlouvy v případě smluv o dodávce výrobků nebo poskytnutí služeb, které mají být dodávány stále nebo opakovaně.

2. Informace uvedené v odstavci 1, jejichž obchodní účel musí být zřejmý, musí být poskytnuty jasně a srozumitelně, způsobem odpovídajícím použitým komunikačním prostředkům na dálku s náležitým ohledem zejména na zásady dobré víry v obchodních jednáních a zásady na ochranu osob podle práva členských států nezpůsobilych udělit svůj souhlas, jako například nezletilých.

3. V případě komunikace po telefonu musí být kromě toho totožnost dodavatele a obchodní účel hovoru jednoznačně zřejmé na počátku hovoru se spotřebitelem.

Článek 5 Písemné potvrzení informací

1. Spotřebitel musí v průběhu plnění smlouvy včas obdržet potvrzení informací uvedených v čl. 4 odst. 1 písm. a) až f), a to písemně nebo jiným stálým, jemu dosažitelným a přístupným komunikačním prostředkem, a v případě zboží, které není určeno k dodání třetím osobám, nejpozději v okamžiku dodání, nebyly-li již tyto informace spotřebiteli písemně nebo jiným stálým, jemu dosažitelným a přístupným komunikačním prostředkem poskytnuty před uzavřením smlouvy.

V každém případě musí být poskytnuty následující informace:

– písemná informace o podmínkách a postupu při uplatnění práva odstoupit od smlouvy ve smyslu článku 6, včetně případů uvedených v čl. 6 odst. 3 první odřazce,

– adresa místa podnikání dodavatele, na kterou může spotřebitel zasílat své stížnosti,

– informace o službách poskytovaných dodavatelem po určitou dobu od prodeje zboží a o zárukách,

– existence možnosti zrušit smlouvu, nemá-li určenou dobu platnosti nebo přesahuje-li platnost smlouvy jeden rok.

2. Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na služby, které jsou plněny za použití komunikačních prostředků na dálku, poskytovány jednorázově a vyúčtovány provozovatelem komunikačních prostředků na dálku. Spotřebitel však musí mít ve všech případech možnost získat adresu místa podnikání dodavatele, kam může zasílat své reklamace.

Článek 6 Právo odstoupit od smlouvy

1. V případě jakékoli smlouvy uzavřené na dálku musí být spotřebiteli poskytnuta lhůta alespoň sedmi pracovních dnů, v rámci které může od smlouvy odstoupit bez sankcí a bez uvedení důvodu. Jedinou platbou, která může být po spotřebiteli požadována, jsou skutečně vynaložené náklady spojené s vrácením zboží.

Lhůta pro uplatnění tohoto práva počíná běžet:

– u zboží ode dne převzetí spotřebitelem, byly-li splněny povinnosti stanovené v článku 5,

– u služeb ode dne uzavření smlouvy nebo ode dne splnění povinností stanovených v článku 5, jsou-li splněny po uzavření smlouvy, za předpokladu, že tato lhůta nepřesáhne tříměsíční lhůtu uvedenou v následujícím pododstavci.

Nesplnil-li dodavatel povinností stanovené v článku 5, trvá tato lhůta tři měsíce a začíná běžet:

- u zboží ode dne převzetí spotřebitelem,
- u služeb ode dne uzavření smlouvy.

Jsou-li informace stanovené v článku 5 poskytnuty v průběhu této tříměsíční lhůty, začne lhůta sedmi pracovních dnů uvedená v prvním pododstavci běžet od tohoto okamžiku.

2. Uplatnil-li spotřebitel právo odstoupit od smlouvy podle tohoto článku, je dodavatel povinen bezúplatně vrátit částky zaplacené spotřebitelem. Jedinou platbou, jejíž zaplacení může být po spotřebiteli požadováno, jsou skutečně vynaložené náklady spojené s vrácením zboží. Vrácení zboží musí být uskutečněno co nejdříve, nejpozději však do 30 dnů.

3. Nedohodnou-li se smluvní strany jinak, nesmí spotřebitel uplatnit právo odstoupit od smlouvy stanovené v odstavci 1 u následujících smluv:

- o poskytování služeb, bylo-li se souhlasem spotřebitele zahájeno plnění před uplynutím lhůty sedmi pracovních dnů uvedené v odstavci 1,
- o dodávce zboží nebo služeb, jejichž cena závisí na výkyvech finančního trhu, které dodavatel nemůže ovlivnit,
- o dodávce zboží upraveného podle požadavků spotřebitele nebo zboží přizpůsobené osobním požadavkům nebo zboží, které nemůže být pro svůj charakter vráceno nebo které snadno podléhá zkáze nebo které má prošlou dobu spotřeby,
- o dodávce audionahrávek nebo videonahrávek nebo počítačových programů, které byly spotřebitelem rozpečetěny,
- o dodávce novin, periodik a časopisů,
- o poskytování sázkových a loterijních služeb.

4. Členské státy přijmou ve svých právních řádech opatření k zajištění toho, aby:

- je-li cena zboží nebo služeb zcela nebo zčásti kryta úvěrem poskytnutým dodavatelem nebo
- je-li tato cena zcela nebo zčásti kryta úvěrem poskytnutým spotřebiteli třetí osobou na základě smlouvy mezi třetí osobou a dodavatelem,

4. byla smlouva o úvěru bez jakýchkoli sankcí zrušena, uplatní-li spotřebitel své právo odstoupit od smlouvy v souladu s odstavcem 1.

Členské státy stanoví podrobná pravidla pro zrušení smlouvy o úvěru.

Článek 7 Plnění

1. Nedohodly-li se smluvní strany jinak, musí dodavatel splnit objednávku nejpozději do třiceti dnů ode dne následujícího po dni, v němž spotřebitel zaslal svou objednávku dodavateli.

2. Nesplní-li dodavatel svoji smluvní povinnost z důvodu nedostupnosti objednaného zboží nebo služeb, musí být spotřebitel o takové situaci informován a musí mu být co nejdříve vráceny veškeré zaplacené částky, nejpozději však do 30 dnů.

3. Členské státy však mohou stanovit, že dodavatel může spotřebiteli poskytnout zboží nebo služby odpovídající jakosti a ceny za předpokladu, že tato možnost byla před uzavřením smlouvy nebo ve smlouvě dohodnuta. Spotřebitel bude o této možnosti jasně a srozumitelně informován. Náklady spojené s vrácením zboží po uplatnění práva odstoupit od smlouvy ponese v tomto případě dodavatel a spotřebitel o tom musí být informován. V takových případech nesmí být dodávka zboží nebo služeb považována za setrvačný prodej ve smyslu článku 9.

Článek 9 Setrvačný prodej

S ohledem na zákaz setrvačného prodeje, stanovený ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu (12), přijmou členské státy nezbytná opatření ke zproštění spotřebitele povinnosti zaplatit cenu v případě nevyžádaného dodání, přičemž neexistenci odpovědi nelze vykládat jako souhlas.

Článek 10 Omezující ustanovení pro použití některých komunikačních prostředků na dálku

1. Použití níže uvedených prostředků dodavatelem vyžaduje předchozí souhlas spotřebitele:

- automatický systém volání bez lidské účasti (automatický volací přístroj),
- faxový přístroj (fax).

2. Členské státy zajistí, aby jiné komunikační prostředky na dálku než ty, které jsou uvedeny v odstavci 1 a které umožňují osobní komunikaci, směly být použity pouze tam, kde spotřebitel zjevně nemá námitky.

Článek 11 Právní ochrana poskytovaná soudy nebo správními orgány

1. Členské státy zajistí existenci vhodných a účinných nástrojů, které v zájmu spotřebitelů zajistí soulad s touto směrnicí.

2. Nástroje uvedené v odstavci 1 zahrnují opatření, jejichž prostřednictvím může jeden nebo více z níže uvedených orgánů v souladu s vnitrostátním právem dát podnět k zahájení soudního řízení nebo řízení před příslušnými správními orgány za účelem zajištění používání

vnitrostátních právních předpisů při provádění této směrnice:

- a) orgány veřejné moci nebo jejich zástupci;
  - b) organizacemi spotřebitelů, které mají oprávněný zájem na ochraně spotřebitelů;
  - c) profesními organizacemi s oprávněným zájmem.
- 3.

a) Členské státy mohou stanovit, že důkazní břemeno o existenci předběžných informací, písemného potvrzení, o splnění lhůt nebo o existenci souhlasu spotřebitele může nést dodavatel.

b) Členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění toho, aby dodavatelé a provozovatelé komunikačních prostředků upustili všude tam, kde je to možné, od zvyklostí, které nejsou v souladu s opatřeními přijatými na základě této směrnice.

4. Členské státy mohou za účelem doplnění systému nástrojů, které musí členské státy stanovit k zajištění souladu s ustanoveními této směrnice, upravit dobrovolný dohled nad dodržováním souladu s ustanoveními této směrnice, vykonávané samostatnými nezávislými orgány, jakož i možnost podat u takových orgánů opravný prostředek za účelem urovnání sporů.

Článek 12 Nepromlčitelnost

1. Spotřebitel se nemůže vzdát svých práv, která mu vznikají provedením této směrnice ve vnitrostátním právu.
2. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby spotřebitel nepozbyl ochrany, která mu je poskytována touto směrnicí na základě volby práva třetího státu jako práva rozhodného pro smlouvu, má-li tento stát úzké spojení s územím jednoho nebo více členských států.

Článek 13 Předpisy Společenství

1. Ustanovení této směrnice se budou používat po dobu, po kterou nebudou v předpisech práva Společenství existovat žádná konkrétní ustanovení upravující některé typy smluv uzavřených na dálku jako celek.
2. Obsahují-li zvláštní předpisy Společenství ustanovení, která upravují pouze některá hlediska dodávky zboží nebo poskytování služeb, bude mít použití těchto ustanovení na uvedená zvláštní hlediska smluv uzavřených na dálku přednost před použitím ustanovení této směrnice.

Článek 14 Minimální doložka

Členské státy mohou v oblasti působnosti této směrnice zavést nebo ponechat v platnosti přísnější ustanovení slučitelná se Smlouvou za účelem zajištění vyššího stupně ochrany spotřebitele. Taková ustanovení mohou s náležitým ohledem na Smlouvu obsahovat v případech obecného zájmu zákazníků uvádět na trh na jejich území

prostřednictvím smluv uzavřených na dálku některé druhy zboží a služeb, zejména léčivých přípravků.

Článek 15 Provádění

1. Členské státy uvedou v účinnosti právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do tří let po jejím vstupu v platnost. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.
2. Opatření uvedená v odstavci 1 přijatá členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.
3. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.
4. Nejpozději do čtyř let po vstupu této směrnice v platnost předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o provádění této směrnice, popřípadě doplněnou návrhem na její revizi.

Článek 16 Informování spotřebitelů

Členské státy přijmou vhodná opatření k tomu, aby byli spotřebitelé informováni o vnitrostátních právních předpisech, na jejichž základě dojde k provedení této směrnice, a popřípadě vyzvou profesní organizace, aby informovaly spotřebitele o svých souborech zvyklostí.

Článek 17 Systémy stížností

Komise přezkoumá proveditelnost vypracování účinných postupů pro vyřizování stížností spotřebitelů v případě prodeje na dálku. Do dvou let po vstupu této směrnice v platnost předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o výsledcích tohoto přezkoumání, která je popřípadě doplněna návrhy.

Článek 18

Tato směrnice vstupuje v platnost dnem vyhlášení v Úředním věstníku Evropských společenství.

Článek 19

Tato směrnice je určena členskými státy.

PŘÍLOHA I Komunikační prostředky podle čl. 2 odst. 4

- Tiskovina bez adresy
- Tiskovina s adresou
- Standardní dopis
- Reklama v tisku s objednávkovým formulářem
- Katalog
- Telefon s lidskou účastí

– Telefon s účastí automatu (automatický volací přístroj, audiotext)

– Rozhlas

– Videofon (telefon s obrazovkou)

– Videotext (mikropočítač s televizní obrazovkou) s klávesnicí nebo dotykovou obrazovkou

– Elektronická pošta

– Faxový přístroj (fax)

– Televize (teleshopping)

(1) Úř. věst. C 156, 23.6.1992, s. 14 a Úř. věst. C 308, 15.11.1993, s. 18.

(2) Úř. věst. C 19, 25.1.1993, s. 111.

(3) Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 26. května 1993 (Úř. věst. C 176, 28.6.1993, s. 95), společný postoj

Rady ze dne 29. června 1995 (Úř. věst. C 288, 30.10.1995, s. 1) a rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 13. prosince 1995 (Úř. věst. C 17, 22.1.1996, s. 51). Rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 16. ledna 1997 a rozhodnutí Rady ze dne 20. ledna 1997.

(4) Úř. věst. C 92, 25.4.1975, s. 1.

(5) Úř. věst. C 167, 5.7.1986, s. 1.

(6) Úř. věst. C 294, 22.11.1989, s. 1.

(7) Úř. věst. L 250, 19.9.1984, s. 17.

(8) Úř. věst. L 156, 10.6.1992, s. 21.

(9) Úř. věst. L 298, 17.10.1989, s. 23.

(10) Úř. věst. L 113, 30.4.1992, s. 13.

(11) Úř. věst. L 271, 9.10.2002, s. 16.

(12) Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 22.

5. Ochrana osobních údajů v Evropské unii

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na článek 100a této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise (1),

s ohledem na stanovisko Hospodářského a sociálního výboru (2),

v souladu s postupem stanoveným v článku 189b Smlouvy (3),

(1) vzhledem k tomu, že cíle Společenství, vyjádřené ve Smlouvě ve znění pozměněném Smlouvou o Evropské unii, spočívají ve vytváření stále užšího svazku mezi národy Evropy, ve vytváření stále těsnějších vztahů mezi státy, které Společenství sdružuje, v zajišťování hospodářského a sociálního pokroku společným jednáním vedoucím k odstraňování překážek rozdělovajících Evropu, v podpoře neustálého zlepšování životních podmínek svých občanů, v zachování a posilování míru a svobody, a v podpoře demokracie na základě základních práv přiznávaných v ústavách a zákonech členských států a ustanoveními Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod;

(2) vzhledem k tomu, že systémy zpracování údajů slouží lidem; že musí bez ohledu na státní občanství nebo bydliště fyzických osob dodržovat základní svobody a práva těchto osob, zejména právo na soukromí, a přispívat k hospodářskému a sociálnímu pokroku, k rozvoji obchodu, jakož i dobrých životních podmínek jednotlivců;

(3) vzhledem k tomu, že vytvoření a fungování vnitřního trhu, v němž je zajištěn, v souladu s článkem 7a Smlouvy, volný pohyb zboží, osob, služeb a kapitálu, vyžaduje nejen možnost volného pohybu osobních údajů z jednoho členského státu do druhého, ale rovněž ochranu základních práv jednotlivců;

(4) vzhledem k tomu, že ve Společenství se stále častěji využívá zpracování osobních údajů v různých oblastech hospodářské a sociální činnosti; že vývoj informačních technologií podstatně usnadňuje zpracování a výměnu těchto údajů;

(5) vzhledem k tomu, že hospodářská a sociální integrace vyplývající z vytvoření a z fungování vnitřního trhu ve smyslu článku 7a Smlouvy nezbytně povede k citelnému zvýšení přeshraničního toku osobních údajů mezi všemi účastníky hospodářského a sociálního života členských států, soukromými či veřejnými; že se dále bude zvyšovat výměna osobních údajů mezi podniky usazenými v různých členských státech; že na základě práva Společenství se od správních úřadů členských států vyžaduje, aby spolupracovaly a vyměňovaly si osobní údaje, aby tak mohly plnit své poslání nebo provádět úkoly ve prospěch správních úřadů jiného členského státu v rámci prostoru bez vnitřních hranic vytvořeného vnitřním trhem;

(6) vzhledem k tomu, že i posílení vědecké a technické spolupráce a koordinované zavádění nových telekomunikačních sítí ve Společenství vyžadují a usnadňují přeshraniční toky osobních údajů;

(7) vzhledem k tomu, že rozdíly mezi členskými státy, pokud jde o úroveň ochrany práv a svobod osob, zejména práva na soukromí, mohou s ohledem na zpracování osobních údajů zabránit přenosu těchto údajů z území jednoho členského státu na území jiného členského státu; že tyto rozdíly mohou napříst vytvářet překážku výkonu celé skupiny hospodářských činností na úrovni Společenství, narušit hospodářskou soutěž a bránit správním orgánům ve výkonu povinností, které mají na základě práva Společenství; že tyto rozdíly v úrovni ochrany vyplývají z rozdílů mezi vnitrostátními právními a správními předpisy;

(8) vzhledem k tomu, že pro odstranění překážek toku osobních údajů musí být úroveň ochrany práv a svobod osob v souvislosti se zpracováním těchto údajů rovnocenná ve všech členských státech; že tohoto cíle, pro vnitřní trh životně důležitého, nemůže být dosaženo pouze jednotlivými členskými státy, zejména s přihlédnutím k množství odlišností, které se v současné době vyskytují mezi vnitrostátními právními předpisy z této oblasti, a k nezbytnosti koordinovat právní předpisy členských států, aby přehrazení tok osobních údajů byl upraven spojitě a v souladu s cílem vnitřního trhu ve smyslu článku 7a Smlouvy; že je tedy nezbytný zásah Společenství směřující ke sblížení právních předpisů;

(9) vzhledem k tomu, že v důsledku rovnocenné ochrany vyplývající ze sblížení vnitrostátních právních předpisů nebudou moci členské státy nadále bránit mezi sebou volnému pohybu osobních údajů z důvodů ochrany práv a svobod osob, zejména práva na soukromí; že členské státy budou mít k dispozici volný prostor, kterého budou moci při provádění směrnice využít hospodářští a sociální partneři; že budou moci upřesnit ve svých právních předpisech obecné podmínky zákonnosti zpracování údajů; že členské státy budou přitom usilovat o zlepšení ochrany zajišťované až dosud jejich právními předpisy; že v mezech tohoto volného prostoru a v souladu s právem Společenství může při provádění směrnice dojít ke vzniku odlišností a že to může mít dopad na pohyb údajů jak uvnitř jednotlivých členských států, tak ve Společenství;

(10) vzhledem k tomu, že předmětem vnitrostátních právních předpisů o zpracování osobních údajů je chránit základní práva a svobody, zejména právo na soukromí uznaného v článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod i v obecných zásadách práva Společenství; že z tohoto důvodu sblížení těchto právních předpisů nesmí vést k oslabení ochrany, kterou zajišťují, ale musí mít naopak za cíl zajištění vysoké úrovně ochrany ve Společenství;

(11) vzhledem k tomu, že zásady ochrany lidských práv a svobod, zejména práva na soukromí, obsažené v této směrnici upřeshňují a rozšiřují zásady obsažené v Úmluvě Rady Evropy ze dne 28. ledna 1981 o ochraně osob s ohledem na automatizované zpracování osobních údajů;

(12) vzhledem k tomu, že zásady ochrany se musí vztahovat na veškerá zpracování osobních údajů kteroukoli osobou, jejíž činnost spadá do oblasti působnosti práva Společenství; že je třeba vyloučit zpracování údajů fyzickou osobou při výkonu činnosti, které mají výlučně osobní povahu, jako je korespondence nebo vedení adresáře;

(13) vzhledem k tomu, že činnosti uvedené v hlavě V a VI Smlouvy o Evropské unii týkající se veřejné bezpečnosti, obrany, bezpečnosti státu nebo činnosti státu v oblasti trestního práva nespádají do oblasti působnosti práva Společenství, aniž jsou tím dotčeny povinnosti členských států vyplývající z čl. 56 odst. 2 a článků 57 a 100a Smlouvy; že zpracování osobních údajů nezbytné pro zachování hospodářské stability státu nespádá do působnosti této směrnice, pokud je toto zpracování spojeno s otázkami bezpečnosti státu;

(14) vzhledem k tomu, že s ohledem na význam současného rozvoje technologií pro příjem, přenos, úpravu, zaznamenání, uchování či sdělování zvukových a obrazových údajů týkajících se fyzických osob v rámci informační společnosti se tato směrnice použije i na zpracování těchto údajů;

(15) vzhledem k tomu, že tato směrnice se vztahuje na zpracování těchto údajů, pouze pokud jsou automatizována nebo pokud jsou zpracovávány údaje obsaženy nebo mají být obsaženy v rejstříku uspořádaném podle zvláštních hledisek týkajících se osob, aby byl umožněn snadný přístup k dotčeným osobním údajům;

(16) vzhledem k tomu, že tato směrnice se nevztahuje na zpracování údajů tvořených zvuky či obrazy, jako například údajů zjištěných při dohledu pomocí videokamer, pokud byly zavedeny pro zajištění veřejné bezpečnosti, obrany a bezpečnosti státu, nebo pro výkon činnosti státu v oblasti trestní nebo pro výkon jiných činností, které nespádají do oblasti působnosti práva Společenství;

(17) vzhledem k tomu, že na zpracování zvuků a obrazů pro účely žurnalistiky nebo literárního či uměleckého vyjádření, zejména v audiovizuální oblasti, se zásady této směrnice uplatní jen omezeným způsobem podle článku 9;

(18) vzhledem k tomu, že z důvodu, aby se zamezilo případům, kdy jednotlivcům nebude poskytnuta ochrana, která jim je zaručena na základě této směrnice, je nezbytné, aby veškeré zpracování osobních údajů uskutečněné ve Společenství dodržovalo právní předpisy některého členského státu; že v této souvislosti je třeba podřídit zpracování údajů prováděné v rámci povinnosti správce, který je usazen v členském státě, právním předpisům tohoto státu;

(19) vzhledem k tomu, že usazení na území členského státu předpokládá účinný a skutečný výkon činnosti prostřednictvím stálého zařízení; že právní forma takové provozovny, ať jde o pobočku nebo dceřinou společnost s vlastní právní subjektivitou, není z tohoto hlediska rozhodující; že pokud je stejný správce usazen na území několika členských států, zejména prostřednictvím dceřiných společností, musí zajistit, aby všechny provozovny plnily povinnosti stanovené vnitrostátními právními předpisy, které se vztahují na jejich činnost, zejména s cílem vyloučit jejich obcházení;

(20) vzhledem k tomu, že skutečnost, že zpracování údajů provádí osoba usazená ve třetí zemi, nesmí bránit ochraně osob stanovené v této směrnici; že v takovýchto případech je třeba podřídit zpracování dotčených údajů

právním předpisům členského státu, ve kterém jsou lokalizována zařízení pro zpracování údajů, a přijmout záruky, aby práva a povinnosti uvedené v této směrnici byly v praxi dodržovány;

(21) vzhledem k tomu, že tato směrnice se nedotýká zásad teritoriality platných v oblasti trestního práva;

(22) vzhledem k tomu, že členské státy upřesní ve svých právních předpisech nebo při zavádění opatření přijatých k provedení této směrnice obecné podmínky, za kterých je zpracování údajů přípustné; že zejména článek 5 spolu s články 7 a 8 umožňují členským státům stanovit, nezávisle na obecných pravidlech, zvláštní podmínky pro zpracování údajů ve zvláštních oblastech a pro různé kategorie údajů uvedených v článku 8;

(23) vzhledem k tomu, že členské státy jsou oprávněny zajistit zavádění ochrany osob jak obecným právním předpisem o ochraně osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů, tak právními předpisy z jednotlivých oblastí, jako například předpisy platnými pro statistické úřady;

(24) vzhledem k tomu, že se tato směrnice nevztahuje na právní předpisy týkající se ochrany právnických osob v souvislosti se zpracováním údajů;

(25) vzhledem k tomu, že zásady ochrany se musí odrazit jednak v povinnostech jednotlivců, orgánů veřejné moci, podniků, agentur nebo jiných subjektů odpovědných za zpracování údajů týkajících se zejména kvality údajů, technického zabezpečení, oznamování okolností, za jakých může být zpracování provedeno, orgánu dozoru a jednak v právu poskytnutém osobám, jejichž údaje jsou zpracovávány, být informován o tom, že jsou zpracovávány, právu přístupu k údajům, právu žádat jejich opravu a právu odmítnout za určitých okolností zpracování;

(26) vzhledem k tomu, že zásady ochrany se musí vztahovat na veškeré informace týkající se identifikované či identifikovatelné osoby; že pro určení, zda je osoba identifikovatelná, je třeba přihlídnout ke všem prostředkům, které mohou být rozumně použity jak správcem tak jakoukoli jinou osobou pro identifikaci dané osoby; že zásady ochrany se nevztahují na údaje, které byly anonymizovány tak, že subjekt údajů již není identifikovatelný; že kódexy chování ve smyslu článku 27 mohou být užitečným nástrojem pro poskytování informací o způsobech, kterými mohou být údaje anonymizovány a uchovány v podobě, která již neumožňuje identifikaci subjektu údajů;

(27) vzhledem k tomu, že ochrana osob se musí vztahovat jak na automatizované, tak na manuální zpracování údajů; že rozsah této ochrany nesmí být závislý na použitých technikách, jinak by se vytvořilo vážné riziko jejího obcházení; že nicméně, pokud jde o manuální zpracování, týká se tato směrnice pouze rejstříků a nikoli neuspořádaných záznamů; že obsah rejstříků musí být zejména uspořádán podle stanovených hledisek týkajících se osob, která umožňují snadný přístup k osobním údajům; že v souladu s definicí v čl. 2 písm. c) mohou být různá hlediska umožňující určit prvky uspořádaného souboru osobních údajů a jednotlivá hlediska upravující přístup k tomuto souboru údajů

vymezena každým členským státem; že záznamy nebo soubory záznamů, stejně jako jejich obaly, které nejsou uspořádány podle určených hledisek, nespádají v žádném případě do oblasti působnosti této směrnice;

(28) vzhledem k tomu, že jakékoli zpracování osobních údajů musí být prováděno zákonným a korektním způsobem vůči dotčeným jednotlivcům; že se zejména musí týkat údajů přiměřených, podstatných a v množství úměrném účelům zpracování; že tyto účely musí být výslovně a legitimní a musí být stanoveny při sběru údajů; že účely zpracování údajů následujícího po jejich sběru nesmějí být neslučitelné s původně stanovenými účely;

(29) vzhledem k tomu, že následné zpracování osobních údajů pro historické, statistické nebo vědecké účely se obecně nepovažuje za neslučitelné s účely, pro které byly předtím údaje sbírány, za předpokladu, že členské státy poskytnou vhodná ochranná opatření; že tato ochranná opatření musí zejména vyloučit využití údajů na podporu opatření nebo rozhodnutí přijatých vůči osobě;

(30) vzhledem k tomu, že zpracování osobních údajů musí být, aby bylo zákonné, také prováděno se souhlasem subjektu údajů nebo musí být nezbytné pro uzavření nebo plnění smlouvy zavazující subjekt údajů nebo pro dodržení povinnosti vyplývající z právních předpisů nebo pro splnění úkolu ve veřejném zájmu či vyplývajícího z výkonu veřejné moci nebo pro výkon právního zájmu fyzické či právnické osoby za podmínky, že zájmy nebo práva o svobody subjektu údajů nejsou převažující; že pro zajištění rovnováhy dotčených zájmů, při zaručení účinné soutěže, mohou členské státy zejména upřesnit podmínky, za kterých mohou být osobní údaje použity nebo sdělovány třetí osobě v rámci legitimní běžné podnikatelské činnosti společnosti a jiných subjektů; že členské státy mohou rovněž upřesnit podmínky, za kterých je možno sdělovat třetí osobě osobní údaje pro účely marketingu, ať už prováděného komerčně nebo charitativními organizacemi nebo jinými sdruženími či nadacemi, například politické úvahy, při dodržení ustanovení umožňujících subjektu údajů vznést námitku proti zpracování údajů, které se ho týkají, aniž by mu vznikly náklady a aniž by musel uvádět důvody;

(31) vzhledem k tomu, že zpracování osobních údajů musí být rovněž považováno za zákonné, pokud je uskutečňováno s cílem chránit zájem důležitý pro život subjektu údajů;

(32) vzhledem k tomu, že by vnitrostátním právním předpisům měly určit, zda správce zabývající se úkolem vykonávaným ve veřejném zájmu nebo úkolem vyplývajícím z výkonu veřejné moci, musí být správním úřadem nebo jinou fyzickou nebo právnickou osobou podléhající veřejnému nebo soukromému právu, jako například profesním sdružením;

(33) vzhledem k tomu, že údaje, které svou povahou mohou porušit základní svobody nebo soukromí, by neměly být předmětem zpracování, pokud k tomu nedá subjekt údajů výslovný souhlas; že odchylky z tohoto zákazu nicméně musejí být jednoznačně stanoveny, aby se vyhovělo zvláštním potřebám, zejména pokud je zpracování těchto údajů prováděno k určitým lékařským účelům osobami, které podléhají povinnosti zachovávat profesní tajemství, nebo pro výkon povolených činností

některých sdružení či nadací, jejichž cílem je umožnit výkon základních svobod;

(34) vzhledem k tomu, že členské státy musejí být rovněž oprávněny odchýlit se od zákazu zpracovávání kategorie citlivých údajů, pokud to odpovídá důležitý veřejný zájem v oblastech, jako je zdravotnictví a sociální péče - zejména pro zajištění kvality a rentability postupů používaných pro vyřizování nároků na plnění a služby v rámci zdravotního pojištění - a vědecký výzkum a veřejné statistiky; že jim nicméně přísluší, aby poskytl vhodná a zvláštní ochranná opatření na ochranu základních práv a soukromí jednotlivců;

(35) vzhledem k tomu, že zpracování osobních údajů orgány veřejné moci za účelem dosahování cílů stanovených ústavními předpisy nebo mezinárodním právem veřejným ve prospěch států uznaných uznaných sdružení náboženské povahy se uskutečňuje z důležitých důvodů veřejného zájmu;

(36) vzhledem k tomu, že pokud v rámci činnosti spojených s volbami fungování demokratického systému v některých členských státech předpokládá, že politické strany shromažďují údaje týkající se politických názorů jednotlivců, může být zpracování těchto údajů povoleno z důvodu důležitého veřejného zájmu za podmínky, že jsou stanovena vhodná ochranná opatření;

(37) vzhledem k tomu, že zpracování osobních údajů pro účely žurnalistiky nebo uměleckého či literárního vyjádření, zejména v audiovizuální oblasti, by mělo opravňovat k výjimce z některých ustanovení této směrnice nebo k jejich omezení v míře nezbytné pro vytvoření souladu základních práv jednotlivců se svobodou projevu, zejména se svobodou získávat nebo sdělovat informace tak, jak to zejména zaručuje článek 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; že tedy přísluší členským státům, aby pro účely udržování rovnováhy mezi základními právy stanovily nezbytné výjimky a omezení, pokud jde o obecná opatření týkající se oprávněnosti zpracování údajů, o opatření týkající se předávání údajů do třetích zemí a pravomoci orgánů dozoru, aniž by nicméně stanovily výjimky z opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování; že by bylo rovněž vhodné svěřit alespoň příslušnému orgánu dozoru v této oblasti některé pravomoci dodatečně, které budou spočívat například v pravidelném zveřejňování zprávy nebo v předávání věci soudním orgánům;

(38) vzhledem k tomu, že korektní zpracování údajů předpokládá, že subjekty údajů jsou informovány o probíhajícím zpracování a že mají nárok, pokud jsou údaje získávány od nich, na přesné a úplné informace o okolnostech tohoto shromažďování;

(39) vzhledem k tomu, že některá zpracování se týkají údajů, které správce neshromažďoval přímo od subjektu údajů; že navíc údaje mohou být legitimně sděleny třetí osobě, i když to nebylo předem stanoveno při získávání údajů od subjektu údajů; že ve všech těchto případech musí být subjekt údajů informován při zaznamenávání údajů nebo nejpозději když jsou údaje poprvé sdělovány třetí osobě;

(40) vzhledem k tomu, že není ostatně nezbytné ukládat tuto povinnost, pokud je subjekt údajů již informován; že mimo jiné tato povinnost není stanovena, pokud je toto zaznamenávání nebo sdělení výslovně stanoveno zákonem nebo pokud není informování subjektu údajů možné nebo by vyžadovalo neúměrné úsilí, což může být případ zpracování pro historické, statistické či vědecké účely; že z tohoto hlediska je možno přihlídnout k počtu subjektů údajů, ke stáří údajů, jakož i k vyrovnávacím opatřením, která mohou být přijata;

(41) vzhledem k tomu, že každá osoba musí mít možnost požívat práva na přístup k údajům, které se jí týkají a které jsou předmětem zpracování, aby se především přesvědčila o jejich přesnosti a o oprávněnosti jejich zpracování; že ze stejných důvodů musí mít každý subjekt údajů právo znát postup automatizovaného zpracování údajů, které se ho týkají, alespoň v případě automaticky přijímaných rozhodnutí uvedených v čl. 15 odst. 1; že toto právo nesmí narušovat obchodní tajemství ani duševní vlastnictví, zejména autorské právo chránící programové vybavení; že to nicméně nesmí vést k odmítnutí poskytnout veškeré informace subjektu údajů;

(42) vzhledem k tomu, že členské státy mohou v zájmu subjektu údajů nebo za účelem ochrany práv a svobod druhých omezit právo na přístup a na informace; že mohou například upřesnit, že přístup k lékařským údajům může být zajištěn pouze prostřednictvím odborného zdravotnického pracovníka;

(43) vzhledem k tomu, že členské státy mohou omezit právo na přístup a na informace a některé povinnosti správce v míře nezbytné například pro zachování bezpečnosti státu, obrany, veřejné bezpečnosti, významného hospodářského nebo finančního zájmu členského státu nebo Evropské unie, pro vyšetřování a postihování trestných činů nebo porušení deontologických pravidel regulovaných povolání; že je vhodné uvést mezi výjimkami a omezeními monitorovací, inspekční či regulační úkoly nezbytné ve třech zmíněných oblastech, které se týkají veřejné bezpečnosti, hospodářských či finančních zájmů a trestního stíhání; že toto vymeňování úkolů z těchto tří oblastí se nedotýká legitimity výjimek a omezení z důvodu bezpečnosti státu a obrany;

(44) vzhledem k tomu, že členské státy mohou na základě práva Společenství přijmout výjimky z ustanovení této směrnice týkající se práva na přístup, povinnosti informovat osoby a kvality údajů, aby byly zachovány některé z výše uvedených cílů;

(45) vzhledem k tomu, že v případech, kdy by údaje mohly být předmětem oprávněného zpracování z důvodu veřejného zájmu, výkonu veřejné správy nebo právního zájmu fyzické nebo právnické osoby, měl by nicméně každý dotčený subjekt mít právo podat ze závažných a legitimních důvodů týkajících se jeho zvláštní situace námítky proti tomu, aby údaje, které se jej týkají, byly předmětem zpracování; že členské státy mají nicméně možnost stanovit odchýlné vnitrostátní předpisy;

(46) vzhledem k tomu, že ochrana práv a svobod subjektů údajů v souvislosti se zpracováním osobních údajů vyžaduje, aby byla přijata příslušná technická a organizační opatření jak při přípravě systému zpracování,

tak v průběhu vlastního zpracování, s cílem zajistit především bezpečnost a tím také zabránit jakémukoli neoprávněnému zpracování; že je povinnosti členských států dbát na dodržování těchto opatření správci; že tato opatření musejí zajistit odpovídající úroveň bezpečnosti s ohledem na odbornou úroveň a náklady na jejich provedení v souvislosti s riziky vyplývajícími ze zpracování údajů a z povahy údajů, které mají být chráněny;

(47) vzhledem k tomu, že pokud je zpráva obsahující osobní údaje předávána prostřednictvím telekomunikací nebo elektronickou poštou, jejichž jediným účelem je přenos zpráv tohoto typu, bude za správce ve vztahu k údajům obsaženým ve zprávě obvykle považována spíše osoba, která zprávu podává, nežli osoba, která nabízí službu pro její přenos; že nicméně osoby, které nabízejí tyto služby, jsou obvykle považovány za správce ve vztahu ke zpracování doplňujících osobních údajů nezbytných pro fungování služby;

(48) vzhledem k tomu, že cílem oznámení orgánu dozoru je zveřejnění účelu zpracování, jakož i jeho základních vlastností, aby byla umožněna kontrola jeho souladu s vnitrostátními předpisy přijatými k provedení této směrnice;

(49) vzhledem k tomu, že k vyloučení neodpovídajících správních formalit mohou členské státy zavést výjimky z oznamovací povinnosti a zjednodušení požadovaného oznámení v případech, kdy zpracování údajů nejsou způsobila poškodit práva a svobody subjektů údajů, za podmínky, že jsou v souladu s opatřeními členského státu, které upřesňuje příslušné meze; že členské státy mohou rovněž zavést výjimku nebo zjednodušení, pokud osoba určená správcem zaručuje, že prováděná zpracování nejsou způsobila poškodit práva a svobody subjektů údajů; že osoba takto určená pro ochranu údajů, ať je zaměstnancem správce či nikoli, musí mít možnost vykonávat svou činnost zcela nezávisle;

(50) vzhledem k tomu, že výjimka nebo zjednodušení mohou být zavedeny pro zpracování údajů, jejichž jediným účelem je vedení rejstříku určeného, s ohledem na vnitrostátní právo, pro informování veřejnosti, který je přístupný veřejnosti či jakékoli osobě, která osvědčí právní zájem;

(51) vzhledem k tomu, že výhoda zjednodušení nebo výjimka z oznamovací povinnosti nezabývají správce žádné další povinnosti vyplývající z této směrnice;

(52) vzhledem k tomu, že v této souvislosti dodatečná kontrola provedená příslušnými orgány musí být obecně považována za dostatečné opatření;

(53) vzhledem k tomu, že některá zpracování mohou nicméně představovat zvláštní rizika pro práva a svobody subjektů údajů z důvodu jejich povahy, jejich dosahu nebo jejich účelů, jako například odnětí jednotlivci možnosti práva, plnění nebo smlouvu, nebo z důvodu zvláštního použití nové technologie; že členské státy, pokud si to přejí, upřesní ve svých právních předpisech tato rizika;

(54) vzhledem k tomu, že s ohledem na veškerá zpracování, k nimž ve společnosti dochází, by měl být

počet těch, která představují tato zvláštní rizika, omezen; že členské státy musejí zajistit, aby orgán dozoru nebo osoba určená pro ochranu údajů ve spolupráci s orgánem dozoru kontrolovaly takováto zpracování ještě před jejich uskutečněním; že na základě tohoto předběžného šetření může orgán dozoru v souladu s vnitrostátním právem, které se na něj vztahuje, zaujmout své stanovisko nebo vydat povolení ke zpracování údajů; že toto šetření může být rovněž uskutečněno během přípravy legislativního opatření vnitrostátního parlamentu nebo opatření založeného na tomto legislativním opatření, které vymezuje povahu zpracování a stanoví vhodná ochranná opatření;

(55) vzhledem k tomu, že v případě nedodržování práv subjektů údajů správcem musí vnitrostátní právní předpisy stanovit opravné prostředky; že škody, které mohou vzniknout osobám v důsledku nepřipustného zpracování musí být nahrazeny správcem, který může být zproštěn své odpovědnosti, pokud prokáže, že vznik škody mu nelze přičítat, zejména pokud dokáže chybu subjektu údajů nebo v případě vyšší moci; že sankce se musí vztahovat na každou osobu soukromého nebo veřejného práva, která nedodržuje vnitrostátní předpisy přijaté na základě této směrnice;

(56) vzhledem k tomu, že přeshraniční toky osobních údajů jsou nezbytné pro rozvoj mezinárodního obchodu; že ochrana osob zaručená ve Společenství touto směrnici není v rozporu s předáváním osobních údajů do třetích zemí zajišťujících odpovídající úroveň ochrany; že odpovídající úroveň ochrany poskytovanou třetími zeměmi je třeba hodnotit z hlediska všech okolností souvisejících s předáním nebo předáváním;

(57) vzhledem k tomu, že v případě, kdy třetí země naopak neposkytuje odpovídající úroveň ochrany, musí být předávání osobních údajů do této země zakázáno;

(58) vzhledem k tomu, že výjimky z tohoto zákazu mohou být stanoveny za určitých okolností, pokud subjekt údajů udělil svůj souhlas, pokud je předávání nezbytné v souvislosti se smlouvou anebo se soudním řízením, pokud to vyžaduje ochrana důležitějšího veřejného zájmu, například v případě mezinárodních předávání údajů mezi daňovými nebo celními orgány nebo mezi orgány příslušnými v oblasti sociálního zabezpečení nebo pokud je předávání prováděno z rejstříku zřízeného právními předpisy, přístupného veřejnosti nebo osobám, které osvědčí právní zájem; že v tomto případě by se takové předání nemělo týkat všech údajů ani celých kategorií údajů obsažených v tomto rejstříku; že v případě, že je rejstřík přístupný osobám, které osvědčí právní zájem, mělo by být předání uskutečněno pouze na žádost těchto osob nebo pokud jsou tyto osoby jejich příjemci;

(59) vzhledem k tomu, že mohou být přijata zvláštní opatření, aby došlo k odstranění nedostatků úrovně ochrany ve třetích zemích, pokud správce poskytne vhodná ochranná opatření; že mimo jiné musí být zavedeny postupy jednání mezi Společenstvím a dotčenými třetími zeměmi;

(60) vzhledem k tomu, že v každém případě mohou být předání do třetích zemí uskutečňovány pouze při úplném

doдрžování předpisů přijatých členskými státy k provedení této směrnice, a zejména jejího článku 8;

(61) vzhledem k tomu, že členské státy a Komise v rámci svých pravomocí musí podněcovat profesní sdružení a jiné významné dotčené organizace, aby vypracovaly kodexy chování s cílem podpořit, s ohledem na zvláštní povahu zpracování v některých oblastech, provádění této směrnice při doдрžování vnitrostátních předpisů přijatých k jejímu provedení;

(62) vzhledem k tomu, že zřízení orgánů dozoru v členských státech vykonávajících zcela nezávisle své úkoly je zásadním prvkem ochrany osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů;

(63) vzhledem k tomu, že tyto orgány musejí být vybaveny nezbytnými prostředky pro plnění svých úkolů, včetně pravomocí provádět setření a zasahovat, zejména pokud jsou těmto orgánům podány stížnosti, nebo pravomocí obrátit se na soud; že musejí přispět k průhlednosti zpracování údajů prováděného v členském státu, kterému podléhají;

(64) vzhledem k tomu, že správní orgány v různých členských státech budou vyzvány, aby si vzájemně pomáhaly při provádění svých úkolů s cílem zajistit doдрžování pravidel ochrany v celé Evropské unii;

(65) vzhledem k tomu, že na úrovni Společenství musí být zřízena Pracovní skupina pro ochranu fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a že musí tyto úkoly plnit zcela nezávisle; že s přihlednutím ke své zvláštní povaze musí poskytovat rady Komisi a zejména přispívat k jednotnému provádění vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice;

(66) vzhledem k tomu, že pokud jde o předávání údajů do třetích zemí, vyžaduje uplatňování této směrnice, aby Komisi byla udělena výkonná pravomoc a aby byl určen postup způsobem uvedeným v rozhodnutí Rady 87/373/EHS (4);

(67) vzhledem k tomu, že dne 20. prosince 1994 došlo k dohodě mezi Evropským parlamentem, Radou a Komisí o modu vivendi o prováděcích opatřeních aktů přijatých postupem podle článku 189b Smlouvy;

(68) vzhledem k tomu, že zásady uvedené v této směrnici, které upravují ochranu práv a svobod osob, zejména práva na soukromí, v souvislosti se zpracováním osobních údajů, mohou být upřesněny nebo doplněny, zejména pro některé oblasti, zvláštními předpisy odpovídajícími těmto zásadám;

(69) vzhledem k tomu, že je vhodné nechat členským státům lhůtu, která nesmí překročit tři roky od nabytí účinnosti vnitrostátních opatření provádějících tuto směrnici, aby měly možnost postupně uplatňovat na všechna již probíhající zpracování údajů nově výše zmíněné vnitrostátní předpisy; že pro zajištění hospodárnosti provádění těchto předpisů bude členským státům poskytnuta další lhůta, která uplyne dvanáct let po přijetí této směrnice, pro zajištění souladu stávajících manuálních rejstříků s některými ustanoveními této směrnice; že pokud jsou údaje obsažené v těchto rejstřících během tohoto rozšířeného přechodného období

zpracovávány manuálně, musí být uvedeni do souladu s těmito ustanoveními provedeno v okamžiku provádění tohoto zpracování;

(70) vzhledem k tomu, že není nutné, aby subjekt údajů udělil správci nový souhlas, aby mohl po nabytí účinnosti vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice pokračovat ve zpracování citlivých údajů nezbytných k provedení smlouvy uzavřené na základě svobodného a vědomého souhlasu před nabytím účinnosti výše zmíněných ustanovení;

(71) vzhledem k tomu, že tato směrnice nebrání tomu, aby členský stát upravil činnosti v oblasti marketingu zaměřené na spotřebitele, kteří mají bydliště na jeho území, pokud se tato úprava netýká ochrany osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů;

(72) vzhledem k tomu, že tato směrnice při provádění zásad v ní stanovených umožňuje vzít v úvahu zásadu práva na přístup veřejnosti k úředním dokumentům,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

OBEČNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Předmět směrnice

1. Členské státy zajišťují v souladu s touto směrnicí ochranu základních práv a svobod fyzických osob, zejména jejich soukromí, v souvislosti se zpracováním osobních údajů.

2. Členské státy nemohou omezit ani zakázat volný pohyb osobních údajů mezi členskými státy z důvodů ochrany zajištěné podle odstavce 1.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

a) „osobními údaji“ veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné osobě (subjekt údajů); identifikovatelnou osobou se rozumí osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména s odkazem na identifikační číslo nebo na jeden či více zvláštních prvků její fyzické, fyziologické, psychické, ekonomické, kulturní nebo sociální identity;

b) „zpracováním osobních údajů“ („zpracování“) jakýkoli úkon nebo soubor úkonů s osobními údaji, které jsou prováděny pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromažďování, zaznamenávání, uspořádávání, uchovávání, přizpůsobování nebo pozměňování, vyhledávání, konzultace, použití, sdělení prostřednictvím přenosu, šíření nebo jakékoli jiné zpřístupnění, srovnání či kombinování, jakož i blokování, výmaz nebo likvidace;

c) „rejstříkem osobních údajů“ („rejstřík“) jakýkoli uspořádaný soubor osobních údajů přístupných podle určených kritérií, ať již je tento soubor centralizován, decentralizován nebo rozdělen podle funkčního či zeměpisného hlediska;

d) „správcem“ fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jakýkoli jiný subjekt, který sám nebo společně s jinými určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů; jsou-li účel a prostředky zpracování určeny právními a správními předpisy na úrovni jednotlivých států či Společenství, je možné určit správce nebo zvláštní kritéria pro jeho určení právem jednotlivých států nebo Společenství;

e) „zpracovatelem“ fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jakýkoli jiný subjekt, který zpracovává osobní údaje pro správce;

f) „třetí osobou“ fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jakýkoli jiný subjekt jiný než subjekt údajů, než správce, než zpracovatel a než osoby přímo podléhající správci nebo zpracovateli, které jsou oprávněny ke zpracování údajů;

g) „příjemcem“ fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jakýkoli jiný subjekt, kterým jsou údaje sdělovány, ať se jedná či nikoli o třetí osobu; orgány, které mohou získávat údaje v rámci zvláštního šetření, však nejsou považovány za příjemce;

h) „soulasem subjektu údajů“ jakýkoli svobodný, výslovný a vědomý projev vůle, kterým subjekt údajů dává své svolení k tomu, aby osobní údaje, které se jej týkají, byly předmětem zpracování.

Článek 3

Oblast působnosti

1. Tato směrnice se vztahuje na zcela nebo částečně automatizované zpracování osobních údajů, jakož i na neautomatizované zpracování osobních údajů, které jsou obsaženy v rejstříku nebo do něj mají být zařazeny.

2. Tato směrnice se nevztahuje na zpracování osobních údajů:

— prováděné pro výkon činností, které nespádají do oblasti působnosti práva Společenství a jsou uvedeny v hlavě V a VI Smlouvy o Evropské unii, a v každém případě na zpracování, které se týká veřejné bezpečnosti, obrany, bezpečnosti státu (včetně hospodářské stability státu, pokud jsou tato zpracování spojená s otázkami bezpečnosti státu) a činností státu v oblasti trestního práva,

— prováděné fyzickou osobou pro výkon výlučně osobních či domácích činností.

Článek 4

Použitelné vnitrostátní právo

1. Každý členský stát použije na zpracování osobních údajů vnitrostátní ustanovení, která přijme na základě této směrnice, pokud:

a) zpracování je prováděno v rámci činnosti provozovny správce na území členského státu; pokud je stejný správce usazen na území několika členských států, musí přijmout opatření nezbytná pro dodržování povinností stanovených použitelným vnitrostátním právem každou ze svých provozoven;

b) správce není usazen na území členského státu, ale v místě, kde se vnitrostátní právní předpisy daného členského státu platí na základě mezinárodního práva veřejného;

c) správce není usazen na území Společenství a používá za účelem zpracování osobních údajů prostředků, automatizovaných či nikoli, umístěných na území zmíněného členského státu, ledaže jsou tyto prostředky použity pouze pro účely tranzitu přes území Společenství.

2. V případě uvedeném v odst. 1 písm. c) správce musí určit zástupce usazeného na území zmíněného členského státu, aniž je tím dotčena možnost podniknout právní kroky proti správci samotnému.

KAPITOLA II

OBECNÉ PODMÍNKY PRO ZÁKONNOST ZPRACOVÁNÍ OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Článek 5

Členské státy upřesní v mezích ustanovení této kapitoly podmínky, za kterých je zpracování osobních údajů zákonné.

ODDÍL I

ZÁSADY PRO KVALITU ÚDAJŮ

Článek 6

1. Členské státy stanoví, že osobní údaje musejí být:

a) zpracovány korektně a zákonným způsobem;

b) shromažďovány pro stanovené účely, výslovně vyjádřené a legitimní, a nesmějí být dále zpracovávány způsobem neslučitelným s těmito účely. Další zpracování pro historické, statistické nebo vědecké účely není považováno za neslučitelné, pokud členské státy poskytnou vhodná ochranná opatření;

c) přiměřené, podstatné a nepřesahující míru s ohledem na účely, pro které jsou shromažďovány a/nebo dále zpracovávány;

d) přesné, a je-li to nezbytné, i aktualizované; musí být přijata veškerá rozumná opatření, aby nepřesné nebo neúplné údaje s ohledem na účely, pro které byly shromažďovány nebo dále zpracovávány, byly vymazány nebo opraveny;

e) uchovávány ve formě umožňující identifikaci subjektů údajů po dobu ne delší než je nezbytné pro uskutečnění cílů, pro které jsou shromažďovány nebo dále zpracovávány. Členské státy stanoví vhodná ochranná opatření pro osobní údaje, které jsou uchovávány po dobu delší než je uvedeno výše pro historické, statistické či vědecké účely.

2. Dodržování odstavce 1 zajistí správce.

ODDÍL II

ZÁSADY PRO OPRAVNĚNĚ ZPRACOVÁNÍ ÚDAJŮ

Článek 7

Členské státy stanoví, že zpracování osobních údajů může být provedeno pouze pokud:

- a) subjekt údajů nezpochybnitelně udělil souhlas; nebo
- b) je zpracování nezbytné pro splnění smlouvy, kde je subjekt údajů jednou ze stran, nebo pro provedení opatření přijatých před uzavřením smlouvy na žádost tohoto subjektu; nebo
- c) je nezbytné pro splnění právní povinnosti, které podléhá správce; nebo
- d) je nezbytné pro zachování životně důležitých zájmů subjektu údajů; nebo
- e) je nezbytné pro vykonání úkolu ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce nebo třetí osoba, které jsou údaje sdělovány; nebo
- f) je nezbytné pro uskutečnění oprávněných zájmů správce nebo třetí osoby či osob, kterým jsou údaje sdělovány, za podmínky, že nepřevyšují zájem nebo základní práva a svobody subjektu údajů, které vyžadují ochranu podle čl. 1 odst. 1.

ODDÍL III

ZVLÁŠTNÍ KATEGORIE ZPRACOVÁNÍ

Článek 8

Zpracování zvláštních kategorií údajů

1. Členské státy zakáží zpracování osobních údajů, které odhalují rasový či etnický původ, politické názory, náboženské nebo filozofické přesvědčení, odborovou příslušnost, jakož i zpracování údajů týkajících se zdraví a sexuálního života.

2. Odstavec 1 se nepoužije, pokud:

- a) subjekt údajů udělí výslovný souhlas k takovému zpracování, ledaže právní předpisy členského státu stanoví, že zákaz uvedený v odstavci 1 nelze zrušit udělením souhlasu subjektu údajů; nebo
- b) zpracování je nezbytné pro dodržení povinností a zvláštních práv správce v oblasti pracovního práva,

pokud je k tomu oprávněn vnitrostátními právními předpisy, které stanoví příslušná ochranná opatření; nebo

c) zpracování je nezbytné k obraně životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné osoby v případě, že subjekt údajů není fyzicky nebo právně způsobilý udělit svůj souhlas; nebo

d) zpracování provádí v rámci jejich legitimních činností a s odpovídajícími zárukami nadace, sdružení nebo jakýkoli jiný neziskový subjekt, který sleduje politické, filozofické, náboženské nebo odborové cíle, za podmínky, že se zpracování vztahuje pouze na členy tohoto subjektu nebo na osoby, které s ním udržují pravidelné styky související s jeho cíli, a že tyto údaje nejsou sdělovány třetím osobám bez souhlasu subjektu údajů; nebo

e) zpracování se týká údajů očividně zveřejňovaných subjektem údajů nebo je nezbytné pro zjištění, uplatnění nebo obranu právních nároků před soudem.

3. Odstavec 1 se nepoužije, je-li zpracování údajů nezbytné pro účely zdravotní prevence, lékařských diagnóz, lékařské péče a ošetřování nebo správy zdravotnických služeb a pokud tyto údaje zpracovává odborný zdravotnický pracovník, který je na základě vnitrostátního práva nebo právních předpisů přijatých příslušnými vnitrostátními orgány vázán povinností zachovávat profesní tajemství, nebo jiná osoba rovněž podléhající obdobné povinnosti mlčenlivosti.

4. Jsou-li poskytnuta vhodná ochranná opatření, mohou členské státy stanovit z důvodu významného veřejného zájmu i jiné výjimky, než jaké jsou stanoveny v odstavci 2 buď prostřednictvím vnitrostátních právních předpisů, nebo rozhodnutím orgánu dozoru.

5. Zpracování údajů týkajících se protiprávního jednání, rozsudků v trestních věcech nebo bezpečnostních opatření lze provádět pouze pod kontrolou orgánu veřejné moci nebo pokud vnitrostátní právo stanoví vhodná zvláštní ochranná opatření, s výhradou výjimek, které mohou být uděleny členským státům na základě vnitrostátních předpisů upravujících vhodná zvláštní ochranná opatření. Úplná sbírka rozsudků v trestních věcech musí být v každém případě vedena pod kontrolou orgánu veřejné moci.

Členské státy mohou stanovit, že údaje týkající se správních sankcí nebo rozsudků v občanských věcech budou rovněž zpracovávány pod kontrolou orgánu veřejné moci.

6. Odchytky z odstavce 1 stanovené v odstavcích 4 a 5 se oznamují Komisi.

7. Členské státy určí podmínky, za kterých může být předmětem zpracování vnitrostátní identifikační číslo nebo jakýkoli jiný identifikátor obecného významu.

Článek 9

Zpracování osobních údajů a svoboda projevu

Členské státy stanoví pro zpracování osobních údajů prováděné výlučně pro účely žurnalistiky nebo uměleckého či literárního projevu, odchytky a výjimky z

této kapitoly a z kapitol IV a VI, pouze pokud se ukáží jako nezbytné pro uvedení práva na soukromí do souladu s předpisy upravujícími svobodu projevu.

ODDÍL IV

INFORMOVÁNÍ SUBJEKTU ÚDAJŮ

Článek 10

Informování v případě shromažďování údajů od subjektu údajů

Členské státy stanoví, že správce nebo jeho zástupce musí poskytnout osobě, od které získává údaje, které se jí týkají, alespoň dále uvedené informace, ledaže s nimi subjekt údajů již byl seznámen:

- a) totožnost správce a popřípadě jeho zástupce;
  - b) účely zpracování, pro které jsou údaje určeny;
  - c) veškeré doplňující informace jako:
    - příjemci nebo kategorie příjemců údajů,
    - skutečnost, zda jsou odpovědi na otázky povinné nebo dobrovolné a případné důsledky neposkytnutí odpovědi,
    - existence práva na přístup k údajům, které se subjektu údajů týkají, a právo na jejich opravu,
- v míře, v jaké jsou tyto doplňující informace nezbytné pro zajištění řádného zpracování údajů vůči subjektu údajů, s ohledem na zvláštní okolnosti, za jakých jsou údaje shromažďovány.

Článek 11

Informování v případě, že údaje neposkytuje subjekt údajů

1. Pokud údaje neposkytuje subjekt údajů, stanoví členské státy, že správce nebo jeho zástupce musí po zaznamenání údajů nebo, počítá-li se se sdělením údajů třetí osobě, nejpozději při jejich prvním sdělení poskytnout subjektu údajů alespoň dále uvedené informace, ledaže s nimi subjekt údajů již byl seznámen:

- totožnost správce, popřípadě jeho zástupce;
- účely zpracování;
- veškeré doplňující informace jako:
  -
  - kategorie dotčených údajů;
- příjemci nebo kategorie příjemců údajů;
- existence práva na přístup k údajům, které se subjektu údajů týkají, a právo na jejich opravu,
- v míře, v jaké jsou tyto doplňující informace nezbytné pro zajištění řádného zpracování údajů vůči subjektu

údajů s ohledem na zvláštní okolnosti, za jakých jsou údaje shromažďovány.

2. Odstavec 1 se nepoužije, ukáže-li se, zejména u zpracování pro účely statistiky nebo historických či vědeckých výzkumů, že informování subjektu údajů není možné nebo by vyžadovalo neúměrné úsilí, nebo pokud právní předpisy výslovně upravují zaznamenávání nebo sdělování údajů. V těchto případech členské státy stanoví vhodná ochranná opatření.

ODDÍL V

PRÁVO SUBJEKTU ÚDAJŮ NA PŘÍSTUP K ÚDAJŮM

Článek 12

Právo na přístup

Členské státy zaručí každému subjektu údajů právo získat od správce:

a) bez omezení, v rozumných intervalech a bez prodlení nebo nadměrných nákladů:

— potvrzení, že údaje, které se ho týkají, jsou či nejsou zpracovávány, jakož i informace týkající se alespoň účelů zpracování, kategorií údajů, na které se zpracování vztahuje, a příjemců nebo kategorií příjemců, kterým jsou údaje sdělovány,

— sdělení srozumitelnou formou o údajích, které jsou předmětem zpracování, a veškeré dostupné informace o původu údajů,

— oznámení postupu automatického zpracování údajů, které se ho týkají, alespoň v případě automaticky přijímaných rozhodnutí uvedených v čl. 15 odst. 1;

b) podle daného případu opravu, výmaz nebo blokování údajů, jejichž zpracování není v souladu s touto směrnicí, zejména z důvodů neúplné nebo nepřesné povahy údajů;

c) oznámení třetí osobě, které údaje byly sděleny, veškerých oprav, výmazů nebo blokování provedeného v souladu s písmenem b), pokud se to neukáže jako nemožné nebo to nevyžaduje nepřiměřené úsilí.

ODDÍL VI

VÝJIMKY A OMEZENÍ

Článek 13

Výjimky a omezení

1. Členské státy mohou přijmout legislativní opatření s cílem omezit rozsah povinnosti a práv uvedených v čl. 6 odst. 1, v článku 10, v čl. 11 odst. 1 a v článcích 12 a 21, pokud toto omezení představuje opatření nezbytné pro zajištění:

a) bezpečnosti státu;

- b) obrany;
- c) veřejné bezpečnosti;
- d) předcházení trestným činům a jejich vyšetřování, odhalování a stíhání nebo nedodržování deontologických pravidel pro regulovanou povolání;
- e) významného hospodářského nebo finančního zájmu členského státu nebo Evropské unie včetně měnové, rozpočtové a daňové oblasti;
- f) kontrolní, inspekční nebo regulační funkce vyplývající, i pouze příležitostně, z výkonu veřejné moci v případech uvedených v písmenech c), d) a e);
- g) ochrany subjektu údajů nebo práv a svobod druhých.

2. S výhradou přiměřených právních ochranných opatření vylučujících zejména, že údaje mohou být použity pro účely opatření nebo rozhodnutí vztahujících se na konkrétní osoby, mohou členské státy, pokud prokazatelně neexistuje nebezpečí narušení soukromí subjektu údajů, omezit legislativním opatřením práva uvedená v článku 12, jsou-li údaje zpracovávány výlučně pro účely vědeckého výzkumu nebo jsou-li uchovávány formou osobních záznamů po dobu nepřesahující období nezbytné pro vypracování statistik.

ODDÍL VII

PRÁVO SUBJEKTU ÚDAJŮ NA NÁMITKU

Článek 14

Právo subjektu údajů na námitku

Členské státy přiznávají subjektu údajů právo:

- a) alespoň v případech uvedených v čl. 7 písm. e) a f) vznést kdykoli z vážných a legitimních důvodů souvisejících s jeho osobní situací námitku proti zpracování osobních údajů, které se ho týkají, ledaže vnitrostátní právo stanoví jinak. Je-li námitka oprávněná, nesmí se zpracování zahájené správcem těchto údajů nadále týkat;
- b) na návrh a bezplatně vznést námitku proti zpracování osobních údajů, které se ho týkají, připravovanému správcem pro účely přímého marketingu; nebo být informován dříve než jsou osobní údaje poprvé sděleny třetí osobě nebo než jsou použity na její účet pro účely přímého marketingu a musí mu být výslovně poskytnuto právo bezplatně vznést námitku proti zmíněnému sdělení nebo použití.

Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zaručily, že subjekty údajů jsou informovány o existenci práva uvedeného v písm. b) prvním pododstavci.

Článek 15

Automatizovaná individuální rozhodnutí

1. Členské státy přiznají všem osobám právo nestat se subjektem rozhodnutí, které vůči nim zakládá právní

účinky nebo které se jich významně dotýká, přijatého výlučně na základě automatizovaného zpracování údajů určeného k hodnocení určitých rysů jejich osobnosti, například pracovního výkonu, důvěryhodnosti, spolehlivosti, chování, atd.

2. Členské státy stanoví, aniž jsou tím dotčena jiná ustanovení této směrnice, že osoba může být subjektem rozhodnutí uvedeného v odstavci 1, pokud je toto rozhodnutí:

a) přijato v rámci uzavírání nebo plnění smlouvy za podmínky, že žádosti o uzavření nebo o plnění smlouvy podané subjektem údajů bylo vyhověno nebo že existují vhodná opatření, která zajišťují ochranu jeho oprávněných zájmů, jako možnost projevit svůj názor; nebo

b) povoleno právním předpisem, který rovněž upřesňuje opatření zajišťující ochranu oprávněných zájmů subjektu údajů.

ODDÍL VIII

DŮVĚRNÁ POVAHA A BEZPEČNOST ZPRACOVÁNÍ

Článek 16

Důvěrná povaha zpracování

Jakákoli osoba, která jedná z pověření správce nebo zpracovatele, jakož i samotný zpracovatel, který má přístup k osobním údajům, je může zpracovávat pouze podle pokynů správce, ledaže právo stanoví jinak.

Článek 17

Bezpečnost zpracování

1. Členské státy stanoví, že správce musí přijmout vhodná technická a organizační opatření na ochranu osobních údajů proti náhodnému nebo nedovolenému zničení, náhodné ztrátě, úpravám, neoprávněnému sdělování nebo přístupu, zejména pokud zpracování zahrnuje předávání údajů v síti, jakož i proti jakékoli jiné podobě nedovoleného zpracování.

Tato opatření mají zajistit, s ohledem na stav techniky a na náklady na jejich provedení, přiměřenou úroveň bezpečnosti odpovídající rizikům vyplývajícím ze zpracování údajů a z povahy údajů, které mají být chráněny.

2. Členské státy stanoví, že správce, pokud je toto zpracování prováděno na jeho účet, si musí zvolit zpracovatele poskytujícího dostatečné záruky s ohledem na technická bezpečnostní opatření a organizační opatření usměrňující zpracování, jež má být provedeno, a že musí dbát na dodržování těchto opatření.

3. Zpracování údajů zpracovatelem musí být upraveno smlouvou nebo právním aktem, který zavazuje zpracovatele vůči správci a který stanoví zejména, že:

— zpracovatel jedná pouze podle pokynů správce;

— povinnosti uvedené v odstavci 1 tak, jak jsou vymezeny právními předpisy členského státu, ve kterém je usazen zpracovatel, jsou pro něj rovněž závazné.

4. Pro zachování důkazů jsou části smlouvy nebo právního aktu o ochraně údajů a požadavků souvisejících s opatřeními uvedenými v odstavci 1 potvrzena písemně nebo jinou rovnocennou formou.

ODDÍL IX

OZNÁMENÍ

Článek 18

Oznamovací povinnost vůči orgánu dozoru

1. Členské státy stanoví, že správce nebo popřípadě jeho zástupce musí zaslat oznámení orgánu dozoru uvedenému v článku 28, a to před zahájením zcela nebo částečně automatizovaného zpracování nebo souboru těchto zpracování se stejným účelem nebo se souvisejícími účely.

2. Členské státy mohou stanovit zjednodušení oznámení nebo výjimku z oznamovací povinnosti pouze v následujících případech a za následujících podmínek:

— pokud upřesní pro kategorie zpracování, které s přihlédnutím ke zpracovávaným údajům nemohou poškodit práva a svobody subjektů údajů, účely zpracování, údaje nebo kategorie zpracovávaných údajů, kategorií nebo kategorie subjektů údajů, příjemce nebo kategorie příjemců, kterým mají být údaje sděleny, a dobu uchování údajů a/nebo

— pokud správce určí, v souladu s vnitrostátním právem, kterému podléhá, osobu pověřenou ochranou údajů, který je zejména pověřen:

—

— zajistit nezávislým způsobem interní uplatňování vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice,

— vést seznam zpracování provedených správcem, který obsahuje informace uvedené v čl. 21 odst. 2,

— a zajistí tímto způsobem, že zpracování nemohou poškodit práva a svobody subjektů údajů.

3. Členské státy mohou stanovit, že se odstavec 1 nevztahuje na zpracování, jejichž jediným účelem je vedení rejstříku, který je podle právních předpisů určen pro poskytování informací veřejnosti a je přístupný obecně veřejnosti nebo jakékoli jiné osobě, která osvědčí právní zájem.

4. Členské státy mohou stanovit výjimku z oznamovací povinnosti nebo zjednodušení oznámení pro zpracování uvedená v čl. 8 odst. 2 písm. d).

5. Členské státy mohou stanovit, že neautomatizované zpracování osobních údajů nebo některá z nich jsou

předmětem oznámení popřípadě zjednodušeného oznámení.

Článek 19

Obsah oznámení

1. Členské státy upřesní informace, které musí být uvedeny v oznámení. Obsahují alespoň:

a) jméno a adresu správce a popřípadě jeho zástupce;

b) účel nebo účely zpracování;

c) popis kategorie nebo kategorií subjektů údajů a údajů nebo kategorií údajů, které se na ně vztahují;

d) příjemce nebo kategorie příjemců, kterým mohou být údaje sděleny;

e) předpokládané předávání údajů do třetích zemí;

f) obecný popis umožňující předběžně posoudit vhodnost opatření přijatých pro zajištění bezpečnosti zpracování ve smyslu článku 17.

2. Členské státy upřesní postupy oznamování změn týkajících se informací uvedených v odstavci 1 orgánu dozoru.

Článek 20

Předběžné kontroly

1. Členské státy vymezí zpracování, která by mohla představovat zvláštní rizika z hlediska práv a svobod subjektů údajů, a dbají na to, aby tato zpracování byla před jejich započítím prošetřena.

2. Tato předběžná šetření jsou prováděna orgány dozoru po obdržení oznámení od správce nebo osobu pověřenou ochranou údajů, který musí v případě pochybnosti konzultovat orgán dozoru.

3. Členské státy mohou přistoupit k tomuto šetření rovněž v rámci vypracování opatření přijatého vnitrostátním parlamentem nebo opatření založeného na tomto legislativním opatření, které vymezuje povahu zpracování a stanoví vhodná ochranná opatření.

Článek 21

Zveřejnění zpracování

1. Členské státy přijmou opatření, kterými zajistí zveřejnění zpracování.

2. Členské státy stanoví, že orgány dozoru povedou rejstřík zpracování oznámených na základě článku 18.

Rejstřík obsahuje alespoň informace vyjmenované v čl. 19 odst. 1 písm. a) až e).

Tento rejstřík je přístupný komukoli.

3. Pokud jde o zpracování, která nepodléhají oznámení, členské státy stanoví, že správce nebo jiný subjekt určený

členským státem poskytnou vhodnou formou komunikace, kdo o to požádá, alespoň informace uvedené v čl. 19 odst. 1 písm. a) až e).

Členské státy mohou stanovit, že toto ustanovení se nepoužije pro zpracování, jejichž jediným účelem je vedení rejstříku, který je na základě právních předpisů určen pro informování veřejnosti a je přístupný veřejnosti nebo jakékoli osobě, která osvědčí právní zájem.

KAPITOLA III

SOUDNÍ PŘEZKUM, ODPOVĚDNOST A SANKCE

Článek 22

Soudní přezkum

Aniž je tím dotčena možnost opravného prostředku ve správním řízení, který je možno podat, zejména orgánu dozoru uvedenému v článku 28, stanoví všechny členské státy, že každá osoba má právo v případě porušení práv, jež jí jsou zaručeny vnitrostátními předpisy, které se uplatní na dotčené zpracování, předložit věc soudu.

Článek 23

Odpovědnost

1. Členské státy stanoví, že kdokoli, kdo byl poškozen neoprávněným zpracováním nebo jinou činností neslučitelnou s vnitrostátními předpisy přijatými k provedení této směrnice, má právo na náhradu utrpěné škody od správce.

2. Správce může být částečně nebo zcela zbaven této odpovědnosti, pokud prokáže, že za vznik škody neodpovídá.

Článek 24

Sankce

Členské státy přijmou vhodná opatření, kterými zajistí uplatňování ustanovení této směrnice, a zejména určí sankce, které se uplatní v případě porušení předpisů přijatých na základě této směrnice.

KAPITOLA IV

PŘEDÁVÁNÍ OSOBNÍCH ÚDAJŮ DO TŘETÍCH ZEMÍ

Článek 25

Zásady

1. Členské státy stanoví, že k předávání osobních údajů, které jsou předmětem zpracování nebo které mají být předmětem zpracování po předání, do třetích zemí může dojít, aniž by tím bylo dotčeno dodržování vnitrostátních předpisů přijatých na základě ostatních ustanovení této směrnice, pouze pokud dotyčná třetí země zajistí odpovídající úroveň ochrany.

2. Odpovídající úroveň ochrany poskytovaná třetí zemí se posoudí s ohledem na všechny okolnosti související s předáním nebo předáváním údajů; zejména se přihlédne k povaze údajů, účelu a trvání předpokládaného či předpokládaných zpracování, zemi původu a zemi konečného určení, právním předpisům, obecným nebo zvláštním, platným v dotčené třetí zemi, jakož i profesním pravidlům a bezpečnostním opatřením, která jsou ve třetí zemi dodržována.

3. Členské státy a Komise se vzájemně informují o případech, kdy se domnívají, že některá třetí země nezajišťuje odpovídající úroveň ochrany ve smyslu odstavce 2.

4. Pokud Komise zjistí, postupem podle čl. 31 odst. 2, že třetí země nezajišťuje odpovídající úroveň ochrany ve smyslu odstavce 2 tohoto článku, přijmou členské státy opatření nezbytná pro zamezení jakémukoli předávání údajů stejného druhu do dotčené třetí země.

5. Ve vhodný okamžik Komise zahájí jednání s cílem napravit stav vyplývající ze zjištění podle odstavce 4.

6. Postupem podle čl. 31 odst. 2 Komise může konstatovat, že třetí země zajišťuje odpovídající úroveň ochrany ve smyslu odstavce 2 tohoto článku na základě svých vnitrostátních předpisů nebo svých mezinárodních závazků sjednaných zejména na závěr jednání uvedených v odstavci 5 s cílem zajistit ochranu soukromí a základních práv a svobod osob.

Členské státy přijmou opatření nezbytná pro dosažení souladu s rozhodnutím Komise.

Článek 26

Výjimky

1. Odchylně od článku 25 a s výhradou opačných ustanovení jejich vnitrostátního práva upravujících zvláštní případy členské státy stanoví, že předání nebo předávání osobních údajů do třetí země, která nezajišťuje odpovídající úroveň ochrany ve smyslu čl. 25 odst. 2, může být provedeno za podmínky, že:

a) subjekt údajů nepochybně udělil svůj souhlas s předpokládaným předáním; nebo

b) předání je nezbytné pro splnění smlouvy mezi subjektem údajů a správcem nebo pro splnění předsmulvních opatření přijatých na žádost subjektu údajů; nebo

c) předání je nezbytné pro uzavření nebo plnění smlouvy, která byla uzavřena nebo která má být uzavřena v zájmu subjektu údajů mezi správcem a třetí osobou; nebo

d) předání je nezbytné nebo se stává právně závazným pro zachování důležitého veřejného zájmu nebo pro zjištění, výkon nebo obranu právních nároků před soudem; nebo

e) předání je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů; nebo

f) k předání dochází z veřejného rejstříku, který je na základě právních předpisů určen pro informování veřejnosti a je přístupný veřejnosti nebo jakékoli osobě, která osvědčí svůj právní zájem, pokud jsou v daném případě splněny právní podmínky tohoto přístupu.

2. Aniž je tím dotčen odstavec 1, může členský stát povolit předání nebo předávání osobních údajů do třetí země, která nezajišťuje odpovídající úroveň ochrany ve smyslu čl. 25 odst. 2, pokud správce poskytne dostatečná ochranná opatření pro ochranu soukromí a základních práv a svobod osob, jakož i pro výkon odpovídajících práv; tato ochranná opatření mohou zejména vyplývat z vhodných smluvních doložek.

3. Členský stát informuje Komisi a ostatní členské státy o povoleních, která udělí podle odstavce 2.

Pokud jiný členský stát nebo Komise podají námitky a řádně je odůvodní z hlediska ochrany soukromí a základních lidských práv a svobod, přijme Komise vhodná opatření postupem podle čl. 31 odst. 1.

Členské státy přijmou opatření nezbytná pro dosažení souladu s rozhodnutím Komise.

4. Pokud Komise rozhodne postupem podle čl. 31 odst. 2, že některé standardní smluvní doložky představují dostatečná ochranná opatření uvedená v odstavci 2, přijmou členské státy opatření nezbytná pro dosažení souladu s rozhodnutím Komise.

KAPITOLA V

KODEXY CHOVÁNÍ

Článek 27

1. Členské státy a Komise podporují vypracování kodexů chování, které mají přispět s ohledem na zvláštní povahu různých odvětví k řádnému uplatňování vnitrostátních právních předpisů přijímaných členskými státy na základě této směrnice.

2. Členské státy stanoví, že profesní sdružení a další organizace zastupující ostatní kategorie správců, které vypracovávají návrhy vnitrostátních kodexů chování nebo které mají v úmyslu změnit nebo prodloužit platnost stávajících vnitrostátních kodexů chování, je mohou předložit k posouzení vnitrostátnímu orgánu.

Členské státy stanoví, že tento orgán se mimo jiné ujistí o souladu návrhů, které jsou mu předloženy, s vnitrostátními předpisy přijatými k provedení této směrnice. Považuje-li to za účelné, může si tento orgán vyžádat připomínky subjektů údajů nebo jejich zástupců.

3. Návrhy kodexů ve Společenství, jakož i změny či prodloužení platnosti stávajících kodexů ve Společenství, mohou být předloženy pracovní skupině uvedené v článku 29. Tato pracovní skupina se mimo jiné vyjádří k souladu návrhů, které jí jsou předloženy, s vnitrostátními předpisy přijatými k provedení této směrnice. Považuje-li to za účelné, vyžádá si připomínky subjektů údajů nebo jejich zástupců. Komise může zajistit vhodné zveřejnění kodexů, které tato pracovní skupina schválila.

KAPITOLA VI

ORGÁN DOZORU A PRACOVNÍ SKUPINA PRO OCHRANU FYZICKÝCH OSOB V SOUVISLOSTI SE ZPRACOVÁNÍM OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Článek 28

Orgán dozoru

1. Každý členský stát pověří jeden nebo několik orgánů veřejné moci na svém území dohledem nad dodržováním předpisů přijatých členskými státy na základě této směrnice.

Tyto orgány plní úkoly, kterými jsou pověřeny, zcela nezávisle.

2. Každý členský stát zajistí, aby orgány dozoru byly konzultovány při vypracovávání správních opatření nebo předpisů týkajících se ochrany práv a svobod osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů.

3. Každý orgán dozoru má zejména:

— pravomoc provádět šetření, jako například pravomoc přístupu k údajům, které jsou předmětem zpracování, a shromažďovat veškeré informace nezbytné pro splnění svého úkolu dozoru;

— pravomoc účinně zasáhnout, jako například zaujmout stanovisko před zahájením zpracování v souladu s článkem 20 a zajistit vhodné zveřejnění těchto stanovisek nebo pravomoc nařídit blokování, výmaz nebo zničení údajů nebo dočasně nebo trvale zakázat zpracování nebo pravomoc zaslat správci upozornění či napomenutí nebo pravomoc obrátit se na parlament členského státu či na jiné politické orgány;

— pravomoc obrátit se na soud v případě porušení vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice nebo pravomoc oznámit tato porušení soudním orgánům.

Proti rozhodnutí orgánu dozoru, která dala vzniknout stížnostem, je možné využít opravný prostředek k soudu.

4. Na orgán dozoru se může obrátit jakákoli osoba nebo sdružení zastupující tuto osobu se žádostí týkající se ochrany svých práv a svobod v souvislosti se zpracováním osobních údajů. Dotčená osoba je informována o způsobu vyřízení své žádosti.

Na orgán dozoru se může zejména obrátit kdokoli s žádostí o ověření přípustnosti zpracování, pokud se uplatní vnitrostátní předpisy přijaté na základě článku 13 této směrnice. Osoba je za každých okolností informována, zda k ověření došlo.

5. Orgány dozoru vypracují v pravidelných lhůtách zprávu o své činnosti. Tato zpráva se zveřejní.

6. Nezávisle na vnitrostátním právu, které se použije na dané zpracování, je orgán dozoru oprávněn vykonávat na území vlastního členského státu pravomoci, které mu

byly uděleny v souladu s odstavcem 3. Každý orgán může být vyzván, aby vykonával své pravomoci na žádost orgánů jiného členského státu.

Orgány dozoru vzájemně spolupracují v míře nezbytné pro plnění svých úkolů, zejména výměnou veškerých užitečných informací.

7. Členské státy stanoví, že členové a zaměstnanci orgánů dozoru podléhají povinnosti dodržovat profesní tajemství v souvislosti s důvěrnými informacemi, ke kterým mají přístup, a to i po skončení své činnosti.

Článek 29

Pracovní skupina pro ochranu fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů

1. Zřizuje se pracovní skupina pro ochranu fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů (dále jen „pracovní skupina“).

Pracovní skupina má poradní funkci a je nezávislá.

2. Pracovní skupinu tvoří zástupce orgánů dozoru nebo orgánů dozoru určených jednotlivými členskými státy, zástupce orgánů nebo orgánů vytvořených pro orgány a instituce Společenství a zástupce Komise.

Každý člen pracovní skupiny je jmenován institucí, orgánem nebo orgány, které zastupuje. Pokud členský stát určil několik orgánů dozoru, jmenují tyto orgány společného zástupce. Obdobně je tomu v případě orgánů vytvořených pro orgány a instituce Společenství.

3. Pracovní skupina přijímá rozhodnutí prostou většinou zástupců orgánů dozoru.

4. Pracovní skupina zvolí svého předsedu. Funkční období předsedy je dva roky. Může být zvolen opakovaně.

5. Sekretariát pracovní skupiny zajišťuje Komise.

6. Pracovní skupina přijme svůj jednací řád.

7. Pracovní skupina projednává otázky zařazené na pořad jednání jejím předsedou buď z jeho podnětu, nebo na žádost zástupce orgánů dozoru nebo Komise.

Článek 30

1. Pracovní skupina má tyto úkoly:

a) posuzovat veškeré otázky týkající se uplatňování vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice s cílem přispívat k jejich jednotnému uplatňování;

b) zaujímat pro Komisi stanovisko o úrovni ochrany ve Společenství a ve třetích zemích;

c) poskytovat Komisi poradenství o všech návrzích změn této směrnice, o všech návrzích doplňujících nebo zvláštních opatření, která by měla být přijata pro ochranu práv a svobod fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů, jakož i o všech ostatních

návrzích opatření ve Společenství, která mají vliv na tato práva a svobody;

d) zaujmout stanovisko ke kodexům chování vypracovaným na úrovni Společenství.

2. Pokud pracovní skupina zjistí, že mezi právními předpisy a praxí členských států vznikají rozpory, které by mohly narušit rovnocennost ochrany osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů ve Společenství, uvědomí o tom Komisi.

3. Pracovní skupina může z vlastního podnětu podat doporučení k jakékoli otázce týkající se ochrany osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů ve Společenství.

4. Stanoviska a doporučení pracovní skupiny jsou předávána Komisi a výboru uvedenému v článku 31.

5. Komise uvědomí pracovní skupinu o způsobu zpracování předaných stanovisek a doporučení. Za tím účelem vypracuje zprávu, která je rovněž předána Evropskému parlamentu a Radě. Tato zpráva se zveřejní.

6. Pracovní skupina vypracuje výroční zprávu o stavu ochrany fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů ve Společenství a třetích zemích, kterou předá Komisi, Evropskému parlamentu a Radě. Tato zpráva se zveřejní.

KAPITOLA VII

PROVÁDĚCÍ OPATŘENÍ VE SPOLEČENSTVÍ

▼M1

Článek 31

1. Komisi je nápomocen výbor.

2. Odkazuje-li se na tento článek, použijí se články 4 a 7 rozhodnutí 1999/468/ES (5) s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

Doba uvedená v čl. 4 odst. 3 rozhodnutí 1999/468/ES je tři měsíce.

3. Výbor přijme svůj jednací řád.

▼B

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 32

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do tří let od jejího přijetí.

Tato opatření přijatá členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení.

2. Členské státy dbají, aby zpracování zahájena před nabytím účinnosti vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice byla uvedena v soulad s těmito předpisy nejpozději tři roky po tomto datu.

Odchylně od předchozího pododstavce mohou členské státy stanovit, že zpracování údajů, která jsou ke dni nabytí účinnosti vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice již obsažena v manuálních rejstřících, budou uvedena do souladu s články 6, 7 a 8 této směrnice ve lhůtě dvanácti let od jejího přijetí. Členské státy však umožní subjektu údajů, aby na svou žádost a zejména při výkonu práva na přístup dosáhl opravy, výmazu nebo blokování údajů neúplných, nepřesných nebo uchovávaných způsobem neslučitelným s legitimními účely sledovanými správcem.

3. Odchylně od odstavce 2 mohou členské státy stanovit s výhradou vhodných ochranných opatření, že údaje uchovávané výlučně pro účely vědeckého výzkumu nebudou uvedeny v soulad s články 6, 7 a 8 této směrnice.

4. Členské státy sdělí Komisi znění vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 33

Komise pravidelně předkládá Evropskému parlamentu a Radě zprávu o provádění této směrnice poprvé nejpozději tři roky po dni stanoveném v čl. 32 odst. 1 a v případě

potřeby ji doplní o návrhy na vhodné změny. Tato zpráva se zveřejní.

Komise posoudí zejména uplatňování této směrnice na zpracování údajů tvořených zvuky nebo obrazy, které se týkají fyzických osob, a předloží vhodné návrhy, které se projevují jako nezbytné s ohledem na rozvoj informačních technologií a na stav prací o informační společnosti.

Článek 34

Tato směrnice je určena členskými státy.

(1) Úř. věst. C 277, 5.11.1990, s. 3.

(2) Úř. věst. C 159, 17.6.1991, s. 38.

(3) Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 11. března 1992 (Úř. věst. C 94, 13.4.1992, s. 198), potvrzené dne 2. prosince 1993 (Úř. věst. C 342, 20.12.1993, s. 30); společný postoj Rady ze dne 20. února 1995 (Úř. věst. C 93, 13.4.1995, s. 1) a rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 15. června 1995 (Úř. věst. C 166, 3. 7. 1995).

(4) Úř. věst. L 197, 18.7.1987, s. 33.

(5) Rozhodnutí Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi (Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23).

6. Online kontraktace finančních služeb v Evropské unii

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku a o změně směrnice Rady 90/619/EHS a směrnic 97/7/ES a 98/27/ES

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 47 odst. 2 a články 55 a 95 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise (1),

s ohledem na stanovisko Hospodářského a sociálního výboru (2),

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy (3),
vzhledem k těmto důvodům:

(1) V souvislosti s dosahováním cílů jednotného trhu je důležité přijmout opatření určená k postupné konsolidaci tohoto trhu a tato opatření musí dále přispívat k dosahování vysoké úrovně ochrany spotřebitele v souladu s články 95 a 153 Smlouvy.

(2) Jak pro spotřebitele, tak i pro poskytovatele finančních služeb představuje uvádění finančních služeb na trh na dálku jeden z hlavních hmatatelných výsledků dotvoření vnitřního trhu.

(3) V rámci vnitřního trhu je v zájmu spotřebitelů mít bez diskriminace přístup k nejširšímu možnému rozsahu finančních služeb dostupných ve Společenství, aby si mohli vybrat ty, které nejlépe vyhovují jejich potřebám. Aby byla chráněna svoboda volby, která je základním právem spotřebitele, je nutná vysoká míra ochrany spotřebitele, aby se zvýšila důvěra spotřebitele v prodej na dálku.

(4) Pro řádné fungování vnitřního trhu je nezbytné, aby mohli spotřebitelé projednávat a uzavírat smlouvy s poskytovateli usazenými v jiných členských státech bez ohledu na to, zda je poskytovatel rovněž usazen v členském státě, v němž má místo pobytu spotřebitel.

(5) Vzhledem ke své nehmotné povaze se finanční služby zvláště hodí pro prodej na dálku a vytvoření právního rámce, jímž by se řídilo uvádění finančních služeb na trh na dálku, by zvýšilo důvěru spotřebitele v používání nových technologií pro uvádění finančních služeb na trh na dálku, například elektronického obchodu.

(6) Tato směrnice by měla být uplatňována v souladu se Smlouvou a sekundárními právními předpisy, včetně směrnice 2000/31/ES (4) o elektronickém obchodu,

kteřá se vztahuje výhradně na transakce v oblasti své působnosti.

(7) Tato směrnice usiluje o dosažení výše stanovených cílů, aniž jsou dotčeny právní předpisy Společenství nebo vnitrostátní právní předpisy, kterými se řídí volný pohyb služeb, nebo popřípadě kontrolní systémy a/nebo schvalovací systémy či systémy dohledu členského státu, jsou-li slučitelné s právními předpisy Společenství.

(8) Kromě toho touto směrnicí, a zejména jejími ustanoveními týkajícími se informací o smluvních doložkách o rozhodném právu smlouvy a/nebo o soudní příslušnosti, není dotčena použitelnost nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o soudní příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (5) ani Římské úmluvy z roku 1980 o rozhodném právu u smluvních závazků na uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku.

(9) Dosažení cílů akčního plánu finančních služeb vyžaduje ještě vyšší úroveň ochrany spotřebitele v některých oblastech. To předpokládá větší konvergenci, zejména u neharmonizovaných fondů kolektivního investování, u pravidel chování pro investiční služby a u spotřebitelských úvěrů. Až do dosažení výše uvedené konvergence by měla být zachována vysoká úroveň ochrany spotřebitele.

(10) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES ze dne 20. května 1997 o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených na dálku (6) stanoví hlavní pravidla pro smlouvy o zboží nebo službách uzavřené na dálku mezi dodavatelem nebo poskytovatelem a spotřebitelem. Tato směrnice se však nevztahuje na finanční služby.

(11) Komise v souvislosti s analýzou, kterou provedla za účelem zjištění potřeby specifických opatření v oblasti finančních služeb, vyzvala všechny zúčastněné strany, aby jí předaly připomínky, zejména v souvislosti s vypracováním Zelené knihy z názvem „Finanční služby — plnit očekávání spotřebitelů“. Konzultace v této souvislosti ukázaly, že existuje potřeba posílit ochranu spotřebitele v této oblasti. Komise se tudíž rozhodla předložit zvláštní návrh v oblasti uvádění finančních služeb na trh na dálku.

(12) Přijetí divergentních nebo rozdílných pravidel ochrany spotřebitele ze strany členských států ve věci uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku by mohlo mít negativní dopad na fungování vnitřního trhu a hospodářskou soutěž mezi podniky na trhu. Je tudíž nezbytné zavést v této oblasti společná pravidla na úrovni Společenství, čímž nesmí být dotčena obecná ochrana spotřebitele v členských státech.

(13) Touto směrnicí by měla být zaručena vysoká úroveň ochrany spotřebitele za účelem zajištění volného pohybu finančních služeb. Členské státy by v oblastech harmonizovaných touto směrnicí neměly smět přijímat jiná ustanovení, než která stanoví tato směrnice, ledaže je v této směrnicí výslovně uvedeno jinak.

(14) Tato směrnice se vztahuje na veškeré finanční služby, jež mohou být poskytovány na dálku. Některé finanční služby se však řídí zvláštními právními předpisy Společenství, které se na tyto finanční služby nadále

vztahují. Měly by nicméně být stanoveny zásady pro uvádění takových služeb na trh na dálku.

(15) Sjednávání a uzavírání smluv na dálku vyžadují používání prostředků dálkové komunikace, které se používají v rámci systému prodeje na dálku nebo poskytování služeb, jež nevyžaduje současnou přítomnost poskytovatele a spotřebitele. Nepřetržitý vývoj těchto komunikačních prostředků vyžaduje definování zásad dokonce i pro prostředky, které ještě nejsou všeobecně používány. Smlouvy uzavřené na dálku jsou tedy všechny smlouvy, u nichž se nabídka, vyjednávání i vlastní uzavření uskutečňují na dálku.

(16) Jediná smlouva zahrnující postupné operace nebo samostatné operace stejné povahy rozložené v čase může v různých členských státech právně upravena rozdílným způsobem, je však důležité, aby se tato směrnice uplatňovala ve všech členských státech stejným způsobem. Za tímto účelem je třeba mít za to, že se tato směrnice vztahuje na první z postupných operací nebo samostatných operací stejné povahy rozložených v čase, které mohou být považovány za celek, bez ohledu na to, zda se na tuto operaci nebo sérii operací vztahuje jediná smlouva nebo několik smluv, jež na sebe v čase navazují.

(17) Za příklad „první dohody o službě“ může být považováno otevření bankovního účtu, získání kreditní karty nebo uzavření smlouvy na správu portfolia a za příklad „operací“ může být považováno uložení finančních prostředků na bankovní účet nebo vyzvednutí finančních prostředků z bankovního účtu, platba kreditní kartou nebo transakce prováděné v rámci smlouvy o správě portfolia. Doplnění nových vrvků do první dohody o službě, jako je možnost používat elektronický platební nástroj ve spojení se stávajícím bankovním účtem, nepředstavuje „operaci“, ale doplňkovou smlouvu, na niž se vztahuje tato směrnice. Předplacení nových jednotek stejného fondu kolektivního investování se považuje za jednu ze „operací stejné povahy, jež na sebe v čase navazují“.

(18) Tato směrnice tím, že zahrnuje do své působnosti systém poskytování služeb organizovaný poskytovatelem finančních služeb, usiluje o vyloučení ze své oblasti působnosti služeb poskytovaných zcela příležitostně a mimo obchodní strukturu specializovanou na uzavírání smluv na dálku.

(19) Poskytovatelem je osoba poskytující služby na dálku. Tato směrnice by se však měla rovněž použít tehdy, pokud jedna z etap uvádění na trh probíhá za účasti prostředníka. S přihlédnutím k povaze a stupni tohoto zapojení by se související ustanovení této směrnice měla též vztahovat na tohoto prostředníka, nezávisle na jeho právním postavení.

(20) Trvanlivá média zahrnují zejména diskety, CD-ROM a DVD a pevný disk počítače spotřebitele, na němž je uložena elektronická pošta, ale nezahrnují internetové stránky, pokud nespĺňují kritéria obsažená v definici trvanlivého média.

(21) Použití prostředků dálkové komunikace by nemělo vést k bezdůvodnému omezení informací poskytovaných klientovi. V zájmu transparentnosti stanoví tato směrnice požadavky potřebné k zajištění přijatelné úrovně

informaci pro spotřebitele, a to jak před uzavřením smlouvy, tak i po něm. Spotřebitel by měl před uzavřením smlouvy obdržet potřebné předběžné informace, aby mohl řádně zhodnotit nabízenou finanční službu, a tudíž rozhodnout se informovaně. Poskytovatel by měl výslovně specifikovat, jak dlouho jeho eventuelní nabídka zůstává nezměněna.

(22) Informace vyjmenované v této směrnici zahrnují informace všeobecné povahy týkající se všech druhů finančních služeb. Ostatní informační požadavky ohledně dané finanční služby, jako je pojistná ochrana podle pojistné smlouvy, nejsou v této směrnici stanoveny. Tento druh informací by měl být případně poskytován v souladu s odpovídajícími právními předpisy Společenství nebo s vnitrostátními právními předpisy přijatými v souladu s právem Společenství.

(23) Pro zajištění optimální ochrany spotřebitele je důležité, aby byl spotřebitel dostatečně informován o ustanoveních této směrnice a případných kodexů chování existujících v této oblasti a o tom, že má právo na odstoupení.

(24) Pokud se právo na odstoupení od smlouvy neuplatní kvůli tomu, že spotřebitel výslovně požadoval splnění určité smlouvy, měl by poskytovatel o této skutečnosti spotřebitele informovat.

(25) Spotřebitelé by měli být chráněni před nevyžádanými službami. Spotřebitelé by měli být osvobozeni od veškerých závazků v případě nevyžádaných služeb, a neexistence odpovědi se přitom nesmí vykládat jako projev souhlasu z jejich strany. Tímto pravidlem by však nemělo být dotčeno konkludentní prodloužení smlouvy právoplatně uzavřené mezi stranami, pokud je právní předpisy členských států dovolují.

(26) Členské státy by měly přijmout vhodná opatření k účinné ochraně spotřebitelů, kteří si nepřejí být kontaktováni prostřednictvím některých komunikačních prostředků nebo v některých okamžicích. Touto směrnicí by neměly být dotčeny konkrétní možnosti ochrany dostupné spotřebitelům podle právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů a soukromí.

(27) Za účelem ochrany spotřebitelů je třeba v členských státech stanovit vhodné a účinné postupy pro vyřizování stížností a opravných prostředků za účelem řešení případných sporů mezi poskytovateli a spotřebiteli, případně s použitím stávajících postupů.

(28) Členské státy by měly povzbuzovat veřejné nebo soukromé subjekty zřízené za účelem mimosoudního řešení sporů, aby spolupracovaly při řešení přeshraničních sporů. Taková spolupráce by mohla zejména znamenat, že se spotřebitelům umožní předkládat mimosoudním orgánům ve svém domovském členském státě stížnosti na poskytovatele usazené v jiných členských státech. Zvýšenou pomoc spotřebitelům při využívání přeshraničních služeb nabízí vytvoření sítě FIN-NET.

(29) Tato směrnice nebrání rozšíření členskými státy, v souladu s právními předpisy Společenství, ochrany poskytované touto směrnicí na neziskové organizace a

osoby využívající finanční služby s cílem stát se podnikateli.

(30) Tato směrnice by rovněž měla zahrnovat případy, kdy vnitrostátní právní předpisy upravují závazné smluvní prohlášení spotřebitele.

(31) Ustanoveními této směrnice o volbě jazyka poskytovatelem by neměly být dotčeny vnitrostátní právní předpisy o volbě jazyka přijaté v souladu s právními předpisy Společenství.

(32) Společenství a členské státy přijaly závazky v rámci Všeobecné dohody o obchodu službami (GATS) ohledně možnosti pro spotřebitele nakupovat bankovní a investiční služby v zahraničí. GATS opravňuje členské státy přijímat opatření z důvodu obezřetnosti, včetně opatření k ochraně investorů, vkladatelů, pojistníků a osob, jimž je poskytovatel finančních služeb povinen k finanční službě. Taková opatření by neměla ukládat omezení překračující rámec toho, co je nutné k ochraně spotřebitelů.

(33) Za účelem přijetí této směrnice by měla být upravena oblast působnosti směrnice 97/7/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/27/ES ze dne 19. května 1998 o žalobách na zdržení se jednání v oblasti ochrany zájmů spotřebitelů (7) a oblast působnosti lhůty pro odstoupení od smlouvy stanovené ve směrnici Rady 90/619/EHS ze dne 8. listopadu 1990 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přímého životního pojištění, kterou se stanoví opatření k usnadnění účinného výkonu volného pohybu služeb (8).

(34) Protože cílů této směrnice, totiž stanovení společných pravidel pro uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku, nemůže být v dostatečné míře dosaženo členskými státy a může být tudíž lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku tato směrnice nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné k dosažení tohoto cíle.

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

Článek 1 Předmět a oblast působnosti

1. Předmětem této směrnice je harmonizace právních a správních předpisů členských států pro uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku.
2. V případě smluv o finančních službách obsahujících první dohodu o službě, za níž následují postupné operace nebo série samostatných operací stejné povahy, jež na sebe v čase navazují, se tato směrnice vztahuje jen na první dohodu.

Neexistuje-li žádná první dohoda o službě, ale mezi stejnými smluvními stranami jsou prováděny postupné operace nebo samostatné operace stejné povahy, jež na sebe v čase navazují, použijí se články 3 a 4 jenom na první operaci. Pokud však po dobu delší než jeden rok nebyla provedena žádná operace stejné povahy, další

operace se považuje za první v nové sérii operací, a v důsledku toho se použijí články 3 a 4.

Článek 2 Definice

Pro účely této směrnice se:

- a) „smlouvou uzavřenou na dálku“ rozumí jakákoli smlouva o finančních službách uzavřená mezi poskytovatelem a spotřebitelem v rámci systému odbytu na dálku nebo poskytování služeb na dálku provozovaného poskytovatelem, který pro účely této smlouvy používá výhradně jeden nebo více prostředků dálkové komunikace až do okamžiku, v němž je smlouva uzavřena, a včetně tohoto okamžiku;
- b) „finanční službou“ rozumí jakákoli služba bankovní, úvěrové, pojistné, osobní důchodové, investiční nebo platební povahy;
- c) „poskytovatelem“ rozumí jakákoli fyzická nebo právnická osoba, veřejnoprávní nebo soukromá, která je v rámci své obchodní nebo profesní činnosti smluvním poskytovatelem služeb na základě smluv uzavřených na dálku;
- d) „spotřebitelem“ rozumí jakákoli fyzická osoba, která ve smlouvách uzavřených na dálku jedná pro účely ležící mimo její obchodní, podnikatelské nebo profesní zaměření;
- e) „prostředky dálkové komunikace“ rozumějí veškeré prostředky, které mohou být použity pro uvádění služby mezi těmito partnery na trh na dálku bez současné fyzické přítomnosti poskytovatele a spotřebitele;
- f) „trvanlivým médiem“ rozumí každý nástroj, který umožňuje spotřebiteli ukládat informace určené jemu osobně, a to způsobem vhodným pro jejich budoucí využití, po dobu přiměřenou pro jejich účel a který umožňuje reprodukci uložených informací v nezměněném stavu;
- g) „provozovatelem nebo dodavatelem prostředků dálkové komunikace“ rozumí jakákoli veřejnoprávní nebo soukromá fyzická nebo právnická osoba, jejíž obchodní, podnikatelské nebo profesní zaměření zahrnuje zpřístupňování jednoho nebo více prostředků dálkové komunikace poskytovatelům.

Článek 3

Informace poskytované spotřebiteli před uzavřením smlouvy na dálku

1. Než je spotřebitel zavázán jakoukoli smlouvou uzavřenou na dálku nebo nabídkou, jsou mu s náležitým předstihem poskytnuty tyto informace ohledně:

1. poskytovatele

- a) totožnost a hlavní činnost poskytovatele, geografická adresa, na níž je poskytovatel usazen, a každá jiná geografická adresa pro vztahy spotřebitele s poskytovatelem;
- b) totožnost zástupce poskytovatele usazeného v domovském členském státě spotřebitele a geografická

adresa pro vztahy spotřebitele se zástupcem, jestliže takový zástupce existuje;

c) pokud má spotřebitel obchodní vztahy s jiným podnikatelem, než je poskytovatel, totožnost tohoto podnikatele, postavení, v němž vystupuje vůči spotřebiteli, a geografická adresa pro vztah spotřebitele s tímto podnikatelem;

d) je-li poskytovatel zapsán v obchodním nebo podobném veřejném rejstříku, obchodní rejstřík, v němž je poskytovatel zapsán, a jeho registrační číslo nebo rovnocenný prostředek identifikace v tomto rejstříku;

e) podléhá-li činnost poskytovatele povolenávacímu režimu, údaje o příslušném orgánu dohledu;

2. finanční služby

a) popis hlavních znaků finanční služby;

b) celková cena, kterou má spotřebitel zaplatit poskytovateli za finanční službu, včetně veškerých souvisejících provizí, poplatků a nákladů a veškerých daní placených prostřednictvím poskytovatele nebo, není-li možné uvést přesnou cenu, základna pro výpočet ceny umožňující uživateli cenu ověřit;

c) případné upozornění na to, že finanční služba je spojena s nástroji zahrnujícími zvláštní rizika spojená s jejich specifickými vlastnostmi nebo operacemi, které mají být provedeny, nebo jejichž cena závisí na kolísání finančních trhů ležících mimo veškerou kontrolu poskytovatele, a že výkony v minulosti nejsou ukazateli budoucích výkonů;

d) upozornění na možnost, že mohou existovat další daně a/nebo náklady, které nejsou placeny prostřednictvím poskytovatele nebo jím fakturovány;

e) případná omezení doby, po kterou jsou poskytnuté informace zůstávají platné;

f) způsoby plateb a plnění;

g) veškeré zvláštní dodatečné náklady pro spotřebitele související s používáním prostředků dálkové komunikace, jsou-li fakturovány;

3. smlouvy uzavřené na dálku

a) existence nebo neexistence práva na odstoupení od smlouvy podle článku 6 a existuje-li právo na odstoupení, doba jeho trvání a podmínky pro jeho uplatnění, včetně informace o částce, jejíž zaplacení může být na spotřebiteli požadováno na základě čl. 7 odst. 1, jakož i důsledky neuplatnění tohoto práva;

b) minimální doba trvání smlouvy uzavřené na dálku v případě trvalého nebo opakujícího se poskytování finančních služeb;

c) informace o veškerých právech, která strany mohou mít na předčasné nebo jednostranné ukončení na základě podmínek smlouvy uzavřené na dálku, včetně případných smluvních pokut, které v takových případech smlouva ukládá;

d) praktické pokyny pro uplatňování práva na odstoupení, obsahující mimo jiné adresu, na níž má být zasláno oznámení o odstoupení;

e) členský stát nebo státy, jejichž právní předpisy bere poskytovatel za základ pro vytvoření vztahů se spotřebitelem před uzavřením smlouvy na dálku;

f) jakákoliv smluvní doložka o rozhodném právu smlouvy uzavřené na dálku a/nebo o příslušném soudu;

g) v jakém jazyce nebo jazycích jsou dodány smluvní podmínky a předběžné informace uvedené v tomto článku a dále, v jakém jazyce nebo jazycích se poskytovatel se souhlasem spotřebitele zavazuje komunikovat po dobu trvání této smlouvy uzavřené na dálku;

4. opravných prostředků

a) zda existuje či neexistuje mimosoudní mechanismus vyřizování stížností a opravných prostředků pro spotřebitele, který je stranou smlouvy uzavřené na dálku, a případné podmínky pro přístup k němu;

b) existence záručních fondů nebo jiných odškodňovacích mechanismů, na něž se nevztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/19/ES ze dne 30. května 1994 o systémech pojištění vkladů (9) ani směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/9/ES ze dne 3. března 1997 o systémech pro odškodnění investorů (10).

2. Informace uvedené v odstavci 1, jejichž obchodní účel musí být jednoznačně rozpoznatelný, se poskytují jasným a srozumitelným způsobem vhodným pro použití prostředky dálkové komunikace, s náležitým ohledem zejména na zásadu dobré víry v obchodních transakcích a zásadu ochrany osob, které se podle právních předpisů členských států považují za nezpůsobilé k právním úkonům, například nezletilých.

3. V případě hlasové telefonní komunikace

a) na začátku jakékoli konverzace se spotřebitelem se jednoznačně objasní totožnost poskytovatele a obchodní účel hovoru zahájeného poskytovatelem;

b) s výhradou výslovného souhlasu spotřebitele se směji podávat pouze tyto informace:

— totožnost osoby, která je v kontaktu se spotřebitelem, a její spojitost s poskytovatelem,

— popis hlavních znaků finanční služby,

— celková cena, kterou má spotřebitel zaplatit poskytovateli za finanční službu, včetně veškerých daní placených prostřednictvím poskytovatele nebo, není-li možné uvést přesnou cenu, základna pro výpočet ceny umožňující uživatelé cenu ověřit,

— upozornění na možnost, že mohou existovat další daně a/nebo náklady, které nejsou placeny prostřednictvím poskytovatele nebo jim fakturovány,

— existence nebo neexistence práva na odstoupení od smlouvy podle článku 6 a, existuje-li právo na odstoupení, doba jeho trvání a podmínky pro jeho uplatnění, včetně informace o částece, jejíž zaplacení může být na spotřebiteli požadováno na základě čl. 7 odst. 1.

Poskytovatel informuje spotřebitele, že jsou na vyžádání k dispozici další informace a jakou povahu tyto informace mají. Jestliže poskytovatel plní své povinnosti podle článku 5, poskytuje v každém případě úplné informace.

4. Informace o smluvních závazcích sdělované spotřebiteli během předšlufní etapy musí být v souladu se smluvními závazky, které by vyplývaly z práva, jež se považuje za rozhodné právo smlouvy uzavřené na dálku, pokud bude později uzavřena.

Článek 4 Další požadavky na informace

1. Obsahují-li právní předpisy Společenství o finančních službách požadavky na předběžné informace jdoucí nad rámec toho, co je uvedeno v čl. 3 odst. 1, tyto požadavky se nadále použijí.

2. Až do další harmonizace si mohou členské státy ponechat nebo zavést přísnější předpisy ve věci předběžných informací, jsou-li v souladu s právem Společenství.

3. Členské státy sdělí Společenství vnitrostátní právní předpisy týkající se požadavků na předběžné informace podle odstavců 1 a 2 tohoto článku, pokud jdou nad rámec toho, co je uvedeno v čl. 3 odst. 1. Komise přehlídí ke sděleným vnitrostátním předpisům při vypracování zprávy podle čl. 20 odst. 2.

4. Za účelem vytvoření vysoké úrovně transparentnosti pomoci všech vhodných prostředků zajistí Komise, aby také spotřebitelé a poskytovatelé měli k dispozici vnitrostátní předpisy, které jí byly sděleny.

5. Pokud se použije rovněž směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu (11), ustanovení o poskytování informací podle čl. 3 odst. 1 této směrnice, s výjimkou odst. 2 písm. c) až g), odst. 3 písm. a), d) a e) a odst. 4 písm. b), se nahrazují ustanoveními článků 36, 37, 41 a 42 uvedené směrnice.

Článek 5 Sdělování smluvních podmínek a předběžných informací

1. Poskytovatel v předstihu sdělí spotřebiteli veškeré smluvní podmínky a informace uvedené v čl. 3 odst. 1 a článku 4 na papíře nebo jiném trvanlivém médiu, které je dostupné a přístupné spotřebiteli, než je spotřebitel zavázán nějakou smlouvou uzavřenou na dálku nebo nabídkou.

2. Poskytovatel plní povinnost podle odstavce 1 okamžitě po uzavření smlouvy, jestliže byla smlouva uzavřena na žádost spotřebitele s použitím prostředků dálkové komunikace, které neumožňují poskytnutí

smluvních podmínek a informací v souladu s odstavcem 1.

3. Kdykoli během smluvního vztahu je spotřebitel na svou žádost oprávněn obdržet smluvní podmínky na papíře. Kromě toho je spotřebitel oprávněn měnit používané prostředky dálkové komunikace, ledaže je to neslučitelné s uzavřenou smlouvou nebo s povahou poskytované finanční služby.

Článek 6 Právo na odstoupení od smlouvy

1. Členské státy zajistí, aby měl spotřebitel lhůtu 14 kalendářních dnů na odstoupení od smlouvy bez smluvní pokuty a bez uvedení důvodu. Toto období se však prodlužuje na 30 kalendářních dnů u smluv uzavřených na dálku souvisejících s životním pojištěním, na něž se vztahuje směrnice 90/619/EHS, a u operací týkajících se osobních penzí.

Lhůta pro odstoupení od smlouvy začíná běžet

— buď dnem uzavření smlouvy na dálku, vyjma uvedeného životního pojištění, kdy lhůta začíná okamžikem, v němž je spotřebitel informován, že byla uzavřena smlouva na dálku,

— nebo dnem, k němuž spotřebitel obdrží smluvní podmínky a informace v souladu s čl. 5 odst. 1 nebo 2, je-li tento den pozdější než den uvedený v první odrážce.

Členské státy mohou kromě práva na odstoupení stanovit, že účinnost smluv uzavřených na dálku týkajících se investičních služeb se pozastavuje na stejnou dobu, jaká je stanovena v tomto článku.

2. Právo na odstoupení se nevztahuje na

a) finanční služby, jejichž cena závisí na kolísání finančního trhu ležícího mimo kontrolu poskytovatele, k němuž může dojít během lhůty pro odstoupení, jako jsou služby související s

— devizami,

— nástroji peněžního trhu,

— převoditelnými cennými papíry,

— podíly v podnicích kolektivního investování,

— termínovanými finančními smlouvami (futures), včetně rovnocenných nástrojů pro úhradu v hotovosti,

— dopřednými úrokovými termínovými smlouvami (FRA),

— úrokovými a devizovými swapy nebo swapy na bázi akcií nebo akciového indexu (equity swaps),

— opcemi ke koupi nebo prodeji jakýchkoli nástrojů uvedených v tomto bodě včetně rovnocenných nástrojů pro úhradu v hotovosti. Tato skupina zahrnuje zejména devizové a úrokové opce;

b) cestovní pojištění a pojištění zavazadel nebo podobná krátkodobá pojištění o době trvání kratší než jeden měsíc;

c) smlouvy, jež obě strany zcela splnily na výslovnou žádost spotřebitele předtím, než spotřebitel uplatnil právo na odstoupení.

3. Členské státy mohou stanovit, že se právo na odstoupení nevztahuje na

a) jakýkoli úvěr zamýšlený především za účelem získání nebo ponechání si práva vlastnictví k pozemku nebo ke stávající nebo projektované stavbě nebo za účelem opravy nebo zhodnocení stavby, nebo

b) jakýkoli úvěr zajištěný hypotékou nebo nemovitým majetkem nebo právem souvisejícím s nemovitým majetkem, nebo

c) prohlášení učiněná spotřebiteli za součinnosti úřední osoby, pokud úřední osoba potvrdí, že byla dodržena práva spotřebitele podle čl. 5 odst. 1.

Tímto odstavcem není dotčeno právo na čas na rozmyšlenou ve prospěch spotřebitelů, kteří v době přijetí této směrnice mají bydliště v těch členských státech, kde toto právo existuje.

4. Členské státy, které využívají možnosti stanovené v odstavci 3, o tom uvědomí Komisi.

5. Komise dává informace sdělené členskými státy k dispozici Evropskému parlamentu a Radě a zajistí, aby byly k dispozici též spotřebitelům a poskytovatelům, kteří o ně požádají.

6. Jestliže spotřebitel uplatňuje právo na odstoupení, oznámí to před uplynutím lhůty podle praktických pokynů poskytnutých mu podle čl. 3 odst. 1 bodu 3) písm. d) pomocí prostředků, které mohou být ověřeny podle vnitrostátních právních předpisů. Lhůta se považuje za dodrženu, jestliže je toto oznámení, pokud je učiněno na papíře nebo na jiném trvanlivém médiu, jež je k dispozici příjemci a k němuž má příjemce přístup, odesláno před uplynutím lhůty.

7. Tento článek se nevztahuje na úvěrové dohody, u nichž došlo k odstoupení podle podmínek čl. 6 odst. 4 směrnice 97/7/ES nebo článku 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/47/ES ze dne 26. října 1994 o ochraně nabyvatelů ve vztahu k některým aspektům smluv o nabytí práva k dočasnému užívání nemovitostí (12).

Jestliže je ke smlouvě uzavřené na dálku na danou finanční službu připojena další smlouva uzavřená na dálku na služby poskytované poskytovatelem nebo třetí osobou na základě dohody mezi třetí osobou a poskytovatelem, tato doplňková smlouva uzavřená na dálku se ruší bez jakékoli smluvní pokuty, pokud spotřebitel uplatní právo na odstoupení podle čl. 6 odst. 1.

8. Tímto článkem nejsou dotčeny právní a správní předpisy členských států o vypovězení, ukončení nebo neúčinnosti smlouvy uzavřené na dálku ani právo spotřebitele splnit smluvní závazky před dobou stanovenou ve smlouvě uzavřené na dálku. Tyto předpisy

se uplatňují nezávisle na podmínkách pro zrušení smlouvy uzavřené na dálku a jeho právních účinků.

Článek 7

Platba za služby poskytnuté před odstoupením

1. Když spotřebitel vykonává právo na odstoupení podle čl. 6 odst. 1, může být na něm požadováno, aby neprodleně zaplatil jen za služby skutečně poskytnutou poskytovatelem podle smlouvy uzavřené na dálku. Plnění smlouvy může začít až poté, co spotřebitel vysloví souhlas. Splatná částka nesmí:

— překročit částku, která je úměrná významu již poskytnuté služby v porovnání s celkovým rozsahem služeb stanoveným ve smlouvě uzavřené na dálku,

— být v žádném případě taková, aby mohla být vykládána jako smluvní pokuta.

2. Členské státy mohou stanovit, že při odstoupení od pojistné smlouvy není spotřebitel povinen zaplatit žádnou částku.

3. Poskytovatel nesmí od spotřebitele požadovat platbu podle odstavce 1, pokud neprokáže, že spotřebitel byl řádně informován o dlužné částce v souladu s čl. 3 odst. 1 bodem 3) písm. a). Tuto částku nemůže v žádném případě požadovat, pokud zahájil plnění smlouvy před uplynutím lhůty pro odstoupení stanovené v čl. 6 odst. 1 bez předchozí žádosti spotřebitele.

4. Poskytovatel neprodleně a nejpozději do 30 kalendářních dnů vrátí spotřebiteli všechny částky, které od něho přijal podle smlouvy uzavřené na dálku, vyjma částku uvedenou v odstavci 1. Tato lhůta začíná běžet dnem, kdy poskytovatel obdrží oznámení o odstoupení.

5. Spotřebitel neprodleně a nejpozději do 30 kalendářních dnů vrátí poskytovateli všechny částky a/nebo věci přijaté od poskytovatele. Tato lhůta začíná běžet dnem, kdy spotřebitel odešle oznámení o odstoupení.

Článek 9

S ohledem na zákaz setrvačného prodeje, stanovený ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu (13), a aniž jsou dotčena ustanovení právních předpisů členských států o konkludním prodloužení smluv uzavřených na dálku, pokud je tato pravidla dovolují, přijmou členské státy nezbytná opatření ke zproštění spotřebitele jakýchkoli závazků v případě nevyžádaných dodávek, přičemž neexistenci odpovědi nelze vykládat jako souhlas.

Článek 10

Nevyžádaná sdělení

1. Předchozí souhlas spotřebitele se vyžaduje, používá-li poskytovatel tyto techniky dálkové komunikace:

a) automatizované volací systémy fungující bez zásahu člověka (volací automaty);

b) faxy.

2. Členské státy zajistí, aby jiné prostředky dálkové komunikace, než které jsou uvedeny v odstavci 1, jestliže umožňují individuální obchodní sdělení,

a) nebyly přípustné, ledaže byl získán souhlas dotyčného spotřebitele, nebo

b) směly být použity jedině tehdy, pokud spotřebitel proti tomu výslovně neprotestoval.

3. Opatření uvedená v odstavcích 1 a 2 nesmí způsobovat náklady pro spotřebitele.

Článek 11

Sanke

Členské státy stanoví vhodné sankce pro případ, že poskytovatel porušuje vnitrostátní právní předpisy přijaté podle této směrnice.

K tomuto účelu mohou zejména stanovit, že spotřebitel smí kdykoli vypovědět smlouvu, a to bezplatně a bez smluvní pokuty.

Tyto sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.

Článek 12

Kogentnost ustanovení této směrnice

1. Spotřebitel se nemůže vzdát práv, která mu jsou přiznána touto směrnicí.

2. Členské státy přijmou opatření potřebná k zajištění toho, aby spotřebitel nebyl zbaven ochrany poskytované touto směrnicí tím, že by za rozhodné právo smlouvy bylo vybráno právo třetí země, pokud má smlouva úzký vztah k území jednoho nebo více členských států.

Článek 13

Soudní a správní opravné prostředky

1. Členské státy zajistí, aby existovaly přiměřené a účinné prostředky pro zajištění dodržování této směrnice v zájmu spotřebitelů.

2. Prostředky uvedené v odstavci 1 zahrnují předpisy umožňující, aby jeden nebo více níže uvedených subjektů určených podle vnitrostátních právních předpisů se mohl obrátit podle odpovídajícího vnitrostátního práva na soud nebo příslušné správní orgány pro zajištění uplatnění vnitrostátních právních předpisů přijatých podle této směrnice:

a) veřejné orgány nebo jejich zástupci;

b) spotřebitelské organizace, v jejichž legitimním zájmu je chránit spotřebitele;

c) profesní organizace, v jejichž legitimním zájmu je konat.

3. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby provozovatelé a poskytovatelé prostředků dálkové komunikace ukončili praxi prohlášenou za neslučitelnou s touto směrnicí soudním rozhodnutím, správním rozhodnutím nebo rozhodnutím vydaným

dozorčím orgánem, které jim bylo oznámeno, jsou-li to tyto provozovatelé nebo poskytovatelé schopni udělat.

Článek 14 **Mimosoudní opravné prostředky**

1. Členské státy podporují zřízení nebo další rozvoj přiměřených a účinných mimosoudních postupů k vyřizování stížností a opravných prostředků pro vyřizování spotřebitelských sporů souvisejících s finančními službami poskytovanými na dálku.
2. Členské státy zejména povzbuzují orgány příslušné pro mimosoudní řešení sporů, aby spolupracovaly při řešení přeshraničních sporů ohledně finančních služeb poskytovaných na dálku.

Článek 15 **Důkazní břemeno**

Aniž je dotčen čl. 7 odst. 3, mohou členské státy stanovit, že důkazní břemeno ohledně splnění povinností poskytovatele informovat spotřebitele a souhlasu spotřebitele s uzavřením smlouvy a popřípadě s jejím splněním leží na poskytovateli.

Jakákoli podmínka smlouvy, která stanoví, že důkazní břemeno poskytovatele, pokud jde o veškeré povinnosti nebo jejich část, připadající mu podle této směrnice, by mělo ležet na spotřebiteli, je nepřiměřenou podmínkou ve smyslu směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách (14).

Článek 16 **Přechodná opatření**

Členské státy mohou ukládat vnitrostátní pravidla, která jsou v souladu s touto směrnicí, poskytovatelům usazeným v členském státě, který dosud neprovedl tuto směrnici a jehož právo neukládá povinnosti odpovídající povinnostem, které jsou stanoveny v této směrnici.

Článek 17 **Směrnice 90/619/EHS**

V čl. 15 odst. 1 směrnice 90/619/EHS se první pododstavec nahrazuje tímto:

„1. Každý členský stát stanoví, že pojistník, jenž uzavírá individuální smlouvu životního pojištění, má k dispozici lhůtu 30 kalendářních dnů od okamžiku, kdy byl informován, že smlouva byla uzavřena, v níž může od smlouvy odstoupit.“

Článek 18 **Směrnice 97/7/ES**

Směrnice 97/7/ES se mění takto:

1. V čl. 3 odst. 1 se první odrážka nahrazuje tímto:

„— vztahující se k jakékoli finanční službě, na níž se vztahuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku a o změně směrnice Rady 90/619/EHS a směrnice 97/7/ES a 98/27/ES (15),

2. Příloha II se zrušuje.

Článek 19

Směrnice 98/27/ES

V příloze směrnice 98/27/ES se doplňuje nový bod, který zní:

„11. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku a o změně směrnice Rady 90/619/EHS a směrnice 97/7/ES a 98/27/ES (16).

Článek 20 **Přezkoumání**

1. Po provedení této směrnice Komise přezkoumá fungování vnitřního trhu finančních služeb, pokud jde o uvádění těchto služeb na trh na dálku. Měla by se přitom snažit analyzovat a podrobně popsat obtíže, jimž čelí nebo by mohli čelit jak spotřebitelé, tak poskytovatelé a jež vznikají zejména v důsledku rozdílů mezi vnitrostátními právními předpisy o informacích a právu na odstoupení.

2. Nejpozději do 9. dubna 2006 informuje Komise Evropský parlament a Radu o obtížích, jimž čelí jak spotřebitelé, tak poskytovatelé, kteří se snaží kupovat a prodávat finanční služby, a případně předloží návrhy na změnu a/nebo další harmonizaci ustanovení o informacích a právu na odstoupení v právních předpisech Společenství o finančních službách a/nebo službách stanovených v článku 3.

Článek 21 **Provedení**

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 9. října 2004. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

Tato opatření přijatá členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice, současně se srovnávací tabulkou mezi ustanoveními této směrnice a přijatými vnitrostátními právními předpisy.

Článek 22 **Vstup v platnost**

Tato směrnice vstupuje v platnost dnem vyhlášení v Úředním věstníku Evropských společenství.

Článek 23 **Určení**

Tato směrnice je určena členskými státy.

(1) Úř. věst. C 385, 11.12.1998, s. 10 a

Úř. věst. C 177 E, 27.6.2000, s. 21.

(2) Úř. věst. C 169, 16.6.1999, s. 43.

(3) Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 5. května 1999 (Úř. věst. C 279, 1.10.1999, s. 207), společný postoj Rady ze dne 19. prosince 2001 (Úř. věst. C 58 E, 5.3.2002, s. 32) a rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 14. května 2002 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku). Rozhodnutí Rady ze dne 26. července 2002 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

(4) Úř. věst. L 178, 17.7.2000, s. 1.

(5) Úř. věst. L 12, 16.1.2001, s. 1.

(6) Úř. věst. L 144, 4.6.1997, s. 19.

(7) Úř. věst. L 166, 11.6.1998, s. 51. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2000/31/ES (Úř. věst. L 178, 17.7.2001, s. 1).

(8) Úř. věst. L 330, 29.11.1990, s. 50. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 92/96/EHS (Úř. věst. L 360, 9.12.1992, s. 1).

(9) Úř. věst. L 135, 31.5.1994, s. 5.

(10) Úř. věst. L 84, 26.3.1997, s. 22.

(11) Úř. věst. L 319, 5.12.2007, s. 1.

(12) Úř. věst. L 280, 29.10.1994, s. 83.

(13) Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 22.

(14) Úř. věst. L 95, 21.4.1993, s. 29.

(15) Úř. věst. L 271, 9.10.2002, s. 16.“

(16) Úř. věst. L 271, 9.10.2002, s. 16.“

7. Harmonizace veřejnoprávní regulace finančních služeb v Evropské unii

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/78/EU ze dne 24. listopadu 2010, kterou se mění směrnice 98/26/ES, 2002/87/ES, 2003/6/ES, 2003/41/ES, 2003/71/ES, 2004/39/ES, 2004/109/ES, 2005/60/ES, 2006/48/ES, 2006/49/ES a 2009/65/ES s ohledem na pravomoci Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví), Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) a Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy) (směrnice Omnibus I)

(Text s významem pro EHP)

jednotného uplatňování práva Unie a důvěry mezi vnitrostátními orgány dohledu.

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 50, čl. 53 odst. 1 a články 62 a 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky (1),

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru (2),

v souladu s řádným legislativním postupem (3),
 vzhlédem k těmto důvodům:

(1) Finanční krize v letech 2007 a 2008 odhalila závažné nedostatky v dohledu nad finančním trhem jak v konkrétních případech, tak ve vztahu k finančnímu systému jako celku. Modely dohledu na úrovni jednotlivých členských států pokulhávají za finanční globalizaci a realitou integrovaných a vzájemně propojených evropských finančních trhů, na kterých mnoho finančních institucí působí přeshraničně. Krize odhalila nedostatky v oblastech spolupráce, koordinace,

(2) Evropský parlament vyzýval v řadě usnesení přijatých před finanční krizí i v jejím průběhu k přechodu k integrovanějšímu evropskému dohledu, aby byly zajištěny skutečně rovné podmínky pro všechny zúčastněné subjekty na úrovni Unie a zohlednila se rostoucí integrace finančních trhů v Unii (a to v usnesení ze dne 13. dubna 2000 o sdělení Komise o provádění rámce pro finanční trhy: akční plán; usnesení ze dne 21. listopadu 2002 o pravidlech obezřetnostního dohledu v Evropské unii; usnesení ze dne 11. července 2007 o politice finančních služeb (2005–2010) – bílá kniha; usnesení ze dne 23. září 2008 obsahující doporučení Komisi o zajišťovacích fondech a soukromých kapitálových fondech a usnesení ze dne 9. října 2008 s doporučeními Komise ohledně opatření navazujících na Lamfalussyho proces: budoucí struktura dohledu, a v postojí ze dne 22. dubna 2009 k pozměněnému návrhu směrnice Evropského parlamentu a Rady o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II) a ze dne 23. dubna 2009 k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o ratingových agenturách).

(3) V listopadu 2008 Komise zmocnila skupinu odborníků na vysoké úrovni vedenou Jacquesem de Larosièreem, aby učinila doporučení, jakým způsobem mají být posíleny požadavky na dohled za účelem lepší ochrany občanů a

obnovení důvěry ve finanční systém. Ve své závěrečné zprávě předložené dne 25. února 2009 (dále jen „de Larosièreova zpráva“) doporučila skupina odborníků na vysoké úrovni posílit rámec dohledu, aby se snížilo riziko a závažnost budoucích finančních krizí. Skupina odborníků na vysoké úrovni doporučila dalekosáhle reformy struktury dohledu nad finančním odvětvím v Unii. De Larosièreova zpráva dále doporučila, aby byl vytvořen Evropský systém orgánů dohledu nad finančním trhem (dále jen „ESFS“), který by se skládal ze tří evropských orgánů dohledu, jednoho pro bankovníctví, jednoho pro cenné papíry a jednoho pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění, a aby byla zřízena Evropská rada pro systémová rizika.

(4) Komise ve svém sdělení ze dne 4. března 2009 nazvaném „Urychlit oživení evropské ekonomiky“ navrhla předložení legislativních návrhů týkajících se zřízení ESFS a ve sdělení ze dne 27. května 2009 nazvaném „Evropský dohled nad finančním trhem“ uvedla podrobnější informace o možné architektuře tohoto nového rámce dohledu.

(5) Evropská rada ve svých závěrečných zasedáních, které se konalo ve dnech 18. a 19. června 2009, doporučila zřízení Evropského systému orgánů dohledu nad finančním trhem, který by se měl skládat ze tří nových evropských orgánů dohledu. Systém by se měl zaměřit na zvýšení kvality a jednoty vnitrostátního dohledu, posílení kontroly nad skupinami s přeshraniční působností a vytvoření jednotného evropského sboru pravidel, který by se vztahoval na všechny finanční instituce na vnitřním trhu. Evropská rada zdůraznila, že evropské orgány dohledu by také měly mít pravomoc dohledu nad ratingovými agenturami, a vyzvala Komisi, aby připravila konkrétní návrhy pro zajištění stěžejní úlohy ESFS v krizových situacích.

(6) Dne 23. září 2009 přijala Komise návrhy tří nařízení zřizujících ESFS, zahrnující zřízení tří evropských orgánů dohledu.

(7) Má-li ESFS fungovat efektivně, je nutné pozměnit právní předpisy Unie v oblasti působnosti zmíněných tří evropských orgánů dohledu. Tyto změny se týkají vymezení rozsahu některých pravomocí evropských orgánů dohledu, začlenění některých pravomocí stanovených právními předpisy Unie a změn k zajištění řádného a efektivního fungování evropských orgánů dohledu v rámci ESFS.

(8) Zřízení tří evropských orgánů dohledu by mělo být doprovázeno vytvořením jednotného souboru pravidel, aby se zajistila důsledná harmonizace a jednotné uplatňování, a tím se přispělo k účinnějšímu fungování vnitřního trhu.

(9) Nařízení, kterými se zřizuje ESFS, stanoví, že evropské orgány dohledu mohou v oblastech konkrétně stanovených příslušnými právními předpisy vypracovávat návrhy technických norem, které se předkládají Komisi ke schválení v souladu s články 290 a 291 Smlouvy o fungování Evropské unie prostřednictvím tzv. přenesené pravomoci nebo prováděcích aktů. Tato směrnice by měla určit první soubor takových oblastí a nemělo by jí být dotčeno rozšíření těchto oblastí v budoucnu.

(10) Příslušné právní předpisy by měly definovat oblasti, v nichž mají evropské orgány dohledu pravomoc vypracovávat návrhy technických norem, a způsob jejich schvalování. Příslušné právní předpisy by měly stanovit prvky, podmínky a specifikace týkající se aktů v přenesené pravomoci, jak je podrobně uvedeno v článku 290 Smlouvy o fungování EU.

(11) V rámci identifikace oblastí technických norem by se měla nalézt přiměřená rovnováha při vytváření jednotného souboru harmonizovaných pravidel a předejití zbytečně komplikované regulací a vymáhání. Měly by být vybrány pouze takové oblasti, v nichž konzistentní technická pravidla významně a efektivně přispějí k dosažení cílů příslušných právních předpisů, přičemž musí být zajištěno, aby politická rozhodnutí přijímaly svými obvyklými postupy Evropský parlament, Rada a Komise.

(12) Problematika, která je předmětem technických norem, by měla být skutečně technická, takže jejich příprava bude vyžadovat odborné znalosti odborníků v oblasti dohledu. Technické normy přijaté jako akty v přenesené pravomoci by měly dále rozvíjet, upřesňovat a určovat podmínky důsledné harmonizace a jednotného uplatňování pravidel obsažených v základních nástrojích přijímaných Evropským parlamentem a Radou a doplňovat nebo měnit jiné než podstatné prvky legislativního aktu. Technické normy přijaté jako prováděcí předpisy by měly stanovit podmínky pro jednotné uplatňování právně závazných aktů Unie. Technické normy by neměly být politické povahy.

(13) V případě regulačních technických norem je vhodné zavést postup stanovený v článcích 10 až 14 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví) (4), nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) (5) a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy) (6). Prováděcí technické normy by měly být přijímány postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 a nařízení (EU) č. 1095/2010. Evropská rada schválila tzv. Lamfalussyho čtyřúrovňový přístup, aby se postup při vypracování právních předpisů Unie ve finanční oblasti stal efektivnější a transparentnější. Komise je zmocněna k přijetí opatření úrovně 2 v mnoha oblastech, přičemž velký počet nařízení a směrnic úrovně 2 je v platnosti. V případě, že regulační technické normy mají dále rozpracovat, upřesnit nebo určit podmínky uplatňování těchto opatření úrovně 2, měly by být přijaty až poté, co je příslušné opatření úrovně 2 přijato, a měly by být slučitelné s tímto opatřením úrovně 2.

(14) Závazné technické normy přispívají k jednotnému souboru pravidel v oblasti finančních služeb, jak potvrdila Evropská rada ve svých závěrečných zprávkách z června roku 2009. V souladu se zásadou obezřetnosti v oblasti dohledu by vytváření a upřesňování závazných technických norem, specifikace nebo určování podmínek uplatňování těchto požadavků nemělo bránit členským státům, aby požadovaly, pokud nejsou některé požadavky legislativních aktů Unie plně harmonizovány, dodatečné informace nebo stanovily přísnější požadavky. Technické

normy by proto měly umožňovat členským státům, aby tak v konkrétních oblastech činily, pokud tyto legislativní akty takovou možnost rozhodování připouštějí.

(15) Jak je stanoveno v nařízeních, kterými se zřizuje ESFS, měly by evropské orgány dohledu před předložením technických norem Komisi v případě potřeby být otevřené veřejné konzultace týkající se těchto technických norem a provést analýzu potenciálních souvisejících nákladů a přínosů.

(16) Mělo by být umožněno, aby technické normy stanovily přechodná opatření s odpovídajícími lhůtami, pokud by náklady okamžitého provádění byly nepřiměřeně vysoké v poměru k jejich přínosům.

(17) Nařízení, kterými se zřizuje ESFS, stanoví mechanismus pro urovnávání sporů mezi příslušnými vnitrostátními orgány dohledu. V případě, že příslušný orgán nesouhlasí s postupem nebo obsahem opatření či neúčinností jiného příslušného orgánu v oblastech uvedených v právních aktech Unie podle nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010, ve kterých příslušné právní předpisy vyžadují spolupráci, koordinaci nebo společné rozhodování příslušných vnitrostátních orgánů z více než jednoho členského státu, by mělo být evropským orgánům dohledu umožněno poskytnout na žádost dotčeného příslušného orgánu pomoc příslušným vnitrostátním orgánům dospět k dohodě ve lhůtě stanovené evropskými orgány dohledu, která by měla zohlednit veškeré relevantní lhůty v příslušných právních předpisech a naléhavost a složitost sporu. Pokud takový spor přetrvává, měly by být evropské orgány dohledu oprávněny záležitost urovnat.

(18) Nařízení, kterými se zřizuje ESFS, požadují, aby případy, v nichž může být použit mechanismus pro urovnávání sporů mezi vnitrostátními příslušnými orgány, byly konkrétně uvedeny v odvětvových právních předpisech. Tato směrnice by měla identifikovat první soubor těchto případů a neměla by mít vliv na doplnění dalších případů v budoucnosti. Neměla by bránit evropským orgánům dohledu v tom, aby jednaly v souladu s dalšími pravomocemi nebo plnily úkoly stanovené ve zřizovacích nařízeních, včetně nezávazného zprostředkování a přispívání k důslednému, účinnému a efektivnímu uplatňování právních předpisů Unie. Navíc v těch oblastech, v nichž již příslušné právní předpisy zavedy určitou formu nezávazného zprostředkování nebo v nichž existují lhůty k přijetí společných rozhodnutí jedním či více příslušnými vnitrostátními orgány, jsou zapotřebí změny s cílem zajistit jednak jasnost a minimální zasahování do procesu společného rozhodování, a jednak to, aby v případě potřeby mohly evropské orgány dohledu vyřešit spory. Závazný postup pro urovnávání sporů má řešit situace, kdy příslušné vnitrostátní orgány dohledu nemohou mezi sebou vyřešit procedurální či věcné otázky týkající se souladu s právními předpisy Unie.

(19) Tato směrnice by tudíž měla určit situace, ve kterých může vznikat potřeba řešit procedurální nebo věcnou otázku týkající se souladu s právem Unie a orgány dohledu přitom nejsou schopny danou záležitost vyřešit samy. V takových situacích by měl některý z vnitrostátních orgánů dohledu předložit záležitost příslušnému evropskému orgánu dohledu. Tento evropský

orgán dohledu by měl jednat v souladu s postupem stanoveným ve zřizovacím nařízení a v této směrnici. Měl by mít možnost požadovat od dotčených příslušných orgánů, aby za účelem urovnání dané záležitosti a zajištění souladu s právem Unie přijaly určitá opatření nebo od nich upustily, a to se závaznou platností pro tyto příslušné orgány. V případě, že příslušné právní předpisy Unie ponechávají členským státům možnost rozhodnout podle vlastního uvážení, by neměla rozhodnutí evropského orgánu dohledu nahrazovat rozhodnutí příslušného orgánu přijatá podle práva Unie.

(20) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/48/ES ze dne 14. června 2006 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu (7) upravuje zprostředkování nebo společná rozhodnutí, pokud jde o určení významných poboček pro účely členství v kolegiu dohledu, validaci modelu a hodnocení rizika skupiny. Ve všech těchto oblastech by měly změny příslušných ustanovení jasně stanovit, že v případě sporu může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) spor ve stanovené lhůtě vyřešit postupem podle nařízení (EU) č. 1093/2010. Tento přístup ozejmuje, že i když by orgán Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) neměl nahradit rozhodování příslušných orgánů dohledu podle práva Unie, mělo by být možné, aby spory byly řešeny a spolupráce posílena dříve, než je učiněno či zveřejněno konečné rozhodnutí ve vztahu k instituci.

(21) Aby se zajistil hladký přechod stávajících úkolů Evropského výboru orgánů dohledu, Evropského výboru orgánů dozoru nad pojišťovnictvím a zaměstnaneckým penzijním pojištěním a Evropského výboru regulátorů trhů s cennými papíry na nové evropské orgány dohledu, měly by být odkazy na tyto výbory nahrazeny ve všech příslušných právních předpisech odkazy na Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví), Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) a na Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy).

(22) K zajištění plně účinnosti nového rámce stanoveného ve Smlouvě o fungování EU je nezbytné upravit a nahradit prováděcí pravomoci podle článku 202 Smlouvy o založení Evropského společenství (Smlouvy o ES) odpovídajícími ustanoveními podle článků 290 a 291 Smlouvy o fungování EU. Tento přezkum by měl být dokončen do tří let ode dne vstupu Lisabonské smlouvy v platnost a k uvedenému dni by se rovněž měly přestat uplatňovat zbývající prováděcí pravomoci podle článku 202 Smlouvy o ES.

(23) Uvedení postupu projednávání ve výborech do souladu se Smlouvou o fungování EU, zejména s jejími články 290 a 291, by mělo proběhnout individuálně. Za účelem zohlednění technického vývoje na finančních trzích a upřesnění požadavků stanovených ve směrnicih pozmeněných touto směrnicí, by Komise měla mít pravomoc přijímat opatření prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování EU.

(24) Evropský parlament a Rada by měly mít možnost vyslovit proti aktu v přenesené pravomoci námitky ve lhůtě tří měsíců ode dne oznámení. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady by mělo být možné prodloužit tuto

lhůtu o tři měsíce v případě, že se jedná o oblast důležitějšího zájmu. Evropskému parlamentu a Radě by mělo být umožněno informovat ostatní orgány o svém záměru námítky nevyslovit. Takové rychlé schválení aktů v přenesené pravomoci je obzvláště vhodné, jestliže je třeba dodržet lhůty, například v případě harmonogramů stanovených v základním aktu, podle nichž má Komise přijímat akty v přenesené pravomoci.

(25) V prohlášení (č. 39) k článku 290 Smlouvy o fungování EU připojeném k závěrečnému aktu mezivládní konference, která přijala Lisabonskou smlouvu podepsanou dne 13. prosince 2007, vzala tato konference na vědomí záměr Komise pokračovat při vypracovávání návrhů aktů v přenesené pravomoci v oblasti finančních služeb v konzultacích s odborníky jmenovanými členskými státy, a to v souladu se svými zavedenými postupy.

(26) Nová architektura dohledu zřízená ESFS bude vyžadovat, aby vnitrostátní orgány dohledu úzce spolupracovaly s evropskými orgány dohledu. Změny příslušných právních předpisů by měly zajistit, že povinnosti sdílet informace podle nařízení, kterými se evropské orgány dohledu zřizují, nebrání žádné právní překážky.

(27) Důvěrné informace vyměňované mezi příslušnými orgány a evropskými orgány dohledu nebo Evropskou radou pro systémová rizika nebo těmto orgánům předané by měly podléhat povinnosti zachovávat služební tajemství, která platí pro osoby zaměstnané nebo dříve zaměstnané u příslušných orgánů, které informace získají.

(28) Nařízení, kterými se zřizují evropské orgány dohledu, stanoví, že evropské orgány dohledu mohou navazovat kontakty s orgány dohledu ze třetích zemí a napomáhat při přípravě rozhodnutí o rovnocennosti týkajících se režimů dohledu ve třetích zemích. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů (8) a směrnice 2006/48/ES by měly být změněny, aby se evropským orgánům dohledu umožnilo uzavřít dohody o spolupráci s třetími zeměmi a vyměňovat informace v případech, kdy uvedené třetí země mohou zaručit ochranu služebního tajemství.

(29) Existence jediného konsolidovaného seznamu či rejstříku pro každou kategorii finančních institucí v Unii, což je nyní úkol všech příslušných vnitrostátních orgánů, zlepšit transparentnost a je vhodnější v kontextu jednotného finančního trhu. Úkolem evropských orgánů dohledu by mělo být zřídít, zveřejňovat a pravidelně aktualizovat rejstříky a seznamy finančních subjektů v rámci Unie. To se týká seznamu povolení udělených úvěrovým institucím příslušnými vnitrostátními orgány dohledu, rejstříku všech investičních podniků a seznamu regulovaných trhů podle směrnice 2004/39/ES. Podobně by mělo být úkolem Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy) zřídít, zveřejnit a pravidelně aktualizovat seznamy schválených prospektů a osvědčení o schválení podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/71/ES ze dne 4. listopadu 2003 o prospektu, který má být zveřejněn při veřejné nabídce nebo přijetí cenných papírů k obchodování (9).

(30) V těch oblastech, v nichž mají evropské orgány dohledu povinnost vypracovat návrhy technických norem, by uvedené návrhy měly být předloženy Komisi do tří let od zřízení evropských orgánů dohledu, nebyla-li příslušným právním předpisem stanovena jiná lhůta.

(31) Úkoly Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy) v souvislosti se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/26/ES ze dne 19. května 1998 o neodvolatelnosti zúčtování v platebních systémech a v systémech vypořádání obchodů s cennými papíry (10) by neměla být dotčena pravomoc Evropského systému centrálních bank podporovaného plynulým fungováním platebních systémů v souladu s čl. 127 odst. 2 čtvrtou odrážkou Smlouvy o fungování EU.

(32) Technickými normami, jejichž návrhy má vypracovat Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) v souladu s touto směrnicí a v souvislosti se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/41/ES ze dne 3. června 2003 o činnostech institucí zaměstnaneckého penzijního pojištění a dohledu nad nimi (11) by neměly být dotčeny pravomoci členských států, pokud jde o oběžnostní požadavky na tyto instituce podle směrnice 2003/41/ES.

(33) Podle čl. 13 odst. 5 směrnice 2003/71/ES může příslušný orgán domovského členského státu přenést schvalování prospektu na příslušný orgán jiného členského státu, pokud s tím tento příslušný orgán souhlasí. Ustanovení čl. 28 odst. 4 nařízení (EU) č. 1095/2010 požaduje, aby takové dohody o delegování byly Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) oznámeny nejméně jeden měsíc před nabytím jejich účinnosti. S ohledem na zkušenosti s přenesením schválení podle směrnice 2003/71/ES, která stanoví kratší lhůty, je nicméně vhodné čl. 28 odst. 4 nařízení (EU) č. 1095/2010 na tuto situaci neuplatnit.

(34) V současnosti není třeba, aby evropské orgány dohledu vypracovávaly návrhy technických norem týkající se stávajících požadavků na to, aby osoby, které skutečně řídí činnost investičních podniků, úvěrových institucí, SKIPCP a jejich správcovských společností, měly dostatečně dobrou pověst a dostatečné množství zkušeností, aby se zajistilo řádné a oběžnostní řízení z jejich strany. S ohledem na důležitost těchto požadavků by však evropské orgány dohledu měly dát přednost tomu, aby v obecných pokynech určily osvědčené postupy a zajistily postupně sblížení dohledových a oběžnostních postupů s těmito osvědčenými postupy. Měly by činit totéž, i pokud jde o oběžnostní požadavky týkající se sídla takových subjektů.

(35) Jednotný evropský soubor pravidel pro všechny finanční instituce na vnitřním trhu, by měl zajistit vhodnou harmonizaci kritérií a metod, které budou příslušné orgány používat při posuzování rizika úvěrových institucí. Účelem vypracovávání návrhů technických norem v souvislosti s přístupem založeným na interním ratingu, pokročilým přístupem k měření a na přístupech zohledňujících vnitřní model tržního rizika, jak je uvedeno v této směrnici, by mělo být zejména zajištění kvality a důkladnosti takových přístupů, jakož i důslednost jejich přezkoumávání ze strany příslušných orgánů. Tyto technické normy by měly příslušným orgánům umožňovat,

aby finančním institucím povolily vyvíjet rozdílné přístupy založené na jejich zkušenostech a zvláštních podmínkách v souladu s požadavky směrnice 2006/48/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/49/ES ze dne 14. června 2006 o kapitálové přímětnosti investičních podniků a úvěrových institucí (12) a za splnění požadavků příslušných technických norem.

(36) Jelikož cílů této směrnice, totiž zlepšení fungování vnitřního trhu prostřednictvím zajištění vysoké, efektivní a jednotné úrovně obezřetnosti regulace a dohledu, ochrany vkladatelů, investorů a oprávněných osob, a tím podniků a spotřebitelů, ochrany integrity, účinnosti a řádného fungování finančních trhů, zachování stability a udržitelnosti finančního systému, udržování reálné ekonomiky, zajišťování veřejných financí a posilování mezinárodní koordinace dohledu, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto ji může být lépe dosaženo na úrovni Unie z důvodu rozsahu těchto cílů, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení uvedených cílů.

(37) Komise by měla do 1. ledna 2014 podat Evropskému parlamentu a Radě zprávu o tom, zda evropské orgány dohledu předložily návrh technických norem uvedených v této směrnici, a měla by předložit vhodné návrhy.

(38) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/26/ES ze dne 19. května 1998 o neodvolatelnosti zúčtování v platebních systémech a v systémech vypořádání obchodů s cennými papíry (13), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/87/ES ze dne 16. prosince 2002 o doplňkovém dozoru nad úvěrovými institucemi, pojišťovnami a investičními podniky ve finančním konglomerátu (14), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/6/ES ze dne 28. ledna 2003 o obchodování zasvěcených osob a manipulaci s trhem (zneužívání trhu) (15), směrnice 2003/41/ES, směrnice 2003/71/ES, směrnice 2004/39/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/109/ES ze dne 15. prosince 2004 o harmonizaci požadavků na průhlednost týkajících se informací o emitentech, jejichž cenné papíry jsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu (16), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu (17), směrnice 2006/48/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/49/ES a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/65/ES ze dne 13. července 2009 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se subjektů kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) (18) by proto měly být odpovídajícím způsobem změněny,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

Změny směrnice 98/26/ES

Směrnice 98/26/ES se mění takto:

1) V článku 6 se odstavec 3 nahrazuje tímto:

„3. Členský stát uvedený v odstavci 2 okamžitě uvědomí Evropskou radu pro systémová rizika, ostatní členské státy a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 (19).

2) V čl. 10 odst. 1 se první pododstavec nahrazuje tímto:

„1. Členské státy určí systémy a příslušné provozovatele systémů, kteří spadají do oblasti působnosti této směrnice, oznámí je Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) a sdělí mu, které orgány byly určeny v souladu s čl. 6 odst. 2. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zveřejní tyto informace na svých internetových stránkách.“

3) Vkládá se článek, který zní:

„Článek 10a

1. Příslušné orgány pro účely této směrnice spolupracují s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) v souladu s nařízením (EU) č. 1095/2010.

2. Příslušné orgány neprodleně poskytnou Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) veškeré informace nezbytné k tomu, aby mohl tento orgán plnit své povinnosti podle článku 35 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

Článek 2

Změny směrnice 2002/87/ES

Směrnice 2002/87/ES se mění takto:

1) Článek 4 se mění takto:

a) odstavec 2 se nahrazuje tímto:

„2. Koordinátor určený v souladu s článkem 10 informuje mateřský podnik v čele skupiny, nebo pokud mateřský podnik neexistuje, informuje regulovaný podnik s nejvyšší bilanční sumou v nejvýznamnějším finančním sektoru ve skupině o tom, že skupina byla určena za finanční konglomerát, a o určení koordinátora.

„2. Koordinátor rovněž informuje příslušné orgány, které povolily regulované podniky ve skupině, a příslušné orgány členského státu, ve kterém má sídlo smíšená finanční holdingová společnost, a Společný výbor evropských orgánů dohledu zřízený článkem 54 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví) (20), nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010 (21) o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnancké penzijní pojištění) a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 (22) o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy) (dále jen „společný výbor“).

b) doplňuje se odstavec, který zní:

„3. Společný výbor zveřejní na své internetové stránce seznam určených finančních konglomerátů a provádí jeho

aktualizace. Tyto informace jsou dostupné pomocí hypertextového odkazu na internetových stránkách každého z evropských orgánů dohledu.“

2) V čl. 9 odst. 2 se doplňuje písmeno, které zní:

„d) zavedení mechanismů, které přispívají ke vhodným ozdravným postupům a plánům, postupům a plánům pro řešení úpadků a v případě potřeby je rozvíjejí. Tyto mechanismy jsou pravidelně aktualizovány.“

3) Název oddílu 3 se nahrazuje tímto:

„OPATŘENÍ K USNADNĚNÍ DOPLŇKOVÉHO DOZORU A PRAVOMOCI SPOLEČNÉHO VÝBORU“

4) V oddílu 3 se vkládá tento článek:

„Článek 9a

Úloha společného výboru

Společný výbor v souladu s článkem 56 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 a nařízení (EU) č. 1095/2010 zajistí ve všech odvětvích i státech dohled nad dodržováním právních předpisů Unie.“

5) V článku 10 se odstavec 1 nahrazuje tímto:

„1. Pro zajištění vhodného doplňkového dozoru nad regulovanými podniky ve finančním konglomerátu je jmenován jediný koordinátor příslušný pro koordinaci a výkon doplňkového dozoru z řad příslušných orgánů dotčených členských států, včetně orgánů členského státu, ve kterém má sídlo smíšená finanční holdingová společnost. Na internetových stránkách společného výboru se zveřejní jméno či název koordinátora.“

6) V čl. 11 odst. 1 se druhý pododstavec nahrazuje tímto:

„V zájmu usnadnění doplňkového dozoru a jeho vybudování na širokém právním základě uzavřou koordinátor a další dotčené příslušné orgány a v případě potřeby i další dotčené příslušné orgány koordinační dohody. Koordinační dohody mohou koordinátorovi svěřovat další úkoly a mohou upřesňovat postupy pro dotčené příslušné orgány při rozhodování podle článků 3 a 4, čl. 5 odst. 4, článku 6, čl. 12 odst. 2 a článků 16 a 18 a pro spolupráci s jinými příslušnými orgány.

V souladu s článkem 8 a s postupem stanoveným v článku 56 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010 evropské orgány dohledu v rámci společného výboru vypracují obecné pokyny zaměřené na sblížení praxe dohledu s ohledem na konzistenci koordinačních dohod o dohledu v souladu s článkem 131a směrnice 2006/48/ES a čl. 248 odst. 4 směrnice 2009/138/ES.“

7) V čl. 12 odst. 1 se třetí pododstavec nahrazuje tímto:

„Příslušné orgány si mohou rovněž vyměňovat informace, které mohou potřebovat k plnění svých úkolů, o regulovaných podnicích ve finančním konglomerátu v souladu se sektorovými předpisy s těmito orgány: centrálními bankami, Evropským systémem centrálních bank, Evropskou centrální bankou a Evropskou radou pro

systémová rizika v souladu s článkem 15 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1092/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o makrobezpečnostním dohledu nad finančním systémem na úrovni Evropské unie a o zřízení Evropské rady pro systémová rizika (23).

8) Vkládá se článek, který zní:

„Článek 12a

Spolupráce a výměna informací se společným výborem

1. Příslušné orgány spolupracují pro účely této směrnice se společným výborem v souladu s nařízením (EU) č. 1093/2010, nařízením (EU) č. 1094/2010 nebo nařízením (EU) č. 1095/2010.

2. Příslušné orgány bezodkladně poskytnou společnému výboru veškeré informace nezbytné k tomu, aby tyto orgány mohly plnit své povinnosti podle článku 35 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010.“

9) V článku 14 se odstavec 1 nahrazuje tímto:

„1. Členské státy zajistí, aby na jejich území neexistovaly žádné právní překážky, které by bránily fyzickým a právnickým osobám zahrnutým do doplňkového dozoru, bez ohledu na to, zda se jedná o regulované podniky či nikoli, vyměňovat si mezi sebou informace, které mohou být významné pro účely doplňkového dozoru, a vyměňovat si informace v souladu s touto směrnicí a s evropskými orgány dohledu podle článku 35 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 a nařízení (EU) č. 1095/2010, v případě potřeby prostřednictvím společného výboru.“

10) V článku 16 se druhý pododstavec nahrazuje tímto:

„Aniž je dotčen čl. 17 odst. 2, mohou členské státy určit, jaká opatření mohou příslušné orgány přijmout ohledně smíšených finančních holdingových společností. V souladu s postupem podle článku 16 a 56 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010 mohou evropské orgány dohledu v rámci společného výboru vypracovat obecné pokyny pro opatření vztahující se k smíšeným finančním holdingovým společnostem.“

11) Článek 18 se mění takto:

a) odstavec 1 se nahrazuje tímto:

„1. Aniz jsou dotčeny sektorové předpisy, ověřují příslušné orgány v případě, že se použije čl. 5 odst. 3, zda regulované podniky, jejichž mateřský podnik má sídlo ve třetí zemi, podléhají doзору ze strany příslušného orgánů třetí země, který je rovnocenný doзору stanovenému touto směrnicí pro doplňkový dozor nad regulovanými podniky uvedenými v čl. 5 odst. 2. Ověření provádí příslušný orgán, který by byl koordinátorem, kdyby se měla použít kritéria stanovená v čl. 10 odst. 2, na žádost mateřského podniku nebo kteréhokoliv z regulovaných podniků povolených v Unii nebo z vlastního podnětu.

„1. Tento příslušný orgán konzultuje ostatní dotčené příslušné orgány a vyvine veškeré úsilí, aby byly dodrženy

obecné pokyny vypracované v rámci společného výboru v souladu s články 16 a 56 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010.“;

b) za odstavec 1 se vkládá nový odstavec, který zní:

„1a. Nesouhlasí-li příslušný orgán s rozhodnutím jiného příslušného orgánu podle tohoto odstavce, použije se článek 19 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010.“

12) V článku 19 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Aniž je dotčen čl. 218 odst. 1 a 2 Smlouvy o fungování Evropské unie, Komise, již je nápomocen společný výbor, Evropský výbor pro bankovníctví, Evropský výbor pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění a Výbor pro finanční konglomeráty, přezkoumá výsledky jednání uvedených v odstavci 1 a následný stav.“

13) V čl. 20 odst. 1 se doplňuje pododstavce, který zní:

„Tato opatření se nemohou týkat oblastí, v nichž byly pravomoci přeneseny na Komisi nebo jí byly svěřeny, pokud jde o položky uvedené v článku 21a.“

14) Článek 21 se mění takto:

a) odstavec 4 se nahrazuje tímto:

„4. Evropské orgány dohledu mohou prostřednictvím společného výboru poskytovat obecné pokyny ohledně toho, zda je pravděpodobné, že ujednání o doplňkovém dozoru příslušných orgánů ve třetích zemích dosahují cílů doplňkového dozoru, jak jsou vymezeny v této směrnici, ve vztahu k regulovaným podnikům ve finančním konglomerátu, v jehož čele stojí podnik se sídlem ve třetí zemi. Společný výbor tyto obecné pokyny průběžně přezkoumává a přihlíží ke všem změnám doplňkového dozoru prováděného příslušnými orgány třetích zemí.“

b) odstavec 5 se nahrazuje tímto:

„5. Do 1. prosince 2011 Komise přezkoumá článek 20 a předloží veškeré vhodné legislativní návrhy, aby bylo možné v souvislosti s touto směrnicí plně uplatňovat akty v přenesené pravomoci podle článku 290 Smlouvy o fungování EU a prováděcí akty podle článku 291 Smlouvy o fungování EU. Aniž jsou dotčena již přijatá prováděcí opatření, pravomoci přijímat prováděcí opatření, které byly Komisi svěřeny v článku 21 a které přetrvávají i po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost, se přestanou uplatňovat dne 1. prosince 2012.“

15) Vkládá se článek, který zní:

„Článek 21a

Technické normy

1. Za účelem zajištění důsledné harmonizace této směrnice mohou evropské orgány dohledu v souladu s článkem 56 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010 vypracovat návrhy regulačních technických norem, pokud jde o:

a) čl. 2 bod 11 pro upřesnění uplatňování článku 17 směrnice Rady 78/660/EHS v souvislosti s touto směrnicí;

b) čl. 2 bod 17 pro stanovení postupů nebo upřesnění kritérií pro určení „dotyčných příslušných orgánů“;

c) čl. 3 odst. 5 pro upřesnění alternativních parametrů pro určení finančního konglomerátu.

1. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010.

2. Za účelem jednotného uplatňování této směrnice mohou evropské orgány dohledu v souladu s článkem 56 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010 vypracovat návrhy prováděcích technických norem, pokud jde o:

a) čl. 6 odst. 2 k zajištění jednotných podmínek uplatňování této směrnice a upřesnění metod výpočtu uvedených v příloze I části II, avšak aniž je dotčen čl. 6 odst. 4;

b) čl. 7 odst. 2 k zajištění jednotných podmínek uplatňování postupů zahrnutí položek do rozsahu definice „koncentrací rizik“ v rámci obezřetnostního dohledu uvedeného v čl. 7 odst. 2 druhém pododstavci;

c) čl. 8 odst. 2 k zajištění jednotných podmínek uplatňování postupů pro zahrnutí položek do rozsahu definice „transakcí uvnitř skupiny“ v rámci obezřetnostního dohledu uvedeného v čl. 8 odst. 2 třetím pododstavci.

2. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010.“

Článek 3

Změny směrnice 2003/6/ES

Směrnice 2003/6/ES se mění takto:

1) V čl. 1 bodu 5 se doplňuje pododstavce, který zní:

„Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 (24) může vypracovat návrhy prováděcích technických norem za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování aktů přijatých Komisí v souladu s tímto článkem ve vztahu k uznávaným tržním postupům.

Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v druhém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.

2) V článku 6 se doplňuje odstavec, který zní:

„11. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování aktů přijatých Komisí v souladu s odst. 10

prvním pododstavcem šestou odrážkou může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem.

„11. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

3) Článek 8 se mění takto:

a) dosavadní znění se označuje jako odstavec 1;

b) doplňuje se odstavec, který zní:

„2. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování aktů přijatých Komisí v souladu odstavcem 1 může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem.

„2. Komisi je svěřena pravomoc přijímat návrhy prováděcích technických norem uvedených v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

4) V článku 14 se doplňuje odstavec 5, který zní:

„5. Členské státy poskytnou každoročně Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) souhrnné informace týkající se všech správních opatření a sankcí uložených v souladu s odstavci 1 a 2.

„5. V případě, že příslušný orgán zveřejnil správní opatření nebo sankci, oznámí tuto skutečnost současně Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy).

„5. V případě, že se zveřejněná sankce týká investičního podniku povoleného v souladu se směrnicí 2004/39/ES, Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) připojí odkaz na zveřejněnou sankci v rejstříku investičních podniků vytvořeném podle čl. 5 odst. 3 směrnice 2004/39/ES.“

5) Za článek 15 se vkládá nový článek, který zní:

„Článek 15a

1. Příslušné orgány pro účely této směrnice spolupracují s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) v souladu s nařízením (EU) č. 1095/2010.

2. Příslušné orgány neprodleně poskytnou Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) veškeré informace nezbytné k tomu, aby mohl tento orgán plnit své povinnosti, v souladu s článkem 35 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

6) Článek 16 se mění takto:

a) v odstavci 2 se čtvrtý pododstavec nahrazuje tímto:

„Aniž je dotčen článek 258 Smlouvy o fungování Evropské unie, může příslušný orgán, jehož žádosti o informace nebylo v přiměřené lhůtě vyhověno nebo jehož žádost o informace byla zamítnuta, na toto zamítnutí nebo

nevyhovění v přiměřené lhůtě upozornit Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy). V takovém případě Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) může jednat v souladu s článkem 19 nařízení (EU) č. 1095/2010, aniž jsou dotčeny možnosti odřaditout vyhovět žádosti o informace stanovené v druhém pododstavci tohoto odstavce a možnost Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy) jednat v souladu s článkem 17 nařízení (EU) č. 1095/2010.“;

b) v odstavci 4 se pátý pododstavec nahrazuje tímto:

„Aniž je dotčen článek 258 Smlouvy o fungování Evropské unie, může příslušný orgán, jehož žádosti o zahájení vyšetřování nebo žádosti o povolení pro jeho zaměstnance, aby mohli doprovázet své protějšky v příslušných orgánech jiného členského státu, není vyhověno v přiměřené lhůtě nebo jehož žádost je zamítnuta, na toto zamítnutí nebo nevýchovění v přiměřené lhůtě upozornit Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy). V takovém případě může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) jednat v souladu s článkem 19 nařízení (EU) č. 1095/2010, aniž jsou dotčeny možnosti odřaditout vyhovět žádosti o informace uvedené ve čtvrtém pododstavci tohoto odstavce a možnost Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy) jednat v souladu s článkem 17 nařízení (EU) č. 1095/2010.“;

c) odstavec 5 se nahrazuje tímto:

„5. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování odstavců 2 a 4 může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro postupy a formy týkající se výměny informací a přeshraniční kontroly, jak jsou uvedeny v tomto článku.

„5. Komisi je svěřena pravomoc přijímat návrhy prováděcích technických norem uvedených v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

7) Za článek 17 se vkládá článek, který zní:

„Článek 17a

Do 1. prosince 2011 Komise přezkoumá články 1, 6, 8, 14, a 16 a předloží veškeré vhodné legislativní návrhy, aby bylo možno v souvislosti s touto směrnicí plně uplatňovat akty v přenesené pravomoci podle článku 290 Smlouvy o fungování Evropské unie a prováděcí akty podle článku 291 Smlouvy o fungování Evropské unie. Aniž jsou dotčena již přijatá prováděcí opatření, pravomoci přijímat prováděcí opatření, které byly Komisi svěřeny v článku 17 a které se uplatňují i po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost, se přestanou uplatňovat dne 1. prosince 2012.“.

Článek 4

Změny směrnice 2003/41/ES

Směrnice 2003/41/ES se mění takto:

1) Článek 9 se mění takto:

a) v odstavci 1 se písmeno a) nahrazuje tímto:

„a) instituce byla zapsána příslušným dozorovým orgánem ve vnitrostátním rejstříku nebo byla povolena; v případě přeshraničení činnosti uvedených v článku 20 se v rejstříku uvádějí také členské státy, ve kterých instituce působí; tyto informace jsou sděleny Evropskému orgánu dohledu (Evropského orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění) zřízenému nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010 (25), který je zveřejněn na svých internetových stránkách;

b) odstavec 5 se nahrazuje tímto:

„5. V případě přeshraničení činnosti uvedené v článku 20 podléhají podmínky provozování instituce předchozímu povolení příslušnými orgány domovského členského státu. Při udělení tohoto povolení členské státy okamžitě informují Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění).“

2) Článek 13 se mění takto:

a) dosavadní text se označuje jako odstavec 1;

b) doplňuje se odstavec, který zní:

„2. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění) může vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro formy a formáty dokumentů uvedených v odst. 1 písm. c) bodech i) až vi).

„2. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1094/2010.“

3) V čl. 14 odst. 4 se druhý pododstavec nahrazuje tímto:

„Každé rozhodnutí zakázat činnost instituce musí obsahovat přesné odůvodnění a být oznámeno dané instituci. Musí být také oznámeno Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění).“

4) V čl. 15 odst. 6 se první pododstavec nahrazuje tímto:

„6. Za účelem další harmonizace pravidel výpočtu technických rezerv, která může být odůvodněna zejména u úrokových sazeb a dalších předpokladů ovlivňujících úroveň technických rezerv, vydá Komise po poradě s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění) každé dva roky nebo na žádost členského státu zprávu o situaci ohledně vývoje přeshraničních činností.“

5) V článku 20 se doplňuje odstavec, který zní:

„11. Členské státy podají zprávu Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění) o svých vnitrostátních předpisech týkajících se obezřetnostních požadavků v oblasti plánů zaměstnanecského penzijního pojištění, na něž se nevztahuje odkaz v odstavci 1 na vnitrostátní sociální a pracovní právní předpisy.

„11. Členské státy aktualizují tyto informace pravidelně a nejméně jednou za dva roky a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění) zpřístupní tyto informace na svých internetových stránkách.

„11. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto odstavce vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění) návrhy prováděcích technických norem pro postupy, formáty a šablony, jež mají být používány příslušnými orgány při předávání a aktualizaci příslušných informací pro Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění). Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění) uvedené návrhy prováděcích technických norem předloží Komisi do 1. ledna 2014.

„11. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcích technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1094/2010.“

6) Článek 21 se mění takto:

a) název se nahrazuje tímto:

„Spolupráce mezi členskými státy, Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění) a Komisí“;

b) vkládá se odstavec, který zní:

„2a. Příslušné orgány pro účely této směrnice spolupracují s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění) v souladu s nařízením (EU) č. 1094/2010.

„2a. Příslušné orgány neprodleně poskytnou Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění) veškeré informace nezbytné k tomu, aby mohl tento orgán plnit své povinnosti podle této směrnice a podle nařízení (EU) č. 1094/2010, v souladu s článkem 35 uvedeného nařízení.“;

c) odstavec 3 se nahrazuje tímto:

„3. Každý členský stát informuje Komisi a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění) o hlavních problémech, které se vyskytnou při uplatňování této směrnice.

„3. Komise, Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění) a příslušné orgány členských států prošetří tyto problémy co nejdříve, aby nalezly vhodné řešení.“

Článek 5

Změny směrnice 2003/71/ES

Směrnice 2003/71/ES se mění takto:

1) V článku 4 se odstavec 3 nahrazuje tímto:

„3. Za účelem zajištění důsledné harmonizace této směrnice může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 (26) vypracovat návrhy regulačních technických norem pro určení výjimek týkajících odst. 1 písm. a) až e) a odst. 2 písm. a) až h).

„3. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

2) V čl. 5 odst. 2 se doplňují nové pododstavce, které zní:

„Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování této směrnice a aktů v přenesené pravomoci přijatých Komisí v souladu s odstavcem 5 vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) návrhy prováděcích technických norem za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování aktů v přenesené pravomoci přijatých Komisí v souladu s odstavcem 5, pokud jde o jednotnou šablonu pro prezentaci souhrnu a aby se investorům umožnilo porovnat příslušný cenný papír s dalšími relevantními produkty.

Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

3) V článku 7 se doplňuje odstavec, který zní:

„4. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování aktů v přenesené pravomoci přijatých Komisí v souladu s odstavcem 1 může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem.

„4. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

4) V článku 8 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„5. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování aktů v přenesené pravomoci přijatých Komisí v souladu s odstavcem 4 může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem.

„5. Komisi je svěřena pravomoc přijímat návrhy provádění technických norem uvedených v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

5) Článek 13 se mění takto:

a) V odstavci 2 se doplňuje pododstavec, který zní:

„Příslušný orgán oznámí Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) schválení prospektu a jakéhokoli dodatku k tomuto prospektu v téže okamžiku, kdy je toto schválení oznámeno emitentovi, předkladateli nabídky nebo osobě, která žádá o přijetí k obchodování na regulovaném trhu. Příslušné orgány současně poskytnou Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) kopii prospektu a jakéhokoli dodatku k tomuto prospektu.“

b) Odstavec 5 se nahrazuje tímto:

„5. Příslušný orgán domovského členského státu může přenést schvalování prospektu na příslušný orgán jiného členského státu po předchozím oznámení Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) a po dohodě s příslušným orgánem. Takové přenesení se oznámí emitentovi, předkladateli nabídky nebo osobě, která žádá o přijetí k obchodování na regulovaném trhu, do tří pracovních dnů ode dne rozhodnutí, které přijme příslušný orgán domovského členského státu. Lhůta uvedená v odstavci 2 začne běžet od uvedeného dne. Ustanovení čl. 28 odst. 4 nařízení (EU) č. 1095/2010 se nepoužije na přenesení schvalování prospektu podle tohoto odstavce.

„5. Pro zajištění jednotných podmínek uplatňování této směrnice a pro usnadnění komunikace mezi příslušnými orgány navzájem a mezi příslušnými orgány a Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro oznamování uvedené v tomto odstavci.

„5. Komisi je svěřena pravomoc přijímat návrhy prováděcích technických norem uvedených v druhém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

6) Článek 14 se mění takto:

a) odstavec 1 se nahrazuje tímto:

„1. Jakmile je prospekt schválen, uloží jej emitent, předkladatel nabídky nebo osoba, která žádá o přijetí k obchodování na regulovaném trhu, u příslušného orgánu domovského členského státu, který jej zpřístupní Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy), a veřejně jej co nejdříve, v každém případě přiměřenou dobu před veřejnou nabídkou dotyčných cenných papírů nebo jejich přijetím k obchodování, nejpozději na počátku této nabídky či obchodování. Kromě toho v případě počáteční veřejné nabídky třídy akcií dosud nepřijaté k obchodování na regulovaném trhu, která má být poprvé přijata k obchodování, bude prospekt k dispozici nejméně šest pracovních dnů před koncem nabídky.“

b) vkládá se odstavec, který zní:

„4a. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) na svých internetových stránkách zveřejní seznam prospektů schválených v souladu s článkem 13, případně včetně hypertextového odkazu na prospekty zveřejněné na internetových stránkách příslušného orgánu domovského členského státu, na internetových stránkách emitenta nebo na internetových stránkách regulovaného trhu. Zveřejněný seznam je aktualizován a každá položka seznamu zůstává na internetových stránkách po dobu nejméně 12 měsíců.“

7) V článku 16 se doplňuje odstavec, který zní:

„3. Za účelem zajištění důsledné harmonizace, upřesnění požadavků podle tohoto článku a zohlednění technického

vývoje na finančních trzích vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) návrhy regulačních technických norem k upřesnění situací, kdy významná nová skutečnost, podstatná chyba nebo nepřesnost týkající se údajů uvedených v prospektu vyžadují zveřejnění dodatku k prospektu. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) předloží tyto návrhy regulačních technických norem Komisi do dne 1. ledna 2014.

„3. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat návrhy regulačních technických norem uvedených v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

8) Článek 17 se mění takto:

a) odstavec 1 se nahrazuje tímto:

„1. Aniž je dotčen článek 23, jestliže se veřejná nabídka nebo přijetí k obchodování na regulovaném trhu provádí v jednom členském státě nebo více členských státech nebo v členském státě jiném nežli domovském členském státu, je prospekt schválený domovským členským státem s veškerými dodatky platný pro veřejnou nabídku nebo přijetí k obchodování v jakémkoli počtu hostitelských členských států za předpokladu, že Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) a příslušný orgán každého hostitelského členského státu obdrží oznámení v souladu s článkem 18. Příslušné orgány hostitelských členských států neprovádějí žádné schvalovací nebo správní řízení týkající se prospektů.“

b) odstavec 2 se nahrazuje tímto:

„2. Pokud po schválení prospektu vyvstanou významné nové skutečnosti, podstatné chyby nebo nepřesnosti uvedené v článku 16, požaduje příslušný orgán domovského členského státu zveřejnění dodatku, který musí být schválen v souladu s čl. 13 odst. 1. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) a příslušný orgán hostitelského členského státu mohou příslušný orgán domovského členského státu informovat o potřebě nových údajů.“

9) V článku 18 se doplňují odstavce, které znějí:

„3. Příslušný orgán domovského členského státu oznámí Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) osvědčení o schválení prospektu v témže okamžiku jako příslušnému orgánu hostitelského členského státu.

„3. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) a příslušný orgán hostitelského členského státu na svých internetových stránkách zveřejní seznam osvědčení o schválení prospektů a jakýchkoli dodatků k těmto prospektům oznámených v souladu s tímto článkem, případně včetně hypertextového odkazu na tyto dokumenty zveřejněné na internetových stránkách příslušného orgánu domovského členského státu, na internetových stránkách emitenta nebo na internetových stránkách regulovaného trhu. Zveřejněný seznam je aktualizován a každá položka seznamu zůstává na internetových stránkách po dobu nejméně 12 měsíců.

4. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování této směrnice a zohlednění technického vývoje na finančních trzích, může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro oznamování osvědčení o schválení, kopie prospektů, dodatku k prospektu a příkladu souhrnu.

4. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

10) Článek 21 se mění takto:

a) Vkládají se odstavce, které znějí:

„1a. Příslušné orgány pro účely této směrnice spolupracují s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) v souladu s nařízením (EU) č. 1095/2010.

1b. Příslušné orgány neprodleně poskytnou Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) veškeré informace nezbytné k tomu, aby mohl tento orgán plnit své úkoly podle článku 35 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

b) v odstavci 2 se třetí pododstavec nahrazuje tímto:

„Členské státy uvědomí Komisi, Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) a příslušné orgány ostatních členských států o všech uzávněných uzavřených v souvislosti s přenesením úkolů, včetně přesných podmínek tohoto přenesení.“

c) v odstavci 4 se doplňuje pododstavec, který zní:

„V souladu s článkem 21 nařízení (EU) č. 1095/2010 má Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) právo účastnit se kontrol na místě uvedených v písmeni d), v případě, že jsou prováděny společně dvěma či více příslušnými orgány.“

11) Článek 22 se mění takto:

a) v odstavci 2 se doplňuje pododstavec, který zní:

„Příslušné orgány mohou upozornit Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) na případy, kdy byla žádost o spolupráci, zejména pokud jde o výměnu informací, zamítnuta nebo jí nebylo v přiměřené lhůtě vyhověno. Aniž je dotčen článek 258 Smlouvy o fungování Evropské unie, může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) v případech uvedených v první větě postupovat v souladu s pravomocemi, které mu byly svěřeny podle článku 19 nařízení EU č. 1095/2010.“

b) odstavec 3 se nahrazuje tímto:

„3. Odstavec 1 nebrání příslušným orgánům ve výměně důvěrných informací či v předávání důvěrných informací Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) nebo Evropské radě pro systémová rizika, s výhradou omezení, která se týkají informací o konkrétních podnicích a o dopadu na třetí země, jak je

stanoveno v nařízení (EU) č. 1095/2010 a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1092/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o makroobezřetnostním dohledu nad finančním systémem na úrovni Evropské unie a o zřízení Evropské rady pro systémová rizika (27). Na informace vyměněné mezi příslušnými orgány a Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) nebo Evropskou radou pro systémová rizika se vztahuje povinnost zachování profesního tajemství osob zaměstnaných nebo dříve zaměstnaných u příslušných orgánů, které informace získají.

c) doplňuje se nový odstavec, který zní:

„4. Za účelem zajištění důsledné harmonizace podle tohoto článku a zohlednění technického vývoje na finančních trzích vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) návrhy regulačních technických norem k upřesnění informací požadovaných podle odstavce 2.

„4. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

„4. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování odstavce 2 a zohlednění technického vývoje na finančních trzích, může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy spolupráce a výměny informací mezi příslušnými orgány.

„4. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

12) Článek 23 se nahrazuje tímto:

„Článek 23

Bezpečnostní opatření

1. Jestliže příslušný orgán hostitelského členského státu zjistí, že se emitent nebo finanční instituce pověřené veřejnou nabídkou dopustili protiprávního činu nebo že došlo k porušení povinností emitenta z důvodu skutečnosti, že cenné papíry jsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu, sdělí svá zjištění příslušnému orgánu domovského členského státu a Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy).

2. Pokud i přes opatření přijatá příslušným orgánem domovského členského státu nebo z důvodu toho, že se tato opatření ukážou jako nedostatečná, emitent nebo finanční instituce pověřená veřejnou nabídkou nadále porušuje příslušné právní předpisy, příslušný orgán hostitelského členského státu po informování příslušného orgánu domovského členského státu a Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy) přijme veškerá vhodná opatření k ochraně investorů a co nejdříve o tom informuje Komisi a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy).“.

Článek 6

Změny směrnice 2004/39/ES

Směrnice 2004/39/ES se mění takto:

1) V článku 5 se odstavec 3 nahrazuje tímto:

„3. Členské státy vytvoří rejstřík všech investičních podniků. Rejstřík je veřejně přístupný a obsahuje údaje o službách nebo činnostech, pro něž má investiční podnik povolení. Rejstřík se pravidelně aktualizuje. Každé vydané povolení musí být oznámeno Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) zřízenému nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 (28).

„3. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vytvoří seznam všech investičních podniků v Unii. Seznam obsahuje údaje o službách nebo činnostech, pro něž má investiční podnik povolení, a je pravidelně aktualizován. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zveřejňuje tento seznam na svých internetových stránkách a aktualizuje jej.

„3. Pokud příslušný orgán v souladu s čl. 8 písm. b) až d) povolení odejme, informace o tomto odejmutí se v seznamu zveřejní po dobu pěti let.

2) V článku 7 se doplňuje odstavec, který zní:

„4. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku a čl. 9 odst. 2 až 4, čl. 10 odst. 1 a 2 a článku 12 může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy regulačních technických norem k upřesnění:

a) údajů, které mají být poskytnuty příslušným orgánům podle čl. 7 odst. 2, včetně plánu činnosti;

b) požadavků na vedení investičních podniků podle čl. 9 odst. 4 a informací pro oznamování podle čl. 9 odst. 2;

c) požadavky na akcionáře a členy s kvalifikovanou účastí a překážky, jež mohou bránit účinnému výkonu dohledu ze strany příslušného orgánu podle čl. 10 odst. 1 a 2.

„4. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

„4. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování čl. 7 odst. 2 a čl. 9 odst. 2 vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro oznamování či poskytování informací podle těchto článků.

„4. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedených ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

3) V článku 8 se doplňuje odstavec, který zní:

„Každé odejmutí povolení se oznamuje Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy).“.

4) V článku 10a se doplňuje odstavec, který zní:

„8. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) návrhy regulačních technických norem ke stanovení seznamu všech informací uvedených v odstavci 4, jež musí navrhovatelé nabyvatelé zahrnout do svého oznámení, aniž je dotčen odstavec 2.

„8. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) předloží Komisi tyto návrhy regulačních technických norem do 1. ledna 2014.

„8. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

„8. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování článků 10, 10a a 10b vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro konzultační proces mezi příslušnými orgány podle čl. 10 odst. 4.

„8. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) předloží Komisi tyto návrhy prováděcích technických norem do 1. ledna 2014.

„8. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v čtvrtém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

5) Článek 15 se mění takto:

a) odstavec 1 se nahrazuje tímto:

„1. Členské státy uvědomí Komisi a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) o veškerých problémech obecné povahy, s nimiž se jejich investiční podniky potýkají při svém usazování nebo poskytování investičních služeb nebo provádění investičních činností ve třetích zemích.“

b) odstavec 2 se nahrazuje tímto:

„2. Pokud Komise na základě informací, které jí byly předány podle odstavce 1, shledá, že určitá třetí země neumožňuje investičním podnikům z Unie skutečný přístup na trh srovnatelný s přístupem, který Unie umožňuje investičním podnikům dotčené třetí země, předloží Radě návrhy zohledňující obecné pokyny vydané Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) a požadující, aby jí bylo uděleno odpovídající zmocnění pro jednání za účelem získání srovnatelných podmínek hospodářské soutěže pro investiční podniky z Unie. Rada rozhoduje kvalifikovanou většinou.

„2. V souladu s článkem 217 Smlouvy o fungování Evropské unie je Evropský parlament neprodleně a plně informován ve všech stádiích tohoto postupu.

„2. Pro účely tohoto článku je Komisi nápomocen Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy).“

6) V čl. 16 odst. 2 se doplňuje nový pododstavec, který zní:

„Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) může vypracovat obecné pokyny pro metody sledování uvedené v tomto odstavci.“

7) V čl. 19 odst. 6 se první odrážka nahrazuje tímto:

„— služby uvedené v návěti tohoto odstavce se týkají akcí přijatých k obchodování na regulovaném trhu nebo na rovnocenném trhu třetí země, nástrojů peněžního trhu, dluhopisů nebo jiných forem dluhových cenných papírů (kromě dluhopisů nebo cenných papírů zahrnujících derivátový nástroj), SKIPCP a jiných nekomplexních finančních nástrojů. Trh třetí země se považuje za rovnocenný regulovanému trhu, pokud splňuje požadavky rovnocenné požadavkům stanoveným v hlavě III. Komise a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zveřejní na svých internetových stránkách seznam trhů, které jsou považovány za rovnocenné. Tento seznam se pravidelně aktualizuje. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) napomáhá Komisi v hodnocení trhů třetích zemí.“

8) V čl. 23 odst. 3 se první pododstavec nahrazuje tímto:

„3. Členské státy, které rozhodnou, že investičním podnikům povolí využívat smluvní zástupce, zřídí veřejný rejstřík. Smluvní zástupci se zapisují do veřejného rejstříku v členském státě, v němž jsou usazeni. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zveřejní na svých internetových stránkách odkazy nebo hypertextové odkazy na veřejné rejstříky zřízené na základě tohoto článku členskými státy, které rozhodly, že investičním podnikům povolí využívat smluvní zástupce.“

9) Článek 25 se mění takto:

a) odstavec 1 se nahrazuje tímto:

„1. Aniž je dotčeno rozdělení odpovědnosti za kontrolu dodržování směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/6/ES ze dne 28. ledna 2003 o obchodování zasvěcených osob a manipulaci s trhem (zneužívání trhu) (29), zajistí členské státy, které v souladu s článkem 31 nařízení (EU) č. 1095/2010 koordinuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy), přijetí vhodných opatření umožňujících příslušnému orgánu sledovat činnosti investičních podniků k zajištění toho, aby jednaly čestně, spravedlivě, profesionálně a způsobem podporujícím integritu trhu.

b) odstavec 2 se nahrazuje tímto:

„2. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky uchovávaly nejméně po dobu pěti let pro příslušné orgány relevantní údaje týkající se všech transakcí s finančními nástroji, které provedly na vlastní účet nebo jménem klienta. V případě transakcí provedených jménem klientů obsahují záznamy všechny informace o totožnosti klienta a informace požadované podle směrnice Rady 2005/60/ES.

„2. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) může požádat o přístup k těmto údajům v souladu s postupem a podmínkami stanovenými v článku 35 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

10) V článku 27 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Organ příslušný pro trh nejrelevantnější z hlediska likvidity ve smyslu článku 25 stanoví nejméně jednou ročně na základě aritmetického průměru hodnot příkazů provedených na trhu pro danou akcii třídu akcií, ke které daná akcie přísluší. Tyto informace se zpřístupňují všem účastníkům trhu a předávají se Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy), který je zveřejní na svých internetových stránkách.“

11) Článek 31 se mění takto:

a) v odstavci 2 se druhý pododstavec nahrazuje tímto:

„Pokud investiční podnik hodlá využívat smluvní zástupce, sdělí příslušný orgán domovského členského státu investičního podniku na žádost příslušného orgánu hostitelského členského státu a v přiměřené lhůtě totožnost smluvních zástupců, které hodlá investiční podnik v tomto členském státě využívat. Hostitelský členský stát může tyto informace zveřejnit. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) může požádat o přístup k těmto údajům v souladu s postupem a podmínkami stanovenými v článku 35 nařízení (EU) č. 1095/2010.“;

b) doplňuje se odstavec, který zní:

„7. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy regulačních technických norem k upřesnění informací, jež mají být oznamovány, v souladu s odstavci 2, 4 a 6.

„7. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

„7. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro předávání informací v souladu s odstavci 3, 4 a 6.

„7. Komisi je svěžena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

12) V článku 32 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„10. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrh regulačních technických norem k upřesnění informací, jež mají být oznamovány, v souladu s odstavci 2, 4 a 9.

„10. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

„10. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní

formuláře, šablony a postupy pro předávání informací v souladu s odstavci 3 a 9.

„10. Komisi je svěžena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

13) V článku 36 se doplňuje odstavec, který zní:

„6. Každé odejmutí povolení se oznamuje Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy).“.

14) V článku 41 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Příslušný orgán, který požaduje pozastavení obchodování s finančním nástrojem nebo stažení finančního nástroje z obchodování na jednom nebo více regulovaných trzích, své rozhodnutí ihned zveřejní a uvědomí o něm Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) a příslušné orgány ostatních členských států. S výjimkou případů, kdy by to mohlo závažně poškodit zájmy investorů nebo řádné fungování trhu, požádají příslušné orgány ostatních členských států o pozastavení obchodování s tímto finančním nástrojem nebo stažení tohoto finančního nástroje z obchodování na regulovaných trzích a MTF, jež jsou provozovány pod jejich dohledem.“.

15) V čl. 42 odst. 6 se druhý pododstavec nahrazuje tímto:

„Regulovaný trh sdělí příslušnému orgánu svého domovského členského státu, ve kterém členském státě hodlá takové systémy vytvořit. Příslušný orgán domovského členského státu tuto informaci sdělí do jednoho měsíce členskému státu, ve kterém daný regulovaný trh hodlá takové systémy vytvořit. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) může požádat o přístup k těmto údajům v souladu s postupem a podmínkami stanovenými v článku 35 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

16) Článek 47 se nahrazuje tímto:

„Článek 47

Seznam regulovaných trhů

Každý členský stát vypracuje seznam regulovaných trhů, pro které je domovským členským státem, a předá tento seznam ostatním členským státům a Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy). Podobné sdělení se uskuteční při každé změně uvedeného seznamu. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) seznam všech regulovaných trhů zveřejňuje na svých internetových stránkách a aktualizuje jej.“.

17) Článek 48 se mění takto:

a) odstavec 1 se nahrazuje tímto:

„1. Každý členský stát určí příslušné orgány pověřené plněním jednotlivých úkolů stanovených touto směrnicí. Členské státy sdělí Komisi, Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) a příslušným orgánům ostatních členských států, které

příslušné orgány jsou pověřené plněním těchto úkolů a případné rozdělení těchto úkolů.“;

b) v odstavci 2 se třetí pododstavec nahrazuje tímto:

„Členské státy uvědomí Komisi, Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) a příslušné orgány ostatních členských států o všech ujednáních uzavřených v souvislosti s přenesením úkolů, včetně přesných podmínek tohoto přenesení.“;

c) odstavec 3 se nahrazuje tímto:

„3. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zveřejní seznam všech příslušných orgánů podle odstavců 1 a 2 na svých internetových stránkách a aktualizuje jej.“.

18) V článku 51 se doplňují odstavce, které znějí:

„4. Členské státy poskytnou každoročně Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) souhrnné informace týkající se všech správních opatření a sankcí uložených v souladu s odstavci 1 a 2.

5. Pokud příslušný orgán zveřejnil správní opatření nebo sankci, oznámí tuto skutečnost současně Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy).

6. V případě, že se zveřejněná sankce týká investičního podniku povoleného v souladu s touto směrnicí, připojí Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) odkaz na zveřejněnou sankci v rejstříku investičních podniků zřízenému podle čl. 5 odst. 3.“.

19) V článku 53 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„3. Příslušné orgány oznámí Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) postupy pro vyřizování stížností a zjednávání nápravy podle odstavce 1, které jsou dostupné v rámci jejich působnosti.

„3. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zveřejní seznam všech mimosoudních mechanismů na svých internetových stránkách a aktualizuje jej.“.

20) Název kapitoly II se nahrazuje tímto:

„Spolupráce mezi příslušnými orgány členských států a Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy)“.

21) Článek 56 se mění takto:

a) v odstavci 1 se třetí pododstavec nahrazuje tímto:

„K usnadnění a urychlení spolupráce, a zejména výměny informací, určí členské státy jediný příslušný orgán jako kontaktní místo pro účely této směrnice. Členské státy sdělí Komisi, Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) a ostatním členským státům názvy orgánů, které určí k přijímání žádostí o výměnu informací nebo o spolupráci podle tohoto odstavce. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro

cenné papíry a trhy) zveřejní seznam těchto orgánů na svých internetových stránkách a aktualizuje jej.“;

b) odstavec 4 se nahrazuje tímto:

„4. Pokud má příslušný orgán závažné důvody se domnívat, že subjekty, které nespadají pod jeho dohled, jednají nebo jednaly na území jiného členského státu v rozporu s touto směrnicí, oznámí to v co nejdrobnějším rozsahu příslušnému orgánu jiného členského státu a Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy). Příslušný orgán, který obdržel takové oznámení, přijme vhodná opatření. Vyrozmí rovněž příslušný orgán, který provedl oznámení, a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) o výsledku opatření a v rámci možnosti o zásadním vývoji, k němuž došlo v mezidobí. Tímto odstavcem není dotčena pravomoc příslušného orgánu, který provedl oznámení.“;

c) doplňuje se odstavec, který zní:

„6. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro dohody o spolupráci uvedené v odstavci 2.

„6. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“.

22) Článek 57 se mění takto:

a) stávající text se označuje jako odstavec 1;

b) doplňují se odstavce, které znějí:

„2. S cílem sblížit postupy dohledu se může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) podílet na činnosti kolegií orgánů dohledu, včetně kontroly nebo vyšetřování na místě, které společně provádí dva nebo více příslušných orgánů v souladu s článkem 21 nařízení (EU) č. 1095/2010.

3. Za účelem zajištění důsledné harmonizace odstavce 1 může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy regulačních technických norem k upřesnění údajů, které si příslušné orgány vyměňují v rámci své spolupráce při dohledu, kontrole na místě a vyšetřování.

3. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

3. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování odstavce 1 může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro spolupráci příslušných orgánů při dohledu, kontrole na místě a vyšetřování.

3. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“.

23) Článek 58 se mění takto:

a) odstavec 4 se nahrazuje tímto:

„4. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování odstavců 1 a 2 může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro výměnu informací.

„4. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“;

b) odstavec 5 se nahrazuje tímto:

„5. Tento článek, ani články 54 a 63 nebrání příslušnému orgánu, aby předával Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy), Evropské radě pro systémová rizika, centrálním bankám, Evropskému systému centrálních bank a Evropské centrální bance jako měnovým orgánům a případně jiným orgánům veřejné moci příslušným pro dohled nad platebními systémy a systémy vypořádání důvěrné informace určené k plnění jejich úkolů; podobně mohou tyto orgány nebo instituce předávat příslušným orgánům informace, které mohou příslušné orgány potřebovat pro účely plnění svých funkcí podle této směrnice.“.

24) Vkládá se článek, který zní:

„Článek 58a

Závazné zprostředkování

Příslušné orgány mohou Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) oznámit případy, v nichž byly následující žádosti zamítnuty nebo jim nebylo v přiměřené lhůtě vyhověno:

- a) žádost o provedení určité činnosti dohledu, kontroly na místě nebo vyšetřování podle článku 57; nebo
- b) žádost o výměnu informací podle článku 58.

V situacích uvedených v prvním pododstavci může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) jednat v souladu s článkem 19 nařízení (EU) č. 1095/2010, aniž jsou dotčeny možnosti odmítnout vyhovět žádosti o informace uvedené v článku 59a a možnost Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy) jednat v souladu s článkem 17 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

25) V článku 59 se druhý pododstavec nahrazuje tímto:

„V případě takového odmítnutí o něm příslušný orgán vyzoomí dožadující orgán a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) a poskytne co nejpodrobnější informace.“.

26) V článku 60 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„4. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování odstavců 1 a 2 může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře,

šablony a postupy pro konzultace dalších příslušných orgánů před udělením povolení.

„4. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

27) Článek 62 se mění takto:

a) v odstavci 1 se druhý pododstavec nahrazuje tímto:

„Pokud i přes opatření přijatá příslušným orgánem domovského členského státu nebo proto, že se tato opatření ukáží jako nepřiměřená, jedná investiční podnik i nadále způsobem, který jasně poškozuje zájmy investorů hostitelského členského státu nebo řádné fungování trhů, použije se toto:

a) příslušný orgán hostitelského členského státu poté, co uvědomí příslušný orgán domovského členského státu, přijme veškerá vhodná opatření nezbytná k ochraně investorů a k řádnému fungování trhů. To zahrnuje možnost zabránit investičním podnikům, které se chovají protiprávně, v zahájení jakékoli další transakce na jeho území. Komise a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) jsou o těchto opatřeních neprodleně informovány;

b) kromě toho může příslušný orgán hostitelského členského státu na tuto záležitost upozornit Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy), který může jednat v souladu s pravomocemi, které jsou mu svěřeny podle článku 19 nařízení (EU) č. 1095/2010.“;

b) v odstavci 2 se třetí pododstavec nahrazuje tímto:

„Pokud i přes opatření přijatá hostitelským členským státem investiční podnik nadále porušuje právní nebo správní předpisy uvedené v prvním pododstavci platné v hostitelském členském státě, použije se toto:

a) příslušný orgán hostitelského členského státu po informování příslušného orgánu domovského členského státu přijme veškerá vhodná opatření k ochraně investorů a řádného fungování trhů. Komise a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) jsou o těchto opatřeních neprodleně informovány;

b) kromě toho může příslušný orgán hostitelského členského státu na tuto záležitost upozornit Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy), který může jednat v souladu s pravomocemi, které jsou mu svěřeny podle článku 19 nařízení (EU) č. 1095/2010.“;

c) v odstavci 3 se druhý pododstavec nahrazuje tímto:

„Pokud i přes opatření přijatá příslušným orgánem domovského členského státu nebo proto, že se taková opatření ukáží jako nepřiměřená, jedná dotyčný regulovaný trh nebo MTF i nadále způsobem, který jasně poškozuje zájmy investorů hostitelského členského státu nebo řádné fungování trhů, použije se toto:

a) příslušný orgán hostitelského členského státu po informování příslušného orgánu domovského členského státu přijme veškerá vhodná opatření k ochraně investorů a řádného fungování trhů, což zahrnuje možnost zabránit

dotyčnému regulovanému trhu nebo MTF ve zpřístupnění jejich mechanismů dálkovým členům nebo účastníkům usazeným v hostitelském členském státě. Komise a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) jsou o těchto opatřeních neprodleně informovány;

b) kromě toho může příslušný orgán hostitelského členského státu na tuto záležitost upozornit Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy), který může jednat v souladu s pravomocemi, které jsou mu svěřeny podle článku 19 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

28) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 62a

Spolupráce a výměna informací s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy)

1. Příslušné orgány pro účely této směrnice spolupracují s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) v souladu s nařízením (EU) č. 1095/2010.

2. Příslušné orgány neprodleně poskytnou Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) veškeré informace nezbytné k tomu, aby mohl tento orgán plnit své povinnosti podle této směrnice a v souladu s článkem 35 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

29) V článku 63 se odstavec 1 nahrazuje tímto:

„1. Členské státy a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) mohou v souladu s článkem 33 nařízení (EU) č. 1095/2010 uzavírat s příslušnými orgány třetích zemí dohody o spolupráci upravující výměnu informací pouze tehdy, pokud je s ohledem na sdělované informace zaručena ochrana služebního tajemství alespoň na stejné úrovni jako podle článku 54. Tato výměna informací musí být určena k plnění úkolů těchto příslušných orgánů.

„1. Členské státy a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) mohou do třetí země předávat osobní údaje v souladu s kapitolou IV směrnice 95/46/ES.

„1. Členské státy a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) mohou dohody o spolupráci upravující výměnu informací uzavírat rovněž s orgány, subjekty a fyzickými nebo právními osobami třetích zemí příslušnými pro jeden nebo několik z následujících úkolů:

a) dohled nad úvěrovými institucemi, jinými finančními institucemi, pojišťovnami a finančními trhy;

b) likvidaci a konkurs investičních podniků a jiná podobná řízení;

c) provádění povinných auditů účetnictví investičních podniků a jiných finančních institucí, úvěrových institucí a pojišťoven při výkonu dohledu nebo při plnění jejich úkolů v oblasti správy systémů odškodnění;

d) dozor nad orgány, které se účastní likvidace a konkursu investičních podniků a podobných řízení;

e) dozor nad osobami pověřenými výkonem povinných auditů pojišťoven, úvěrových institucí, investičních podniků a jiných finančních institucí.

„1. Dohody o spolupráci uvedené ve třetím pododstavci mohou být uzavírány pouze tehdy, pokud je s ohledem na sdělované informace zaručena ochrana služebního tajemství alespoň na stejné úrovni jako podle článku 54. Výměna informací je určena k plnění úkolů uvedených orgánů či subjektů nebo fyzických či právnických osob.“

30) Vkládá se článek, který zní:

„Článek 64a

Ustanovení o skončení platnosti

Do 1. prosince 2011 Komise přezkoumá články 2, 4, 10b, 13, 15, 18, 19, 21, 22, článek 24 a 25, článek 27 až 30 a články 40, 44, 45, 56 a 58 a předloží veškeré vhodné legislativní návrhy, aby bylo možno v souvislosti s touto směrnicí plně uplatňovat akty v přenesené pravomoci podle článku 290 Smlouvy o fungování EU a prováděcí akty podle článku 291 Smlouvy o fungování EU. Aniž jsou dotčena již přijatá prováděcí opatření, pravomocí přijímat prováděcí opatření, které byly Komisi svěřeny v článku 64 a které se uplatňují i po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost, se přestanou uplatňovat dne 1. prosince 2012.“

Článek 7

Změny směrnice 2004/109/ES

Směrnice 2004/109/ES se mění takto:

1) V článku 2 se odstavec 3 se mění takto:

a) první pododstavec se nahrazuje tímto:

„3. Za účelem zohlednění technického vývoje na finančních trzích, upřesnění požadavků a zajištění jednotného uplatňování odstavce 1, přijme Komise v souladu s v čl. 27 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 27a a 27b opatření týkající se definic uvedených v odstavci 1.“;

b) třetí pododstavec se nahrazuje tímto:

„Opatření uvedená v písm. a) a b) druhého pododstavce se stanoví prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 27 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 27a a 27b.“

2) V článku 5 se odstavec 6 mění takto:

a) první pododstavec se nahrazuje tímto:

„6. Za účelem zohlednění technického vývoje na finančních trzích, upřesnění požadavků a zajištění jednotného uplatňování odstavců 1 až 5 tohoto článku, přijme Komise v souladu s čl. 27 odst. 2a, 2b a 2c příslušná opatření.“;

b) třetí pododstavec se nahrazuje tímto:

„Opatření uvedená v písmenu a) se přijímají regulativním postupem uvedeným v čl. 27 odst. 2. Opatření uvedená v písm. b) a c) se stanoví prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 27 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 27a a 27b.“;

c) čtvrtý pododstavec se nahrazuje tímto:

„V případě potřeby může Komise rovněž upravit dobu pěti let uvedenou v odstavci 1 prostřednictvím aktu v přenesené pravomoci v souladu s čl. 27 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 27a a 27b.“.

3) V článku 9 se odstavec 7 se mění takto:

a) první pododstavec se nahrazuje tímto:

„7. Za účelem zohlednění technického vývoje na finančních trzích a upřesnění požadavků stanovených v odstavcích 2, 4 a 5 přijme Komise prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 27 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 27a a 27b příslušná opatření.“;

b) druhý pododstavec se nahrazuje tímto:

„Komise prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 27 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 27a a 27b stanoví maximální délku „krátkého vypořádacího cyklu“ uvedeného v odstavci 4 tohoto článku, jakož i vhodné kontrolní mechanismy příslušného orgánu domovského členského státu.“.

4) Článek 12 se mění takto:

a) v odstavci 8:

i) se návěti prvního pododstavce nahrazuje tímto:

„8. Za účelem zohlednění technického vývoje na finančních trzích a upřesnění požadavků stanovených v odstavcích 1, 2, 4, 5 a 6 tohoto článku přijme Komise v souladu s čl. 27 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 27a a 27b opatření.“;

ii) se písmeno a) zrušuje;

iii) se druhý pododstavec zrušuje;

b) doplňuje se nový odstavec, který zní:

„9. Za účelem zajištění jednotných podmínek podmínky uplatňování tohoto článku a zohlednění technického vývoje na finančních trzích může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 (30) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy, které se použijí pro oznamování požadovaných informací emitentovi podle odstavce 1 nebo při podávání informací podle čl. 19 odst. 3.

„9. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.

5) Článek 13 se mění takto:

a) v odstavci 2:

i) se první pododstavec nahrazuje tímto:

„2. Za účelem zohlednění technického vývoje na finančních trzích a upřesnění požadavků stanovených v odstavci 1 přijme Komise prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 27 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 27a a 27b příslušná opatření. Zejména určí“;

ii) se písmeno c) nahrazuje tímto:

„c) obsah oznámení, které má být provedeno;“

iii) se druhý pododstavec zrušuje;

b) doplňuje se nový odstavec, který zní:

„3. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování odstavce 1 tohoto článku a zohlednění technického vývoje na finančních trzích, může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy, které se použijí pro oznamování požadovaných informací emitentovi podle odstavce 1 tohoto článku nebo při podávání informací podle čl. 19 odst. 3.

„3. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

6) V článku 14 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Za účelem zohlednění technického vývoje na finančních trzích a upřesnění požadavků stanovených v odstavci 1 přijme Komise prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 27 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 27a a 27b příslušná opatření.“.

7) V článku 17 se odstavec 4 nahrazuje tímto:

„4. Za účelem zohlednění technického vývoje na finančních trzích a vývoje informačních a komunikačních technologií a upřesnění požadavků stanovených v odstavcích 1, 2 a 3 přijme Komise prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 27 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 27a a 27b příslušná opatření. Komise zejména stanoví druhy finančních institucí, jejichž prostřednictvím může akcionář vykonávat finanční práva podle odst. 2 písm. c).“.

8) V článku 18 se odstavec 5 nahrazuje tímto:

„5. Za účelem zohlednění technického vývoje na finančních trzích a vývoje informačních a komunikačních technologií a upřesnění požadavků stanovených v odstavcích 1 až 4 přijme Komise prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 27 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 27a a 27b příslušná opatření. Komise zejména stanoví druhy finančních institucí, jejichž prostřednictvím může držitel dluhového

cenného papíru vykonávat finanční práva stanovená v odst. 2 písm. c).“.

9) V článku 19 se odstavec 4 nahrazuje tímto:

„4. Za účelem upřesnění požadavků stanovených v odstavcích 1, 2 a 3 přijme Komise prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s článkem 27 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 27a a 27b příslušná opatření.

„4. Komise zejména stanoví postup, kterým emitent, držitel akcií či jiných finančních nástrojů nebo osoba či subjekt uvedený v článku 10 musí podat informace u příslušného orgánu domovského členského státu podle odstavce 1 nebo 3, aby bylo možné podat elektronickými prostředky v domovském členském státě.“.

10) V článku 21 se odstavec 4 nahrazuje tímto:

„4. Za účelem zohlednění technického vývoje na finančních trzích a vývoje informačních a komunikačních technologií a upřesnění požadavků stanovených v odstavcích 1, 2 a 3 přijme Komise prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 27 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 27a a 27b příslušná opatření.

„4. Komise stanoví zejména:

a) minimální standardy pro šíření regulovaných informací podle odstavce 1;

b) minimální standardy pro mechanismus centrálního ukládání podle odstavce 2.

„4. Komise může rovněž stanovit a aktualizovat seznam médií pro šíření informací k veřejnosti.“.

11) V čl. 22 odst. 1 se první pododstavec nahrazuje tímto:

„1. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracuje obecné pokyny v souladu s článkem 16 nařízení (EU) č. 1095/2010 pro další usnadnění přístupu veřejnosti k informacím zveřejňovaným podle směrnice 2003/6/ES, směrnice 2003/71/ES a podle této směrnice.“

12) Článek 23 se mění takto:

a) odstavec 1 se nahrazuje tímto:

„1. Pokud se sídlo emitenta nachází ve třetí zemi, může příslušný orgán domovského členského státu osvobodit emitenta od povinností podle článků 4 až 7, čl. 12 odst. 6 a článků 14, 15 a 16 až 18 za předpokladu, že právní předpisy dané třetí země stanoví rovnocenné požadavky nebo takový emitent splní požadavky právních předpisů třetí země, které příslušný orgán domovského členského státu považuje za rovnocenné.

„1. Příslušný orgán poté informuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) o udělené výjimce.“;

b) odstavec 4 se nahrazuje tímto:

„4. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování odstavce 1 přijme Komise postupem stanoveným v čl. 27 odst. 2 prováděcí opatření, jimiž stanoví:

i) mechanismus zajišťující rovnocennost požadavků na informace podle této směrnice, včetně účetní závěrky, a informací, vyžadovaných podle právních a správních předpisů třetí země;

ii) že třetí země, ve které je emitent registrován, na základě svých právních a správních předpisů nebo praxe a postupů založených na mezinárodních standardech stanovených mezinárodními organizacemi, zajišťuje rovnocennost požadavků na informace stanovených v této směrnici.

„4. V souvislosti s prvním pododstavcem bodem ii) rovněž Komise přijímá prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 27 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 27a a 27b opatření týkající se hodnocení standardů platných pro emitenty z více než jedné země.

„4. Komise postupem stanoveným v čl. 27 odst. 2 přijme nutná rozhodnutí o rovnocennosti účetních standardů užívaných emitenty ze třetí země za podmínek stanovených v čl. 30 odst. 3. Pokud Komise rozhodne, že účetní standardy třetí země nejsou rovnocenné, může dotčeným emitentům povolit, aby po vhodné přechodné období tyto účetní standardy nadále používali.

„4. V souvislosti s třetím pododstavcem Komise rovněž přijímá prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 27 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 27a a 27b opatření ke stanovení obecných kritérií rovnocennosti pro účetní standardy platné pro emitenty z více než jedné země.“.

c) odstavec 5 se nahrazuje tímto:

„5. Za účelem upřesnění požadavků stanovených v odstavci 2 může Komise přijmout prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 27 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 27a a 27b opatření, jimiž stanoví druh informací zveřejňovaných ve třetí zemi, který je důležitý pro veřejnost v Unii.“;

d) v odstavci 7 se druhý pododstavec nahrazuje tímto:

„Komise rovněž přijme prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 27 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 27a a 27b opatření na zavedení obecných kritérií pro posouzení rovnocennosti pro účely prvního pododstavce.“;

e) doplňuje se odstavec, který zní:

„8. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) je nápomocen Komisi při provádění úkolů podle tohoto článku v souladu s článkem 33 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

13) Článek 24 se mění takto:

a) V odstavci 1 se první pododstavec nahrazuje tímto:

„1. Každý členský stát určí ústřední orgán uvedený v čl. 21 odst. 1 směrnice 2003/71/ES jako příslušný ústřední správní orgán, který plní povinnosti stanovené v této směrnici a zajišťuje uplatňování ustanovení přijatých podle této směrnice. Členské státy o tom odpovídajícím způsobem uvědomí Komisi a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy).“;

b) odstavec 3 se nahrazuje tímto:

„3. Členské státy uvědomí Komisi, Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) v souladu s čl. 28 odst. 4 nařízení (EU) č. 1095/2010 a příslušné orgány jiných členských států o jakékoli přijaté úpravě týkající se přenesení úkolů, včetně přesných podmínek upravujících toto přenesení.“.

14) Článek 25 se mění takto:

a) vkládají se odstavce, které znějí:

„2a. Příslušné orgány mohou upozornit Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) na situaci, kdy byla žádost o spolupráci zamítnuta nebo jí nebylo v přiměřené lhůtě vyhověno. Aniž je dotčen článek 258 Smlouvy o fungování Evropské unie, může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) v těchto případech jednat v souladu s pravomocemi, které jsou mu svěřeny podle článku 19 nařízení (EU) č. 1095/2010.

2b. Příslušné orgány pro účely této směrnice spolupracují s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) v souladu s nařízením (EU) č. 1095/2010.

2c. Příslušné orgány neprodleně poskytnou Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) veškeré informace nezbytné k tomu, aby mohl tento orgán plnit své povinnosti podle této směrnice a podle nařízení (EU) č. 1095/2010, v souladu s článkem 35 uvedeného nařízení.“;

b) v odstavci 3 se první věta nahrazuje tímto:

„3. Odstavec 1 nebrání příslušným orgánům, aby si vyměňovaly důvěrně informace s jinými příslušnými orgány, Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) a Evropskou radou pro systémová rizika zřízenou nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1092/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o makrobezpečnostním dohledu nad finančním systémem na úrovni Evropské unie a o zřízení Evropské rady pro systémová rizika (31) nebo je těmto orgánům předávaly.

c) odstavec 4 se nahrazuje tímto:

„4. Členské státy a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) podle článku 33 nařízení (EU) č. 1095/2010 mohou uzavírat dohody o spolupráci stanovící výměnu informací s příslušnými orgány nebo subjekty třetích zemí, kterým jejich příslušné právní předpisy povolují plnit jakýkoliv z úkolů podle této směrnice v souladu s článkem 24. V případě, že členské státy uzavřou dohody o spolupráci, uvědomí o tom Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné

papíry a trhy). Tato výměna informací podléhá zárukám úředního tajemství nejméně na úrovni uvedené v tomto článku. Cílem takové výměny informací je výkon funkce dohledu uvedených orgánů nebo subjektů. Pocházejí-li informace z jiného členského státu, nesmějí být sděleny bez výslovného souhlasu příslušných orgánů, které je poskytly, a případně výhradně pro účely, ke kterým tyto orgány daly souhlas.“

15) Článek 26 se nahrazuje tímto:

„Článek 26

Bezpečnostní opatření

1. Jestliže příslušný orgán hostitelského členského státu zjistí, že se emitent nebo držitel akcií či jiných finančních nástrojů nebo osoba uvedená v článku 10 dopustil protiprávního činu nebo porušil své povinnosti, sdělí svá zjištění příslušnému orgánu domovského členského státu a Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy).

2. Pokud i přes opatření přijatá příslušným orgánem domovského členského státu nebo z důvodu toho, že se tato opatření projeví jako nedostatečná, emitent nebo držitel cenných papírů nadále porušuje příslušné právní předpisy, příslušný orgán hostitelského členského státu po informování příslušného orgánu domovského členského státu přijme v souladu s čl. 3 odst. 2 veškerá vhodná opatření k ochraně investorů a co nejdříve o tom informuje Komisi a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy).“.

16) Název kapitoly VI se nahrazuje tímto:

„AKTY V PŘENESENÉ PRÁVOMOCI A PROVÁDĚČÍ OPATŘENÍ“.

17) Článek 27 se mění takto:

a) odstavec 2a se nahrazuje tímto:

„2a. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedené v čl. 2 odst. 3, čl. 5 odst. 6, čl. 9 odst. 7, čl. 12 odst. 8, čl. 13 odst. 2, čl. 14 odst. 2, čl. 17 odst. 4, čl. 18 odst. 5, čl. 19 odst. 4, čl. 21 odst. 4, čl. 23 odst. 4, čl. 23 odst. 5 a čl. 23 odst. 7 je Komisi svěřena na dobu čtyř let ode dne 4. ledna 2011. Komise vypracuje zprávu o přenesené pravomoci nejpozději šest měsíců před koncem tohoto čtyřletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejný dlouhý období, pokud je Evropský parlament nebo Rada nezruší v souladu s článkem 27a.“.

b) vkládají se nové odstavce, které znějí:

„2b. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.

2c. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v článcích 27a a 27b.“.

18) Vkládají se nové články, které znějí:

„Článek 27a

Zrušení přenesení pravomoci

1. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci podle čl. 2 odst. 3, čl. 5 odst. 6, čl. 9 odst. 7, čl. 12 odst. 8, čl. 13 odst. 2, čl. 14 odst. 2, čl. 17 odst. 4, čl. 18 odst. 5, čl. 19 odst. 4, čl. 21 odst. 4, čl. 23 odst. 4, čl. 23 odst. 5 a čl. 23 odst. 7 kdykoliv zrušit.

2. Organ, který zahájí vnitřní postup s cílem rozhodnout, zda zrušit přenesení pravomoci, uvědomí v přiměřené lhůtě před přijetím konečného rozhodnutí druhý organ a Komisi a uvede pravomoc, jejíž přenesení by mohlo být zrušeno.

3. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určených. Rozhodnutí nabývá účinku okamžitě nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci. Bude zveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 27b

Námítky k aktům v přenesené pravomoci

1. Evropský parlament nebo Rada mohou vznést námitku proti aktu v přenesené pravomoci ve lhůtě tří měsíců od oznámení. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o tři měsíce.

2. Pokud Evropský parlament ani Rada ve lhůtě uvedených v odstavci 1 námitku proti aktu v přenesené pravomoci nevyssloví, je akt v přenesené pravomoci zveřejněn v Úředním věstníku Evropské unie a vstupuje v platnost dnem, který je v něm uveden.

2. Akt v přenesené pravomoci může být zveřejněn v Úředním věstníku Evropské unie a vstoupit v platnost před uplynutím tohoto období, pokud Evropský parlament, i Rada uvědomí Komisi o svém záměru námitky nevysslovit.

3. Akt v přenesené pravomoci nevstoupí v platnost, pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada vysloví námitku ve lhůtě uvedených v odstavci 1. Organ, který vyslovuje námitku proti aktu v přenesené pravomoci, je v souladu s článkem 296 Smlouvy o fungování Evropské unie odůvodní.“

Článek 8

Změny směrnice 2005/60/ES

Směrnice 2005/60/ES se mění takto:

1) V článku 11 se odstavec 4 nahrazuje tímto:

„4. Členské státy informují sebe navzájem, Evropský organ dohledu (Evropský organ pro bankovníctví) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 (32), Evropský organ dohledu (Evropský organ pro pojišťovnictví a zaměstnanec penzijní pojištění) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010 (33) a Evropský organ dohledu (Evropský organ pro cenné papíry a trhy) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č.

1095/2010 (34) (společně dále jen „evropské organy dohledu“) v rozsahu odpovídajícím účelům této směrnice a v souladu s příslušnými ustanoveními nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010 a Komisi o případech, v nichž mají za to, že třetí země splňuje podmínky stanovené v odstavcích 1 a 2, nebo o jiných situacích, v nichž jsou splněna technická kritéria stanovená v souladu s čl. 40 odst. 1 písm. b).

2) V článku 16 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Členské státy informují sebe navzájem, evropské organy dohledu v rozsahu odpovídajícím účelům této směrnice a v souladu s příslušnými ustanoveními nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010 a Komisi o případech, v nichž mají za to, že třetí země splňuje podmínky stanovené v odst. 1 písm. b).“

3) V článku 28 se odstavec 7 nahrazuje tímto:

„7. Členské státy informují sebe navzájem, evropské organy dohledu v rozsahu odpovídajícím účelům této směrnice a v souladu s příslušnými ustanoveními nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010 a Komisi o případech, v nichž mají za to, že třetí země splňuje podmínky stanovené v odstavcích 3, 4 nebo 5.“

4) Článek 31 se mění takto:

a) odstavec 2 se nahrazuje tímto:

„2. Členské státy, evropské organy dohledu v rozsahu odpovídajícím účelům této směrnice a v souladu s příslušnými ustanoveními nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010 a Komise informují sebe navzájem o případech, v nichž právní předpisy třetí země neumožňují uplatňovat opatření požadovaná v odst. 1 prvním pododstavci, a mohou být podniknuty koordinované kroky k nalezení řešení.“;

b) doplňuje se odstavec, který zní:

„4. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku a zohlednění technického vývoje v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu mohou evropské organy dohledu s přihlédnutím ke stávajícímu rámci a ve vhodných případech za spolupráce s dalšími příslušnými organy Unie v této oblasti vypracovávat návrhy regulačních technických norem v souladu s článkem 42 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010 k upřesnění typu doplňkových opatření uvedených v odstavci 3 tohoto článku a minimálních opatření, která mají úvěrové a finanční instituce přijmout v případě, kdy právní předpisy třetí země nedovolují uplatňování opatření požadovaných podle odst. 1 prvního pododstavce tohoto článku.

„4. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

5) V článku 34 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„3. Za účelem zajištění důsledné harmonizace a zohlednění technického vývoje v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu mohou evropské orgány dohledu s přihlédnutím ke stávajícímu rámci a ve vhodných případech za spolupráce s dalšími příslušnými orgány Unie v této oblasti vypracovat návrhy regulačních technických norem v souladu s článkem 56 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010 k upřesnění minimálního obsahu sdělení uvedeného v odstavci 2.

„3. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

6) Vkládá se článek, který zní:

„Článek 37a

1. Příslušné orgány spolupracují pro účely této směrnice s evropskými orgány dohledu v souladu s nařízením (EU) č. 1093/2010, nařízením (EU) č. 1094/2010 nebo nařízením (EU) č. 1095/2010.

2. Příslušné orgány poskytnou evropským orgánům dohledu veškeré informace nezbytné k tomu, aby tyto orgány mohly plnit své povinnosti podle této směrnice a podle nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010.“

7) Název kapitoly VI se nahrazuje tímto:

„AKTY V PŘENESENÉ PRÁVOMOCI A PROVÁDĚCÍ OPATŘENÍ“

8) Článek 40 se mění takto:

a) v odstavci 1:

i) v první pododstavci se navíc nahrazuje tímto:

„1. Za účelem zohlednění technického vývoje při boji proti praní peněz a financování terorismu a upřesnění požadavků stanovených v této směrnici může Komise přijmout tato opatření.“;

ii) druhý pododstavec se nahrazuje tímto:

„Tato opatření se přijímají prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 41 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v článcích 41a a 41b.“

b) V odstavci 3 se druhý pododstavec nahrazuje tímto:

„Tato opatření se přijímají prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 41 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v článcích 41a a 41b.“

9) Článek 41 se mění takto:

a) V odstavci 2 se první pododstavec nahrazuje tímto:

„2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se články 5 a 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 tohoto rozhodnutí, a to za předpokladu, že se opatřeními přijatými uvedeným postupem nemění podstatná ustanovení této směrnice.“;

b) odstavec 2a se nahrazuje tímto:

„2a. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v článku 40 je svěřena Komisi na období čtyř let ode dne 4. ledna 2011. Komise vypracuje zprávu o přenesené pravomoci nejpozději šest měsíců před koncem tohoto čtyřletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud je Evropský parlament nebo Rada nezruší v souladu s článkem 41a.“;

c) vkládají se nové odstavce, které znějí:

„2b. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.

2c. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci se svěřuje Komisi za podmínek stanovených v článcích 41a a 41b.“;

d) odstavec 3 se zrušuje.

10) Vkládají se nové články, které znějí:

„Článek 41a

Zrušení přenesení pravomoci

1. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v článku 40 kdykoli zrušit.

2. Orgán, který zahájí vnitřní postup s cílem rozhodnout, zda zrušit přenesení pravomoci, uvědomí v přiměřené lhůtě před přijetím konečného rozhodnutí druhý orgán a Komisi a uvede pravomoc, jejíž přenesení by mohlo být zrušeno.

3. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určených. Rozhodnutí nabývá účinku okamžitě, nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci. Bude zveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 41b

Námítky proti aktům v přenesené pravomoci

1. Evropský parlament nebo Rada mohou proti aktu v přenesené pravomoci vyslovit námítky ve třech měsících od oznámení. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o tři měsíce.

2. Pokud Evropský parlament ani Rada ve lhůtě uvedené v odstavci 1 námítky proti aktu v přenesené pravomoci nevyssloví, je akt v přenesené pravomoci zveřejněn v Úředním věstníku Evropské unie a vstupuje v platnost dnem v něm stanoveným.

2. Akt v přenesené pravomoci může být zveřejněn v Úředním věstníku Evropské unie a vstoupit v platnost před uplynutím této lhůty, pokud Evropský parlament i Rada sdělí Komisi svůj úmysl námítky nevysslovit.

3. Pokud Evropský parlament nebo Rada vysloví ve lhůtě uvedené v odstavci 1 námitky proti aktu v přenesené pravomoci, tento akt nevstoupí v platnost. Organ, který vyslovil námitku proti aktu v přenesené pravomoci, ji v souladu s článkem 296 Smlouvy o fungování Evropské unie odvolání.“.

Článek 9

Změny směrnice 2006/48/ES

Směrnice 2006/48/ES se mění takto:

1) Článek 6 se mění takto:

a) stávající znění se nahrazuje tímto:

„1. Členské státy stanoví, že úvěrové instituce musí před zahájením své činnosti získat povolení. Aniž jsou dotčeny články 7 až 12, stanoví požadavky na toto povolení a sdělí je Komisi a Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) zřízenému nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 (35).

b) doplňují se nové odstavce, které znějí:

„2. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy regulačních technických norem:

a) o informacích poskytovaných příslušným orgánům při žádostech o povolení úvěrových institucí, včetně plánu činnosti uvedeného v článku 7;

b) ke stanovení podmínek pro splnění požadavků uvedených v článku 8;

c) ke stanovení požadavků na akcionáře a společnosti s kvalifikovanou účastí a k upřesnění překážek, jež mohou bránit účinnému výkonu dohledu ze strany příslušného orgánu podle článku 12.

„2. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci písm. a), b), a d) postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

3. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy uvedeného poskytování informací.

3. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

2) V čl. 9 odst. 2 se písmeno b) nahrazuje tímto:

„b) dotyčné členské státy sdělí Komisi a Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) důvody využití této možnosti; a“.

3) Článek 14 se nahrazuje tímto:

„Článek 14

Každé vydání povolení musí být oznámeno Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví).

Název každé úvěrové instituce, které bylo vydáno povolení, se zapíše do seznamu. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) zveřejní tento seznam na svých internetových stránkách a aktualizuje jej.“.

4) V článku 17 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Odnětí povolení se oznámí Komisi a Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) a musí být odůvodněno. Osoby, kterých se týká, jsou o těchto důvodech vyrozuměny.“.

5) V článku 19 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„9. Za účelem zajištění důsledné harmonizace této směrnice může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy regulačních technických norem ke stanovení seznamu všech informací uvedených v čl. 19a odst. 4, jež musí navrhování nabyvatelé zahrnout do svého oznámení, aniž je dotčen čl. 19 odst. 3.

„9. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

„9. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování této směrnice může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro společné postupy, formuláře a šablony ke konzultačnímu procesu mezi příslušnými orgány uvedenými v článku 19b.

„9. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve čtvrtém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

6) V článku 22 se doplňuje odstavec, který zní:

„6. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) může za účelem upřesnění požadavků stanovených v tomto článku a zajištění sblížení postupů dohledu vypracovat návrhy regulačních technických norem pro specifikaci systémů, postupů a mechanismů uvedených v odstavci 1 při dodržování zásad přiměřenosti a úplnosti zmíněných v odstavci 2.

„6. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

7) V článku 25 se doplňuje odstavec, který zní:

„5. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy regulačních technických norem k upřesnění informací, které mají být oznamovány podle tohoto článku.

„5. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy prováděcích

technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro toto oznamování.

„5. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi uvedené návrhy technických norem do 1. ledna 2014.

„5. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

„5. Komisi je dále svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v druhém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

8) V článku 26 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„5. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy regulačních technických norem k upřesnění informací předávaných podle tohoto článku.

„5. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro toto předávání.

„5. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi tyto návrhy technických norem do 1. ledna 2014.

„5. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

„5. Komisi je rovněž svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v druhém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

9) V článku 28 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„4. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) návrhy regulačních technických norem k upřesnění informací předávaných podle tohoto článku.

„4. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro toto předávání.

„4. Do 1. ledna 2014 předloží Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) tyto návrhy prováděcích norem Komisi.

„4. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

„4. Komisi je rovněž svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v druhém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.

„4. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi tyto návrhy technických norem do 1. ledna 2014.“

10) V článku 33 se první pododstavec nahrazuje tímto:

„Dříve než zahájí postup podle článku 30, mohou příslušné orgány hostitelského členského státu v naléhavých případech učinit předběžná opatření nezbytná pro ochranu vkladatelů, investorů a dalších osob, jimž jsou služby poskytovány. O takových opatřeních neprodleně uvědomí Komisi, Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) a příslušné orgány ostatních dotčených členských států.“

11) Článek 36 se nahrazuje tímto:

„Článek 36

Členské státy sdělí Komisi a Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) počet a povahu případů, v nichž došlo k zamítnutí podle článku 25 a čl. 26 odst. 1 až 3 nebo k přijetí opatření podle čl. 30 odst. 3.“

12) V článku 38 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Příslušné orgány oznámí Komisi, Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) a Evropskému bankovnímu výboru veškerá povolení vydaná úvěrovým institucím se sídlem ve třetí zemi pro jejich pobočky.“

13) Článek 39 se mění takto:

a) v odstavci 2 se doplňuje písmeno, které zní:

„c) Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) mohl získávat informace od příslušných orgánů členských států obdržené od vnitrostátních orgánů třetích zemí podle článku 35 nařízení (EU) č. 1093/2010.“;

b) doplňuje se odstavec, který zní:

„4. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) je nápomocen Komisi při provádění úkolů podle tohoto článku v souladu s článkem 33 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

14) V článku 42 se doplňují pododstavce, které znějí:

„Příslušné orgány mohou upozornit Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) na případy, v nichž byla žádost o spolupráci, zejména o výměnu informací zamítnuta nebo jí nebylo v přiměřeně lhůtě vyhověno. Aniž je dotčen článek 258 Smlouvy o fungování Evropské Unie, může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) v případech uvedených v první větě postupovat v souladu s pravomocemi, které jsou mu svěřeny podle článku 19 nařízení (EU) č. 1093/2010.

Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy regulačních technických norem k upřesnění informací podle tohoto článku.

Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrh prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro žádosti o sdílení informací, které pravděpodobně usnadní dohled nad úvěrovými institucemi.

Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi tyto návrhy technických norem do 1. ledna 2014.

Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

Komisi je rovněž svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve čtvrtém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

15) Článek 42a se mění takto:

a) v odstavci 1 se za čtvrtý pododstavec vkládá pododstavec, který zní:

„Pokud na konci původního dvouměsíčního období kterýkoli z dotčených příslušných orgánů postoupil záležitost Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) v souladu s článkem 19 nařízení (EU) č. 1093/2010, příslušné orgány hostitelského členského státu odloží přijetí svého rozhodnutí a vyčkají rozhodnutí, které Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) může přijmout podle čl. 19 odst. 3 uvedeného nařízení. Příslušné orgány hostitelského členského státu přijmou své rozhodnutí v souladu s rozhodnutím Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví). Dvouměsíční lhůta se považuje za lhůtu pro smírné urovnání sporu ve smyslu článku 19 uvedeného nařízení. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) přijme své rozhodnutí do jednoho měsíce. Záležitost nelze Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) postoupit po skončení původního dvouměsíčního období nebo po dosažení společného rozhodnutí.“;

b) v odstavci 3 se doplňují pododstavce, které znějí:

„Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy regulačních technických norem k upřesnění obecných podmínek pro činnost kolegií orgánů dohledu.

Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v čtvrtém pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy prováděcích technických norem s cílem upravit běžné fungování kolegií orgánů dohledu.

Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v šestém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

16) Článek 42b se mění takto:

a) odstavec 1 se nahrazuje tímto:

„1. Při výkonu svých povinností vezmou příslušné orgány v úvahu sblížení v oblasti nástrojů dohledu a postupů dohledu při uplatňování požadavků právních a správních předpisů přijatých podle této směrnice. Pro tento účel členské státy zajistí:

a) aby se příslušné orgány podílely na činnosti Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví);

b) aby se příslušné orgány řídily obecnými pokyny a doporučeními Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví) a aby případně uvedly, z jakého důvodu tak nečiní;

c) aby vnitrostátní mandáty příslušných orgánů nebránily těmto orgánům v plnění povinností plynoucích z členství v Evropském orgánu dohledu (Evropském orgánu pro bankovníctví) nebo podle této směrnice.“;

b) odstavec 2 se zrušuje.

17) V článku 44 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Odstavec 1 nebrání výměně informací mezi příslušnými orgány jednotlivých členských států nebo předáváním informací Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) v souladu s touto směrnicí a ostatními směrnicemi vztahujícími se na úvěrové instituce i v souladu s články 31 a 35 nařízení (EU) č. 1093/2010. Na tyto informace se vztahují podmínky týkající se profesního tajemství podle odstavce 1.“

18) Článek 46 se nahrazuje tímto:

„Článek 46

Členské státy a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) mohou v souladu s článkem 33 nařízení (EU) č. 1093/2010 s příslušnými orgány třetích zemí nebo s orgány či subjekty třetích zemí, jak jsou vymezeny v článku 47 a čl. 48 odst. 1 této směrnice, uzavírat dohody o spolupráci upravující výměnu informací pouze tehdy, pokud jsou sdělené informace chráněny profesním tajemstvím alespoň v míře stanovené v čl. 44 odst. 1 této směrnice. Účelem této výměny informací je plnění důležitých úkolů zmíněných orgánů nebo subjektů.

Pocházejí-li informace z jiného členského státu, nelze je předávat bez výslovného souhlasu orgánů, které je poskytly, a případně pouze pro účely, ke kterým tyto orgány udělily souhlas.“

19) Článek 49 se mění takto:

a) první odstavec se nahrazuje tímto:

„Tento oddíl nebrání příslušnému orgánu v tom, aby sděloval následujícím orgánům či subjektům informace určené k plnění jejich úkolů:

a) centrálním bankám Evropského systému centrálních bank a jiným subjektům s obdobnými úkoly, které jednájí jako měnové orgány, mají-li tyto informace význam pro

výkon jejich úkolů stanovených právními předpisy, včetně provádění měnové politiky a souvisejícího zajištění likvidity, dohledu nad platebními a zúčtovacími systémy a systémy vypořádání obchodů s cennými papíry a ochrany stability finančního systému;

b) případně jiným orgánům veřejné moci odpovědným za dohled nad platebními systémy;

c) Evropské radě pro systémová rizika v případě, že mají tyto informace význam pro plnění jejich úkolů stanovených nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1092/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o makrobezpečnostním dohledu nad finančním systémem na úrovni Evropské unie a o zřízení Evropské rady pro systémová rizika (36).

Tento oddíl nebrání těmto orgánům nebo subjektům uvedeným v prvním pododstavci sdělovat příslušným orgánům informace, které pro ně jsou nezbytné pro účely článku 45.

b) čtvrtý pododstavec se nahrazuje tímto:

„V naléhavé situaci podle čl. 130 odst. 1 umožní členské státy příslušným orgánům neprodleně sdělit informaci centrálním bankám v Evropském systému centrálních bank, pokud má tato informace význam pro plnění jejich úkolů stanovených právními předpisy včetně provádění měnové politiky a souvisejícího zajištění likvidity, dohledu nad platebními a zúčtovacími systémy a systémy vypořádání obchodů s cennými papíry a ochrany stability finančního systému, a Evropské radě pro systémová rizika podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1092/2010, pokud má tato informace význam pro výkon jejich úkolů stanovených právními předpisy.“

20) Článek 63a se mění takto:

a) odstavec 4 se nahrazuje tímto:

„4. Ustanovení, jimiž se nástroj řídí, stanoví jistinu, nezaplacený úrok nebo dividendu tak, aby absorbovaly ztráty a nebránily rekapitalizaci úvěrové instituce prostřednictvím vhodných mechanismů, vypracovaných Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví) podle odstavce 6.“;

b) odstavec 6 se nahrazuje tímto:

„6. Za účelem zajištění důsledné harmonizace a sblížení postupů dohledu vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy regulačních technických norem pro požadavky vztahující se na nástroje uvedené v odstavci 1 tohoto článku. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží tyto návrhy regulačních technických norem Komisi do 1. ledna 2014. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v předchozím pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

„6. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) rovněž vydá obecné pokyny týkající se nástrojů uvedených v čl. 57 prvním pododstavci písm. a).

„6. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) sleduje uplatňování těchto obecných pokynů.“

21) V čl. 74 odst. 2 se druhý pododstavec nahrazuje tímto:

„Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování této směrnice uplatní příslušné orgány od 31. prosince 2012 pro sdělování těchto výpočtů úvěrovými institucemi jednotný formát, jednotnou četnost a jednotné lhůty podávání zpráv. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování této směrnice, vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy prováděcích technických norem pro zavedení jednotného formátu (se souvisejícími specifikacemi), jednotné četnosti a jednotné lhůty podávání zpráv v rámci Evropské unie před 1. lednem 2012. Formáty podávání zpráv musí být přiměřené povaze, rozsahu a komplexnosti činností úvěrových institucí.

Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování této směrnice vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) rovněž návrhy prováděcích technických norem, pokud jde o řešení v oblasti informačních technologií, která mají být u tohoto podávání zpráv použita.

Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve druhém a třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

22) V čl. 81 odst. 2 se doplňují pododstavce, které znějí:

„Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) po konzultaci s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) zřízeným nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 (37) návrhy regulačních technických norem k upřesnění metody hodnocení, pokud jde o úvěrová hodnocení. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi tyto návrhy technických norem do 1. ledna 2014.

Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v druhém pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

23) V čl. 84 odst. 2 se doplňují nové pododstavce, které znějí:

„Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) po konzultaci s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy regulačních norem k upřesnění metod hodnocení, podle nichž příslušné orgány povolují úvěrovým institucím používat přístup založený na interním ratingu.

Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v písm. a) prvního pododstavce postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

24) V čl. 97 odst. 2 se doplňují nové pododstavce, které znějí:

„Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) po konzultaci s Evropským orgánem dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) návrhy regulačních technických norem k upřesnění metody hodnocení, pokud jde o úvěrová hodnocení. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi tyto návrhy technických norem do 1. ledna 2014.

Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v druhém pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

25) V čl. 105 odst. 1 se doplňují nové pododstavce, které znějí:

„Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy regulačních technických norem pro upřesnění metod hodnocení, podle nichž příslušné orgány povolují úvěrovým institucím používat pokročilé přístupy k měření.

Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené ve druhém pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

26) V čl. 106 odst. 2 se druhý pododstavec nahrazuje tímto:

„Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto odstavce vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy regulačních norem k upřesnění výjimek podle písmen c) a d) a k upřesnění podmínek, jež se používají k určení ekonomicky spjaté skupiny klientů, jak je uvedeno v odstavci 3. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi tyto návrhy technických norem do 1. ledna 2014.

Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené ve druhém pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

27) V článku 110 se odstavce 2 nahrazuje tímto:

„2. Členské státy stanoví, že ohlášení se provádí alespoň dvakrát ročně. Příslušné orgány uplatní od 31. prosince 2012 jednotný formát, četnost a lhůty pro podávání zpráv. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování této směrnice vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy prováděcích technických norem pro zavedení jednotného formátu (se souvisejícími specifikacemi), jednotné četnosti a jednotné lhůty podávání zpráv v rámci Evropské unie před 1. ledna 2012. Formáty podávání zpráv musí být příměrně povaze, rozsahu a komplexnosti činností úvěrových institucí.

„2. Za účelem zajištění uplatňování této směrnice vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) rovněž návrhy prováděcích technických norem, pokud jde o řešení v oblasti informačních technologií, která mají být u tohoto podávání zpráv použita.

„2. Komisi je svěřena pravomoc přijímat návrhy prováděcích technických norem uvedené v prvním a druhém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

28) V čl. 111 odst. 1 se čtvrtý pododstavec nahrazuje tímto:

„Členské státy mohou stanovit nižší limit než 150 milionů EUR a informují o tom Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) a Komisi.“

29) V článku 122a se odstavec 10 nahrazuje tímto:

„10. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) každoročně podá Komisi zprávu o dodržování tohoto článku příslušnými orgány.

„10. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy regulačních technických norem pro sblížení postupů dohledu s ohledem na tento článek, včetně opatření přijatých v případě porušení povinností týkajících se hloubkové kontroly a řízení rizik. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi tyto návrhy regulačních technických norem do 1. ledna 2014.

„10. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v druhém pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

30) V článku 124 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„6. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy regulačních technických norem pro upřesnění tohoto článku a společného postupu a metodiky hodnocení rizika.

„6. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

31) V článku 126 se odstavec 4 nahrazuje tímto:

„4. Příslušné orgány oznámí Komisi a Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) veškeré dohody, na něž se vztahuje odstavec 3.“

32) Článek 129 se mění takto:

a) v odstavci 1 se za první pododstavec vkládá pododstavec, který zní:

„Pokud orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě neplní úkoly uvedené v prvním pododstavci nebo pokud příslušné orgány v dostatečné míře nespolupracují s orgánem vykonávajícím dohled na konsolidovaném základě při plnění úkolů uvedených v prvním pododstavci, může jakýkoli z příslušných orgánů předložit záležitost Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví), který může jednat v souladu s článkem 19 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

b) v odstavci 2 se do pátého podstavce doplňuje toto:

„Pokud na konci šestiměsíčního období kterýkoli z dotčených příslušných orgánů předloží záležitost Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) v souladu s článkem 19 nařízení (EU) č. 1093/2010, orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě odloží své rozhodnutí a vyčká na rozhodnutí, které může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) ve vztahu k jeho rozhodnutí přijmout podle čl. 19 odst. 3 uvedeného nařízení, a rozhodne v souladu s rozhodnutím Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví). Šestiměsíční lhůta se považuje za lhůtu pro smírné urovnání sporu ve smyslu uvedeného nařízení. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) přijme své rozhodnutí do jednoho měsíce. Záležitost nelze Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) postoupit po skončení šestiměsíčního období nebo po dosažení společného rozhodnutí.“;

c) v odstavci 2 se doplňuje pododstavec, který zní:

„Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) může vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro zajištění jednotných podmínek uplatňování postupu společného rozhodování uvedeného v tomto odstavci, pokud jde o žádosti o povolení uvedené v čl. 84 odst. 1, čl. 87 odst. 9 a článku 105 a příloze III části 6, s cílem usnadnit přijímání společných rozhodnutí.“

Komisi je svěřena pravomoc přijímat návrhy prováděcí technických norem uvedených v šestém a sedmém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.“;

d) odstavec 3 se mění takto:

i) ve třetím pododstavci se slova „Evropský výbor orgánů bankovního dohledu“ nahrazuje slovy „Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví)“;

ii) čtvrtý pododstavec se nahrazuje tímto:

„V případě, že příslušné orgány nedosáhnou takového společného rozhodnutí do čtyř měsíců, rozhodne o použití článků 123 a 124 a čl. 136 odst. 2 na konsolidovaném základě orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě po řádném zohlednění posouzení rizik dečinných podniků, které vypracovaly příslušné odpovědné orgány. Pokud na konci čtyřměsíčního období kterýkoli z dotčených příslušných orgánů předloží záležitost Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) v souladu s článkem 19 nařízení (EU) č. 1093/2010, orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě odloží své rozhodnutí a vyčká na rozhodnutí, které může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vydat podle čl. 19 odst. 4 uvedeného nařízení, a rozhodne v souladu s rozhodnutím Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovníctví). Čtyřměsíční lhůta se považuje za lhůtu pro smírné urovnání sporu ve smyslu uvedeného nařízení. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) přijme své rozhodnutí do jednoho měsíce. Záležitost nelze Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) postoupit po skončení čtyřměsíčního období nebo po dosažení společného rozhodnutí.“;

iii) pátý pododstavec se nahrazuje tímto:

„Příslušné orgány pověřené dohledem nad dečinnými podniky mateřských úvěrových institucí Unie nebo mateřských finančních holdingových společností Unie rozhodnou o použití článků 123 a 124 a čl. 136 odst. 2 na individuálním nebo subkonsolidovaném základě po náležitém zohlednění názorů a výhrad vyjádřených orgánem vykonávajícím dohled na konsolidovaném základě. Pokud na konci čtyřměsíčního období kterýkoli z dotčených příslušných orgánů postoupí záležitost Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) v souladu s článkem 19 nařízení (EU) č. 1093/2010, odloží orgány vykonávající dohled na konsolidovaném základě své rozhodnutí a vyčkájí na rozhodnutí, které Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) přijme podle čl. 19 odst. 4 uvedeného nařízení, a rozhodne v souladu s rozhodnutím Evropského orgánu dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví). Čtyřměsíční lhůta se považuje za lhůtu pro smírné urovnání sporu ve smyslu uvedeného nařízení. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) přijme své rozhodnutí do jednoho měsíce. Záležitost nelze Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) postoupit po skončení tohoto čtyřměsíčního období nebo po dosažení společného rozhodnutí.“;

iv) sedmý pododstavec se nahrazuje tímto:

„Pokud byl konzultován Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví), všechny příslušné orgány jeho stanovisko zvaží a podají vysvětlení ohledně všech významných odchylek od tohoto stanoviska.“;

v) desátý pododstavec se nahrazuje tímto:

„Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) může vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro zajištění jednotných podmínek uplatňování postupu společného rozhodování uvedeného v tomto odstavci, pokud jde o použití článků 123 a 124 a čl. 136 odst. 2, s cílem usnadnit přijímání společných rozhodnutí.“

Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v desátém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

33) V čl. 130 odst. 1 se první a druhý pododstavec nahrazují tímto:

„1. Nastane-li naléhavá situace, včetně situace uvedené v článku 18 nařízení (EU) č. 1093/2010 nebo situace nepříznivého vývoje na trzích, která by mohla ohrozit likviditu trhu a stabilitu finančního systému v jakémkoli členském státě, v němž byly povoleny subjekty skupiny nebo v němž jsou usazeny významné pobočky uvedené v článku 42a, orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě uvědomí, jakmile je to možné, s výhradou kapitoly 1 oddílu 2, Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví), Evropskou radu pro systémová rizika a orgány uvedené v čl. 49 čtvrtém pododstavci a v článku 50 a sdělí veškeré informace nezbytné k plnění jejich úkolů. Tyto povinnosti se vztahují na všechny příslušné orgány uvedené v článku 125 a 126 a v návrhí čl. 129 odst. 1.“

„1. Pokud orgán uvedený v čl. 49 čtvrtém pododstavci zjistí situaci popsanou v prvním pododstavci tohoto odstavce, uvědomí, jakmile je to možné, příslušné orgány uvedené v článcích 125 a 126 a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví).“.

34) V článku 131 se třetí pododstavec nahrazuje tímto:

„Orgány příslušné k vydání povolení dceřiným podnikům úvěrových institucí mohou dvoustrannou dohodou, v souladu s článkem 28 nařízení (EU) č. 1093/2010, přenést svou dohlížecí pravomoc na příslušné orgány, které vydaly povolení mateřskému podniku a vykonávají nad ním dohled, aby na sebe převzaly odpovědnost za dohled nad dceřiným podnikem v souladu s touto směrnicí. O existenci a obsahu takových dohod se uvědomí Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví). Tyto informace předá příslušným orgánům ostatních členských států a Evropskému bankovnímu výboru.“.

35) Článek 131a se mění takto:

a) odstavce 1 se nahrazuje tímto:

„1. Orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě zřizuje kolegia orgánů dohledu s cílem usnadnit provádění úkolů uvedených v článku 129 a čl. 130 odst. 1 a v souladu s požadavky důvěrnosti uvedenými v odstavci 2 tohoto článku a s právními předpisy Unie případně zajišťuje vhodnou koordinaci a spolupráci s příslušnými orgány třetích zemí.“.

„1. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) přispívá k podpoře účinného, efektivního a systematického fungování kolegií orgánů dohledu uvedených v tomto článku a toto fungování sleduje, v souladu s článkem 21 nařízení (EU) č. 1093/2010. Za tímto účelem se Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) účastní těchto činností způsobem, jaký považuje za vhodný, a je v tomto ohledu považován za příslušný orgán.“.

„1. Kolegia orgánů dohledu poskytnou orgánu vykonávajícímu dohled na konsolidovaném základě, Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgán pro bankovníctví) a ostatním dotčeným příslušným orgánům rámec pro provádění těchto úkolů:“.

a) výměna informací mezi sebou a s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví) v souladu s článkem 21 nařízení (EU) č. 1093/2010;

b) uzavírání dohod o dobrovolném svěření úkolů a případně o dobrovolném přenesení pravomocí;

c) stanovení programů dohledových šetření založených na hodnocení rizika skupiny v souladu s článkem 124;

d) zvýšení účinnosti dohledu vyloučením nadbytečného zdvojeňování požadavků dohledu také ve vztahu k požadavkům na informace podle čl. 130 odst. 2 a čl. 132 odst. 2;

e) důsledné uplatňování obezřetnostních požadavků podle této směrnice na všechny subjekty v rámci bankovní skupiny, aniž jsou dotčeny možnosti a diskreční pravomoci, jež stanoví právní předpisy Unie;

f) použití čl. 129 odst. 1 písm. c) s ohledem na činnost ostatních fór případně zřízených v této oblasti.“.

„1. Příslušné orgány zúčastněné v kolegiích orgánů dohledu a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) mezi sebou úzce spolupracují. Požadavky důvěrnosti podle kapitoly 1 oddílu 2 nebrání příslušným orgánům ve výměně informací důvěrné povahy v rámci kolegií orgánů dohledu. Zřízením a činnosti kolegií orgánů dohledu nejsou dotčena práva a povinnosti příslušných orgánů podle této směrnice.“;

b) odstavce 2 se mění takto:

i) druhý pododstavec se nahrazuje tímto:

„Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy regulačních technických norem k upřesnění obecných podmínek činnosti kolegií orgánů dohledu.“.

Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené ve druhém pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vypracovat návrhy prováděcích technických norem týkajících se činnosti kolegií orgánů dohledu.“.

Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.“;

ii) šestý pododstavec se nahrazuje tímto:

„S výhradou požadavků důvěrnosti podle kapitoly 1 oddílu 2 orgán vykonávající dohled na konsolidovaném základě informuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) o činnostech kolegia orgánů dohledu, a to i v průběhu naléhavých situací, a sdělí mu veškeré informace, které mají zvláštní význam pro účely sbližování dohledu.“.

36) Článek 132 se mění takto:

a) v odstavci 1 se za první pododstavec vkládají pododstavce, které znějí:

„Příslušné orgány pro účely této směrnice spolupracují s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví) v souladu s nařízením (EU) č. 1093/2010.“.

Příslušné orgány poskytnou Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) veškeré informace nezbytné k tomu, aby mohl tento orgán plnit své povinnosti podle této směrnice a podle nařízení (EU) č. 1093/2010, v souladu s článkem 35 uvedeného nařízení.“.

b) doplňuje se pododstavec, který zní:

„Příslušné orgány mohou upozornit Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) na tyto případy:

a) některý příslušný orgán nesdělil informace zásadního významu, nebo

b) žádost o spolupráci, zejména o výměnu informací byla zamítnuta nebo jí nebylo v přiměřené lhůtě vyhověno.

Aniž je dotčen článek 258 Smlouvy o fungování Evropské unie, může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) v případech uvedených v sedmém pododstavci postupovat v souladu s pravomocemi, které mu jsou svěřeny podle článku 19 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

37) V článku 140 se třetí pododstavec nahrazuje tímto:

„3. Orgány příslušné k dohledu na konsolidovaném základě sestaví seznamy finančních holdingových společností uvedených v čl. 71 odst. 2. Tyto seznamy předávají příslušným orgánům ostatních členských států, Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) a Komisi.“

38) Článek 143 se mění takto:

a) odstavec 2 se mění takto:

i) na konci prvního pododstavce se doplňuje věta, která zní:

„Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) je Komisi a Evropskému bankovnímu výboru nápomocen při plnění uvedených úkolů, včetně toho, zda by takové obecné pokyny měly být aktualizovány.“;

ii) druhý pododstavec se nahrazuje tímto:

„Příslušný orgán, který provádí ověření uvedená v odst. 1 prvním pododstavci, k těmto obecným pokynům přihlíží. Pro tento účel příslušný orgán konzultuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) před přijetím rozhodnutí.“;

b) v odstavci 3 se čtvrtý pododstavec nahrazuje tímto:

„Techniky dohledu se zaměří na dosažení cílů dohledu na konsolidovaném základě, jak jsou vymezeny v této kapitole, a oznámí se ostatním dotčeným příslušným orgánům, Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) a Komisi.“

39) V článku 144 se doplňují pododstavce, které znějí:

„Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy prováděcích technických norem pro určení formátu, struktury, obsahu a data každoročního zveřejnění údajů podle tohoto článku. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi tyto návrhy prováděcích technických norem do 1. ledna 2014.

Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

40) V článku 150 se doplňuje odstavec, který zní:

„3. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování této směrnice vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) návrhy prováděcích technických norem pro podmínky uplatňování:

a) přílohy V bodů 15 až 17;

b) přílohy V bodu 23 písm. l), pokud jde o stanovení kritéria pro určení vhodného poměru mezi pevnou a pohyblivou složkou celkové odměny, a přílohy V bodu 23 písm. o) podbodu ii) s cílem upřesnit třídy nástrojů splňujících podmínky zde stanovené;

c) přílohy VI části 2, pokud jde o stanovení kvantitativních faktorů uvedených v bodě 12, kvalitativních faktorů uvedených v bodě 13 a srovnávacích standardů uvedených v bodě 14;

„3. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) předloží Komisi tyto návrhy prováděcích technických norem do 1. ledna 2014.

„3. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1093/2010.“

41) Článek 156 se mění takto:

a) slova „Evropský výbor orgánů bankovního dohledu“ v příslušném mluvnickém tvaru se nahrazují slovy „Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví)“ v příslušném mluvnickém tvaru;

b) první pododstavec se nahrazuje tímto:

„Komise ve spolupráci s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví) a členskými státy a se zřetelem k příspěvku Evropské centrální banky pravidelně kontroluje, zda tato směrnice, spolu se směrnicí 2006/49/ES, má významný dopad na hospodářský cyklus, a v návaznosti na tuto kontrolu zváží, zda existuje důvod k přijetí jakýchkoli nápravných opatření.“

Článek 10

Změny směrnice 2006/49/ES

Směrnice 2006/49/ES se mění takto:

1) V článku 18 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„5. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 (38) může vypracovat návrhy regulačních technických norem k upřesnění metod hodnocení, za nichž příslušné orgány povolují institucím používat interní modely pro účely výpočtu kapitálových požadavků podle této směrnice.

„5. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

2) V čl. 22 odst. 1 se doplňuje pododstavec, který zní:

„Pokud příslušné orgány nevyžadují uplatňování kapitálových požadavků na konsolidovaném základě, oznámí tuto skutečnost Komisi a Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví).“

3) Ustanovení čl. 32 odst. 1 se mění takto:

a) druhý pododstavec se nahrazuje tímto:

„Příslušné orgány oznámí uvedené postupy Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví), Radě a Komisi.“;

b) doplňuje se pododstavec, který zní:

„Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) vydá obecné pokyny týkající se postupů uvedených v tomto odstavci.“.

4) V článku 36 se odstavec 1 nahrazuje tímto:

„1. Členské státy určí orgány, které jsou příslušné vykonávat povinnosti uvedené v této směrnici. Uvědomí o tom Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) a Komisi, přičemž uvedou veškeré rozdělení působnosti.“.

5) V čl. 38 odst. 1 se doplňují pododstavce, které znějí:

„Příslušné orgány pro účely této směrnice spolupracují s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví) v souladu s nařízením (EU) č. 1093/2010.

Příslušné orgány poskytnou neprodleně Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro bankovníctví) veškeré informace nezbytné k tomu, aby mohl tento orgán plnit své povinnosti podle této směrnice a podle nařízení (EU) č. 1093/2010, v souladu s článkem 35 uvedeného nařízení.“.

Článek 11

Změny směrnice 2009/65/ES

Směrnice 2009/65/ES se mění takto:

1) V článku 5 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„8. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 (39) vypracovat návrhy regulačních technických norem k upřesnění informací, které mají být příslušným orgánům poskytnuty v žádosti o povolení SKIPCP.

„8. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010.

2) V čl. 6 odst. 1 se doplňuje pododstavec, který zní:

„Veškerá udělená povolení se oznamují Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy), jenž na svých internetových stránkách zveřejní a aktualizuje seznam správcovských společností, jimž bylo vydáno povolení.“.

3) V článku 7 se doplňuje odstavec, který zní:

„6. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy regulačních technických norem k upřesnění:

a) informací, které jsou příslušným orgánům poskytovány v žádosti o povolení správcovské společnosti, včetně programu činnosti;

b) požadavků na správcovskou společnost podle čl. 7 odst. 2 a informací pro oznamování stanovených v odstavci 3;

c) požadavků na akcionáře a společníky s kvalifikovanou účastí a upřesnění překážek, jež mohou bránit účinnému výkonu dohledu ze strany příslušného orgánu ve smyslu čl. 8 odst. 1 této směrnice a čl. 10 odst. 1 až 2 směrnice 2004/39/ES v souladu s článkem 11 této směrnice.

„6. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

„6. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrh prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro oznamování či poskytování informací podle písmen a) a b) prvního pododstavce.

„6. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

4) V článku 9 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Členské státy informují Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) a Komisi o všech obecných obtížích, kterým musí SKIPCP čelit při uvádění svých podílových jednotek na trh v třetí zemi.

„2. Komise tyto obtíže co nejdříve prošetří v zájmu nalezení vhodného řešení. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) jí bude při plnění tohoto úkolu nápomocen.“.

5) V článku 11 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„3. Za účelem zajištění důsledné harmonizace této směrnice může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy regulačních technických norem pro stanovení seznamu všech informací uvedených v tomto článku, s odkazem na čl. 10b odst. 4 směrnice 2004/39/ES, jež musí navrhování nabyvatelů zahrnout do svého oznámení, aniž je dotčen čl. 10a odst. 2 uvedeného směrnice.

„3. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

„3. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrh prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy ke konzultačnímu procesu mezi příslušnými orgány uvedenými v tomto článku, s odkazem na čl. 10 odst. 4 směrnice 2004/39/ES.

„3. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

6) Článek 12 se mění takto:

a) odstavec 3 se mění takto:

i) první pododstavec se nahrazuje tímto:

„3. Aniž je dotčen článek 116, přijme Komise prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 112 odst. 2, 3 a 4 a za podmínek stanovených v člincích 112a a 112b opatření, jimiž stanoví postupy a opatření uvedené v odst. 1 druhém pododstavci písm. a), a požadavky na strukturu a organizaci, jimiž se zajistí minimalizace střetu zájmů v souladu s odst. 1 druhým pododstavcem písm. b).“;

ii) druhý pododstavec se zrušuje;

b) doplňuje se odstavce, který zní:

„4. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem k upřesnění podmínek pro uplatňování aktů v přenesené pravomoci přijatých Komisí týkajících se postupů, opatření, struktur a organizačních požadavků uvedených v odstavci 3.

„4. Komisi je svěřena pravomoc přijímat návrhy provádění technických norem uvedených v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

7) Článek 14 se mění takto:

a) odstavec 2 se mění takto:

i) v prvním pododstavci se navěští nahrazuje tímto:

„2. Aniž je dotčen článek 116, přijme Komise prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 112 odst. 2, 3 a 4 a za podmínek stanovených v člincích 112a a 112b opatření, jimiž zajistí, aby správcovská společnost dodržovala povinnosti stanovené v odstavci 1, přičemž zejména:“;

ii) druhý pododstavec se zrušuje;

b) doplňuje odstavce, který zní:

„3. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský

orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem k určení aktů v přenesené pravomoci přijatých Komisí týkajících se kritérií, zásad a opatření uvedených v odst. 2.

„3. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

8) V článku 17 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„10. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrh regulačních technických norem k upřesnění informací, jež mají být oznamovány v souladu s odstavci 1, 2, 3, 8 a 9.

„10. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

„10. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro předávání informací v souladu s odstavci 3 a 9.

„10. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

9) V článku 18 se doplňuje pododstavec, který zní:

„5. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy regulačních technických norem k upřesnění informací, jež mají být oznamovány, v souladu s odstavci 1, 2 a 4.

„5. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

„5. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro předávání informací v souladu s odstavci 2 a 4.

„5. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

10) V článku 20 se doplňuje odstavce, který zní:

„5. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy regulačních technických norem pro stanovení informací, které se poskytují příslušným orgánům spolu se žádostí o správu SKIPCP zřízeného v jiném členském státě.

„5. Komise může přijmout regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

„5. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro poskytování informací.

„5. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

11) Článek 21 se mění takto:

a) odstavec 5 se nahrazuje tímto:

„5. Pokud i přes opatření přijatá příslušnými orgány domovského členského státu správčovské společnosti, nebo proto, že se tato opatření ukážou v daném členském státě jako nedostatečná nebo neproveditelná, správčovská společnost i nadále odmítá poskytovat informace požadované hostitelským členským státem správčovské společnosti podle odstavce 2 nebo nadále porušuje právní nebo správní předpisy uvedené v tomtéž odstavci, platné v hostitelském členském státě správčovské společnosti, mohou příslušné orgány hostitelského členského státu správčovské společnosti přijmout kterékoli z následujících opatření:

a) poté, co informují příslušné orgány domovského členského státu správčovské společnosti, přijmout příslušná opatření k zabránění nebo postižení dalšího porušování, mimo jiné i podle článků 98 a 99, a pokud je to nutné, k zabránění správčovské společnosti uskutečnit další transakce na svém území. Členské státy zajistí, aby na jejich území mohly být správčovským společnostem doručeny právní dokumenty nezbytné k těmto opatřením. Pokud je službou poskytovanou v hostitelském členském státě správčovské společnosti správa SKIPCP, může hostitelský členský stát správčovské společnosti požadovat, aby správčovská společnost od správy tohoto SKIPCP odstoupila; nebo

b) usoudí-li, že příslušný orgán domovského členského státu správčovské společnosti nepřijal odpovídající opatření, upozornit na záležitost Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy), jenž může jednat v souladu s pravomocemi, které mu jsou svěřeny podle článku 19 nařízení (EU) č. 1095/2010.“;

b) v odstavci 7 se první a druhý pododstavec nahrazují tímto:

„7. V naléhavých případech mohou příslušné orgány hostitelského členského státu správčovské společnosti před zahájením postupu podle odstavců 3, 4 nebo 5 učinit předběžná opatření nezbytná k ochraně zájmů investorů a dalších osob, kterým jsou služby poskytovány. Komise, Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) a příslušné orgány ostatních dotčených členských států jsou o těchto opatřeních co nejdříve informovány.

„7. Po konzultaci s příslušnými orgány dotyčných členských států může Komise rozhodnout, že dotčený

členský stát musí tato opatření pozměnit či zrušit, aniž jsou dotčeny pravomoci Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy) podle článku 17 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

c) v odstavci. 9 se první pododstavec nahrazuje tímto:

„9. Členské státy informují Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) a Komisi o počtu a druhu případů, v nichž neudělily povolení podle článku 17 nebo zamítly žádost podle článku 20, a o opatřeních přijatých v souladu s odstavcem 5 tohoto článku.“

12) Ustanovení čl. 23 odst. 6 se mění takto:

a) první pododstavec se nahrazuje tímto:

„6. Komise může prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 112 odst. 2, 3 a 4 a za podmínek stanovených v člancích 112a a 112b přijmout opatření týkající se opatření, která má přijmout depozitář za účelem plnění svých povinností, pokud jde o SKIPCP spravovaný správčovskou společností usazenou v jiném členském státě, včetně podrobností, které je nutné zahrnout do standardní smlouvy, již má používat depozitář a správčovská společnost v souladu s odstavcem 5.“;

b) druhý pododstavec se zrušuje.

13) V článku 29 se doplňují nové odstavce, které znějí:

„5. Za účelem zajištění důsledné harmonizace této směrnice může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy regulačních technických norem k upřesnění:

a) informací, které jsou příslušným orgánům poskytovány v žádosti o povolení investiční společnosti, včetně programu činnosti, a

b) překážek, které mohou bránit účinnému výkonu dohledu ze strany příslušného orgánu, jak je uvedeno v odst. 1 písm. c).

„5. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

6. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro poskytování informací uvedených v odst. 5 prvním pododstavci písm. a).

6. Komisi je svěřena pravomoc přijímat návrhy prováděcích technických norem uvedených v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

14) V článku 32 se odstavec 6 nahrazuje tímto:

„6. Členské státy sdělí Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) a Komisi totožnost investičních společností, na které se vztahují zvláštní ustanovení odstavců 4 a 5.“

15) Ustanovení čl. 33 odst. 6 se mění takto:

a) první pododstavec se nahrazuje tímto:

„6. Komise může prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 112 odst. 2, 3 a 4 a za podmínek stanovených v člincích 112a a 112b přijmout opatření týkající se opatření, která má přijmout depozitář za účelem plnění svých povinností, pokud jde o SKIPCP spravovaný správcovskou společností usazenou v jiném členském státě, včetně podrobností, které je nutné zahrnout do standardní smlouvy, již má používat depozitář a správcovská společnost v souladu s odstavcem 5.“;

b) druhý pododstavec se zrušuje.

16) Článek 43 se mění takto:

a) v odstavci 5 se:

i) první pododstavec nahrazuje tímto:

„5. Komise může prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci podle čl. 112 odst. 2, 3 a 4 a za podmínek stanovených v člincích 112a a 112b přijmout opatření, která stanoví podrobný obsah, formu a způsob poskytnutí informací uvedených v odstavcích 1 a 3.“;

ii) druhý pododstavec zrušuje;

b) doplňuje se odstavce, který zní:

„6. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem k určení podmínek uplatňování aktů v přenesené pravomoci přijatých Komisí týkajících se obsahu, formátu a způsobu, jakým mají být poskytovány informace uvedené v odstavcích 1 a 3 tohoto článku.

„6. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

17) V článku 50 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„4. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem k upřesnění ustanovení týkajících se kategorií aktiv, do nichž SKIPCP mohou investovat v souladu s tímto článkem a s akty v přenesené pravomoci, které přijímá Komise a které se týkají těchto ustanovení.

„4. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

18) Článek 51 se mění takto:

a) v odstavci 1 se doplňuje pododstavec, který zní:

„Příslušné orgány zajistí, aby k veškerým informacím obdržaným podle třetího odstavce, které se týkají všech správcovských a investičních společností, na něž dohlížejí,

měl přístup Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) v souladu s článkem 35 nařízení (EU) č. 1095/2010 a Evropská rada pro systémová rizika zřízená nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1092/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o makrobezpečnostním dohledu nad finančním systémem na úrovni Evropské unie a o zřízení Evropské rady pro systémová rizika (40) v souladu s článkem 15 uvedeného nařízení za účelem sledování systémových rizik na úrovni Unie.

b) čtvrtý pododstavec se nahrazuje tímto:

„4. Aniž je dotčen článek 116, Komise přijme prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci podle čl. 112 odst. 2, 3 a 4 a za podmínek stanovených v člincích 112a a 112b opatření, která podrobněji stanoví:

a) kritéria pro posouzení přiměřenosti postupů pro řízení rizik uplatňovaných správcovskou společností v souladu s odst. 1 prvním pododstavcem;

b) podrobná pravidla pro přesný a nezávislý odhad hodnoty OTC derivátů; a

c) podrobná pravidla pro obsah a způsob sdělování informací uvedených v odst. 1 třetím pododstavci příslušným orgánům domovského členského státu správcovské společnosti.“;

c) doplňuje se odstavce, který zní:

„5. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem k určení podmínek uplatňování aktů v přenesené pravomoci přijatých Komisí týkajících se kritérií a pravidel uvedených v odstavci 4.

„5. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

19) V čl. 52 odst. 4 se třetí pododstavec nahrazuje tímto:

„Členské státy zašlou Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) a Evropské komisi seznam kategorií dluhopisů uvedených v prvním pododstavci a emitentů, kteří jsou v souladu s právními předpisy a předpisy o dohledu podle uvedeného pododstavce oprávněni emitovat dluhopisy splňující kritéria stanovená v tomto článku. K těmto seznamům připojí oznámení o statusu nabízených záruk. Komise a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) tyto informace společně s případnými poznámkami předají neprodleně ostatním členským státům a zveřejní je na svých internetových stránkách. Tato sdělení mohou být předmětem výměny názorů v rámci Evropského výboru pro cenné papíry uvedeného v čl. 112 odst. 1.“.

20) Článek 60 se mění takto:

a) v odstavci 6:

i) se v prvním pododstavci návěti nahrazuje tímto:

„6. Komise může přijmout prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 112 odst. 2, 3 a 4 a za podmínek stanovených v člancích 112a a 112b opatření, kterými stanoví:“;

ii) se druhý pododstavec zrušuje;

b) se doplňuje odstavce, který zní:

„7. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku, může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem k určení podmínek uplatňování aktů v přenesené pravomoci přijatých Komisí týkajících se smlouvy, jakož i opatření a postupů uvedených v odstavci 6.

„7. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

21) Článek 61 se mění takto:

a) odstavce 3 se nahrazuje tímto:

„3. Komise může přijmout prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 112 odst. 2, 3 a 4 a za podmínek stanovených v člancích 112a a 112b opatření, která podrobněji stanoví:

a) informace, které mají být uvedeny ve smlouvě podle odstavce 1; a

b) druhy nesrovnalostí podle odstavce 2, které se považují za nesrovnalosti s nepříznivým dopadem na „feeder“ SKIPCP.“;

b) doplňuje se nový odstavce, který zní:

„4. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem k určení podmínek uplatňování aktů v přenesené pravomoci přijatých Komisí týkajících se smlouvy, opatření a druhů nesrovnalostí uvedených v odstavci 3.

„4. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

22) V článku 62 se odstavce 4 nahrazuje tímto:

„4. Komise může prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 112 odst. 2, 3 a 4 a za podmínek stanovených v člancích 112a a 112b přijmout opatření, kterými se podrobněji stanoví obsah smlouvy podle odst. 1 prvního pododstavce.“

23) Článek 64 se mění takto:

a) odstavce 4 nahrazuje tímto:

„4. Komise může přijmout prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 112 odst. 2, 3 a 4 a za podmínek stanovených v člancích 112a a 112b opatření, kterými podrobněji stanoví:

a) formu a způsob poskytnutí informací podle odstavce 1 nebo

b) pro případ, že „feeder“ SKIPCP převádí všechna svá aktiva nebo část svých aktiv na „master“ SKIPCP výměnou za podílové jednotky, postup ocenění a auditu takového majetkového vkladu a úlohu depozitáře „feeder“ SKIPCP v tomto procesu.“

b) doplňuje se odstavce, který zní:

„5. Za účelem zajištění jednotných podmínek, za kterých jsou informace poskytovány, může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem k určení podmínek uplatňování aktů v přenesené pravomoci přijatých Komisí týkajících se formátu a způsobu jejich poskytování a postupu uvedených v odstavci 4.

„5. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

24) V článku 69 se doplňuje nový odstavce, který zní:

„5. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy regulačních technických norem k upřesnění ustanovení týkajících se obsahu prospektu, výroční a pololetní zprávy, jak je stanoveno v příloze I, a formátu těchto dokumentů.

„5. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

25) V článku 75 se odstavce 4 nahrazuje tímto:

„4. Komise může prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 112 odst. 2, 3 a 4 a za podmínek stanovených v člancích 112a a 112b přijmout opatření, kterými se stanoví konkrétní podmínky, jež musí být splněny při poskytnutí prospektu na jiném než papírovém nosiči trvalého charakteru nebo prostřednictvím internetových stránek, které nejsou nosičem trvalého charakteru.“

26) Článek 78 se mění takto:

a) odstavce 7 nahrazuje tímto:

„7. Komise přijme prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 112 odst. 2, 3 a 4 a za podmínek stanovených v člancích 112a a 112b opatření, kterými se stanoví:

a) podrobný a vyčerpávající obsah klíčových informací pro investory poskytovaných investorům podle odstavců 2, 3 a 4;

b) podrobný a vyčerpávající obsah klíčových informací pro investory poskytovaných investorům v těchto specifických případech:

i) v případě SKIPCP tvořených více podfondy obsah klíčových informací pro investory poskytovaných

investorům upisujícím určitý podfond včetně informace, jak přejít z jednoho podfondu do druhého a jaké náklady jsou s tím spojeny,

ii) v případě SKIPCP s různými třídami akcií obsah klíčových informací pro investory poskytovaných investorům upisujícím konkrétní třídy akcií,

iii) v případě fondu fondů obsah klíčových informací pro investory poskytovaných investorům upisujícím SKIPCP, který sám investuje do jiného SKIPCP nebo jiného subjektu kolektivního investování uvedeného v čl. 50 odst. 1 písm. e),

iv) v případě „master-feeder“ struktur obsah klíčových údajů pro investory poskytovaných investorům upisujícím „feeder“ SKIPCP a

v) v případě strukturovaných SKIPCP, SKIPCP s ochranou kapitálů nebo jiných srovnatelných SKIPCP obsah klíčových informací pro investory poskytovaných investorům, pokud jde o zvláštní charakteristiku těchto SKIPCP; a

c) podrobnosti o formátu a prezentování klíčových informací pro investory poskytovaných investorům podle odstavce 5.“;

b) doplňuje se odstavce, který zní:

„8. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem k určení podmínek uplatňování aktů v přenesené pravomoci přijatých Komisí v souladu s odstavcem 7 týkající se informací uvedených v odstavci 3.

„8. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

27) V článku 81 se odstavce 2 nahrazuje tímto:

„2. Komise může prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 112 odst. 2, 3 a 4 a za podmínek stanovených v článcích 112a a 112b přijmout opatření stanovující konkrétní podmínky, jež musí být splněny při poskytnutí klíčových informací pro investory na jiném než papírovém trvalém nosiči nebo prostřednictvím internetových stránek, které nejsou trvalým nosičem.“

28) V článku 83 se doplňuje nový odstavce, který zní:

„3. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy regulačních technických norem k upřesnění požadavků tohoto článku týkajících se půjček.

„3. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

29) V článku 84 se doplňuje nový odstavce, který zní:

„4. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy regulačních technických norem k upřesnění podmínek, které SKIPCP musí splnit po přijetí dočasného pozastavení odkupu nebo vypláčení podilových jednotek SKIPCP uvedené v odst. 2 písm. a), pokud bylo přijato rozhodnutí o pozastavení.

„4. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

30) Článek 95 se nahrazuje tímto:

„Článek 95

1. Komise může přijmout prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 112 odst. 2, 3 a 4 a za podmínek stanovených v článcích 112a a 112b opatření, kterými stanoví:

a) rozsah informací podle čl. 91 odst. 3;

b) umožnění přístupu příslušných orgánů hostitelského členského státu SKIPCP k informacím nebo dokumentům podle čl. 93 odst. 1, 2 a 3, v souladu s čl. 93 odst. 7.

2. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování článku 93 může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem k upřesnění:

a) formy a obsahu standardního vzorového oznámení, které použije SKIPCP pro účely oznámení podle čl. 93 odst. 1, včetně informace o tom, k jakým dokumentům se příklady vztahují;

b) formy a obsahu standardního vzorového osvědčení, které použijí příslušné orgány členských států podle čl. 93 odst. 3;

c) postupu pro výměnu informací a používání elektronické komunikace mezi příslušnými orgány pro účely oznamování podle článku 93.

2. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

31) V článku 97 se odstavce 1 nahrazuje tímto:

„1. Členské státy určí příslušné orgány příslušné k plnění úkolů stanovených v této směrnici. Uvědomí o tom Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) a Komisi, přičemž uvedou případné rozdělení jejich působností.“

32) Článek 101 se mění takto:

a) vkládá se odstavce, který zní:

„2a. Příslušné orgány pro účely této směrnice spolupracují s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) v souladu s nařízením (EU) č. 1095/2010.

„2a. Příslušné orgány neprodleně poskytnou Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) veškeré informace nezbytné k tomu, aby mohl tento orgán plnit své úkoly podle článku 35 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

b) odstavce 8 a 9 se nahrazují tímto:

„8. Příslušné orgány mohou upozornit Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) na tyto případy:

a) žádost o výměnu informací podle článku 109 byla zamítnuta nebo jí nebylo v přiměřené lhůtě vyhověno;

b) žádost o provedení šetření nebo ověření na místě podle článku 110 byla zamítnuta nebo jí nebylo v přiměřené lhůtě vyhověno; nebo

c) žádost o povolení, aby vlastní pracovníci mohli doprovázet pracovníky příslušného orgánu druhého členského státu, byla zamítnuta nebo jí nebylo vyhověno v přiměřené lhůtě.

Aniž je dotčen článek 258 Smlouvy o fungování Evropské unie, může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) v případech uvedených v prvním pododstavci jednat v souladu s pravomocemi, které mu jsou svěřeny podle článku 19 nařízení (EU) č. 1095/2010, aniž jsou dotčeny možnosti odmítnout vyhovět žádosti o informace či šetření podle odstavce 6 tohoto článku a možnost Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy) jednat v těchto případech v souladu s článkem 17 uvedeného nařízení.

9. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro vytvoření jednotných postupů pro spolupráci příslušných orgánů při provádění ověřování na místě a šetření uvedených v odstavcích 4 a 5.

9. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

33) Článek 102 se mění takto:

a) v odstavci 2 se první pododstavec nahrazuje tímto:

„2. Odstavec 1 nebrání příslušným orgánům členských států ve výměně informací podle této směrnice nebo jiných právních předpisů Unie o SKIPCP nebo podnikcích podílejících se na činnosti SKIPCP nebo v předávání informací Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) v souladu s nařízením (EU) č. 1095/2010 nebo Evropské radě pro systémová rizika. Na tyto informace se vztahuje profesní tajemství podle odstavce 1.“;

b) v odstavci 5 se doplňuje nové písmeno, které zní:

„d) Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy), Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro bankovníctví) zřízeným nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 (41), Evropským orgánem dohledu

(Evropským orgánem pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) zřízeným nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010 (42) a Evropskou radou pro systémová rizika.

34) Článek 103 se mění takto:

a) odstavce 3 se nahrazuje tímto:

„3. Členské státy oznámí Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy), Komisi a ostatním členským státům názvy orgánů, které mohou obdržet informace podle odstavce 1.“;

b) odstavce 7 se nahrazuje tímto:

„7. Členské státy oznámí Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy), Komisi a ostatním členským státům názvy orgánů nebo subjektů, které mohou obdržet informace podle odstavce 4.“.

35) Článek 105 se nahrazuje tímto:

„Článek 105

Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování ustanovení této směrnice týkající se výměny informací může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem k určení podmínek uplatňování postupů pro výměnu informací mezi příslušnými orgány a mezi příslušnými orgány a Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy).

Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.“

36) Ustanovení čl. 108 odst. 5 se mění takto:

a) v prvním pododstavci se písmeno b) nahrazuje tímto:

„b) pokud je to nezbytné, upozorní Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy), který může jednat v souladu s pravomocemi, které jsou mu svěřeny podle článku 19 nařízení (EU) č. 1095/2010“;

b) druhý pododstavec se nahrazuje tímto:

„Komisi a Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) se bezodkladně oznámí každé opatření přijaté podle prvního pododstavce písm. a).“.

37) Název kapitoly XIII se nahrazuje tímto:

„AKTY V PŘENESENÉ PRÁVOMOCI A VÝKONNÉ PRÁVOMOCI“.

38) Článek 111 se nahrazuje tímto:

„Článek 111

Komise může přijímat technické změny této směrnice v těchto oblastech:

a) objasnění definic s cílem zajistit důslednou harmonizaci a jednotné používání této směrnice v celé Unii; nebo

b) přizpůsobení terminologie a vypracování definic v souladu s následnými právními akty týkajícími se SKIPCP a souvisejících otázek.

Opatření uvedená v prvním pododstavci se přijímají prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 112 odst. 2, 3 a 4 a za podmínek stanovených v člancích 112a a 112b.“

39) Článek 112 se nahrazuje tímto:

„Článek 112

1. Komisi je nápomocen Evropský výbor pro cenné papíry, zřízený rozhodnutím Komise 2001/528/ES.

2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedené v člancích 12, 14, 23, 33, 43, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 a 111 je svěřena Komisi na období čtyř let od 4. ledna 2011. Komise vypracuje zprávu o přenesené pravomoci nejpozději šest měsíců před koncem tohoto čtyřletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejné dlouhá období, pokud je Evropský parlament nebo Rada nezruší v souladu s článkem 112a.

3. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.

4. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci se Komisi svěřuje za podmínek stanovených v člancích 112a a 112b.“

40) Vkládají se články, které znějí:

„Článek 112a

Zrušení přenesení pravomoci

1. Přenesení pravomoci podle článků 12, 14, 23, 33, 43, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 a 111 může Evropský parlament nebo Rada kdykoli zrušit.

2. Orgán, který zahájí vnitřní postup s cílem rozhodnout, zda zrušit přenesení pravomoci, uvědomí v přiměřené lhůtě před přijetím konečného rozhodnutí druhý orgán a Komisi a uvede pravomoc, jejíž přenesení by mohlo být zrušeno.

3. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určených. Rozhodnutí nabývá účinku okamžitě nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci. Bude zveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 112b

Námítky proti aktům v přenesené pravomoci

1. Evropský parlament nebo Rada mohou proti aktu v přenesené pravomoci vyslovit námítky ve lhůtě tři měsíce ode dne oznámení. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady může být tato lhůta prodloužena o tři měsíce.

2. Pokud Evropský parlament ani Rada ve lhůtě uvedené v odstavci 1 námítky proti aktu v přenesené pravomoci nevysloví, je akt v přenesené pravomoci zveřejněn v Úředním věstníku Evropské unie a vstupuje v platnost dnem v něm stanoveným.

2. Akt v přenesené pravomoci může být zveřejněn v Úředním věstníku Evropské unie a vstupuje v platnost před uplynutím uvedené lhůty, pokud Evropský parlament i Rada sdělí Komisi svůj úmysl námítky nevyslovit.

3. Akt v přenesené pravomoci nevstoupí v platnost, pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada vysloví námítky ve lhůtě uvedené v odstavci 1. Orgán, který vyslovuje námítky proti aktu v přenesené pravomoci, je v souladu s článkem 296 Smlouvy o fungování Evropské unie odůvodní.“

Článek 12

Přezkum

Komise do 1. ledna 2014 předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o tom, zda evropské orgány dohledu předložily návrhy technických norem stanovených v této směrnici, zda je toto předložení povinné či dobrovolné, a příslušné návrhy.

Článek 13

Provedení

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s čl. 1 bodem 1 a 2, čl. 2 bodem 1 písm. a), čl. 2 bodem 2, 5, 7 a 9, čl. 2 bodem 11 písm. b), čl. 3 bodem 4, čl. 3 bodem 6 písm. a) a b), čl. 4 bodem 1 písm. a), čl. 4 bodem 3, čl. 5 bodem 5 písm. a), čl. 5 bodem 5 písm. b) prvním pododstavcem, čl. 5 bodem 6, 8, 9 (ve vztahu k čl. 18 odst. 3 směrnice 2003/71/ES), čl. 5 bodem 10, čl. 5 bodem 11 písm. a) a b), čl. 5 bodem 12, čl. 6 bodem 1 (ve vztahu k čl. 5 odst. 3 prvnímu pododstavci směrnice 2004/39/ES), čl. 6 bodem 3, čl. 6 bodem 5 písm. a), čl. 6 bodem 10, 13, 14 a 16, čl. 6 bodem 17 písm. a) a b), čl. 6 bodem 18 a 19 (ve vztahu k čl. 53 odst. 3 směrnice 2004/39/ES), čl. 6 bodem 21 písm. a) a b), čl. 6 bodem 23 písm. b), čl. 6 bodem 24, 25 a 27, čl. 7 bodem 12 písm. a), čl. 7 bodem 13, 14, 15 a 16, čl. 9 bodem 1 písm. a), čl. 9 bodem 2, 3, 4, 10, 11, 12, 15, 16, 17, 18, 20, 29 a 32, čl. 9 bodem 33 písm. a) a b), čl. 9 bodem 33 písm. d) bodem ii) až iv), čl. 9 bodem 34 a 35, čl. 9 bodem 36 písm. b) bod ii), čl. 9 bodem 37 písm. b), čl. 9 bodem 38 a 39, čl. 10 bodem 2, čl. 10 bodem 3 písm. a), čl. 10 bodem 4, čl. 11 bodem 2, 4, 11, 14, 19 a 31, čl. 11 bodem 32 písm. b) (ve vztahu k čl. 101 odst. 8 směrnice 2009/65/ES) a čl. 11 bodem 33, 34 a 36 této směrnice do 31. prosince 2011. Neprodleně sdělí Komisi jejich znění a srovnávací tabulku mezi těmito předpisy a touto směrnicí.

1. Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 14

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 15

Určení

Tato směrnice je určena členskými státy.

(1) Stanovisko ze dne 18. března 2010 (Úř. věst. C 87, 1.4.2010, s. 1).

(2) Stanovisko ze dne 18. března 2010 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

(3) Postoj Evropského parlamentu ze dne 22. září 2010 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 17. listopadu 2010.

(4) Viz strana 12 v tomto čísle Úředního věstníku.

(5) Viz strana 48 v tomto čísle Úředního věstníku.

(6) Viz strana 84 v tomto čísle Úředního věstníku.

(7) Úř. věst. L 177, 30.6.2006, s. 1.

(8) Úř. věst. L 145, 30.4.2004, s. 1.

(9) Úř. věst. L 345, 31.12.2003, s. 64.

(10) Úř. věst. L 166, 11.6.1998, s. 45.

(11) Úř. věst. L 235, 23.9.2003, s. 10.

(12) Úř. věst. L 177, 30.6.2006, s. 201.

(13) Úř. věst. L 166, 11.6.1998, s. 45.

(14) Úř. věst. L 35, 11.2.2003, s. 1.

(15) Úř. věst. L 96, 12.4.2003, s. 16.

(16) Úř. věst. L 390, 31.12.2004, s. 38.

(17) Úř. věst. L 309, 25.11.2005, s. 15.

(18) Úř. věst. L 302, 17.11.2009, s. 32.

(19) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 84.“

(20) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 12.

(21) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 48.

(22) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 84.“;

(23) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 1.“

(24) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 84.“

(25) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 48.“;

(26) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 84.“

(27) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 1.“;

(28) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 84.“.

(29) Úř. věst. L 96, 12.4.2003, s. 16.“;

(30) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 84.“

(31) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 1.“;

(32) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 12.

(33) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 48.

(34) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 84.“

(35) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 12.“;

(36) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 1.“;

(37) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 84.“

(38) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 12.“.

(39) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 84.“

(40) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 1.“;

(41) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 12.

(42) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 48.“.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména čl. 47 odst. 2 první a třetí větu a článek 95 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru (1),

s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky (2),

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy, (3)
 vzhledem k těmto důvodům:

(1) Masivní toky špinavých peněz mohou poškodit stabilitu a pověst finančního sektoru a ohrozit jednotný trh a terorismus otrásá samotnými základy naší společnosti. Kromě přístupu založeného na trestním právu může přinést výsledky také preventivní úsilí prostřednictvím finančního systému.

(2) Zdravý charakter, integrita a stabilita úvěrových a finančních institucí a důvěra ve finanční systém jako celek by mohly být vážně ohroženy snahami zločinců a jejich společníků buď zastírat původ výnosů z trestné činnosti nebo směřovat peníze získané zákonným i nezákonným způsobem na teroristické účely. Aby se předešlo tomu, že členské státy přijmou opatření na ochranu svých finančních systémů, která by mohla být neslučitelná s fungováním vnitřního trhu a se zásadami právního státu a veřejného pořádku Společenství, je v této oblasti nezbytná činnost Společenství.

(3) Ti, kdo perou peníze a financují terorismus, by se k usnadnění své trestné činnosti mohli pokoušet využívat volného pohybu kapitálu a volného pohybu finančních služeb, které integrovaný finanční prostor zahrnuje, pokud nebudou na úrovni Společenství přijata určitá koordinační opatření.

(4) Jako reakce na tyto obavy v oblasti praní peněz byla přijata směrnice Rady 91/308/EHS ze dne 10. června 1991 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz (4). Tato směrnice od členských států požadovala, aby zakázaly praní peněz a zavázaly finanční sektor, který zahrnuje úvěrové instituce a široký okruh dalších finančních institucí, aby zjišťoval totožnost svých klientů, uchovával příslušné záznamy, zavedl vnitřní postupy pro školení svých pracovníků a ochranu proti praní peněz a podával příslušným orgánům oznámení o jakýchkoliv náznacích praní peněz.

(5) Praní peněz a financování terorismu se často provádí v mezinárodním kontextu. Opatření přijatá pouze na vnitrostátní úrovni nebo i na úrovni Společenství, která by nebrala v úvahu mezinárodní koordinaci a spolupráci, by měla velmi omezené účinky. Opatření přijatá Společenstvím v této oblasti by proto měla být v souladu s ostatními akcemi podnikanými na ostatních mezinárodních fórech. Akce Společenství by měly i nadále brát v úvahu zejména doporučení Finančního akčního výboru (dále jen „FATF“), který je nejpednějším mezinárodním orgánem činným v boji proti praní peněz a financování terorismu. Protože v roce 2003 byla doporučení FATF podstatně zrevidována a rozšířena, měla by být tato směrnice v souladu s uvedenými novými mezinárodními normami.

(6) Všeobecná dohoda o obchodu službami (GATS) členům umožňuje, aby přijímali opatření potřebná k ochraně veřejné morálky a předcházení podvodům a přijímali opatření z důvodů obezřetnosti, včetně opatření k zajištění stability a integrity finančního systému.

(7) Ačkoliv definice praní peněz byla původně omezena na nedovolené činnosti související s drogami, v posledních letech se projevuje trend směřující k mnohem širší definici, založené na širším okruhu predikativních trestných činů. Širší okruh predikativních trestných činů usnadňuje oznamování podezřelých transakcí a mezinárodní

spolupráci v této oblasti. Proto by měla být definice závažného trestného činu uvedena do souladu s definicí závažného trestného činu v rámcovém rozhodnutí Rady 2001/500/SVV ze dne 26. června 2001 o praní peněz, identifikaci, vysledování, zmrazení, zajištění a propadnutí nástrojů trestné činnosti a výnosů z ní (5).

(8) Zneužití finančního systému pro směřování peněz z trestné činnosti, nebo dokonce i čistých peněz na teroristické účely navíc představuje zjevné riziko pro integritu, řádné fungování, pověst a stabilitu finančního systému. Preventivní opatření této směrnice by tedy měla zahrnovat nejen manipulaci s penězi plynoucími z trestné činnosti, ale také shromažďování peněz nebo majetku pro teroristické účely.

(9) Směrnice 91/308/EHS, i když uložila povinnost zjistit totožnost klienta, obsahovala poměrně málo podrobnosti o příslušných postupech. Vzhledem k rozhodujícímu významu tohoto aspektu při předcházení praní peněz a financování terorismu je vhodné v souladu s novými mezinárodními normami zavést konkrétnější a podrobnější ustanovení týkající se zjišťování a ověřování totožnosti klienta a jakéhokoliv skutečného vlastníka. Za tímto účelem je nezbytná přesná definice „skutečného vlastníka“. Pokud jednotliví příjemci právnícké osoby nebo právního uspořádání, jakým je například nadace nebo svěřenská společnost, mají být určeni později, a kde proto není možné určit za skutečného vlastníka jednotlivce, bylo by postačující určit „okruh osob“, které mají být příjemci nadace nebo svěřenské společnosti. Tento požadavek by neměl zahrnovat zjištění totožnosti jednotlivců v takové skupině osob.

(10) Instituce a osoby, na které se tato směrnice vztahuje, by měly podle této směrnice zjistit a ověřit totožnost skutečného vlastníka. Mělo by být ponecháno na těchto institucích a osobách, zda pro splnění tohoto požadavku využijí veřejného rejstříku skutečných vlastníků, vyžádají si potřebné údaje od svých klientů nebo informace získají jiným způsobem, přičemž přihlednou k tomu, že rozsah takové hloubkové kontroly klienta souvisí s nebezpečím praní peněz a financování terorismu, které závisí na typu klienta, obchodního vztahu, produktu nebo transakce.

(11) Obecně by za příklad méně riskantních transakcí měly být považovány dohody o úvěrech, kdy úvěrový účet slouží výhradně k vyrovnání půjčky a její splácení probíhá z účtu, který byl otevřen na jméno klienta u úvěrové instituce, na kterou se vztahuje tato směrnice, podle čl. 8 odst. 1 písm. a) až c).

(12) Pokud investoři, kteří poskytují kapitál právnícké osobě nebo právnímu uspořádání, vykonávají nad použitím majetku podstatnou kontrolu, měli by být pokládáni za skutečné vlastníky.

(13) Svěřenské vztahy jsou široce využívány v obchodních produktech jako mezinárodně uznávaný rys komplexně kontrolovaných velkoobchodních finančních trhů. Ze samotné skutečnosti, že v daném případě jde o svěřenský vztah, nevyplývá povinnost zjistit totožnost skutečného vlastníka.

(14) Tato směrnice by se měla vztahovat i na činnosti, které instituce a osoby, na které se tato směrnice vztahuje, vykonávají na internetu.

(15) Protože zpřísnění kontrol ve finančním sektoru bylo pro ty, kteří perou peníze a financují terorismus, pobídkou k hledání alternativních způsobů, jak utajit původ výnosů z trestné činnosti, a protože tyto kanály mohou být použity k financování terorismu, měly by se povinnosti související s potíráním prání peněz a financování terorismu vztahovat i na zprostředkovatele životního pojištění a na poskytovatele služeb pro svěřenectví a obchodní společnost.

(16) Subjekty, za které právně odpovídá pojišťovna a které tudíž již do oblasti působnosti této směrnice spadají, by neměly být zahrnuty do kategorie zprostředkovatelů pojištění.

(17) Vykonáváním funkce vedoucího nebo jednatele společnosti se daná osoba nestává automaticky poskytovatelem služeb pro svěřenectví a obchodní společnosti. Z toho důvodu se definice vztahuje pouze na osoby, které vykonávají pro třetí osobu funkci vedoucího nebo jednatele společnosti na komerčním základě.

(18) Opakovaně se ukázalo, že při platbách vysokých částek v hotovosti existuje velmi vysoké riziko prání peněz a financování terorismu. Proto by měly v těch členských státech, které platby v hotovosti nad stanovený limit povolují, spadat do oblasti působnosti této směrnice při přijímání takových plateb v hotovosti všechny fyzické nebo právnické osoby, které obchodují se zbožím na komerčním základě. Obchodníci s cenným zbožím, jako jsou drahé kameny a kovy nebo umělecká díla, a dražitelé podléhají této směrnici v každém případě, kdy přijímají platby v hotovosti ve výši nejméně 15 000 EUR. Pro zajištění účinné kontroly dodržování této směrnice touto potenciálně velkou skupinou institucí a osob, mohou členské státy zaměřit kontrolu v souladu se zásadou dohledu založeného na posouzení míry rizika zejména na ty fyzické a právnické osoby obchodující se zbožím, které je vystaveno poměrně vysokému riziku prání peněz nebo financování terorismu. Vzhledem k různým situacím v jednotlivých členských státech mohou členské státy rozhodnout, že příjmu přísnější předpisy, aby náležitě reagovaly na rizika spojená s platbou vysokých částek v hotovosti.

(19) Směrnice 91/308/EHS přivedla do oblasti působnosti režimu Společenství pro boj proti prání peněz a jiné samostatné výdělečné činné právníky; to by mělo být beze změny zachováno i v této směrnici; tyto právníci, jak je definují členské státy, podléhají ustanovením této směrnice, pokud se účastní finančních nebo podnikových transakcí, včetně poskytování daňového poradenství, kde je největší riziko, že služeb těchto právníků může být zneužito za účelem prání výnosů z trestné činnosti nebo financování terorismu.

(20) Pokud samostatné výdělečné činní příslušníci profesí, které poskytují právní poradenství a jsou právně uznávány a kontrolovány, jako například advokáti, zjišťují právní postavení klienta nebo zastupují klienta v soudním řízení, nebylo by v rámci této směrnice vhodné ukládat těmto právníkům ohledně uvedených činností povinnost ohlašovat podezření na prání peněz nebo financování terorismu. Musí existovat výjimky z povinnosti ohlašovat informace získané před soudním řízením, během něj či po něm, nebo v průběhu zjišťování právního postavení klienta.

Právní poradenství podléhá i nadále povinnosti zachovávat profesní tajemství, ledaže se právní poradce účastní prání peněz nebo financování terorismu, nebo je právní poradenství poskytováno za účelem prání peněz nebo financování terorismu, anebo právník ví, že klient vyhledal právní poradenství za účelem prání peněz nebo financování terorismu.

(21) S přímo srovnatelnými službami je třeba zacházet stejným způsobem, jestliže jsou poskytovány kterýmkoliv z příslušníků profesí, na které se tato směrnice vztahuje. Aby se zajistilo dodržování práv stanovených v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a ve Smlouvě o Evropské unii, neměly by oznamovacím povinnostem podle této směrnice podléhat informace, které získají auditoři, externí účetní a daňoví poradci, kteří v některých členských státech mohou obhájovat nebo zastupovat klienta v rámci soudního řízení nebo zjišťovat právní postavení klienta, při plnění těchto úkolů.

(22) Mělo by být uznáno, že riziko prání peněz a financování terorismu není ve všech případech stejné. V souladu s přístupem založeným na posouzení rizika by měla být do právních předpisů Společenství zavedena zásada, že ve vhodných případech je dovolena zjednodušená hloubková kontrola.

(23) Výjimkou týkající se zjišťování totožnosti skutečných vlastníků sdružených účtů, které vedou notáři nebo jiní samostatné výdělečné činní právníci, by neměly být dotčeny povinnosti, které tyto notáři nebo jiní samostatné výdělečné činní právníci mají podle této směrnice. K uvedeným povinnostem těchto notářů nebo jiných samostatné výdělečné činných právníků patří, aby sami zjišťovali totožnost skutečných vlastníků sdružených účtů, které vedou.

(24) Právní předpisy Společenství by právě tak měly uznat, že některé situace představují vyšší rizika prání peněz nebo financování terorismu. Ačkoliv by měla být zjištěna totožnost a obchodní profil všech zákazníků, existující případů, kdy jsou zapotřebí zvláště přísné postupy pro zjišťování a ověřování totožnosti zákazníků.

(25) To zejména platí o obchodních vztazích s jednotlivci, kteří zaujímají nebo zaujímali významné veřejné funkce, zejména s takovými jednotlivci ze zemí, kde je rozšířena korupce. Takové vztahy mohou vystavit finanční sektor zvláště významnému riziku ztráty pověsti nebo právnímu riziku. Mezinárodní úsilí o potírání korupce rovněž odůvodňuje potřebu věnovat zvýšenou pozornost těmto případům a používat veškerá obvyklá opatření pro hloubkovou kontrolu zákazníka v případě osob politicky exponovaných v domácím prostředí nebo zesílená opatření v případě politicky exponovaných osob pobývajících v jiném členském státě nebo ve třetí zemi.

(26) Získání souhlasu vyššího vedení s navázáním obchodních vztahů by nemělo znamenat získání souhlasu představenstva, nýbrž souhlasu z úrovně, která je v bezprostředně nadřizena osobě, která o souhlas žádá.

(27) Aby se zabránilo opakovanému zjišťování totožnosti zákazníků, které vede ke zdržením a neefektivnosti v podnikání, je s výhradou odpovídajících záruk vhodné umožnit přijímání zákazníků, u nichž bylo zjištění totožnosti provedeno jinde. Pokud instituce nebo osoba, na

kteou se vztahuje tato směrnice, využívá třetích osob, spočívá konečná odpovědnost za hloubkovou kontrolu zákazníka na instituci nebo osobě, která tohoto zákazníka přijímá. Třetí osoba nebo přijímající strana zůstává nadále odpovědná za splnění všech požadavků této směrnice, včetně požadavku na hlášení podezřelých transakcí a uchovávání záznamů, pokud udržuje se zákazníkem vztah, na který se tato směrnice vztahuje.

(28) V případě vztahů s agenturami nebo vztahů s externími poskytovateli služeb na smluvním základě mezi institucemi nebo osobami, na které se vztahuje tato směrnice, a externími fyzickými nebo právnickými osobami, které do působnosti této směrnice nespádají, mohou jakékoli povinnosti předcházet praní peněz a financování terorismu těchto agentů nebo externích poskytovatelů služeb, kteří jsou považováni za součást institucí nebo osob, na něž se vztahuje tato směrnice, vyplnout pouze ze smlouvy a nikoli z této směrnice. Za soulad s touto směrnicí je nadále odpovědná instituce nebo osoba, na kterou se tato směrnice vztahuje.

(29) Podezřelé transakce by měly být oznámeny finančním zpravodajským jednotkám, které slouží jako vnitrostátní střediska pro shromažďování, analýzování a předávání oznámení o podezřelých transakcích a dalších informací o možném praní peněz nebo financování terorismu příslušným orgánům. To by nemělo členské státy nutit měnit své stávající systémy oznamování, které jsou založeny na spolupráci se státním zástupcem nebo jinými orgány činnými v trestním řízení, pokud jsou informace předávány rychle a nezkráceně finančním zpravodajským jednotkám a umožňují jim řádně vykonávat svou činnost, včetně mezinárodní spolupráce s ostatními finančními zpravodajskými jednotkami.

(30) Odchylně od všeobecného zákazu provádět podezřelé transakce mohou instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, provádět podezřelé transakce před tím, než uvědomí příslušné orgány, pokud neprovedení transakce není možné nebo pokud by se jim mohlo zmařit úsilí o sledování osob, které mají prospěch z domnělého praní peněz nebo financování terorismu. Tím by však neměly být dotčeny mezinárodní závazky přijaté členskými státy v souladu s příslušnými rezolucemi Rady bezpečnosti Organizace spojených národů neprodleně zmrazit finanční prostředky nebo jiný majetek teroristů, teroristických organizací nebo těch, kdo terorismus financují.

(31) Pokud se členský stát rozhodne využít výjimky uvedené v čl. 23 odst. 2, může povolit nebo požadovat, aby orgán stavovské samosprávy zastupující osoby uvedené v daném článku nepředával finanční zpravodajské jednotce informace získané od těchto osob za okolností stanovených v uvedeném článku.

(32) Vyskytla se řada případů, kdy zaměstnanci, kteří podali oznámení o svém podezření na praní peněz, byli vystaveni hrozbám nebo nepřátelským činům. I když tato směrnice nemůže zasahovat do soudních řízení členských států, jedná se o zásadní otázku pro účinnost systému proti praní peněz a financování terorismu. Členské státy by si měly být tohoto problému vědomy a měly by učinit všechno, co mohou, aby uchránily zaměstnance před takovými nepřátelskými činy.

(33) Předávání informací podle článku 28 by mělo být v souladu s pravidly pro předávání osobních údajů třetím zemím, stanovenými ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (6). Kromě toho nesmí článek 28 narušovat vnitrostátní právní předpisy o ochraně údajů a profesním tajemství.

(34) Osoby, které pouze přeměňují dokumenty v listinné podobě na elektronická data a jednají na základě smlouvy s úvěrovou nebo finanční institucí, nespádají do oblasti působnosti této směrnice, podobně jako každá fyzická nebo právnická osoba, která pouze poskytuje úvěrovým nebo finančním institucím informační nebo podpůrné systémy pro převody finančních prostředků nebo systémy pro zúčtování a vypořádání.

(35) Praní peněz a financování terorismu jsou mezinárodními problémy a snaha o jejich potírání by měla být celosvětová. Pokud mají úvěrové a finanční instituce Společenství pobočky a dceřiné společnosti nacházející se ve třetích zemích, kde jsou právní předpisy v této oblasti nedostatečné, měly by s cílem vyhnout se uplatňování odlišných norem v rámci jedné instituce nebo skupiny institucí používat normu Společenství, nebo pokud to není možné, upozornit příslušné orgány domovského členského státu.

(36) Je důležité, aby úvěrové a finanční instituce byly schopné rychle reagovat na žádosti o informace, zda udržují obchodní vztahy s konkrétními osobami. Za účelem identifikace takových obchodních vztahů a tedy schopnosti poskytnout rychle dané informace by úvěrové a finanční instituce měly mít zavedeny účinné systémy, které odpovídají velikosti a povaze jejich podnikatelské činnosti. Zejména je vhodné, aby úvěrové instituce a větší finanční instituce měly k dispozici elektronické systémy. To je obzvláště důležité s ohledem na postupy vedoucí ke zmrazení nebo zadržení majetku (včetně majetku teroristů) podle platných vnitrostátních právních předpisů nebo právních předpisů Společenství pro boj proti terorismu.

(37) Tato směrnice stanoví podrobná pravidla pro hloubkovou kontrolu klienta, včetně zesílené hloubkové kontroly v případě vysoce rizikových klientů nebo obchodních vztahů, jako jsou vhodné postupy pro zjištění, zda je osoba politicky exponovaná, jakož i některé další podrobnější požadavky, například na existenci postupů pro kontrolu dodržování příslušných předpisů. Veškeré tyto požadavky musí plnit všechny instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, přičemž od členských států se očekává, že upraví prováděcí předpisy pro tato ustanovení podle zvláštností různých profesí a rozdílů v rozsahu a velikosti institucí a osob, na které se tato směrnice vztahuje.

(38) Za účelem zajištění trvalé mobilizace institucí a dalších subjektů, na které se vztahují právní předpisy Společenství v této oblasti, by jim, je-li to možné, měla být poskytována zpětná vazba týkající se užitečnosti a výsledků jimi podávaných oznámení. Aby to umožnilo a aby mohly přezkoumávat účinnost svých systémů pro boj proti praní peněz a financování terorismu, měly by členské státy vést a zdokonalovat příslušné statistiky.

(39) Při vnitrostátní registraci nebo povolování směnárny, poskytovatele služeb pro svěřenectví a obchodní společnosti nebo kasina by příslušné orgány měly zajistit, aby osobami, které skutečně řídí nebo budou řídit obchodní činnost takových subjektů, a skutečnými vlastníky takových subjektů byly vhodné a způsobilé osoby. Kritéria, podle nichž se stanoví, zda je osoba vhodná a způsobilá, by měla být stanovena v souladu s vnitrostátním právem. Tato kritéria by měla odrážet alespoň nutnost chránit takové subjekty před zneužitím pro účely trestné činnosti ze strany vedení nebo skutečných vlastníků.

(40) S ohledem na mezinárodní povahu praní peněz a financování terorismu by měla být v co největší míře podporována koordinace a spolupráce mezi finančními zpravodajskými jednotkami podle rozhodnutí Rady 2000/642/SVV ze dne 17. října 2000 o způsobech spolupráce mezi finančními zpravodajskými jednotkami členských států při výměně informací (7), včetně vybudování sítě finančních zpravodajských jednotek EU. K tomuto účelu by Komise měla poskytnout pomoc, která je nutná k usnadnění takové koordinace, včetně finanční podpory.

(41) Důležitost boje proti praní peněz a financování terorismu by měla vést členské státy k tomu, aby ve vnitrostátním právu stanovily za nedodržení vnitrostátních ustanovení přijatých podle této směrnice účinné, přiměřené a odrazující sankce. Sankce by měly být stanoveny pro fyzické i právnické osoby. Protože právnické osoby bývají často zapojeny do složitých operací praní peněz nebo financování terorismu, měly by sankce být také upraveny podle činnosti vykonávané právnickými osobami.

(42) Fyzické osoby, které v rámci struktury právnické osoby, avšak samostatně, vykonávají některou z činností uvedených v čl. 2 odst. 1 bodu 3 písm. a) a b), jsou i nadále samostatně odpovědné za dodržování ustanovení této směrnice, s výjimkou článku 35.

(43) Pro zajištění účinného a dostatečně konzistentního provádění této směrnice může být nezbytné upřesnit technická hlediska pravidel stanovených touto směrnicí s ohledem na různé finanční nástroje, profese a rizika v různých členských státech a technický rozvoj v boji proti praní peněz a financování terorismu. Komise by měla být odpovídajícím způsobem zmocněna přijímat prováděcí opatření, jako jsou například kritéria pro určování situací s nízkým a vysokým rizikem, v nichž by postačila zjednodušená hloubková kontrola klienta nebo byla vhodná zesílená hloubková kontrola klienta, a to za předpokladu, že tato opatření nebudou měnit základní prvky této směrnice a že Komise bude jednat v souladu se zásadami v ní stanovenými a po konzultaci Výboru pro předcházení praní peněz a financování terorismu.

(44) Opatření nezbytná k provedení této směrnice by měla být přijata podle rozhodnutí Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi (8). Za tímto účelem by měl být zřízen nový Výbor pro předcházení praní peněz a financování terorismu, který nahradí Stýčný výbor pro praní peněz zřízený směrnicí 91/308/EHS.

(45) S ohledem na podstatné změny, které je třeba ve směrnici 91/308/EHS provést, by uvedená směrnice měla být z důvodu přehlednosti zrušena.

(46) Jelikož cíle této směrnice, totiž předcházet využívání finančních systémů k praní peněz a financování terorismu, nemůže být uspokojivým způsobem dosaženo na úrovni členských států a může ho být proto z důvodu rozsahu nebo účinků lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je pro dosažení uvedeného cíle nezbytné.

(47) Při výkonu prováděcích pravomocí v souladu s touto směrnicí by Komise měla dodržovat tyto zásady: nutnost vysoké míry průhlednosti a konzultací s institucemi a osobami, na které se tato směrnice vztahuje, a s Evropským parlamentem a Radou; nutnost zajistit, aby příslušné orgány byly schopny důsledně zajistit dodržování předpisů; dlouhodobou rovnováhu nákladů a přínosů pro instituce a osoby, na které se tato směrnice vztahuje, u jakýchkoli prováděcích opatření; nutnost zachovávat potřebnou pružnost při uplatňování prováděcích opatření v souladu s přístupem založeným na posouzení míry rizika; nutnost zajistit slučitelnost s ostatními právními předpisy Společenství v této oblasti; nutnost chránit Společenství, jeho členské státy a jejich občany před následky praní peněz a financování terorismu.

(48) Tato směrnice respektuje základní práva a dodržuje zásady uznávané zejména Listinou základních práv Evropské unie. Žádné ustanovení této směrnice by nemělo být vykládáno nebo uplatňováno způsobem, který není slučitelný s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv.

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

PŘEDMĚT, OBLAST PŮSOBNOSTI A DEFINICE

Článek 1

1. Členské státy zajistí, aby praní peněz a financování terorismu bylo zakázáno.

2. Pro účely této směrnice se za praní peněz považuje následující jednání, pokud je pácháno úmyslně:

a) přeměna nebo převod majetku při vědomí, že tento majetek pochází z trestné činnosti nebo z účasti na takové činnosti, za účelem zatajení nebo zakrytí nezákonného původu majetku nebo za účelem pomoci jakékoliv osobě, která se účastní páchání takové činnosti, aby se vyhnula právním následkům svého jednání;

b) zatajení nebo zakrytí skutečné povahy, zdroje, umístění, nakládání, pohybu, práv k majetku nebo jeho vlastnictví při vědomí, že tento majetek pochází z trestné činnosti nebo z účasti na takové činnosti;

c) nabytí, držení nebo užívání majetku při vědomí, v době jeho obdržení, že tento majetek pochází z trestné činnosti nebo z účasti na takové činnosti;

d) účast na spáchání, spolčení ke spáchání, pokus o spáchání, napomáhání, usnadňování a návod ke spáchání jakéhokoliv jednání uvedeného v předchozích písmenech.

3. Jednání se považuje za praní peněz i tehdy, jestliže k činnostem, na jejichž základě vznikl majetek pro účely praní, došlo na území jiného členského státu nebo na území třetí země.

4. Pro účely této směrnice se „financováním terorismu“ rozumí poskytnutí nebo shromáždování finančních prostředků, jakýmkoli způsobem, přímo nebo nepřímo, se záměrem nebo s vědomím toho, že budou zcela nebo částečně použity ke spáchání některého z trestných činů ve smyslu článků 1 až 4 rámcového rozhodnutí Rady 2002/475/SVV ze dne 13. června 2002 o boji proti terorismu (9).

5. Vědomost, úmysl nebo záměr požadované jako náležitosti jednání uvedených v odstavcích 2 a 4 mohou být odvozeny z objektivních skutkových okolností.

Článek 2

1. Tato směrnice se vztahuje na:

1. úvěrové instituce;
2. finanční instituce;
3. následující právnické nebo fyzické osoby při výkonu jejich profesních činností:
  - a) auditory, externí účetní a daňové poradce;
  - b) notáře a jiné samostatně výdělečně činné právníky, jestliže se účastní, ať tím, že jednají jménem svého klienta nebo v zastoupení svého klienta při jakémkoliv finanční transakci nebo transakci s nemovitostmi, nebo že napomáhají při plánování nebo provádění transakcí pro svého klienta, které se týkají:
    - i) nákupu nebo prodeje nemovitého majetku nebo podnikatelských subjektů,
    - ii) správy peněz, cenných papírů nebo jiných aktiv klienta,
    - iii) otevírání nebo správy bankovních nebo spořicíh účtů nebo účtů cenných papírů,
    - iv) organizování příspěvků potřebných k vytvoření, provozování nebo řízení společností,
    - v) vytváření, provozování nebo řízení svěřeneckv, společností nebo podobných útvarů,
  - c) poskytovatele svěřenských služeb nebo služeb pro obchodní společnosti, pokud již nejsou zahrnuti pod písmeny a) nebo b),
  - d) realitní makléře,
  - e) další fyzické nebo právnické osoby obchodující se zbožím, pokud jsou platby v částce 15 000 EUR nebo vyšší prováděny v hotovosti, ať již je taková transakce

prováděna jako jediná operace nebo jako několik zřejmých spojených operací,

f) kasina.

2. Členské státy mohou rozhodnout, že právnické a fyzické osoby, které se zabývají finanční činností příležitostně nebo ve velmi omezené míře a u nichž je malé riziko, že dojde k praní peněz nebo financování terorismu, nespádají do oblasti působnosti čl. 3 odst. 1 nebo 2.

Článek 3

Pro účely této směrnice se rozumí:

1. „úvěrovou institucí“ úvěrová instituce, jak je definována v čl. 1 odst. 1 prvním pododstavci směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES ze dne 20. března 2000 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu (10), včetně poboček ve smyslu čl. 1 odst. 3 uvedené směrnice, které se nacházejí ve Společenství, úvěrových institucí se sídlem ve Společenství nebo mimo ně;

2. „finanční institucí“:

▼M3

a) podnik jiný než úvěrová instituce, který provádí jednu nebo více operací uvedených v bodech 2 až 12 a v bodech 14 a 15 přílohy 1 směrnice 2006/48/ES, včetně činnosti směněn;

▼B

b) pojišťovna náležitě oprávněná v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/83/ES ze dne 5. listopadu 2002 o životním pojištění (11), pokud provádí činnosti, na které se uvedená směrnice vztahuje;

c) investiční firma, jak je definována v čl. 4 bodě 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů (12);

d) subjekt kolektivního investování obchodující se svými podily nebo akciemi;

e) zprostředkovatel pojištění, jak je definován v čl. 2 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/92/ES ze dne 9. prosince 2002 o zprostředkování pojištění (13), s výjimkou zprostředkovatelů uvedených v čl. 2 odst. 7 uvedené směrnice, pokud zprostředkovávají životní pojištění a jiné služby vztahujících se k investicím;

f) pobočky, které se nacházejí ve Společenství, finančních institucí uvedených v písmenech a) až e), se sídlem ve Společenství nebo mimo ně;

3. „majetkem“ veškerá aktiva hmotné nebo nehmotné povahy, movitá nebo nemovitá, materiální nebo nemateriální, jakož i právní doklady nebo nástroje v jakémkoliv formě včetně elektronické nebo digitální, dokládající právní nárok na taková aktiva nebo podíl na nich;

4. „trestnou činností“ jakýkoliv druh trestné účasti na spáchání závažného trestného činu;

5. „závažnými trestnými činy“ přinejmenším:

a) jednání vymezená v člancích 1 až 4 rámcového rozhodnutí 2002/475/SVV;

b) kterýkoliv z trestných činů definovaných v čl. 3 odst. 1 písm. a) Úmluvy OSN proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami z roku 1988;

c) činností zločinných společen ve smyslu článku 1 společné akce Rady 98/733/SVV ze dne 21. prosince 1998, kterou se stanoví, že účast na zločinném společení je v členských státech Evropské unie trestným činem (14);

d) podvody, přinejmenším závažné podvody, ve smyslu čl. 1 odst. 1 a článku 2 Úmluvy o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (15);

e) korupce;

f) všechny trestné činy, za něž je možné uložit trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s omezením osobní svobody, jehož horní hranice přesahuje jeden rok, nebo ve státech, jejichž právní systém stanoví pro trestné činy dolní hranici, všechny trestné činy, za něž je možné uložit trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s omezením osobní svobody v trvání nejméně šesti měsíců;

6. „skutečným vlastníkem“ fyzická osoba (osoby), která v konečném důsledku vlastní nebo ovládá klienta, nebo fyzická osoba, pro kterou se provádí transakce nebo vykonává činnost. Pojem skutečný vlastník zahrnuje alespoň:

a) v případě společnosti:

i) fyzickou osobu (osoby), která v konečném důsledku vlastní nebo ovládá právnickou osobu formou přímého nebo nepřímého vlastnictví nebo kontroly dostatečného podílu akcií dané právnické osoby nebo hlasovacích práv na ní, včetně akcií na doručitele, pokud tato právnická osoba není společností kótovanou na regulovaném trhu, která podléhá požadavkům na zveřejnění informací v souladu s právními předpisy Společenství nebo která podléhá rovnocenným mezinárodním normám; pro splnění kritéria ovládní se považuje za dostatečný podíl 25 % plus jedna akcie,

ii) fyzickou osobu (osoby), která jiným způsobem vykonává kontrolu nad vedením právnické osoby;

b) v případě právních subjektů, jako například nadací, a právních uspořádání, jako například svěřenectví, které zajišťují správu finančních prostředků a jejich rozdělování:

i) pokud již byli určeni budoucí příjemci, fyzickou osobu (osoby), která je příjemcem nejméně 25 % majetku právního uspořádání nebo subjektu,

ii) pokud ještě nebyli určeni jednotlivci, kteří mají prospěch z právního uspořádání nebo subjektu, okruh osob, v jejichž hlavním zájmu bylo právní uspořádání nebo subjekt založeno nebo působí,

iii) fyzickou osobu (osoby), která kontroluje nejméně 25 % majetku právního uspořádání nebo subjektu;

7. „poskytovateli služeb pro svěřenectví a obchodní společnosti“ fyzická nebo právnická osoba, která v rámci svého podnikání poskytuje třetím osobám některou z následujících služeb:

a) zakládání obchodních společností nebo jiných právnických osob;

b) jednání jako ředitel nebo jednatel obchodní společnosti, jako partner v obchodním společenství nebo v podobném postavení ve vztahu k jiným právnickým osobám, nebo zařizování výkonu takových činností jinou osobou;

c) poskytování sídla, obchodní adresy, korespondenční nebo administrativní adresy a dalších souvisejících služeb pro obchodní společnost, obchodní společenství nebo jinou právnickou osobu nebo právní uspořádání;

d) jednání jako svěřenský správce výslovného svěřenectví nebo podobného právního uspořádání, nebo zařizování výkonu takové činnosti jinou osobou;

e) jednání jako pověřený akcionář pro jinou osobu, jinou než společnost kótovanou na regulovaném trhu, která podléhá požadavkům na zveřejnění informací v souladu s právními předpisy Společenství nebo podléhá rovnocenným mezinárodním normám, nebo zařizování výkonu takové činnosti jinou osobou;

8. „politicky exponovanými osobami“ fyzické osoby, kterým jsou nebo byly svěřeny významné veřejné funkce, a nejbližší rodinní příslušníci nebo osoby známé jako blízcí společníci takových osob;

9. „obchodním vztahem“ obchodní nebo profesní vztah související s právní činností institucí a osob, na které se vztahuje tato směrnice, a u něhož se v době navázání vztahu očekává, že bude mít své trvání;

10. „bankou nevyvíjející žádnou činnost“ (tzv. „shell bank“) úvěrová instituce nebo instituce zabývající se rovnocennou činností, zapsaná do obchodního rejstříku v zemi, v níž není, včetně svého skutečného vedení, fyzicky přítomna, a která není přičleněna k žádné regulované finanční skupině.

Článek 4

1. Členské státy zajistí, aby ustanovení této směrnice byla zcela nebo částečně rozšířena na profese a kategorie podniků, jiné než instituce a osoby uvedené v čl. 2 odst. 1, které provádějí činnosti, u nichž je zvláště pravděpodobné, že budou využity k praní peněz nebo financování terorismu.

2. Pokud se členský stát rozhodne rozšířit ustanovení této směrnice na jiné profese a kategorie podniků než ty, které jsou uvedeny v čl. 2 odst. 1, uvědomí o svém rozhodnutí Komisi.

Článek 5

Členské státy mohou v oblasti, na kterou se vztahuje tato směrnice, přijmout nebo ponechat v platnosti přísnější

opatření za účelem předcházení prání peněz a financování terorismu.

KAPITOLA II

HLOUBKOVÁ KONTROLA KLIENTA

ODDÍL I

Obecná ustanovení

Článek 6

Členské státy zakáží svým úvěrovým a finančním institucím vedení anonymních účtů nebo anonymních vkladních knížek. Odchylně od čl. 9 odst. 6 členské státy ve všech případech vyžadují, aby majitelé a oprávnění uživatelé existujících anonymních účtů nebo anonymních vkladních knížek byli podrobeni hloubkové kontrole klienta co nejdříve a v každém případě nejpozději před tím, než bude s účty nebo vkladními knížkami jakýmkoli způsobem naloženo.

Článek 7

Instituce a osoby, na které se tato směrnice vztahuje, uplatňují hloubkovou kontrolu klienta při:

- a) navázání obchodního vztahu;
- b) provádění příležitostných transakcí ve výši 15 000 EUR nebo více, ať již je transakce prováděna jako jediná operace nebo jako několik operací, které se zdají být spojené;
- c) existenci podezření na prání peněz nebo financování terorismu, bez ohledu na jakoukoli odchylku, výjimku nebo prahovou hodnotu;
- d) existenci pochybností o pravdivosti nebo přiměřenosti již dříve získaných identifikačních údajů o klientovi.

Článek 8

1. Hloubková kontrola klienta zahrnuje:

- a) zjištění a ověření totožnosti klienta na základě dokumentů, údajů nebo informací získaných ze spolehlivého a nezávislého zdroje;
- b) případně zjištění totožnosti skutečného vlastníka a přijetí odpovídajících a na hodnocení rizik založených opatření pro ověření jeho totožnosti, aby instituce nebo osoba, na kterou se vztahuje tato směrnice, byla přesvědčena, že skutečného vlastníka zná, a to včetně přijetí odpovídajících a na hodnocení rizik založených opatření pro to, aby pochopila vlastnickou a kontrolní strukturu klienta v případě právnických osob, svěřenectví a podobných právních uspořádání;
- c) získání informací o účelu a zamýšlené povaze obchodního vztahu;
- d) provádění průběžného sledování obchodního vztahu včetně přezkoumávání transakcí prováděných v průběhu

daného vztahu, aby se zajistilo, že uskutečňované transakce jsou v souladu s tím, co instituce nebo osoba ví o klientovi, jeho podnikatelském a rizikovém profilu včetně, je-li to třeba, zdrojů finančních prostředků a zajištění průběžné aktualizace příslušných dokumentů, údajů nebo informací.

2. Instituce a osoby, na které se tato směrnice vztahuje, uplatňují všechny požadavky na hloubkovou kontrolu klienta podle odstavce 1, ale mohou určit rozsah takových opatření na základě posouzení rizika, v závislosti na typu klienta, obchodního vztahu, produktu nebo transakce. Instituce a osoby, na které se tato směrnice vztahuje, musí být schopné prokázat příslušným orgánům uvedeným v článku 37, včetně orgánů stavovské samosprávy, že rozsah opatření je s ohledem na riziko prání peněz a financování terorismu přiměřený.

Článek 9

1. Členské státy vyžadují, aby se ověření totožnosti klienta a skutečného vlastníka uskutečnilo před navázáním obchodního vztahu nebo před provedením transakce.

2. Odchylně od odstavce 1 mohou členské státy povolit, aby se ověření totožnosti klienta a skutečného vlastníka dokončilo během navázání obchodního vztahu, je-li to nezbytné z důvodu neperušení běžného obchodování a pokud je riziko výskytu prání peněz nebo financování terorismu malé. V takovém případě se tyto postupy dokončí co nejdříve po navázání prvního kontaktu.

3. Odchylně od odstavců 1 a 2 mohou členské státy ve vztahu k životnímu pojištění povolit, aby k ověření totožnosti osoby oprávněné převzít plnění podle pojistky došlo po navázání obchodního vztahu. V takovém případě se ověření uskuteční v době vyplacení nebo před touto dobou nebo v době, kdy osoba oprávněná převzít plnění hodlá uplatnit svá práva z pojistky, nebo před touto dobou.

4. Odchylně od odstavců 1 a 2 mohou členské státy povolit otevření bankovního účtu, pokud existují odpovídající záruky k zajištění toho, že transakce prováděné klientem nebo jeho jménem se uskuteční teprve po úplném splnění výše uvedených ustanovení.

5. Členské státy vyžadují, aby dotyčná instituce nebo osoba v případě, kdy není schopna splnit čl. 8 odst. 1 písm. a) až c), nesměla provést transakci prostřednictvím bankovního účtu, navázat obchodní vztah nebo provést transakci, nebo aby ukončila obchodní vztah a s ohledem na klienta zvažila podání oznámení finanční zpravodajské jednotce podle článku 22.

Členské státy nejsou povinny uplatňovat předcházející pododstavce na notáře, samostatně výdělečně činné právníky, auditory, externí účetní a daňové poradce v situacích, kdy zjišťují právní postavení svého klienta nebo obhajují či zastupují tohoto klienta v soudním řízení nebo v souvislosti s takovým řízením, včetně poradenství ohledně zahájení nebo vyhnutí se řízení.

6. Členské státy vyžadují, aby instituce a osoby, na které se tato směrnice vztahuje, uplatňovaly postupy pro hloubkovou kontrolu klienta nejen na všechny nové klienty, ale ve vhodnou dobu též na své stávající klienty na základě posouzení rizika.

Článek 10

1. členské státy vyžadují zjištění a ověření totožnosti u všech klientů kasin, kteří si zakoupí nebo vymění hrací známky v hodnotě 2 000 EUR nebo vyšší.

2. V případě kasin podléhajících státnímu dohledu se požadavek na hloubkovou kontrolu klienta považuje v každém případě za splněný, pokud registrují své klienty a zjišťují a ověřují jejich totožnost okamžitě při vstupu nebo před ním, bez ohledu na hodnotu zakoupených hracích známek.

ODDÍL 2

Zjednodušená hloubková kontrola klienta

Článek 11

1. Odchylně od čl. 7 písm. a), b) a d), článku 8 a čl. 9 odst. 1 se na instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, nevztahují požadavky uvedených ustanovení, pokud je klient úvěrovou nebo finanční institucí podléhající této směrnici nebo úvěrovou nebo finanční institucí nacházející se ve třetí zemi, která ukládá požadavky rovnocenné požadavkům stanoveným touto směrnicí, a nad níž je s ohledem na plnění těchto požadavků vykonáván dohled.

2. Odchylně od čl. 7 písm. a), b) a d), článku 8 a čl. 9 odst. 1 mohou členské státy povolit institucím a osobám, na které se vztahuje tato směrnice, aby neuplatňovaly hloubkovou kontrolu klienta ve vztahu ke:

a) kótovaným společnostem, jejichž cenné papíry jsou připojeny k obchodování na regulovaném trhu ve smyslu směrnice 2004/39/ES v jednom nebo více členských státech, a kótovaným společnostem ze třetích zemí, které podléhají požadavkům na zveřejnění informací slučitelným s právními předpisy Společenství;

b) skutečným vlastníkům sdružených účtů vedených notáři nebo jinými samostatně výdělečně činnými právníky z členských států nebo ze třetích zemí, podléhajícími požadavkům na boj proti praní peněz nebo financování terorismu slučitelným s mezinárodními normami a je nad nimi s ohledem na dodržování těchto požadavků vykonáván dohled, a pokud jsou údaje o totožnosti skutečného vlastníka na vyžádání k dispozici institucím, které působí jako depozitní instituce sdružených účtů;

c) vnitrostátním veřejným orgánům;

2. nebo ve vztahu k jiným klientům, kteří představují nízké riziko praní peněz nebo financování terorismu a splňují technická kritéria stanovená v souladu s čl. 40 odst. 1 písm. b).

3. V případech uvedených v odstavcích 1 a 2 shromáždí instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, v každém případě dostatek informací potřebných ke zjištění, zda klient vyhovuje podmínkám pro uplatnění výjimky podle uvedených odstavců.

▼M4

4. členské státy informují sebe navzájem, Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 (16), Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010 (17) a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 (18) (společně dále jen „evropské orgány dohledu“) v rozsahu odpovídajícím účelům této směrnice a v souladu s příslušnými ustanoveními nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010 a Komisi o případech, v nichž mají za to, že třetí země splňuje podmínky stanovené v odstavcích 1 a 2, nebo o jiných situacích, v nichž jsou splněna technická kritéria stanovená v souladu s čl. 40 odst. 1 písm. b).

▼B

5. Odchylně od čl. 7 písm. a), b) a d), článku 8 a čl. 9 odst. 1 mohou členské státy povolit institucím a osobám, na které se vztahuje tato směrnice, aby neuplatňovaly hloubkovou kontrolu klienta ohledně:

a) životních pojištění, u nichž roční pojistné nepřevyšuje částku 1 000 EUR nebo u nichž jednorázové pojistné nepřevyšuje částku 2 500 EUR;

b) pojištění pro systémy důchodového zabezpečení, u nichž neexistuje ustanovení o dobrovolném zrušení pojistky pojištěncem a pojistka nemůže být použita jako zajištění;

c) zaměstnaneckých systémů sociálního, starobního nebo podobného zabezpečení, které poskytují důchod, pokud jsou příspěvky placeny srážkou ze mzdy a pravidla systému nedovolují postoupení členského podílu v rámci příslušného systému;

▼M3

d) elektronických peněz ve smyslu čl. 2 bodu 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES ze dne 16. září 2009 o přístupu k činnosti institucí elektronických peněz, o jejím výkonu a o obezřetnostním dohledu nad touto činností (19), pokud maximální částka elektronicky uchovávaná na médium nepřekračuje 250 EUR a toto médium nelze dobít, nebo pokud lze médium dobít, je pro kalendářní rok stanoven celkový limit transakcí ve výši 2 500 EUR, s výjimkou případů, kdy je na žádost držitele elektronických peněz v témže kalendářním roce v souladu s článkem 11 směrnice 2009/110/ES zpětně vyměněna částka 1 000 EUR nebo vyšší. Pokud jde o vnitrostátní platební transakce, mohou členské státy nebo jejich příslušné orgány zvýšit částku 250 EUR uvedenou v tomto písmenu na 500 EUR.

▼B

5. nebo ohledně jiných produktů nebo transakcí, které představují nízké riziko praní peněz nebo financování terorismu a splňují technická kritéria stanovená v souladu s čl. 40 odst. 1 písm. b).

Článek 12

Pokud Komise přijme rozhodnutí podle čl. 40 odst. 4, zakáže členské státy institucím a osobám, na které se vztahuje tato směrnice, aby uplatňovaly zjednodušenou hloubkovou kontrolu na úvěrové a finanční instituce nebo kótované společnosti z dotyčných třetích zemí nebo na jiné subjekty na základě situací, které splňují technická kritéria stanovená v souladu s čl. 40 odst. 1 písm. b).

ODDÍL 3

Zesílená hloubková kontrola klienta

Článek 13

1. Členské státy vyžadují od institucí a osob, na které se vztahuje tato směrnice, aby na základě posouzení rizika uplatňovaly kromě opatření podle článků 7 a 8 a čl. 9 odst. 6 zesílenou hloubkovou kontrolu klienta v situacích, které vzhledem ke své povaze mohou představovat vyšší riziko praní peněz nebo financování terorismu, a alespoň v situacích uvedených v odstavcích 2, 3 a 4 a při jiných situacích představujících vysoké riziko praní peněz nebo financování terorismu, které splňují technická kritéria stanovená v souladu s čl. 40 odst. 1 písm. c).

2. Pokud klient není fyzicky přítomen pro účely zjištění totožnosti, členské státy od těchto institucí a osob vyžadují, aby přijaly zvláštní a přiměřená opatření kompenzující vyšší riziko, např. uplatněním jednoho nebo několika následujících opatření:

a) zajištěním, aby totožnost klienta byla prokázána prostřednictvím doplňujících dokladů, údajů nebo informací;

b) doplňkovými opatřeními pro ověření nebo potvrzení předložených dokladů nebo vyžadováním potvrzujícího osvědčení od úvěrové nebo finanční instituce, na kterou se vztahuje tato směrnice;

c) zajištěním, aby první platba z operací byla provedena prostřednictvím účtu otevřeného na jméno klienta u úvěrové instituce.

3. Pokud jde o přeshraniční korespondenční bankovní vztahy s responďními institucemi ze třetích zemí, členské státy od svých úvěrových institucí vyžadují, aby

a) shromáždily dostatek informací o responďní instituci, aby plně porozuměly povaze podnikání responďní instituce a z veřejně dostupných informací zjistily, jaká je pověst příslušné instituce a kvalita dohledu;

b) zhodnotily kontroly prováděné responďní institucí s ohledem na boj proti praní peněz a financování terorismu;

c) získaly před navázáním nových korespondenčních bankovních vztahů souhlas od vyššího vedení;

d) dokumentovaly příslušné odpovědnosti každé instituce;

e) ujistily se s ohledem na platby prostřednictvím účtů, že responďní úvěrová instituce ověřila totožnost klientů, kteří mají přímý přístup k účtům korespondenta, a provedla jejich průběžnou hloubkovou kontrolu, a že je

schopna korespondenční instituci na žádost poskytnout příslušné údaje o hloubkové kontrole klienta.

4. Pokud jde o transakce nebo obchodní vztahy s politicky exponovanými osobami, které mají bydliště v jiném členském státě nebo ve třetí zemi, členské státy od institucí a osob, na které se vztahuje tato směrnice, vyžadují, aby

a) měly náležitě postupy založené na hodnocení rizika pro zjištění, zda je klient politicky exponovanou osobou;

b) k navázání obchodních vztahů s takovými klienty měly souhlas vyššího vedení;

c) učinily odpovídající opatření pro zjištění zdroje majetku a zdroje finančních prostředků, jež jsou zapojeny do obchodního vztahu nebo transakce;

d) prováděly zesílenou průběžnou kontrolu obchodního vztahu.

5. Členské státy zakáží úvěrovým institucím, aby vstupovaly do korespondenčního bankovního vztahu s bankou nevyvíjející žádnou činnost nebo aby v takovém vztahu pokračovaly, a vyžadují, aby úvěrové instituce přijaly vhodná opatření pro zajištění toho, aby nevstupovaly do korespondenčního bankovního vztahu s bankou, o níž je známo, že umožňuje využívání svých účtů bankou nevyvíjející žádnou činnost, nebo aby v takovém vztahu nepokračovaly.

6. Členské státy zajistí, aby instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, věnovaly zvláštní pozornost jakékoliv hrozbě praní peněz nebo financování terorismu, která může vzniknout z produktů nebo transakcí, které mohou napomáhat anonymitě, a pokud to bude zapotřebí, přijaly opatření k zabránění jejich využití při praní peněz nebo financování terorismu.

ODDÍL 4

Plnění třetími osobami

Článek 14

Členské státy mohou povolit institucím a osobám, na které se vztahuje tato směrnice, aby se s ohledem na plnění požadavků stanovených v čl. 8. odst. 1 písm. a) až c) spolehly na třetí osoby. Konečná odpovědnost za splnění uvedených požadavků však zůstává na instituci nebo osobě, na kterou se vztahuje tato směrnice a jež se spoléhá na třetí osobu.

Článek 15

▼M1

1. Pokud členský stát umožňuje, aby se na vnitrostátní úrovni spoléhalo jako na třetí osoby na úvěrové a finanční instituce uvedené v čl. 2 odst. 1 bodě 1 nebo 2, které se nacházejí na jeho území, umožní tento členský stát v každém případě institucím a osobám uvedeným v čl. 2 odst. 1, které se nacházejí na jeho území, aby v souladu s článkem 14 uznávaly a přijímaly výsledky hloubkové kontroly klienta podle čl. 8 odst. 1 písm. a) až c),

provedené podle této směrnice institucí uvedenou v čl. 2 odst. 1 bodě 1 nebo 2 v jiném členském státě, s výjimkou směřáren a platebních institucí vymezených v čl. 4 bodě 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu (20), které zejména poskytují platební službu uvedenou v bodě 6 přílohy uvedené směrnice, včetně fyzických a právnických osob, jimž byla udělena výjimka podle článku 26 uvedené směrnice, která splňuje požadavky článků 16 a 18 této směrnice, a to i tehdy, pokud jsou dokumenty nebo údaje, na nichž jsou tyto požadavky založeny, jiné než dokumenty a údaje vyžadované v členském státě, ve kterém je zákazník přijímán.

2. Pokud členský stát umožňuje, aby se na vnitrostátní úrovni spolehalo jako na třetí osoby na směrňany uvedené v čl. 3 bodě 2 písm. a) a na platební instituce vymezené v čl. 4 bodě 4 směrnice 2007/64/ES, které zejména poskytují platební službu uvedenou v bodě 6 přílohy uvedené směrnice a které se nacházejí na jeho území, umožní jim tento členský stát v každém případě, aby v souladu s článkem 14 této směrnice uznávaly a přijímaly výsledky hloubkové kontroly klienta podle čl. 8 odst. 1 písm. a) až c), provedené podle této směrnice institucí stejné kategorie v jiném členském státě a splňující požadavky článků 16 a 18 této směrnice, a to i tehdy, pokud jsou dokumenty nebo údaje, na nichž jsou tyto požadavky založeny, jiné než dokumenty a údaje vyžadované v členském státě, ve kterém je zákazník přijímán.

▼B

3. Pokud členský stát připouští, aby se na vnitrostátní úrovni spolehalo jako na třetí osoby na osoby uvedené v čl. 2 odst. 1 bodě 3 písm. a) až c), které se nacházejí na jeho území, umožní jim tento členský stát v každém případě, aby podle článku 14 uznávaly a přijímaly výsledky hloubkové kontroly klienta podle čl. 8 odst. 1 písm. a) až c), provedené podle této směrnice osobou uvedenou v čl. 2 odst. 1 bodě 3 písm. a) až c) v jiném členském státě a splňující požadavky článků 16 a 18, a to i tehdy, pokud jsou dokumenty nebo údaje, na nichž jsou tyto požadavky založeny, jiné než dokumenty nebo údaje vyžadované v členském státě, ve kterém je zákazník přijímán.

Článek 16

1. Pro účely tohoto oddílu se „třetími osobami“ rozumějí instituce a osoby, které jsou uvedeny v článku 2, nebo rovnocenné instituce a osoby nacházející se ve třetí zemi, jež splňují tyto požadavky:

- a) podléhají zákonné povinné profesní registraci;
- b) uplatňují požadavky na hloubkovou kontrolu klienta a na uchování záznamů stanovené touto směrnicí nebo požadavky jim rovnocenné a nad dodržováním požadavků této směrnice z jejich strany je vykonáván dohled v souladu s kapitolou V oddílem 2, nebo se nacházejí ve třetí zemi, která ukládá požadavky rovnocenné těm, které jsou stanoveny touto směrnicí.

▼M4

2. Členské státy informují sebe navzájem, evropské orgány dohledu v rozsahu odpovídajícím účelům této

směrnice a v souladu s příslušnými ustanoveními nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010 a Komisi o případech, v nichž mají za to, že třetí země splňuje podmínky stanovené v odst. 1 písm. b).

▼B

Článek 17

Pokud Komise přijme rozhodnutí podle čl. 40 odst. 4, zakáže členské státy institucím a osobám, na které se vztahuje tato směrnice, aby s ohledem na plnění požadavků čl. 8 odst. 1 písm. a) až c) spolehalo na třetí osoby z dotčené třetí země.

Článek 18

1. Třetí osoby neprodleně zpřístupní informace vyžádané v souladu s požadavky čl. 8 odst. 1 písm. a) až c) institucí nebo osobě, na kterou se vztahuje tato směrnice a která zákaznika přijímá.

2. Příslušné kopie identifikačních a ověřovacích údajů a další příslušnou dokumentaci o totožnosti klienta nebo skutečného vlastníka zašle třetí osoba na vyžádání neprodleně instituci nebo osobě, na kterou se vztahuje tato směrnice a která zákaznika přijímá.

Článek 19

Tento oddíl se nevztahuje na vztahy s externími poskytovateli služeb nebo s agenturami, u nichž má být na základě smluvního uspořádání externí poskytovatel služby nebo agent považován za součást instituce nebo osoby, na kterou se vztahuje tato směrnice.

KAPITOLA III

OZNAMOVACÍ POVINNOSTI

ODDÍL I

Obecná ustanovení

Článek 20

Členské státy vyžadují, aby instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, věnovaly zvláštní pozornost jakékoliv činnosti, kterou podle její povahy považují za činnost, u níž je zvlášť pravděpodobné, že souvisí s praním peněz nebo financováním terorismu, a zejména složitým nebo neobvykle velkým transakcím a všem neobvyklým typům transakcí, které nemají zjevný ekonomický nebo patrný zákonný účel.

Článek 21

1. Každý členský stát zřídí finanční zpravodajskou jednotku, aby mohl účinně bojovat proti praní peněz a financování terorismu.

2. Tato finanční zpravodajská jednotka se zřídí jako ústřední vnitrostátní jednotka. Je odpovědná za přijímání oznámení obsahujících informace, které se týkají možného

praní peněz či možného financování terorismu nebo které jsou vyžadovány vnitrostátními právními předpisy, (a v možném rozsahu za vyžadování takových oznámení), jejich analyzování a předávání příslušným orgánům. Pro plnění jejich úkolů jsou jí poskytnuty odpovídající zdroje.

3. Členské státy zajistí, aby finanční zpravodajská jednotka měla včasný, přímý nebo nepřímý přístup k informacím z oblasti finanční, správní a z oblasti trestního řízení, které potřebuje pro řádné plnění svých úkolů.

Článek 22

1. Členské státy vyžadují od institucí a osob, na které se vztahuje tato směrnice, a případně od jejich ředitelů a zaměstnanců, aby plně spolupracovali:

a) okamžitým informováním finanční zpravodajské jednotky, a to z vlastního podnětu, pokud instituce nebo osoba, na kterou se vztahuje tato směrnice, ví, má podezření nebo má přiměřené důvody pro podezření, že dochází nebo došlo k prání peněz nebo k financování terorismu nebo k pokusům o ně;

b) okamžitým poskytováním všech potřebných informací finanční zpravodajské jednotce na její žádost, a to v souladu s postupy stanovenými příslušnými právními předpisy.

2. Informace podle odstavce 1 se předávají finanční zpravodajské jednotce členského státu, na jehož území se instituce nebo osoba předávající tyto informace nachází. Tyto informace obvykle předává osoba nebo osoby určené v souladu s postupy stanovenými v článku 34.

Článek 23

1. Odehlyně od čl. 22 odst. 1 mohou členské státy v případě osob uvedených v čl. 2 odst. 1 bodě 3 písm. a) a b) určit příslušný orgán stavovské samosprávy příslušné profese jako orgán, který má být informován v prvním stupni namísto finanční zpravodajské jednotky. Aniž je dotčen odstavec 2, předá v takových případech určený orgán stavovské samosprávy informace neprodleně a v úplném rozsahu finanční zpravodajské jednotce.

2. Členské státy nejsou povinny uplatňovat povinnosti stanovené v čl. 22 odst. 1 na notáře, samostatně výdělečně činné právníky, auditory, externí účetní a daňové poradce, pokud jde o informace, které příslušníci těchto profesí obdrží od svého klienta nebo které o klientovi získají během zjišťování jeho právního postavení, během jeho obhajoby nebo zastupování v soudním řízení nebo v souvislosti s takovým řízením, včetně poradenství ohledně zahájení soudního řízení nebo vyhnutí se soudnímu řízení, ať jsou takovéto informace obdrženy nebo získány před tímto řízením, během něj nebo po něm.

Článek 24

1. Členské státy vyžadují od institucí a osob, na které se vztahuje tato směrnice, aby se zdržely provádění transakcí, o nichž vědí nebo u nichž mají podezření, že souvisejí s práním peněz nebo financováním terorismu, dokud nedokončí nezbytné kroky podle čl. 22 odst. 1 písm. a). V souladu s právními předpisy členských států lze vydat příkaz k neprovedení operace.

2. Je-li podezření, že transakce vede k prání peněz nebo financování terorismu, a pokud se jejího provedení nelze takto zdržet nebo by takové zdržení pravděpodobně zmařilo úsilí sledovat příjemce operace podezřelý z prání peněz nebo financování terorismu, vyzvoumi dotčené instituce a osoby finanční zpravodajskou jednotku okamžitě po jejím provedení.

Článek 25

1. Členské státy zajistí, aby v případě, že příslušné orgány podle článku 37 odhalí během kontrol prováděných u institucí a osob, na které se vztahuje tato směrnice, nebo jakýmkoliv jiným způsobem skutečnosti, které mohou souviset s práním peněz nebo financováním terorismu, tyto orgány neprodleně informovaly finanční zpravodajskou jednotku.

2. Členské státy zajistí, aby orgány dohledu zmocněné právním předpisem k dohledu nad burzou, devizovým trhem a trhem s finančními deriváty informovaly finanční zpravodajskou jednotku, jestliže odhalí skutečnosti, které by mohly souviset s práním peněz nebo financováním terorismu.

Článek 26

Sdělení informací uvedených v člincích 22 a 23, provedené v dobré víře podle čl. 22 odst. 1 a článku 23 institucí nebo osobou, na kterou se vztahuje tato směrnice, nebo zaměstnancem či ředitelem takové instituce nebo osoby se nepovažuje za porušení jakéhokoliv omezení prozrazovat informace uloženého smlouvou nebo právními či správními předpisy a nezakládá jakoukoli odpovědnost dotčené instituce nebo osoby ani jejich ředitelů nebo zaměstnanců.

Článek 27

Členské státy přijmou veškerá vhodná opatření, aby zaměstnanci institucí nebo osob, na které se vztahuje tato směrnice, kteří podají oznámení o podezřeních na prání peněz nebo financování terorismu buď interně nebo finanční zpravodajské jednotce, ochránily před hrozbami nebo nepříteľskými činy.

ODDÍL 2

Zákaz sdělení informací

Článek 28

1. Instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, a jejich ředitelé a zaměstnanci nesmí sdělit dotčenému klientovi ani jiným třetím osobám informace o skutečnosti, že byly v souladu s články 22 a 23 předány informace finanční zpravodajské jednotce, ani že je nebo může být vedeno šetření týkající se prání peněz nebo financování terorismu.

2. Zákaz uvedený v odstavci 1 nezahrnuje sdělení informací příslušným orgánům uvedeným v článku 37, včetně orgánů stavovské samosprávy, nebo sdělení informací pro účely prosazování práva.

3. Zákaz uvedený v odstavci 1 nebrání sdělování informací mezi institucemi z členských států nebo třetích zemí, které splňují podmínky stanovené v čl. 11 odst. 1, pokud tyto instituce náleží do stejné skupiny ve smyslu čl. 2 odst. 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/87/ES ze dne 16. prosince 2002 o doplňkovém dozoru nad úvěrovými institucemi, pojišťovnami a investičními podniky ve finančním konglomerátu (21).

4. Zákaz uvedený v odstavci 1 nebrání sdělování informací mezi osobami uvedenými v čl. 2 odst. 1 bodě 3 písm. a) a b) z členských států nebo třetích zemí, které ukládají požadavky rovnocenné s požadavky této směrnice, pokud tyto osoby vykonávají svou profesní činnost, jako zaměstnanci nebo jinak, v rámci téže právnické osoby nebo téže sítě. Pro účely tohoto článku se „sítí“ rozumí širší struktura, k níž osoba patří a která sdílí společné vlastnické, společné vedení nebo společnou kontrolu dozorování příslušných předpisů.

5. U institucí nebo osob uvedených v čl. 2 odst. 1 bodě 1, 2 a bodě 3 písm. a) a b) nebrání zákaz uvedený v odstavci 1 v případech, které se týkají stejného klienta a stejné transakce a na nichž se podílí dvě nebo více institucí nebo osob, sdělování informací mezi dotýcnými institucemi nebo osobami, pokud se nacházejí v členském státě nebo třetí zemi, která ukládá požadavky rovnocenné s požadavky této směrnice, a pokud jsou ze stejné profesní kategorie a vztahují se na ně rovnocenné povinnosti o zachování profesního tajemství a ochrany osobních údajů. Sdělené informace se použijí výhradně pro účely předcházení praní peněz a financování terorismu.

6. Pokud se osoby uvedené v čl. 2 odst. 1 bodě 3 písm. a) a b) snaží odradit klienta od zapojení do nedovolené činnosti, nepovažuje se jejich jednání za sdělení informací ve smyslu odstavce 1.

▼M4

7. Členské státy informují sebe navzájem, evropské orgány dohledu v rozsahu odpovídajícím účelům této směrnice a v souladu s příslušnými ustanoveními nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010 a Komisi o případech, v nichž mají za to, že třetí země splňuje podmínky stanovené v odstavcích 3, 4 nebo 5.

▼B

Článek 29

Pokud Komise přijme rozhodnutí podle čl. 40 odst. 4, zakází členské státy předávání informací mezi institucemi a osobami, na něž se vztahuje tato směrnice, a osobami z dotyčné třetí země.

KAPITOLA IV

UCHOVÁVÁNÍ ZÁZNAMŮ A STATISTICKÉ ÚDAJE

Článek 30

Členské státy vyžadují od institucí a osob, na které se vztahuje tato směrnice, aby uchovávaly následující dokumenty a informace, použitelné při jakémkoliv šetření

nebo analýze možného praní peněz nebo financování terorismu prováděných finanční zpravodajskou jednotkou nebo jiným příslušným orgánem podle vnitrostátních právních předpisů:

a) v případě hloubkové kontroly klienta kopii nebo údaje o požadovaném dokladu, a to po dobu nejméně pěti let od zániku jejich obchodního vztahu s klientem;

b) v případě obchodních vztahů a transakcí podpůrné dokumenty a záznamy skládající se z vprpsíšu dokumentů nebo kopií přípustných pro účely soudního řízení podle platných vnitrostátních právních předpisů, a to po dobu nejméně pěti let od provedení transakcí nebo zániku obchodního vztahu.

Článek 31

1. Členské státy vyžadují od úvěrových a finančních institucí, na které se vztahuje tato směrnice, aby ve svých pobočkách a většinově vlastněných dceřiných společnostech nacházejících se ve třetích zemích případně uplatňovaly opatření pro hloubkovou kontrolu klienta a uchovávali záznamy, která jsou alespoň rovnocenná opatřením stanoveným v této směrnici.

Pokud právní předpisy třetí země nedovolují uplatňování takových rovnocenných opatření, členské státy od dotčených úvěrových a finančních institucí vyžadují, aby v tomto smyslu informovaly příslušné orgány domovského členského státu.

▼M4

2. Členské státy, evropské orgány dohledu v rozsahu odpovídajícím účelům této směrnice a v souladu s příslušnými ustanoveními nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010 a Komise informují sebe navzájem o případech, v nichž právní předpisy třetí země neumožňují uplatňovat opatření požadovaná v odst. 1 prvním pododstavci, a mohou být podniknuty koordinované kroky k nalezení řešení.

▼B

3. Členské státy vyžadují, aby v případech, kdy právní předpisy třetí země nedovolují uplatňování opatření požadovaných podle odst. 1 prvního pododstavce, přijala úvěrová nebo finanční instituce doplňková opatření k účinnému zvládnutí rizika praní peněz nebo financování terorismu.

▼M4

4. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku a zohlednění technického vývoje v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu mohou evropské orgány dohledu s přihlédnutím ke stávajícímu rámci a ve vhodných případech za spolupráce s dalšími příslušnými orgány Unie v této oblasti vypracovávat návrhy regulačních technických norem v souladu s článkem 42 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010 k upřesnění typu doplňkových opatření uvedených v odstavci 3 tohoto článku a minimálních opatření, která mají úvěrové a finanční instituce přijmout v případě, kdy právní předpisy

třetí země nedovolují uplatňování opatření požadovaných podle odst. 1 prvního pododstavce tohoto článku.

4. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼B

Článek 32

Členské státy vyžadují, aby jejich úvěrové a finanční instituce měly k dispozici systémy, které jim v souladu s vnitrostátním právem umožní úplně a rychle zodpovědět dotazy finanční zpravodajské jednotky nebo jiných orgánů, zda udržují nebo v předchozích pěti letech udržovaly obchodní vztah s konkrétními fyzickými nebo právnickými osobami, a o povaze tohoto vztahu.

Článek 33

1. Členské státy zajistí, že jsou schopny přezkoumávat účinnost svých systémů pro boj proti praní peněz nebo financování terorismu, a to vedením úplné statistiky o otázkách důležitých pro účinnost takových systémů.

2. Taková statistika zahrnuje alespoň počet oznámení o podezřelých transakcích, která byla podána finanční zpravodajské jednotce, následný postup na základě těchto oznámení a na ročním základě uvádí také počet šetřených případů, počet trestně stíhaných osob, počet osob odsouzených za trestné činy praní peněz nebo financování terorismu a objem zmrazeného, zadržného nebo zabaveného majetku.

3. Členské státy zajistí zveřejňování komplexních přehledů těchto statistických zpráv.

KAPITOLA V

DONUCOVACÍ OPATŘENÍ

ODDÍL 1

Vnitřní postupy, školení a zpětná vazba

Článek 34

1. Členské státy vyžadují, aby instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, zavedly přiměřené a vhodné metody a postupy pro hloubkovou kontrolu klienta, podávání oznámení, uchování záznamů, vnitřní kontrolu, posuzování rizik, řízení rizik, zajišťování kontroly dodržování příslušných předpisů a komunikaci, aby předešly a zabránily operacím souvisejícím s praním peněz nebo financováním terorismu.

2. Členské státy vyžadují od úvěrových a finančních institucí, na něž se vztahuje tato směrnice, aby příslušné metody a postupy případně sdělily pobočkám nebo většinově vlastněným dceřiným společnostem ve třetích zemích.

▼M4

3. Za účelem zajištění důsledné harmonizace a zohlednění technického vývoje v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu mohou evropské orgány dohledu s přihlédnutím ke stávajícímu rámci a ve vhodných případech za spolupráce s dalšími příslušnými orgány Unie v této oblasti vypracovat návrhy regulačních technických norem v souladu s článkem 56 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010 k upřesnění minimálního obsahu sdělení uvedeného v odstavci 2.

3. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010.

▼B

Článek 35

1. Členské státy vyžadují, aby instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, přijaly vhodná opatření, aby jejich příslušní zaměstnanci byli obeznámeni s předpisy platnými na základě této směrnice.

Tato opatření zahrnují účast jejich příslušných zaměstnanců na zvláštních průběžných školicích programech, které jim pomohou rozpoznávat operace, jež mohou souviset s praním peněz nebo financováním terorismu, a rovněž jim poskytnout pokyny, jak v takových případech postupovat.

Pokud fyzická osoba spadající do kterékoli z kategorií uvedených v čl. 2 odst. 1 bodě 3 provozuje svou profesní činnost jako zaměstnanec právnické osoby, vztahují se povinnosti stanovené v tomto oddíle spíše na tuto právnickou osobu než na dotyčnou fyzickou osobu.

2. Členské státy zajistí, aby instituce a osoby, na které se vztahuje tato směrnice, měly přístup k aktuálním informacím o praktikách těch, které perou peníze a financují terorismus, a o náznacích vedoucích k rozpoznání podezřelých transakcí.

3. Členské státy zajistí, aby byla, kdykoli je to možné, poskytována včasná zpětná vazba o účinnosti oznámení o podezření na praní peněz nebo financování terorismu a o následném šetření.

ODDÍL 2

Dohled

Článek 36

1. Členské státy stanoví, že směnárny a poskytovatelé služeb pro svěřenectví a obchodní společnosti musí mít licenci nebo registraci a že kasína musí mít licenci, aby mohli podnikat legálně. ►M1 ◀

2. Členské státy od příslušných orgánů vyžadují, aby odmítly vydání licence nebo registraci subjektů uvedených v odstavci 1, pokud nejsou přesvědčeny, že osoby, které ve skutečnosti řídí nebo budou řídit podnikání takových subjektů, nebo skuteční vlastníci takových subjektů jsou způsobilé a řádné osoby.

Článek 37

1. Členské státy od příslušných orgánů vyžadují, aby alespoň účinně sledovaly dodržování požadavků této směrnice institucemi a osobami, na které se vztahuje, a přijaly nezbytná opatření s cílem dodržování těchto požadavků.

2. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány měly odpovídající pravomoci, včetně pravomoci vyžadovat předložení veškerých informací potřebných ke sledování dodržování příslušných právních předpisů a provádění kontrol, a měly odpovídající zdroje pro výkon svých funkcí.

3. V případě úvěrových a finančních institucí a kasin mají příslušné orgány silnější pravomoci týkající se dohledu, zejména možnost provádět kontroly na místě.

4. V případě fyzických a právnických osob uvedených v čl. 2 odst. 1 bodě 3 písm. a) až e) mohou členské státy povolit, aby se funkce uvedené v odstavci 1 vykonávaly na základě zhodnocení rizik.

5. V případě osob uvedených v čl. 2 odst. 1 bodě 3 písm. a) a b) mohou členské státy povolit, aby funkce uvedené v odstavci 1 vykonávaly orgány stavovské samosprávy, splňují-li požadavky odstavce 2.

ODDÍL 3

Spolupráce

▼M4

Článek 37a

1. Příslušné orgány spolupracují pro účely této směrnice s evropskými orgány dohledu v souladu s nařízením (EU) č. 1093/2010, nařízením (EU) č. 1094/2010 nebo nařízením (EU) č. 1095/2010.

2. Příslušné orgány poskytnou evropským orgánům dohledu veškeré informace nezbytné k tomu, aby tyto orgány mohly plnit své povinnosti podle této směrnice a podle nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 nebo nařízení (EU) č. 1095/2010.

▼B

Článek 38

Komise poskytne pomoc potřebnou pro usnadnění koordinace, včetně výměny informací mezi finančními zpravodajskými jednotkami v rámci Společenství.

ODDÍL 4

Sankce

Článek 39

1. Členské státy zajistí, aby fyzické a právnické osoby, na něž se vztahuje tato směrnice, byly postižitelné za

porušení vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice. Sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.

2. Aniz je dotčeno právo členských států ukládat trestní sankce, zajistí členské státy v souladu se svým vnitrostátním právem, aby vůči úvěrovým a finančním institucím mohla být v případě porušení vnitrostátních předpisů, přijatých na základě této směrnice, přijata vhodná správní opatření nebo jim v takovém případě mohly být uloženy správní sankce. Členské státy zajistí, aby tato opatření nebo sankce byly účinné, přiměřené a odrazující.

3. Členské státy zajistí, aby právnické osoby byly postižitelné alespoň za protiprávní jednání podle odstavce 1, kterých se v jejich prospěch dopustila osoba jednáající samostatně nebo jako člen orgánu této právnické osoby, která má v rámci této právnické osoby vedoucí postavení na základě

a) pravomoci zastupovat tuto právnickou osobu;

b) pravomoci přijímat rozhodnutí jménem této právnické osoby nebo

c) pravomoci vykonávat kontrolu v rámci této právnické osoby.

4. Kromě případů již upravených v odstavci 3 členské státy zajistí, aby právnické osoby byly postižitelné v případech, kdy nedostatečný dohled nebo nedostatečná kontrola ze strany osoby uvedené v odstavci 3 umožnila osobě jí podřízené dopustit se ve prospěch právnické osoby protiprávního jednání podle odstavce 1.

KAPITOLA VI

▼M4

AKTY V PŘENESENÉ PRÁVOMOCI A PROVÁDĚCÍ OPATŘENÍ

▼B

Článek 40

▼M4

1. Za účelem zohlednění technického vývoje při boji proti praní peněz a financování terorismu a upřesnění požadavků stanovených v této směrnici může Komise přijmout tato opatření:

▼B

a) vyjasnění technických aspektů definic v čl. 3 odst. 2 písm. a) a d) a dále v čl. 3 odst. 6, 7, 8, 9 a 10;

b) stanovení technických kritérií pro hodnocení, zda situace představují nízké riziko praní peněz nebo financování terorismu podle čl. 11 odst. 2 a 5;

c) stanovení technických kritérií pro hodnocení, zda situace představují vysoké riziko praní peněz nebo financování terorismu podle článku 13;

d) stanovení technických kritérií pro posouzení otázky, zda je v souladu s čl. 2 odst. 2 odůvodněné neuplatňovat tuto směrnici na některé fyzické nebo právnické osoby, které se zabývají finanční činností příležitostně nebo ve velmi omezené míře.

▼M4

Tato opatření se přijímají prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 41 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 41a a 41b.

▼B

2. V každém případě Komise přijme první prováděcí opatření týkající se odst. 1 písm. b) a d) do 15. června 2006.

3. Komise ►M2 ————— ◀ upraví částky uvedené v čl. 2 odst. 1 bodě 3 písm. e), v čl. 7 písm. b), v čl. 10 odst. 1 a v čl. 11 odst. 5 písm. a) a d), přičemž vezme v úvahu právní předpisy Společenství, hospodářský vývoj a změny mezinárodních norem.

▼M4

Tato opatření se přijímají prostřednictvím aktů v přenesené pravomoci v souladu s čl. 41 odst. 2a, 2b a 2c a za podmínek stanovených v člancích 41a a 41b.

▼B

4. Pokud Komise zjistí, že některá třetí země nespĺňuje podmínky stanovené v čl. 11 odst. 1 nebo 2, čl. 28 odst. 3, 4 nebo 5 nebo v opatřeních přijatých v souladu s odst. 1 písm. b) nebo čl. 16 odst. 1. písm. b), nebo že právní předpisy třetí země nepovolují uplatňování opatření požadovaných podle čl. 31 odst. 1 prvního pododstavce, přijme o tom v souladu s postupem podle čl. 41 odst. 2 rozhodnutí.

Článek 41

1. Komisi je nápomocen Výbor pro předcházení prání peněz a financování terorismu (dále jen „výbor“).

▼M4

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se články 5 a 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 tohoto rozhodnutí, a to za předpokladu, že se opatřeními přijatými uvedeným postupem nemění podstatná ustanovení této směrnice.

▼B

Doba uvedená v čl. 5 odst. 6 rozhodnutí 1999/468/ES je tři měsíce.

▼M4

2a. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v článku 40 je svěřena Komisi na období čtyř let ode dne 4. ledna 2011. Komise vypracuje zprávu o přenesené pravomoci nejpozději šest měsíců před koncem tohoto čtyřletého období. Přenesení pravomoci se

automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud je Evropský parlament nebo Rada nezruší v souladu s článkem 41a.

▼M4

2b. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.

2c. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci se svěřuje Komisi za podmínek stanovených v člancích 41a a 41b.

▼M4 —————

▼M4

Článek 41a

Zrušení přenesení pravomoci

1. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v článku 40 kdykoli zrušit.

2. Orgán, který zahájí vnitřní postup s cílem rozhodnout, zda zrušit přenesení pravomoci, uvědomí v přiměřené lhůtě před přijetím konečného rozhodnutí druhý orgán a Komisi a uvede pravomoc, jejíž přenesení by mohlo být zrušeno.

3. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určených. Rozhodnutí nabývá účinku okamžitě, nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci. Bude zveřejněno v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 41b

Námítky proti aktům v přenesené pravomoci

1. Evropský parlament nebo Rada mohou proti aktu v přenesené pravomoci vyslovit námítky ve lhůtě tři měsíců od oznámení. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o tři měsíce.

2. Pokud Evropský parlament ani Rada ve lhůtě uvedené v odstavci 1 námítky proti aktu v přenesené pravomoci nevysloví, je akt v přenesené pravomoci zveřejněn v Úředním věstníku Evropské unie a vstupuje v platnost dnem v něm stanoveným.

2. Akt v přenesené pravomoci může být zveřejněn v Úředním věstníku Evropské unie a vstoupit v platnost před uplynutím této lhůty, pokud Evropský parlament i Rada sdělí Komisi svůj úmysl námítky nevyslovit.

3. Pokud Evropský parlament nebo Rada vysloví ve lhůtě uvedené v odstavci 1 námítky proti aktu v přenesené pravomoci, tento akt nevstoupí v platnost. Orgán, který vyslovil námítku proti aktu v přenesené pravomoci, ji v souladu s článkem 296 Smlouvy o fungování Evropské unie odůvodní..

▼B

KAPITOLA VII

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 42

Do 15. prosince 2009 a alespoň každé tři roky poté vypracuje Komise zprávu o provádění této směrnice a předloží ji Evropskému parlamentu a Radě. Do první zprávy Komise zahrne zvláštní přezkum zacházení s advokáty a jinými samostatně výdělečně činnými právníky.

Článek 43

Do 15. prosince 2010 Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o procentuálních prazích v čl. 3 odst. 6, přičemž zejména zohlední možné výhody a následky snížení procentuálních hodnot uvedených v čl. 3 odst. 6 písm. a) podbodě i), a v čl. 3 odst. 6 písm. b) podbodech i) a iii) z 25 % na 20 %. Na základě této zprávy může Komise předložit návrh na změnu této směrnice.

Článek 44

Směrnice 91/308/EHS se zrušuje.

Odkazy na zrušenou směrnici se považují za odkazy na tuto směrnici v souladu se srovnávací tabulkou uvedenou v příloze.

Článek 45

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 15. prosince 2007. Neprodleně sdělí Komisi znění těchto předpisů a srovnávací tabulku mezi ustanoveními této směrnice a přijatými vnitrostátními předpisy.

Tato opatření přijatá členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 46

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské Unie.

Článek 47

Tato směrnice je určena členskými státním.

PŘÍLOHA

Poznámka autorů sborníku: Příloha z kapacitních důvodů vynechána.

8. Investiční služby online v Evropské unii a jejich harmonizace

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů, o změně směrnice Rady 85/611/EHS a 93/6/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES a o zrušení směrnice Rady 93/22/EHS

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 47 odst. 2 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise (1),

s ohledem na stanovisko Hospodářského a sociálního výboru (2),

s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky (3),

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy (4),
vzhledem k těmto důvodům:

(1) Účelem směrnice Rady 93/22/EHS ze dne 10. května 1993 o investičních službách v oblasti cenných papírů (5) bylo stanovit podmínky, za kterých by povolené investiční podniky a banky mohly poskytovat zvláštní služby nebo zřizovat pobočky v jiných členských státech na základě povolení a pod dohledem domovské země.

Proto směrnice usilovala o harmonizaci požadavků na investiční podniky, pokud jde o počáteční povolení a provoz, včetně pravidel chování. Rovněž stanovila harmonizaci některých podmínek pro fungování regulovaných trhů.

(2) V posledních letech začalo na finančních trzích aktivně působit více investorů, kterým se nabízí ještě komplexnější a širší soubor služeb a nástrojů. Vzhledem k tomuto vývoji by měl být právní rámec Společenství rozšířen na všechny činnosti zaměřené na investory. Proto je nutné stanovit stupeň harmonizace nezbytný k tomu, aby byla investorům nabízena vysoká úroveň ochrany a aby investiční podniky mohly poskytovat služby v celém Společenství, které je jednotným trhem, na základě dohledu domovské země. Směrnice 93/22/EHS by proto měla být nahrazena směrnicí novou.

(3) V důsledku rostoucí závislosti investorů na individuálních doporučeních je vhodné zařadit poskytování investičního poradenství mezi investiční služby vyžadující povolení.

(4) Je vhodné do seznamu finančních nástrojů zařadit určité komoditní deriváty a jiné nástroje, které jsou vytvořeny a se kterými se obchoduje způsobem, jenž vyžaduje podobný typ regulace jako tradiční finanční nástroje.

(5) Je nutné vytvořit komplexní regulativní rámec upravující provádění transakcí s finančními nástroji bez ohledu na metody obchodování používané k uzavírání těchto transakcí, aby byla při provádění transakcí investory zajištěna vysoká kvalita a integrita i celková efektivita finančního systému. Měl by být stanoven soudržný a s ohledem na rizika citlivý rámec pro regulaci hlavních mechanismů provádění příkazů, které jsou v současné době zastoupeny na evropském finančním trhu. Je proto nutné vedle regulovaných trhů uznat i novou generaci organizovaných systémů obchodování, které by měly podléhat povinnostem zaměřeným na zachování efektivního a řádného fungování finančních trhů. K vytvoření přiměřeného regulativního rámce by měla být do tohoto rámce zařazena i nová investiční služba, která se týká provozování mnohostranných systémů obchodování (dále jen „MTF“).

(6) Měly by být vytvořeny a vzájemně úzce sladěny definice regulovaného trhu a MTF tak, aby bylo zřejmé, že plní stejnou funkci organizovaného obchodování. Definice by měly vyloučit dvoustranné systémy, ve kterých investiční podnik vstupuje do každého obchodu na vlastní účet, a nikoli jako protistrana, která nenese riziko a vstupuje mezi kupujícího a prodávajícího. Pojem „systém“ zahrnuje jak veškeré trhy, které jsou tvořeny souborem pravidel a platformou pro obchodování, tak trhy, které fungují pouze na základě souboru pravidel. Regulované trhy a MTF nemusí být provozovateli „technického“ systému pro párování příkazů. Trh, který je tvořen pouze souborem pravidel, jenž upravuje aspekty týkající se členství, přijímání nástrojů k obchodování, obchodování mezi členy, zpravodajské povinnosti a případně transparentnosti, je regulovaným trhem nebo MTF ve smyslu této směrnice a transakce uzavřené podle těchto pravidel se považují za uzavřené v systémech regulovaného trhu nebo MTF. Pojem „nákupní a prodejní zájmy“ je třeba chápat v širším smyslu, tedy tak, že zahrnuje příkazy, kotace a projevy zájmu. Požadavek na to, aby byly tyto zájmy sdružovány v systému prostřednictvím pevných pravidel stanovených organizátorem systému znamená, že budou sdružovány podle pravidel systému nebo pomocí protokolů či vnitřních operačních postupů systému (včetně postupů obsažených v programovém vybavení počítačů). Pojem „pevně stanovená pravidla“ znamená, že tato pravidla neponechávají investičnímu podniku provozujícímu MTF žádnou volnost v rozhodování o tom, jak se mohou zájmy vzájemně ovlivňovat. Uvedené definice vyžadují, aby se zájmy sdružovaly způsobem vedoucím k uzavření smlouvy, tedy aby realizace probíhala podle pravidel systému nebo pomocí protokolů nebo vnitřních operačních postupů systému.

(7) Účelem této směrnice je zahrnout podniky, jejichž obvyklým předmětem podnikání nebo činnosti je poskytovat investiční služby nebo vykonávat investiční činnost na profesionálním základě. Z oblasti působnosti této směrnice by proto měly být vyloučeny všechny osoby, které vykonávají jinou profesionální činnost.

(8) Oblast působnosti této směrnice by neměla zahrnovat osoby, které spravují vlastní majetek, a podniky, pokud neposkytují investiční služby ani nevykonávají investiční činnost kromě obchodování na vlastní účet, pokud nejsou tvůrci trhu nebo organizované, často a systematicky neobchodují na vlastní účet mimo regulovaný trh nebo MTF formou poskytování systému přístupného třetím osobám za účelem obchodování s nimi.

(9) Pokud tato směrnice odkazuje na osoby, měly by se tím rozumět osoby fyzické i právnické.

(10) Z oblasti působnosti této směrnice by měly být vyloučeny pojišťovny, které podléhají náležitému doзору vykonávanému příslušnými orgány obezřetnostního dohledu a které spadají do oblasti působnosti směrnice Rady 64/225/EHS ze dne 25. února 1964 o odstranění omezení svobody usazování a volného pohybu služeb v oblasti zajištění a retrocese (6), první směrnice Rady 73/239/EHS ze dne 24. července 1973 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přístupu k činnosti v přímém pojištění jiném než životním a jejího výkonu (7) a směrnice Rady 2002/83/ES ze dne 5. listopadu 2002 o životním pojištění (8).

(11) Tato směrnice by se také neměla vztahovat na osoby, jež neposkytují investiční služby třetím osobám, ale jejichž činnost spočívá výhradně v poskytování investičních služeb vlastním mateřskému podniku, dceřinému podniku nebo jinému dceřinému podniku vlastního mateřského podniku.

(12) Z oblasti působnosti této směrnice by dále měly být vyloučeny osoby, které poskytují v rámci profesionální činnosti investiční služby pouze příležitostně, pokud je tato činnost upravena předpisy a dotčené předpisy příležitostně poskytování investičních služeb nevylučují.

(13) Tato směrnice by se neměla vztahovat na osoby poskytující investiční služby, jež spočívají výhradně ve správě systému zaměstnanecké spoluúčasti, a které tudíž neposkytují investiční služby třetím osobám.

(14) Z oblasti působnosti této směrnice je nutné vyloučit centrální banky a další subjekty vykonávající podobné funkce, jakož i veřejné orgány pověřené řízením státního dluhu nebo do této oblasti zasahující, přičemž tento pojem zahrnuje i investice v této oblasti, s výjimkou subjektů, jež jsou částečně nebo zcela ve vlastnictví státu a jejichž úloha je obchodní nebo spojená s nabýváním majetkových účastí.

(15) Z oblasti působnosti této směrnice je rovněž nutné vyloučit subjekty kolektivního investování a penzijní fondy, bez ohledu na to, zda jsou koordinovány na úrovni Společenství, a deponitáře či správce těchto subjektů, protože jejich činnost podléhá zvláštním předpisům přímo této činnosti přízpusobným.

(16) Aby mohly využít vlnění z oblasti působnosti této směrnice, měly by dotčené osoby trvale splňovat podmínky takových vlnění. Zejména pokud osoba poskytuje investiční služby nebo vykonává investiční činnost a je vyňata z oblasti působnosti této směrnice, protože tyto služby nebo činnosti jsou ve vztahu k její hlavní činnosti při posuzování v rámci skupiny doplňkové, nemělo by se vlnění na tuto osobu vztahovat,

jestliže poskytování těchto doplňkových služeb nebo činnosti přestane být doplňkové ve vztahu k hlavní činnosti.

(17) Pro zajištění ochrany investorů a stability finančního systému by měly osoby, které poskytují investiční služby nebo vykonávají investiční činnost spadající do oblasti působnosti této směrnice, podléhat povolení vydanému domovským členským státem.

(18) Úvěrové instituce povolené podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/12/ES ze dne 20. března 2000 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu (9) by k poskytování investičních služeb nebo výkonu investiční činnosti neměly potřebovat další povolení podle této směrnice. Pokud se úvěrová instituce rozhodne poskytovat investiční služby nebo vykonávat investiční činnost, měly by příslušné orgány před vydáním povolení ověřit, zda instituce splňuje odpovídající ustanovení této směrnice.

(19) Pokud investiční podnik poskytuje nepravdělně jednu nebo více investičních služeb, na které se nevztahuje jeho povolení, nebo vykonává jednu nebo více investičních činností, na které se nevztahuje jeho povolení, neměl by potřebovat další povolení podle této směrnice.

(20) Pro účely této směrnice by přijímání a předávání příkazů mělo zahrnovat také spojení dvou či více investorů i provádění transakcí mezi těmito investory.

(21) V souvislosti s nadcházející revizí rámce kapitálové příměrenosti podle nové basilejské kapitálové dohody (Basilej II) členské státy uznávají potřebu znovu přezkoumat, zda investiční podniky, které provádějí příkazy klientů na principu párování příkazů, mají být považovány za podniky jednající na vlastní účet, a tedy podléhat dodatečným regulativním kapitálovým požadavkům.

(22) Zásady vzájemného uznávání a dohledu domovského členského státu vyžadují, aby příslušné orgány členských států nevydaly nebo odebraly povolení, pokud okolnosti, jako je obsah programu činnosti, zeměpisná lokalizace nebo činnost skutečně vykonávaná, jasně naznačují, že se investiční podnik rozhodl pro právní systém určitého členského státu jen proto, aby se vyhnul přísnějším normám platným v jiném členském státě, na jehož území hodlá vykonávat nebo kde vykonává větší část své činnosti. Investiční podnik, který je právnickou osobou, by měl mít povolení vydané v členském státě, v němž má sídlo. Investiční podnik, který není právnickou osobou, by měl mít povolení vydané v členském státě, v němž se nachází jeho ústředí. Kromě toho by členské státy měly vyžadovat, aby se ústředí investičního podniku vždy nacházelo v jeho domovském členském státě a aby tam také skutečně vykonávalo činnost.

(23) Investiční podnik, který je držitelem povolení vydaného v jeho domovském členském státě, by měl být oprávněn poskytovat investiční služby nebo vykonávat investiční činnost v celém Společenství, aniž by musel žádat o zvláštní povolení u příslušného orgánu členského státu, ve kterém hodlá služby poskytovat nebo činnost vykonávat.

(24) Některé investiční podniky jsou od určitých povinností uložených směrnicí Rady 93/6/EHS ze dne 15. března 1993 o kapitálové příměrenosti investičních podniků a úvěrových institucí (10) osvobozeny, a proto by měly mít povinnost udržovat určitou minimální výši kapitálu nebo pojištění odpovědnosti za škody při výkonu povolení nebo kombinaci obojího. Při úpravách výše tohoto pojištění by měly být zohledněny úpravy provedené v rámci směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/92/ES ze dne 9. prosince 2002 o zprostředkování pojištění (11). Tímto zvláštním zacházením pro účely kapitálové příměrenosti by neměla být dotčena jakákoli rozhodnutí týkající se vhodného zacházení s těmito podniky v rámci budoucích změn právních předpisů Společenství o kapitálové příměrenosti.

(25) Oblast působnosti obezřetnostní právní úpravy by se měla omezit pouze na subjekty, které z důvodu řízení obchodního portfolia na profesionálním základě předstávají pro ostatní účastníky trhu zdroj rizika protistrany, a proto by subjekty, které s finančními nástroji, včetně komoditních derivátů spadajících do této směrnice, obchodují na vlastní účet, i subjekty, které při posuzování v rámci skupiny poskytují v oblasti komoditních derivátů klientům své hlavní činnosti investiční služby jako služby doplňkové, pokud hlavní činností není poskytování investičních služeb ve smyslu této směrnice, měly být z oblasti působnosti této směrnice vyloučeny.

(26) Na ochranu vlastnictví investora i jiných obdobných práv investora týkajících se cenných papírů, jakož i jeho práv týkajících se peněžních prostředků svěřených podniku by se tato práva měla držet odděleně od prostředků podniku. Tato zásada by však podniku neměla bránit v tom, aby vykonával činnost vlastním jménem, ale na účet investora, pokud to povaha transakce vyžaduje a pokud s tím investor souhlasí, například v případě půjčování cenných papírů.

(27) Pokud klient v souladu s právními předpisy Společenství, a zejména směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/47/ES ze dne 6. června 2002 o dohodách o finančním zajištění (12), převede plně vlastnické právo k finančním nástrojům nebo peněžním prostředkům na investiční podnik za účelem zajištění nebo jiného krytí současných nebo budoucích, skutečných, podmíněných či potenciálních závazků, neměly by být takové finanční nástroje nebo prostředky dále považovány za nástroje nebo prostředky náležející klientovi.

(28) Postupy povolování poboček investičních podniků v rámci Společenství, které jsou oprávněny působit ve třetích zemích, by měly pro tyto podniky zůstat i nadále v platnosti. Tyto pobočky by ale neměly požívat volného pohybu služeb podle čl. 49 druhého pododstavce Smlouvy nebo práva usazování v jiných členských státech než v těch, ve kterých jsou usazeny. Pro případy, kdy Společenství není vázáno žádnými dvoustrannými nebo mnohostrannými závazky, je vhodné stanovit postup, jenž by zajistil, aby se v dotyčných třetích zemích zacházelo s investičními podniky Společenství na základě vzájemnosti.

(29) Rozšiřující se spektrum činností, které mnohé investiční podniky vykonávají současně, zvyšuje

potenciál vzniku střetu zájmů mezi různými činnostmi a zájmy klientů. Je proto nutné stanovit pravidla k zajištění toho, že takové střety nepříznivě neovlivní zájmy klientů.

(30) Služba by se měla považovat za poskytovanou z podnětu klienta, pokud ji klient nepožaduje v reakci na sdělení, které je na něj osobně zaměřeno podnikem nebo na účet podniku a které obsahuje výzvu nebo se jej snaží ovlivnit v souvislosti s určitým finančním nástrojem nebo určitou transakcí. Službu lze považovat za poskytovanou z podnětu klienta bez ohledu na to, zda ji klient požaduje na základě jakéhokoli sdělení propagujícího nebo nabízejícího finanční nástroje jakýmkoli způsobem, který je svou povahou obecný a určený veřejnosti či širší skupině nebo kategorií klientů nebo potenciálních klientů.

(31) Jedním z cílů této směrnice je ochrana investorů. Opatření na ochranu investorů by měla být přizpůsobena specifickým rysům každé kategorie investorů (neprofesionální, profesionální a protistrany).

(32) Odchylně od zásady povolování, dohledu a vymáhání povinností domovským členským státem u provozování poboček je vhodné, aby za vymáhání určitých povinností uvedených v této směrnici v souvislosti s činnostmi prováděnými pobočkou na území, kde je umístěna, převzal odpovědnost příslušný orgán hostitelského členského státu, protože tento orgán je pobočce nejbližší a má lepší možnost odhalit případné porušení pravidel upravujících provoz pobočky a zasáhnout proti němu.

(33) K zajištění toho, že investiční podniky budou provádět příkazy klientů za podmínek nejpríznivějších pro klienta, je nutné investičním podnikům uložit účinnou povinnost „nejlepšího způsobu provedení“. Tato povinnost by měla platit pro podniky, které mají vůči klientovi smluvní nebo zprostředkovatelské závazky.

(34) Korektní hospodářská soutěž vyžaduje, aby účastníci trhu a investoři mohli porovnávat ceny, které musí jednotlivé systémy obchodování (tj. regulované trhy, MTF a zprostředkovatelé) zveřejňovat. Proto se doporučuje, aby členské státy odstranily veškeré překážky, které by mohly bránit konsolidaci důležitých informací na evropské úrovni a jejich zveřejňování.

(35) Při navazování obchodního vztahu s klientem by měl investiční podnik moci klienta nebo potenciálního klienta žádat, aby současně vydal souhlas se způsobem provádění příkazů i s tím, že jeho příkazy mohou být provedeny mimo regulovaný trh nebo MTF.

(36) Osoby, které poskytují investiční služby na účet více než jednoho investičního podniku, by neměly být považovány za smluvní zástupce, ale za investiční podniky, pokud spadají do definice stanovené v této směrnici, s výjimkou určitých osob, které mohou být vylučeny.

(37) Touto směrnicí by neměla být dotčena práva smluvních zástupců vykonávat činnosti spadající do oblasti působnosti jiných směrnic a související činnosti týkající se finančních služeb či produktů nespadajících do oblasti působnosti této směrnice, včetně činností vykonávaných na účet částí stejné finanční skupiny.

(38) Tato směrnice by se neměla vztahovat na podmínky výkonu činnosti mimo prostory investičního podniku (přímý prodej).

(39) Příslušné orgány členských států by neměly vydat nebo by měly odebrat registraci, pokud skutečně vykonávané činnosti jasně naznačují, že se smluvní zástupce rozhodl pro právní systém určitého členského státu jen proto, aby se vyhnul přísnějším normám platným v jiném členském státě, na jehož území hodlá vykonávat nebo kde vykonává větší část své činnosti.

(40) Pro účely této směrnice by se způsobilé protistrany měly považovat za klienty.

(41) K zajištění toho, aby byla pravidla chování (včetně pravidel pro nejlepší způsob provedení a zpracování příkazů klientů) vymáhána ve vztahu k investorům, kteří tuto ochranu potřebují nejvíce, a s ohledem na zavedené tržní zvyklosti v celém Společenství je vhodné ujasnit, že v případě transakcí uzavřených nebo uskutečněných mezi způsobilými protistranami je možné se od pravidel chování odchýlit.

(42) U transakcí prováděných mezi způsobilými protistranami by povinnost sdělovat limitní příkazy klientů měla platit pouze v případě, že protistrana investičnímu podniku výslovně zaslala limitní příkaz k provedení transakce.

(43) Členské státy chrání právo na soukromí fyzických osob při zpracování osobních údajů v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů. (13)

(44) Vzhledem k dvojmu cíli ochrany investorů a zajištění řádného fungování trhu cenných papírů je nezbytné zajistit, aby transakce byly plně transparentní a aby pravidla pro regulované trhy stanovená za tímto účelem platila pro investiční podniky, pokud jsou činné na trhu. Aby mohli investoři nebo účastníci trhu kdykoli vyhodnotit podmínky transakce s akciemi, kterou uzavřou, a následně ověřit podmínky, ze kterých byla provedena, měla by být stanovena společná pravidla pro zveřejňování ukončených transakcí s akciemi a údajů o aktuálních příležitostech obchodu s akciemi. Tato pravidla jsou nutná k zajištění účinné integrace akciových trhů členských států, k posílení efektivnosti celkového procesu tvorby cen akciových nástrojů a k podpoře účinného fungování povinnosti „nejlepšího způsobu provedení“. Dosažení těchto cílů vyžaduje komplexní transparentní režim platný pro všechny transakce s akciemi bez ohledu na to, zda je investiční podnik provádí na dvoustranném základě, nebo prostřednictvím regulovaných trhů nebo MTF. Povinnosti investičních podniků z této směrnice kotovat nákupní a prodejní cenu a provést příkaz za kotovanou cenu nezabývají investiční podniky povinnosti přeměňovat příkaz do jiného místa provedení, pokud by taková internalizace mohla podniku bránit v plnění povinností „nejlepšího způsobu provedení“.

(45) Členské státy by měly být schopny uplatňovat informační povinnost podle této směrnice u transakcí s

finančními nástroji, které nejsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu.

(46) Členský stát se může rozhodnout uplatňovat požadavky na transparentnost před uskutečněním obchodu i po uskutečnění obchodu, jak je stanoví tato směrnice, na finanční nástroje jiné než akcie. V tom případě by se tyto požadavky měly uplatňovat na všechny investiční podniky, jejichž je tento členský stát domovským členským státem, pro jejich činnost na území tohoto členského státu a pro činnosti přeshraniční v rámci volného pohybu služeb. Tyto požadavky by se měly vztahovat i na činnosti prováděné v rámci území tohoto členského státu pobočkami zřízenými na jeho území investičních podniků povolených v jiném členském státě.

(47) Všechny investiční podniky by měly mít stejnou příležitost vstoupit nebo mít přístup na regulované trhy v celém Společenství. Bez ohledu na způsob, jakým jsou transakce v současné době v členských státech organizovány, je důležité zrušit technická a právní omezení přístupu na regulované trhy.

(48) Aby bylo usnadněno dokončování přeshraničních transakcí, je vhodné stanovit, že investiční podniky mají přístup k systémům účtování a vypořádání v celém Společenství bez ohledu na to, zda byly transakce uzavřeny prostřednictvím regulovaných trhů v dotčeném členském státě. Investiční podniky, které se chtějí přímo zapojit do systémů vypořádání v jiných členských státech, by měly splňovat provozy a obchodní požadavky členství a omezovací opatření na podporu hladkého a řádného fungování finančních trhů.

(49) Povolení k provozování regulovaného trhu by mělo zahrnovat veškeré činnosti, které jsou přímo spojeny s oznámením, zpracováním, provedením, potvrzením a vykázáním příkazů od okamžiku přijetí těchto příkazů regulovaným trhem do okamžiku jejich předání k následnému dokončení, a dále činnosti spojené s přijetím finančních nástrojů k obchodování. Povolení by mělo zahrnovat i transakce uzavřené prostřednictvím určených tvůrců trhu jmenovaných regulovaným trhem, pokud se tyto transakce provádějí v rámci systémů regulovaného trhu a v souladu s pravidly, která tyto systémy upravují. Ne všechny transakce uzavřené členy nebo účastníky regulovaného trhu či MTF musí být považovány za uzavřené v systémech regulovaného trhu nebo MTF. Transakce, které členové nebo účastníci uzavírají dvoustranně a které nesplňují všechny požadavky stanovené pro regulovaný trh nebo MTF touto směrnicí, by měly být pro účely definice systematického internalizátora považovány za transakce uzavřené mimo regulovaný trh nebo MTF. V tom případě by povinnost investičních podniků zveřejňovat pevné kotace měla platit, pokud jsou splněny podmínky stanovené touto směrnicí.

(50) Systematictí internalizátoři by se mohli rozhodnout zpřístupnit své kotace pouze neprofesionálním klientům, pouze profesionálním klientům nebo oběma skupinám. Neměli by však mít možnost rozlišovat uvnitř těchto kategorií klientů.

(51) Článek 27 nestanoví systematickým internalizátorům povinnost zveřejňovat pevné kotace pro transakce přesahující standardní tržní objem.

(52) Pokud je investiční podnik systematickým internalizátorem jak pro akcie, tak pro jiné finanční nástroje, měly by se povinnost kotovat ceny vztahovat pouze na akcie, aniž je dotčen čtyřicátý šestý bod odůvodnění.

(53) Není účelem této směrnice požadovat uplatňování pravidel transparentnosti před uskutečněním obchodu na transakce prováděné na mimoburzovních trzích (OTC), k jejichž znakům patří to, že jsou účelové a nepravidelné, provádějí je profesionální protistrany a jsou součástí obchodního vztahu, který se sám vyznačuje obchody přesahujícími standardní tržní objemy, a že se obchody uskutečňují mimo systémy obvykle užívané dotčeným podnikem pro jeho činnost systematického internalizátora.

(54) Standardní tržní objem kterékoli třídy akcií by neměl být výrazně neúměrný kterékoli akcií zařazené do dané třídy.

(55) Revize směrnice 93/6/EHS by měla stanovit minimální kapitálové požadavky, které by měly regulované trhy plnit, aby získaly povolení, a přitom by se měla zohlednit specifická povaha rizik spojených s takovými trhy.

(56) Organizátoři regulovaného trhu by měli rovněž být schopni v souladu s odpovídajícími ustanoveními této směrnice provozovat MTF.

(57) Ustanoveními této směrnice o přijímání nástrojů k obchodování podle pravidel vymáhaných regulovaným trhem by nemělo být dotčeno použití směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/34/ES ze dne 28. května 2001 o přijetí cených papírů ke kotování na burze cených papírů a o informacích, které k nim mají být zveřejněny (14). Regulovanému trhu by se nemělo bránit v uplatňování přísnějších požadavků na emitenty cených papírů nebo nástrojů, které zvažuje přijmout k obchodování, než jsou požadavky podle této směrnice.

(58) Členské státy by měly být schopny pověřit různé příslušné orgány tím, aby tyto orgány vymáhaly plnění rozsáhlé šíře povinností stanovených touto směrnicí. Tyto orgány by měly mít veřejnoprávní povahu zaručující jejich nezávislost na hospodářských subjektech a předcházející střetu zájmů. V souladu s vnitrostátními právními předpisy by členské státy měly zajistit náležitě financování příslušného orgánu. Určení příslušných orgánů by nemělo vylučovat možnost přenesení úkolů na odpovědnost příslušného orgánu.

(59) Důvěrné informace získané kontaktním místem jednoho členského státu prostřednictvím kontaktního místa jiného členského státu by neměly být považovány za čistě vnitrostátní.

(60) Je nutné posílit sblížení pravomocí příslušných orgánů tak, aby byly vytvořeny předpoklady k dosažení stejné úrovně při vymáhání dodržování povinností po celém integrovaném finančním trhu. Účinnost dohledu by měl zaručit společný minimální soubor pravomocí spolu s přiměřeným objemem prostředků.

(61) Na ochranu klientů, aniž je tím ovšem dotčeno jejich právo podávat žaloby k soudům, je vhodné, aby členské státy podporovaly veřejnoprávní či soukromoprávní subjekty zřízené za účelem mimosoudního urovnávání sporů a spolupracovaly při urovnávání přeshranických sporů, s ohledem na doporučení Komise 98/257/ES ze dne 30. května 1998 o zásadách pro orgány příslušné pro mimosoudní urovnávání spotřebitelských sporů (15). Při uplatňování ustanovení o postupech pro vyřizování stížností a zjednávání nápravy v rámci mimosoudního urovnávání sporů by členské státy měly být podporovány při využívání existujících mechanismů přeshraniční spolupráce, zejména sítě reklamací finančních služeb (FIN-Net).

(62) Každá výměna a každé předání údajů mezi příslušnými orgány, jinými orgány, subjekty nebo osobami by měly být v souladu s pravidly předávání osobních údajů stanovenými ve směrnici 95/46/ES.

(63) Je nezbytné posílit ustanovení o výměně informací mezi příslušnými orgány členských států a posílit vzájemnou povinnost pomoci a spolupráce mezi těmito orgány. V souvislosti s narůstající přeshraniční činností by si příslušné orgány měly vzájemně poskytovat příslušné informace k výkonu svých funkcí, aby zajistily účinné uplatňování této směrnice, včetně situací, kdy se její skutečné nebo domnělé porušení může týkat orgánů dvou či více členských států. Pro zajištění hladkého přenosu takových informací a ochrany individuálních práv je nezbytné při výměně informací přísně dohrázovat služební tajemství.

(64) Rada na zasedání dne 17. července 2000 zřídila Výbor moudrých pro regulaci evropských trhů s cennými papíry. Ve své závěrečné zprávě tento výbor navrhl zavedení nových legislativních technik vycházejících z čtyřúrovňového přístupu, jmenovitě z rámcových zásad, prováděcích opatření, spolupráce a vymáhání. Úroveň 1, směrnice, by se měla omezit na stanovení obecných „rámcových“ zásad, zatímco úroveň 2 by měla obsahovat technická prováděcí opatření přijímaná Komisí za pomoci výboru.

(65) Usnesení přijaté Evropskou radou na zasedání ve Stockholmu dne 23. března 2001 schválilo závěrečnou zprávu Výboru moudrých a navržený čtyřúrovňový přístup, aby učinilo postup při vypracovávání právních předpisů Společenství v oblasti cenných papírů účinnějším a transparentnějším.

(66) Podle stockholmského zasedání Evropské rady by se prováděcí opatření úrovně 2 měla používat častěji, aby se zajistilo udržení technických ustanovení v aktuálním stavu odpovídajícím vývoji trhu a dohledu, a měly by se stanovit lhůty pro všechny etapy prací patřících do úrovně 2.

(67) Usnesení Evropského parlamentu ze dne 5. února 2002 o provádění právních předpisů týkajících se finančních služeb rovněž schválilo zprávu Výboru moudrých na základě slavnostního prohlášení, které téhož dne před Parlamentem učinila Komise, a dopisu ze dne 2. října 2001 zasláního komisařem pro vnitřní trh předsedovi parlamentního výboru pro hospodářské a

měnové záležitosti o zárukách pro úlohu Evropského parlamentu v tomto procesu.

(68) Opatření nezbytná k provedení této směrnice by měla být přijata v souladu s rozhodnutím Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi (16).

▼M1

(69) Evropský parlament by měl mít tříměsíční lhůtu od prvního předložení navržených pozměňovacích návrhů a prováděcích opatření, aby je mohl přezkoumat a zaujmout k nim stanovisko. V naléhavých a řádně odůvodněných případech by však mělo být možné tuto lhůtu zkrátit. Přijme-li Evropský parlament v této lhůtě usnesení, měla by Komise návrhy pozměňovacích návrhů nebo opatření znovu přezkoumat.

▼B

(70) Ke zohlednění dalšího vývoje na finančních trzích by Komise měla Evropskému parlamentu a Radě předkládat zprávy o uplatňování ustanovení týkajících se pojištění odpovědnosti za škody při výkonu povolání, působnosti pravidel transparentnosti a případného povolování specializovaných obchodníků s komoditními deriváty jako investičních podniků.

(71) Cíl spočívající ve vytvoření integrovaného finančního trhu, na kterém jsou investoři účinně chráněni a efektivita a integrita celkového trhu je zaručena, vyžaduje stanovení společných regulativních požadavků týkajících se investičních podniků bez ohledu na to, kde jsou ve Společenství povoleny, a upravujících fungování regulovaných trhů a jiných obchodních systémů tak, aby netransparentnost nebo narušení jednoho trhu nemohly podkopat účinné fungování evropského finančního systému jako celku. Jelikož tohoto cíle může být lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

HLAVA I

DEFINICE A OBLAST PŮSOBNOSTI

Článek 1

Oblast působnosti

1. Tato směrnice se vztahuje na investiční podniky a regulované thý.
2. Následující ustanovení se použijí rovněž na úvěrové instituce povolené podle směrnice 2000/12/ES při poskytování jedné nebo více investičních služeb nebo provádění investiční činnosti:

— čl. 2 odst. 2, články 11, 13 a 14,

— kapitola II hlavy II s výjimkou čl. 23 odst. 2 druhého pododstavce,

— kapitola III hlavy II s výjimkou čl. 31 odst. 2 až čl. 31 odst. 4 a čl. 32 odst. 2 až čl. 32 odst. 6, čl. 32 odst. 8 a čl. 32 odst. 9,

— články 48 až 53, 57, 61 a 62 a

— čl. 71 odst. 1.

Článek 2

Výjimky

1. Tato směrnice se nevztahuje na

a) pojišťovny vymezené v článku 1 směrnice 73/239/EHS nebo v článku 1 směrnice 2002/83/ES nebo podniky činné v oblasti zajištění a retrocese uvedené ve směrnici 64/225/EHS;

b) osoby, které poskytují investiční služby výhradně pro vlastní mateřský podnik, své dceřiné podniky nebo jiné dceřiné podniky vlastního mateřského podniku;

c) osoby poskytující investiční služby, pokud tuto činnost nevykonávají příležitostně v rámci určité profesionální činnosti a tato činnost se řídí právními nebo správními předpisy nebo etickým kodexem pro dotčený obor činnosti, které poskytování těchto služeb nevyklučují;

d) osoby, které neposkytují žádné investiční služby ani nevykonávají žádné činnosti kromě obchodování na vlastní účet, pokud nejsou tvůrci trhu nebo organizované, často a systematicky neobchodují na vlastní účet mimo regulovaný trh nebo MTF formou poskytování systému přístupného třetím osobám za účelem obchodování s nimi;

e) osoby, jejichž investiční služby spočívají výhradně ve správě systémů zaměstnanecké spoluúčasti;

f) osoby, které poskytují investiční služby, jež spočívají jak ve správě systémů zaměstnanecké spoluúčasti, tak v poskytování investičních služeb výhradně pro vlastní mateřský podnik, své dceřiné podniky nebo jiné dceřiné podniky vlastního mateřského podniku;

g) členy Evropského systému centrálních bank a další vnitrostátní subjekty plnící podobné funkce a další veřejné subjekty pověřené správou veřejného dluhu nebo do správy veřejného dluhu zasahující;

h) subjekty kolektivního investování a penzijní fondy, bez ohledu na to, zda jsou koordinovány na úrovni Společenství, a depozitáře a správce těchto subjektů;

i) osoby, které na vlastní účet obchodují s finančními nástroji nebo poskytují investiční služby v oblasti komoditních derivátů nebo derivátových nástrojů uvedených v bodě 10 oddílu C přílohy I klientům své hlavní činnosti, pokud se při posuzování v rámci skupiny jedná vzhledem k hlavní činnosti o činnost doplňkovou a pokud hlavní činností není poskytování investičních služeb ve smyslu této směrnice nebo bankovních služeb ve smyslu směrnice 2000/12/ES;

j) osoby, které poskytují investiční poradenství v rámci provádění jiné profesionální činnosti, na niž se nevztahuje tato směrnice, pokud poskytování tohoto poradenství není odměňováno odděleně;

k) osoby, jejichž hlavní činnost spočívá v obchodování na vlastní účet s komoditami nebo komoditními deriváty. Tato výjimka se nevztahuje na případy, kdy jsou osoby obchodující na vlastní účet s komoditami nebo komoditními deriváty součástí skupiny, jejíž hlavní činností je poskytování jiných investičních služeb ve smyslu této směrnice nebo bankovních služeb ve smyslu směrnice 2000/12/ES;

l) podniky, které poskytují investiční služby nebo provádějí investiční činnost spočívající výhradně v obchodování na vlastní účet na finančních termínových nebo opčních trzích nebo trzích jiných derivátů a na peněžních trzích, pokud je výhradním účelem této činnosti zajištění pozice na derivátových trzích, nebo podniky, které obchodují na účet jiných členů těchto trhů či pro ně vytvářejí ceny, jež jsou garantovány členy zúčtovacích systémů těchto trhů, kdy odpovědnost za zajištění plnění smluv uzavřených těmito podniky přebírají členové zúčtovacích systémů těchto trhů;

m) sdružení zřízená dánskými a finskými penzijními fondy výhradně s cílem správy majetku penzijních fondů zapojených do těchto sdružení;

n) „agenti di cambio“, jejichž činnost a funkce se řídí článkem 201 italského zákonného dekreту č. 58 ze dne 24. února 1998.

2. Práva propůjčená touto směrnicí se nevztahují na služby poskytované v postavení protistrany při transakcích, které provádějí veřejné subjekty pověřené správou veřejného dluhu nebo členové Evropského systému centrálních bank v rámci plnění úkolů stanovených ve Smlouvě a ve statutu Evropského systému centrálních bank a Evropské centrální banky nebo plnění rovnocenných funkcí podle vnitrostátních předpisů.

3. Ke zohlednění vývoje na finančních trzích a zajištění jednotného uplatňování této směrnice může Komise ►M3 _____ ◀ ve věci výjimek uvedených v písmenech c), i) a k) vymezit kritéria k určení toho, kdy má být činnost považována na úrovni skupiny za doplňkovou k hlavní činnosti, i určení toho, kdy je činnost prováděna příležitostně. ►M3 Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 64 odst. 2. ◀

Článek 3

Nepovinné výjimky

1. Členské státy se mohou rozhodnout, že tato směrnice nebudou uplatňovat na osoby, pro které jsou domovským členským státem a které

— nesmějí držet peněžní prostředky nebo cenné papíry klientů, a které se proto nemohou vůči svým klientům zadlužit, a

— nesmějí poskytovat žádné investiční služby kromě přijímání a předávání příkazů v souvislosti s převoditelnými cennými papíry a podilovými jednotkami subjektů kolektivního investování a poskytování investičního poradenství ve vztahu k těmto finančním nástrojům a

— smějí při poskytování takových služeb předávat příkazy pouze

—

i) investičním podnikům povoleným v souladu s touto směrnicí;

ii) úvěrovým institucím povoleným v souladu se směrnicí 2000/12/ES;

iii) pobočkám investičních podniků nebo úvěrových institucí, které jsou povoleny ve třetí zemi a které podléhají a vyhovují pravidlům o obezřetnostním dohledu považovaným příslušnými orgány za alespoň tak přísné, jako jsou pravidla stanovená touto směrnicí, směrnicí 2000/12/ES nebo směrnicí 93/6/EHS;

iv) subjektům kolektivního investování, kterým bylo podle právních předpisů členského státu povoleno nabízet podílové jednotky veřejnosti, a správčím těchto podniků;

v) investičním podnikům s fixním kapitálem ve smyslu čl. 15 odst. 4 druhé směrnice Rady 77/91/EHS ze dne 13. prosince 1976 o koordinaci záruk, které jsou vyžadovány v členských státech ve smyslu čl. 58 druhého pododstavce Smlouvy od společnosti pro ochranu zájmů společníků a třetích osob při zakládání akciových společností a při udržování a změnách jejich základního kapitálu, v míře nezbytné k dosažení rovnocennosti jejich opatření (17), jejichž cenné papíry jsou kotovány nebo obchodovány na regulovaném trhu v některém členském státě;

— za podmínky, že činnosti těchto osob jsou upraveny na vnitrostátní úrovni.

2. Osoby vyloučené z oblasti působnosti této směrnice podle odstavce 1 nepoživají volného pohybu služeb nebo výkonu činnosti ani svobody zřizování poboček ve smyslu článků 31 a 32.

Článek 4

Definice

1. Pro účely této směrnice se rozumí:

1) „investičním podnikem“ právnická osoba, jejíž obvyklým předmětem činnosti či podnikání je poskytování jedné nebo více investičních služeb třetí osobě nebo provádění jedné nebo více investičních činností na profesionálním základě;

Do definice investičních podniků mohou členské státy zahrnout i podniky, které nejsou právnickými osobami, pokud

a) jejich právní statut zajišťuje zájmům třetích osob úroveň ochrany, která je rovnocenná ochraně poskytované právnickou osobou, a

b) podléhají obezřetnostnímu dohledu uzpůsobenému jejich právní formě.

Pokud však fyzická osoba poskytuje služby, jejichž součástí je i držení peněžních prostředků nebo převoditelných cenných papírů třetích osob, může být považována pro účely této směrnice za investiční podnik, pouze pokud splňuje, aniž jsou dotčeny ostatní požadavky předepsané touto směrnicí a směrnicí 93/6/EHS, tyto podmínky:

a) vlastnická práva třetích osob k nástrojům a prostředkům jsou chráněna, především pro případ nesolvntnosti podniku nebo jeho vlastníků, konfiskace, vyrovnání nebo jakýchkoli jiných nároků uplatňovaných věřiteli podniku nebo jeho vlastníky,

b) podnik musí podléhat předpisům přijatým za účelem kontroly solventnosti podniku a jeho vlastníků,

c) roční účetní závěrky podniku musí být ověřována jednou nebo více osobami, které jsou k auditu účetnictví zmocněny podle vnitrostátního práva,

d) pokud má podnik pouze jediného vlastníka, musí tento vlastník přijmout opatření na ochranu investorů pro případ, že by podnik ukončil činnost následkem úmrtí vlastníka nebo jeho neschopnosti nebo v jakémkoli podobném případě;

2) „investičními službami a činnostmi“ služby a činnosti, jež jsou uvedeny v oddíle A přílohy I a týkají se kteréhokoliv z nástrojů uvedených v oddíle C přílohy I;

Komise ► M3 ————— ◀ určí

— derivátové nástroje uvedené v bodě 7 oddílu C přílohy I, které mají znaky jiných derivátových finančních nástrojů, mimo jiné s ohledem na to, zda jsou zúčtovávány a vypořádávány prostřednictvím uznávaných zúčtovacích středisek nebo pomocí výzvy k dodatkové úhradě;

— derivátové nástroje uvedené v bodě 10 oddílu C přílohy I, které mají znaky jiných derivátových finančních nástrojů, mimo jiné s ohledem na to, zda jsou obchodovány na regulovaném trhu nebo MTF, zúčtovávány a vypořádávány prostřednictvím uznávaných zúčtovacích středisek nebo pomocí výzvy k dodatkové úhradě;

3) „doplňkovou službou“ kterákoli ze služeb uvedených v oddíle B přílohy I;

4) „investičním poradenstvím“ poskytování osobních doporučení klientovi na jeho žádost či z podnětu investičního podniku ohledně jedné či více transakcí týkajících se finančních nástrojů;

5) „prováděním příkazů na účet klientů“ jednání k uzavření smlouvy o nákupu nebo prodeji jednoho či více finančních nástrojů na účet klientů;

6) „obchodování na vlastní účet“ obchodování za použití vlastního kapitálu podniku, které vede k uzavření transakcí ohledně jednoho nebo více finančních nástrojů;

7) „systematickým internalizátorem“ investiční podnik, který organizované, často a systematicky obchoduje na vlastní účet prováděním příkazů klientů mimo regulovaný trh nebo MTF;

8) „tvůrcem trhu“ osoba, která trvale působí na finančních trzích jako osoba ochotná obchodovat na vlastní účet formou nákupu a prodeje finančních nástrojů za použití vlastního kapitálu a za ceny, které si sama stanoví;

9) „správu portfolia“ správa jednotlivých portfolií, s prostorem pro vlastní uvážení v rámci pověření od klientů, pokud tato portfolia zahrnují jeden nebo více finančních nástrojů;

10) „klientem“ jakákoliv fyzická nebo právnická osoba, které investiční podnik poskytuje investiční nebo doplňkové služby;

11) „profesionálním klientem“ klient, který splňuje kritéria stanovená v příloze II;

12) „neprofesionálním klientem“ klient, který není profesionálním klientem;

13) „organizátorem trhu“ osoba nebo osoby řídící nebo vykonávající činnost regulovaného trhu. Organizátorem trhu může být regulovaný trh sám;

14) „regulovaným trhem“ mnohostranný systém, který provozuje nebo řídí organizátor trhu a který sdružuje nebo umožňuje sdružování početných zájmů třetích osob na nákupu či prodeji finančních nástrojů, uvnitř systému a v souladu s pevně stanovenými pravidly, způsobem, jenž vede k uzavření smlouvy týkající se finančních nástrojů přijatých k obchodování podle jeho pravidel nebo systémů, a který má povolení a funguje pravidelně a v souladu s hlavou III;

15) „mnohostranným systémem obchodování (multilateral trading facility – MTF)“ mnohostranný systém, který provozuje investiční podnik nebo organizátor trhu a který sdružuje početné zájmy třetích osob na nákupu či prodeji finančních nástrojů – uvnitř systému a v souladu s pevně stanovenými pravidly – způsobem, který vede k uzavření smlouvy v souladu s ustanoveními hlavy II;

16) „limitním příkazem“ příkaz k nákupu či prodeji finančního nástroje při stanoveném cenovém omezení nebo výhodnější a ve stanoveném objemu;

17) „finančními nástroji“ nástroje uvedené v oddíle C přílohy I;

18) „převoditelnými cennými papíry“ třídy cenných papírů, které jsou obchodovatelné na kapitálovém trhu (s výjimkou platebních nástrojů), například

a) akcie společností a další cenné papíry rovnocenné akciím společností, osobních společností či jiných subjektů včetně depozitních certifikátů k těmto akciím;

b) dluhopisy a jiné formy dluhových cenných papírů, včetně depozitních certifikátů k těmto cenným papírům;

c) všechny ostatní cenné papíry, se kterými je spojeno právo nabývat nebo prodávat takové převoditelné cenné papíry nebo ze kterých vyplývá právo na vypořádání v penězích, jež se určuje odkazem na převoditelné cenné papíry, měny, úrokové sazby nebo výnosy, komodity či jiné indexy či míry;

19) „nástroji peněžního trhu“ typy nástrojů, s nimiž se obvykle obchoduje na peněžním trhu, například státní pokladniční poukázky, vkladové listy a obchodní cenné papíry, s výjimkou platebních nástrojů;

20) „domovským členským státem“

a) v případě investičních podniků

i) členský stát, kde se nachází ústředí investičního podniku, pokud je investiční podnik fyzickou osobou;

ii) členský stát, v němž má investiční podnik sídlo, pokud je investiční podnik právnickou osobou;

iii) členský stát, kde se nachází ústředí investičního podniku, pokud podle vnitrostátního práva dotyčného státu nemá investiční podnik sídlo;

b) v případě regulovaného trhu členský stát, v němž je regulovaný trh registrován, nebo pokud podle vnitrostátních právních předpisů nemá sídlo, členský stát, kde se nachází ústředí regulovaného trhu;

21) „hostitelským členským státem“ členský stát jiný než domovský členský stát, v němž má investiční podnik pobočku nebo v němž poskytuje služby nebo vykonává činnost, nebo členský stát, v němž regulovaný trh činí vhodná opatření, kterými umožňuje dálkovým členům nebo účastníkům usazeným ve stejném členském státě přístup k obchodování ve svém systému;

22) „příslušným orgánem“ orgán který každý členský stát určí v souladu s článkem 48, pokud tato směrnice nestanoví jinak;

23) „úvěrovými institucemi“ úvěrové instituce ve smyslu směrnice 2000/12/ES;

24) „správcovskou společností SKIPCP“ správcovská společnost vymezená ve směrnici Rady 85/611/EHS ze dne 20. prosince 1985 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se subjektů kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) (18);

25) „smluvním zástupcem“ fyzická nebo právnická osoba, která na plnou a bezpodmínečnou odpovědnost pouze jednoho investičního podniku, na jehož účet jedná, propaguje investice nebo doplňkové služby u klientů nebo potenciálních klientů, přijímá a předává pokyny nebo příkazy klientů v souvislosti s investičními službami nebo finančními nástroji, umísťuje finanční nástroje nebo poskytuje poradenství klientům nebo potenciálním klientům ohledně těchto finančních nástrojů nebo služeb;

26) „pobočkou“ místo výkonu obchodní činnosti jiné než ústředí, které je součástí investičního podniku, nemá právní subjektivitu a poskytuje investiční služby nebo provádí investiční činnosti a které může rovněž provádět doplňkové služby, k nimž dostal investiční podnik povolení; všechna místa výkonu obchodní činnosti zřízená v tomtéž členském státě investičním podnikem s ústředím v jiném členském státě jsou považována za jedinou pobočku;

▼M2

27) „kvalifikovanou účastí“ přímá nebo nepřímá účast v investičním podniku představující nejméně 10 % základního kapitálu podniku nebo hlasovacích práv ve smyslu článků 9 a 10 směrnice 2004/109/ES (19) s ohledem na podmínky týkající se jejich sčítání stanovené v čl. 12 odst. 4 a 5 zmíněné směrnice, nebo umožňující uplatňovat podstatný vliv na řízení investičního podniku, v němž má daná osoba účast;

▼B

28) „mateřským podnikem“ mateřský podnik ve smyslu článků 1 a 2 sedmé směrnice Rady 83/349/EHS ze dne 13. června 1983 o konsolidovaných účetních závěrkách (20);

29) „dceřiným podnikem“ dceřiný podnik ve smyslu článků 1 a 2 směrnice 83/349/EHS, včetně jakéhokoli dceřiného podniku patřícího dceřinému podniku mateřského podniku, jenž stojí v čele těchto podniků;

30) „kontrolou“ kontrola ve smyslu článku 1 směrnice 83/349/EHS;

31) „úzkým propojením“ stav, kdy jsou dvě nebo více fyzických či právnických osob spojeny

a) účastí, čímž se rozumí držení, přímé nebo kontrolou, nejméně 20 % hlasovacích práv nebo základního kapitálu některého podniku,

b) kontrolou, čímž se rozumí vztah mezi mateřským a dceřiným podnikem ve všech případech uvedených v čl. 1 odst. 1 a 2 směrnice 83/349/EHS nebo obdobný vztah mezi fyzickou či právnickou osobou a podnikem; dceřiný podnik jiného dceřiného podniku se rovněž považuje za dceřiný podnik mateřského podniku, který stojí v čele těchto podniků.

Stav, kdy jsou dvě nebo více fyzických či právnických osob trvale vázány k jedné a téže osobě vztahem kontroly, se rovněž považuje za úzké propojení mezi těmito osobami;

2. Ke zohlednění vývoje na finančních trzích a k zajištění jednotného uplatňování této směrnice může Komise ►M3 _____ ◀ upřesnit definice uvedené v odstavci 1 tohoto článku.

▼M3

Opatření uvedená v tomto článku, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 64 odst. 2.

▼B

HLAVA II

PODMÍNKY POVOLENÍ A ČINNOSTI PRO INVESTIČNÍ PODNIKY

KAPITOLA I

PODMÍNKY A POSTUPY PRO POVOLENÍ

Článek 5

Požadavek na povolení

1. Každý členský stát vyžaduje, aby poskytování investičních služeb nebo výkonu činnosti formou výkonu povolení nebo podnikání podléhalo předchozímu povolení v souladu s touto kapitolou. Toto povolení vydává příslušný orgán domovského členského státu určený v souladu s článkem 48.

2. Odchylně od odstavce 1 povolí členské státy kterémukoli organizátorovi trhu provozovat MTF, pokud bylo ověřeno, že tento organizátor splňuje ustanovení této kapitoly s výjimkou článků 11 a 15.

▼M4

3. Členské státy vytvoří rejstřík všech investičních podniků. Rejstřík je veřejně přístupný a obsahuje údaje o službách nebo činnostech, pro něž má investiční podnik povolení. Rejstřík se pravidelně aktualizuje. Každé vydané povolení musí být oznámeno Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) zřízenému nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 (21).

3. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vytvoří seznam všech investičních podniků v Unii. Seznam obsahuje údaje o službách nebo činnostech, pro něž má investiční podnik povolení, a je pravidelně aktualizován. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zveřejňuje tento seznam na svých internetových stránkách a aktualizuje jej.

3. Pokud příslušný orgán v souladu s čl. 8 písm. b) až d) povolení odejme, informace o tomto odejmutí se v seznamu zveřejní po dobu pěti let.

▼B

4. Každý členský stát vyžaduje, aby

— se ústředí každého investičního podniku, který je právnickou osobou, nacházelo v též členském státě jako jeho sídlo,

— se ústředí každého investičního podniku, který není právnickou osobou, nebo každého investičního podniku, který je právnickou osobou, ale podle vnitrostátních právních předpisů dotyčného státu nemá sídlo, nacházelo v členském státě, v němž tento podnik skutečně vykonává činnost.

5. V případě investičních podniků, které poskytují pouze investiční poradenství nebo službu přijímání a předávání příkazů za podmínek stanovených v článku 3, mohou členské státy příslušnému orgánu povolit, aby přenesl na jiný subjekt správní, přípravné nebo doplňkové úkoly související s vydáváním povolení v souladu s podmínkami stanovenými v čl. 48 odst. 2.

Článek 6

Rozsah povolení

1. Domovský členský stát zajistí, aby byly v povolení uvedeny investiční služby nebo činnosti, které je investiční podnik oprávněn poskytovat nebo vykonávat. Povolení se může vztahovat i na jednu nebo více doplňkových služeb uvedených v oddíle B přílohy I. V žádném případě však nesmí být povolení vydáno pouze k poskytování doplňkových služeb.

2. Investiční podnik, který usiluje o povolení k rozšíření své činnosti o další investiční služby, investiční činnosti nebo doplňkové služby, které v době prvního povolení nepředpokládal, podá žádost o rozšíření tohoto povolení.

3. Povolení je platné pro celé Společenství a umožňuje investičnímu podniku poskytovat služby nebo vykonávat činnosti, ke kterým povolení získal, v celém Společenství, a to buď prostřednictvím zřízení pobočky, nebo formou volného pohybu služeb.

Článek 7

Postupy vydávání povolení a zamítnutí žádostí o povolení

1. Příslušný orgán povolení nevydává, dokud nebude plně přesvědčen, že žadatel splňuje veškeré požadavky stanovené předpisy přijatými na základě této směrnice.

2. Investiční podnik poskytne veškeré údaje, včetně plánu činnosti, který uvádí mimo jiné typy předpokládaných obchodů a organizační struktura, nezbytné k tomu, aby se mohl příslušný orgán přesvědčit, že investiční podnik k okamžiku prvního povolení přijal veškerá opatření nutná ke splnění povinností podle této kapitoly.

3. Žadatel bude do šesti měsíců ode dne podání úplné žádosti informován, zda mu povolení bylo či nebylo vydáno.

▼M4

4. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku a čl. 9 odst. 2 až 4, čl. 10 odst. 1 a 2 a článku 12 může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy regulačních technických norem k upřesnění:

a) údajů, které mají být poskytnuty příslušným orgánům podle čl. 7 odst. 2, včetně plánu činnosti;

b) požadavků na vedení investičních podniků podle čl. 9 odst. 4 a informací pro oznamování podle čl. 9 odst. 2;

c) požadavky na akcionáře a členy s kvalifikovanou účastí a překážky, jež mohou bránit účinnému výkonu dohledu ze strany příslušného orgánu podle čl. 10 odst. 1 a 2.

4. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

4. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování čl. 7 odst. 2 a čl. 9 odst. 2 vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro oznamování či poskytování informací podle těchto článků.

4. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedených ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.

▼B

Článek 8

Odněti povolení

Příslušný orgán může odejmout povolení vydané investičnímu podniku, který

a) nevyužije povolení do 12 měsíců, výslovně se jej vzdá nebo dříve než šest předchozích měsíců neposkytne investiční služby či nevykonává investiční činnost, pokud dotčený členský stát nestanoví, že v těchto případech povolení propadá;

b) získal povolení na základě nepravdivého prohlášení nebo jinými protiprávními prostředky;

c) již nespĺňuje podmínky, za kterých bylo povolení vydáno, například podmínky stanovené ve směrnici 93/6/EHS;

d) vážně a systematicky porušuje předpisy přijaté na základě této směrnice, které upravují podmínky výkonu činnosti investičních podniků;

e) spadá mezi kterýkoli z případů, kdy vnitrostátní právo v souvislosti se záležitostmi mimo oblast působnosti této směrnice stanoví odněti povolení.

▼M4

Každé odejmutí povolení se oznamuje Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy).

▼B

Článek 9

Osoby, které skutečně řídí činnost

1. Členské státy vyžadují, aby osoby, které skutečně řídí činnost investičního podniku, měly dostatečně dobrou pověst a dostatečné množství zkušeností k zajištění řádného a obetzetného vedení investičního podniku.

Pokud o povolení k provozování MTF žádá organizátor trhu a osoby, které skutečně řídí činnost MTF, jsou totožné s osobami, které skutečně řídí činnost regulovaného trhu, má se za to, že tyto osoby splňují požadavky stanovené v prvním pododstavci.

2. Členské státy vyžadují, aby investiční podnik ohlašoval příslušnému orgánu veškeré změny svého vedení spolu se všemi údaji nutnými k posouzení toho, zda má nové vedení podniku dostatečně dobrou pověst a dostatečné množství zkušeností.

3. Příslušný orgán odmítne vydat povolení, pokud není přesvědčen o tom, že osoby, které budou skutečně řídit činnost investičního podniku, mají dostatečně dobrou pověst a dostatečné množství zkušeností, nebo pokud existují objektivní a prokazatelné důvody k domněnce, že navrhované změny vedení podniku představují ohrožení jeho řádného a obezřetného vedení.

4. Členské státy vyžadují, aby řízení investičního podniku prováděly alespoň dvě osoby splňující podmínky uvedené v odstavci 1.

Odchylně od prvního pododstavce mohou členské státy vydat povolení investičním podnikům, které jsou fyzickými osobami, nebo investičním podnikům, které jsou právníky osobami řízenými v souladu se svými základními dokumenty a vnitrostátním právem jedinou fyzickou osobou. Členské státy však vyžadují, aby existovala jiná opatření, která zajistí řádné a obezřetné vedení těchto investičních podniků.

Článek 10

Akcionáři a členové s kvalifikovanou účastí

1. Příslušné orgány nevydají povolení k poskytování investičních služeb nebo výkonu investičních činností investičním podnikem, dokud nejsou informovány o totožnosti jeho akcionářů nebo členů, ať přímých či nepřímých, fyzických či právnických osob, které mají kvalifikované účasti, a o výši těchto kvalifikovaných účastí.

Příslušné orgány odmítnou vydat povolení, pokud s ohledem na potřebu zajistit řádné a obezřetné vedení investičního podniku nejsou přesvědčeny o vhodnosti výše zmíněných akcionářů či členů s kvalifikovanou účastí.

Pokud existují úzká propojení mezi investičním podnikem a jinými fyzickými nebo právníky osobami, vydá příslušný orgán povolení pouze v případě, že tato propojení nebrání příslušnému orgánu v účinném dohledu.

2. Příslušný orgán odmítne vydat povolení, pokud právní a správní předpisy třetí země vztahující se na jednu nebo více fyzických či právnických osob, s nimiž je podnik úzce propojen, nebo obtíže spojené s jejich vymáháním brání příslušnému orgánu ve výkonu dohledu.

▼M2

3. Členské státy stanoví, že každá fyzická či právnícká osoba nebo takové osoby jednající ve vzájemné shodě

(dále jen „navrhovaný nabyvatel“), které přijaly rozhodnutí buď přímo nebo nepřímo nabytí kvalifikovanou účast v investičním podniku, nebo přímo nebo nepřímo takovou účast zvýšit, což by vedlo k tomu, že by podíl na hlasovacích právech nebo na základním kapitálu, který drží, dosáhl jedné z prahových hodnot 20 %, 30 % nebo 50 % nebo ji překročil anebo že by se investiční podnik stal jejich de facto podnikem, (dále jen „navrhované nabytí“) to musí nejprve písemně oznámit příslušným orgánům daného investičního podniku, ve kterém zamýšlejí nabytí nebo zvýšit kvalifikovanou účast, a uvést výši své zamýšlené účasti a významné informace, jak je uvedeno v čl. 10b odst. 4.

3. Členské státy stanoví, že každá fyzická či právnícká osoba, která přijala rozhodnutí přímo nebo nepřímo získat kvalifikovanou účast v investičním podniku, to musí nejprve písemně oznámit příslušným orgánům a uvést výši své zamýšlené účasti. Tato osoba musí rovněž oznámit příslušným orgánům každé rozhodnutí snížit svou kvalifikovanou účast tak, že by podíl na hlasovacích právech nebo na základním kapitálu, který drží, klesl pod 20 %, 30 % nebo 50 % anebo tak, že by daný investiční podnik přestal být jejich de facto podnikem.

3. Členské státy nemusí uplatňovat prahovou hodnotu 30 %, pokud v souladu s čl. 9 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/109/ES uplatňují prahovou hodnotu ve výši jedné třetiny.

3. Při zjišťování, zda jsou splněna kritéria pro kvalifikovanou účast podle tohoto článku, neberou členské státy v úvahu hlasovací práva ani podíly, které investiční podniky nebo úvěrové instituce případně drží v důsledku upsání finančních nástrojů nebo umístění finančních nástrojů na základě pevného závazku převzetí, zahrnutého v bodě 6 oddílu A přílohy I, pokud tato práva nejsou vykonávána ani jinak využívána k zasahování do řízení emitenta a pokud jsou zeizena do jednoho roku od nabytí.

4. Příslušné orgány se při posuzování podle čl. 10b odst. 1 (dále jen „posouzení“) navzájem plně konzultují, pokud je navrhováním nabyvatel

a) úvěrová instituce, životní pojišťovna, pojišťovna, zajišťovna, investiční podnik nebo správcovská společnost SKIPCP s povolením v jiném členském státě nebo v odvětví jiném, než ve kterém je navrhováno nabytí;

b) mateřský podnik úvěrové instituce, životní pojišťovny, pojišťovny, zajišťovny, investičního podniku nebo správcovské společnosti SKIPCP s povolením v jiném členském státě nebo v odvětví jiném, než ve kterém je navrhováno nabytí, nebo

c) fyzická nebo právnícká osoba, která kontroluje úvěrovou instituci, životní pojišťovnu, pojišťovnu, zajišťovnu, investiční podnik nebo správcovskou společnost SKIPCP s povolením v jiném členském státě nebo v odvětví jiném, než ve kterém je navrhováno nabytí.

4. Příslušné orgány si bez zbytečného prodlení vzájemně poskytují veškeré informace, které jsou podstatné nebo relevantní pro posouzení. K tomuto účelu si na požádání

vzájemně sdělují veškeré užitečné informace a z vlastního podnětu sdělují veškeré podstatné informace. V rozhodnutí příslušného orgánu, který vydal povolení investičnímu podniku, v němž je navrhováno nabytí, se uvedou veškeré názory nebo výhrady příslušného orgánu pověřeného dohledem nad navrhovaným nabyvatelem.

▼B

5. Členské státy vyžadují, aby investiční podnik v případě, že se dozví o nabytí nebo pozbytí majetkových účastí na svém základním kapitálu, v jehož důsledku majetkové podíly přesáhnou prahové hodnoty uvedené v odst. 3 prvním pododstavci nebo pod ně klesnou, bez prodlení uvědomil příslušný orgán.

Alespoň jednou ročně rovněž investiční podniky sdělí příslušnému orgánu jména akcionářů a členů držících kvalifikované účasti a výši těchto účastí, jak vyplývá například z informací získaných na výroční valné hromadě akcionářů a členů nebo z plnění předpisů vztahujících se na společnosti, jejichž převoditelné cenné papíry jsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu.

6. Členské státy vyžadují, aby v případech, kde by mohl vliv vykonávaný osobami uvedenými v odst. 1 prvním pododstavci poškodit řádné a oběžné vedení investičního podniku, přijal příslušný orgán vhodná opatření, která by takové situaci zabránila.

Taková opatření mohou spočívat v žádosti o soudní příkazy nebo uvalení sankcí vůči řídícím pracovníkům a osobám odpovědným za řízení podniku nebo v pozastavení výkonu odpovídajících hlasovacích práv spojených s akciemi v držení dotyčených akcionářů nebo členů.

Podobná opatření se přijímou ve vztahu k osobám, jež neplní povinnost poskytovat předem informace o nabytí nebo zvýšení kvalifikované účasti. Pokud je účast nabyta navzdory námitkám příslušných orgánů, přijmou členské státy bez ohledu na jiné sankce, které lze přijmout, opatření, jimiž pozastaví výkon odpovídajících hlasovacích práv, prohlásí provedené hlasování za neplatné nebo je případně zruší.

▼M2

Článek 10a

Lhůta pro posouzení

1. Příslušné orgány obratem a v každém případě do dvou pracovních dnů od obdržení oznámení podle čl. 10 odst. 3 prvního pododstavce a od případného následného obdržení informací uvedených v odstavci 2 písemně potvrdí jejich přijetí navrhovanému nabyvateli.

1. Příslušné orgány ve lhůtě nejvýše šedesátí pracovních dnů počínaje dnem písemného potvrzení o přijetí oznámení a všech dokumentů, které mají být podle požadavku členského státu k oznámení přiloženy na základě seznamu uvedeného v čl. 10b odst. 4, (dále jen „lhůta pro posouzení“) provedou posouzení.

1. Příslušné orgány uvědomí navrhovaného nabyvatele při potvrzení přijetí o konci lhůty pro posouzení.

2. Pokud je to nutné, mohou příslušné orgány během lhůty pro posouzení, a nejspíše v její padesátý pracovní den, požádat o další informace nezbytné pro dokončení posouzení. Tato žádost je písemná a upřesňuje, které doplňující informace jsou třeba.

2. Na dobu mezi dnem žádosti příslušného orgánu o informace a obdržением odpovědi na tuto žádost od navrhovaného nabyvatele se lhůta pro posouzení stává. Stavení nepřesáhne dvacet pracovních dnů. Příslušné orgány mohou podle svého uvážení vznést jakoukoli další žádost o doplnění nebo objasnění informací, to však nesmí vést ke stavení lhůty pro posouzení.

3. Příslušné orgány mohou prodloužit stavení lhůty pro posouzení podle odst. 2 druhého pododstavce až na 30 pracovních dnů, pokud

a) je navrhovaný nabyvatel usazen mimo Společenství nebo je mimo Společenství regulován, nebo

b) navrhovaný nabyvatel je fyzickou nebo právnickou osobou, která nepodléhá doзору ani dohledu podle této směrnice, směrnice 85/611/EHS, směrnice 92/49/EHS (22), směrnice 2002/83/ES, směrnice 2005/68/ES (23) ani směrnice 2006/48/ES (24).

4. Pokud se příslušné orgány po ukončení posuzování rozhodnou vyjádřit nesouhlas s navrhovaným nabytím, vyrozumí o tom písemně do dvou pracovních dnů a před uplynutím lhůty pro posouzení navrhovaného nabyvatele a své rozhodnutí zdůvodní. S výhradou vnitrostátního práva je možné náležitě odůvodnění takového rozhodnutí na žádost navrhovaného nabyvatele zveřejnit. To nebrání členským státům, aby příslušnému orgánu umožnily zveřejnit toto odůvodnění bez žádosti navrhovaného nabyvatele.

5. Pokud příslušné orgány nevyjádří písemně nesouhlas s navrhovaným nabytím ve lhůtě pro posouzení, považuje se navrhované nabytí za schválené.

6. Příslušné orgány mohou stanovit a v případě potřeby prodloužit maximální lhůtu pro dokončení navrhovaného nabytí.

7. Členské státy nesmějí pro oznamování přímých nebo nepřímých nabytí hlasovacích práv nebo základního kapitálu příslušným orgánům a pro jejich schvalování těmito orgány stanovit požadavky přísnější, než jsou stanoveny v této směrnici.

▼M4

8. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) návrhy regulačních technických norem ke stanovení seznamu všech informací uvedených v odstavci 4, jež musí navrhovaní nabyvatelé zahrnout do svého oznámení, aniž je dotčen odstavce 2.

8. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) předloží Komisi tyto návrhy regulačních technických norem do 1. ledna 2014.

8. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

8. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování článků 10, 10a a 10b vypracuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro konzultační proces mezi příslušnými orgány podle čl. 10 odst. 4.

8. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) předloží Komisi tyto návrhy prováděcích technických norem do 1. ledna 2014.

8. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve čtvrtém pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.

▼M2

Článek 10b

Posouzení

1. S ohledem na možný vliv navrhovaného nabyvatele na investiční podnik hodnotí příslušné orgány při posuzování oznámení uvedeného v čl. 10 odst. 3 a informací uvedených v čl. 10a odst. 2 za účelem zajištění řádného a obezřetného řízení investičního podniku, v němž je navrhováno nabytí, vhodnost navrhovaného nabyvatele a finanční rozumnost navrhovaného nabytí podle všech těchto kritérií:

a) pověst navrhovaného nabyvatele;

b) pověst a zkušenost všech osob, které budou v důsledku navrhovaného nabytí řídit činnosti investičního podniku;

c) finanční zdraví navrhovaného nabyvatele, zejména ve vztahu k vykonávané a plánované činnosti v investičním podniku, v němž je navrhováno nabytí;

d) skutečnost, zda bude investiční podnik schopen dodržet a nadále dodržovat obezřetnostní požadavky na základě této směrnice a případně jiných směrnic, zejména směrnice 2002/87/ES (25) a 2006/49/ES (26), a zejména zda má skupina, jejíž součástí se investiční podnik stane, strukturu umožňující výkon účinného dozoru nebo dohledu, účinnou výměnu informací mezi příslušnými orgány a vymezení působnosti mezi příslušnými orgány;

e) skutečnost, zda existuje důvodné podezření, že ve spojení s navrhovaným nabytím dochází nebo došlo k praní peněz nebo k financování terorismu nebo k pokusům o ně ve smyslu článku 1 směrnice 2005/60/ES (27) nebo že by navrhované nabytí mohlo zvýšit riziko takového jednání.

1. S cílem zohlednit budoucí vývoj a zajistit jednotné uplatňování této směrnice může Komise postupem podle čl. 64 odst. 2 přijmout prováděcí opatření, která upraví kritéria stanovená v prvním pododstavci tohoto odstavce.

2. Příslušné orgány mohou vyjádřit nesouhlas s navrhovaným nabytím pouze tehdy, pokud je to na

základě kritérií stanovených v odstavci 1 důvodné nebo pokud informace předložené navrhovaným nabyvatelem nejsou úplné.

3. Členské státy nestanoví žádné předběžné podmínky co do výše podílu, kterého je třeba dosáhnout, ani neumožňují svým příslušným orgánům posuzovat navrhované nabytí z hlediska hospodářských potřeb trhu.

4. Členské státy zveřejní seznam informací, jež jsou nutné k provedení posouzení a jež je třeba poskytnout příslušným orgánům spolu s oznámením uvedeným v čl. 10 odst. 3. Požadované informace musí být přiměřené a musí odpovídat povaze navrhovaného nabyvatele a navrhovaného nabytí. Členské státy nepožadují informace, které pro obezřetnostní posuzování nemají význam.

5. Bez ohledu na čl. 10a odst. 1, 2 a 3, pokud byly příslušnému orgánu oznámeny dva nebo více návrhů na nabytí nebo zvýšení kvalifikované účasti ve stejném investičním podniku, přistupuje příslušný orgán ke všem navrhovaným nabyvatelům nediskriminačním způsobem.

▼B

Článek 11

Členství v povoleném systému pro odškodnění investorů

Příslušný orgán ověří, zda subjekt, který žádá o povolení jako investiční podnik, plní v době vydání povolení své povinnosti ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/9/ES ze dne 3. března 1997 o systémech pro odškodnění investorů (28).

Článek 12

Počáteční kapitál

Členské státy zajistí, aby příslušné orgány nevydaly povolení, pokud investiční podnik nemá s ohledem na povahu dané investiční služby nebo činnosti dostatečný počáteční kapitál v souladu s požadavky směrnice 93/6/EHS.

Než bude provedena revize směrnice 93/6/EHS, podléhají investiční podniky uvedené v článku 67 kapitálovým požadavkům stanoveným v uvedeném článku.

Článek 13

Organizační požadavky

1. Domovský členský stát vyžaduje, aby investiční podniky splňovaly organizační požadavky stanovené v odstavcích 2 až 8.

2. Investiční podnik zavede vhodné strategie a postupy umožňující zajistit, že on sám i jeho řídicí pracovníci, zaměstnanci a smluvní zástupci budou plnit povinnosti podle této směrnice a dodržovat odpovídající pravidla pro osobní transakce prováděné těmito osobami.

3. Investiční podnik udržuje a uplatňuje účinná organizační a administrativní opatření k tomu, aby přijímal veškerá přiměřená opatření k tomu, aby sftety

zájmů vymezené v článku 18 neovlivnily záporné zájmy jeho klientů.

4. Investiční podnik přijme přiměřená opatření k tomu, aby zajistil nepřerušené a řádné poskytování investičních služeb a výkon investičních činností. K tomuto účelu využívá vhodné a přiměřené systémy, zdroje a postupy.

5. Pokud investiční podnik pověří plněním provozních úkolů, které jsou zásadní pro poskytování nepřerušovaných a uspokojivých služeb klientům a nepřerušovaný a uspokojivý výkon investičních činností, třetí osobu, přijme přiměřená opatření k vyloučení nepřiměřeného zvýšení provozního rizika. Externí zajištění důležitých provozních funkcí nelze provádět způsobem, který by významně poškodil kvalitu vnitřní kontroly a schopnost osoby provádějící dohled sledovat, zda podnik řádně plní všechny povinnosti.

Investiční podnik musí mít řádné administrativní a účetní postupy, mechanismy vnitřní kontroly, účinné postupy k posouzení rizik a účinná kontrolní a ochranná opatření pro systémy zpracovávání dat.

6. Investiční podnik zajistí, aby o všech jím prováděných službách a transakcích byly vedeny záznamy, které příslušnému orgánu umožní sledovat plnění požadavků této směrnice, a zejména ověřit, zda investiční podnik plní všechny povinnosti vůči klientům nebo potenciálním klientům.

7. Pokud drží finanční nástroje, které patří klientům, přijme investiční podnik vhodná opatření, aby byla chráněna vlastnická práva klientů, především v případě nesolventnosti investičního podniku, a aby se zabránilo tomu, že investiční podnik použije těchto nástrojů na vlastní účet bez výslovného souhlasu klienta.

8. Pokud drží peněžní prostředky, které patří klientům, přijme investiční podnik vhodná opatření, aby byla chráněna práva klientů a zabránilo se investičnímu podniku, s výjimkou úvěrových institucí, používat peněžní prostředky klienta na vlastní účet.

9. V případě poboček investičních podniků vymáhá plnění povinnosti stanovené v odstavci 6, pokud jde o transakce prováděné pobočkou, příslušný orgán členského státu, ve kterém je pobočka umístěna, aniž je dotčena možnost příslušného orgánu domovského členského státu investičního podniku mít k příslušným záznamům přímý přístup.

10. Ke zohlednění technického vývoje na finančních trzích a k zajištění jednotného uplatňování odstavců 2 až 9 přijme Komise ►M3 ————— ◀ prováděcí opatření upřesňující konkrétní organizační požadavky kladené na investiční podniky, které poskytují různé investiční služby nebo vykonávají různé investiční činnosti a poskytují doplňkové služby nebo jejich kombinaci. ►M3 Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 64 odst. 2. ◀

Článek 14

Postup obchodování a dokončování transakcí v MTF

1. Členské státy kromě splnění požadavků stanovených v článku 13 vyžadují, aby investiční podniky nebo organizátoři trhu provozující MTF stanovili transparentní a pevná pravidla a postupy pro spravedlivé a řádné obchodování a stanovili objektivní kritéria pro účinné provádění příkazů.

2. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky nebo organizátoři trhu provozující MTF stanovili transparentní pravidla pro kritéria určování finančních nástrojů, s nimiž lze v jejich systémech obchodovat.

Členské státy vyžadují, aby v případě potřeby investiční podniky nebo organizátoři trhu provozující MTF poskytli dostatečné, veřejně dostupné informace nebo umožnili k takovým informacím přístup, aby mohli uživatelé učinit investiční rozhodnutí, a to s přihlédnutím k povaze uživatelů i k typům obchodovaných nástrojů

3. Členské státy zajistí, aby se články 19, 21 a 22 nevztahovaly na transakce uzavřené podle pravidel MTF mezi jeho členy či účastníky nebo mezi MTF a jeho členy či účastníky v souvislosti s využíváním MTF. Členové nebo účastníci MTF však musí plnit povinnosti stanovené v článcích 19, 21 a 22 ve vztahu ke svým klientům, pokud jednají na účet svých klientů a provádějí příkazy prostřednictvím systémů MTF.

4. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky nebo organizátoři trhu provozující MTF na základě objektivních kritérií stanovili a udržovali transparentní pravidla přístupu k systému. Tato pravidla musí splňovat podmínky stanovené v čl. 42 odst. 3.

5. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky nebo organizátoři trhu provozující MTF jasně informovali uživatele o tom, jakou má každý z nich odpovědnost za vypořádání transakcí prováděných v systému. Členské státy dále vyžadují, aby investiční podniky nebo organizátoři trhu provozující MTF přijali nezbytná opatření umožňující efektivní vypořádávání transakcí uzavřených v rámci systémů MTF.

6. Pokud je v MTF bez souhlasu emitenta obchodován i převoditelný cenný papír, který byl přijat k obchodování na regulovaném trhu, nepodléhá emitent žádné povinnosti týkající se počátečního, průběžného nebo jednorázového účelového zveřejňování finančních údajů v souvislosti s MTF.

7. Členské státy vyžadují, aby každý investiční podnik nebo organizátor trhu provozující MTF ihned splnil veškeré pokyny vydané příslušným orgánem podle čl. 50 odst. 1 k pozastavení obchodování s finančním nástrojem nebo jeho stažení z obchodování.

Článek 15

Vztahy se třetími zeměmi

▼M4

1. Členské státy uvědomí Komisi a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) o veškerých problémech obecné povahy, s nimiž se jejich investiční podniky potýkají při svém usazování nebo

poskytování investičních služeb nebo provádění investičních činností ve třetích zemích.

2. Pokud Komise na základě informací, které jí byly předány podle odstavce 1, shledá, že určitá třetí země neumožňuje investičním podnikům z Unie skutečný přístup na trh srovnatelný s přístupem, který Unie umožňuje investičním podnikům dotyčné třetí země, předloží Radě návrhy zohledňující obecné pokyny vydané Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) a požadující, aby jí bylo uděleno odpovídající zmocnění pro jednání za účelem získání srovnatelných podmínek hospodářské soutěže pro investiční podniky z Unie. Rada rozhoduje kvalifikovanou většinou.

2. V souladu s článkem 217 Smlouvy o fungování Evropské unie je Evropský parlament neprodleně a plně informován ve všech stádiích tohoto postupu.

2. Pro účely tohoto článku je Komisi nápomocen Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy).

▼B

3. Pokud Komise na základě informací, které jí byly předány podle odstavce 1, shledá, že se investičním podnikům Společenství v určité třetí zemi nedostává národního zacházení poskytujícího stejné konkurenční příležitosti, jaké mají investiční podniky dotyčné třetí země, a že nejsou splněny podmínky účinného přístupu na trh, může Komise zahájit jednání za účelem nápravy této situace.

Za okolností popsaných v prvním pododstavci může Komise ►M3 regulativním postupem podle čl. 64 odst. 3 ◄ kdykoli a současně se zahájením jednání rozhodnout, že příslušné orgány členských států musí omezit nebo pozastavit svá rozhodnutí o stávajících nebo budoucích žádostech o povolení a o nabytí majetkových účastí přímými nebo nepřímými mateřskými podniky podléhajícími právním předpisům dotyčné třetí země. Tato omezení nebo pozastavení se nesmějí vztahovat na zakládání dceřiných podniků investičními podniky, které mají řádné povolení ve Společenství, nebo jejich dceřinými společnostmi ani na nabytí majetkových účastí takovými podniky nebo dceřinými společnostmi v investičních podnicích Společenství. Trvání těchto opatření nesmí přesáhnout dobu tří měsíců.

Před koncem tříměsíčního období uvedeného ve druhém pododstavci a s ohledem na výsledky jednání může Komise ►M3 regulativním postupem podle čl. 64 odst. 3 ◄ rozhodnout o prodloužení platnosti těchto opatření.

4. Pokud se Komise domnívá, že nastala jedna ze situací popsaných v odstavcích 2 a 3, členské státy jí na požádání uvědomí

a) o každé žádosti o povolení podniku, který je přímým či nepřímým dceřiným podnikem mateřského podniku řídícího se právem dotyčné třetí země;

b) kdykoli jsou v souladu s čl. 10 odst. 3 informovány, že takový mateřský podnik zamýšlí nabytí majetkovou účast

v určitém investičním podniku Společenství tak, že by se z uvedeného podniku stal jeho dceřiný podnik.

Tato povinnost poskytnout informace zaniká, jakmile je dosaženo dohody s dotyčnou třetí zemí nebo jakmile přestanou platit opatření uvedená v odst. 3 druhém a třetím pododstavci.

5. Opatření přijatá podle tohoto článku musí být v souladu se závazky Společenství z veškerých dvoustranných nebo mnohostranných mezinárodních smluv, jimiž se řídí přístup k činnosti investičních podniků a její výkon.

KAPITOLA II

PROVOZNÍ PODMÍNKY INVESTIČNÍCH PODNIKŮ

Oddíl 1

Obecná ustanovení

Článek 16

Pravidelný přezkum podmínek prvního povolení

1. Členské státy vyžadují, aby investiční podnik povolený na jejich území nepřetržitě plnil podmínky stanovené v prvním povolení podle kapitoly I této hlavy.

2. Členské státy vyžadují, aby příslušné orgány stanovily vhodné metody ke sledování toho, zda investiční podniky plní svou povinnost podle odstavce 1. Dále vyžadují, aby investiční podniky informovaly příslušné orgány o veškerých podstatných změnách podmínek prvního povolení.

▼M4

Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) může vypracovat obecné pokyny pro metody sledování uvedené v tomto odstavci.

▼B

3. V případě investičních podniků, které poskytují pouze investiční poradenství, mohou členské státy příslušnému orgánu povolit, aby správní, přípravné nebo doplňkové úkoly související s přezkumem podmínek prvního povolení přenesl za podmínek stanovených v čl. 48 odst. 2 na jiný subjekt.

Článek 17

Obecná povinnost trvalého dohledu

1. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány sledovaly činnost investičních podniků, aby mohly posoudit plnění provozních podmínek stanovených v této směrnici. Členské státy dále zajistí, aby byla přijata vhodná opatření umožňující příslušným orgánům získat údaje nezbytné k posouzení toho, zda investiční podniky tyto povinnosti plní.

2. V případě investičních podniků, které poskytují pouze investiční poradenství, mohou členské státy příslušnému orgánu povolit, aby správní, přípravné nebo doplňkové úkoly související s pravidelným sledováním provozních požadavků přenesl za podmínek stanovených v čl. 48 odst. 2 na jiný subjekt.

Článek 18

Střet zájmů

1. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky přijaly veškerá přiměřená opatření ke zjištění střetů zájmů mezi podnikem, včetně jeho řídicích pracovníků, zaměstnanců a smluvních zástupců nebo jakoukoli osobou s ním přímo nebo nepřímo spojenou kontrolou, a jeho klienty nebo mezi dvěma klienty, který vznikne v průběhu poskytování investičních a doplňkových služeb nebo jejich kombinace.

2. Pokud organizační nebo administrativní opatření přijatá investičním podnikem v souladu s čl. 13 odst. 3 k řízení střetu zájmů nejsou dostatečná k tomu, aby s přiměřenou jistotou zajistila, že rizikům poškození zájmů klientů bude zabráněno, sdělí jasně investiční podnik obecnou povahu nebo zdroje střetů zájmů klientovi předtím, než provede obchod jeho jménem.

3. Ke zohlednění technického vývoje na finančních trzích a k zajištění jednotného uplatňování odstavců 1 a 2 přijme Komise ►M3 ————— ◀ prováděcí opatření týkající se

a) definování opatření, jejichž přijetí lze od investičních podniků přiměřeně očekávat, ke zjištění, předcházení, řízení nebo sdělení střetů zájmů při poskytování různých investičních a doplňkových služeb nebo jejich kombinace;

b) stanovení vhodných kritérií pro určení druhů střetů zájmů, jejichž existence může poškodit zájmy klientů nebo potenciálních klientů investičního podniku.

▼M3

Opatření uvedená v prvním pododstavci, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 64 odst. 2.

▼B

Oddíl 2

Ustanovení k zajištění ochrany investorů

Článek 19

Pravidla chování při poskytování investičních služeb klientům

1. Členské státy vyžadují, aby investiční podnik při poskytování investičních služeb nebo případných doplňkových služeb klientům jednal čestně, spravedlivě a profesionálně v souladu s nejlepšími zájmy svých klientů, a zejména dodržoval zásady stanovené v odstavcích 2 až 8.

2. Veškeré informace, včetně propagačních sdělení, určené investičním podnikem pro klienty nebo potenciální klienty, musí být korektní, jasné a neklamavé. Propagační sdělení musí být možné jako taková jasně určit.

3. Klientům nebo potenciálním klientům se poskytují srozumitelné informace o

— investičním podniku a jeho službách;

— finančních nástrojích a navrhovaných investičních strategiích, jejichž součástí by měly být vhodné pokyny a upozornění týkající se rizik spojených s investicemi do těchto nástrojů nebo určitých investičních strategií;

— systémech provádění a

— nákladech a souvisejících poplatcích,

3. aby byli přiměřeně schopni pochopit povahu a rizika investiční služby i nabízeného určitého typu finančního nástroje, a následně učinit informované investiční rozhodnutí. Tyto informace lze poskytovat ve standardizované formě.

4. Při poskytování investičního poradenství nebo správě portfolia získá investiční podnik nezbytné informace o znalostech a zkušenostech klienta nebo potenciálního klienta v oblasti investic, pokud jde o specifický druh produktu nebo služby, o jeho finanční situaci a o jeho investičních cílech, aby tak mohl klientovi nebo potenciálnímu klientovi doporučit investiční službu a finanční nástroje, které jsou pro něj vhodné.

5. Členské státy zajistí, aby investiční podniky při poskytování investičních služeb jiných než služeb uvedených v odstavci 4 požádaly klienta nebo potenciálního klienta o poskytnutí informací o jeho znalostech a zkušenostech v oblasti investic v souvislosti s určitým nabízeným nebo požadovaným produktem nebo službou, aby tak mohly posoudit, zda jsou navrhovaná investiční služba nebo navrhovaný investiční produkt pro klienta vhodné.

Pokud se investiční podnik na základě informací získaných podle předchozího pododstavce domnívá, že produkt nebo služba nejsou pro klienta nebo potenciálního klienta vhodné, upozorní jej. Toto upozornění lze poskytnout ve standardizované formě.

Pokud se klient nebo potenciální klient rozhodne informace uvedené v prvním pododstavci neposkytnout nebo pokud o svých znalostech a zkušenostech poskytne nedostatečné informace, upozorní investiční podnik klienta nebo potenciálního klienta, že toto rozhodnutí investičnímu podniku neumožní určit, zda jsou pro něj navrhovaný produkt nebo navrhovaná služba vhodné. Toto upozornění lze poskytnout ve standardizované formě.

6. Členské státy povolí investičním podnikům, aby při poskytování investičních služeb, které spočívají v provádění nebo přijímání a předávání příkazů klientů spolu s doplňkovými službami nebo bez nich, poskytovaly tyto investiční služby svým klientům, aniž

by musely získat informace nebo provést rozhodnutí uvedené v odstavci 5, jsou-li splněny tyto podmínky:

▼M4

— služby uvedené v návěti tohoto odstavce se týkají akcií přijatých k obchodování na regulovaném trhu nebo na rovnocenném trhu třetí země, nástrojů peněžního trhu, dluhopisů nebo jiných forem dluhových cenných papírů (kromě dluhopisů nebo cenných papírů zahrnujících derivátový nástroj), SKIPCP a jiných nekomplexních finančních nástrojů. Trh třetí země se považuje za rovnocenný regulovanému trhu, pokud splňuje požadavky rovnocenné požadavkům stanoveným v hlavě III. Komise a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zveřejní na svých internetových stránkách seznam trhů, které jsou považovány za rovnocenné. Tento seznam se pravidelně aktualizuje. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) napomáhá Komisi v hodnocení trhů třetích zemí;

▼B

— služba je poskytována z podnětu klienta nebo potenciálního klienta;

— klient nebo potenciální klient byl jasně informován o tom, že při poskytování této služby nemusí investiční podnik posuzovat vhodnost poskytovaného nebo nabízeného nástroje nebo poskytované nebo nabízené služby, a že proto klient nebo potenciální klient nepoživá odpovídající ochrany podle pravidel chování; toto upozornění lze poskytnout ve standardizované formě;

— investiční podnik splní své povinnosti podle článku 18.

7. Investiční podnik vytvoří záznamy, jejichž součástí jsou dokument nebo dokumenty sjednané mezi podnikem a klientem stanovující práva a povinnosti stran a další podmínky, za kterých podnik poskytuje služby klientovi. Práva a povinnosti smluvních stran lze začlenit odkazem na jiné dokumenty nebo právní texty.

8. Klient musí od investičního podniku získat přiměřené zprávy o službách, které podnik svým klientům poskytuje. Tyto zprávy zahrnují podle potřeby náklady spojené s transakcemi a službami prováděnými jménem klienta.

9. Pokud je investiční služba nabízena jako součást finančního produktu, který již podléhá jiným právním předpisům Společenství nebo společným evropským normám vztahujícím se na úvěrové instituce a spotřebitelské úvěry v souvislosti s hodnocením rizik klientů nebo požadavky na informace, nevztahují se na tuto službu další povinnosti podle tohoto článku.

10. K zajištění nutné ochrany investorů a jednotného uplatňování odstavců 1 až 8 přijme Komise ►M3 —
— prováděcí opatření zaručující, že investiční podniky budou při poskytování investičních nebo doplňkových služeb svým klientům jednat v souladu se zásadami stanovenými v uvedených odstavcích. Tato prováděcí opatření přihlednou k

a) povaze služby nebo služeb, které jsou klientovi nebo potenciálnímu klientovi nabízeny nebo poskytovány, s

přihlednutím ke druhu, předmětu, objemu a četnosti transakcí;

b) povaze nabízených nebo zvažovaných finančních nástrojů;

c) neprofesionální nebo profesionální povaze klienta nebo potenciálního klienta.

▼M3

Opatření uvedená v prvním pododstavci, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulačním postupem s kontrolou podle čl. 64 odst. 2.

▼B

Článek 20

Poskytování služeb prostřednictvím jiného investičního podniku

Členské státy umožní, aby se investiční podnik, který prostřednictvím jiného investičního podniku obdrží příkaz k provedení investičních nebo doplňkových služeb jménem klienta, mohl spolehnout na informace klienta předané tímto jiným podnikem. Za úplnost a přesnost předávaných informací zůstává odpovědný investiční podnik, který příkazy zprostředkovává.

Investiční podnik, který tímto způsobem obdrží příkaz k provedení služeb jménem klienta, se rovněž může spolehnout na veškerá doporučení o službě nebo transakci, která klientovi jiný investiční podnik poskytl. Za vhodnost poskytnutých doporučení či rad pro klienta zůstává odpovědný investiční podnik, který příkazy zprostředkovává.

Investiční podnik, který obdrží příkazy nebo objednávky klienta prostřednictvím jiného investičního podniku, zůstává odpovědný za poskytnutí služby nebo uskutečnění transakce na základě těchto informací nebo doporučení v souladu s odpovídajícími ustanoveními této hlavy.

Článek 21

Povinnost provádět příkazy za podmínek nejméně výhodnějších pro klienta

1. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky přijaly veškerá přiměřená opatření k tomu, aby při provádění příkazů dosáhly nejlepšího možného výsledku pro své klienty vzhledem k ceně, nákladům, rychlosti, pravděpodobnosti realizace a vypořádání, objemu, povaze nebo jinému aspektu souvisejícímu s provedením příkazu. Avšak pokud, kdy existuje ze strany klienta konkrétní pokyn, provede investiční podnik příkaz podle tohoto konkrétního pokynu.

2. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky zavedly a uplatňovaly účinná opatření k plnění odstavce 1. Členské státy zejména vyžadují, aby investiční podniky stanovily a používaly zásady provádění příkazů, které jim umožní v souladu s odstavcem 1 získat pro příkazy jejich klientů nejlepší možný výsledek.

3. Zásady provádění příkazů zahrnují pro každou třídu nástrojů údaje o různých systémech, kde investiční podniky příkazy svých klientů provádějí, a o faktorech ovlivňujících volbu systému provádění. Zahrnuje alespoň ty systémy, které investičnímu podniku umožňují při provádění příkazů klientů trvale dosahovat nejlepšího možného výsledku.

Členské státy vyžadují, aby investiční podniky poskytovaly svým klientům vhodné informace o svých zásadách provádění příkazů. Členské státy rovněž vyžadují, aby investiční podniky předem získaly souhlas svých klientů se zásadami provádění příkazů.

Pokud zásady provádění příkazů stanoví možnost, že příkazy klienta lze provést mimo regulovaný trh nebo MTF, vyžadují členské státy, aby investiční podnik o této možnosti klienta zvlášť informoval. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky získaly předem výslovný souhlas svých klientů, než jejich příkazy provedou mimo regulovaný trh nebo MTF. Investiční podniky mohou tento souhlas získat buď formou obecné dohody, nebo pro jednotlivé transakce.

4. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky sledovaly účinnost svých opatření a zásad provádění příkazů za účelem zjištění a případné nápravy jakýchkoli nedostatků. Investiční podniky zejména pravidelně vyhodnocují, zda systémy provádění příkazů uvedené v zásadách provádění příkazů poskytují klientům nejlepší možný výsledek nebo zda jsou v opatřeních týkajících se provádění příkazů nutné změny. Členské státy dále vyžadují, aby investiční podniky informovaly klienty o všech podstatných změnách svých opatření pro provádění příkazů nebo zásad provádění příkazů.

5. Členské státy vyžadují, aby byly investiční podniky schopny svým klientům na požádání prokázat, že jejich příkazy provedly v souladu se svými zásadami provádění příkazů.

6. K zajištění nutné ochrany investorů, spravedlivého a řádného fungování trhů a jednotného uplatňování odstavců 1, 3 a 4 přijme Komise ►M3 ◄ prováděcí opatření týkající se

a) kritérií pro určení relativního významu různých faktorů, které lze podle odstavce 1 brát v úvahu při určování nejlepšího možného výsledku vzhledem k velikosti a druhu příkazu a neprofesionální nebo profesionální povaze klienta;

b) faktorů, které může investiční podnik brát v úvahu při přezkumu svých opatření pro provádění příkazů, a okolností, za nichž mohou být změny těchto opatření vhodné. Zejména jde o faktory k určení toho, které systémy umožňují investičním podnikům trvale získávat nejlepší možný výsledek při provádění příkazů klientů;

c) povahy a rozsahu informací, které mají být poskytnuty klientům o podnikových zásadách provádění příkazů podle odstavce 3.

▼M3

Opatření uvedená v prvním pododstavci, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 64 odst. 2.

▼B

Článek 22

Pravidla pro zpracování příkazů klientů

1. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky, jež mají povolení provádět příkazy jménem klientů, zavedly postupy a opatření zajišťující neprodlené, spravedlivé a urychlené provedení příkazů klientů ve vztahu k příkazům ostatních klientů nebo obchodním zájmům investičního podniku.

Tyto postupy či opatření umožní provádění jinak srovnatelných příkazů klientů v závislosti okamžiku, kdy je investiční podnik obdržel.

2. Členské státy vyžadují, aby v případě limitního příkazu, který se týká akcii přijatých k obchodování na regulovaném trhu a který není za převažujících tržních podmínek okamžitě proveden, přijaly investiční podniky, pokud jim klient výslovně nedá jiný pokyn, opatření s cílem co nejdříve umožnit provedení tohoto příkazu okamžitým zveřejněním tohoto limitního příkazu klienta způsobem snadno přístupným ostatním účastníkům trhu. Členské státy mohou rozhodnout, že investiční podniky tuto povinnost splní převedením limitního příkazu klienta na regulovaný trh nebo MTF. Členské státy stanoví, že příslušné orgány mohou nevyžadovat zveřejnění limitního příkazu, který má ve srovnání s obvyklým tržním objemem určeným podle čl. 44 odst. 2 velký rozsah.

3. K zajištění toho, že opatření na ochranu investorů a spravedlivé a řádné fungování trhů budou zohledňovat technický vývoj na finančních trzích, a k zajištění jednotného uplatňování odstavců 1 a 2 přijme Komise ►M3 ◄ prováděcí opatření vymezující

a) podmínky a povahu postupů a opatření vedoucích k neprodlenému, spravedlivému a urychlenému provádění příkazů klientů, jakož i situace či druhy transakcí, u kterých se mohou investiční podniky přiměřeně odchýlit od neprodlého provedení, aby tak získaly podmínky pro klienty příznivější;

b) různé metody, na základě nichž lze mít za to, že investiční podnik splnil svou povinnost zveřejnit na trhu limitní příkazy klienta, které nejsou okamžitě proveditelné.

▼M3

Opatření uvedená v prvním pododstavci, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 64 odst. 2.

▼B

Článek 23

Povinnosti investičních podniků při využívání smluvních zástupců

1. Členské státy mohou rozhodnout, že umožní investičnímu podniku využívat smluvní zástupce pro účely podpory služeb investičního podniku, obstarávání obchodů nebo přijímání a předávání příkazů klientů nebo potenciálních klientů, umístování finančních nástrojů a poskytování poradenství o finančních nástrojích a službách, které investiční podnik nabízí.

2. Členské státy vyžadují, aby v případě, že se investiční podnik rozhodne využít smluvního zástupce, byl tento podnik nadále plně a bezpodmínečně odpovědný za jakékoli jednání či opomenutí smluvního zástupce, pokud zástupce jedná na účet podniku. Členské státy dále vyžadují, aby investiční podnik zajistil, že smluvní zástupce ve styku s jakýmkoli klientem nebo potenciálním klientem nebo před obchodováním s ním sdělí, v jaké funkci jedná a který podnik zastupuje.

Členské státy mohou v souladu s čl. 13 odst. 6, 7 a 8 povolit, aby smluvní zástupci registrovaní na jejich území nakládali s finančními prostředky nebo finančními nástroji klientů na účet a na plnou odpovědnost investičního podniku, za který na jejich území jednají, nebo v případě přeshraničních operací na území členského státu, který smluvnímu zástupci povolí nakládat s finančními prostředky klientů.

Členské státy vyžadují, aby investiční podniky sledovaly činnost svých smluvních zástupců způsobem, který zajistí, že budou v jednání prostřednictvím smluvních zástupců nadále plnit podmínky této směrnice.

3. ►M4 Členské státy, které rozhodnou, že investičním podnikům povolí využívat smluvní zástupce, zřídí veřejný rejstřík. Smluvní zástupci se zapisují do veřejného rejstříku v členském státě, v němž jsou usazeni. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zveřejní na svých internetových stránkách odkazy nebo hypertextové odkazy na veřejné rejstříky zřízené na základě tohoto článku členskými státy, které rozhodly, že investičním podnikům povolí využívat smluvní zástupce. ◀

Pokud členský stát, v němž je smluvní zástupce usazen, v souladu s odstavcem 1 rozhodl, že investičním podnikům s povolením od příslušných orgánů nelze využívat smluvní zástupce, zapisují se tyto smluvní zástupci u příslušného orgánu domovského členského státu investičního podniku, na jehož účet jednají.

Členské státy zajistí, aby smluvní zástupci byli do veřejného rejstříku zapsáni pouze tehdy, pokud je zjištěno, že mají dostatečně dobrou pověst a vhodné všeobecné, obchodní a odborné znalosti k tomu, aby mohli klientovi nebo potenciálnímu klientovi přesně sdělovat veškeré potřebné informace týkající se navrhované služby.

Členské státy mohou rozhodnout, že investiční podniky mohou ověřit, zda smluvní zástupci, které využívají, mají dostatečně dobrou pověst a znalosti podle třetího pododstavce.

Rejstřík se pravidelně aktualizuje. Je veřejně přístupný.

4. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky jmenující smluvní zástupce, přijaly vhodná opatření k tomu, aby předšly jakémukoli nepříznivému dopadu, který by činností smluvního zástupce nespadající do oblasti působnosti této směrnice mohla mít na činnost prováděnou smluvním zástupcem na účet daného investičního podniku.

Členské státy mohou příslušným orgánům povolit, aby při registraci smluvních zástupců a sledování toho, zda smluvní zástupci splňují požadavky odstavce 3, spolupracovaly s investičními podniky a úvěrovými institucemi, jejich sdruženími a jinými subjekty. Smluvní zástupci mohou být registrováni zejména investičním podnikem, úvěrovou institucí nebo jejich sdruženími a jinými subjekty pod dohledem příslušného orgánu.

5. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky využívaly pouze smluvní zástupce zapsané ve veřejných rejstřících uvedených v odstavci 3.

6. Členské státy mohou zpřísnit požadavky stanovené v tomto článku nebo stanovit další požadavky na smluvní zástupce registrované na jejich území.

Článek 24

Transakce se způsobilými protistranami

1. Členské státy zajistí, aby investiční podniky s povolením provádět příkazy jménem klientů nebo obchodovat na vlastní účet nebo přijímat a předávat příkazy mohly vyvolat nebo uzavírat transakce se způsobilými protistranami, aniž by musely pro tyto transakce nebo jakékoli doplňující služby s těmito transakcemi přímo související splňovat povinnosti podle článků 19 a 21 a čl. 22 odst. 1.

2. Pro účely tohoto článku členské státy uznají jako způsobilé protistrany investiční podniky, úvěrové instituce, pojišťovny, SKIPCP a jejich správčovské společnosti, penzijní fondy a jejich správčovské společnosti, jiné finanční instituce povolené nebo regulované podle právních předpisů Společenství nebo vnitrostátních právních předpisů členského státu, podniky, na které se podle čl. 2 odst. 1 písm. k) a l) tato směrnice nevztahuje, vlády členských států a jejich orgány včetně veřejnoprávních subjektů pověřených správou veřejného dluhu, centrální banky a nadnárodní organizace.

Zařazením subjektu mezi způsobilé protistrany podle prvního pododstavce nejsou dotčena práva těchto subjektů žádat obecně nebo pro jednotlivé obchody o stejné zacházení jako s klienty, jejichž obchodní vztahy s investičním podnikem se řídí články 19, 21 a 22.

3. Členské státy mohou za způsobilé protistrany uznat i jiné podniky splňující předem určené příměřené požadavky včetně množstevních prahových hodnot. V případě transakce, u níž se potenciální protistrany nacházejí v různých členských státech, se investiční podnik podřídí postavení druhého podniku, jak je vymezují platné právní předpisy či opatření členského státu, ve kterém je tento druhý podnik usazen.

Členské státy zajistí, aby při uzavírání transakcí podle odstavce 1 s takovými podniky získal investiční podnik od budoucí protistrany výslovné potvrzení o tom, že souhlasí s tím, aby byla považována za způsobilou protistranu. Členské státy umožní, aby investiční podnik získal toto potvrzení buď formou obecné dohody, nebo pro každou jednotlivou transakci.

4. Členské státy mohou za způsobilé protistrany uzнат subjekty ze třetích zemí rovnocenné kategoriím subjektů uvedeným v odstavci 2.

Členské státy rovněž mohou za způsobilé protistrany uzнат podniky ze třetích zemí, jak jsou uvedeny v odstavci 3, a to za stejných podmínek a se stejnými požadavky, jaké stanoví odstavce 3.

5. K zajištění jednotného uplatňování odstavců 2, 3 a 4 s ohledem na měnění se tržní praxi a k usnadnění účinného fungování jednotného trhu může Komise ►M3 ——— ◄ přijmout prováděcí opatření vymezující

a) postupy pro žádost o zacházení jako s klientem v souladu s odstavcem 2,

b) postupy pro získání výslovného potvrzení od potenciálních protistran podle odstavce 3,

c) předem určené přiměřené požadavky včetně množstevních prahových hodnot umožňující, aby byl podnik považován za způsobilou protistranu podle odstavce 3.

▼M3

Opatření uvedená v prvním pododstavci, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 64 odst. 2.

▼B

Oddíl 3

Transparentnost a integrita trhu

Článek 25

Povinnost zachovat integritu trhu, předkládat hlášení o transakcích a vést záznamy

▼M4

1. Aníž je dotčeno rozdělení odpovědnosti za kontrolu dodržování směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/6/ES ze dne 28. ledna 2003 o obchodování zavsvečených osob a manipulaci s trhem (zneužívání trhu) (29), zajistí členské státy, které v souladu s článkem 31 nařízení (EU) č. 1095/2010 koordinuje Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy), přijetí vhodných opatření umožňujících příslušnému orgánu sledovat činnosti investičních podniků k zajištění toho, aby jednaly čestně, spravedlivě, profesionálně a způsobem podporujícím integritu trhu.

2. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky uchovávaly nejméně po dobu pěti let pro příslušný orgán relevantní údaje týkající se všech transakcí s finančními nástroji, které provedly na vlastní účet nebo jménem klienta. V případě transakcí provedených jménem klientů obsahují záznamy všechny informace o totožnosti klienta a informace požadované podle směrnice Rady 2005/60/ES.

2. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) může požádat o přístup k těmto údajům v souladu s postupem a podmínkami stanovenými v článku 35 nařízení (EU) č. 1095/2010.

▼B

3. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky, které provádějí transakce s jakýmkoli finančními nástroji přijatými k obchodování na regulovaném trhu, předkládaly hlášení obsahující podrobnosti o takových transakcích příslušnému orgánu co nejrychleji, nejpозději do konce následujícího pracovního dne. Tato povinnost platí bez ohledu na to, zda byly tyto transakce provedeny na regulovaném trhu.

Příslušné orgány přijmou v souladu s článkem 58 opatření nezbytná k zajištění toho, že tyto informace obdrží rovněž orgán příslušný trhu nejrelevantnějšího z hlediska likvidity těchto finančních nástrojů.

4. Hlášení obsahují zejména podrobnosti o názvech a číslech nakoupených nebo prodaných nástrojů, množství, data a časy uskutečnění a ceny transakcí a informace k identifikaci dotyčného investičního podniku.

5. Členské státy stanoví, je hlášení vypracovává pro příslušný orgán investiční podnik sám či třetí osoba jeho jménem nebo systém párování obchodů či zpravodajský systém, pokud je schválil příslušný orgán, nebo regulovaný trh nebo MTF, prostřednictvím jehož systémů byla transakce dokončena. Pokud příslušnému orgánu podává hlášení o transakci přímo regulovaný trh, MTF nebo systém párování obchodů či zpravodajský systém schválený příslušným orgánem, lze od povinnosti investičního podniku stanovené v odstavci 3 upustit.

6. Jestliže se v souladu s čl. 32 odst. 7 hlášení podle tohoto článku předávají příslušnému orgánu hostitelského členského státu, předá tento orgán tyto informace příslušným orgánům domovského členského státu investičního podniku, pokud se tyto nerozhodnou, že si uvedené informace obdržet nepřejí.

7. K zajištění toho, že opatření na ochranu integrity trhu budou upravena způsobem zohledňujícím technický vývoj na finančních trzích, a k zajištění jednotného uplatňování odstavců 1 až 5, může Komise ►M3 ——— ◄ přijmout prováděcí opatření vymezující metody a opatření pro ohlašování finančních transakcí, formu a obsah těchto hlášení a kritéria pro vymezení relevantního trhu v souladu s odstavcem 3. ►M3 Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 64 odst. 2. ◄

Článek 26

Sledování, zda jsou dodržována pravidla MTF a další právní povinnosti

1. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky a organizátoři trhu provozující MTF ve vztahu k MTF stanovili a udržovali účinná opatření a postupy pro pravidelné sledování toho, zda uživatelé dodržují jeho pravidla. Investiční podniky a organizátoři trhu provozující MTF sledují transakce prováděné uživateli v rámci svých systémů, aby odhalili porušování těchto pravidel, veškeré obchodní podmínky narušující řádné fungování trhu nebo veškeré chování, které by mohlo svědčit o zneužívání trhu.

2. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky a organizátoři trhu provozující MTF ohlašovali příslušnému orgánu významná porušení pravidel MTF nebo veškeré obchodní podmínky narušující řádné fungování trhu nebo veškeré chování, které by mohlo svědčit o zneužívání trhu. Členské státy také vyžadují, aby investiční podniky a organizátoři trhu provozující MTF neprodleně podávali informace orgánu pověřenému vyšetřováním a stíháním zneužití trhu a poskytovali tomuto orgánu veškerou pomoc při vyšetřování a stíhání zneužití trhu, ke kterému došlo v jeho systémech nebo jich prostřednictvím.

Článek 27

Povinnost investičních podniků zveřejňovat pevné kotace

1. Členské státy vyžadují, aby systematické internalizátory akcí zveřejňovali pevné kotace akcí přijatých k obchodování na regulovaném trhu, pro které jsou systematickými internalizátory a pro které existuje likvidní trh. V případě akcí, pro které neexistuje likvidní trh, sdělují systematické internalizátory kotace svým klientům na požádání.

Tento článek se vztahuje na systematické internalizátory při obchodech s objemy nepřesahujícími standardní tržní objem. Na systematické internalizátory, kteří obchodují pouze objemy o velikosti přesahující standardní tržní objem, se tento článek nevztahuje.

Systematické internalizátory mohou rozhodnout o objemu nebo objemech transakcí, jejichž ceny budou kotovat. Pro konkrétní akcii zahrnuje každá kotace pevnou kupní nebo prodejní cenu pro objem nebo objemy až do velikosti standardního tržního objemu pro třídu akcí, ke které daná akcie přísluší. Kotace rovněž odrážejí převažující tržní podmínky pro tuto akcii.

Akcie se sdružují do tříd na základě aritmetického průměru hodnot příkazů prováděných pro tuto akcii na trhu. Standardním tržním objemem každé třídy akcí je objem představující aritmetický průměr hodnot příkazů provedených na trhu pro akcie patřící do každé třídy akcí.

Pro každou akcii se trh skládá ze všech příkazů provedených v souvislosti s danou akcí v Evropské unii kromě příkazů, které á ve srovnání s tržním objemem obvyklým pro danou akcii svým měřítkem velký rozsah.

▼M4

2. Orgán příslušný pro trh nejrelevantnější z hlediska likvidity ve smyslu článku 25 stanoví nejméně jednou ročně na základě aritmetického průměru hodnot příkazů provedených na trhu pro danou akcii třídu akcí, ke které daná akcie přísluší. Tyto informace se zpřístupňují všem účastníkům trhu a předávají se Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy), který je zveřejní na svých internetových stránkách.

▼B

3. Systematické internalizátory své kotace zveřejňují pravidelně a průběžně během obvyklé doby obchodování. Jsou oprávněny své kotace kdykoliv aktualizovat. Rovněž mohou za vyjimečných podmínek na trhu své kotace stáhnout.

Kotace se zveřejňují způsobem snadno dostupným pro ostatní účastníky trhu za přiměřených obchodních podmínek.

Systematické internalizátory provádějí při dodržení článku 21 příkazy, které obdrží od neprofesionálních klientů v souvislosti s akciemi, pro které jsou systematickými internalizátory, za ceny kotované v okamžiku přijetí příkazu.

Systematické internalizátory provádějí příkazy, které obdrží od profesionálních klientů v souvislosti s akciemi, pro které jsou systematickými internalizátory, za cenu kotovanou v okamžiku přijetí příkazu. V odůvodněných případech však mohou tyto příkazy provádět za cenu lepší, pokud tato cena spadá do zveřejněného rozpětí blízkého podmínkám trhu a pokud jde o příkazy většího objemu, než je objem obvykle obchodovaný neprofesionálním klientem.

Kromě toho mohou systematické internalizátory provádět příkazy, které obdrží od profesionálních klientů, za ceny odlišné od cen kotovaných, aniž by museli plnit podmínky stanovené ve čtvrtém pododstavci, a to u transakcí, u nichž je realizace několika cenných papírů součástí jedné transakce, nebo u příkazů, které podléhají podmínkám jiným než aktuální tržní cena.

Pokud systematický internalizátor, jenž uvádí pouze jednu kotaci nebo jehož nejvyšší kotace je nižší než standardní tržní objem, obdrží od klienta příkaz týkající se objemu vyššího, než je jím kotovaný objem, ale nižšího, než je standardní tržní objem, může se rozhodnout tu část příkazu, která přesahuje velikost jeho kotace, provést za předpokladu, že bude provedena za kotovanou cenu, není-li podle podmínek předchozích dvou pododstavců dovoleno něco jiného. Pokud systematický internalizátor kotuje různé objemy a obdrží a rozhodne se provést příkaz spadající mezi tyto objemy, provede jej za jednu z kotovaných cen v souladu s článkem 22, není-li podle podmínek předchozích dvou pododstavců dovoleno něco jiného.

4. Příslušné orgány kontrolují,

a) zda investiční podniky pravidelně aktualizují kupní a prodejní ceny zveřejňované v souladu s odstavcem 1 a udržují ceny, které odrážejí převažující podmínky trhu;

b) zda investiční podniky splňují podmínky pro provedení za lepší ceny, jak je stanoveno v odst. 3 čtvrtém pododstavci.

5. Na základě svých obchodních politik a způsobem objektivním a nediskriminačním mohou systematičtí internalizátoři rozhodnout, kterým investorům umožní přístup ke svým kotacím. Proto musí mít jasná pravidla pro přístup k jejich kotacím. Systematičtí internalizátoři mohou odmítnout uzavřít nebo mohou ukončit obchodní vztahy s investory na základě zvážení činitelů obchodní povahy, jakými jsou například solventnost investora, riziko protistrany a konečné vypořádání transakce.

6. K omezení rizika hromadění transakcí stejného klienta mohou systematičtí internalizátoři nediskriminačním způsobem omezit počet transakcí od téhož klienta, ke kterým se za zveřejněných podmínek zavází. Rovněž mohou nediskriminačním způsobem a v souladu s článkem 22 omezit celkový počet současných transakcí různých klientů, avšak pouze v případě, kdy počet nebo objem příkazů ze strany klientů značně převyšuje normu.

7. K zajištění jednotného uplatňování odstavců 1 až 6 způsobem, který podporuje efektivní oceňování akcií a maximalizuje možnost investičních podniků dosáhnout pro jejich klienty nejlepších podmínek, přijme Komise ►M3 _____ ◀ prováděcí opatření, která

a) stanoví kritéria pro používání odstavců 1 a 2;

b) stanoví kritéria pro určení, kdy se kotace zveřejňují pravidelně a průběžně a je snadno dostupná, jakož i prostředky, kterými mohou investiční podniky splnit svou povinnost zveřejnit kotace, k nimž patří tyto možnosti:

i) prostřednictvím infrastruktury kteréhokoli regulovaného trhu, který přijal dotčený nástroj k obchodování,

ii) využitím služeb třetí osoby,

iii) prostřednictvím vlastních opatření;

c) stanoví obecná kritéria pro určení toho, kdy je realizace několika cenných papírů součástí jediné transakce, nebo příkazů, které podléhají podmínkám jiným než aktuální tržní cena;

d) stanoví obecná kritéria pro určení toho, co lze považovat za výjimečné okolnosti na trhu umožňující stažení kotací, i podmínky aktualizace kotací;

e) stanoví kritéria pro určení toho, v jakém objemu obvykle obchoduje neprofesionální klient;

f) stanoví kritéria pro určení toho, co představuje značné překročení normy podle odstavce 6;

g) stanoví kritéria pro určení toho, kdy ceny spadají do zveřejněného rozpětí blízkého tržním podmínkám.

▼M3

Opatření uvedená v prvním pododstavci, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím

doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 64 odst. 2.

▼B

Článek 28

Zveřejnění informací prováděné investičními podniky po uskutečnění obchodu

1. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky, které mimo regulovaný trh nebo MTF uzavírají na vlastní účet nebo jménem klientů transakce s akciemi přijatými k obchodování na regulovaném trhu, zveřejňovaly alespoň objem a cenu těchto transakcí, jakož i čas, kdy byly uzavřeny. Tyto informace se zveřejňují v okamžiku co nejbližšímu reálnému času, za přiměřených obchodních podmínek a způsobem snadno dostupným ostatním účastníkům trhu.

2. Členské státy vyžadují, aby informace zveřejňované v souladu s odstavcem 1 a lhůty, v nichž jsou zveřejňovány, splňovaly požadavky přijaté podle článku 45. Pokud opatření přijatá podle článku 45 stanoví pro určité kategorie transakcí s akciemi odklad v předávání zpráv, vztahuje se tato možnost obdobně na transakce uzavřené mimo regulované trhy nebo MTF.

3. K zajištění transparentního a řádného fungování trhů a jednotného uplatňování odstavce 1 přijme Komise ►M3 _____ ◀ prováděcí opatření, která

a) stanoví, kterými prostředky mohou investiční podniky splnit své povinnosti podle odstavce 1, včetně těchto možností:

i) prostřednictvím infrastruktury jakéhokoli regulovaného trhu, který přijal daný nástroj k obchodování nebo prostřednictvím zařízení MTF, ve kterém je daná akcie obchodována,

ii) využitím služeb třetí osoby,

iii) prostřednictvím vlastních opatření;

b) vyjasní způsoby uplatňování povinnosti podle odstavce 1 na transakce zahrnující použití akcií pro účely zajištění, půjček či jiné účely, pokud směna akcií ovlivňují faktory jiné než aktuální tržní hodnota akcie.

▼M3

Opatření uvedená v prvním pododstavci, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 64 odst. 2.

▼B

Článek 29

Požadavky na transparentnost MTF před uskutečněním obchodu

1. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky a organizátoři trhu provozující MTF zveřejňovali alespoň aktuální kupní a prodejní ceny, jakož i intenzitu

obchodních zájmů na těchto cenách, sdělované prostřednictvím jejich systémů pro akcie přijaté k obchodování na regulovaném trhu. Členské státy stanoví, že tyto informace budou poskytovány veřejnosti za přiměřených obchodních podmínek a průběžně během obvyklé doby obchodování.

2. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány mohly investičním podnikům nebo organizátorům trhu provozujícím MTF prominout povinnost zveřejňovat informace uvedené v odstavci 1 na základě tržního modelu nebo druhu a velikosti příkazů v případech vymezených v souladu s odstavcem 3. Příslušné orgány mohou tuto povinnost prominout zejména u transakcí, které jsou rozsahem větší než obvyklý tržní objem pro dané akcie nebo daný druh akcií.

3. K zajištění jednotného uplatňování odstavců 1 a 2 přijme Komise ►M3 _____ ◀ prováděcí opatření týkající se

a) rozsahu zveřejňovaných kupních a prodejních cen nebo kotací určených tvůrců trhu a intenzity obchodních zájmů na těchto cenách;

b) velikostí a druhu příkazů, pro které lze prominout zveřejnění informací před uskutečněním obchodu podle odstavce 2;

c) tržního modelu, u kterého lze prominout zveřejnění informací před uskutečněním obchodu podle odstavce 2, a zejména možnosti uplatňování této povinnosti na metody obchodování používané MTF, který v rámci svých pravidel uzavírá transakce odkazem na ceny stanovené mimo systémy MTF nebo periodickou aukci.

S výjimkou případů odůvodněných zvláštní povahou MTF je obsah těchto prováděcích opatření rovnocenný obsahu prováděcích opatření stanovených v článku 44 pro regulované trhy.

▼M3

Opatření uvedená v prvním pododstavci, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 64 odst. 2.

▼B

Článek 30

Požadavky na transparentnost MTF po uskutečnění obchodu

1. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky a organizátoři trhu provozující MTF zveřejňovali alespoň cenu, objem a čas transakcí provedených v rámci jejich systémů s akciemi přijatými k obchodování na regulovaném trhu. Členské státy vyžadují, aby byly o těchto transakcích zveřejňovány podrobnosti, a to za přiměřených obchodních podmínek a v okamžiku co nejbližšímu reálnému času. Tento požadavek se nevztahuje na podrobnosti o obchodech provedených v MTF zveřejňované v rámci systémů regulovaného trhu.

2. Členské státy zajistí, aby příslušný orgán mohl povolit investičním podnikům nebo organizátorům trhu provozujícím MTF odložit zveřejnění podrobností o transakcích na základě jejich druhu nebo objemu. Příslušné orgány mohou povolit odklad zveřejnění zejména u transakcí, které jsou rozsahem větší, než je obvyklý tržní objem pro dané akcie nebo daný druh akcií. Členské státy vyžadují, aby MTF získaly předem souhlas příslušného orgánu k navrhovanému opatření na odklad zveřejnění obchodu, a dále vyžadují, aby byla tato opatření jasně sdělena účastníkům trhu a investorům obecně.

3. K zajištění účinného a řádného fungování finančních trhů i jednotného uplatňování odstavců 1 a 2 přijme Komise ►M3 _____ ◀ prováděcí opatření týkající se

a) rozsahu a obsahu informací, které mají být zveřejňovány;

b) podmínek, za kterých mohou investiční podniky nebo organizátoři trhu provozující MTF stanovit odklad zveřejnění obchodů, a kritérií uplatňovaných při rozhodování o transakcích, u kterých je z důvodu jejich objemu nebo druhu použitých akcií povolen odklad zveřejnění.

S výjimkou případů odůvodněných zvláštní povahou MTF je obsah těchto prováděcích opatření rovnocenný obsahu prováděcích opatření stanovených v článku 45 pro regulované trhy.

▼M3

Opatření uvedená v prvním pododstavci, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 64 odst. 2.

▼B

KAPITOLA III

PRÁVA INVESTIČNÍCH PODNIKŮ

Článek 31

Volný pohyb investičních služeb a výkon investiční činnosti

1. Členské státy zajistí, aby kterýkoli investiční podnik, který povolily a nad kterým vykonávají dohled příslušné orgány jiného členského státu v souladu s touto směrnicí a v případě úvěrových institucí v souladu se směrnicí 2000/12/ES mohl svobodně poskytovat investiční služby i doplňkové služby nebo vykonávat investiční činnost na jejich území, pokud tyto služby a činnosti spadají do oblasti, na kterou bylo povolení vydáno. Doplňkové služby lze poskytovat pouze společně s investiční službou nebo činností.

Členské státy nekladou na takový investiční podnik nebo úvěrovou instituci žádné další požadavky týkající se věcí spadajících do oblasti působnosti této směrnice.

2. Investiční podnik, který má v úmyslu poprvé poskytnout služby nebo vykonat činnost na území jiného členského státu nebo který má v úmyslu změnit rozsah takto poskytovaných služeb nebo vykonaných činností, sdělí příslušným orgánům svého domovského členského státu tyto informace:

a) členský stát, ve kterém hodlá vykonávat činnost;

b) plán činnosti, v němž bude zejména uvedeno, které investiční služby nebo činnosti i doplňkové služby má v úmyslu poskytovat nebo vykonávat a zda na území členských států, ve kterých hodlá služby poskytovat, hodlá využívat smluvní zástupce.

▼M4

Pokud investiční podnik hodlá využívat smluvní zástupce, sdělí příslušný orgán domovského členského státu investičního podniku na žádost příslušného orgánu hostitelského členského státu a v přiměřené lhůtě totožnost smluvních zástupců, které hodlá investiční podnik v tomto členském státě využívat. Hostitelský členský stát může tyto informace zveřejnit. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) může požádat o přístup k těmto údajům v souladu s postupem a podmínkami stanovenými v článku 35 nařízení (EU) č. 1095/2010.

▼B

3. Příslušný orgán domovského členského státu předá tyto informace do jednoho měsíce od jejich obdržení příslušnému orgánu hostitelského členského státu určenému jako kontaktní místo v souladu s čl. 56 odst. 1. Investiční podnik pak může začít v hostitelském členském státě poskytovat danou investiční službu nebo služby.

4. V případě změny kteréhokoli z údajů sdělených v souladu s odstavcem 2 ohlásí investiční podnik tuto změnu písemně příslušnému orgánu domovského členského státu nejméně jeden měsíc před provedením změny. Příslušný orgán domovského členského státu o těchto změnách uvědomí příslušný orgán hostitelského členského státu.

5. Členské státy umožní bez dalších právních nebo správních požadavků investičním podnikům a organizátorům trhu, kteří provozují MTF, a z jiných členských států, aby na jejich území přijali vhodná opatření umožňující přístup k jejich systémům a jejich využití dálkovými uživateli nebo účastníky usazenými na území těchto členských států.

6. Investiční podnik nebo organizátor trhu, který provozuje MTF, sdělí příslušnému orgánu svého domovského členského státu, ve kterém členském státě hodlá tato opatření přijmout. Příslušný orgán domovského členského státu MTF tuto informaci do jednoho měsíce sdělí členskému státu, ve kterém MTF hodlá tato opatření přijmout.

Příslušný orgán domovského členského státu MTF sdělí na žádost příslušného orgánu hostitelského členského státu MTF a v přiměřené lhůtě totožnost členů nebo účastníků MTF usazených v tomto členském státě.

▼M4

7. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy regulačních technických norem k upřesnění informací, jež mají být oznamovány, v souladu s odstavci 2, 4 a 6.

7. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

7. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro předávání informací v souladu s odstavci 3, 4 a 6.

7. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.

▼B

Článek 32

Zřízení pobočky

1. Členské státy zajistí, aby investiční služby nebo činnosti i doplňkové služby mohly být na jejich území poskytovány nebo vykonávány v souladu s touto směrnicí a směrnicí 2000/12/ES prostřednictvím zřízení pobočky, pokud tyto služby a činnosti spadají do oblasti, na kterou bylo investičnímu podniku nebo úvěrové instituci v domovském členském státě vydáno povolení. Doplňkové služby lze poskytovat pouze společně s investiční službou nebo činností.

Členské státy nekladou na organizaci a provoz takové pobočky žádné další požadavky týkající se věci spadajících do oblasti působnosti této směrnice, mimo požadavky povolené podle odstavce 7.

2. Členské státy vyžadují, aby každý investiční podnik, který má v úmyslu zřídit pobočku na území jiného členského státu, nejprve uvědomil příslušný orgán svého domovského členského státu a poskytl mu tyto informace:

a) členské státy, na jejichž území hodlá zřídit pobočku;

b) plán činnosti, v němž bude mimo jiné uvedeno, které investiční služby nebo činnosti i doplňkové služby budou poskytovány nebo vykonávány, jaká bude organizační struktura pobočky, a informace o tom, zda pobočka hodlá využívat smluvní zástupce;

c) adresu v hostitelském členském státě, kde lze obdržet dokumentaci;

d) jména osob odpovědných za vedení pobočky.

Pokud investiční podnik využívá smluvního zástupce usazeného v členském státě mimo domovský členský stát investičního podniku, je tento smluvní zástupce postaven

na úroveň pobočky, a vztahují se na něj proto ustanovení této směrnice, která se týká její pobočky.

3. Pokud příslušný orgán domovského členského státu nemá s přihlédnutím k předpokládaným činnostem žádný důvod zpochybnit přiměřenost správní struktury nebo finanční situaci investičního podniku, sdělí tyto informace do tří měsíců ode dne, kdy je obdržel, příslušnému orgánu hostitelského členského státu určenému v souladu s čl. 56 odst. 1 jako kontaktní místo a uvědomí v tomto smyslu dotýčný investiční podnik.

4. Kromě informací uvedených v odstavci 2 sdělí příslušný orgán domovského členského státu příslušnému orgánu hostitelského členského státu podrobné informace o akreditovaném systému odškodnění, jehož je investiční podnik členem v souladu se směrnicí 97/9/ES. Dojde-li ke změně těchto údajů, uvědomí příslušný orgán domovského členského státu o této skutečnosti příslušný orgán hostitelského členského státu.

5. Pokud příslušný orgán domovského členského státu odmítne sdělit informace příslušnému orgánu hostitelského členského státu, zdůvodní své odmítnutí dotýčnému investičnímu podniku do tří měsíců ode dne, kdy veškeré informace obdržel.

6. Jakmile pobočka obdrží sdělení příslušného orgánu hostitelského členského státu nebo pokud takové sdělení od tohoto orgánu neobdrží nejdříve dva měsíce po předání sdělení příslušným orgánem domovského členského státu, může být pobočka zřízena a může zahájit činnost.

7. Příslušný orgán členského státu, ve kterém je pobočka umístěna, odpovídá za zajištění toho, že služby poskytované pobočkou na jeho území plní povinnosti stanovené v člincích 19, 21, 22, 25, 27 a 28 a v opatřeních přijatých na jejich základě.

Příslušný orgán členského státu, ve kterém se pobočka nachází, má právo prověřovat opatření přijatá pobočkou a požadovat změny, které jsou nezbytné nutné k tomu, aby příslušný orgán mohl vymáhat povinnosti podle článků 19, 21, 22, 25, 27 a 28 a podle opatření přijatých na jejich základě týkajících se služeb nebo činností poskytovaných pobočkou na jeho území.

8. Každý členský stát zajistí, aby v případě, že investiční podnik s povolením v jiném členském státě zřídil pobočku na jeho území, mohl příslušný orgán domovského členského státu investičního podniku při výkonu svých úkolů a po informování příslušného orgánu hostitelského členského státu provádět kontroly této pobočky na místě.

9. Pokud dojde ke změně údajů sdělovaných v souladu s odstavcem 2, uvědomí investiční podnik o této změně písemně příslušný orgán domovského členského státu nejmeně jeden měsíc předtím, než se tato změna uskuteční. Příslušný orgán domovského členského státu o této změně uvědomí příslušný orgán hostitelského členského státu.

▼M4

10. Za účelem zajištění důsledné harmonizace tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrh regulačních technických norem k upřesnění informací, jež mají být oznamovány, v souladu s odstavci 2, 4 a 9.

10. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

10. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro předávání informací v souladu s odstavci 3 a 9.

10. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.

▼B

Článek 33

Přístup na regulované trhy

1. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky z jiných členských států, které mají povolení k provádění příkazů klientů nebo k obchodování na vlastní účet, měly právo stát se členem regulovaných trhů vytvořených na jejich území nebo na tyto trhy měly přístup, a to prostřednictvím kteréhokoli z těchto opatření:

a) přímo zřizováním poboček v hostitelských členských státech nebo

b) prostřednictvím dálkového členství v regulovaném trhu nebo dálkového přístupu na trh, aniž by tyto investiční podniky musely být usazeny v domovském členském státě regulovaného trhu, pokud obchodní postupy a systémy dotýčeného trhu nevyžadují k uzavření transakcí na trhu fyzickou přítomnost.

2. Členské státy nekladou na investiční podniky uplatňující právo podle odstavce 1 žádné další regulativní nebo správní požadavky týkající se věcí spadajících do oblasti působnosti této směrnice.

Článek 34

Přístup k ústřední protistraně, systémům zúčtování a vypořádání a právo určení systému vypořádání

1. Členské státy vyžadují, aby investiční podniky z jiných členských států měly právo přístupu k ústřední protistraně a systémům zúčtování a vypořádání na jejich území pro účely dokončení nebo zajištění dokončení transakcí s finančními nástroji.

Členské státy vyžadují, aby přístup těchto investičních podniků k těmto systémům podléhal stejným nediskriminačním, transparentním a objektivním kritériím, jaká platí pro místní účastníky. Členské státy neomezí využívání těchto systémů na zúčtování a vypořádání transakcí s finančními nástroji, se kterými se

obchoduje na regulovaném trhu nebo v MTF na jejich území.

2. Členské státy vyžadují, aby regulované trhy na jejich území poskytl všem svým členům nebo účastníkům právo určit systém vypořádání transakcí s finančními nástroji, se kterými se na daném regulovaném trhu obchoduje, za předpokladu

a) vytvoření takových prostředků a vazeb mezi určeným systémem vypořádání a jakýmkoli jiným systémem nebo zařízením, které jsou nutné k zajištění účinného a hospodárního vypořádání dotčené transakce, a

b) souhlasu příslušného orgánu příslušného pro dohled nad regulovaným trhem s tím, že technické podmínky pro vypořádání transakcí uzavřených na regulovaném trhu prostřednictvím jiného systému vypořádání, než je systém určený regulovaným trhem, umožňují hladké a řádné fungování finančních trhů.

Tímto hodnocením ze strany příslušného orgánu regulovaného trhu nejsou dotčeny pravomoci národních centrálních bank jako orgánů dohledu nad systémy vypořádání nebo jiných orgánů dohledu nad těmito systémy. Příslušný orgán přihlíží i k dohledu nebo dozoru, který již tyto instituce vykonávají, aby předešel zbytečnému zdvojení kontroly.

3. Právy investičních podniků podle odstavců 1 a 2 nejsou dotčena práva organizátorů ústřední protistrany a systémů zúčtování a vypořádání odmítnout z oprávněných obchodních důvodů zpřístupnění požadovaných služeb.

Článek 35

Ustanovení o ústřední protistraně a zúčtování a vypořádání pro MTF

1. Členské státy nebrání investičním podnikům a organizátorům trhu provozujícím MTF v uzavírání vhodných dohod s ústřední protistranou nebo zúčtovacím střediskem a systémem vypořádání jiného členského státu za účelem zúčtování nebo vypořádání některých nebo všech obchodů uzavřených účastníky trhu v jejich systémech.

2. Orgán příslušný pro investiční podniky a organizátory trhu provozující MTF nesmí bránit využívání ústřední protistrany, zúčtovacích středisek nebo systémů vypořádání v jiném členském státě, pokud to není prokazatelně nezbytné pro udržení řádného fungování daného MTF a s přihlédnutím k podmínkám pro systémy vypořádání stanoveným v čl. 34 odst. 2.

Aby nedocházelo ke zbytečnému zdvojení kontroly, přihlíží příslušný orgán i k dohledu nebo dozoru nad systémy zúčtování a vypořádání, který již vykonávají národní centrální banky jako orgány dohledu nad systémy vypořádání nebo jiné orgány dohledu nad těmito systémy.

HLAVA III

REGULOVANÉ TRHY

Článek 36

Povolení a rozhodné právo

1. Členské státy vyhradí povolení působit jako regulovaný trh systémům, které splňují ustanovení této hlavy.

Povolení působit jako regulovaný trh se vydá pouze tehdy, pokud se příslušný orgán přesvědčí, že jak organizátor trhu, tak systémy regulovaného trhu splňují přinejmenším požadavky stanovené v této hlavě.

V případě regulovaného trhu, který je právnickou osobou a je řízen nebo provozován organizátorem trhu odlišným od regulovaného trhu samého, stanoví členské státy, jak mají být různé povinnosti uloženy organizátorovi trhu podle této směrnice rozděleny mezi regulovaný trh a organizátora trhu.

Organizátor regulovaného trhu poskytne veškeré informace, včetně plánu činnosti uvádějícího mimo jiné druhy předpokládaných obchodů a organizační strukturu, nutné k tomu, aby se mohl příslušný orgán přesvědčit, že regulovaný trh provedl k okamžiku prvního povolení veškerá opatření nutná k tomu, aby splnil své povinnosti podle této hlavy.

2. Členské státy vyžadují, aby organizátor regulovaného trhu plnil úkoly týkající se organizace a provozu regulovaného trhu pod dohledem příslušného orgánu. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány pravidelně prověřovaly, zda regulované trhy dodržují tuto hlavu. Rovněž zajistí, aby příslušné orgány sledovaly, zda regulované trhy plní nepřetržitě podmínky prvního povolení stanovené v této hlavě.

3. Členské státy zajistí, aby organizátor trhu odpovídal za zajištění toho, že regulovaný trh, který řídí, splňuje veškeré požadavky podle této hlavy.

Členské státy se rovněž ujistí, že je organizátor trhu oprávněn vykonávat práva odpovídající regulovanému trhu, který na základě této směrnice řídí.

4. Aniž jsou dotčena veškerá použitelná ustanovení směrnice 2003/6/ES, řídí se obchody prováděné v systémech regulovaného trhu veřejným právem domovského členského státu regulovaného trhu.

5. Příslušný orgán může odejmout povolení vydané regulovanému trhu, pokud tento trh

a) nevyužije povolení do dvanácti měsíců, výslovně se povolení vzdá nebo déle než předchozích šest měsíců nevykonává činnost, pokud dotčený členský stát nestanoví, že v těchto případech povolení propadá;

b) získal povolení na základě nepravdivého prohlášení nebo jinými protiprávními prostředky;

c) již nesplňuje podmínky, za kterých bylo povolení vydáno;

d) vážně a systematicky porušuje předpisy přijaté na základě této směrnice;

e) spadá mezi kterýkoli z případů, kdy vnitrostátní právo stanoví odnětí povolení.

▼M4

6. Každé odejmutí povolení se oznamuje Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy).

▼B

Článek 37

Požadavky na řízení regulovaného trhu

1. Členské státy vyžadují, aby osoby, které skutečně řídí činnost a provoz regulovaného trhu, měly dostatečně dobrou pověst a dostatečné množství zkušeností k zajištění řádného a obezřetného řízení a provozu regulovaného trhu. Členské státy rovněž vyžadují, aby organizátor regulovaného trhu sdělil příslušnému orgánu totožnost osob, které skutečně řídí činnost a provoz regulovaného trhu, jakož i veškeré následné změny týkající se těchto osob.

Příslušný orgán odmítne schválit navrhované změny, pokud existují objektivní a prokazatelné důvody k domněnce, že ohrožují řádné a obezřetné řízení a provoz regulovaného trhu

2. Členské státy zajistí, aby byly při povolování regulovaného trhu osoba nebo osoby, které skutečně řídí činnost a provoz regulovaného trhu již povoleného v souladu s podmínkami této směrnice, považovány za osoby splňující požadavky stanovené v odstavci 1.

Článek 38

Požadavky na osoby s významným vlivem na řízení regulovaného trhu

1. Členské státy vyžadují, aby byly osoby, které mohou díky svému postavení vykonávat přímo nebo nepřímo významný vliv na řízení regulovaného trhu, vhodné.

2. Členské státy vyžadují, aby organizátor regulovaného trhu

a) poskytl příslušnému orgánu a zveřejnil informace o vlastnictví regulovaného trhu nebo organizátora trhu, zejména totožnost všech osob, kterým jejich postavení umožňuje vykonávat významný vliv na řízení, a velikost jejich podílů;

b) informoval příslušný orgán a zveřejnil informace o každém převodu vlastnictví, který vede ke změně totožnosti osob s významným vlivem na provoz regulovaného trhu.

3. Příslušný orgán odmítne schválit navrhované změny kontrolních podílů regulovaného trhu nebo organizátora trhu, pokud existují objektivní a prokazatelné důvody k domněnce, že by tyto změny ohrozily řádné a obezřetné řízení regulovaného trhu.

Článek 39

Organizační požadavky

Členské státy vyžadují, aby regulovaný trh

a) přijal opatření k jasnému odhalování a řešení potenciálních negativních důsledků, které by na provoz regulovaného trhu nebo jeho účastníky mohl mít jakýkoli střet zájmů mezi zájmy regulovaného trhu, jeho vlastníků nebo jeho organizátora a řádným fungováním regulovaného trhu, zejména pokud by takový střet zájmů mohl být škodlivý pro plnění funkcí přenesených na regulovaný trh příslušným orgánem;

b) byl vhodně vybaven pro řízení rizik, kterým je vystaven, zaváděl vhodná opatření a systémy k odhalení všech významných rizik pro svůj provoz a zavedl účinná opatření ke zmírnění těchto rizik;

c) zavedl mechanismy k řádnému řízení technických operací systému, včetně účinných nouzových opatření pro případ narušení systémů obchodování;

d) vytvořil transparentní a pevně stanovená pravidla a postupy zajišťující spravedlivé a řádné obchodování a stanovící objektivní kritéria pro efektivní provádění příkazů;

e) měl účinné mechanismy umožňující efektivní a včasné dokončení transakcí prováděných v rámci svých systémů;

f) měl v době povolování i poté nepřetržitě k dispozici dostatečné finanční zdroje umožňující řádné fungování trhu s ohledem na povahu a rozsah transakcí uzavíraných na trhu a rozsah a stupeň rizik, kterým je vystaven.

Článek 40

Přijímání finančních nástrojů k obchodování

1. Členské státy vyžadují, aby regulované trhy měly jasná a transparentní pravidla pro přijímání finančních nástrojů k obchodování.

Tato pravidla zajistí, aby veškeré finanční nástroje přijaté k obchodování na regulovaném trhu mohly být obchodovány spravedlivě, řádně a efektivně a aby byly v případě převoditelných cenných papírů volně obchodovatelné.

2. V případě derivátů pravidla zejména zajistí, aby vlastnosti derivátové smlouvy umožňovaly řádné stanovení cen i efektivní vypořádání.

3. Kromě povinností stanovených v odstavcích 1 a 2 členské státy vyžadují, aby regulovaný trh vytvořil a udržoval účinné mechanismy ověření toho, zda emitenti převoditelných cenných papírů přijatých k obchodování na regulovaném trhu splňují povinnosti podle právních předpisů Společenství týkající se počátečního, průběžného nebo jednorázového účelového informování.

Členské státy zajistí, aby regulovaný trh stanovil mechanismy, které usnadní jeho členům nebo účastníkům získat přístup k informacím, které byly zveřejněny podle právních předpisů Společenství.

4. Členské státy zajistí, aby regulované trhy vytvořily mechanismy nezbytné k pravidelnému prošetřování, zda finanční nástroje, které přijímají k obchodování, splňují požadavky pro přijetí k obchodování.

5. Převoditelný cenný papír, který byl přijat k obchodování na regulovaném trhu, lze následně přijmout k obchodování na jiných regulovaných trzích, a to i bez souhlasu emitenta a v souladu s odpovídajícími ustanoveními směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/71/ES ze dne 4. listopadu 2003 o prospektu, který má být zveřejněn při veřejné nabídce nebo přijetí cenných papírů k obchodování, a o změně směrnice 2001/34/ES (30). Tento jiný regulovaný trh uvědomí emitenta o tom, že jeho cenné papíry jsou na něm obchodovány. Emitent není povinen poskytovat informace požadované podle odstavce 3 přímo kterémukoli regulovanému trhu, který přijal jeho cenné papíry k obchodování bez jeho souhlasu.

6. K zajištění jednotného uplatňování odstavců 1 až 5 přijme Komise ►M3 ————— ◀ prováděcí opatření, která

a) stanoví znaky různých tříd nástrojů, které musí regulovaný trh brát v úvahu při posuzování toho, zda je nástroj emitován v souladu s podmínkami stanovenými v odst. 1 druhém pododstavci, aby mohl být přijat k obchodování na různých segmentech trhu, které regulovaný trh provozuje;

b) objasní opatření, která má regulovaný trh činit, aby byla jeho povinnost ověřit, že emitent převoditelného cenného papíru plní své povinnosti podle právních předpisů Společenství týkající se počátečního, průběžného nebo jednorázového účelového informování, považována za splněnou;

c) objasní mechanismy, které má regulovaný trh vytvořit podle odstavce 3, aby svým členům usnadnil přístup k informacím, které byly zveřejněny za podmínek stanovených právními předpisy Společenství.

▼M3

Opatření uvedená v prvním pododstavci, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 64 odst. 2.

▼B

Článek 41

Pozastavení obchodování s nástroji a stažení nástrojů z obchodování

1. Aniž je dotčeno právo příslušných orgánů podle čl. 50 odst. 2 písm. j) a k) požadovat pozastavení obchodování s nástrojem nebo stažení nástroje z obchodování, může organizátor regulovaného trhu pozastavit obchodování s finančním nástrojem nebo stáhnout z obchodování finanční nástroj, který již nespĺňuje pravidla regulovaného trhu, pokud není pravděpodobné, že by takový krok způsobil závažnou škodu zájmům investorů nebo řádnému fungování trhu.

Bez ohledu na možnost organizátorů regulovaných trhů informovat přímo organizátory jiných regulovaných trhů vyžadují členské státy, aby organizátor regulovaného trhu, který pozastaví obchodování s finančním nástrojem nebo stáhne finanční nástroj z obchodování, toto rozhodnutí zveřejnil a sdělil související informace příslušnému orgánu. Příslušný orgán uvědomí příslušné orgány ostatních členských států.

▼M4

2. Příslušný orgán, který požaduje pozastavení obchodování s finančním nástrojem nebo stažení finančního nástroje z obchodování na jednom nebo více regulovaných trzích, své rozhodnutí ihned zveřejní a uvědomí o něm Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) a příslušné orgány ostatních členských států. S výjimkou případů, kdy by to mohlo závažně poškodit zájmy investorů nebo řádné fungování trhu, požádají příslušné orgány ostatních členských států o pozastavení obchodování s tímto finančním nástrojem nebo stažení tohoto finančního nástroje z obchodování na regulovaných trzích a MTF, jež jsou provozovány pod jejich dohledem.

▼B

Článek 42

Přístup na regulovaný trh

1. Členské státy vyžadují, aby regulovaný trh stanovil a dodržoval transparentní a nediskriminační pravidla založená na objektivních kritériích upravující přístup na regulovaný trh nebo členství v něm.

2. Tato pravidla stanoví veškeré povinnosti členů nebo účastníků vyplývající

a) z vytvoření a správy regulovaného trhu,

b) z pravidel pro transakce na trhu,

c) z profesionálních norem vztahujících se na zaměstnance investičních podniků nebo úvěrových institucí působících na trhu,

d) z podmínek stanovených podle odstavce 3pro členy nebo účastníky jiné než investiční podniky a úvěrové instituce,

e) z pravidel a postupů pro zúčtování a vypořádání transakcí uzavřených na regulovaném trhu.

3. Regulované trhy mohou přijmout za členy nebo účastníky investiční podniky, úvěrové instituce povolené podle směrnice 2000/12/ES a jiné osoby, které

a) jsou vhodné a náležitě způsobilé;

b) mají dostatečnou úroveň schopností a způsobilost k obchodování;

c) mají případně vhodnou organizační strukturu;

d) mají dostatečné zdroje pro úlohu, kterou mají plnit, s přihlédnutím k různým finančním mechanismům, které

může regulovaný trh vytvořit, aby zaručil vhodné vypořádání transakcí.

4. Členské státy zajistí, aby u transakcí uzavřených na regulovaném trhu nebyli členové a účastníci povinni vzájemně uplatňovat povinnosti stanovené v člancích 19, 21 a 22. Členové nebo účastníci regulovaného trhu však povinnosti stanovené v člancích 19, 21 a 22 uplatňují vůči svým klientům, pokud na jejich účet provádějí na regulovaném trhu jejich příkazy.

5. Členské státy zajistí, aby pravidla pro přístup na regulovaný trh nebo členství v něm stanovila přímou nebo dálkovou účast investičních podniků a úvěrových institucí.

6. Členské státy bez dalších právních nebo správních požadavků umožní regulovaným trhům z jiných členských států vytvořit na jejich území vhodné systémy usnadňující přístup na tyto trhy nebo obchodování na nich dálkovým členům nebo účastníkům usazeným na jejich území.

▼M4

Regulovaný trh sdělí příslušnému orgánu svého domovského členského státu, ve kterém členském státě hodlá takové systémy vytvořit. Příslušný orgán domovského členského státu tuto informaci sdělí do jednoho měsíce členskému státu, ve kterém daný regulovaný trh hodlá takové systémy vytvořit. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) může požádat o přístup k těmto údajům v souladu s postupem a podmínkami stanovenými v článku 35 nařízení (EU) č. 1095/2010.

▼B

Příslušný orgán domovského členského státu regulovaného trhu sdělí na žádost příslušného orgánu hostitelského členského státu a v přiměřené lhůtě totožnost členů nebo účastníků regulovaného trhu usazených v tomto členském státě.

7. Členské státy vyžadují, aby organizátor regulovaného trhu pravidelně předával příslušnému orgánu regulovaného trhu seznam členů a účastníků regulovaného trhu.

Článek 43

Sledování, zda jsou dodržována pravidla regulovaného trhu a další právní povinnosti

1. Členské státy vyžadují, aby regulované trhy stanovily a udržovaly účinná opatření a postupy pro pravidelné sledování toho, zda jejich členové či účastníci dodržují pravidla regulovaného trhu. Regulované trhy sledují transakce prováděné jejich členy či účastníky v rámci jejich systémů, aby odhalili porušování těchto pravidel, jakékoli obchodní podmínky narušující řádné fungování trhu nebo jakékoli chování, které by mohlo svědčit o zneužívání trhu.

2. Členské státy vyžadují, aby organizátoři regulovaných trhů ohlašovali příslušnému orgánu regulovaného trhu významná porušení svých pravidel nebo jakékoli

obchodní podmínky narušující řádné fungování trhu nebo jakékoli chování, které by mohlo svědčit o zneužívání trhu. Členské státy také vyžadují, aby organizátor regulovaného trhu podával neprodleně související informace orgánu pověřenému vyšetřováním a stíháním zneužití trhu na regulovaném trhu a poskytoval tomuto orgánu veškerou pomoc při vyšetřování a stíhání zneužití trhu, ke kterému došlo na regulovaném trhu nebo prostřednictvím jeho systémů.

Článek 44

Požadavky na transparentnost pro regulované trhy před uskutečněním obchodu

1. Členské státy vyžadují, aby regulované trhy zveřejňovaly alespoň aktuální kupní či prodejní ceny a intenzitu obchodních zájmů na těchto cenách, sdělované prostřednictvím jejich systémů pro akcie přijaté k obchodování. Členské státy kromě toho požadují, aby byly tyto informace poskytovány veřejnosti za přiměřených obchodních podmínek a průběžně během obvyklé doby obchodování.

Regulované trhy mohou za přiměřených obchodních podmínek a na nediskriminačním základě umožnit investičním podnikům, které jsou povinny zveřejňovat své ceny akcií podle článku 27, přístup k mechanismům, jež využívají ke zveřejňování informací podle prvního pododstavce.

2. Členské státy zmocní příslušné orgány, aby mohly regulovaným trhům prominout povinnost zveřejňovat informace uvedené v odstavci 1 na základě tržního modelu nebo druhu a velikosti příkazů v případech vymezených v souladu s odstavcem 3. Příslušné orgány mohou tuto povinnost prominout zejména u transakcí, které jsou rozsahem větší než obvyklý tržní objem pro dané akcie nebo daný druh akcií.

3. K zajištění jednotného uplatňování odstavců 1 a 2, přijme Komise ►M3 ————— ◄ prováděcí opatření týkající se

a) rozsahu zveřejňovaných kupních a prodejních cen nebo kotací určených tvůrců trhu a intenzity obchodních zájmů na těchto cenách;

b) velikosti a druhu příkazů, pro které lze zveřejněním informací před uskutečněním obchodu podle odstavce 2 prominout;

c) tržního modelu, u kterého lze zveřejněním informací před uskutečněním obchodu podle odstavce 2 prominout, a zejména možnosti uplatňování této povinnosti na metody obchodování používané regulovanými trhy, které v rámci svých pravidel uzavírají transakce odkazem na ceny stanovené mimo regulovaný trh nebo periodickou aukci.

▼M3

Opatření uvedená v prvním pododstavci, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 64 odst. 2.

▼B

Článek 45

Požadavky na transparentnost pro regulované trhy po uskutečnění obchodu

1. Členské státy vyžadují, aby regulované trhy zveřejňovaly alespoň cenu, objem a čas transakcí provedených s akciemi přijatými k obchodování. Členské státy vyžadují, aby byly o těchto transakcích zveřejňovány podrobnosti, a to za přiměřených obchodních podmínek a v okamžiku co nejbližšímu reálnému času.

Regulované trhy mohou za přiměřených obchodních a podmínek a na nediskriminačním základě umožnit investičním podnikům, které jsou povinny zveřejňovat své ceny akcií podle článku 28, přístup k mechanismům, jež využívají ke zveřejňování informací podle prvního pododstavce.

2. Členské státy zmocní příslušný orgán, aby mohl povolit regulovaným trhům odložit zveřejnění podrobností o transakcích na základě druhu nebo objemu těchto transakcí. Příslušné orgány mohou povolit odklad zveřejnění zejména u transakcí, které jsou rozsahem větší než obvyklý tržní objem pro dané akcie nebo daný druh akcií. Členské státy vyžadují, aby regulované trhy získaly předem souhlas příslušného orgánu k navrhovanému opatření na odklad zveřejnění obchodu, a dále vyžadují, aby byla tato opatření jasně sdělena účastníkům trhu a investorům obecně.

3. K zajištění účinného a řádného fungování finančních trhů a jednotného uplatňování odstavců 1 a 2 přijme Komise ►M3 _____ ◀ prováděcí opatření týkající se

a) rozsahu a obsahu informací, které mají být zveřejňovány;

b) podmínek, za kterých může regulovaný trh stanovit odklad zveřejnění obchodů, a kritéria uplatňovaná při rozhodování o transakcích, u kterých je z důvodu jejich objemu nebo druhu použitých akcií povolen odklad zveřejnění.

▼M3

Opatření uvedená v prvním pododstavci, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 64 odst. 2.

▼B

Článek 46

Ustanovení o ústřední protistraně a o zúčtování a vypořádání

1. Členské státy nebrání regulovaným trhům v uzavírání vhodných dohod s ústřední protistranou nebo zúčtovacím střediskem a systémem vypořádání jiného členského státu za účelem zúčtování nebo vypořádání některých nebo

všech obchodů uzavřených účastníky trhů v jejich systémech.

2. Příslušný orgán regulovaného trhu nesmí bránit využívání ústřední protistrany, zúčtovacích středisek nebo systémů vypořádání v jiném členském státě, pokud to není prokazatelně nezbytné pro udržení řádného fungování daného regulovaného trhu a s ohledem na podmínky pro systémy vypořádání stanovené v čl. 34 odst. 2.

Aby nedocházelo ke zbytečnému zdvojení kontroly, přihlíží příslušný orgán i k dohledu nebo dozoru nad systémy zúčtování a vypořádání, který již vykonávají národní centrální banky jako orgány dohledu nad systémy vypořádání nebo jiné orgány dohledu nad těmito systémy.

▼M4

Článek 47

Seznam regulovaných trhů

Každý členský stát vypracuje seznam regulovaných trhů, pro které je domovským členským státem, a předá tento seznam ostatním členským státům a Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy). Podobné sdělení se uskuteční při každé změně uvedeného seznamu. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) seznam všech regulovaných trhů zveřejňuje na svých internetových stránkách a aktualizuje jej.

▼B

HLAVA IV

PŘÍSLUŠNÉ ORGÁNY

KAPITOLA I

URČENÍ, PRAVOMOCI A POSTUPY PRO ZJEDNÁVÁNÍ NÁPRAVY

Článek 48

Určení příslušných orgánů

▼M4

1. Každý členský stát určí příslušné orgány pověřené plněním jednotlivých úkolů stanovených touto směrnicí. Členské státy sdělí Komisi, Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) a příslušným orgánům ostatních členských států, které příslušné orgány jsou pověřené plněním těchto úkolů a případné rozdělení těchto úkolů.

▼B

2. Příslušné orgány uvedené v odstavci 1 jsou orgány veřejné moci, aniž je tím dotčena možnost případně přenést úkoly na jiné subjekty, pokud to výslovně umožňují čl. 5 odst. 5, čl. 16 odst. 3, čl. 17 odst. 2 a čl. 23 odst. 4.

Žádné přenesení úkolů na subjekty jiné než orgány uvedené v odstavci 1 nesmí zahrnovat výkon veřejné moci nebo využití pravomocí volného rozhodování. Členské státy vyžadují, aby před přenesením úkolů přijaly příslušné orgány veškerá přiměřená opatření, aby zajistily, že subjekt, na který mají být úkoly přeneseny, má schopnosti a zdroje nezbytné k účinnému plnění všech úkolů a že k přenesení úkolů dojde pouze tehdy, pokud byl vytvořen jasně vymezený a dokumenty podložený rámec pro výkon kteréhokoli z přenesených úkolů, který uvádí úkoly, jež mají být plněny, a podmínky, za nichž mají být prováděny. Tyto podmínky zahrnují ustanovení zavazující dotčený subjekt jednat a být organizován tak, aby se předešlo střetu zájmů a aby informace získané při provádění svěřených úkolů nebyly využity nečestně nebo nebránili hospodářské soutěži. V každém případě spočívá konečná odpovědnost za dohled nad dodržováním této směrnice a prováděcích předpisů k ní na příslušném orgánu nebo orgánech určených v souladu s odstavcem 1.

▼M4

Členské státy uvědomí Komisi, Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) a příslušné orgány ostatních členských států o všech ujednáních uzavřených v souvislosti s přenesením úkolů, včetně přesných podmínek tohoto přenesení.

3. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zveřejní seznam všech příslušných orgánů podle odstavců 1 a 2 na svých internetových stránkách a aktualizuje jej.

▼B

Článek 49

Spolupráce mezi orgány ve stejném členském státě

Jestliže členský stát určí k vymáhání některého ustanovení této směrnice více než jeden příslušný orgán, musí být úkoly každého z těchto orgánů jasně vymezeny a orgány musí úzce spolupracovat.

Každý členský stát vyžaduje, aby tato spolupráce rovněž probíhala mezi příslušnými orgány pro účely této směrnice a příslušnými orgány pověřenými v daném členském státě dohledem nad úvěrovými a jinými finančními institucemi, penzijními fondy, SKIPCP, zprostředkovateli pojištění a zajištění a pojišťovnami.

Členské státy vyžadují, aby si příslušné orgány vyměňovaly informace nezbytné nebo užitečné pro výkon svých úkolů a funkcí.

Článek 50

Pravomoci příslušných orgánů

1. Příslušné orgány musí mít veškeré dohlížecí a vyšetřovací pravomoci, které jsou pro výkon jejich úkolů nezbytné. V mezích stanovených vnitrostátním právem vykonávají tyto pravomoci

a) přímo, nebo

b) ve spolupráci s dalšími orgány, nebo

c) v rámci své odpovědnosti přenesením na subjekty, na které byly úkoly přeneseny podle čl. 48 odst. 2, nebo

d) prostřednictvím dožádání u příslušných soudních orgánů.

2. Pravomoci uvedené v odstavci 1 jsou vykonávány v souladu s vnitrostátním právem a zahrnují přinejmenším právo

a) mít přístup k jakémukoli dokumentu v jakékoli formě a obdržet jeho kopii;

b) požadovat informace od kterékoli osoby a v případě nutnosti osobu předvolat a vyslechnout ji za účelem získání informací;

c) provádět kontroly na místě;

d) požadovat existující telefonní záznamy a existující záznamy o datovém provozu;

e) vyžadovat ukončení jakéhokoli jednání, které je v rozporu s předpisy přijatými k provedení této směrnice;

f) požádat o zmrazení nebo obstavení aktiv;

g) požádat o dočasný zákaz profesionální činnosti;

h) požadovat, aby auditoři povolených investičních podniků a regulovaných trhů poskytovali informace;

i) přijmout jakýkoli druh opatření k zajištění toho, že investiční podniky a regulované trhy budou nadále splňovat právní požadavky;

j) požadovat pozastavení obchodování s finančním nástrojem;

k) požadovat stažení finančního nástroje z obchodování na regulovaném trhu nebo z jiného systému obchodování;

l) postoupit věci k trestnímu stíhání;

m) umožnit auditorům nebo odborníkům provádět kontrolu či šetření.

Článek 51

Správní sankce

1. Aniž jsou dotčeny postupy pro odnětí povolení nebo právo členských států ukládat tresty, zajistí členské státy v souladu se svým vnitrostátním právem, aby mohla být přijata vhodná správní opatření nebo aby mohly být ukládány správní sankce osobám za porušení předpisů přijatých k provedení této směrnice. Členské státy zajistí, aby tato opatření byla účinná, přiměřená a odrazující.

2. Členské státy stanoví sankce za neposkytnutí spolupráce při vyšetřování podle článku 50.

3. Členské státy zajistí, aby příslušný orgán mohl zveřejnit jakékoli opatření nebo jakoukoli sankci, která

bude uložena za nedodržení předpisů přijatých při provádění této směrnice, ledaže by toto zveřejnění vážně ohrozilo finanční trhy nebo způsobilo neúměrnou škodu dotčeným osobám.

▼M4

4. Členské státy poskytnou každoročně Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) souhrnné informace týkající se všech správních opatření a sankcí uložených v souladu s odstavci 1 a 2.

5. Pokud příslušný orgán zveřejnil správní opatření nebo sankci, oznámí tuto skutečnost současně Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy).

6. V případě, že se zveřejněná sankce týká investičního podniku povoleného v souladu s touto směrnicí, připojí Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) odkaz na zveřejněnou sankci v rejstříku investičních podniků zřízenému podle čl. 5 odst. 3.

▼B

Článek 52

Opravné prostředky

1. Členské státy zajistí, aby každé rozhodnutí na základě právních a správních předpisů přijatých v souladu s touto směrnicí bylo řádně odůvodněno a aby bylo možné proti němu podat opravný prostředek k soudu. Právo na podání opravného prostředku platí rovněž v případě, že do šesti měsíců od podání žádosti o povolení obsahující všechny požadované informace není vydáno žádné rozhodnutí.

2. Členské státy stanoví, že jeden nebo více níže uvedených orgánů určených vnitrostátním právem může v zájmu spotřebitelů a v souladu s vnitrostátním právem podat žalobu u soudů nebo příslušných správních orgánů, aby zajistil uplatňování vnitrostátních předpisů přijatých k provedení této směrnice:

- a) orgány veřejné moci nebo jejich zástupci,
- b) organizace spotřebitelů s oprávněným zájmem na ochraně spotřebitelů,
- c) profesní organizace s oprávněným zájmem na ochraně svých členů.

Článek 53

Mimosoudní mechanismy pro stížnosti investorů

1. Členské státy podporují zavedení účinných postupů vyřizování stížností a zjednávání nápravy pro mimosoudní řešení spotřebitelských sporů v souvislosti s investičními a doplňkovými službami, které poskytují investiční podniky, popřípadě s využitím stávajících subjektů.

2. Členské státy zajistí, aby těmto subjektům právní předpisy nebránily v účinné spolupráci při řešení přeshraničních sporů.

▼M4

3. Příslušné orgány oznámí Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) postupy pro vyřizování stížností a zjednávání nápravy podle odstavce 1, které jsou dostupné v rámci jejich působnosti.

3. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zveřejní seznam všech mimosoudních mechanismů na svých internetových stránkách a aktualizuje jej.

▼B

Článek 54

Služební tajemství

1. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány, všechny osoby, které pro příslušné orgány pracují nebo pracovaly, nebo subjekty, na které jsou přeneseny pravomoci podle čl. 48 odst. 2, jakož i auditori a experti pověřeni příslušnými orgány, byli vázáni povinností zachovat služební tajemství. Nesmějí sdělit žádné osobě ani žádnému orgánu žádné důvěrné informace, které se dozvědí při plnění svých povinností, s výjimkou souhrnné či celkové formy tak, aby nebylo možno určit totožnost jednotlivých investičních podniků, organizátorů trhu, regulovaných trhů nebo jiné osoby, aniž jsou dotčeny případy, na něž se vztahuje trestní právo nebo jiná ustanovení této směrnice.

2. Byl-li však na investiční podnik, organizátora trhu nebo regulovaný trh vyhlášen konkurs nebo nařazena likvidace, lze důvěrné informace, které se netýkají třetích osob, sdělit v občanském soudním řízení, jestliže je to nutné k tomu, aby se řízení uskutečnilo.

3. Aniž jsou dotčeny případy upravené trestním právem, mohou příslušné orgány, subjekty nebo fyzické či právnické osoby jiné než příslušné orgány, které získají důvěrné informace podle této směrnice, tyto informace použít v případě příslušných orgánů v rámci působnosti této směrnice pouze k plnění svých povinností a výkonu svých funkcí nebo v případě jiných orgánů, subjektů nebo fyzických či právnických osob k účelu, ke kterému jim byly poskytnuty, nebo v rámci správních nebo soudních řízení, která s výkonem těchto funkcí konkrétně souvisí. Pokud s tím však příslušný orgán nebo jiný orgán, subjekt nebo osoba sdělující informace souhlasí, může orgán, který je obdržel, tyto informace použít pro jiné účely.

4. Veškeré důvěrné informace přijaté, vyměněné nebo předané podle této směrnice podléhají služebnímu tajemství podle tohoto článku. Tento článek však nebrání příslušným orgánům ve výměně nebo předávání důvěrných informací v souladu s touto směrnicí nebo jinými směrnicemi vztahujícími se na investiční podniky, úverové instituce, penzijní fondy, SKIPCP, zprostředkovatele pojištění a zajištění, pojišťovny, regulované trhy nebo organizátory trhů či jiné subjekty se souhlasem příslušného orgánu nebo jiného orgánu, subjektu, fyzické či právnické osoby, které informace poskytl.

5. Tento článek nebrání příslušným orgánům, aby si v souladu s vnitrostátním právem vyměňovaly nebo předávaly důvěrné informace, které neobdržely od příslušného orgánu jiného členského státu.

Článek 55

Vztahy s auditory

1. Členské státy zajistí alespoň, aby každá osoba oprávněná ve smyslu osmé směrnice Rady 84/253/EHS ze dne 10. dubna 1984 o schvalování osob pověřených prováděním povinného auditu účetních dokumentů (31), která v investičním podniku plní úkol uvedený v článku 51 čtvrté směrnice Rady 78/660/EHS ze dne 25. července 1978 o ročních účetních závěrkách některých forem společností (32), článku 37 směrnice 83/349/EHS nebo článku 31 směrnice 85/611/EHS nebo jiný úkol stanovený právními předpisy, byla povinna bezodkladně sdělit příslušným orgánům každou skutečnost nebo rozhodnutí týkající se daného podniku, jež zjistí při plnění tohoto úkolu a jež by mohly

a) představovat závažné porušení právních nebo správních předpisů, které stanoví podmínky pro povolení nebo které výslovně upravují výkon činnosti investičních podniků;

b) narušit pokračování činnosti investičního podniku;

c) způsobit, že bude odmítnuto ověření účtů nebo k nim budou vysloveny výhrady.

Tato osoba má rovněž povinnost oznámit veškeré skutečnosti a rozhodnutí, jež zjistí při plnění jednoho z úkolů podle prvního pododstavce v podniku, který je v úzkém propojení s investičním podnikem, v němž tato osoba plní svůj úkol.

2. Sdělí-li osoby oprávněné ve smyslu směrnice 84/253/EHS v dobré víře příslušným orgánům jakékoli skutečnosti nebo rozhodnutí uvedené v odstavci 1, nepovažuje se to za porušení jakéhokoli omezení v poskytování informací, jak je stanoví smlouva nebo právní či správní předpis, a těmto osobám nevzniká žádná odpovědnost.

KAPITOLA II

▼M4

SPOLUPRÁCE MEZI PŘÍSLUŠNÝMI ORGÁNY ČLENSKÝCH STÁTŮ A EVROPSKÝM ORGÁNEM DOHLEDU (EVROPSKÝM ORGÁNEM PRO CENNÉ PAPIRY A TRHY)

▼B

Článek 56

Povinnost spolupracovat

1. Příslušné orgány různých členských států vzájemně spolupracují, kdykoli je to nezbytné pro účely plnění jejich úkolů podle této směrnice, a využívají své

pravomoci stanovené v této směrnici nebo ve vnitrostátním právu.

Každý příslušný orgán poskytuje pomoc příslušným orgánům ostatních členských států. Zejména si vyměňují informace a spolupracují při vyšetřování nebo činnostech dohledu.

▼M4

K usnadnění a urychlení spolupráce, a zejména výměny informací, určí členské státy jediný příslušný orgán jako kontaktní místo pro účely této směrnice. Členské státy sdělí Komisi, Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) a ostatním členským státům názvy orgánů, které určí k přijímání žádostí o výměnu informací nebo o spolupráci podle tohoto odstavce. Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zveřejní seznam těchto orgánů na svých internetových stránkách a aktualizuje jej.

▼B

2. Pokud s přihlédnutím k situaci na trhu cenných papírů v hostitelském členském státě činnost regulovaného trhu, který v hostitelském členském státě vytvořil určité mechanismy, nabude značného významu pro fungování trhů cenných papírů a ochranu investorů v tomto v hostitelském členském státě, zavedou příslušné orgány regulovaného trhu domovského a hostitelského státu přiměřenou úpravu spolupráce.

3. Členské státy přijmou veškerá správní a organizační opatření, aby usnadnily pomoc stanovenou v odstavci 1.

Příslušné orgány mohou využít pro účely spolupráce svých pravomocí i v případech, kdy vyšetřované jednání nezakládá porušení předpisu platného v daném členském státě.

▼M4

4. Pokud má příslušný orgán závažné důvody se domnívat, že subjekty, které nespadají pod jeho dohled, jednají nebo jednaly na území jiného členského státu v rozporu s touto směrnicí, oznámí to v co nejpodrobnějším rozsahu příslušnému orgánu jiného členského státu a Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy). Příslušný orgán, který obdržel takové oznámení, přijme vhodná opatření. Vyrozmí rovněž příslušný orgán, který provedl oznámení, a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) o výsledku opatření a v rámci možnosti o zásadním vývoji, k němuž došlo v mezidobí. Tímto odstavcem není dotčena pravomoc příslušného orgánu, který provedl oznámení.

▼B

5. K zajištění jednotného uplatňování odstavce 2, může Komise ►M3 _____ ◀ přijmout prováděcí opatření, aby stanovila kritéria, podle nichž by bylo možné považovat činnost regulovaného trhu v hostitelském členském státě za činnost se značným významem pro fungování trhů cenných papírů, a aby stanovila ochranu investorů v tomto v hostitelském členském státě. ►M3 Tato opatření, jež mají za účel

změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 64 odst. 2. ◀

▼M4

6. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování tohoto článku může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro dohody o spolupráci uvedené v odstavci 2.

6. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.

▼B

Článek 57

►M4 1. ◀ Příslušný orgán jednoho členského státu může požádat o spolupráci příslušného orgánu jiného členského státu při dohledu nebo kontrole na místě nebo vyšetřování. U investičních podniků, které jsou dálkovými členy regulovaného trhu, se může příslušný orgán regulovaného trhu rozhodnout je oslovit přímo, a v tom případě o tom uvědomí příslušný orgán domovského členského státu dálkového člena.

Pokud příslušný orgán obdrží žádost o kontrolu na místě nebo o vyšetřování, v rámci svých pravomocí

- a) kontrolu nebo vyšetřování provede sám, nebo
- b) umožní provést kontrolu nebo vyšetřování žádajícím orgánům, nebo
- c) umožní provést kontrolu nebo vyšetřování auditorům nebo odborníkům.

▼M4

2. S cílem sblížit postupy dohledu se může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) podílet na činnosti kolegií orgánů dohledu, včetně kontroly nebo vyšetřování na místě, které společně provádí dva nebo více příslušných orgánů v souladu s článkem 21 nařízení (EU) č. 1095/2010.

3. Za účelem zajištění důsledné harmonizace odstavce 1 může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy regulačních technických norem k upřesnění údajů, které si příslušné orgány vyměňují v rámci své spolupráce při dohledu, kontrole na místě a vyšetřování.

3. Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článků 10 až 14 nařízení (EU) č. 1095/2010.

3. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování odstavce 1 může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře,

šablony a postupy pro spolupráci příslušných orgánů při dohledu, kontrole na místě a vyšetřování.

3. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené ve třetím pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.

▼B

Článek 58

Výměna informací

1. Příslušné orgány členských států, které byly pro účely této směrnice v souladu s čl. 56 odst. 1 určeny jako kontaktní místa, si ihned vzájemně poskytnou informace vyžadované pro účely plnění úkolů příslušných orgánů určených v souladu s čl. 48 odst. 1 a stanovené v předpisech přijatých na základě této směrnice.

Příslušné orgány, které si podle této směrnice vyměňují informace s jinými příslušnými orgány, mohou v okamžiku sdělení informací uvést, že tyto informace nesmějí být bez jejich výslovného souhlasu zveřejněny, a v tom případě lze výměnu těchto informací provádět výhradně pro účely, pro které tyto orgány daly souhlas.

2. Příslušný orgán určený jako kontaktní místo může předávat informace získané podle odstavce 1 a článků 55 a 63 orgánům uvedeným v článku 49. Jiným orgánům nebo fyzickým či právnickým osobám předá tyto informace pouze s výslovným souhlasem příslušných orgánů, které informace poskytly, a výhradně pro účely, pro které tyto orgány daly souhlas, s výjimkou řádně odůvodněných okolností. V tom případě kontaktní místo ihned informuje kontaktní místo, které informace zaslalo.

3. Orgány uvedené v článku 49 a jiné orgány nebo fyzické či právnické osoby, které obdrží důvěrné informace podle odstavce 1 tohoto článku nebo podle článků 55 a 63, mohou tyto informace použít pouze při plnění svých úkolů, zejména

- a) ke kontrole plnění podmínek, jimiž se řídí přístup k činnosti investičních podniků, a k usnadnění dohledu nad výkonem této činnosti na bázi jednotlivých podniků či na konsolidované bázi, a to zvláště s ohledem na požadavky kapitálové přiměřenosti uložené směrnicí 93/6/EHS, správní a účetní postupy a mechanismy vnitřní kontroly;
- b) ke sledování řádného fungování obchodních míst;
- c) k ukládání sankcí;
- d) při správních opravných prostředcích proti rozhodnutím příslušných orgánů;
- e) při soudních řízeních zahájených podle článku 52; nebo
- f) v mimosoudním mechanismu pro stížnosti investorů podle článku 53.

▼M4

4. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování odstavců 1 a 2 může Evropský orgán dohledu (Evropský

orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro výměnu informací.

4. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.

5. Tento článek, ani články 54 a 63 nebrání příslušnému orgánu, aby předával Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy), Evropské radě pro systémová rizika, centrálním bankám, Evropskému systému centrálních bank a Evropské centrální bance jako měnovým orgánům a případně jiným orgánům veřejné moci příslušným pro dohled nad platebními systémy a systémy vypořádání důvěrné informace určené k plnění jejich úkolů; podobně mohou tyto orgány nebo instituce předávat příslušným orgánům informace, které mohou příslušné orgány potřebovat pro účely plnění svých funkcí podle této směrnice.

▼M4

Článek 58a

Závazné zprostředkování

Příslušné orgány mohou Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) oznámit případy, v nichž byly následující žádosti zamítnuty nebo jim nebylo v přiměřené lhůtě vyhověno:

a) žádost o provedení určité činnosti dohledu, kontroly na místě nebo vyšetřování podle článku 57; nebo

b) žádost o výměnu informací podle článku 58.

V situacích uvedených v prvním pododstavci může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) jednat v souladu s článkem 19 nařízení (EU) č. 1095/2010, aniž jsou dotčeny možnosti odmítnout vyhovět žádosti o informace uvedené v článku 59a a možnost Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro cenné papíry a trhy) jednat v souladu s článkem 17 nařízení (EU) č. 1095/2010.

▼B

Článek 59

Odmítnutí spolupráce

Příslušný orgán může odmítnout vyhovět žádosti o spolupráci při provádění vyšetřování, kontroly na místě nebo dohledu podle článku 57 nebo o výměnu informací podle článku 58 pouze v případech, kdy

a) by takové vyšetřování, kontrola na místě či dohled nebo výměna informací mohly nepříznivě ovlivnit svrchovanost, bezpečnost nebo veřejný pořádek dožádaného státu;

b) již bylo zahájeno soudní řízení ve věci stejných činů a proti stejným osobám před orgány dožádaného členského státu;

c) v dožádaném členském státě již bylo ve vztahu ke stejným osobám za stejné činy vydáno pravomocné rozhodnutí.

▼M4

V případě takového odmítnutí o něm příslušný orgán vyzoomí dožadující orgán a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) a poskytne co nejpodrobnější informace.

▼B

Článek 60

Konzultace mezi příslušnými orgány před vydáním povolení

1. Příslušné orgány členského státu jsou konzultovány před vydáním povolení investičnímu podniku, který je

a) dceřiným podnikem investičního podniku nebo úvěrové instituce povolené v dotyčném členském státě; nebo

b) dceřiným podnikem mateřského podniku investičního podniku nebo úvěrové instituce povolené v dotyčném členském státě; nebo

c) kontrolován týmiž fyzickými či právníckými osobami jako investiční podnik nebo úvěrová instituce povolená v dotyčném členském státě.

2. Příslušný orgán členského státu příslušný pro dohled nad úvěrovými institucemi nebo pojišťovnami je konzultován před vydáním povolení investičnímu podniku, který je:

a) dceřiným podnikem úvěrové instituce nebo pojišťovny povolené ve Společenství; nebo

b) dceřiným podnikem mateřského podniku úvěrové instituce nebo pojišťovny povolené ve Společenství; nebo

c) kontrolován stejnou fyzickou nebo právníckou osobou jako úvěrová instituce nebo pojišťovna povolená ve Společenství.

3. Příslušné orgány uvedené v odstavcích 1 a 2 se vzájemně konzultují při posuzování vhodnosti akcionářů nebo členů a pověstí a zkušeností osob, které skutečně řídí danou činnost a které se podílejí na vedení jiného subjektu ve stejné skupině. Vyměňují si veškeré informace o vhodnosti akcionářů nebo členů a o pověstí a zkušenosti osob, které skutečně řídí danou činnost, jež jsou významné pro jiné dotčené příslušné orgány, pro vydávání povolení i pro průběžné hodnocení toho, zda jsou dodržovány provozní podmínky.

▼M4

4. Za účelem zajištění jednotných podmínek uplatňování odstavců 1 a 2 může Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) vypracovat návrhy prováděcích technických norem pro standardní formuláře, šablony a postupy pro konzultace dalších příslušných orgánů před udělením povolení.

4. Komisi je svěřena pravomoc přijímat prováděcí technické normy uvedené v prvním pododstavci postupem podle článku 15 nařízení (EU) č. 1095/2010.

▼B

Článek 61

Pravomoci hostitelských členských států

1. Hostitelské členské státy mohou pro statistické účely vyžadovat ode všech investičních podniků s pobočkami na jejich území, aby jim o činnosti těchto poboček podávaly pravidelné zprávy.

2. Při výkonu svých pravomocí podle této směrnice mohou hostitelské členské státy od poboček investičních podniků vyžadovat, aby poskytovaly informace nezbytné ke kontrole dodržování norem hostitelského členského státu, které se na ně vztahují v případech stanovených v čl. 32 odst. 7. Tyto požadavky nesmějí být přísnější než povinnosti, které za účelem sledování toho, jak jsou dodržovány stejné normy, ukládá tento členský stát podnikům usazeným na jeho území.

Článek 62

Bezpečnostní opatření přijímaná hostitelskými členskými státy

1. Pokud má příslušný orgán hostitelského členského státu jasné a prokazatelné důvody se domnívat, že investiční podnik činný na jeho území v rámci volného pohybu služeb porušuje povinnosti vyplývající z předpisů přijatých na základě této směrnice nebo že investiční podnik, který má na jeho území pobočku, porušuje povinnosti vyplývající z předpisů přijatých na základě této směrnice, které nesvěčují pravomoc příslušnému orgánu hostitelského členského státu, postoupí tato zjištění příslušnému orgánu domovského členského státu.

▼M4

Pokud i přes opatření přijatá příslušným orgánem domovského členského státu nebo proto, že se tato opatření ukáží jako nepřiměřená, jedná investiční podnik i nadále způsobem, který jasně poškozuje zájmy investorů hostitelského členského státu nebo řádné fungování trhů, použije se toto:

a) příslušný orgán hostitelského členského státu poté, co uvědomí příslušný orgán domovského členského státu, přijme veškerá vhodná opatření nezbytná k ochraně investorů a k řádnému fungování trhů. To zahrnuje možnost zabránit investičním podnikům, které se chovají protiprávně, v zahájení jakékoli další transakce na jeho území. Komise a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) jsou o těchto opatřeních neprodleně informovány;

b) kromě toho může příslušný orgán hostitelského členského státu na tuto záležitost upozornit Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy), který může jednat v souladu s pravomocemi, které jsou mu svěřeny podle článku 19 nařízení (EU) č. 1095/2010.

▼B

2. Pokud příslušné orgány hostitelského členského státu zjistí, že investiční podnik, který má na jeho území pobočku, nedodržuje právní nebo správní předpisy přijaté v dotyčném státě na základě této směrnice, které svěčují pravomoc příslušným orgánům hostitelského členského státu, vyžadují, aby dotyčný investiční podnik tuto protiprávní situaci ukončil.

Pokud dotyčný investiční podnik nepodnikne potřebné kroky, přijmou příslušné orgány hostitelského členského státu veškerá vhodná opatření, aby zajistily, že dotyčný investiční podnik uvedenou protiprávní situaci ukončí. Povaha těchto opatření je sdělena příslušným orgánům domovského členského státu.

▼M4

Pokud i přes opatření přijatá hostitelským členským státem investiční podnik nadále porušuje právní nebo správní předpisy uvedené v prvním pododstavci platné v hostitelském členském státě, použije se toto:

a) příslušný orgán hostitelského členského státu po informování příslušného orgánu domovského členského státu přijme veškerá vhodná opatření k ochraně investorů a řádného fungování trhů. Komise a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) jsou o těchto opatřeních neprodleně informovány;

b) kromě toho může příslušný orgán hostitelského členského státu na tuto záležitost upozornit Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy), který může jednat v souladu s pravomocemi, které jsou mu svěřeny podle článku 19 nařízení (EU) č. 1095/2010.

▼B

3. Pokud má příslušný orgán hostitelského členského státu regulovaného trhu nebo MTF jasné a prokazatelné důvody se domnívat, že tento regulovaný trh nebo MTF porušuje povinnosti vyplývající z předpisů přijatých na základě této směrnice, postoupí tato zjištění příslušnému orgánu domovského členského státu regulovaného trhu nebo MTF.

▼M4

Pokud i přes opatření přijatá příslušným orgánem domovského členského státu nebo proto, že se taková opatření ukáží jako nepřiměřená, jedná dotyčný regulovaný trh nebo MTF i nadále způsobem, který jasně poškozuje zájmy investorů hostitelského členského státu nebo řádné fungování trhů, použije se toto:

a) příslušný orgán hostitelského členského státu po informování příslušného orgánu domovského členského státu přijme veškerá vhodná opatření k ochraně investorů a řádného fungování trhů, což zahrnuje možnost zabránit dotyčnému regulovanému trhu nebo MTF ve zpřístupnění jejich mechanismů dálkovým členům nebo účastníkům usazeným v hostitelském členském státě. Komise a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) jsou o těchto opatřeních neprodleně informovány;

b) kromě toho může příslušný orgán hostitelského členského státu na tuto záležitost upozornit Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy), který může jednat v souladu s pravomocemi, které jsou mu svěřeny podle článku 19 nařízení (EU) č. 1095/2010.

▼B

4. Každé opatření přijaté podle odstavců 1, 2 nebo 3, jež zahrnuje sankce nebo omezení činnosti investičního podniku nebo regulovaného trhu, musí být řádně odůvodněno a sděleno dotyčnému investičnímu podniku nebo dotyčnému regulovanému trhu.

▼M4

Článek 62a

Spolupráce a výměna informací s Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy)

1. Příslušné orgány pro účely této směrnice spolupracují s Evropským orgánem dohledu (Evropskému orgán pro cenné papíry a trhy) v souladu s nařízením (EU) č. 1095/2010.

2. Příslušné orgány neprodleně poskytnou Evropskému orgánu dohledu (Evropskému orgánu pro cenné papíry a trhy) veškeré informace nezbytné k tomu, aby mohl tento orgán plnit své povinnosti podle této směrnice a v souladu s článkem 35 nařízení (EU) č. 1095/2010.

▼B

KAPITOLA III

SPOLUPRÁCE SE TŘETÍMI ZEMĚMI

Článek 63

Výměna informací se třetími zeměmi

▼M4

1. Členské státy a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) mohou v souladu s článkem 33 nařízení (EU) č. 1095/2010 uzavírat s příslušnými orgány třetích zemí dohody o spolupráci upravující výměnu informací pouze tehdy, pokud je s ohledem na sdělované informace zaručena ochrana služebního tajemství alespoň na stejné úrovni jako podle článku 54. Tato výměna informací musí být určena k plnění úkolů těchto příslušných orgánů.

1. Členské státy a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) mohou do třetí země předávat osobní údaje v souladu s kapitolou IV směrnice 95/46/ES.

1. Členské státy a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) mohou dohody o spolupráci upravující výměnu informací uzavírat rovněž s orgány, subjekty a fyzickými nebo právnickými osobami třetích zemí příslušnými pro jeden nebo několik z následujících úkolů:

a) dohled nad úvěrovými institucemi, jinými finančními institucemi, pojišťovnami a finančními trhy;

b) likvidaci a konkurs investičních podniků a jiná podobná řízení;

c) provádění povinných auditů účetnictví investičních podniků a jiných finančních institucí, úvěrových institucí a pojišťoven při výkonu dohledu nebo při plnění jejich úkolů v oblasti správy systémů odškodnění;

d) dozor nad orgány, které se účastní likvidace a konkursu investičních podniků a podobných řízení;

e) dozor nad osobami pověřenými výkonem povinných auditů pojišťoven, úvěrových institucí, investičních podniků a jiných finančních institucí.

1. Dohody o spolupráci uvedené ve třetím pododstavci mohou být uzavírány pouze tehdy, pokud je s ohledem na sdělované informace zaručena ochrana služebního tajemství alespoň na stejné úrovni jako podle článku 54. Výměna informací je určena k plnění úkolů uvedených orgánů či subjektů nebo fyzických či právnických osob.

▼B

2. Pokud informace pocházejí z jiného členského státu, smějí být poskytovány jen s výslovným souhlasem příslušného orgánu, který tyto informace předal, a případně pouze pro účely, pro které dal souhlas. Totéž platí i pro informace poskytnuté příslušnými orgány třetí země.

HLAVA V

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 64

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen Evropský výbor pro cenné papíry, zřízený rozhodnutím Komise 2001/528/ES (33) (dále jen „výbor“).

▼M3

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se čl. 5a odst. 1 až 4 a článek 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

▼M1

2a. Žádné z přijatých prováděcích opatření nesmí měnit základní ustanovení této směrnice.

▼M3

3. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se články 5 a 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

Doba uvedená v čl. 5 odst. 6 rozhodnutí 1999/468/ES je tři měsíce.

▼M3

4. Do 31. prosince 2010 a poté nejméně každé tři roky provede Komise přezkoumání ustanovení týkajících se jejich prováděcích pravomocí a předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu zabývající se fungováním těchto pravomocí. Tato zpráva posoudí zejména, zda je třeba, aby Komise navrhla změny této směrnice s cílem zajistit odpovídající rozsah prováděcích pravomocí svěřených Komisi. Závěr, zda je či není nutná změna, se doloží podrobným odůvodněním. V případě potřeby se ke zprávě připojí legislativní návrh na změnu ustanovení o svěřených prováděcích pravomocích Komisi.

▼M4

Článek 64a

Ustanovení o skončení platnosti

Do 1. prosince 2011 Komise přezkoumá články 2, 4, 10b, 13, 15, 18, 19, 21, 22, článek 24 a 25, článek 27 až 30 a články 40, 44, 45, 56 a 58 a předloží veškeré vhodné legislativní návrhy, aby bylo možno v souvislosti s touto směrnicí plně uplatňovat akty v přenesené pravomoci podle článku 290 Smlouvy o fungování EU a prováděcí akty podle článku 291 Smlouvy o fungování EU. Aniž jsou dotčena již přijatá prováděcí opatření, pravomoci přijímat prováděcí opatření, které byly Komisí svěřeny v článku 64 a které se uplatňují i po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost, se přestanou uplatňovat dne 1. prosince 2012.

▼M1

Článek 65

Zpráva a přezkum

1. Do 31. října 2007 předloží Komise na základě veřejné konzultace a po projednání s příslušnými orgány Evropskému parlamentu a Radě zprávu o možném rozšíření oblasti působnosti této směrnice, pokud jde o povinnosti související s transparentností před uskutečněním obchodu a po něm, na transakce v jiných třídách finančních nástrojů než akcie.

2. Do 31. října 2008 předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování článku 27.

3. Do 30. dubna 2008 předloží Komise na základě veřejné konzultace a po projednání s příslušnými orgány Evropskému parlamentu a Radě zprávu o:

a) vhodnosti zachování výjimky podle čl. 2 odst. 1 písm. k) pro podniky, jejichž hlavní činností je obchodování komoditními deriváty na vlastní účet;

b) o obsahu a formě vhodných požadavků na povolování těchto podniků jako investičních podniků ve smyslu této směrnice a na dohled nad nimi;

c) vhodnosti pravidel týkajících se jmenování smluvních zástupců při provádění investičních služeb nebo činností, zejména pokud jde o dohled nad nimi;

d) vhodnosti zachování výjimky podle čl. 2 odst. 1 písm. i).

4. Do 30. dubna 2008 předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o odstraňování překážek, které by mohly na evropské úrovni bránit konsolidaci údajů, jež musí systémy obchodování zveřejňovat.

5. Na základě zpráv uvedených v odstavcích 1 až 4 může Komise předložit návrhy na odpovídající změny této směrnice.

6. Do 31. října 2006 předloží Komise po projednání s příslušnými orgány Evropskému parlamentu a Radě zprávu o vhodnosti zachování požadavků na pojištění odpovědnosti za škody při výkonu povolání, které zprostředkovatelům ukládají právní předpisy Společenství.

▼B

Článek 66

Změna směrnice 85/611/EHS

V článku 5 směrnice 85/611/EHS se odstavec 4 nahrazuje tímto:

„4. Ustanovení čl. 2 odst. 2 a články 12, 13 a 19 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů (34) se použijí na poskytování služeb uvedených v odstavci 3 tohoto článku správcovskými společnostmi.

Článek 67

Změna směrnice 93/6/EHS

Směrnice 93/6/EHS se mění takto:

1) V článku 2 se bod 2 se nahrazuje tímto:

„2. investiční podniky jsou veškeré instituce, které odpovídají definici v čl. 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES (35) ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů (36) a které podléhají požadavkům stanoveným v téže směrnici, s výjimkou

a) úvěrových institucí,

b) místních podniků podle definice v bodě 20 a

c) podniků, které mají povolení pouze poskytovat investiční poradenství nebo přijímat a předávat příkazy od investorů, aniž přitom drží peníze nebo cenné papíry patřící jejich klientům, a které z toho důvodu nemohou nikdy být dlužníky svých klientů;

2) V článku 3 se odstavec 4 nahrazuje tímto:

„4. Podniky uvedené v čl. 2 odst. 2 písm. b) mají počáteční kapitál ve výši 50 000 EUR, pokud požívají svobody usazování nebo volného pohybu služeb podle článku 31 nebo 32 směrnice 2004/39/ES.“

3) V článku 3 se vkládají nové odstavce, které znějí:

„4a. Než bude provedena revize směrnice 93/6/ES, mají podniky uvedené v čl. 2 odst. 2 písm. c)

a) počáteční kapitál ve výši 50 000 EUR; nebo

b) pojištění odpovědnosti za škody při výkonu povolání, které pokrývá celé území Společenství, nebo jinou podobnou záruku proti odpovědnosti z porušení povinné péče při výkonu povolání, v hodnotě nejméně 1 000 000 EUR na jednu pojistnou událost a souhrnně 1 500 000 EUR na všechny pojistné události dohromady za jeden rok; nebo

c) kombinaci počátečního kapitálu a pojištění odpovědnosti za škody při výkonu povolání, ze které vyplývá rovnocenná výše krytí jako podle písmen a) nebo b).

Komise pravidelně přezkoumává částky uvedené v tomto odstavci, aby zohlednila změny evropského indexu spotřebitelských cen zveřejňovaného Eurostatem v souladu a současně s úpravami podle čl. 4 odst. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/92/ES ze dne 9. prosince 2002 o zprostředkování pojištění (37).

4b. Pokud je investiční podnik uvedený v čl. 2 odst. 2 písm. c) registrován i podle směrnice 2002/92/ES, musí splňovat požadavek stanovený čl. 4 odst. 3 této směrnice, a kromě toho musí mít

a) počáteční kapitál ve výši 25 000 EUR; nebo

b) pojištění odpovědnosti za škody při výkonu povolání, které pokrývá celé území Společenství, nebo jinou podobnou záruku proti odpovědnosti z porušení povinné péče při výkonu povolání, v hodnotě nejméně 500 000 EUR na jednu pojistnou událost a souhrnně 750 000 EUR na všechny pojistné události dohromady za jeden rok; nebo

c) kombinaci počátečního kapitálu a pojištění odpovědnosti za škody při výkonu povolání, ze které vyplývá rovnocenná výše krytí jako podle písmen a) nebo b).

Článek 68

Změna směrnice 2000/12/ES

Příloha I směrnice 2000/12/ES se mění takto:

V příloze I se doplňuje nová věta, která zní:

„Služby a činnosti uvedené v oddílech A a B přílohy I směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů, pokud odkazují na finanční nástroje uvedené v oddíle C přílohy I uvedené směrnice, podléhají vzájemnému uznání podle této směrnice.“

▼M1

Článek 69

Zrušení směrnice 93/22/EHS

Směrnice 93/22/EHS se zrušuje s účinkem od 1. listopadu 2007. Odkazy na směrnici 93/22/EHS se považují za odkazy na tuto směrnici. Odkazy na pojmy definované ve směrnici 93/22/EHS nebo na její články se považují za odkazy na odpovídající pojmy definované v této směrnici nebo na odpovídající články této směrnice.

▼B

Článek 70

Provedení

▼M1

Členské státy přijímají právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 31. ledna 2007. Neproděně o nich uvědomí Komisi.

Budou tyto předpisy používat od 1. listopadu 2007.

▼B

Tato opatření přijatá členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

Článek 71

Přechodná ustanovení

▼M1

1. Investiční podniky, které ve svých domovských členských státech obdržely povolení k poskytování investičních služeb před 1. listopadem 2007, jsou považovány za podniky povolené i pro účely této směrnice, jestliže právní předpisy dotyčných členských států stanoví, že tyto podniky musí k zahájení takové činnosti vyhovět podmínkám srovnatelným s podmínkami stanovenými v člancích 9 až 14.

2. Regulovaný trh nebo organizátor trhu, který ve svém domovském členském státě obdržel povolení před 1. listopadem 2007, je považován za povolený i pro účely této směrnice, jestliže právní předpisy dotyčného členského státu stanoví, že regulovaný trh případně organizátor trhu musí vyhovět podmínkám srovnatelným s podmínkami stanovenými v hlavě III.

3. Smluvní zástupci zapsaní ve veřejném rejstříku před 1. listopadem 2007 jsou považováni za registrované i pro účely této směrnice, jestliže právní předpisy dotyčných členských států stanoví, že smluvní zástupci musí vyhovět podmínkám srovnatelným s podmínkami stanovenými v článku v článku 23.

4. Informace sdělené před 1. listopadem 2007 pro účely článků 17, 18 nebo 30 směrnice 93/22/EHS jsou považovány za sdělené pro účely podle článků 31 a 32 této směrnice.

5. Každý existující systém spadající do definice MTF provozovaného organizátorem regulovaného trhu je povolen jako MTF na žádost organizátora regulovaného trhu za předpokladu, že splní pravidla rovnocenná

pravidlům, která pro povolení a provozování MTF vyžaduje tato směrnice, a za předpokladu, že dotyčná žádost je podána do osmnácti měsíců od 1. listopadu 2007.

▼B

6. Investiční podniky mohou stávající profesionální klienty i nadále považovat za profesionální, pokud tuto kategorizaci investiční podnik provedl na základě vhodného posouzení odborných schopností, zkušeností a znalostí klienta, které vzhledem k povaze předpokládaných transakcí nebo služeb poskytne přiměřenou záruku toho, že klient je schopen činit vlastní investiční rozhodnutí a chápe související rizika. Tyto investiční podniky informují své klienty o podmínkách stanovených ve směrnici pro kategorizaci klientů.

Článek 72

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dnem vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 73

Určení

Tato směrnice je určena členskými státy.

PŘÍLOHA I

SEZNAM SLUŽEB, ČINNOSTÍ A FINANČNÍCH NÁSTROJŮ

Oddíl A

Investiční služby a činnosti

- 1) Přijímání a předávání příkazů týkajících se jednoho nebo více finančních nástrojů.
- 2) Provádění příkazů jménem klientů.
- 3) Obchodování na vlastní účet.
- 4) Správa portfolií.
- 5) Investiční poradenství.
- 6) Upisování finančních nástrojů nebo umístování finančních nástrojů na základě pevného závazku převzetí.
- 7) Umístování finančních nástrojů bez pevného závazku převzetí.
- 8) Provozování mnohostranných systémů obchodování.

Oddíl B

Doplňkové služby

- 1) Úschova a správa finančních nástrojů na účet klientů včetně svěřenské správy a souvisejících služeb, jako je správa hotovosti nebo zajištění.

- 2) Poskytování úvěrů nebo půjček investorovi za účelem umožnění transakce s jedním nebo více finančními nástroji v případech, kdy je společnost poskytující úvěr nebo půjčku do této transakce zapojena.

- 3) Poradenská činnost podnikům v oblasti struktury kapitálu, průmyslové strategie a souvisejících záležitostí a poradenství a služby týkající se fúzí a nákupu podniků.

- 4) Devizové služby, pokud jsou spojeny s poskytováním investičních služeb.

- 5) Investiční výzkum a finanční analýza nebo jiné formy obecných doporučení týkajících se transakcí s finančními nástroji.

- 6) Služby související s upisováním emisí.

- 7) Investiční služby a činnosti i doplňkové služby typu uvedeného v oddíle A nebo B přílohy I související s podkladovým aktivem derivátů uvedených v oddíle C bodech 5, 6, 7 a 10, pokud jsou spojeny s poskytováním investičních nebo doplňkových služeb.

Oddíl C

Finanční nástroje

- 1) Převoditelné cenné papíry.
- 2) Nástroje peněžního trhu.
- 3) Podílové jednotky subjektů kolektivního investování.
- 4) Opce, futures, swapy, dohody o budoucích úrokových sazbách a jakékoli jiné derivátové smlouvy týkající se cenných papírů, měn, úrokových sazeb či výnosů nebo jiné derivátové nástroje, finanční indexy nebo finanční míry, které lze vypořádat fyzicky nebo v hotovosti.
- 5) Opce, futures, swapy, dohody o budoucích úrokových sazbách a jakékoli jiné derivátové smlouvy týkající se komodit, které musejí být vypořádány v hotovosti nebo mohou být vypořádány v hotovosti na žádost jedné ze stran (jinak než v případě neplnění nebo z jiného důvodu ukončení).
- 6) Opce, futures, swapy a jakékoli jiné derivátové smlouvy týkající se komodit, které lze vypořádat fyzicky za předpokladu, že jsou obchodovány na regulovaném trhu nebo MTF.
- 7) Opce, futures, swapy, forwardy a jakékoli jiné derivátové smlouvy týkající se komodit, které lze vypořádat fyzicky, neuvedené jinak v oddíle C odstavci 6 a neurčené k obchodním účelům, které mají znaky jiných derivátových finančních nástrojů, mimo jiné s ohledem na to, zda jsou zúčtovány a vypořádány prostřednictvím uznávaných zúčtovacích středisek nebo pomocí výzvy k dodatkové úhradě.
- 8) Derivátové nástroje k převodu úvěrového rizika.
- 9) Finanční rozdílové smlouvy.

10) Opce, futures, swapy, dohody o budoucích úrokových sazbách a jakékoli jiné derivátové smlouvy týkající se klimatických proměnných, sazeb přepravného, povolenek na emise nebo měr inflace či jiných oficiálních ekonomických statistických údajů, které musejí být vypořádaný v hotovosti nebo mohou být vypořádaný v hotovosti na žádost jedné ze stran (jinak než v případě neplnění nebo z důvodu jiného ukončení), i další derivátové smlouvy týkající se majetku, práv, závazků, indexů a měr neuvedených jinde v tomto oddílu, které mají znaky jiných derivátových finančních nástrojů, mimo jiné s ohledem na to, zda jsou obchodovány na regulovaném trhu nebo MTF, zúčtovány a vypořádaný prostřednictvím uznávaných zúčtovacích středisek nebo pomocí výzvy k dodatkové úhradě.

PRÍLOHA II

PROFESIONÁLNÍ KLIENTI PRO ÚČELY TÉTO SMĚRNICE

Profesionální klient je klient, který má zkušenosti, znalosti a odborné schopnosti k tomu, aby činil vlastní investiční rozhodnutí a řádně vyhodnocoval rizika, která podstupuje. Aby byl považován za profesionálního klienta, musí splňovat tato kritéria:

I. Kategorie klientů považovaných za profesionální

Následující subjekty by měly být považovány za profesionální klienty pro účely této směrnice v souvislosti se všemi investičními službami, činnostmi a finančními nástroji.

1) Subjekt, který musí mít pro činnost na finančních trzích povolení nebo musí podléhat regulaci. Níže uvedený seznam by měl být chápán jako seznam obsahující všechny povolené subjekty vykonávající charakteristické činnosti uvedených subjektů, ať již jsou členským státem povolené podle některé směrnice, nebo povolené či regulované členským státem bez odkazu na některou směrnici nebo povolené či regulované nečlenským státem:

- a) úvěrové instituce
- b) investiční podniky
- c) jiné povolené nebo regulované finanční instituce
- d) pojišťovny
- e) subjekty kolektivního investování a správcovské společnosti takových subjektů
- f) penzijní fondy a správcovské společnosti takových fondů
- g) obchodníci s komoditami a komoditními deriváty
- h) místní orgány
- i) jiní institucionální investoři.

2) Velké podniky splňující dva z následujících požadavků na velikost podle jednotlivé společnosti:

— bilanční suma:

20 000 000 EUR,

— čistý obrát:

40 000 000 EUR,

— vlastní kapitál:

2 000 000 EUR.

3) Celostátní a regionální vlády, veřejnoprávní orgány pověřené správou veřejného dluhu, centrální banky, mezinárodní a nadnárodní instituce jako Světová banka, MMF, ECB, EIB a jiné podobné mezinárodní instituce.

4) Jiní institucionální investoři, jejichž hlavní činnost spočívá v investování do finančních nástrojů, včetně subjektů, které provádějí zajištění závazků cennými papíry nebo jiné finanční transakce.

Výše uvedené subjekty se považují za profesionální. Musí však mít možnost požádat o zacházení jako s neprofesionálním klientem a investiční podniky mohou souhlasit s tím, že jim poskytnou vyšší stupeň ochrany. Pokud je výše uvedený subjekt klientem investičního podniku, musí jej investiční podnik před poskytnutím jakýchkoli investičních služeb informovat o tom, že na základě informací, které má podnik k dispozici, je klient považován za profesionálního klienta a bude k němu takto přístupováno, pokud se podnik a klient nedohodnou jinak. Podnik musí klienta rovněž informovat o tom, že klient může požádat o změnu podmínek dohody, aby získal vyšší stupeň ochrany.

Pokud se klient, který je považován za profesionálního klienta, domnívá, že není schopen řádně vyhodnotit nebo řídit příslušná rizika, je jeho povinností požádat o vyšší stupeň ochrany.

Tento vyšší stupeň ochrany bude poskytnut, pokud klient považovaný za profesionálního klienta uzavře s investičním podnikem písemnou dohodu o tom, že pro účely uplatňovaného režimu podnikání nebude považován za profesionálního klienta. Tato dohoda by měla uvést, zda se toto ujednání vztahuje na jednu nebo více konkrétních služeb či transakcí nebo na jeden nebo více druhů produktů či transakcí.

II. Klienti, s nimiž může být na požádání zacházeno jako s profesionálními klienty

II.1. Identifikační kritéria

Klienti jiní než ti, kteří jsou uvedeni v oddíle I, včetně orgánů veřejného sektoru a jednotlivých soukromých

investorů, se mohou rovněž vzdát některých stupňů ochrany, které jim poskytují pravidla jednání.

Investiční podniky by proto měly mít možnost přistupovat k jakýmkoli z těchto klientů jako k profesionálním za předpokladu, že budou splněny příslušná níže uvedená kritéria a příslušné níže uvedené postupy. Tito klienti by však neměli být považováni za klienty, kteří mají v souvislosti s trhem znalosti a zkušenosti srovnatelné se znalostmi a zkušenostmi klientů uvedených v oddíle I.

Jakékoli takové vzdání se ochrany zajištěné standardními pravidly jednání se považuje za platné pouze tehdy, pokud vhodné posouzení odborných schopností, zkušeností a znalostí klienta provedené investičním podnikem dává vzhledem k předpokládaným transakcím nebo službám přiměřenou jistotu toho, že klient je schopen činit vlastní investiční rozhodnutí a chápe související rizika.

Za příklad hodnocení odborných schopností a zkušeností by mohla být považována zkouška způsobilosti používaná pro manažery a vedoucí pracovníky subjektů s licencí podle směrnic z finanční oblasti. U malých subjektů by měla být hodnocena osoba, která je oprávněna jménem subjektu provádět transakce.

Při uvedeném hodnocení by měla být splněna nejméně dvě z následujících kritérií:

— v minulých čtyřech čtvrtletích provedl klient na příslušném trhu transakce ve značném objemu a s průměrnou frekvencí 10 transakcí za čtvrtletí;

— velikost klientova portfolia finančních nástrojů definovaného jako hotovostní vklady a finanční nástroje přesahuje 500 000 EUR;

— klient pracuje nebo pracoval ve finančním sektoru po dobu nejméně jednoho roku v profesionální pozici, která vyžaduje znalost předpokládaných transakcí nebo služeb.

II.2. Postup

Výše definovaní klienti se mohou vzdát výhody z podrobných pravidel jednání pouze při dodržení tohoto postupu:

— musí učinit písemně prohlášení pro investiční podnik, že chtějí, aby se s nimi zacházelo jako s profesionálním klientem, a to obecně, nebo pro určitou investiční službu nebo transakci nebo druh transakce či produktu;

— investiční podnik jim musí vydat jasné písemné upozornění o stupních ochrany a právech na odškodnění investora, která tak mohou ztratit;

— musí v samostatném dokumentu odděleném od smlouvy písemně prohlásit, že jsou si vědomi důsledků ztráty těchto stupňů ochrany.

Než se investiční podniky rozhodnou žádost o vzdání se ochrany přijmout, musí být povinny provést veškeré přiměřené kroky k zajištění toho, že klient žádající o to, aby se s ním zacházelo jako s profesionálním klientem, splňuje příslušné požadavky stanovené v oddíle II.1.

Pokud však již klienti byli zařazeni mezi klienty profesionální na základě kritérií a postupů podobných výše uvedeným kritériím a postupům, jejich vztahy s investičními podniky by neměly být ovlivněny jakýmkoli novými pravidly přijatými podle této přílohy.

Podniky musí zavést vhodné písemné vnitřní strategie a postupy ke kategorizaci klientů. Profesionální klienti jsou povinni informovat podnik o jakékoli změně, která by mohla ovlivnit jejich aktuální zařazení do určité kategorie. Pokud se však investiční podnik dozví, že klient již nespňuje původní podmínky, na základě kterých s ním mohlo být zacházeno jako s profesionálním klientem, musí investiční podnik přijmout příslušné opatření.

(1) Úř. věst. C 71, 25.3.2003, s. 62.

(2) Úř. věst. C 220, 16.9.2003, s. 1.

(3) Úř. věst. C 144, 20.6.2003, s. 6.

(4) Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 25. září 2003 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku), společný postoj Rady ze dne 8. prosince 2003 (Úř. věst. C 60 E, 9. 3. 2004, s. 1) a postoj Evropského parlamentu ze dne 30. března 2004 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku). Rozhodnutí Rady ze dne 7. dubna 2004.

(5) Úř. věst. L 141, 11.6.1993, s. 27. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/87/ES (Úř. věst. L 35, 11.2.2003, s. 1).

(6) Úř. věst. 56, 4.4.1964, s. 878/64. Směrnice ve znění aktu o přistoupení z roku 1972.

(7) Úř. věst. L 228, 16.8.1973, s. 3. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2002/87/ES.

(8) Úř. věst. L 345, 19.12.2002, s. 1.

(9) Úř. věst. L 126, 26.5.2000, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2002/87/ES.

(10) Úř. věst. L 141, 11.6.1993, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2002/87/ES.

(11) Úř. věst. L 9, 15.1.2003, s. 3.

(12) Úř. věst. L 168, 27.6.2002, s. 43.

(13) Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.

(14) Úř. věst. L 184, 6.7.2001, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/71/ES (Úř. věst. L 345, 31.12.2003, s. 64).

(15) Úř. věst. L 115, 17.4.1998, s. 31.

(16) Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23.

(17) Úř. věst. L 26, 31.1.1977, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná aktem o přistoupení z roku 1994.

(18) Úř. věst. L 375, 31.12.1985, s. 3. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2001/108/ES (Úř. věst. L 41, 13.2.2001, s. 35).

(19) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/109/ES ze dne 15. prosince 2004 o harmonizaci požadavků na průhlednost týkajících se informací o emitentech, jejichž cenné papíry jsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu (Úř. věst. L 390, 31.12.2004, s. 38).

(20) Úř. věst. L 193, 18.7.1983, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/51/ES (Úř. věst. L 178, 17.7.2003, s. 16).

(21) Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 84.

(22) Směrnice Rady 92/49/EHS ze dne 18. června 1992 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přímého pojištění jiného než životního (třetí směrnice o neživotním pojištění) (Úř. věst. L 228, 11.8.1992, s. 1). Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2007/44/ES (Úř. věst. L 247, 21.9.2007, s. 1).

(23) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/68/ES ze dne 16. listopadu 2005 o zajištění (Úř. věst. L 323, 9.12.2005, s. 1). Směrnice ve znění směrnice 2007/44/ES.

(24) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/68/ES ze dne 14. června 2006 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu (přepřpracované znění) (Úř. věst. L 177, 30.6.2006, s. 1). Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2007/44/ES.

(25) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/87/ES ze dne 16. prosince 2002 o doplňkovém dozoru nad úvěrovými institucemi, pojišťovnami a

investičními podniky ve finančním konglomerátu (Úř. věst. L 35, 11.2.2003, s. 1). Směrnice ve znění směrnice 2005/1/ES (Úř. věst. L 79, 24.3.2005, s. 9).

(26) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/49/ES ze dne 14. června 2006 o kapitálové přiměřenosti investičních podniků a úvěrových institucí (přepřpracované znění) (Úř. věst. L 177, 30.6.2006, s. 201).

(27) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu (Úř. věst. L 309, 25.11.2005, s. 15).

(28) Úř. věst. L 84, 26.3.1997, s. 22.

(29) Úř. věst. L 96, 12.4.2003, s. 16.

(30) Úř. věst. L 345, 31.12.2003, s. 64.

(31) Úř. věst. L 126, 12.5.1984, s. 20.

(32) Úř. věst. L 222, 14.8.1978, s. 11. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/51/ES (Úř. věst. L 178, 17.7.2003, s. 16).

(33) Úř. věst. L 191, 13.7.2001, s. 45.

(34) Úř. věst. L 145, 30.4.2004, s. 1.“

(35) Úř. věst. L 145, 30.4.2004, s. 1.

(36) Úř. věst. L 9, 15.1.2003, s. 3.“

(37) Úř. věst. L 145, 30.4.2004, s. 1.“

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1227/2011 ze dne 25. října 2011 o integritě a transparentnosti velkoobchodního trhu s energií

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 194 odst. 2 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru [1],

po konzultaci s Výborem regionů,

v souladu s řádným legislativním postupem [2],

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Je důležité zajistit, aby spotřebitelé a další účastníci trhu mohli mít důvěru v integritu trhů s elektřinou a plynem, aby ceny stanovené na velkoobchodních trzích s energií odrážely spravedlivou a konkurenční interakci

mezi nabídkou a poptávkou a aby nebylo možné získávat výhody ze zneužívání trhu.

(2) Cílem větší integrity a transparentnosti velkoobchodních trhů s energií by měla být podpora otevřené a spravedlivé hospodářské soutěže na velkoobchodních trzích s energií ve prospěch konečných spotřebitelů energie.

(3) Evropský výbor regulátorů trhů s cennými papíry a Skupina evropských regulačních orgánů pro elektroenergetiku a plynárenství v poskytnuté radě potvrdily, že v rámci stávajících právních předpisů nelze náležitě řešit otázky integrity trhu na trzích s elektřinou a zemním plynem a doporučily, aby bylo zvaženo zavedení vhodného legislativního rámce přizpůsobeného potřebám odvětví energetiky, který zamezí zneužívání trhu a zohlední specifické podmínky odvětví, které nejsou upraveny jinými směrnici a nařízeními.

(4) Velkoobchodní trhy s energií jsou v celé Unii čím dál tím víc vzájemně propojené. Zneužívání trhu v jednom členském státě často ovlivňuje nejenom velkoobchodní ceny elektřiny a zemního plynu při obchodování přes státní hranice, ale i maloobchodní ceny pro spotřebitele a mikropodniky. Proto problém zajištění integrity trhů

nemůže být záležitostí pouze jednotlivých členských států. Pro dotvoření plně fungujícího, vzájemně propojeného a integrovaného vnitřního trhu s energií je velmi důležité, aby probíhalo důsledné monitorování přeshraničního trhu.

(5) Velkoobchodní trhy s energií zahrnují jak komoditní trhy, tak i trhy s deriváty, které jsou životně důležité pro trhy s energií a finanční trhy, a tvorba cen je v obou sektorech vzájemně propojená. Zahrnují mimo jiné regulované trhy, mnohostranné systémy obchodování a mimoburzovní (OTC) transakce a dvoustranné smlouvy, a to přímé nebo zprostředkované.

(6) Dosud byly postupy monitorování trhů s energií specifické pro jednotlivé členské státy a sektory. V závislosti na celkovém tržním rámci a situaci v oblasti regulace to může mít za následek, že obchodní činnosti budou podléhat mnohočetným pravomocem, přičemž monitorování bude uskutečňovat několik různých orgánů nacházejících se případně v různých členských státech. Může to vést k tomu, že nebude dost jasné, kdo nese odpovědnost, a dokonce i k situaci, že takové monitorování nebude existovat.

(7) Chování, které narušuje integritu trhu s energií, není v současné době na některých nejdůležitějších trzích s energií jednoznačně zakázáno. V zájmu ochrany konečných spotřebitelů a zaručení dostupných cen energie pro evropské občany musí být takové chování zakázáno.

(8) Obchodování s deriváty, které lze vypořádat buď fyzicky, nebo finančně, a obchodování s komoditami se na velkoobchodních trzích s energií uskutečňuje současně. Je proto důležité, aby definice obchodování zasvěcených osob a manipulace s trhem, které představují zneužívání trhu, byly, pokud jde o jejich použití na trhy s deriváty a komoditními trhy, slučitelné. Toto nařízení by se v zásadě mělo vztahovat na všechny provedené transakce, ale současně by mělo zohledňovat zvláštní rys velkoobchodních trhů s energií.

(9) Maloobchodní smlouvy, které se týkají dodávky elektřiny nebo zemního plynu konečným zákazníkům, nepodléhají manipulaci s trhem ve stejné míře jako velkoobchodní smlouvy, které se snadno kupují a prodávají. Rozhodnutí největších spotřebitelů energie však mohou ovlivnit ceny na velkoobchodních trzích s energií a mít přeshraniční dopad. Proto je vhodné posuzovat dodavatelské smlouvy těchto velkých spotřebitelů v souvislosti se zajišťováním integrity velkoobchodních trhů s energií.

(10) S ohledem na výsledky přezkumu uvedené ve sdělení Komise ze dne 21. prosince 2010 s názvem "Posílený rámec dohledu nad trhem pro systém EU pro obchodování s emisemi" by Komise měla zvážit předložení legislativního návrhu s cílem řešit v přiměřené lhůtě zjištěné nedostatky v transparentnosti a integritě evropského trhu s uhlíkem a v dohledu nad ním.

(11) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 714/2009 ze dne 13. července 2009 o podmínkách přístupu do sítě pro přeshraniční obchod s elektřinou [3] a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 715/2009 ze dne 13. července 2009 o podmínkách přístupu k

plynárenským přepravním soustavám [4] uznávají, že je nutný stejný přístup k informacím o fyzickém stavu a účinnosti systému, aby všichni účastníci trhu mohli posoudit celkovou situaci v poptávce a nabídce a určit důvody výkyvů velkoobchodní ceny.

(12) Využívání nebo snaha o využívání důvěrných informací pro obchodování buď na vlastní účet, nebo na účet třetí strany, by mělo být jednoznačně zakázáno. Využívání důvěrných informací může také spočívat v obchodování s velkoobchodními energetickými produkty uskutečňovaném osobami, které vědí nebo by měly vědět, že informace, které mají, jsou důvěrné. Informace o vlastních obchodních plánech a strategiích účastníka trhu by neměly být považovány za důvěrné informace. Informace, které se musí zveřejnit v souladu s nařízením (ES) č. 714/2009 nebo nařízením (ES) č. 715/2009, včetně rámcových pokynů a kodexů sítí přijatých podle uvedených nařízení, mohou v případě, že se jedná o informace citlivé z hlediska ceny, sloužit jako základ pro rozhodnutí účastníků trhu o tom, že vstoupí do transakcí s velkoobchodními energetickými produkty, a proto by mohly do svého zveřejnění představovat důvěrné informace.

(13) Manipulace na velkoobchodních trzích s energií zahrnuje lidské zásahy, které uměle vytvoří ceny na úrovni neodůvodněné tržními silami nabídky a poptávky, včetně skutečné dostupnosti výrobní, skladovací nebo dopravní kapacity a poptávky. Formy manipulace s trhem zahrnují: zadávání nebo rušení falešných objednávek; šíření nepravdivých nebo zavádějících informací nebo zvěstí prostřednictvím sdělovacích prostředků, včetně internetu, nebo jakýmkoli jinými prostředky; úmyslné poskytování nepravdivých informací podnikům, které provádějí posuzování cen nebo vydávají zprávy týkající se trhu, což má za následek uvedení účastníků trhu, kteří na základě takových posouzení cen nebo zpráv týkajících se trhu jednají, v omyl; a předstírání, že dostupná kapacita výroby elektřiny nebo dostupnost zemního plynu či dostupná přepravní kapacita jsou jiné než kapacita, která je technicky skutečně k dispozici, jestliže takové informace mají nebo mohou mít dopad na cenu velkoobchodních energetických produktů. Manipulace a její důsledky se mohou vyskytovat bez ohledu na státní hranice, v rámci trhů s elektřinou a plynem i na finančních a komoditních trzích, včetně trhů s emisními povolenkami.

(14) Příklady manipulace s trhem pokusy o manipulaci s ním zahrnují jednání osoby či osob jednajících ve spolupráci, jehož cílem je získat rozhodující postavení ve vztahu k nabídce velkoobchodního energetického produktu či poptávce po něm, jež vede nebo by mohlo vést k přímému nebo nepřímému stanovení cen či vytvoření jiných nerovných podmínek pro obchodování; dále nabízení, nákup či prodej velkoobchodních energetických produktů, jehož účelem, záměrem či důsledkem je uvedení účastníků trhu, kteří jednají na základě referenčních cen, v omyl. Legitimní cestou k zajištění příznivé ceny velkoobchodního energetického produktu by však pro účastníky trhu mohly být uznávané tržní postupy, jako například postupy uplatňované v oblasti finančních služeb, které jsou v současnosti definovány v čl. 1 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/6/ES ze dne 28. ledna 2003 o obchodování zasvěcených osob a manipulaci s trhem

(zneužívání trhu) [5] a které mohou být v rámci revize této směrnice změněny.

(15) Jestliže důvěrné informace týkající se velkoobchodního energetického produktu šíří novináři jednající v rámci výkonu svého povolání, mělo by se toto šíření posuzovat s přihlédnutím k pravidlům, jimiž se jejich povolání řídí, a pravidlům, jimiž se řídí svoboda tisku, pokud těmto osobám neplyne přímo či nepřímo výhoda nebo zisk z šíření příslušných informací nebo z uveřejnění informací, jehož záměrem je uvést trh v omyl z hlediska ceny či nabídky velkoobchodních energetických produktů nebo poptávky po nich.

(16) S vývojem finančních trhů se bude vyvíjet i pojetí zneužívání těchto trhů. Aby bylo možné na tento vývoj pružně reagovat, měla by být proto Komisi svěřena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování Evropské unie, pokud jde o technické aktualizace definic důvěrných informací a manipulace s trhem, aby se zajistila soudržnost s ostatními příslušnými právními předpisy Unie v oblasti finančních služeb a energetiky. Je obzvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti vedla odpovídající konzultace, a to i na odborné úrovni. Při přípravě a navrhování aktů v přenesené pravomoci by měla Komise zajistit, aby byly příslušné dokumenty předány souběžně, včas a vhodným způsobem Evropskému parlamentu a Radě.

(17) Účinné monitorování trhu na úrovni Unie je důležité pro to, aby se zjistilo a odvrátilo zneužívání trhu na velkoobchodních trzích s energií. Agentura pro spolupráci energetických regulačních orgánů zřízená nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 713/2009 [6] (dále jen "agentura") je nejlepším místem pro provádění takového monitorování, neboť má jak přehled o trzích s elektřinou a plynem v celé Unii, tak i potřebné odborné znalosti v oblasti fungování trhů s elektřinou a plynem a energetických systémů a plynárenských soustav. Vnitrostátní regulační orgány, které mají nejlepší povědomí o vývoji na trzích s energií ve svých členských státech, by v zajištění účinného monitorování trhu na vnitrostátní úrovni měly hrát důležitou roli. Pro zajištění řádného monitorování a transparentnosti trhů s energií je nezbytná úzká spolupráce a koordinace mezi agenturou a vnitrostátními orgány. Shromažďování údajů ze strany agentury není dotčeno právo vnitrostátních orgánů shromažďovat další údaje pro vnitrostátní účely.

(18) Účinné monitorování trhu si vyžaduje pravidelný a včasný přístup k záznamům o transakcích i přístup ke strukturálním údajům týkajícím se kapacity a využití zařízení pro výrobu, skladování, spotřebu nebo přenos elektřiny a zemního plynu. Z tohoto důvodu by se od účastníků trhu, kteří obchodují s velkoobchodními energetickými produkty, včetně provozovatelů přenosových a přepravních soustav, dodavatelů, obchodníků, výrobců, zprostředkovatelů a velkých uživatelů, mělo požadovat, aby agentuře tyto informace poskytl. Pokud jde o agenturu, může navazovat úzké vazby s významnými organizovanými trhy.

(19) Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení ustanovení týkajících se sběru údajů, by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto

pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí [7]. Oznamovací povinnosti by měly být omezeny na nejnížší možnou míru a neměly by účastníkům trhu způsobovat zbytečné náklady nebo administrativní zátěž. Jednotná pravidla pro oznamování informací by proto měla být předem podrobena analýze nákladů a přínosů, měla by zabránit zdvojení oznamování a zohlednit rámce pro oznamování vypracované v souvislosti s jinými příslušnými právními předpisy. Požadované informace nebo jejich části by kromě toho měly být, pokud je to možné, získávány od jiných osob nebo ze stávajících zdrojů. Jestliže účastník trhu nebo třetí osoba jednající jeho jménem, systém pro podávání zpráv, organizovaný trh, systém párování obchodů či jiná osoba, která v rámci své profese sjednává transakci, splní či splnila své oznamovací povinnosti vůči příslušnému orgánu podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů [8] nebo podle příslušných právních předpisů Unie týkajících se transakcí s deriváty, ústředních protistran a registrů obchodních údajů, měla by být její oznamovací povinnost považována za splněnou také podle tohoto nařízení, ovšem pouze pokud byly oznámeny veškeré údaje požadované podle tohoto nařízení.

(20) Je důležité, aby Komise a agentura při provádění tohoto nařízení úzce spolupracovaly a prováděči náležité konzultace s evropskými sítěmi provozovatelů elektroenergetických přenosových soustav a přepravních soustav zemního plynu. Evropským orgánem dohledu (Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy) (dále jen "Evropský orgán pro cenné papíry a trhy"), zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1095/2010 [9] vnitrostátními regulačními orgány, příslušnými finančními orgány a dalšími orgány členských států, jako jsou vnitrostátní orgány pro ochranu hospodářské soutěže, a se zúčastněnými stranami, jako jsou organizované trhy (například energetické burzy), a účastníci trhu.

(21) Měl by být zřízen evropský registr účastníků trhu vycházející z vnitrostátních registrů s cílem zvýšit celkovou transparentnost a integritu velkoobchodních trhů s energií. Jeden rok od zřízení tohoto registru by měla Komise ve spolupráci s agenturou, v souladu se zprávami podávanými agenturou Komisi, a s vnitrostátními regulačními orgány posoudit fungování a užitečnost evropského registru účastníků trhu. Pokud to Komise na základě tohoto posouzení uzná za vhodné, měla by závázat předložení dalších nástrojů pro zvýšení celkové transparentnosti a integrity velkoobchodních trhů s energií a pro zajištění rovných podmínek pro účastníky trhu v celé Unii.

(22) Aby se usnadnilo účinné monitorování všech aspektů obchodování s velkoobchodními energetickými produkty, měla by agentura vytvořit mechanismy, které umožní, aby měly i jiné příslušné orgány přístup k informacím, jež dostávají o transakcích na velkoobchodních trzích s energií, a to zejména Evropský orgán pro cenné papíry a trhy, vnitrostátní regulační orgány, příslušné finanční orgány členských států,

vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž a jiné příslušné orgány.

(23) Agentura by měla zajistit provozní bezpečnost a ochranu údajů, které přijímá, zamezit neoprávněnému přístupu k informacím, které má agentura k dispozici, a stanovit postupy k zajištění, aby sbírané údaje nebyly zneužity osobami, které k nim mají oprávněný přístup. Agentura by se měla rovněž ujistit, zda orgány, které mají přístup k údajům držným agenturou, jsou schopny zachovat stejně vysokou úroveň jejich bezpečnosti a budou vázány přiměřenými opatřeními k zajištění důvěrnosti těchto údajů. Proto je také nutné zajistit provozní bezpečnost systémů informačních technologií používaných pro zpracování a přenos údajů. Při vytváření systémů informačních technologií, zajišťujícího co nejvyšší možnou úroveň důvěrnosti údajů by měla být agentura vybízena k úzké spolupráci s Evropskou agenturou pro bezpečnost sítí a informací (ENISA). Tato pravidla by měla platit i pro ostatní orgány, které jsou oprávněny k přístupu k údajům pro účely tohoto nařízení.

(24) Toto nařízení dodržuje základní práva a etí zásady uznávané zejména Listinou základních práv Evropské unie uvedenou v článku 6 Smlouvy o Evropské unii a ústavními tradicemi členských států a mělo by být uplatňováno v souladu s právem na svobodu projevu a informací uznaným v článku 11 uvedené listiny.

(25) Nejsou-li nebo přestaly-li být informace z komerčního či bezpečnostního hlediska citlivé, mělo by být agentuře umožněno dát je k dispozici účastníkům trhu a široké veřejnosti s cílem přispět k lepší znalosti trhu. Taková transparentnost bude přispívat k vytvoření důvěry na trhu a pomůže rozvíjet znalosti o fungování velkoobchodních trhů s energií. Agentura by měla stanovit a zveřejnit pravidla týkající se způsobu, jak bude takové informace nestranně a transparentně zpřístupňovat.

(26) Vnitrostátní regulační orgány by měly zajistit provádění toto nařízení v členských státech. Za tímto účelem by měly mít potřebné vyšetřovací pravomoci, které jim umožní tento úkol efektivně plnit. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s vnitrostátními právními předpisy a mohou podléhat náležitému dohledu.

(27) Agentura by měla zajistit, že se toto nařízení bude uplatňovat koordinovaně v celé Unii a konzistentně s prováděním směrnice 2003/6/ES. Za tímto účelem by agentura měla podle potřeby zveřejnit nezávazné pokyny týkající se používání definic stanovených v tomto nařízení. Tyto pokyny by měly mimo jiné řešit otázku uznávaných tržních postupů. Jelikož zneužívání trhu na velkoobchodních trzích s energií se často dotýká více než jednoho členského státu, měla by agentura hrát dále důležitou roli při zajištění toho, že šetření budou prováděna efektivním a konzistentním způsobem. Za tím účelem by agentura měla mít možnost vyžadovat spolupráci a koordinovat činnost vyšetřovacích skupin složených ze zástupců dotčených vnitrostátních regulačních orgánů, případně dalších orgánů včetně vnitrostátních orgánů pro hospodářskou soutěž.

(28) Agentuře by měly být poskytnuty dostatečné finanční a lidské zdroje potřebné k náležitému plnění dodatečných úkolů, které jí ukládá toto nařízení. Za tímto

účelem by měly být tyto úkoly náležitě zohledněny v postupu pro sestavení, plnění a kontrolu rozpočtu agentury, který je stanoven v člancích 23 a 24 nařízení (ES) č. 713/2009. Rozpočtový orgán by měl zajistit, že budou uplatňovány nejlepší standardy efektivity.

(29) Vnitrostátní regulační orgány, příslušné finanční orgány členských států a případně vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž by měly spolupracovat za účelem zajištění koordinovaného přístupu k řešení zneužívání trhu na velkoobchodních trzích s energií, mezi něž patří jak komoditní trhy, tak i trhy s deriváty. Tato spolupráce by měla zahrnovat vzájemnou výměnu informací o podezření, že na velkoobchodních trzích s energií jsou nebo byla prováděna opatření, která pravděpodobně porušují toto nařízení, směrnici 2003/6/ES nebo právní předpisy upravující hospodářskou soutěž. Dále by uvedená spolupráce měla přispívat ke konzistentnímu a důslednému přístupu k vyšetřování a soudním řízením.

(30) Je důležité, aby se profesní tajemství vztahovalo na ty, kdo přijímají důvěrné informace podle tohoto nařízení. Agentura, vnitrostátní regulační orgány, příslušné finanční orgány členských států a vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž by měly zajistit důvěrnost, integritu a ochranu informací, které obdrží.

(31) Je důležité, aby sankce za porušení tohoto nařízení byly přiměřené, účinné a odrazující a aby odrážely závažnost porušení, škodu způsobenou spotřebitelům a potenciální zisky z obchodování na základě důvěrných informací a manipulace s trhem. Tyto sankce by měly být ukládány v souladu s vnitrostátními předpisy. Vzhledem k vzájemnému provázání obchodování s produktovými deriváty elektřiny a zemního plynu s obchodováním se samotnou elektřinou a zemním plynem by sankce za porušení tohoto nařízení měly odpovídat sankcím, které členské státy přijaly při provádění směrnice 2003/6/ES. S ohledem na konzultace týkající se sdělení Komise ze dne 12. prosince 2010 s názvem "Posílení sankčních režimů v odvětví finančních služeb" by Komise měla zvážit předložení návrhů na harmonizaci minimálních standardů sankčních systémů členských států v přiměřené lhůtě. Tímto nařízením nejsou dotčeny ani vnitrostátní právní předpisy týkající se dokazování, ani povinnost vnitrostátních regulačních orgánů a soudů členských států zjistit příslušné skutečnosti o případu, pokud jsou tyto předpisy a povinnosti v souladu s obecnými zásadami práva Unie.

(32) Jelikož cíle tohoto nařízení, totiž stanovení harmonizovaného rámce pro zajištění transparentnosti a integrity velkoobchodního trhu s energií, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jej může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle,

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Předmět, oblast působnosti a vztah k jiným právním předpisům Unie

1. Toto nařízení stanoví pravidla, která zakazují nekalé praktiky mající dopad na velkoobchodní trhy s energií, která odpovídají pravidlům uplatňovaným na finančních trzích a řádnému fungování velkoobchodních trhů s energií při zohlednění zvláštností těchto trhů. Zajišťuje monitorování velkoobchodních trhů s energií prováděné Agenturou pro spolupráci energetických regulačních orgánů (dále jen "agenturou") v úzké spolupráci s vnitrostátními regulačními orgány a s ohledem na vzájemné vazby mezi systémem pro obchodování s emisemi a velkoobchodními trhy s energií.

2. Toto nařízení se vztahuje na obchodování s velkoobchodními energetickými produkty. Články 3 a 5 tohoto nařízení se nepoužijí na velkoobchodní energetické produkty, které jsou finančními nástroji a na které se vztahuje článek 9 směrnice 2003/6/ES. Tímto nařízením nejsou dotčeny směrnice 2003/6/ES a 2004/39/ES, ani uplatňování evropského soutěžního práva na praktiky, na něž se vztahuje toto nařízení.

3. Agentura, vnitrostátní regulační orgány, Evropský orgán pro cenné papíry a trhy, příslušné finanční orgány členských států a případně vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž spolupracují, aby zajistily, že je uplatňován koordinovaný přístup k prosazování příslušných pravidel v případě, že se opatření týkají jednoho nebo více finančních nástrojů, na které se vztahuje článek 9 směrnice 2003/6/ES, a také jednoho nebo více velkoobchodních energetických produktů, na které se vztahují články 3, 4 a 5 tohoto nařízení.

4. Správní rada agentury zajistí, aby agentura plnila úkoly, které jí ukládá toto nařízení, v souladu s tímto nařízením a nařízením (ES) č. 713/2009.

5. Ředitel agentury konzultuje s Radou regulačních orgánů agentury veškeré aspekty provádění tohoto nařízení a věnuje náležitou pozornost jejím radám a stanoviskům.

Článek 2

Definice

Pro účely tohoto nařízení se použijí tyto definice:

1) "Důvěrnými informacemi" se rozumí detailní informace, které nebyly zveřejněny, týkající se přímo nebo nepřímo jednoho nebo více velkoobchodních energetických produktů a které, pokud by byly zveřejněny, by pravděpodobně podstatně ovlivnily ceny těchto velkoobchodních energetických produktů.

Pro účely této definice se "informací" rozumí:

a) informace, které se musí zveřejnit v souladu s nařízením (ES) č. 714/2009 a nařízením (ES) č. 715/2009, včetně rámcových pokynů a kodexů sítí přijatých podle uvedených nařízení;

b) informace týkající se kapacity a využití zařízení pro výrobu, skladování, spotřebu nebo přepravu elektriny či zemního plynu nebo týkající se kapacity a využití zařízení se zkapalněným zemním plynem (dále jen

"LNG"), včetně plánované či neplánované nedostupnosti těchto zařízení;

c) informace, které se musí zveřejnit v souladu s právními nebo regulačními ustanoveními na úrovni Unie nebo na vnitrostátní úrovni, s pravidly trhu a smlouvami nebo zvyklostmi na příslušných velkoobchodních trzích s energií; pokud by tyto informace mohly mít značný vliv na ceny velkoobchodních energetických produktů, a

d) další informace, které by běžný účastník trhu pravděpodobně použil při svém rozhodování o tom, zda má provést transakci týkající se velkoobchodního energetického produktu nebo vydat příkaz k obchodování s ním.

Informace je pokládána za detailní informaci, popisuje-li soubor okolností, které existují nebo u nichž lze odůvodněně očekávat, že nastanou, nebo zabývá-li se událostí, k níž došlo nebo u níž lze odůvodněně očekávat, že nastane, a je-li natolik specifická, že umožňuje učinit závěry ohledně možného dopadu tohoto souboru okolností nebo této události na ceny velkoobchodních energetických produktů.

2) "Manipulací s trhem" se rozumí:

a) provedení jakékoliv transakce nebo vydání jakékoliv příkazu k obchodování s velkoobchodními energetickými produkty, které

i) vydávají nebo jsou způsobilé vydávat nesprávné nebo zavádějící signály, pokud jde o nabídku velkoobchodních energetických produktů, poptávku po nich nebo jejich cenu,

ii) zaručují anebo se snaží zaručit prostřednictvím osoby nebo osob jednajících ve spolupráci cenu jednoho nebo několika velkoobchodních energetických produktů na uměle vytvořené úrovni, pokud osoba, která provádí transakci nebo vydá příkaz k obchodování, neprokáže, že její důvody pro takové jednání jsou legitimní a že tato transakce nebo tento příkaz k obchodování jsou v souladu s uznávanými tržními postupy na dotčených velkoobchodních trzích s energií, nebo

iii) využívají nebo se snaží využít smyšlených prostředků jakékoli jiné formy klamání nebo lsti, jež vydávají nebo jsou způsobilé vydávat nesprávné nebo zavádějící signály, týkající se nabídky velkoobchodních energetických produktů, poptávky po nich nebo jejich ceny,

nebo

b) šíření informací sdělovacími prostředky, včetně internetu, nebo jakýmkoli jinými prostředky, které vydávají nebo jsou způsobilé vydávat nesprávné nebo zavádějící signály, pokud jde o nabídku velkoobchodních energetických produktů, poptávku po nich nebo jejich cenu, včetně šíření zvěští a nepravdivých nebo zavádějících informací, pokud osoba, která tyto informace šíří, ví, nebo by měla vědět, že tyto informace jsou nepravdivé nebo zavádějící.

Jestliže jsou informace šířeny pro novinářské účely nebo pro účely uměleckého vyjádření, posuzuje se toto šíření informací s přihlédnutím k pravidlům, jimiž se řídí

svoboda tisku a svoboda projevu v jiných sdělovacích prostředcích, pokud:

i) těmto osobám neplyne přímo či nepřímo výhoda nebo zisk z šíření příslušných informací, nebo

ii) záměrem uveřejnění nebo šíření informací není uvést trh v omyl, jestliže jde o nabídku velkoobchodních energetických produktů, poptávku po nich nebo jejich cenu.

3) "Snahou manipulovat s trhem" se rozumí:

a) provedení jakékoliv transakce, vydání jakéhokoliv příkazu k obchodování nebo jakékoli jiné jednání týkající se velkoobchodního energetického produktu, pokud jsou činěny s úmyslem:

i) vydat nesprávné nebo zavádějící signály, pokud jde o nabídku velkoobchodních energetických produktů, poptávku po nich nebo jejich cenu,

ii) zaručit cenu jednoho nebo několika velkoobchodních energetických produktů na uměle vytvořené úrovni, pokud osoba, která transakci provedla nebo vydala příkaz k obchodování, neprokáže, že její důvody pro takové jednání jsou legitimní a že tato transakce nebo tento příkaz k obchodování je v souladu s uznávanými tržními postupy na dotčených velkoobchodních trzích s energií, nebo

iii) využít smyšlených prostředků nebo jakékoli jiné formy klamání nebo lsti, které vydávají nebo jsou způsobilé vydávat nesprávné nebo zavádějící signály, pokud jde o nabídku velkoobchodních energetických produktů, poptávku po nich nebo jejich cenu,

nebo

b) šíření informací prostřednictvím sdělovacích prostředků, včetně internetu, nebo jakýmikoli jinými prostředky s úmyslem vydat nesprávné nebo zavádějící signály, pokud jde o nabídku velkoobchodních energetických produktů, poptávku po nich nebo jejich cenu.

4) "Velkoobchodními energetickými produkty" se rozumí tyto smlouvy a deriváty, bez ohledu na to, kde a jak je s nimi obchodováno:

a) smlouvy na dodávky elektřiny nebo zemního plynu s místem dodávky v Unii;

b) deriváty týkající se elektřiny nebo zemního plynu vyráběných, obchodovaných nebo dodávaných v Unii;

c) smlouvy týkající se přenosu elektřiny nebo přepravy zemního plynu v Unii;

d) deriváty týkající se přenosu elektřiny nebo přepravy zemního plynu v Unii.

Smlouvy o dodávkách a distribuci elektřiny nebo zemního plynu využívané konečnými zákazníky nejsou velkoobchodními energetickými produkty. Smlouvy o dodávkách a distribuci elektřiny nebo zemního plynu konečným zákazníkům s kapacitou spotřeby vyšší, než je

hodnota stanovená v bodě 5 druhém pododstavci, se však považují za velkoobchodní energetické produkty.

5) "Kapacitou spotřeby" se rozumí spotřeba elektřiny nebo zemního plynu konečného zákazníka při plném využití výrobní kapacity tohoto zákazníka. Zahrnuje veškerou spotřebu tohoto zákazníka jako jednoho hospodářského subjektu, pokud ke spotřebě dochází na trzích se vzájemně provázanými velkoobchodními cenami.

Pro účely této definice se nezohlední spotřeba samostatných zařízení pod kontrolou jednoho hospodářského subjektu s kapacitou spotřeby nepřesahující 600 GWh ročně, pokud tato zařízení nevyvíjejí společný tlak na velkoobchodní tržní ceny energie vzhledem k tomu, že se nacházejí na různých relevantních geografických trzích.

6) "Velkoobchodním trhem s energií" se rozumí jakýkoli trh v Unii, na kterém se obchoduje s velkoobchodními energetickými produkty.

7) "Účastníkem trhu" se rozumí jakákoliv osoba včetně provozovatelů přenosových nebo přepravních soustav, která provádí transakce na jednom či více velkoobchodních trzích s energií, včetně zadávání příkazů k obchodování.

8) "Osobou" se rozumí fyzická nebo právnická osoba.

9) "Příslušným finančním orgánem" se rozumí příslušný orgán určený postupem stanoveným v článku 11 směrnice 2003/6/ES.

10) "Vnitrostátním regulačním orgánem" se rozumí vnitrostátní regulační orgán určený v souladu s čl. 35 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/72/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou [10] nebo čl. 39 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/73/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh se zemním plynem [11].

11) "Provozovatelem přenosové nebo přepravní soustavy" se rozumí provozovatel přenosové soustavy ve smyslu čl. 2 bodu 4 směrnice 2009/72/ES a provozovatel přepravní soustavy ve smyslu čl. 2 bodu 4 směrnice 2009/73/ES.

12) "Mateřským podnikem" se rozumí mateřský podnik ve smyslu článku 1 a 2 Sedmé směrnice Rady 83/349/EHS ze dne 13. června 1983, založené na čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy o konsolidovaných účetních závěrkách [12].

13) "Přidruženým podnikem" se rozumí buď dceřiný podnik, nebo jiný podnik, ve kterém je držena účast, nebo podnik spojený s jiným podnikem vztahem ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 83/349/EHS.

14) "Distribucí zemního plynu" se rozumí distribuce ve smyslu čl. 2 bodu 5 směrnice 2009/73/ES.

15) "Distribucí elektřiny" se rozumí distribuce ve smyslu čl. 2 odst. 5 směrnice 2009/72/ES.

Článek 3 Zákaz obchodování zasvěcených osob

1. Osobám, které mají důvěrné informace týkající se velkoobchodního energetického produktu, je zakázáno:

a) použít tyto informace s cílem na vlastní účet nebo na účet třetí strany nabýt buď přímo, nebo nepřímo, velkoobchodní energetické produkty nebo nakládat s nimi či snažit se je nabýt nebo nakládat s velkoobchodními energetickými produkty, kterých se informace týkají;

b) sdělovat tyto informace jiné osobě, pokud k tomuto sdělování nedochází při běžném výkonu zaměstnání, povolání nebo v souvislosti s plněním povinností;

c) na základě důvěrné informace doporučovat jiné osobě či navádět ji k tomu, aby nabyla velkoobchodní energetické produkty, jichž se tato informace týká, nebo aby s nimi nakládala.

2. Zákaz uvedený v odstavci 1 se vztahuje na tyto osoby, které mají důvěrné informace týkající se velkoobchodního energetického produktu:

a) členové správních, řídicích nebo kontrolních orgánů podniku;

b) osoby s podílem na kapitálu podniku;

c) osoby, které mají přístup k informacím v souvislosti s výkonem svého zaměstnání, povolání nebo v souvislosti s plněním svých povinností;

d) osoby, které tyto informace získaly trestnou činností;

e) osoby, které vědí, nebo by měly vědět, že se jedná o důvěrné informace.

3. Ustanovení odst. 1 písm. a) a c) tohoto článku se nevztahují na provozovatele přenosových nebo přepravních soustav, pokud nakupují elektrinu nebo zemní plyn, aby zajistili bezpečné fungování systému v souladu s jejich povinnostmi podle čl. 12 písm. d) a e) směrnice 2009/72/ES nebo čl. 13 odst. 1 písm. a) a c) směrnice 2009/73/ES.

4. Tento článek se nevztahuje na:

a) transakce provedené za účelem splnění povinnosti nabýt velkoobchodní energetické produkty či nakládat s nimi, která vyplývá z uzavřené dohody, nebo z příkazu k obchodování vydaného, předtím, než dotyčná osoba získala důvěrnou informaci;

b) transakce provedené výrobcí elektřiny a producenty zemního plynu, provozovateli zařízení na skladování zemního plynu nebo provozovateli zařízení pro dovoz LNG, jejichž jediným záměrem je pokrýt bezprostřední fyzickou ztrátu vyplývající z neplánovaných odstávek, pokud by rozhodnutí nečinilo tak vedlo k tomu, že by účastník trhu nebyl schopen splnit stávající smluvní podmínky, nebo jestliže jsou taková opatření prováděna po dohodě s dotčenými provozovateli přenosových nebo přepravních soustav s cílem zajistit bezpečné fungování soustavy. Za takové situace se příslušné informace

týkající se transakcí oznámí agentuře a vnitrostátnímu regulačnímu orgánu. Touto oznamovací povinností není dotčena povinnost podle čl. 4 odst. 1;

c) účastníky trhu jednající v souladu s vnitrostátními pravidly pro mimofádné situace trhu v případě zásahu vnitrostátních orgánů s cílem zabezpečit dodávku elektřiny nebo zemního plynu pokud byly v členském státě nebo jeho částech pozastaveny tržní mechanismy. V takovém případě zajistí orgán odpovědný za plánování mimofádných opatření zveřejnění v souladu s článkem 4.

5. Je-li osoba, která má důvěrné informace týkající se velkoobchodního energetického produktu, právnickou osobou, použije se zákaz stanovený v odstavci 1 rovněž na fyzické osoby, které se účastní rozhodování o provedení transakce na účet dotyčné právnické osoby.

6. Jestliže jsou informace šířeny pro novinářské účely nebo pro účely uměleckého vyjádření, posuzuje se toto šíření informací s přihlédnutím k pravidlům, jimiž se řídí svoboda tisku a svoboda projevu v jiných sdělovacích prostředcích, pokud:

a) těmto osobám neplyne přímo či nepřímo výhoda nebo zisk z šíření příslušných informací; nebo

b) záměrem uveřejnění nebo šíření informací není uvést trh v omyl, jestliže jde o nabídku velkoobchodních energetických produktů, poptávku po nich nebo jejich cenu.

Článek 4 Povinnost zveřejnit důvěrné informace

1. Účastníci trhu zveřejní účinným způsobem a včas důvěrné informace, jež jsou jim známy o podniku nebo zařízení, které dotyčný účastník trhu nebo jeho mateřský či přidružený podnik vlastní nebo kontroluje nebo u nichž účastník či podnik zcela, nebo částečně odpovídá za provozní záležitosti. Toto zveřejnění zahrnuje informace týkající se kapacity a využití zařízení pro výrobu, skladování, spotřebu nebo přenos elektřiny či přepravu zemního plynu nebo týkající se kapacity a využití zařízení LNG, včetně plánované či neplánované nedostupnosti těchto zařízení.

2. Účastník trhu může na vlastní odpovědnost výjimečně pozdržet zveřejnění důvěrných informací, aby neohrozil své oprávněné zájmy, pokud je nepravděpodobné, že by toto zdržení mohlo uvést veřejnost v omyl, a pokud je tento účastník trhu schopen zajistit důvěrnost těchto informací a neučiní na jejich základě rozhodnutí týkající se obchodování s velkoobchodními energetickými produkty. Za takové situace poskytne účastník trhu tyto informace podle čl. 8 odst. 5 společně s odůvodněním, proč bylo zveřejnění zpožděno, neprodlené agentuře a příslušnému vnitrostátnímu regulačnímu orgánu.

3. Pokaždé, když účastník trhu nebo osoba zaměstnaná účastníkem trhu nebo jednající jeho jménem odhalí při výkonu svého zaměstnání nebo povolání nebo v souvislosti s plněním svých povinností, jak je uvedeno v čl. 3 odst. 1 písm. b), důvěrné informace týkající se velkoobchodního energetického produktu, zajistí tento účastník trhu nebo osoba souběžně, úplně a účinně zveřejnění těchto informací. V případě neúmyslného zveřejnění informací zajistí účastník trhu co nejdříve po

tomto neúmyslném zveřejnění úplně a účinně zveřejnění těchto informací. Tento odstavec se nepoužije, je-li osoba, která přijímá informaci, povinná zachovávat důvěrnost, bez ohledu na to, zda tato povinnost vyplývá ze zákona, jiných právních předpisů, ze základních dokumentů společnosti nebo smlouvy.

4. Zveřejnění důvěrných informací, i v souhrnné podobě, v souladu s nařízením (ES) č. 714/2009 nebo nařízením (ES) č. 715/2009, nebo rámcovými pokyny a kodexy sítí přijatých podle uvedených nařízení, představuje souběžně, úplně a účinně veřejně zpřístupnění.

5. V případě, že je provozovatel přenosové nebo přepravní soustavy zproštěn povinností zveřejňovat určité údaje podle nařízení (ES) č. 714/2009 nebo nařízení (ES) č. 715/2009, je rovněž zproštěn ve vztahu k těmto údajům povinnosti stanovené v odstavci 1 tohoto článku.

6. Odstavci 1 a 2 nejsou dotčeny povinnosti účastníků trhu podle směrnice 2009/72/ES a 2009/73/ES a nařízení (ES) č. 714/2009 a (ES) č. 715/2009, včetně rámcových pokynů a kodexů sítí přijatých podle uvedených směrnic a nařízení, zejména pokud jde o termín a způsob zveřejňování informací.

7. Odstavci 1 a 2 není dotčeno právo účastníků trhu pozdržet zpřístupnění citlivých informací týkajících se ochrany kritické infrastruktury, jak je stanoveno v čl. 2 bodě d) směrnice Rady 2008/114/ES ze dne 8. prosince 2008 o určování a označování evropských kritických infrastruktur a o posouzení potřeby zvýšit jejich ochranu [13], pokud je v jejich zemi takto označena.

Článek 5 Zákaz manipulace s trhem

Zakazuje se účast nebo pokus o účast na manipulaci s trhem na velkoobchodních trzích s energií.

Článek 6 Technická aktualizace definic důvěrných informací a manipulace s trhem

1. Komisi je svěřena pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci v souladu s článkem 20 za účelem:

a) úprav definic uvedených v čl. 2 odst. 1, 2, 3 a 5 pro zajištění jejich souladu s ostatními příslušnými právními předpisy Unie v oblasti finančních služeb a energie a

b) aktualizace těchto definic výhradně s ohledem na budoucí vývoj velkoobchodních trhů s energií.

2. Akty v přenesené pravomoci uvedené v odstavci 1 zohlední alespoň:

a) konkrétní fungování velkoobchodních trhů s energií včetně zvláštních charakteristik trhů s elektřinou a plynem a vzájemné interakce komoditních trhů a trhů s deriváty;

b) možnost manipulace, bez ohledu na státní hranice mezi trhy s elektřinou a zemním plynem a na trzích s komoditami a deriváty;

c) možný dopad skutečné nebo plánované výroby, skutečné nebo plánované spotřeby a skutečného nebo

plánovaného využívání přepravy nebo přenosu nebo skutečného nebo plánovaného využívání skladovací kapacity na ceny na velkoobchodních trzích s energií; a

d) kodexy sítí a rámcové pokyny přijaté v souladu s nařízením (ES) č. 714/2009 a (ES) č. 715/2009.

Článek 7 Monitorování trhů

1. Agentura monitoruje obchodování s velkoobchodními energetickými produkty s cílem zjistit obchody založené na důvěrných informacích a manipulaci s trhem a zamezit jim. Sbírá údaje pro hodnocení a monitorování velkoobchodních trhů s energií v souladu s článkem 8.

2. Vnitrostátní regulační orgány spolupracují na regionální úrovni s agenturou na monitorování velkoobchodních trhů s energií uvedeném v odstavci 1. Vnitrostátní regulační orgány mají za tímto účelem přístup k příslušným informacím drženým agenturou, které shromáždila v souladu s odstavcem 1 tohoto článku při splnění čl. 10 odst. 2. Vnitrostátní regulační orgány mohou rovněž monitorovat obchodování s velkoobchodními energetickými produkty na vnitrostátní úrovni.

Členské státy mohou stanovit svému vnitrostátnímu orgánu pro hospodářskou soutěž nebo útvaru pro kontrolu trhu zřízenému v rámci tohoto orgánu, aby prováděly monitorování trhu s vnitrostátním regulačním orgánem. Při provádění takového sledování trhu má vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž nebo jeho útvar pro kontrolu trhu stejná práva a povinnosti jako vnitrostátní regulační orgán podle prvního pododstavce tohoto odstavce, odst. 3 druhého pododstavce druhé věty tohoto článku, čl. 4 odst. 2 druhé věty, čl. 8 odst. 5 první věty a článku 16.

3. Agentura nejméně jednou ročně předloží Komisi zprávu o svých činnostech podle tohoto nařízení a tuto zprávu zveřejní. V těchto zprávách agentura posoudí fungování a transparentnost různých kategorií trhů a způsobů obchodování a může Komisi předložit doporučení týkající se tržních pravidel, norem a postupů, které by mohly zlepšit integritu trhů a fungování vnitřního trhu. Může rovněž zhodnotit, zda by jakékoli minimální požadavky týkající se organizovaných trhů mohly přispět k větší transparentnosti trhu. Zprávy mohou být spojeny se zprávou uvedenou v čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 713/2009.

Agentura může předkládat Komisi doporučení, pokud jde o záznamy transakcí, včetně příkazů k obchodování, které považuje za nutné pro efektivní a účinné monitorování velkoobchodních trhů s energií. Před vydáním těchto doporučení agentura uskuteční konzultaci se zainteresovanými stranami, zejména s vnitrostátními regulačními orgány, příslušnými finančními orgány v členských státech, vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž a Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy.

Veškerá doporučení by měla být zpřístupněna Evropskému parlamentu, Radě a Komisi a veřejnosti.

Článek 8 Sběr údajů

1. Účastníci trhu, osoby nebo orgány uvedené v odst. 4 písm. b) až f) jednající jejich jménem, poskytnou agentuře záznamy o transakcích na velkoobchodních trzích s energií, včetně příkazů k obchodování. Informace, které má oznámení zahrnovat, obsahují přesnou identifikaci velkoobchodních energetických produktů, které jsou nakupovány nebo prodávány, dohodnuté ceny a množství, termíny a lhůty dohodnutého plnění, jednotlivé strany transakce včetně osob, v jejichž prospěch je transakce prováděna a veškeré další příslušné informace. I když veškerou odpovědnost nesou účastníci trhu, jakmile jsou obdrženy požadované informace od osoby uvedené nebo orgánu uvedeného v odst. 4 písm. b) až f), považuje se oznamovací povinnost dotčeného účastníka trhu za splněnou.

2. Komise prostřednictvím prováděcích aktů:

a) sestaví seznam smluv a derivátů, včetně příkazů k obchodování, které mají být oznamovány v souladu s odstavcem 1, a případně stanoví příslušné minimální prahové hodnoty pro oznamování transakcí;

b) přijme jednotná pravidla pro oznamování informací, které mají být poskytovány v souladu odstavcem 1;

c) stanoví termín a formu, v níž mají být informace oznamovány.

Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 21 odst. 2. Zohlední stávající systémy oznamování.

3. Osoby uvedené v odst. 4 písm. a) až d), které oznámily transakce v souladu se směrnicí 2004/39/ES nebo s příslušnými právními předpisy Unie týkajícími se transakcí s deriváty, ústředních protistran a registrů obchodních údajů nesmějí podléhat dvojí oznamovací povinnosti týkající se těchto transakcí.

Aniž je dotčen první pododstavec tohoto odstavce, mohou prováděcí akty uvedené v odstavci 2 povolit, aby organizované trhy a systémy pro párování prodejních a kupních příkazů nebo systémy pro podávání zpráv mohly poskytovat agentuře záznamy o transakcích na velkoobchodních trzích s energií.

4. Pro účely odstavce 1 informace poskytnete:

a) účastník trhu;

b) třetí strana jednající jménem účastníka trhu;

c) systém pro podávání zpráv;

d) organizovaný trh, systém párování obchodů či jiná osoba, která v rámci své profese sjednává transakci;

e) registr obchodních údajů registrovaný nebo uznávaný podle příslušných právních předpisů Unie týkajících se transakcí s deriváty, ústředních protistran a registrů obchodních údajů; nebo

f) příslušný orgán, který obdržel tyto informace v souladu s čl. 25 odst. 3 směrnice 2004/39/ES, nebo Evropský

orgán pro cenné papíry a trhy, pokud obdržel tyto informace v souladu s příslušnými právními předpisy Unie týkajícími se transakcí s deriváty, ústředních protistran a registrů obchodních údajů.

5. Účastníci trhu poskytnou agentuře a vnitrostátním regulačním orgánům informace týkající se kapacity a využití zařízení pro výrobu, skladování, spotřebu nebo přepravu elektřiny či zemního plynu, nebo informace týkající se kapacity a využití zařízení pro LNG, včetně plánované nebo neplánované nedostupnosti těchto zařízení, pro účely monitorování obchodování na velkoobchodních trzích s energií. Povinnost podávání zpráv o účastnících trhu by se měla pokud možno omezovat na sběr potřebných informací nebo jejich části ze stávajících zdrojů.

6. Komise prostřednictvím prováděcích aktů:

a) přijme jednotná pravidla pro oznamování informací, které mají být poskytovány v souladu s odstavcem 5, a případně pro příslušné prahové hodnoty pro oznamování informací;

b) stanoví termín a formu, v níž mají být informace oznamovány.

Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 21 odst. 2. Zohlední stávající oznamovací povinnosti podle nařízení (ES) č. 714/2009 a (ES) č. 715/2009.

Článek 9 Registrace účastníků trhu

1. Účastníci trhu, kteří provádějí transakce, jež je třeba oznámit agentuře v souladu s čl. 8 odst. 1, se zaregistrují u vnitrostátního regulačního orgánu v členském státě, v němž mají sídlo nebo bydliště nebo, pokud nemají sídlo ani bydliště v Unii, v členském státě, v němž působí.

Účastník trhu se zaregistruje pouze u jednoho vnitrostátního regulačního orgánu. Členské státy nevyžadují od účastníka trhu již registrovaného v jiném členském státě, aby se zaregistroval znovu.

Registraci účastníků trhu nejsou dotčeny povinnosti dodržovat příslušná pravidla pro obchodování a vyrovnávání.

2. Nejpозději tři měsíce ode dne, kdy Komise přijme prováděcí akty uvedené v čl. 8 odst. 2, zřídí vnitrostátní regulační orgány vnitrostátní registry účastníků trhu, které budou aktualizovat. Registr poskytnete každému účastníkovi trhu jedinečný identifikátor a bude obsahovat údaje dostatečné k identifikaci účastníka trhu, včetně příslušných podrobností týkajících se identifikačního čísla plátce daně z přidané hodnoty, jeho sídla, osob odpovědných za jeho provozní a obchodní rozhodnutí, ovládající osoby nebo osob, které mají prospěch z obchodních činností účastníka trhu.

3. Vnitrostátní regulační orgány zašlou informace ze svých vnitrostátních registrů agentuře ve formátu stanoveném agenturou. Agentura ve spolupráci s těmito regulačními orgány tento formát stanoví a zveřejní jej do 29. června 2012. Na základě informací poskytnutých vnitrostátními regulačními orgány vytvoří agentura

evropský registr účastníků trhu. Vnitrostátní regulační orgány a jiné příslušné orgány mají k evropskému registru přístup. S výhradou článku 17 může agentura rozhodnout, že evropský registr nebo výňatky z něj zveřejní, za předpokladu, že nebudou zpřístupněny informace o jednotlivých účastnících trhu, které mají z obchodního hlediska citlivou povahu.

4 Účastníci trhu uvedení v odstavci 1 tohoto článku předloží registrační formulář vnitrostátnímu regulačnímu orgánu před zahájením transakce, kterou je třeba oznámit agentuře v souladu s čl. 8 odst. 1.

5 Účastníci trhu uvedení v odstavci 1 neprodleně sdělí vnitrostátnímu regulačnímu orgánu jakoukoli změnu v údajích uvedených v registračním formuláři.

Článek 10

Sdílení informací mezi agenturou a jinými orgány

1. Agentura vytvoří mechanismy pro sdílení informací, které obdrží v souladu s čl. 7 odst. 1 a článkem 8, s vnitrostátními regulačními orgány, příslušnými finančními orgány členských států, vnitrostátními orgány pro hospodářskou soutěž, Evropským orgánem pro cenné papíry a trhy a jinými příslušnými orgány. Před vytvořením těchto mechanismů je agentura s uvedenými orgány zkonultuje.

2. Agentura poskytne přístup k mechanismům uvedeným v odstavci 1 pouze orgánům, které vytvořily systémy umožňující agentuře plnit požadavky čl. 12 odst. 1.

3. Registry obchodních údajů registrované nebo uznané podle příslušných právních předpisů Unie týkajících se transakcí s deriváty, ústředních protistran a registrů obchodních údajů zpřístupní agentuře příslušné informace týkající se velkoobchodních energetických produktů a derivátů emisních povolenek, které shromáždily.

Evropský orgán pro cenné papíry a trhy předá agentuře zprávy o transakcích týkajících se velkoobchodních energetických produktů, které obdržel podle čl. 25 odst. 3 směrnice 2004/39/ES a podle příslušných právních předpisů Unie týkajících se transakcí s deriváty, ústředních protistran a registrů obchodních údajů. Příslušné orgány, které obdrží zprávy o transakcích s velkoobchodními energetickými produkty podle čl. 25 odst. 3 směrnice 2004/39/ES, předají tyto zprávy agentuře.

Agentura a orgány odpovědné za dohled nad obchodováním s emisními povolenkami nebo deriváty souvisejícími s emisními povolenkami navzájem spolupracují a vytvoří vhodné mechanismy, které agentuře umožní přístup k záznamům o transakcích s emisními povolenkami a deriváty souvisejícími s emisními povolenkami v případě, že tyto orgány shromáždí informace o takových transakcích.

Článek 11

Ochrana údajů

Tímto nařízením nejsou dotčeny povinnosti členských států týkající se jejich zpracování osobních údajů podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti

se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů [14] ani povinnosti agentury při plnění jejich úkolů týkající se zpracování osobních údajů podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 ze dne 18. prosince 2000 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány a institucemi Společenství a o volném pohybu těchto údajů [15].

Článek 12

Provozní spolehlivost

1. Agentura zajistí důvěrnost, integritu a ochranu informací obdržených podle čl. 4 odst. 2 a článků 8 a 10. Agentura přijme veškerá nezbytná opatření k zamezení jakéhokoli zneužití informací uchovávaných v jejich systémech a k zamezení neoprávněného přístupu k těmto informacím.

Vnitrostátní regulační orgány, příslušné finanční orgány členských států, vnitrostátní orgány pro hospodářskou soutěž, Evropský orgán pro cenné papíry a trhy a další příslušné orgány zajistí důvěrnost, integritu a ochranu informací, které obdrží podle čl. 4 odst. 2, čl. 7 odst. 2, čl. 8 odst. 5 nebo článku 10, a přijmou opatření, která zabrání jakémukoli zneužití těchto informací.

Agentura označí zdroje operačního rizika a minimalizuje je vypracováním vhodných systémů, kontrol a postupů.

2. S výhradou článku 17 může agentura rozhodnout, že zveřejní části informací, které má k dispozici, ovšem za podmínky, že se nezveřejní informace, které mají z obchodního hlediska citlivou povahu a které se týkají jednotlivých účastníků trhu nebo jednotlivých transakcí nebo konkrétních trhů, a ani není možné tyto informace odvodit.

Agentura zpřístupní informace ze své databáze, které nejsou z obchodního hlediska citlivé k vědeckým účelům, s výhradou požadavků na zachování důvěrnosti.

Informace se v zájmu zvýšení transparentnosti velkoobchodních trhů s energií zveřejní nebo zpřístupní pouze, pokud je nepravděpodobné, že by tím došlo k narušení hospodářské soutěže na těchto trzích s energií.

Agentura šíří informace spravedlivým způsobem podle transparentních pravidel, která stanoví a zveřejní.

Článek 13

Uplatňování zákazu proti zneužívání trhu

1. Vnitrostátní regulační orgány zajistí, aby se uplatňovaly zákazy stanovené v článcích 3 a 5 a povinnosti stanovené v článku 4.

Každý členský stát zajistí, aby jeho vnitrostátní regulační orgány měly vyšetřovací a vynucovací pravomoci nezbytné pro výkon jeho funkcí do 29. června 2013. Pravomoci jsou vykonávány příměřeným způsobem.

Tyto pravomoci mohou být vykonávány:

- a) přímo;
- b) ve spolupráci s jinými orgány; nebo

c) podáním návrhu u příslušných justičních orgánů.

V případě potřeby mohou vnitrostátní regulační orgány vykonávat své vyšetřovací pravomoci ve spolupráci s organizovanými trhy, systémy párování obchodů či jinými osobami, které v rámci své profese sjednávají transakce, jak je uvedeno v čl. 8 odst. 4 písm. d).

2. Vyšetřovací a vynucovací pravomoci uvedené v odstavci 1 se omezi na účel vyšetřování. Musí být vykonávány v souladu s vnitrostátními právními předpisy a zahrnují právo:

a) na přístup k jakémukoli příslušnému dokumentu v jakékoli formě a na obdržení jeho kopie;

b) požadovat informace od každé dotčené osoby, včetně těch, které se postupně zapojily do předávání příkazů nebo provádění dotčených operací, jakož i jejich zmocnitelů, a je-li třeba, předvolat a vyslechnout každou takovou osobu nebo zmocnitele;

c) na provádění kontrol na místě;

d) požadovat existující záznamy o telefonních hovorech a datovém provozu;

e) požadovat ukončení jakéhokoli jednání, které je v rozporu s tímto nařízením nebo akty v přenesené pravomoci či prováděcími akty, přijatými na jeho základě;

f) požádat soud o zmrazení nebo obstarání majetku;

g) požádat soud nebo jiný příslušný orgán o uložení dočasného zákazu profesionální činnosti.

Článek 14 Právo na odvolání

Členské státy zajistí, aby na vnitrostátní úrovni existovaly vhodné mechanismy, v jejichž rámci má strana, již se rozhodnutí regulačního orgánu týká, právo odvolat se k orgánu nezávislému na záúčastných stranách a jakémkoli orgánu veřejné moci.

Článek 15 Povinnosti osob, které v rámci své profese sjednávají transakce

Každá osoba, která v rámci své profese sjednává transakce s velkoobchodními energetickými produkty a má důvodné podezření, že by nějaká transakce mohla porušovat články 3 nebo 5, to neprodleně oznámí vnitrostátnímu regulačnímu orgánu.

Osoby, které v rámci své profese sjednávají transakce s velkoobchodními energetickými produkty, musí stanovit a dodržovat účinná opatření a postupy pro zjišťování porušení článků 3 nebo 5.

Článek 16 Spolupráce na úrovni Unie a na vnitrostátní úrovni

1. Agentura se snaží zajistit, aby vnitrostátní regulační orgány plnily své úkoly podle tohoto nařízení koordinovaně a důsledně.

Agentura podle potřeby zveřejní nezávazné pokyny týkající se používání definic stanovených v článku 2.

Vnitrostátní regulační orgány spolupracují za účelem plnění svých povinností v souladu s tímto nařízením s agenturou a vzájemně mezi sebou, a to i na regionální úrovni.

Vnitrostátní regulační orgány, příslušné finanční orgány a vnitrostátní orgán pro hospodářskou soutěž členského státu mohou navázat vhodné formy spolupráce s cílem zajistit efektivní a účinné vyšetřování a vymáhání a přispět ke konzistentnímu a důslednému přístupu k vyšetřování, soudnímu řízení a vymáhání tohoto nařízení a příslušných ustanovení finančního a soutěžního práva.

2. Vnitrostátní regulační orgány neprodleně informují agenturu podle možnosti co nejpřesněji, mají-li oprávněné důvody domnívat se, že buď v tomto členském státě, nebo v jiném členském státě, dochází nebo došlo k jednání, které porušuje toto nařízení.

Má-li vnitrostátní regulační orgán nebo určený orgán podezření, že k jednání, které se dotýká velkoobchodních trhů s energií nebo cen velkoobchodních energetických produktů v jeho členském státě, došlo v jiném členském státě, může agenturu požádat, aby učinila kroky v souladu s odstavcem 4 tohoto článku nebo, pokud se jednání týká finančních nástrojů podléhajících článku 9 směrnice 2003/6/ES, v souladu s odstavcem 3 tohoto článku.

3. S cílem zajistit koordinovaný a konzistentní přístup ke zneužívání trhů na velkoobchodních trzích s energií:

a) vnitrostátní regulační orgány informují příslušný finanční orgán svého členského státu a agenturu, pokud mají oprávněné důvody domnívat se, že dochází nebo došlo na velkoobchodních trzích s energií k jednání, které představuje zneužívání trhu ve smyslu směrnice 2003/6/ES a které se dotýká finančních nástrojů, na něž se vztahuje článek 9 uvedené směrnice; za tím účelem mohou vnitrostátní regulační orgány navázat vhodné formy spolupráce s příslušným finančním orgánem ve svém členském státě;

b) agentura informuje Evropský orgán pro cenné papíry a trhy a příslušný finanční orgán, pokud má oprávněné důvody domnívat se, že dochází nebo došlo na velkoobchodních trzích s energií k jednání, které představuje zneužívání trhu ve smyslu směrnice 2003/6/ES a které se dotýká finančních nástrojů, na něž se vztahuje článek 9 uvedené směrnice;

c) příslušný finanční orgán členského státu informuje Evropský orgán pro cenné papíry a trhy a agenturu, pokud má oprávněné důvody domnívat se, že k jednání, které porušuje články 3 a 5, dochází nebo došlo na velkoobchodních trzích s energií v jiném členském státě;

d) vnitrostátní regulační orgány informují orgán pro hospodářskou soutěž svého členského státu, Komisi a agenturu, pokud mají oprávněné důvody domnívat se, že na velkoobchodních trzích s energií dochází nebo došlo k jednání, které pravděpodobně představuje porušení práva hospodářské soutěže.

4. Pokud má agentura podezření, mimo jiné na základě počátečních posouzení nebo analýzy, že došlo k porušení tohoto nařízení, je oprávněna za účelem plnění svých úkolů podle odstavce 1:

a) požádat jeden nebo více vnitrostátních regulačních orgánů o poskytnutí všech informací týkajících se porušení, na něž existuje podezření;

b) požádat jeden nebo více vnitrostátních regulačních orgánů o zahájení vyšetřování porušení, na něž existuje podezření, a učinit příslušná opatření k nápravě zjištěného porušení. O příslušných opatřeních k nápravě zjištěného porušení rozhodne dotčený vnitrostátní regulační orgán;

c) pokud je toho názoru, že možné porušení má nebo mělo přeshraniční dopad, zřídit a koordinovat vyšetřovací skupinu složenou ze zástupců dotčených vnitrostátních regulačních orgánů za účelem šetření, zda toto nařízení bylo porušeno a ve kterém členském státě k porušení došlo. Je-li to vhodné, agentura může rovněž požádat o účast zástupců příslušného finančního orgánu nebo jiného příslušného orgánu jednoho nebo více členských států ve vyšetřovací skupině.

5. Vnitrostátní regulační orgán, který obdrží žádost o informace v souladu s odst. 4 písm. a) nebo žádost o zahájení vyšetřování porušení, na něž existuje podezření, v souladu s odst. 4 písm. b), přijme neprodleně potřebná opatření k vyhovění této žádosti. Jestliže tento vnitrostátní regulační orgán není schopen neprodleně poskytnout požadované informace, sdělí agentuře bezodkladně své důvody.

Odechly od prvního pododstavce může vnitrostátní regulační orgán odmítnout vyhovět žádosti, pokud:

a) by vyhovění žádosti mohlo mít nepříznivý dopad na suverenitu nebo bezpečnost dotčeného členského státu;

b) již bylo zahájeno soudní řízení ohledně stejných činů a proti stejným osobám před orgány dotčeného členského státu; nebo

c) již byl vydán pravomocný rozsudek ve vztahu k těmto osobám za stejné činy v dotčeném členském státě.

Ve všech těchto případech musí vnitrostátní regulační orgán informovat agenturu a poskytnout jí co nejpodrobnější informace o takovém řízení nebo rozsudku.

Vnitrostátní regulační orgány se účastní činnosti vyšetřovací skupiny svolané v souladu s odst. 4 písm. c) a poskytnou veškerou potřebnou pomoc. Činnost vyšetřovací skupiny koordinuje agentura.

6. Poslední věta čl. 15 odst. 1 nařízení (ES) č. 713/2009 se nepoužije na agenturu, pokud vykonává své úkoly podle tohoto nařízení.

Článek 17 Profesní tajemství

1. Na veškeré důvěrné informace přijaté, vyměňované nebo předané podle tohoto nařízení se vztahuje profesní tajemství podle odstavců 2, 3 a 4.

2. Povinnost dodržovat profesní tajemství se vztahuje na:

a) osoby, které pracují nebo pracovaly pro agenturu;

b) auditory a experty určené agenturou;

c) osoby, které pracují nebo pracovaly pro vnitrostátní regulační orgány nebo pro další příslušné orgány;

d) auditory a experty určené vnitrostátními regulačními orgány nebo dalšími příslušnými orgány, kteří přijímají důvěrné informace v souladu s ustanoveními tohoto nařízení.

3. Žádné důvěrné informace, které osoby uvedené v odstavci 2 získaly při plnění svých povinností, nesmí být prozrazeny jiné osobě ani orgánu, kromě obecných nebo souhrnných informací, na jejichž základě není možné identifikovat jednotlivého účastníka trhu ani konkrétní trh, aniž jsou dotčeny případy, na které se vztahuje trestní právo nebo jiná ustanovení tohoto nařízení nebo jiné příslušné právní předpisy Unie.

4. Aniž jsou dotčeny případy, na které se vztahuje trestní právo, může agentura, vnitrostátní regulační orgány, příslušné finanční orgány členských států, Evropský orgán pro cenné papíry a trhy, úřady nebo osoby, které přijímají důvěrné informace podle tohoto nařízení, použít tyto informace pouze při plnění svých povinností a úkolů. Jiné úřady, orgány nebo osoby mohou tyto informace použít pro účel, pro který jim byly poskytnuty, nebo v souvislosti se správním nebo soudním řízením týkajícím se výslovně plnění těchto úkolů. Orgány, které přijímají informace, mohou použít tyto informace pro jiné účely, pokud s tím souhlasí agentura, vnitrostátní regulační orgány, příslušné finanční orgány členských států, Evropský orgán pro cenné papíry a trhy, úřady nebo osoby, které sdělují informace.

5. Tento článek nebrání orgánu v členském státě, v souladu s vnitrostátními právními předpisy, ve výměně nebo předávání důvěrných informací, pokud je neobdržel od orgánu jiného členského státu nebo agentury podle tohoto nařízení.

Článek 18 Sankce

Členské státy stanoví sankce za porušení tohoto nařízení a přijmou veškerá opatření nezbytná pro jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, odrazující a přiměřené a musí odrážet povahu, trvání a závažnost porušení, škody způsobené spotřebitelům a potenciální zisky z obchodování na základě důvěrných informací a manipulace s trhem.

Členské státy oznámí takto stanovené sankce Komisi do 29. června 2013 a neprodleně jí sdělí i všechny následně změny týkající se těchto ustanovení.

Členské státy zajistí, aby vnitrostátní regulační orgán mohl sdělit veřejnosti opatření nebo sankce ukládané za porušení tohoto nařízení, pokud by toto zveřejnění nezpůsobilo zúčastněným stranám nepřiměřenou škodu.

Článek 19 Mezinárodní vztahy

V míře nezbytné pro dosažení cílů stanovených v tomto nařízení a aniž jsou dotčeny příslušné pravomoci členských států a orgánů a institucí Unie, včetně Evropské služby pro vnější činnost, může agentura rozvíjet kontakty a uzavírat správní ujednání s orgány dohledu, mezinárodními organizacemi i se správními orgány třetích zemí, zejména těmi, které ovlivňují velkoobchodní trh Unie s energií, s cílem podpořit harmonizaci regulačního rámce. Tyto dohody nezakládají právní závazky pro Unii a její členské státy, ani nebrání členským státům a jejich příslušným orgánům v uzavírání dvoustranných či vícestranných dohod s orgány dohledu, mezinárodními organizacemi a správními orgány třetích zemí.

Článek 20 Výkon přenesené pravomoci

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.

2. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v článku 6 je svěřena Komisi na období pěti let od 28. prosince 2011. Komise vypracuje zprávu o přenesené pravomoci nejpozději devět měsíců před uplynutím tohoto pětiletého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud Evropský parlament nebo Rada nevyssloví proti tomuto prodloužení námitku nejpozději tři měsíce před uplynutím každého z těchto období.

3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v článku 6 kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm blíže určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v Úředním věstníku Evropské unie, nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.

4. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.

5. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle článku 6 vstupuje v platnost, pouze pokud proti němu Evropský parlament nebo Rada nevyssloví námitku ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevyssloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o dva měsíce.

Článek 21 Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.

2. Pokud se odkazuje na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

Článek 22

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Ustanovení čl. 8 odst. 1, odst. 3 prvního pododstavce a odstavců 4 a 5 se použijí šest měsíců ode dne, kdy Komise přijme příslušné prováděcí akty uvedené v čl. 8 odst. 2 a 6.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Štrasburku dne 25. října 2011.

Za Evropský parlament

předseda

J. Buzek

Za Radu

předseda

M. Dowgielewicz

[1] Úř. věst. C 132, 3.5.2011, s. 108.

[2] Postoj Evropského parlamentu ze dne 14. září 2011 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 10. října 2011.

[3] Úř. věst. L 211, 14.8.2009, s. 15.

[4] Úř. věst. L 211, 14.8.2009, s. 36.

[5] Úř. věst. L 96, 12.4.2003, s. 16.

[6] Úř. věst. L 211, 14.8.2009, s. 1.

[7] Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13.

[8] Úř. věst. L 145, 30.4.2004, s. 1.

[9] Úř. věst. L 331, 15.12.2010, s. 84.

[10] Úř. věst. L 211, 14.8.2009, s. 55.

[11] Úř. věst. L 211, 14.8.2009, s. 94.

[12] Úř. věst. L 193, 18.7.1983, s. 1.

[13] Úř. věst. L 345, 23.12.2008, s. 75.

[14] Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.

[15] Úř. věst. L 8, 12.1.2001, s. 1.

PROHLÁŠENÍ KOMISE

Komise je toho názoru, že prahové hodnoty pro oznamování transakcí ve smyslu čl. 8 odst. 2 písm. a) a informací ve smyslu čl. 8 odst. 6 písm. a) nelze stanovit prostřednictvím prováděcích aktů.

Komise ve vhodných případech předloží legislativní návrh, v němž takové prahové hodnoty stanoví.

PROHLÁŠENÍ RADY

V souvislosti s opatřením stanoveným článkem 8 svěřil normotvůrce EU Komisi prováděcí pravomoc v souladu s článkem 291 SFEU. Tento krok je pro Komisi právně závazný, a to navzdory prohlášení, jež Komise učinila ve vztahu k čl. 8 odst. 2 písm. a) a čl. 8 odst. 6 písm. a).

9. Platební služby online v Evropské unii a jejich harmonizace

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES a 2006/48/ES a zrušuje směrnice 97/5/ES

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKY PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na první a třetí větu čl. 47 odst. 2 a na článek 95 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

po konzultaci Evropského hospodářského a sociálního výboru,

s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky (1),

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy (2),
vzhledem k těmto důvodům:

(1) Pro vytvoření jednotného vnitřního trhu je nezbytné, aby byly zrušeny všechny vnitřní hranice, aby tak byl umožněn volný pohyb zboží, osob, služeb a kapitálu. Zásadní důležitosti proto nabývá řádné fungování jednotného trhu platebních služeb. V současnosti však fungování tohoto trhu brání nedostatečná harmonizace v této oblasti.

(2) Jednotlivé trhy platebních služeb jsou v současné době organizovány odděleně podle právních předpisů členských států a právní rámec pro platební služby je tak roztržten do 27 vnitrostátních právních systémů.

(3) V této oblasti již bylo přijato několik aktů Společenství, zejména směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/5/ES ze dne 27. ledna 1997 o přeshraničních převodech (3) a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2560/2001 ze dne 19. prosince 2001 o přeshraničních platbách v eurech (4), které však tuto situaci v dostatečné míře nenapravily stejně tak jako doporučení Komise 87/598/EHS ze dne 8. prosince 1987 o evropském kodexu chování v oblasti elektronického platebního styku (vztahy mezi finančními institucemi, obchodníky, kteří jsou

poskytovateli služeb, a spotřebiteli) (5), doporučení Komise 88/590/EHS ze dne 17. listopadu 1988 o platebních systémech, a zejména vztahu mezi držiteli a vydavateli platebních karet (6), ani doporučení Komise 97/489/ES ze dne 30. července 1997 o operacích prováděných elektronickými platebními prostředky, a zejména o vztahu mezi vydavatelem a držitelem (7). Tato opatření jsou stále nedostačující. Souběžná existence vnitrostátních předpisů a neúplného rámce Společenství vede k nejasnostem a nedostatku právní jistoty.

(4) Bez ohledu na to, zda jsou dané služby slučitelné se systémem vyplývajícím z iniciativy finančního sektoru ve prospěch jednotného prostoru plateb v eurech, je proto nezbytné nutně stanovit moderní a soudržný právní rámec pro platební služby na úrovni Společenství, který je neutrální, a tím zajistit rovné podmínky pro všechny platební systémy s cílem zachovat možnost volby spotřebitele, což by mělo znamenat významný krok vpřed z hlediska nákladů pro spotřebitele, bezpečnosti a efektivnosti ve srovnání se současnými vnitrostátními systémy.

(5) Je třeba, aby tento právní rámec zajistil koordinaci vnitrostátních ustanovení týkajících se obezetnostních požadavků, přístup nových poskytovatelů platebních služeb na trh, stanovení požadavků na informace a příslušných práv a povinností uživatelů a poskytovatelů platebních služeb. V tomto rámci by měla být zachována ustanovení nařízení (ES) č. 2560/2001, kterým byl vytvořen jednotný trh pro platby v eurech, pokud jde o ceny. Ustanovení směrnice 97/5/ES a doporučení učiněná v doporučení 87/598/EHS, 88/590/EHS a 97/489/ES je třeba začlenit do jediného právně závazného aktu.

(6) Není však vhodné, aby tento právní rámec zahrnoval všechny případy. Jeho použití by mělo být omezeno na poskytovatele platebních služeb, jejichž hlavní činnost spočívá v poskytování platebních služeb uživatelům platebních služeb. Rovněž není vhodné, aby se vztahoval na služby, při nichž se převod peněžních prostředků z platece na příjemce nebo jejich přeprava uskutečňuje výhradně ve formě bankovek a mincí nebo převody, jež jsou založeny na papírových šecích, papírových směnkách,

dluhopisech nebo jiných prostředcích, papírových poukázkách nebo kartách vystavených na poskytovatele platebních služeb nebo jinou stranu s cílem zpřístupnit peněžní prostředky příjemci. Vedle tradičních hlasových služeb by se mělo dále rozlišovat mezi prostředky nabízenými provozovateli v oblasti telekomunikací, informačních technologií nebo sítí v zájmu usnadnění nákupu digitálního zboží nebo služeb, jako např. vyzváněcích tónů, hudby nebo digitálních novin, a jejich distribuce do digitálních zařízení. Obsah tohoto zboží a těchto služeb může vytvářet třetí strana nebo provozovatel, který jim může přidávat skutečnou hodnotu v podobě přístupových, distribučních nebo vylehčovačích systémů. V posledním uvedeném případě, kdy jsou zboží nebo služby distribuovány jedním z těchto provozovatelů nebo z technických důvodů třetí stranou a kdy je lze využít pouze prostřednictvím digitálních přístrojů, jako jsou mobilní telefony nebo počítače, by se tento právní rámec neměl použít, neboť činnost provozovatele jde nad rámec pouhé platební transakce. Je však vhodné tento právní rámec uplatnit na případy, kdy provozovatel jedná výlučně jako zprostředkovatel, který zajišťuje jen uskutečnění platby ve prospěch dodavatele jakožto třetí strany.

(7) Poukazování peněz je jednoduchá platební služba založená na tom, že plátcé poskytne hotovost poskytovateli platebních služeb, který příslušnou částku použije např. prostřednictvím komunikační sítě příjemci nebo jinému poskytovateli platebních služeb, jenž jedná jménem příjemce. V některých členských státech poskytují supermarkety, velkoobchodníci a maloobchodníci veřejnosti obdobnou službu umožňující platby za veřejné služby a placení dalších pravidelných účtů za domácnost. S těmito službami určenými k placení účtů by se mělo zacházet jako s poukazováním peněz podle této směrnice, nepovažují-li příslušné orgány tuto činnost za jinou platební službu uvedenou v příloze.

(8) Je nezbytné určit kategorie poskytovatelů platebních služeb, kteří mohou oprávněně poskytovat platební služby v celém Společenství, tedy úvěrové instituce, které přijímají vklady od uživatelů, které mohou být použity pro financování platebních transakcí a které by měly i nadále podléhat obezřetnostním požadavkům podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/48/ES ze dne 14. června 2006 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu (8), dále instituce elektronických peněz, které vydávají elektronické peníze, které mohou být použity pro financování platebních transakcí a které by měly i nadále podléhat obezřetnostním požadavkům podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/46/ES ze dne 18. září 2000 o přístupu k činnosti institucí elektronických peněz, o jejím výkonu a o obezřetnostním dohledu nad touto činností (9), a rovněž poštovní zirové instituce, které mají oprávnění podle vnitrostátních právních předpisů.

(9) Tato směrnice stanoví pravidla pro provádění platebních transakcí v případě, že peněžní prostředky představují elektronické peníze podle definice v čl. 1 odst. 3 písm. b) směrnice 2000/46/ES. Tato směrnice by však neměla upravovat vydávání elektronických peněz, ani by neměla měnit obezřetnostní úpravu institucí elektronických peněz stanovenou ve směrnici 2000/46/ES. Platebním institucím by proto nemělo být dovoleno vydávat elektronické peníze.

(10) S cílem odstranit právní překážky vstupu na trh je však nezbytné zavést jednotnou licenci pro všechny poskytovatele platebních služeb, které nejsou spojeny s přijímáním vkladů či vydáváním elektronických peněz. Je proto vhodné zavést novou kategorii poskytovatelů platebních služeb, „platební instituce“, a poskytnout povolení poskytovat platební služby v celém Společenství právnickým osobám nespádajícím do žádné ze stávajících kategorií, za podmínky, že bude dodržen celý soubor přísných podmínek. Na takové služby by se tak vztahovaly stejné podmínky v celém Společenství.

(11) Je třeba, aby podmínky pro udělení a zachování povolení pro platební instituce obsahovaly obezřetnostní požadavky přiměřené provozním a finančním rizikům, kterým tyto subjekty při své činnosti čelí. V této souvislosti je potřeba stanovit rozumné požadavky na počáteční kapitál v kombinaci s následnými kapitálovými požadavky, které by mohly být dále propracovány v závislosti na potřebách trhu. Z důvodu vysoké rozmanitosti v oblasti platebních služeb by tato směrnice měla k zajištění toho, aby se u všech poskytovatelů platebních služeb se stejnými riziky zacházelo stejným způsobem, umožňovat různé metody ve spojení s určitým stupněm volného uvážení v oblasti dohledu. Požadavky kladené na platební instituce by měly odrážet skutečnost, že platební instituce jsou zapojeny do specializovanějších a omezenějších činností, a jsou tak vystaveny rizikům, která jsou užší a snáze sledovatelná a kontrolovatelná než rizika, jež vznikají v rámci širšího spektra činnosti úvěrových institucí. Platebním institucím by mělo být zejména zakázáno přijímat vklady od uživatelů a měly by být oprávněny využívat pouze peněžní prostředky přijaté od uživatelů za účelem provádění platebních služeb. Je třeba přijmout ustanovení pro to, aby peněžní prostředky klientů byly drženy odděleně od peněžních prostředků platební instituce určených na jiné obchodní činnosti. Na platební instituce by se měla rovněž vztahovat účinná ustanovení zaměřená proti praní peněz a proti financování terorismu.

(12) Platební instituce by měly sestavovat své roční účetní závěrky a konsolidované účetní závěrky v souladu se směrnicí Rady 78/660/EHS ze dne 25. července 1978 o ročních účetních závěrkách některých forem společností (10) a případně směrnicí Rady 83/349/EHS ze dne 13. června 1983 o konsolidovaných účetních závěrkách (11) a směrnicí Rady 86/635/EHS ze dne 8. prosince 1986 o ročních účetních závěrkách a konsolidovaných účetních závěrkách bank a ostatních finančních institucí (12). Roční účetní závěrky a konsolidované účetní závěrky by měly být podrobeny auditu, není-li platební instituce od této povinnosti osvobozena podle směrnice 78/660/EHS a případně směrnice 83/349/EHS a 86/635/EHS.

(13) Tato směrnice by měla upravovat poskytování úvěrů platebními institucemi, tj. poskytování úvěrového rámce a vydávání úvěrových karet, pouze v případech, kdy je úvěr úzce svázan s platebními službami. Pouze je-li úvěr poskytován za účelem usnadnění platebních služeb a je krátkodobé povahy a není poskytován na dobu delší než dvanáct měsíců, včetně revolvingového úvěru, je vhodné povolit platebním institucím poskytovat úvěr, pokud jde o jejich přeshraniční činnosti za podmínky, že je tento úvěr refinancován zejména z kapitálu dané platební instituce, jakož i prostředků získaných z kapitálových trhů, avšak nikoliv z prostředků, které platební instituce drží jménem

klientů za účelem poskytování platebních služeb. Tímto by neměla být dotčena směrnice Rady 87/102/EHS ze dne 22. prosince 1986 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se spotřebitelského úvěru (13) nebo jiné příslušné právní předpisy Společenství nebo členských států týkající se podmínek poskytování úvěru spotřebitelům neharmonizovaných touto směrnicí.

(14) Je třeba, aby členské státy určily orgány odpovědné za udělování povolení platebním institucím, za vykonávání kontrol a za rozhodování o odnětí povolení. S cílem zajistit rovné zacházení by neměly členské státy uplatňovat vůči platebním institucím jiné požadavky než ty, které uvádí tato směrnice. Je však zapotřebí, aby veškerá rozhodnutí, která učiní příslušné orgány, byla soudně přezkoumatelná. Kromě toho úkoly příslušných orgánů nesmí být dotčen dohled nad platebními systémy, což je úloha, kterou má vykonávat Evropský systém centrálních bank, v souladu se čtvrtou odřádkou čl. 105 odst. 2 Smlouvy.

(15) Vzhledem k tomu, že je žádoucí, aby byla registrována totožnost a sídlo všech subjektů poskytujících služby poukazování peněz a aby všem těmto subjektům byl udělen určitý stupeň uznání nezávisle na tom, zda jsou schopny v plném rozsahu splnit podmínky pro získání povolení pro platební instituce, aby žádný z nich nebyl nucen přejít do černé ekonomiky, a aby byl vytvořen rámec určitých minimálních právních a regulačních požadavků pro všechny subjekty poskytující služby poukazování peněz, je vhodné a v souladu se zásadami zvláštního doporučení VI Finančního akčního výboru proti prání peněz zavést mechanismus umožňující, aby se s poskytovateli platebních služeb, kteří nejsou schopni splnit všechny tyto podmínky, zacházelo stejně jako s platebními institucemi. Za tímto účelem by členské státy měly také ověřit subjekty zapisovatele do rejstříku platebních institucí a současně na ně neuplatňovat všechny podmínky pro povolení nebo jejich část. Je však nezbytné, aby tato možnost odchylky podléhala přísným požadavkům týkajícím se objemu platebních transakcí. Platební instituce, na něž se tato výjimka vztahuje, nemohou uplatňovat právo na usazování ani volný pohyb služeb, a ani by neměly tato práva vykonávat nepřímou, pokud jsou členem platebního systému.

(16) Je nezbytné, aby každý poskytovatel platebních služeb měl přístup ke službám v oblasti technické infrastruktury platebních systémů. Tento přístup by však měl podléhat splnění vhodných požadavků s cílem zajistit integritu a stabilitu těchto systémů. Každý poskytovatel platebních služeb žádající o účast v platebním systému by měl účastníkům platebního systému předložit důkaz o tom, že jeho vnitřní mechanismy jsou dostatečně odolné vůči všem druhům rizika. Tyto platební systémy obvykle zahrnují např. čtyřstranné karetní systémy i významné systémy pro zpracování bankovních převodů a inkas. Aby bylo možno zajistit rovné zacházení v rámci celého Společenství stejně jako mezi různými kategoriemi poskytovatelů platebních služeb v souladu s podmínkami jejich licencí, je třeba objasnit pravidla týkající se přístupu k poskytování platebních služeb a účasti v platebních systémech. Je třeba zavést ustanovení pro nediskriminační zacházení s platebními institucemi, jimž bylo uděleno povolení, a úvěrovými institucemi tak, aby každý poskytovatel platebních služeb účastníci se hospodářské soutěže na vnitřním trhu mohl využívat služeb v oblasti

technické infrastruktury těchto platebních systémů za stejných podmínek. Je vhodné stanovit odlišné zacházení s poskytovateli platebních služeb, jimž bylo uděleno povolení, a s poskytovateli platebních služeb požívajícími výjimky podle této směrnice, jakož i výjimky podle článku 8 směrnice 2000/46/ES z důvodu rozdílů v jejich obzetenostním rámci. Rozdíly v cenových podmínkách by měly být každopádně povoleny pouze v případech, že je to odůvodněno rozdíly v nákladech vynaložených poskytovateli platebních služeb. Tím by neměla být dotčena práva členských států omezit přístup k systémově důležitým systémům v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/26/ES ze dne 19. května 1998 o neodvolatelnosti zúčtování v platebních systémech a v systémech vypořádání obchodů s cennými papíry (14), ani pravomoci Evropské centrální banky a Evropského systému centrálních bank (ESCB) stanovené v čl. 105 odst. 2 Smlouvy a v článku 3.1 a článku 22 statutu ESCB, týkající se přístupu k platebním systémům.

(17) Ustanovení o přístupu k platebním systémům by se neměla používat na systémy zřízené a provozované jediným poskytovatelem platebních služeb. Tyto platební systémy mohou fungovat buď v přímé konkurenci s platebními systémy, nebo, což je častější, zaplňují mezeru na trhu, která není platebními systémy příměněn pokryta. Obvykle zahrnují trojstranné systémy, například trojstranné karetní systémy, platební služby nabízené poskytovateli telekomunikačních služeb nebo služby poukazování peněz, přičemž provozovatel systému působí jako poskytovatel platebních služeb pro plátce i příjemce, jakož i vnitřní systémy bankovních skupin. V zájmu podpory hospodářské soutěže, kterou mohou tyto platební systémy do prostředí zavedených tradičních platebních systémů přinést, by v zásadě nebylo vhodné udělit přístup k těmto platebním systémům třetím stranám. Tyto systémy by však měly vždy podléhat právním předpisům Společenství a členských států v oblasti hospodářské soutěže, které mohou vyžadovat udělení přístupu k těmto systémům v zájmu zachování účinné hospodářské soutěže na platebních trzích.

(18) Je třeba stanovit soubor pravidel s cílem zajistit transparentnost podmínek a plnění informačních požadavků pro oblast platebních služeb.

(19) Tato směrnice by se neměla vztahovat na hotovostní transakce, neboť jednotný trh pro hotovostní platby již existuje, ani na platební transakce prováděné na základě papírových šeků, neboť je vzhledem k jejich povaze nelze zpracovávat tak efektivně jako jiné prostředky k provádění plateb. Osvědčené postupy v této oblasti by však měly vycházet ze zásad stanovených v této směrnici.

(20) Jelikož se spotřebitelé a podniky nenacházejí ve stejném postavení, nepotřebují stejnou úroveň ochrany. Zatímco v případě spotřebitelů je důležité zaručit jejich práva prostřednictvím ustanovení, od nichž se smlouva nemůže odchýlit, je vhodné nechat podnikům a organizacím možnost dohodnout se jinak. Členské státy by však měly mít možnost stanovit, že s mikropodniky, jak jsou definovány v doporučení Komise 2003/361/ES ze dne 6. května 2003 o definici mikropodniků a malých a středních podniků (15), se bude nakládat stejně jako se spotřebiteli. Některá zásadní ustanovení této směrnice by se v každém případě měla používat vždy bez ohledu na postavení uživatele.

(21) Tato směrnice by měla stanovit povinnosti poskytovatelů platebních služeb ohledně poskytování informací uživatelům platebních služeb, kteří by měli o platební službě vždy obdržet jasné informace na stejné vysoké úrovni, aby byli na jejich základě schopni si vybrat a využít služeb kdekoli v EU. V zájmu průhlednosti by měla tato směrnice stanovit harmonizované požadavky, které mají uživatelům platebních služeb zajistit nezbytné a postačující informace týkající se jak smlouvy o platební službě, tak platebních transakcí. V zájmu podpory hladkého fungování jednotného trhu platebních služeb by členské státy měly mít možnost přijmout pouze ustanovení o informacích, která jsou stanovena v této směrnici.

(22) Spotřebitelé by měli být chráněni proti nepoctivým a klamavým praktikám v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu (16), jakož i směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu) (17) a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku (18). Doplňující ustanovení v těchto směrnicích zůstávají i nadále použitelná. Měl by však být vyjasněn zejména vztah mezi požadavky na informace v předmluvní fázi podle této směrnice a podle směrnice 2002/65/ES.

(23) Požadované informace by měly být přiměřené potřebám uživatelů a měly by být sdělovány standardním způsobem. Požadavky na informace v případě jednorázové platební transakce by se však měly lišit od požadavků v případě rámcové smlouvy, která zahrnuje řadu platebních transakcí.

(24) V praxi jsou rámcové smlouvy a platební transakce jimi upravené mnohem běžnější a ekonomicky důležitější než jednorázové platební transakce. V případě platebního účtu nebo zvláštního platebního prostředku se požaduje rámcová smlouva. Proto by požadavky na předběžné informace o rámcových smlouvách měly být poměrně komplexní a informace by měly být vždy poskytovány na papíře nebo na jiném trvanlivém médiu, jako jsou např. výpisy vytisknuté z terminálu pro tisk výpisů z účtu, diskety, CD-ROM, DVD a pevné disky osobních počítačů, na nichž lze ukládat elektronickou poštu, a internetové stránky, jsou-li tyto stránky přístupné pro budoucí využití i do doby přiměřenou účelu informací a umožňují-li kopírování uložených informací v nezměněném stavu. Způsob, jakým jsou následně informace o provedených platebních transakcích předávány, by však mělo být možné dohodnout v rámcové smlouvě mezi poskytovatelem a uživatelem platebních služeb, například že v internetovém bankovníctví budou všechny informace o platebním účtu k dispozici on-line.

(25) V případě jednorázových platebních transakcí by měly být z podnětu poskytovatele platebních služeb vždy poskytovány pouze zásadní informace. Jelikož plátce je obvykle při zadávání platebního příkazu přítomen, není nutné stanovit povinnost, aby byly informace v každém případě poskytnuty na papíře nebo na jiném trvanlivém médiu. Poskytovatel platebních služeb může informace

poskytnout ústně na přepážce nebo je zpřístupnit jiným způsobem, např. zveřejněním podmínek na vývěsní desce v provozovně. Měly by být rovněž poskytnuty údaje o tom, kde jsou k dispozici podrobnější informace (např. adresa internetové stránky). Pokud však o spotřebitel požádá, měly by být nejdůležitější informace poskytnuty na papíře nebo na jiném trvanlivém médiu.

(26) Tato směrnice by měla stanovit právo spotřebitele obdržet zdarma relevantní informace, než bude zavázán jakoukoli smlouvou o platebních službách. Spotřebitel by měl mít možnost požadovat předběžné informace i rámcovou smlouvu zdarma na papíře kdykoliv po dobu smluvního vztahu, aby mohl porovnat služby poskytovatelů platebních služeb a jejich podmínky a v případě jakéhokoli sporu si ověřit svá smluvní práva a povinnosti. Tato ustanovení by měla být v souladu se směrnicí 2002/65/ES. Ustanovení této směrnice, která se týká výslovně bezplatných informací, by neměla znamenat, že by za poskytování informací spotřebitelům podle jiných příslušných směrnic bylo možné zpoplatnit.

(27) Způsob, jakým by měl poskytovatel platebních služeb požadované informace uživatelé platebních služeb předat, by měl přihlídnout k potřebám uživatele platebních služeb i k praktickým technickým otázkám a nákladové efektivnosti v závislosti na dané situaci, s ohledem na ujednání v příslušné smlouvě o platebních službách. Směrnice pro toto měla rozlišovat dva způsoby, jakými by poskytovatel platebních služeb měl informace předávat: informace by měly být buď poskytnuty, tj. poskytovatel platebních služeb by je měl ve vhodný okamžik v souladu s požadavky této směrnice aktivně sdělit, bez dalšího upomínání ze strany uživatele platebních služeb, nebo by informace měly být uživateli platebních služeb zpřístupněny, s přihlídnutím k jakékoli žádosti o další informace, kterou uživatel může vznést. V tomto druhém případě by uživatel platebních služeb měl učinit určité aktivní kroky, aby informace získal, např. vyžádat si je výslovně od poskytovatele platebních služeb, přihlásit se do e-mailové schránky k bankovnímu účtu nebo vložit platební kartu do terminálu pro tisk výpisů z účtu. Pro tyto účely by poskytovatel platebních služeb měl zajistit, aby přístup k informacím byl možný a aby informace byly uživateli platebních služeb k dispozici.

(28) Dále by měl spotřebitel bez dodatečného poplatku obdržet základní informace o provedených platebních transakcích. V případě jednorázové platební transakce by si poskytovatel platebních služeb neměl poskytnout těchto informací účtovat samostatně. Stejně tak by měly být bezplatně poskytnuty každý měsíc informace o platebních transakcích podle rámcové smlouvy. S přihlídnutím k významu transparentnosti při stanovení cen a k odlišným potřebám spotřebitelů by však strany měly mít možnost dohodnout se na poplatcích za častější nebo doplňující informace. Aby se nálezitě zohlednily různé vnitrostátní praxe, mělo by být členským státním umožněno stanovit pravidla požadující, aby měsíční papírové výpisy z platebních účtů byly vždy poskytovány bezplatně.

(29) V zájmu usnadnění mobility klientů by spotřebitelé měli mít po uplynutí jednoho roku možnost ukončit bezplatně rámcovou smlouvu. Dohodnutá výpovědní lhůta by neměla být u spotřebitelů delší než jeden měsíc a u poskytovatelů platebních služeb kratší než dva měsíce. Touto směrnicí by neměla být dotčena povinnost

poskytovatele platebních služeb vypovědět smlouvu o platebních službách za výjimečných okolností, vyplývající z jiných příslušných právních předpisů Společenství nebo členských států, jako jsou např. právní předpisy o praní peněz a financování terorismu, jakákoliv opatření zaměřená na zmrazení finančních prostředků a veškerá konkrétní opatření související s prevencí a vyšetřováním trestné činnosti.

(30) Platební prostředky pro platby malých částek by měly sloužit jako levná a snadno použitelná alternativa v případě levného zboží a služeb a neměly by být nadměrně zatíženy příslušnými požadavky. Příslušné požadavky na informace a jejich prováděcí pravidla by proto měly být omezeny na podstatné informace a měly by se rovněž zohlednit technické možnosti, které mohou být oprávněně očekávány od platebních prostředků určených pro platby velmi malých částek. I přes mírnější režim by uživatel platebních služeb měl požívat přiměřené ochrany s ohledem na omezená rizika představovaná těmito platebními prostředky, zejména pokud jde o předplacené platební prostředky.

(31) V zájmu snížení rizik a důsledků neautorizovaných nebo nesprávně provedených platebních transakcí by uživatel platebních služeb měl poskytovatele platebních služeb co nejdříve informovat o veškerých sporech týkajících se údajně neautorizovaných nebo nesprávně provedených platebních transakcí za předpokladu, že poskytovatel platebních služeb splnil své informační povinnosti podle této směrnice. Pokud uživatel platebních služeb dodrží lhůtu pro oznámení, měl by mít možnost uplatnit svá práva během promlčecích lhůt podle vnitrostátních právních předpisů. Touto směrnicí by nemělo být dotčeno uplatňování dalších práv ve vztazích mezi uživateli platebních služeb a poskytovateli platebních služeb.

(32) Aby byl uživatel platebních služeb motivován k nahlášení každé krádeže nebo ztráty platebního prostředku bez zbytečného odkladu svému poskytovateli a aby se tak snížilo riziko neautorizovaných platebních transakcí, měl by uživatel nést odpovědnost pouze za omezenou částku, s výjimkou případů, kdy se uživatel platebních služeb dopustil podvodného jednání nebo hrubé nedbalosti. Jakmile navíc uživatel poskytovateli platebních služeb oznámí, že jeho platební prostředek mohl být zneužit, neměla by být na uživateli požadována úhrada žádných dalších ztrát vyplývajících z neoprávněného použití daného prostředku. Touto směrnicí není dotčena odpovědnost poskytovatelů platebních služeb za technické zabezpečení svých vlastních produktů.

(33) Při posuzování možné nedbalosti na straně uživatele platebních služeb by se mělo přihlídnout ke všem okolnostem. Důkazy a stupeň údajné nedbalosti by se měly hodnotit podle vnitrostátních právních předpisů. Smluvní podmínky a podmínky týkající se poskytování a používání platebního prostředku, jejichž důsledkem by bylo zvýšení důkazního břemene spotřebitele nebo snížení důkazního břemene vydavatele, by se měly považovat od počátku za neplatné.

(34) Členské státy by však měly mít možnost stanovit méně přísná pravidla, než je uvedeno výše, aby zachovaly stávající úroveň ochrany spotřebitele a podpořily důvěru v bezpečné používání elektronických platebních prostředků.

Skutečnost, že s různými platebními nástroji jsou spojena různá rizika, by měla být odpovídajícím způsobem zohledněna, což by mělo podpořit vydávání bezpečnějších prostředků. Členským státům by mělo být umožněno odpovědnost plátce snížit nebo od ní zcela upustit s výjimkou případů, kdy se plátce dopustil podvodného jednání.

(35) Je třeba přijmout ustanovení týkající se podílu na ztrátách v případě neautorizovaných platebních transakcí. Na uživatele platebních služeb, kteří nejsou spotřebiteli, se mohou vztahovat odlišná ustanovení, neboť takoví uživatelé jsou obvykle lépe schopni posoudit riziko podvodu a učinit protipatření.

(36) Tato směrnice by měla stanovit pravidla pro vrácení prostředků, která by chránila spotřebitele v případě, že provedená platební transakce překračuje rozumně očekávanou částku. Poskytovatelé platebních služeb by měli mít možnost stanovit pro své zákazníky ještě příznivější podmínky, jako např. vracet peněžní prostředky ze všech platebních transakcí, jež jsou předmětem sporu. V případech, kdy uživatel požaduje vrácení peněžních prostředků z platební transakce, by se práva na vrácení peněžních prostředků neměla dotknout odpovědnosti plátce vůči příjemci vyplývající ze vztahu, který je důvodem transakce, např. za zboží nebo služby, jež byly objednány, spotřebovány nebo oprávněně vyúčtovány, ani oprávnění uživatele zrušit platební příkaz.

(37) V zájmu finančního plánování a včasného plnění platebních závazků potřebují mít spotřebitelé i podniky jistotu o tom, jak dlouho provedení platebního příkazu trvá. Proto by tato směrnice měla stanovit, od kdy práva a povinnosti nabývají účinku, tedy zejména od okamžiku, kdy poskytovatel platebních služeb obdrží platební příkaz, včetně okamžiku, kdy měl příležitost daný platební příkaz obdržet prostřednictvím komunikačních prostředků dohodnutých ve smlouvě o platebních službách, bez ohledu na jakékoli předchozí zapojení do procesu vedoucího k vytvoření a předání platebního příkazu, např. bezpečnostní kontrola a kontrola dostatečnosti peněžních prostředků, informace o použití osobního identifikačního čísla nebo vydání platebního příslubu. Dále by k přijetí platebního příkazu mělo docházet v okamžiku, kdy poskytovatel platebních služeb plátce obdrží platební příkaz, na jehož základě má dojít k odepsání peněžních prostředků z účtu plátce. Den nebo okamžik, kdy příjemce předá svému poskytovateli služeb platební příkazy k provedení platby, např. ve vztahu k platební kartě nebo inkasům, nebo kdy poskytovatel platebních služeb příjemce poskytne příjemci předběžné financování k souvisejícím částkám (prostřednictvím podmíněného úvěru k jeho účtu), by v tomto ohledu neměly být důležité. Uživatelé by měli mít možnost společnout se na řádné provedení úplného a platného platebního příkazu, pokud poskytovatel platebních služeb nemá žádné smluvní nebo zákonné důvody pro jeho odmítnutí. Pokud poskytovatel platebních služeb platební příkaz odmítne, toto odmítnutí spolu s jeho odůvodněním by mělo být uživateli platebních služeb sděleno při nejbližší příležitosti v souladu s požadavky právních předpisů Společenství a vnitrostátních právních předpisů.

(38) Vzhledem k rychlosti, s jakou moderní plně automatizované platební systémy zpracovávají platební transakce, což znamená, že po určitém okamžiku již nelze

platební příkaz zrušit, aniž by nevznikly vysoké náklady v důsledku osobního zásahu, je nezbytné stanovit jasnou lhůtu pro odvolání příkazu. V závislosti na druhu platební služby a platebního příkazu se však daný okamžik může lišit na základě dohody stran. Zrušení se v této souvislosti použije pouze na vztah mezi uživatelem platebních služeb a poskytovatelem platebních služeb a nedotýká se tedy neodvolatelnosti platebních transakcí a jejich zúčtování v platebních systémech.

(39) Touto neodvolatelností by nemělo být dotčeno právo nebo povinnost poskytovatele platebních služeb podle právních předpisů některých členských států na základě rámcové smlouvy plátce nebo vnitrostátních právních a správních předpisů nebo pokynů vrátit částku provedené platební transakce v případě spory mezi plátcem a příjemcem. Tato náhrada by se měla považovat za nový platební příkaz. S výjimkou uvedených případů by právní spory vyplývající ze vztahu, na jehož základě byl platební příkaz podán, měly být řešeny výhradně mezi plátcem a příjemcem.

(40) V zájmu plně integrovaného, přímého zpracování plateb a v zájmu právní jistoty, pokud jde o plnění veškerých souvisejících povinností mezi uživateli platebních služeb, je nezbytné, aby byla na účet příjemce připsána celá částka převedená plátcem. V souladu s tím by nemělo být možné, aby kterýkoli ze zprostředkovatelů, jenž se na uskutečnění platební transakce podílí, mohl provádět odpočty z převáděné částky. Je však zapotřebí umožnit dohodu mezi příjemcem platby a jeho poskytovatelem platebních služeb, podle níž by si poskytovatel mohl odečítat vlastní poplatky. Aby si však příjemce mohl ověřit, že splatná částka byla řádně uhrazena, měly by poskytnuté následně informace o platební transakci uvádět nejen plnou výši převedených platebních prostředků, ale také výši veškerých poplatků.

(41) Pokud jde o poplatky, zkušenosti ukazují, že neúčinnějším systémem je sdílení poplatků mezi plátcem a příjemcem, neboť usnadňuje přímé zpracování plateb. Je proto třeba stanovit, že poplatky budou obvykle vybírány přímo od plátce a příjemce prostřednictvím jejich poskytovatelů platebních služeb. To by však mělo platit pouze v případech, kdy platební transakce nevyžaduje směnu měny. Výše jakýchkoli účtovaných poplatků může být rovněž nulová, neboť ustanovení této směrnice se nedotýkají praxe, kdy poskytovatel platebních služeb nezpoplatňuje připsání částky na účet spotřebitele. V závislosti na smluvních podmínkách může poskytovatel platebních služeb obdobně zpoplatňovat využití platební služby pouze příjemci (obchodníkoví), což ve svém důsledku vede k tomu, že plátcí nejsou účtovány žádné poplatky. Platební systémy mohou být zpoplatněny formou paušálního poplatku za určité období. Ustanovení o převáděné částce ani o jakýchkoli účtovaných poplatcích nemají přímý vliv na stanovení cen mezi poskytovateli platebních služeb nebo jakýmkoli zprostředkovateli.

(42) Za účelem podpory transparentnosti a hospodářské soutěže by poskytovatel platebních služeb neměl příjemci bránit v tom, aby od plátce požadoval poplatek za použití konkrétního platebního prostředku. Přestože by příjemci měli mít možnost zpoplatňovat používání určitého platebního prostředku, členské státy mohou rozhodnout, zda jakoukoli takovou praxi zakáží nebo omezí, pokud to podle jejich názoru lze ospravedlnit z hlediska zneužívání

cenové politiky nebo takové tvorby cen, která by mohla mít nepříznivý dopad na používání určitého platebního prostředku s přihlédnutím k potřebě podporovat hospodářskou soutěž a používání efektivních platebních prostředků.

(43) V zájmu zlepšení efektivnosti plateb v rámci celého Společenství by lhůta pro provedení všech platebních příkazů z podnětu plátce v eurech nebo méně členského státu mimo eurozónu, včetně bankovních převodů a poukázání peněz měla být nejvýše jeden den. Pro všechny ostatní platby, jako např. pro platby z podnětu nebo prostřednictvím příjemce, včetně inkasa a plateb kartou, by shodná jednodenní lhůta pro provedení měla platit v případě, že neexistuje výslovná dohoda mezi poskytovatelem platebních služeb a plátcem, jež by stanovila delší lhůtu pro provedení. Výše uvedené lhůty by mohly být prodlouženy o jeden pracovní den, pokud je platební příkaz podán na papíře. To umožňuje poskytovat i nadále platební služby těm spotřebitelům, kteří jsou zvyklí pouze na papírové doklady. V případě použití režimu inkasa by poskytovatel platebních služeb příjemce měl inkasní příkaz předat ve lhůtách dohodnutých mezi příjemcem a jeho poskytovatelem platebních služeb, aby bylo možné zúčtovat v dohodnutý den splatnosti. Vzhledem ke skutečnosti, že vnitrostátní platební infrastruktury jsou často vysoce efektivní, a s cílem zabránit jakémukoli zhoršení současné úrovně služeb, by členské státy měly mít možnost zachovat nebo přijmout pravidla, jež případně stanoví lhůtu pro provedení platby kratší než jeden pracovní den.

(44) Ustanovení o převodu částky v plné výši a o lhůtě pro provedení platby by měla představit osvědčený postup v případě, že se jeden z poskytovatelů služeb nenachází ve Společenství.

(45) Aby se mohli uživatelé platebních služeb rozhodnout, potřebují být bezpodmínečně obeznamenáni se skutečnými náklady a poplatky spojenými s platebními službami. Používání netransparentních metod tvorby cen by proto nemělo být dovoleno, neboť se všeobecně uznává, že tyto metody uživatelům velmi znesnadňují zjištění skutečné ceny platební služby. Zjevně je třeba zamezit valutování v neprospěch uživatele.

(46) Hladký a účinný chod platebního systému závisí na tom, zda se uživatel může spolehnout, že poskytovatel platebních služeb provede platební transakci správně a v dohodnutém čase. Poskytovatel je obvykle schopen vyhodnotit rizika spojená s platební transakcí. Je to poskytovatel, kdo poskytuje platební systém, zařizuje zpětné vyžádání nesprávně umístěných nebo nesprávně přidělených peněžních prostředků a ve většině případů rozhoduje o zprostředkovatelích, kteří se provedení platební transakce účastní. Vzhledem ke všem těmto skutečnostem je zcela namístě, s výjimkou neobvyklých a nepředvídatelných okolností, aby poskytovatel platebních služeb nesl odpovědnost za provedení platební transakce, kterou přijal od uživatele, kromě takových jednání a opomenutí na straně poskytovatele platebních služeb příjemce, za jehož výběr je odpovědný výhradně příjemce. Aby však plátce nezástal zcela bez ochrany v nepravděpodobných situacích, kdy otázka, zda poskytovatel platebních služeb příjemce danou částku platby řádně obdržel či nikoliv, může zůstat nezodpovězena (z důvodu nejasnosti), příslušné důkazní

břemeno by mělo spočívat na poskytovateli platebních služeb plátce. Zpravidla lze očekávat, že zprostředkovatelská instituce, obvykle „neutrální“ subjekt jako například centrální banka nebo clearingové místo, převádějící částku platby od odesílajícího poskytovatele platebních služeb k přijímajícímu poskytovateli platebních služeb, bude údaje o účtu ukládat a bude schopna je v případě potřeby poskytnout. Jakmile je částka platby připsána na účet přijímajícího poskytovatele platebních služeb, příjemci vzniká okamžitě nárok na připsání částky na jeho účet vůči jeho poskytovateli platebních služeb.

(47) Poskytovatel platebních služeb plátce by měl nést odpovědnost za správné provedení platby, mimo jiné zejména odpovědnost za celou částku platební transakce a lhůtu pro její provedení, jakož i plnou odpovědnost za jakékoli selhání dalších stran v platebním řetězci až po účet příjemce. V důsledku této odpovědnosti by poskytovatel platebních služeb měl v případě, že poskytovatel platebních služeb příjemce nebyla připsána částka v plné výši, opravit příslušnou platební transakci nebo vrátit bez zbytečného odkladu příslušnou částku transakce plátcí, aniž jsou dotčeny jakékoli jiné nároky, které lze uplatnit v souladu s vnitrostátním právem. Tato směrnice by se měla týkat pouze smluvních závazků a odpovědnosti mezi uživatelem platebních služeb a poskytovatelem platebních služeb. Řádné fungování převodů a jiných platebních služeb však vyžaduje, aby poskytovatel platebních služeb a jejich zprostředkovatelé, např. zpracovatelé, měli uzavřeny smlouvy, v nichž jsou dohodnuta jejich vzájemná práva a povinnosti. Otázky týkající se odpovědnosti představují podstatnou část těchto jednotlivých smluv. K zajištění toho, aby se poskytovatelé platebních služeb a zprostředkovatelé podílející se na platební transakci mohli na sebe navzájem spolehnout, je nezbytné mít právní jistotu, že poskytovatel platebních služeb, který nenese odpovědnost, získá náhradu za vzniklé ztráty nebo částky uhrazené podle ustanovení této směrnice o odpovědnosti. Další práva a podrobnosti týkající se obsahu postihu a způsobu vyřizování nároků vůči poskytovateli platebních služeb nebo zprostředkovateli vyplývajících z nesprávného provedení platební transakce tak může být ponecháno na smluvních ujednáních.

(48) Je třeba umožnit poskytovateli platebních služeb, aby jednoznačně stanovil údaje potřebné pro správné provedení platebního příkazu. Na druhé straně, aby se zabránilo rozřístnosti a nebylo ohroženo zavádění integrovaných platebních systémů ve Společenství, by však nemělo být členským státům dovoleno vyžadovat u platebních transakcí používání zvláštního identifikátoru. To by však členským státům nemělo bránit v tom, aby od poskytovatele platebních služeb plátce vyžadovaly jednání s náležitou péčí a ověřování shody jedinečného identifikátoru, je-li to technicky možné bez nutnosti osobního zásahu, jakož i odmítnutí platebního příkazu v případě, že je zjištěna nehoda jedinečného identifikátoru, a informování plátce o této skutečnosti. Odpovědnost poskytovatele platebních služeb by měla být omezena na správné provedení platební transakce v souladu s platebním příkazem uživatele platební služby.

(49) V zájmu usnadnění účinného předcházení podvodům a boje proti podvodům v celém Společenství je třeba přijmout úpravu týkající se účinné výměny údajů mezi poskytovateli platebních služeb, jimž by mělo být

umožněno shromažďování, zpracovávání a výměna osobních údajů o osobách zapojených do platebních podvodů. Veškeré tyto činnosti by měly být vykonávány v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (19).

(50) Je nezbytné zajistit účinné dodržování ustanovení vnitrostátních právních předpisů přijatých podle této směrnice. Měly by být proto stanoveny vhodné postupy, podle kterých bude možné řešit stížnosti na poskytovatele platebních služeb, kteří nedodržují tato ustanovení, a jež zajistí, že v případě potřeby budou uvaleny účinné, přiměřené a odrazující sankce.

(51) Aniž je dotčeno právo klientů podat žalobu k soudu, měly by členské státy zajistit snadno přístupné a nenákladné mimosoudní řešení sporů mezi poskytovateli platebních služeb a spotřebiteli, jež vyplývají z práv a povinností stanovených v této směrnici. Čl. 5 odst. 2 Římské úmluvy o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (20) zajišťuje, že žádné smluvní podmínky týkající se rozhodného práva nemohou narušovat ochranu spotřebitele, kterou mu poskytují kogentní ustanovení právních předpisů země, v níž má spotřebitel obvyklé bydliště.

(52) Členské státy by měly stanovit, zda příslušné orgány určené pro udělování povolení platebním institucím mohou být rovněž příslušnými orgány, pokud jde o mimosoudní postupy pro vyřizování stížností a zjednávání nápravy.

(53) Touto směrnicí by neměla být dotčena ustanovení vnitrostátních právních předpisů, pokud jde o odpovědnost za škodu způsobenou nepřesností při vyřazení nebo šifření prohlášení.

(54) Z důvodu nutnosti přezkumu účinného fungování této směrnice a sledování pokroku při vytváření jednotného platebního trhu je třeba, aby Komise tři roky po uplynutí doby stanovené pro provedení této směrnice ve vnitrostátním právu vypracovala zprávu. S ohledem na celkovou integraci finančních služeb a harmonizovanou ochranu spotřebitele rovněž nad rámec účinného fungování této směrnice, bude možná nutné zaměřit se v rámci přezkumu především na potřebu rozšířit oblast působnosti, pokud jde o třetí měny a platební transakce, u nichž se pouze jeden zúčastněný poskytovatel platebních služeb nachází na území Společenství.

(55) Jelikož ustanovení této směrnice nahrazují ustanovení směrnice 97/5/ES, je třeba uvedenou směrnicí zrušit.

(56) Je nezbytné stanovit podrobnější pravidla týkající se podvodného užití platebních karet, což je oblast v současnosti upravená směrnicí Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES ze dne 20. května 1997 o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených na dálku (21) a směrnicí 2002/65/ES. Tyto směrnice by proto měly být odpovídajícím způsobem změněny.

(57) Jelikož se podle směrnice 2006/48/ES na finanční instituce nevztahují stejná pravidla jako na úvěrové instituce, je třeba zajistit, aby pro ně platily stejné podmínky jako pro platební instituce, aby mohly

poskytovat platební služby v celém Společenství. Směrnice 2006/48/ES by proto měla být odpovídajícím způsobem změněna.

(58) Jelikož poukazování peněz je v této směrnici vymezeno jako platební služba, která vyžaduje získání povolení pro platební instituce nebo registraci některých fyzických či právnických osob požívajících za určitých okolností stanovených v této směrnici výjimky, měla by být směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu (22) odpovídajícím způsobem změněna.

(59) V zájmu právní jistoty je vhodné přijmout přechodná ustanovení, podle nichž by bylo osobám, které zahájily svou činnost jako platební instituce v souladu s vnitrostátními právními předpisy platnými před vstupem této směrnice v platnost, umožněno pokračovat v jejich činnosti v daném členském státu po určité období.

(60) Jelikož cíle této směrnice, totiž vytvoření jednotného trhu platebních služeb, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, protože je k tomu zapotřebí harmonizace celé řady různých pravidel, která v současnosti existují v rámci právních systémů jednotlivých členských států, a proto jej může být lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku tato směrnice nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné k dosažení tohoto cíle.

(61) Opatření nezbytná k provedení této směrnice by měla být přijata v souladu s rozhodnutím Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi (23).

(62) Zejména je třeba zmocnit Komisi k přijetí prováděcích předpisů, aby byl zohledněn technologický rozvoj a rozvoj trhu. Jelikož uvedená opatření mají obecný význam a jejich účelem je měnit jiné než podstatné prvky této směrnice, musejí být přijata regulativním postupem s kontrolou stanoveným v článku 5a rozhodnutí 1999/468/ES.

(63) Podle bodu 34 interinstitucionální dohody o zdokonalení tvorby právních předpisů (24) jsou členské státy vybízeny k tomu, aby jak pro sebe, tak i v zájmu Společenství sestavily vlastní tabulky, z nichž bude co nejvíce patrné srovnání mezi touto směrnicí a prováděcími opatřeními, a aby tyto tabulky zveřejnily,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

HLAVA I PŘEDMĚT, OBLAST PŮSOBNOSTI A DEFINICE

Článek 1 Předmět

1. Tato směrnice stanoví pravidla, podle nichž členské státy rozlišují těchto šest kategorií poskytovatelů platebních služeb:

a) úvěrové instituce ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. a) směrnice 2006/48/ES, včetně jejich poboček ve smyslu čl. 4 odst. 3 uvedené směrnice, které se nacházejí ve Společenství, s hlavním sídlem ve Společenství, nebo v souladu s článkem 38 uvedené směrnice mimo Společenství;

b) instituce elektronických peněz ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 2000/46/ES;

c) poštovní žirové instituce, jež jsou v souladu s vnitrostátními právními předpisy oprávněny poskytovat platební služby;

d) platební instituce ve smyslu této směrnice;

e) Evropská centrální banka a národní centrální banky, pokud nejednají jako měnový orgán nebo jako jiné veřejné orgány;

f) členské státy a jejich regionální a místní orgány, pokud nejednají jako veřejné orgány.

2. Tato směrnice rovněž stanoví pravidla týkající se transparentnosti podmínek a požadavků na informace o platebních službách, stejně jako příslušných práv a povinností uživatelů platebních služeb a poskytovatelů platebních služeb v souvislosti s poskytováním platebních služeb jakožto pravidelnou činností při výkonu povolání nebo podnikatelské činnosti.

Článek 2 Oblast působnosti

1. Tato směrnice se vztahuje na platební služby poskytované v rámci Společenství. S výjimkou článku 73 se však hlavy III a IV použijí pouze v případě, že jak poskytovatel platebních služeb plátce, tak i poskytovatel platebních služeb příjemce, nebo jediný poskytovatel platebních služeb v dané platební transakci se nacházejí na území Společenství.

2. Hlavy III a IV se vztahují na platební služby uskutečňované v eurech nebo v měně některého z členských států mimo eurozónu.

3. Členské státy mohou upustit od uplatňování všech nebo části ustanovení této směrnice na ty instituce, které jsou uvedeny v článku 2 směrnice 2006/48/ES, s výjimkou první a druhé odrážky uvedeného článku.

Článek 3 Výjimky z oblasti působnosti

Tato směrnice se nevztahuje na:

a) platební transakce uskutečněné výhradně v hotovosti přímo od plátce k příjemci, bez jakéhokoli zásahu zprostředkovatele;

b) platební transakce od plátce k příjemci uskutečněné prostřednictvím obchodního zástupce oprávněného ke sjednávání nebo uzavírání obchodů spočívajících v prodeji nebo nákupu zboží nebo služeb jménem plátce či příjemce;

c) profesionální fyzickou přepravu bankovek a mincí, včetně jejich sběru, zpracování a doručování;

d) platební transakce spočívající v neprofesionálním sběru a doručování hotovosti v rámci neziskové nebo charitativní činnosti;

e) služby, kdy příjemce poskytuje hotovost plátcí jako součást platební transakce na výslovnou žádost uživatele platebních služeb těsně před provedením platební transakce prostřednictvím platby za koupi zboží nebo služeb;

f) směnárenské obchody, tzn. směnu hotovosti za hotovost, při níž peněžní prostředky nejsou uloženy na platebním účtu;

g) platební transakce založené na některém z následujících dokladů vystavené na poskytovatele platebních služeb s cílem zpřístupnit peněžní prostředky příjemci:

i) papírové šeky v souladu s Ženevskou úmluvou ze dne 19. března 1931, která stanoví jednotné šekové právo,

ii) papírové šeky podobné šekům uvedeným v bodu i) upravené právními předpisy členských států, jež nejsou stranami Ženevské úmluvy ze dne 19. března 1931, která stanoví jednotné šekové právo,

iii) papírové směny v souladu s Ženevskou úmluvou ze dne 7. června 1930, která stanoví jednotné právo směnečné,

iv) papírové směny podobné směnkám uvedeným v bodu iii) upravené právními předpisy členských států, jež nejsou stranami Ženevské úmluvy ze dne 7. června 1930, která stanoví jednotné právo směnečné,

v) papírové poukázky,

vi) papírové cestovní šeky nebo

vii) papírové poštovní peněžní poukázky podle definice Světové poštovní unie;

h) platební transakce prováděné v rámci platebního systému nebo systému pro vypořádání obchodů s cennými papíry mezi zúčtovateli, ústředními protistranami, clearingovými institucemi nebo centrálními bankami a jinými účastníky systému a poskytovateli platebních služeb, aniž je dotčen článek 28;

i) platební transakce související se správou cenných papírů, včetně dividend, výnosů nebo jiných příjmů, nebo se zpětného odkupu nebo prodeje, prováděné osobami uvedenými v písmenu h) nebo investičními podniky, úvěrovými institucemi, subjekty kolektivního investování nebo společnostmi pro správu aktiv poskytujícími investiční služby a jakýmkoli jinými subjekty, které mají povolení provádět úschovu a správu finančních nástrojů;

j) služby poskytované poskytovateli technických služeb, kteří podporují poskytování platebních služeb, aniž by v kterémkoli okamžiku převáděné peněžní prostředky přecházely do jejich držby, včetně zpracování a uchování údajů, svěřenecké služby a služby na ochranu soukromí, ověřování údajů a totožnosti, poskytování informačních technologií a komunikačních sítí a poskytování a údržby terminálů a zařízení využívaných v oblasti platebních služeb;

k) služby založené na nástrojích, které lze použít k pořízení zboží nebo služeb pouze v prostorách využívaných vydavatelem nebo na základě obchodní dohody s vydavatelem v rámci omezené sítě poskytovatelů služeb anebo pro omezený sortiment výrobků nebo služeb;

l) platební transakce prováděné pomocí jakéhokoli telekomunikačního, digitálního nebo informačně technologického zařízení, kdy zakoupené zboží a služby jsou dodány do telekomunikačního, digitálního nebo informačně technologického zařízení a mají být prostřednictvím takového zařízení použity, za předpokladu, že provozovatel daného telekomunikačního, digitálního nebo informačně technologického systému nejedná pouze jako zprostředkovatel mezi uživatelem platebních služeb a dodavatelem zboží a služeb;

m) platební transakce prováděné mezi poskytovateli platebních služeb jakož i mezi jejich zástupci nebo pobočkami na jejich vlastní účet;

n) platební transakce mezi mateřskou společností a její dceřinou společností nebo mezi dceřinými společnostmi téhož mateřského podniku, bez jakéhokoli zprostředkovatelského zásahu jiného poskytovatele platebních služeb, který patří do téže skupiny, nebo

o) služby pro výběr hotovosti pomocí bankomatů poskytované poskytovateli jednajících jménem jednoho nebo více vydavatelů karet, kteří nejsou jednou ze stran rámcové smlouvy se zákazníkem vybírajícím peníze z platebního účtu, za podmínky, že tyto poskytovatele neprovádějí jiné platební služby uvedené v příloze.

Článek 4 Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

1) „domovským členským státem“:

i) členský stát, na jehož území se nachází sídlo poskytovatele platebních služeb, nebo

ii) členský stát, na jehož území se nachází ústředí poskytovatele platebních služeb, pokud poskytovatel platebních služeb nemá podle vnitrostátního práva sídlo;

2) „hostitelským členským státem“ členský stát jiný než domovský členský stát, v němž má poskytovatel platebních služeb zástupce nebo pobočku nebo v němž poskytuje platební služby;

3) „platební službou“ jakákoliv z podnikatelských činností uvedených v příloze;

4) „platební institucí“ právnická osoba, již bylo v souladu s článkem 10 uděleno povolení poskytovat a provádět platební služby v celém Společenství;

5) „platební transakcí“ úkon uložení, převodu nebo výběru peněžních prostředků, ať už z podnětu plátce, nebo příjemce, bez ohledu na jakékoli související povinnosti mezi plátcem a příjemcem;

6) „platebním systémem“ systém sloužící k převodu peněžních prostředků s formálními a standardizovanými

postupy a společnými pravidly pro zpracování, zúčtování a vypořádání platebních transakcí;

7) „plátcem“ fyzická nebo právnická osoba, která je majitelem platebního účtu a umožní platební příkaz z daného platebního účtu, nebo v případě neexistence platebního účtu fyzická nebo právnická osoba, která dá platební příkaz;

8) „příjemcem“ fyzická nebo právnická osoba, která je zamýšleným příjemcem peněžních prostředků, jež jsou předmětem platební transakce;

9) „poskytovatelem platebních služeb“ subjekt uvedený v čl. 1 odst. 1 a fyzické a právnické osoby požívající výjimky podle článku 26;

10) „uživatelé platebních služeb“ fyzická nebo právnická osoba, která využívá platební službu jakožto plátce, příjemce nebo obojí;

11) „spotřebitelem“ fyzická osoba, která při smlouvách o platebních službách, na něž se vztahuje tato směrnice, jedná za účelem, který nespadá do její obchodní, podnikatelské nebo profesní činnosti;

12) „rámcovou smlouvou“ smlouva o platebních službách, kterou se řídí budoucí provádění jednotlivých a za sebou následujících platebních transakcí a která může obsahovat povinnosti a podmínky pro zřízení platebního účtu;

13) „poukazováním peněz“ platební služba, při které dochází k přijetí peněžních prostředků od plátce, bez vytvoření jakéhokoliv platebního účtu na jméno plátce nebo příjemce, výhradně za účelem převodu příslušné částky příjemci nebo jmenému poskytovateli platebních služeb jednajícím jménem příjemce nebo při niž dochází k přijetí těchto peněžních prostředků jménem příjemce a jejich zpřístupnění příjemci;

14) „platebním účtem“ účet vedený na jméno jednoho nebo více uživatelů platebních služeb, který je využíván k provádění platebních transakcí;

15) „peněžními prostředky“ bankovky a mince, bezhotovostní peníze a elektronické peníze vymezené v čl. 1 odst. 3 písm. b) směrnice 2000/46/ES;

16) „platebním příkazem“ jakýkoli pokyn vydané plátcem nebo příjemcem poskytovateli platebních služeb, jímž žádá o provedení platební transakce;

17) „dnem valuty“ referenční čas, který poskytovatel platebních služeb používá při výpočtu úroků z peněžních prostředků odespaných z platebního účtu nebo připsaných na platební účet;

18) „referenčním směnným kurzem“ směnný kurz, jenž se použije jako základ pro výpočet jakékoli směny měny a jenž je zpřístupněn poskytovatelem platebních služeb nebo pochází z veřejně přístupného zdroje;

19) „ověřením“ postup, který poskytovateli platebních služeb umožňuje ověřit použití konkrétního platebního prostředku, včetně jeho osobních bezpečnostních prvků;

20) „referenční úrokovou sazbu“ úroková sazba, jež se použije jako základ pro výpočet jakéhokoliv úroku, který má být uplatněn, a jež pochází z veřejně přístupného zdroje, který mohou strany smlouvy o platební službě ověřit;

21) „jedinečným identifikátorem“ kombinace písmen, číslic nebo symbolů, kterou uživateli platebních služeb určí poskytovatel platebních služeb a kterou uživatel platebních služeb musí uvést za účelem jednoznačné identifikace jiného uživatele platebních služeb anebo jeho platebního účtu pro platební transakci;

22) „zástupcem“ fyzická nebo právnická osoba, která jménem platební instituce provádí platební služby;

23) „platebním prostředkem“ jakékoli personalizované zařízení nebo soubor postupů dohodnutých mezi uživatelem platebních služeb a poskytovatelem platebních služeb a používaný uživatelem platebních služeb, aby dal podnět k platebnímu příkazu;

24) „prostředky dálkové komunikace“ veškeré prostředky, které mohou být použity k uzavření smlouvy o platebních službách mezi poskytovatelem platebních služeb a uživatelem platebních služeb, aniž by byli současně fyzicky přítomni;

25) „trvanlivým médiem“ každý nástroj, který uživateli platebních služeb umožňuje ukládat informace určené jemu osobně, a to způsobem vhodným pro jejich budoucí využití a po dobu přiměřenou jejich účelu, a který umožňuje kopírování uložených informací beze změny;

26) „mikropodnikem“ podnik, který v okamžiku uzavření smlouvy o platebních službách vyhovuje definici podle článku 1 a čl. 2 odst. 1 a 3 přílohy doporučení 2003/361/ES;

27) „pracovním dnem“ den, kdy má příslušný poskytovatel platebních služeb plátce nebo poskytovatel platebních služeb příjemce zapojený do provedení platební transakce otevřeno pro obchody potřebné pro provedení platební transakce;

28) „inkasem“ platební služba pro odesání částky transakce z účtu plátce, při níž podnět k platební transakci dává příjemce na základě souhlasu, který plátce udělil příjemci, poskytovateli platebních služeb příjemce nebo svému vlastním poskytovateli platebních služeb;

29) „pobočkou“ provozovna jiná než ústředí, která je součástí platební instituce, nemá právní subjektivitu a přímo provádí některé nebo všechny operace tvořící podstatu činnosti platební instituce; má-li platební instituce ústředí v jednom členském státě a více provozoven v jiném členském státě, považují se všechny tyto provozovny za jedinou pobočku;

30) „skupinou“ skupina podnikatelských subjektů, která se skládá z mateřské společnosti, jejích dceřiných společností a subjektů, v nichž mateřská společnost nebo její dceřiné společnosti mají podíl, jakož i podnikatelské subjekty, které jsou ve vzájemném vztahu ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 83/349/EHS.

HLAVA II POSKYTOVATELÉ PLATEBNÍCH SLUŽEB

KAPITOLA I Platební instituce

Oddíl 1 Obecná pravidla

Článek 5 Žádosti o povolení

Pro získání povolení působit jako platební instituce je třeba předložit příslušným orgánům domovského členského státu žádost společně s těmito podklady:

a) plán činností uvádějící zejména typ plánovaných platebních služeb;

b) obchodní plán včetně kalkulace předpokládaného rozpočtu na první tři účetní období, který prokazuje, že žadatel je schopen používat vhodné a přiměřené systémy, zdroje a postupy nutné pro řádný provoz;

c) doklad o tom, že platební instituce má počáteční kapitál stanovený v článku 6;

d) u platebních institucí uvedených v čl. 9 odst. 1 popis opatření přijatých za účelem ochrany peněžních prostředků uživatelů platebních služeb v souladu s článkem 9;

e) popis mechanismů pro správu a řízení a vnitřních kontrolních mechanismů žadatele, včetně správních postupů, postupů řízení rizik a účetních postupů, který ukazuje, že tyto mechanismy pro správu a řízení, kontrolní mechanismy a postupy jsou přiměřené, vhodné, řádné a adekvátní;

f) popis vnitřních kontrolních mechanismů, které žadatel zavedl ke splnění povinností souvisejících s praním peněz a financováním terorismu podle směrnice 2005/60/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) 1781/2006 ze dne 15. listopadu 2006 o informacích o plátcích doprovázejících převody peněžních prostředků (25);

g) popis organizačního uspořádání žadatele včetně, tam, kde to připadá v úvahu, popisu zamýšleného využívání zástupců a poboček a popisu opatření pro zajišťování činností externími subjekty (dále jen „outsourcing“), a dále popis účasti žadatele ve vnitrostátních nebo mezinárodních platebních systémech;

h) totožnost osob, které drží přímo nebo nepřímo kvalifikovanou účast podle čl. 4 odst. 11 směrnice 2006/48/ES v žadateli, a velikost jejich účasti a důkaz o tom, že jsou osobami vhodnými z hlediska potřeby zajistit řádné a obezřetné řízení platební instituce;

i) totožnost vedoucích pracovníků a osob odpovědných za řízení platební instituce a případně osob odpovědných za řízení činností v oblasti platebních služeb platební instituce, jakož i důkazy, že tyto osoby se těší dobré pověsti a mají vhodné znalosti a zkušenosti pro provádění platebních služeb, jak je stanoví domovský členský stát platební instituce;

j) tam, kde to připadá v úvahu, totožnost statutárních auditorů a auditorských společností vymezených ve

směrnici Evropského parlamentu a Rady 2006/43/ES ze dne 17. května 2006 o povinném auditu ročních a konsolidovaných účetních závěrek (26);

k) právní status žadatele a stanoví;

l) adresa ústředí žadatele.

Pro účely písmen d), e) a g) poskytně žadatel popis svých pravidel auditu a organizačních opatření, která zavedl s cílem učinit veškeré přiměřené kroky na ochranu zájmů uživatelů a pro zajištění nepřetržitého a spolehlivého provádění platebních služeb.

Článek 6 Počáteční kapitál

Členské státy vyžadují, aby platební instituce měly v okamžiku udělení povolení počáteční kapitál, složený z položek vymezených v čl. 57 písm. a) a b) směrnice 2006/48/ES, v této výši:

a) poskytuje-li platební instituce pouze platební službu uvedenou v bodě 6 přílohy, její kapitál musí být vždy nejméně 20 000 EUR;

b) poskytuje-li platební instituce platební službu uvedenou v bodě 7 přílohy, její kapitál musí být vždy nejméně 50 000 EUR, a

c) poskytuje-li platební instituce některou z platebních služeb uvedených v bodech 1 až 5 přílohy, její kapitál musí být vždy nejméně 125 000 EUR.

Článek 7 Kapitál

1. Kapitál platební instituce ve smyslu článků 57 až 61, 63, 64 a 66 směrnice 2006/48/ES nesmí klesnout pod vyšší z částek uvedených v člincích 6 a 8.

2. Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby se předešlo vícenásobnému použití prvků způsobilých pro výpočet kapitálu, pokud platební instituce patří do stejné skupiny jako jiná platební instituce, úvěrová instituce, investiční podnik, společnost pro správu aktiv nebo pojišťovna. Tento odstavec se použije také v případě, kdy platební instituce je hybridní povahy a vykonává činnosti jiné než stanovené v příloze.

3. Jsou-li splněny podmínky stanovené v článku 69 směrnice 2006/48/ES, mohou se členské státy nebo jejich příslušné orgány rozhodnout neuplatňovat článek 8 na platební instituce, které jsou součástí konsolidovaného dohledu nad mateřskou úvěrovou institucí podle směrnice 2006/48/ES.

Článek 8 Výpočet výše kapitálu

1. Beohledu na požadavky na počáteční kapitál uvedený v článku 6 členské státy vyžadují, aby platební instituce měly vždy kapitál, jehož výše se vypočítá v souladu s jednou z níže uvedených tří metod, kterou určí příslušné orgány v souladu s vnitrostátními právními předpisy:

Metoda A

Kapitál platební instituce musí dosahovat výše odpovídající nejméně 10 % fixních režijních nákladů této platební instituce za předcházející rok. Příslušné orgány mohou tento požadavek upravit v případě, že v obchodech platební instituce došlo od předchozího roku k podstatné změně. V případě platební instituce, která ke dni výpočtu podniká méně než jeden rok, musí kapitál dosahovat výše odpovídající nejméně 10 % odpovídajících fixních režijních nákladů předpokládaných v obchodním plánu tohoto podniku, pokud příslušné orgány nevyžadují úpravu tohoto plánu.

Metoda B

Kapitál platební instituce musí dosahovat výše odpovídající nejméně součtu níže uvedených prvků vynásobenému faktorem navýšení k podle odstavce 2, kde objem plateb (OP) představuje jednu dvanáctinu celkové částky platebních transakcí provedených platební institucí v předcházejícím roce:

a) 4,0 % z části OP do výše 5 milionů EUR

plus

b) 2,5 % z části OP převyšující 5 milionů EUR a nepřesahující 10 milionů EUR

plus

c) 1 % z části OP převyšující 10 milionů EUR a nepřesahující 100 milionů EUR

plus

d) 0,5 % z části OP převyšující 100 milionů EUR a nepřesahující 250 milionů EUR

plus

e) 0,25 % z části OP převyšující 250 milionů EUR.

Metoda C

Kapitál platební instituce musí dosahovat výše odpovídající nejméně příslušnému ukazateli vymezenému v písmenu a), vynásobenému koeficientem násobení podle písmene b) a znovu vynásobenému faktorem navýšení k podle odstavce 2:

a) Příslušný ukazatel je součet těchto položek:

— úrokové výnosy,

— úrokové náklady,

— výnosy z poplatků a provizí a

— ostatní provozní výnosy.

Každá položka je do součtu zahrnuta s příslušným kladným nebo záporným znaménkem. Mimořádné a nepředvídané výnosy nesmějí být ve výpočtu příslušného ukazatele použity. Výdaje na outsourcing služeb poskytovaných třetími stranami mohou příslušný ukazatel snížit, pokud dané výdaje vznikly u podniku, který podléhá dohledu podle této směrnice. Příslušný ukazatel se

vypočítá na základě dvanácti měsíčních sledování ke konci předchozího účetního období. Příslušný ukazatel se vypočte za předchozí účetní období. Nicméně kapitál vypočtený podle metody C nesmí klesnout pod 80 % průměrné hodnoty příslušného ukazatele za předchozí tři účetní období. Nejsou-li k dispozici auditované údaje, lze použít neauditované odhady.

b) Koeficient násobení činí:

i) 10 % z části příslušného ukazatele do výše 2,5 milionů EUR,

ii) 8 % z části příslušného ukazatele v rozpětí od 2,5 milionů EUR do 5 milionů EUR,

iii) 6 % z části příslušného ukazatele v rozpětí od 5 milionů EUR do 25 milionů EUR,

iv) 3 % z části příslušného ukazatele v rozpětí od 25 milionů EUR do 50 milionů EUR,

v) 1,5 % z části příslušného ukazatele nad 50 milionů EUR.

2. Faktor navýšení k, který se používá v metodách B a C, činí:

a) 0,5, poskytuje-li platební instituce pouze platební službu uvedenou v bodě 6 přílohy;

b) 0,8, poskytuje-li platební instituce platební službu uvedenou v bodě 7 přílohy;

c) 1, poskytuje-li platební instituce některou z platebních služeb uvedených v bodech 1 až 5 přílohy.

3. Příslušné orgány mohou na základě vyhodnocení procesů řízení rizik, databáze ztrát z rizik a vnitřních kontrolních mechanismů platební instituce vyžadovat, aby platební instituce měla kapitál, který je až o 20 % vyšší než částka, jež by byla výsledkem uplatnění metody zvolené podle odstavce 1, nebo platební instituci povolit mít kapitál, který je až o 20 % nižší než částka, jež by byla výsledkem uplatnění metody zvolené podle odstavce 1.

Článek 9

Požadavky týkající se ochrany peněžních prostředků

1. Členské státy nebo příslušné orgány vyžadují, aby platební instituce, která provádí kterékoli platební služby uvedené v příloze a současně se zabývá jinými obchodními činnostmi uvedenými v čl. 16 odst. 1 písm. c), chránila peněžní prostředky, které obdržela od uživatelů platebních služeb nebo prostřednictvím jiného poskytovatele platebních služeb za účelem provedení platebních transakcí, tímto způsobem:

1. Buď:

a) tyto peněžní prostředky nesmějí být nikdy směřovány s peněžními prostředky jakékoli fyzické nebo právnické osoby jiné, než jsou uživatelé platebních služeb, jejichž jménem jsou peněžní prostředky drženy, a pokud tyto peněžní prostředky platební instituce stále drží a na konci pracovního dne následujícího po dni, kdy byly tyto prostředky přijaty, dosud nebyly doručeny příjemci nebo převedeny jinému poskytovateli platebních služeb, uloží

se tyto peněžní prostředky na samostatný účet vedený u úvěrové instituce nebo se investují do bezpečných, likvidních aktiv s nízkým rizikem určených příslušnými orgány domovského členského státu, a

b) tyto peněžní prostředky musí být v souladu s vnitrostátním právem a v zájmu daných uživatelů platebních služeb chráněny před nároky jiných věřitelů platební instituce, zejména v případě platební neschopnosti,

nebo

c) tyto peněžní prostředky musí být kryty pojištěním nebo jinou srovnatelnou zárukou poskytnutou pojišťovnou nebo úvěrovou institucí, která nepatří do stejné skupiny jako samotná platební instituce, ve výši rovnající se částce, která by byla oddělena v případě neexistence pojištění nebo jiné srovnatelné záruky a která je splatná v případě, že bankovní instituce není schopna dostát svým finančním závazkům.

2. Má-li platební instituce povinnost chránit peněžní prostředky podle odstavce 1 a část těchto peněžních prostředků má být použita na budoucí platební transakce a zbývající částka má být použita na jiné než platební služby, vztahují se na danou část peněžních prostředků, která se má použít pro účely budoucích platebních transakcí, rovněž požadavky podle odstavce 1. Je-li tato část variabilní nebo není-li předem známa, mohou členské státy povolit, aby platební instituce tento odstavec uplatnila na reprezentativní část, která bude podle předpokladů použita na platební služby, pokud tuto reprezentativní část lze ke spokojenosti příslušných orgánů přiměřeně odhadnout na základě historických údajů.

3. Členské státy nebo příslušné orgány mohou vyžadovat, aby platební instituce, které se nezabývají jinými obchodními činnostmi uvedenými v čl. 16 odst. 1 písm. c), rovněž dodržovaly požadavky týkající se ochrany peněžních prostředků uvedené v odstavci 1 tohoto článku.

4. Členské státy nebo příslušné orgány mohou rovněž tyto požadavky týkající se ochrany peněžních prostředků omezit na peněžní prostředky těch uživatelů platebních služeb, jejichž peněžní prostředky v jednotlivém případě převyšují hranici 600 EUR.

Článek 10 Udělení povolení

1. Členské státy vyžadují, aby podniky jiné než uvedené v čl. 1 odst. 1 písm. a) až c), e) a f) a jiné než právnické nebo fyzické osoby požívající výjimky podle článku 26, které mají v úmyslu poskytovat platební služby, získaly před zahájením poskytování platebních služeb povolení pro platební instituce. Povolení lze udělit pouze právnické osobě usazené v členském státě.

2. Povolení se udělí, pokud údaje a doklady doprovázející žádost vyhovují všem požadavkům podle článku 5 a pokud příslušné orgány po přezkoumání žádosti dospějí k příznivému celkovému hodnocení. Před udělením povolení mohou příslušné orgány případně konzultovat národní centrální banku nebo jiné příslušné veřejné orgány.

3. Platební instituce, jež musí mít podle vnitrostátních právních předpisů svého domovského členského státu

sidlo, musí mít své ústředí v tomtéž členském státě, v němž má své sídlo.

4. Příslušné orgány s ohledem na potřebu zajistit řádné a obezřetné vedení platební instituce udělí povolení pouze v případě, že platební instituce má zavedeny spolehlivé mechanismy pro správu a řízení svého podnikání a oblasti poskytování platebních služeb, které zahrnují jasnou organizační strukturu s jednoznačně vymezenými, transparentními a konzistentně rozdělenými úkoly, účinnými postupy pro identifikaci, řízení, sledování a ohlašování rizik, kterým platební instituce je nebo může být vystavena, a odpovídající vnitřní kontrolní mechanismy, včetně řádných správních a účetních postupů; tato opatření, postupy a mechanismy jsou úplné a přiměřené povaze, rozsahu a složitosti platebních služeb poskytovaných platební institucí.

5. Poskytuje-li platební instituce jakoukoli z platebních služeb uvedených v příloze a současně se zabývá jinými podnikatelskými činnostmi, mohou příslušné orgány vyžadovat založení samostatného subjektu pro podnikání v oblasti platebních služeb, jestliže činnosti této platební instituce mimo oblast platebních služeb zhoršují nebo by mohly zhoršit finanční zdraví platební instituce nebo schopnost příslušných orgánů sledovat dodržování všech povinností stanovených touto směrnicí ze strany platební instituce.

6. Příslušné orgány odmítnou vydat povolení, nejsou-li s ohledem na potřebu zajistit řádné a obezřetné vedení platební instituce přesvědčeny, že akcionáři nebo osoby s kvalifikovanou účastí jsou k tomu způsobilé.

7. Existují-li mezi platební institucí a jinými fyzickými nebo právnickými osobami úzká propojení podle definice v čl. 4 bodu 46 směrnice 2006/48/ES, vydají příslušné orgány povolení pouze tehdy, nebrání-li tato propojení účinnému výkonu dohledových pravomocí příslušných orgánů.

8. Příslušné orgány udělí povolení pouze v případě, že účinnému výkonu jejich dohledových funkcí nebrání právní nebo správní předpisy třetí země, jimiž se řídí jedna či více fyzických nebo právnických osob, s nimiž má platební instituce úzké propojení, anebo obtíže související s uplatňováním těchto právních nebo správních předpisů.

9. Povolení je platné ve všech členských státech a umožňuje dotyčné platební instituci poskytovat platební služby v celém Společenství v souladu s volným pohybem služeb nebo svobodou usazování za předpokladu, že dané služby jsou předmětem tohoto povolení.

Článek 11 Sdělení rozhodnutí

Příslušné orgány uvědomí žadatele o tom, zda jeho žádosti bylo vyhověno, nebo zda byla zamítnuta, do tří měsíců od obdržení žádosti, nebo v případě neúplné žádosti do tří měsíců od obdržení všech údajů, jež jsou k rozhodnutí požadovány. Při každém zamítnutí žádosti jsou sděleny důvody.

Článek 12 Odnětí povolení

1. Příslušné orgány mohou odejmout povolení vydané platební institucí pouze v případě, že tato platební instituce:

a) nevyužije své povolení do dvanácti měsíců, výslovně se jej zřekne nebo neprovozuje činnost po dobu více než šesti měsíců, nestanoví-li daný členský stát, že v takových případech povolení zaniká;

b) získala povolení na základě nepravdivých prohlášení nebo pomoci jakýchkoli jiných nedovolených prostředků;

c) již nespĺňuje podmínky pro udělení povolení;

d) by při pokračování svého podnikání v oblasti platebních služeb představovala hrozbu pro stabilitu platebního systému nebo

e) spadá pod jeden z dalších případů, pro které vnitrostátní právní předpisy stanoví odnětí povolení.

2. U každého odnětí povolení musí být uvedeno odůvodnění a dotčené osoby musí být informovány.

3. Odnětí povolení se zveřejní.

Článek 13 Registrace

Členské státy zřídí veřejný rejstřík všech platebních institucí, jimž bylo uděleno povolení, a jejich zástupců a poboček, jakož i všech fyzických a právnických osob a jejich zástupců a poboček, jimž byla udělena výjimka podle článku 26, a institucí uvedených v čl. 2 odst. 3, jež jsou v souladu s vnitrostátním právem oprávněny poskytovat platební služby. Platební instituce se zapisují do rejstříku domovského členského státu.

V tomto rejstříku jsou uvedeny platební služby, k nimž bylo platební institucí uděleno povolení nebo k nimž byla fyzická nebo právnická osoba zapsána do rejstříku. Platební instituce, jimž bylo uděleno povolení, se v rejstříku vedou odděleně od fyzických a právnických osob, které byly do rejstříku zapsány podle článku 26. Rejstřík je veřejně dostupný k nahlédnutí, přístupný on-line a pravidelně se aktualizuje.

Článek 14 Zachování podmínek povolení

Dojde-li k jakékoli změně v údajích či doprovodných podkladech poskytnutých podle článku 5, platební instituce o tom neprodleně uvědomí příslušné orgány svého domovského státu.

Článek 15 Účetnictví a povinný audit

1. Na platební instituce se obdobně vztahuje směrnice 78/660/EHS a tam, kde to připadá v úvahu, směrnice 83/349/EHS a 86/635/EHS a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002 ze dne 19. července 2005 o uplatňování mezinárodních účetních standardů (27).

2. Roční účetní závěrky a konsolidované účetní závěrky platebních institucí se ověřují statutárními auditory nebo

auditorskými společnostmi ve smyslu směrnice 2006/43/ES, ledaže by byly od tohoto ověření osvobozeny podle směrnice 78/660/EHS a tam, kde to připadá v úvahu, směrnice 83/349/EHS a 86/635/EHS.

3. Pro účely dohledu členské státy vyžadují, aby platební instituce poskytovaly samostatné účetní údaje pro platební služby uvedené v příloze a pro činnosti uvedené v čl. 16 odst. 1, které podléhají kontrole v rámci zprávy auditora. Tam, kde to připadá v úvahu, tuto zprávu vypracují statutární auditóři nebo auditorská společnost.

4. Povinnosti stanovené v článku 53 směrnice 2006/48/ES se použijí obdobně na statutární auditory nebo auditorské společnosti platebních institucí, pokud jde o činnosti v oblasti poskytování platebních služeb.

Článek 16 Činnosti

1. Vedle poskytování platebních služeb uvedených v příloze jsou platební instituce oprávněny vykonávat tyto činnosti:

a) poskytování provozních a úzce souvisejících doplňkových služeb, jako jsou zajištění provedení platebních transakcí, směnárenské služby, úschova a dále zpracování a uchování dat;

b) provozování platebních systémů, aniž je dotčen článek 28;

c) podnikatelské činnosti jiné než poskytování platebních služeb s ohledem na použitelné právo Společenství a vnitrostátní právo.

2. Zabývají-li se platební instituce poskytováním jedné nebo více platebních služeb uvedených v příloze, mohou mít pouze platební účty používané výhradně pro platební transakce. Jakékoli peněžní prostředky, které platební instituce obdržely od uživatelů platebních služeb za účelem poskytnutí platebních služeb, nepředstavují vklad nebo jiné splatné prostředky ve smyslu článku 5 směrnice 2006/48/ES, ani elektronické peníze ve smyslu čl. 1 odst. 3 směrnice 2000/46/ES.

3. Platební instituce mohou poskytnout úvěr související s platebními službami uvedenými v bodech 4, 5 nebo 7 v příloze pouze tehdy, jsou-li splněny tyto požadavky:

a) úvěr je doplňkový a je poskytován výhradně v souvislosti s provedením platební transakce;

b) aniž jsou dotčeny vnitrostátní předpisy o poskytování úvěru formou úvěrových karet, úvěr poskytnutý v souvislosti s platbou a uskutečněný v souladu s čl. 10 odst. 9 a článkem 25 musí být splacen v krátké lhůtě, která nesmí v žádném případě překročit dvanáct měsíců;

c) tento úvěr se neposkytuje z peněžních prostředků přijatých nebo držených za účelem provedení platební transakce a

d) kapitál platební instituce je v souladu s požadavky orgánů dohledu vždy přiměřený k celkové částce poskytnutého úvěru.

4. Platební instituce nesmí vykonávat činnost přijímání vkladů nebo jiných platných prostředků ve smyslu článku 5 směrnice 2006/48/ES.

5. Touto směrnicí nejsou dotčena opatření členských států, kterými se provádí směrnice 87/102/EHS. Touto směrnicí nejsou dotčeny ani jiné příslušné právní předpisy Společenství a členských států týkající se podmínek poskytování úvěru spotřebitelům neharmonizovaných touto směrnicí, které jsou v souladu s právem Společenství.

Oddíl 2 Další požadavky

Článek 17

Využívání zástupců, poboček nebo externích subjektů provádějících outsourcing

1. Má-li platební instituce v úmyslu poskytovat platební služby prostřednictvím zástupce, sdělí příslušným orgánům ve svém domovském členském státu tyto informace:

a) jméno a adresu zástupce;

b) popis vnitřních kontrolních mechanismů, které budou zástupci uplatňovat s cílem dosáhnout souladu s povinnostmi souvisejícími s praním peněz a financováním terorismu podle směrnice 2005/60/ES a

c) totožnost ředitelů a osob odpovědných za vedení zástupce, kteří budou při poskytování platebních služeb využíváni, a důkaz o tom, že jsou vhodnými a správnými osobami.

2. Obdrží-li příslušné orgány informace v souladu s odstavcem 1, mohou následně daného zástupce zapsat do rejstříku stanoveného v článku 13.

3. Před zápisem zástupce do rejstříku mohou příslušné orgány přijmout další kroky za účelem ověření informací, pokud se domnívají, že informace, které jim byly poskytnuty, nejsou správné.

4. Pokud po ověření informací nejsou příslušné orgány přesvědčeny, že informace, které jim byly poskytnuty podle odstavce 1, jsou správné, odmítnou zapsat daného zástupce do rejstříku stanoveného v článku 13.

5. Pokud chce platební instituce poskytovat platební služby v jiném členském státě prostřednictvím zástupce, musí dodržet postupy stanovené v článku 25. V takovém případě před tím, než je zástupce zapsán do rejstříku podle tohoto článku, informují příslušné orgány domovského členského státu příslušné orgány hostitelského členského státu o svém záměru zapsat daného zástupce do rejstříku a přihlednou k jejich stanovisku.

6. Mají-li příslušné orgány hostitelského členského státu důvodné podezření, že v souvislosti s plánovaným zapojením zástupce nebo zřízením pobočky dochází nebo došlo k praní peněz nebo financování terorismu ve smyslu směrnice 2005/60/ES či k jejich pokusu, nebo že zapojení tohoto zástupce nebo zřízení této pobočky by mohlo zvýšit riziko praní peněz nebo financování terorismu, informují příslušné orgány domovského členského státu, které mohou odmítnout zapsat zástupce nebo pobočku do

rejstříku, nebo mohou zrušit zápis zástupce nebo pobočky do rejstříku, pokud již byl učiněn.

7. Má-li platební instituce v úmyslu svěřit provozní funkce platebních služeb externím subjektům, uvědomí o tom příslušné orgány svého domovského členského státu.

7. Outsourcing důležitých provozních funkcí nesmí být proveden způsobem, který by podstatně zhoršil kvalitu vnitřní kontroly platební instituce a schopnost příslušných orgánů sledovat, zda platební instituce dodržuje všechny povinnosti stanovené touto směrnicí.

7. Pro účely druhého pododstavce se provozní funkce považuje za důležitou, pokud by její nesprávné provedení nebo neprovedení podstatně narušilo soustavné plnění požadavků ze strany platební instituce vyplývajících z jejího povolení podle této hlavy nebo dalších jejích povinností podle této směrnice, nebo její finanční výkonnost nebo řádnost či kontinuitu jejich platebních služeb. Členské státy zajistí, aby platební instituce v případě, že svěří důležité provozní úkoly externím subjektům, splnily tyto podmínky:

a) outsourcing nesmí vést k delegování vlastní odpovědnosti vyššího vedení;

b) nesmí dojít ke změně vztahů a závazků platební instituce vůči uživatelům platebních služeb podle této směrnice;

c) podmínky, které musí platební instituce splnit, aby jí bylo uděleno povolení a aby si toto povolení i nadále udržela v souladu s ustanoveními této hlavy, nesmějí být narušeny a

d) žádná z ostatních podmínek, na jejichž základě bylo povolení platební instituci uděleno, nesmí být zrušena nebo změněna.

8. Platební instituce zajistí, aby zástupci nebo pobočky jednájící jejich jménem uvědomili o této skutečnosti uživatele platebních služeb.

Článek 18 Odpovědnost

1. Členské státy zajistí, aby v případě, že platební instituce svěří provádění svých provozních funkcí třetí osobě, tyto platební instituce přijaly přiměřená opatření s cílem zajistit dodržování ustanovení této směrnice.

2. Členské státy vyžadují, aby platební instituce nesly i nadále plnou odpovědnost za veškeré činy svých zaměstnanců nebo veškerých zástupců, poboček nebo externích subjektů, provádějících outsourcing.

Článek 19 Uchování záznamů

Aniž je dotčena směrnice 2005/60/ES nebo jiné příslušné právní předpisy Společenství nebo vnitrostátní právní předpisy, členské státy vyžadují, aby platební instituce uchovávaly veškeré příslušné záznamy pro účely této hlavy po dobu nejméně pěti let.

Oddíl 3**Příslušné orgány a dohled****Článek 20****Určení příslušných orgánů**

1. Členské státy určí příslušné orgány odpovědné za udělování povolení platebním institucím a obezřetnostní dohled nad platebními institucemi, které mají dodržovat povinnosti podle této hlavy. Těmito orgány jsou buď orgány veřejné moci, nebo subjekty uznané vnitrostátními právními předpisy, případně orgány veřejné moci, jež jsou pro tento účel vnitrostátními právními předpisy výslovně zmocněny, včetně národních centrálních bank.

1. Příslušné orgány musí být nezávislé na hospodářských subjektech a předcházet střetu zájmů. Aniž je dotčen první pododstavec, nesmí být platební instituce, úvěrové instituce, instituce elektronických peněz ani poštovní žirové instituce určeny jako příslušné orgány.

1. Členské státy informují Komisi odpovídajícím způsobem.

2. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány určené podle odstavce 1 měly veškeré pravomoci nezbytné pro plnění svých povinností.

3. Existuje-li na území členského státu více než jeden příslušný orgán pro záležitosti spadající do této hlavy, zajistí tento členský stát jejich těsnou spolupráci, která jim umožní účinně plnit své úkoly. Totéž platí v případech, kdy orgány příslušné pro záležitosti spadající do této hlavy nejsou příslušnými orgány odpovědnými za dohled nad úvěrovými institucemi.

4. Plnění úkolů příslušných orgánů určených podle odstavce 1 je v kompetenci příslušných orgánů domovského členského státu.

5. Odstavec 1 neznamená, že by od příslušných orgánů bylo vyžadováno provádění dohledu nad jinými obchodními činnostmi platebních institucí než poskytováním platebních služeb uvedených v příloze a činnostmi uvedenými v čl. 16 odst. 1 písm. a).

Článek 21**Dohled**

1. Členské státy zajistí, aby kontroly vykonávané příslušnými orgány s cílem ověřit trvalé dodržování této hlavy byly přiměřené, dostatečující a aby odpovídaly rizikům, jímž jsou platební instituce vystaveny.

1. Za účelem kontroly dodržování této hlavy jsou příslušné orgány oprávněny přijímat zejména tato opatření:

a) požadovat po platební instituci, aby poskytla veškeré údaje potřebné pro tuto kontrolu;

b) provádět kontroly na místě v platební instituci, u všech zástupců a ve všech pobočkách, které poskytují platební služby a za které platební instituce odpovídá nebo ve všech externích subjektech, které poskytují outsourcing platebních služeb;

c) vydávat doporučení a pokyny a případně závazné správní předpisy a

d) pozastavit nebo odejmout povolení v případech uvedených v článku 12.

2. Aniž jsou dotčeny postupy pro odnětí povolení a ustanovení trestního práva, členské státy stanoví, že jejich příslušné orgány mohou, poruší-li platební instituce právní nebo správní předpisy v oblasti dohledu a poskytování platebních služeb přijmout opatření nebo uplatnit sankce vůči platebním institucím nebo osobám, které je ve skutečnosti řídí, s cílem především ukončit zjištěné protiprávní jednání nebo jeho příčiny.

3. Bez ohledu na požadavky stanovené v článku 6, čl. 7 odst. 1 a 2 a článku 8 členské státy zajistí, aby příslušné orgány byly oprávněny přijímat opatření podle odstavce 1 tohoto článku k zajištění dostatečného kapitálu pro platební služby, zejména v případě, kdy činnosti platební instituce mimo oblast platebních služeb zhoršují nebo by pravděpodobně zhoršily finanční zdraví platební instituce.

Článek 22**Služební tajemství**

1. Aniž jsou dotčeny případy spadající pod trestní právo, členské státy zajistí, aby veškeré osoby, které pracují nebo pracovaly pro příslušné orgány, jakož i odborníci jednáající jménem příslušných orgánů byli vázáni služebním tajemstvím.

2. Výměna informací podle článku 24 podléhá přísnému dodržování služebního tajemství, jehož cílem je zajistit ochranu práv jednotlivců a podnikatelských subjektů.

3. Členské státy mohou tento článek používat přiměřeně s přihlédnutím k článkům 44 až 52 směrnice 2006/48/ES.

Článek 23**Právo obrátit se na soud**

1. Členské státy zajistí, aby rozhodnutí, která se týkají platební instituce, učiněná příslušnými orgány podle právních a správních předpisů přijatých v souladu s touto směrnicí, byla soudně přezkoumatelná.

2. Odstavec 1 se použije i v případě nečinnosti.

Článek 24**Výměna informací**

1. Příslušné orgány jednotlivých členských států spolupracují mezi sebou navzájem a tam, kde to je vhodné, s Evropskou centrální bankou a národními centrálními bankami členských států a dalšími relevantními příslušnými orgány určenými podle právních předpisů Společenství nebo vnitrostátních právních předpisů, jež se vztahují na poskytovatele platebních služeb.

2. Kromě toho členské státy umožní výměnu informací mezi příslušnými orgány a těmito subjekty:

a) příslušnými orgány dalších členských států, které jsou odpovědné za udělování povolení a dohled nad platebními institucemi;

b) Evropskou centrální bankou a národními centrálními bankami členských států jakožto měnovými orgány a orgány dohledu a tam, kde to je vhodné, jinými veřejnými

orgány, které jsou odpovědné za dohled nad platebními a zúčtovacími systémy;

c) jinými příslušnými orgány určenými podle této směrnice, směrnice 95/46/ES, směrnice 2005/60/ES a dalších právních předpisů Společenství, jež se vztahují na poskytovatele platebních služeb, jako například právních předpisů týkajících se ochrany fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů, jakož i prání peněz a financování terorismu.

Článek 25

Výkon práva na usazování a volného pohybu služeb

1. Každá platební instituce, již bylo uděleno povolení a jež si na základě práva na usazování nebo práva volného pohybu služeb přeje poprvé poskytovat platební služby v členském státě jiném než ve svém domovském členském státě, o tom uvědomí příslušný orgán ve svém domovském členském státě.

1. Ve lhůtě jednoho měsíce od obdržení této informace sdělí příslušné orgány domovského členského státu příslušným orgánům hostitelského členského státu název a adresu dané platební instituce, jména osob odpovědných za řízení pobočky, její organizační strukturu a druh platebních služeb, které zamýšlí na území hostitelského členského státu poskytovat.

2. Za účelem vykonání kontrol a přijetí nezbytných opatření uvedených v článku 21 vůči zástupci, pobočce nebo externímu subjektu poskytujícímu platební instituci outsourcing, nacházejícím se na území jiného členského státu, spolupracují příslušné orgány domovského členského státu s příslušnými orgány hostitelského členského státu.

3. Na základě spolupráce podle odstavců 1 a 2 uvědomí příslušné orgány domovského členského státu příslušné orgány hostitelského členského státu, kdykoli mají v úmyslu provést kontrolu na místě na území hostitelského členského státu vykonat.

3. Příslušné orgány domovského členského státu však mohou svěřit úkol vykonávat kontroly na místě u dotčené instituce příslušným orgánům hostitelského členského státu, pokud si to orgány domovského i hostitelského členského státu přejí.

4. Příslušné orgány si navzájem poskytují všechny podstatné nebo relevantní informace, zejména v případě porušení nebo podezření na porušení právních předpisů ze strany zástupce, pobočky nebo externího subjektu poskytujícího outsourcing. V tomto ohledu příslušné orgány na žádost sdělí všechny relevantní informace a z vlastního podnětu předají všechny podstatné informace.

5. Odstavci 1 až 4 není dotčena povinnost příslušných orgánů podle směrnice 2005/60/ES a nařízení (ES) č. 1781/2006, zejména podle čl. 37 odst. 1 směrnice 2005/60/ES a čl. 15 odst. 3 nařízení (ES) č. 1781/2006, provádět dohled nebo sledovat dodržování požadavků stanovených v uvedených aktech.

Oddíl 4

Výjimka

Článek 26

Podmínky

1. Bez ohledu na článek 13 mohou členské státy upustit, nebo povolit příslušným orgánům, aby upustily, od uplatňování všech nebo některých částí postupu a podmínek uvedených v oddílech 1 až 3 s výjimkou článků 20, 22, 23 a 24 a povolit zápis fyzických nebo právnických osob do rejstříku stanoveného v článku 13, jestliže

a) průměr za předchozích dvanáct měsíců z celkové částky platebních transakcí provedených dotyčnou osobou, včetně všech zástupců, za něž tato osoba nese plnou odpovědnost, nepřesahuje 3 miliony EUR za měsíc. Tento požadavek se posoudí na základě celkové částky platebních transakcí předpokládaných v obchodním plánu této osoby, pokud příslušné orgány nevyžadují úpravu tohoto plánu, a

b) žádná z fyzických osob odpovědných za řízení nebo provoz podniku nebyla odsouzena za trestné činy související s práním peněz nebo financováním terorismu nebo jiné finanční trestné činy.

2. Každá fyzická nebo právnická osoba zapsaná v rejstříku podle odstavce 1 je povinna mít své ústředí nebo místo pobytu v tom členském státě, ve kterém svou činnost skutečně vykonává.

3. Na osoby uvedené v odstavci 1 se pohlíží jako na platební instituce, ustanovení čl. 10 odst. 9 a článku 25 se však na tyto osoby nepoužijí.

4. Členské státy mohou rovněž stanovit, že každá fyzická nebo právnická osoba zapsaná do rejstříku podle odstavce 1 se může zabývat pouze některými činnostmi uvedenými v článku 16.

5. Osoby uvedené v odstavci 1 oznámí příslušným orgánům všechny změny své situace, jež mají vliv na podmínky uvedené v uvedeném odstavci. Členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění toho, aby v případě, že podmínky stanovené v odstavcích 1, 2 a 4 přestanou být splňovány, dotyčné osoby požádaly o povolení do 30 kalendářních dnů postupem podle článku 10.

6. Tento článek se nepoužije na ustanovení směrnice 2005/60/ES ani na vnitrostátní předpisy týkající se prání peněz.

Článek 27

Oznámení a informace

Jestliže členský stát využije výjimku uvedenou v článku 26, oznámí to Komisi do 1. listopadu 2009 a neprodleně jí oznámí veškeré následné změny. Kromě toho členský stát sdělí Komisi počet dotyčných fyzických a právnických osob a informuje ji každoročně o celkové částce platebních transakcí provedených k 31. prosinci každého kalendářního roku v souladu s čl. 26 odst. 1 písm. a).

KAPITOLA 2

Společná ustanovení

Článek 28 Přístup k platebním systémům

1. Členské státy zajistí, aby pravidla týkající se přístupu poskytovatelů platebních služeb, jimž bylo uděleno povolení nebo jsou zapsáni do rejstříku a kteří jsou právníckými osobami, k platebním systémům byla objektivní, nediskriminační a přiměřená a aby tato pravidla nebránila přístupu více, než je nezbytně nutné pro zabezpečení proti specifickým rizikům, např. vypořádacím riziku, provoznímu riziku a obchodnímu riziku, a pro ochranu finanční a provozní stability platebního systému.

1. Platební systémy nesmí poskytovatelům platebních služeb, uživatelům platebních služeb ani jiným platebním systémům ukládat tyto požadavky:

a) jakékoli omezující pravidlo týkající se skutečné účasti v jiných platebních systémech;

b) jakékoli pravidlo, které činí rozdíly mezi poskytovateli platebních služeb, jimž bylo uděleno povolení, nebo mezi poskytovateli platebních služeb zapsanými v rejstříku, pokud jde o práva, povinnosti a oprávnění účastníků, nebo

c) jakékoli omezení na základě statusu organizace.

2. Odstavec 1 se nevztahuje na:

a) platební systémy určené podle směrnice 98/26/ES;

b) platební systémy složené výlučně z poskytovatelů platebních služeb patřících do skupiny kapitálově propojených subjektů, kdy jeden z propojených subjektů vykonává skutečnou kontrolu nad ostatními propojenými subjekty, nebo

c) platební systémy, kde jediný poskytovatel platebních služeb (ať již jako samostatný subjekt, nebo skupina):

— jedná nebo může jednat jako poskytovatel platebních služeb pro plátce i příjemce a nese výlučnou odpovědnost za řízení daného systému a

— povoluje jiným poskytovatelům platebních služeb účastnit se v systému a ti to jiní poskytovatelé platebních služeb nemají právo vyjednávat mezi sebou vzájemné poplatky ve vztahu k platebnímu systému, přestože mohou stanovit své vlastní ceny ve vztahu k plátcům a příjemcům.

Článek 29

Zákaz poskytovat platební služby vztahující se na jiné osoby, které nejsou poskytovateli platebních služeb

Členské státy zakáží fyzickým a právníckým osobám, které nejsou ani poskytovateli platebních služeb, ani nejsou výslovně vyloučeny z oblasti působnosti této směrnice, poskytovat platební služby uvedené v příloze.

HLAVA III TRANSPARENTNOST PODMÍNEK PLATEBNÍCH SLUŽEB A POŽADAVKY NA INFORMACE O PLATEBNÍCH SLUŽBÁCH

KAPITOLA I Všeobecná pravidla

Článek 30 Oblast působnosti

1. Tato hlava se použije na jednorázové platební transakce, rámcové smlouvy a platební transakce jimi upravené. Není-li uživatelem platebních služeb spotřebitel, mohou se strany dohodnout, že se tato hlava nepoužije jako celek nebo zčásti.

2. Členské státy mohou stanovit, že ustanovení této hlavy se použijí na mikropodniky stejným způsobem jako na spotřebitele.

3. Touto směrnicí nejsou dotčena opatření členských států, kterými se provádí směrnice 87/102/EHS. Touto směrnicí nejsou dotčeny ani jiné příslušné právní předpisy Společenství a členských států týkající se podmínek poskytování úvěru spotřebitelům neharmonizovaných touto směrnicí, které jsou v souladu s právem Společenství.

Článek 31

Ostatní ustanovení v právních předpisech Společenství

Ustanoveními této hlavy nejsou dotčeny žádné právní předpisy Společenství obsahující další požadavky týkající se předem poskytovaných informací.

Pokud se však použije rovněž směrnice 2002/65/ES, požadavky na poskytování informací stanovené v čl. 3 odst. 1 uvedené směrnice, s výjimkou bodu 2 písm. c) až g), bodu 3 písm. a), d) a e) a bodu 4 písm. b) uvedeného odstavce, se nahrazují články 36, 37, 41 a 42 této směrnice.

Článek 32

Poplatky za informace

1. Poskytovatel platebních služeb nesmí uživateli platebních služeb účtovat žádné poplatky za poskytování informací podle této hlavy.

2. Poskytovatel platebních služeb a uživatel platebních služeb se mohou dohodnout na poplatcích za doplňující nebo častější informace, poskytované na žádost uživatele platebních služeb, nebo za předávání informací na žádost uživatele platebních služeb jinými komunikačními prostředky, než jsou uvedeny v rámcové smlouvě.

3. V případech, kdy si poskytovatel platebních služeb může účtovat poplatky za poskytování informací v souladu s odstavcem 2, tyto poplatky musí být přiměřené a odpovídat skutečným nákladům poskytovatele platebních služeb.

Článek 33

Důkazní břemeno týkající se požadavků na informace

Členské státy mohou stanovit, že důkazní břemeno nese poskytovatel platebních služeb, který musí prokázat, že splnil požadavky na informace stanovené v této hlavě.

Článek 34 **Výjimka z požadavků na informace v případě** **platebních prostředků pro platby malých částek a** **elektronických peněz**

1. V případě platebních prostředků, u kterých podle rámcové smlouvy jednotlivé platební transakce nepřekračují 30 EUR nebo které buď mají výdajový limit 150 EUR, nebo uchovávají peněžní prostředky, které nepřekračují nikdy částku 150 EUR:

a) poskytnete, odchýlně od článků 41, 42 a 46, poskytovatel platebních služeb plátcí pouze informace o hlavních charakteristikách dané platební služby, včetně způsobu, jakým lze platební prostředek používat, odpovědnosti, účtovaných poplatků a jiných faktických informací nutných pro informované rozhodování, jakož i údaje o tom, kde jsou snadným způsobem zpřístupněny jakékoli jiné informace a podmínky vymezené v článku 42;

b) může být dohodnuto, že odchýlně od článku 44 poskytovatel platebních služeb není povinen navrhovat změny podmínek rámcové smlouvy způsobem stanoveným v čl. 41 odst. 1;

c) může být dohodnuto, že odchýlně od článků 47 a 48 po provedení platební transakce:

i) poskytovatel platebních služeb poskytne nebo zpřístupní pouze odkaz umožňující uživateli platební služby identifikovat platební transakci, její částku, jakékoli poplatky za ni nebo, v případech několika platebních transakcí téhož druhu provedených ve prospěch téhož příjemce, pouze informace o celkové částce a poplatcích za tyto platební transakce,

ii) poskytovatel platebních služeb není povinen poskytnout nebo zpřístupnit informace uvedené v bodu i), pokud je platební prostředek použit anonymně nebo pokud poskytovatel platebních služeb takové informace nemůže z technického hlediska poskytnout. Poskytovatel platebních služeb však plátcí poskytne možnost ověřit částku uložených peněžních prostředků.

2. U vnitrostátních platebních transakcí mohou členské státy nebo jejich příslušné orgány snížit nebo zdvojnásobit částky uvedené v odstavci 1. U předplacených platebních prostředků mohou členské státy tyto částky zvýšit až na 500 EUR.

KAPITOLA 2 **Jednorázové platební transakce**

Článek 35 **Oblast působnosti**

1. Tato kapitola se použije na jednorázové platební transakce, které nejsou upraveny rámcovou smlouvou.

2. Je-li platební příkaz k jednorázové platební transakci předán platebním prostředkem upraveným rámcovou smlouvou, není poskytovatel platebních služeb povinen poskytnout ani zpřístupnit informace, které již byly uživateli platebních služeb předány na základě rámcové smlouvy s jiným poskytovatelem platebních služeb nebo které mu budou předány podle uvedené rámcové smlouvy.

Článek 36 **Předem poskytované všeobecné informace**

1. Členské státy vyžadují, aby před tím, než je uživatel platebních služeb vázán jakoukoli smlouvou nebo nabídkou upravující jednorázovou platební službu, poskytovatel platebních služeb zpřístupnil uživateli platebních služeb snadno přístupným způsobem informace a podmínky uvedené v článku 37. Na žádost uživatele platebních služeb poskytne poskytovatel platebních služeb informace a podmínky na papíře nebo jiném trvanlivém médiu. Tyto informace a podmínky musí být formulovány jasně a srozumitelně pomocí snadno pochopitelných slov v úředním jazyce členského státu, ve kterém je platební služba nabízena, nebo v jiném jazyce, na němž se dané strany dohodnou.

2. Byla-li smlouva o jednorázové platební službě uzavřena na žádost uživatele platebních služeb pomocí prostředku dálkové komunikace, který poskytovatel platebních služeb neumožňuje dodržet ustanovení odstavce 1, splní poskytovatel platebních služeb své povinnosti podle uvedeného odstavce neprodleně po provedení platební transakce.

3. Povinnosti podle odstavce 1 lze rovněž splnit poskytnutím kopie návrhu smlouvy o jednorázové platební službě nebo návrhu platebního příkazu včetně informací a podmínek uvedených v článku 37.

Článek 37 **Informace a podmínky**

1. Členské státy zajistí, aby uživateli platebních služeb byly poskytnuty nebo zpřístupněny tyto informace a podmínky:

a) uvedení údajů nebo jedinečného identifikátoru, které musí uživatel platebních služeb poskytnout, aby platební příkaz mohl být náležitě proveden;

b) maximální lhůta pro provedení platební služby, která má být poskytnuta;

c) veškeré poplatky, které má uživatel platebních služeb zaplatit svému poskytovateli platebních služeb a tam, kde to připadá v úvahu, rozpis částek jakýchkoli poplatků;

d) tam, kde to připadá v úvahu, skutečný nebo referenční směnný kurz, který bude při platební transakci použit.

2. Tam, kde to připadá v úvahu, musí být veškeré další relevantní informace a podmínky uvedené v článku 42 uživateli platebních služeb zpřístupněny snadno přístupným způsobem.

Článek 38

Informace pro plátce po přijetí platebního příkazu

Okamžitě po přijetí platebního příkazu poskytne nebo zpřístupní poskytovatel platebních služeb plátce způsobem stanoveným v čl. 36 odst. 1 plátcí tyto informace:

a) odkaz umožňující plátcí identifikovat platební transakci a tam, kde je to vhodné, údaje týkající se příjemce;

- b) částku platební transakce v měně použité v platebním příkazu;
- c) částku veškerých poplatků za platební transakci, které má plátce zaplatit, a tam, kde to připadá v úvahu, rozpis částek těchto poplatků;
- d) případný směnný kurz použitý při platební transakci poskytovatelem platebních služeb plátce nebo odkaz na něj, jestliže je odlišný od kurzu stanoveného podle čl. 37 odst. 1 písm. d), a částku platební transakce po této směně měny a
- e) datum přijetí platebního příkazu.

Článek 39

Informace pro příjemce po provedení transakce

Okamžitě po provedení platební transakce poskytne nebo zpřístupní poskytovatel platebních služeb příjemce způsobem stanoveným v čl. 36 odst. 1 danému příjemci tyto informace:

- a) odkaz umožňující příjemci identifikovat platební transakci a tam, kde je to vhodné, plátce a veškeré údaje předané spolu s platební transakcí;
- b) částku platební transakce v měně, v níž jsou peněžní prostředky k dispozici příjemci;
- c) částku veškerých poplatků za platební transakci, které má příjemce zaplatit, a tam, kde to připadá v úvahu, rozpis částek těchto poplatků;
- d) případný směnný kurz použitý při platební transakci poskytovatelem platebních služeb příjemce a částku platební transakce před touto směnou měny a
- e) den valuty částky připsané na účet.

KAPITOLA 3 Rámcové smlouvy

Článek 40 Oblast působnosti

Tato kapitola se použije na platební transakce upravené rámcovou smlouvou.

Článek 41

Předem poskytované všeobecné informace

1. Členské státy vyžadují, aby včas před tím, než je uživatel platebních služeb vázán jakoukoli rámcovou smlouvou nebo nabídkou, poskytovatel platebních služeb poskytl uživateli platebních služeb na papíře nebo jiným trvanlivém médiu informace a podmínky uvedené v článku 42. Tyto informace a podmínky musí být formulovány jasně a srozumitelně pomocí snadno pochopitelných slov v úředním jazyce členského státu, ve kterém je platební služba nabízena, nebo v jiném jazyce, na němž se strany dohodnou.
2. Jestliže byla rámcová smlouva uzavřena na žádost uživatele platebních služeb pomocí prostředku dálkové komunikace, který poskytovateli platebních služeb neumožňuje dodržet ustanovení odstavce 1, splní poskytovatel platebních služeb své povinnosti podle

uvedeného odstavce neprodleně po uzavření rámcové smlouvy.

3. Povinnosti podle odstavce 1 lze rovněž splnit poskytnutím kopie návrhu rámcové smlouvy včetně informací a podmínek uvedených v článku 42.

Článek 42

Informace a podmínky

Členské státy zajistí, aby uživatelé platebních služeb byly poskytnuty tyto informace a podmínky:

- 1) týkající se poskytovatele platebních služeb:
  - a) název poskytovatele platebních služeb, adresa jeho ústředí a tam, kde to připadá v úvahu, adresa jeho zástupce nebo pobočky usazeného v členském státě, ve kterém je platební služba nabízena, a jakákoli jiná adresa, včetně adresy elektronické pošty, důležitá pro komunikaci s poskytovatelem platebních služeb a
  - b) údaje o příslušných orgánech dohledu a o rejstříku stanoveném v článku 13 nebo o jakémkoli jiném veřejném rejstříku obsahujícím povolení udělená poskytovateli platebních služeb a registrační číslo, nebo rovnocenný prostředek identifikace v daném rejstříku;
- 2) týkající se použití platební služby:
  - a) popis hlavních vlastností platební služby, která má být poskytnuta;
  - b) uvedení údajů nebo jedinečného identifikátoru, které musí uživatel platební služby poskytnout, aby platební příkaz mohl být náležitě proveden;
  - c) forma a postup předání souhlasu s provedením platební transakce a zrušení takového souhlasu podle článků 54 a 66;
  - d) odkaz na okamžik přijetí platebního příkazu podle definice v článku 64 a případná omezující lhůta stanovená poskytovatelem platebních služeb;
  - e) maximální lhůta pro provedení platební služby, která má být poskytnuta, a
  - f) zda existuje možnost dohodnout výdajové limity pro použití platebního prostředku podle čl. 55 odst. 1;

- 3) týkající se poplatků, úroků a směnných kurzů:
  - a) veškeré poplatky, které má uživatel platebních služeb svému poskytovateli platebních služeb zaplatit, a tam, kde to připadá v úvahu, rozpis částek jakýchkoli poplatků;
  - b) tam, kde to připadá v úvahu, úrokové sazby a směnné kurzy, které mají být použity, nebo v případě použití referenční úrokové sazby a referenčního směnného kurzu způsob výpočtu skutečného úroku a příslušný den a index nebo základ pro určení takové referenční úrokové sazby nebo referenčního směnného kurzu, a
  - c) bylo-li tak dohodnuto, okamžitě uplatnění změn referenční úrokové sazby nebo směnného kurzu a požadavky na informace související se změnami podle čl. 44 odst. 2;

4) týkající se komunikace:

a) tam, kde to připadá v úvahu, komunikační prostředky, včetně technických požadavků na vybavení uživatele platebních služeb, na nichž se strany dohodly pro účely předávání informací nebo oznámení podle této směrnice;

b) způsob a frekvence poskytování nebo zpřístupňování informací podle této směrnice;

c) jazyk nebo jazyky, v nichž se uzavírá rámcová smlouva a v nichž probíhá komunikace v rámci tohoto smluvního vztahu, a

d) právo uživatele platebních služeb obdržet smluvní podmínky rámcové smlouvy a informace a podmínky podle článku 43;

5) týkající se ochranných a nápravných opatření:

a) tam, kde to připadá v úvahu, popis opatření, která musí uživatel platebních služeb přijmout za účelem zabezpečení platebního prostředku, a způsob, jakým je třeba uvědomit poskytovatele platebních služeb pro účely čl. 56 odst. 1 písm. b);

b) bylo-li tak dohodnuto, podmínky, za nichž si poskytovatel platebních služeb vyhrazuje právo zablokovat platební prostředek v souladu s článkem 55;

c) odpovědnost plátce podle článku 61, včetně informací o příslušné částce;

d) způsob, jakým musí uživatel platebních služeb poskytovateli platebních služeb oznámit jakoukoli neautorizovanou nebo nesprávně provedenou platební transakci podle článku 58, a lhůta, v jaké tak musí učinit, jakož i odpovědnost poskytovatele platebních služeb za neautorizované platební transakce podle článku 60;

e) odpovědnost poskytovatele platebních služeb za provedení platebních transakcí podle článku 75 a

f) podmínky pro vrácení peněžních prostředků podle článků 62 a 63;

6) týkající se změn a vypovězení rámcové smlouvy:

a) bylo-li tak dohodnuto, informace o tom, že změny podmínek podle článku 44 se považují za přijaté uživatelem platebních služeb, pokud uživatel poskytovateli platebních služeb přede dnem jejich navrhovaného dne účinnosti neoznámí, že tyto změny nepřijímá;

b) doba trvání smlouvy a

c) právo uživatele platebních služeb vypovědět rámcovou smlouvu a všechna ujednání týkající se vypovězení podle čl. 44 odst. 1 a článku 45;

7) týkající se opravných prostředků:

a) jakákoli smluvní doložka o právu, kterým se řídí rámcová smlouva, nebo o příslušném soudu a

b) mimosoudní postupy pro vyřizování stížností a zjednáání nápravy, které má uživatel platebních služeb k dispozici podle článků 80 až 83.

Článek 43

Dostupnost informací a podmínky rámcové smlouvy

Kdykoliv v průběhu smluvního vztahu má uživatel platebních služeb právo na vlastní žádost obdržet smluvní podmínky rámcové smlouvy, jakož i informace a podmínky uvedené v článku 42, a to na papíře nebo jiném trvanlivém médiu.

Článek 44

Změny podmínek rámcové smlouvy

1. Veškeré změny rámcové smlouvy, jakož i informace a podmínky uvedené v článku 42 navrhne poskytovatel platebních služeb způsobem stanoveným v čl. 41 odst. 1, a to nejpozději dva měsíce před navrhovaným dnem účinnosti těchto změn.

1. Tam, kde to připadá v úvahu podle čl. 42 bodu 6 písm. a), informuje poskytovatel platebních služeb uživatele platebních služeb o tom, že změny podmínek se považují za přijaté uživatelem platebních služeb, pokud uživatel poskytovateli platebních služeb před navrhovaným dnem jejich účinnosti neoznámí, že tyto změny nepřijímá. V tomto případě musí poskytovatel platebních služeb též uvést, že uživatel platebních služeb má přede dnem navrhované účinnosti změn právo vypovědět rámcovou smlouvu s okamžitou účinností a bez poplatků.

2. Změny úrokových sazeb nebo směnných kurzů mohou být použity okamžitě a bez oznámení, za předpokladu, že toto právo bylo dohodnuto v rámcové smlouvě a že změny jsou založeny na referenčních úrokových sazbách nebo směnných kurzech dohodnutých podle čl. 42 bodu 3 písm. b) a c). Uživatel platebních služeb musí být o jakékoli změně úrokové sazby informován při nejbližší příležitosti způsobem stanoveným v čl. 41 odst. 1, pokud se strany nedohodly na zvláštní frekvenci nebo způsobu poskytování nebo zpřístupňování informací. Změny úrokových sazeb nebo směnných kurzů, které jsou pro uživatele platebních služeb příznivější, však mohou být uplatněny bez oznámení.

3. Změny úrokových sazeb nebo směnných kurzů používaných při platebních transakcích se provádějí a počítají neutrálním způsobem, který nediskriminuje uživatele platebních služeb.

Článek 45

Vypovězení smlouvy

1. Uživatel platebních služeb může rámcovou smlouvu kdykoliv vypovědět, pokud se strany nedohodly na výpovědní lhůtě. Tato lhůta nesmí překročit jeden měsíc.

2. Vypovězení rámcové smlouvy, která byla uzavřena na dobu delší než 12 měsíců nebo na dobu neurčitou, nepodléhá po uplynutí 12 měsíců žádným poplatkům na straně uživatele platebních služeb. Ve všech ostatních případech jsou poplatky za vypovězení přiměřené a odpovídají nákladům.

3. Je-li tak dohodnuto v rámcové smlouvě, poskytovatel platebních služeb může rámcovou smlouvu uzavřenou na

dobu neurčitou vypovědět s nejméně dvouměsíční vypovědní lhůtou způsobem stanoveným v čl. 41 odst. 1.

4. U poplatků za platební služby, jež jsou účtovány pravidelně, platí uživatel platebních služeb pouze jejich poměrnou část za dobu do okamžiku vypovězení smlouvy. Pokud se poplatky platí předem, bude jejich poměrná část vrácena.

5. Ustanoveními tohoto článku nejsou dotčeny právní a správní předpisy členských států upravující práva stran prohlásit rámcovou smlouvu za nevymahatelnou nebo od počátku neplatnou.

6. Členské státy mohou přijmout ustanovení, která jsou pro uživatele platebních služeb příznivější.

Článek 46

Informace před provedením jednotlivých platebních transakcí

V případě jednotlivé platební transakce podle rámcové smlouvy z podnětu plátce poskytovatel platebních služeb u této konkrétní platební transakce na žádost plátce poskytne jasné informace o maximální lhůtě pro provedení a o poplatcích, které musí plátce zaplatit, a tam, kde to připadá v úvahu, rozpis částek jakýchkoli poplatků.

Článek 47

Informace pro plátce o jednotlivých platebních transakcích

1. Po odesání částky jednotlivé platební transakce z účtu plátce nebo po obdržení platebního příkazu v případě, že plátce nevyužívá platební účet, poskytne poskytovatel platebních služeb plátce způsobem stanoveným v čl. 41 odst. 1 danému plátcí bez zbytečného odkladu tyto informace:

a) odkaz umožňující plátcí identifikovat každou platební transakci a tam, kde je to vhodné, údaje týkající se příjemce;

b) částku platební transakce v měně, v jaké byla odesána z platebního účtu plátce, nebo v měně použité pro platební příkaz;

c) částku veškerých poplatků za platební transakci a tam, kde to připadá v úvahu, jejich rozpis, nebo úrok, který má plátce zaplatit;

d) případný směnný kurz použitý při platební transakci poskytovatelem platebních služeb plátce a částku platební transakce po této směně měny a

e) den valuty částky odesané z účtu nebo datum přijetí platebního příkazu.

2. Rámcová smlouva může obsahovat podmínku, že informace uvedené v odstavci 1 se poskytují nebo zpřístupňují pravidelně nejméně jednou měsíčně a dohodnutým způsobem, který plátcí umožňuje dané informace ukládat a kopírovat v nezměněném stavu.

3. Členské státy však mohou vyžadovat, aby poskytovatel platebních služeb jednou měsíčně poskytoval informace na papíře bezplatně.

Článek 48

Informace pro příjemce o jednotlivých platebních transakcích

1. Po provedení jednotlivé platební transakce poskytne poskytovatel platebních služeb příjemce způsobem stanoveným v čl. 41 odst. 1 danému příjemci bez zbytečného odkladu tyto informace:

a) odkaz umožňující příjemci identifikovat platební transakci a tam, kde je to vhodné, plátce a veškeré údaje předané spolu s platební transakcí;

b) částku platební transakce v měně, v níž je částka připsána na platební účet příjemce;

c) částku veškerých poplatků za platební transakci a tam, kde to připadá v úvahu, jejich rozpis nebo úrok, který má příjemce zaplatit;

d) případný směnný kurz použitý při platební transakci poskytovatelem platebních služeb příjemce a částku platební transakce před touto směnou měny a

e) den valuty částky připsané na účet.

2. Rámcová smlouva může obsahovat podmínku, že informace uvedené v odstavci 1 se poskytují nebo zpřístupňují pravidelně nejméně jednou měsíčně a dohodnutým způsobem, který příjemci umožňuje dané informace ukládat a kopírovat v nezměněném stavu.

3. Členské státy však mohou vyžadovat, aby poskytovatel platebních služeb jednou měsíčně poskytoval informace na papíře bezplatně.

KAPITOLA 4

Společná ustanovení

Článek 49

Měna transakce a směna měny

1. Platby se uskutečňují v měně, na které se strany dohodnou.

2. Je-li služba směny měny nabídnuta před zahájením platební transakce a je-li tato služba směny měny nabídnuta v místě prodeje nebo příjemcem, strana nabízející plátcí danou službu směny měny sdělí plátcí veškeré poplatky stejně jako směnný kurz, který bude při směně u platební transakce použit.

2. Plátce musí se službou směny měny na tomto základě souhlasit.

Článek 50

Informace o dalších poplatcích nebo slevách

1. Pokud za použití určitého platebního prostředku příjemce požaduje poplatek nebo nabízí slevu, příjemce musí plátce o těchto skutečnostech informovat před zahájením platební transakce.

2. Pokud za použití určitého platebního prostředku poskytovatel platebních služeb nebo třetí osoba požadují poplatek, poskytovatel platebních služeb musí uživatelé platebních služeb o těchto skutečnostech informovat před zahájením platební transakce.

**HLAVA IV
PRÁVA A POVINNOSTI V SOUVISLOSTI S
POSKYTOVÁNÍM A UŽÍVÁNÍM PATEBNÍCH
SLUŽEB**

**KAPITOLA 1
Společná ustanovení**

**Článek 51
Oblast působnosti**

1. ►C1 Není-li uživatel platebních služeb spotřebitelem, mohou se strany dohodnout, že čl. 52 odst. 1, čl. 54 odst. 3 a články 59, 61, 62, 63, 66 a 75 se zcela nebo zčásti nepoužijí. ◀ Strany se rovněž mohou dohodnout na odlišné lhůtě, než stanoví článek 58.
2. Členské státy mohou stanovit, že článek 83 se nepoužije, pokud uživatel platebních služeb není spotřebitelem.
3. Členské státy mohou stanovit, že ustanovení této hlavy se použijí na mikropodniky stejným způsobem jako na spotřebitele.
4. Touto směrnicí nejsou dotčena opatření členských států, kterými se provádí směrnice 87/102/EHS. Touto směrnicí nejsou dotčeny ani jiné příslušné právní předpisy Společenství a členských států týkající se podmínek poskytování úvěru spotřebitelům neharmonizovaných touto směrnicí, které jsou v souladu s právem Společenství.

**Článek 52
Poplatky**

1. Poskytovatel platebních služeb nesmí uživateli platebních služeb účtovat žádné poplatky za plnění svých informačních povinností ani za nápravná a preventivní opatření podle této hlavy, není-li v čl. 65 odst. 1, čl. 66 odst. 5 a čl. 74 odst. 2 stanoveno jinak. Tyto poplatky musí být dohodnuty mezi uživatelem platebních služeb a poskytovatelem platebních služeb a musí být přiměřené a odpovídat skutečným nákladům poskytovatele platebních služeb.
2. Nezahrnuje-li platební transakce směnu měny, členské státy požadují, aby příjemce platil poplatky účtované jeho poskytovatelem platebních služeb a plátce platil poplatky účtované jeho poskytovatelem platebních služeb.
3. Poskytovatel platebních služeb nesmí příjemci bránit v tom, aby od plátce požadoval poplatek nebo aby plátce nabídl slevu za použití daného platebního prostředku. Členské státy však mohou zakázat nebo omezit právo požadovat poplatky s přihlédnutím k nutnosti povzbuzovat hospodářskou soutěž a podporovat používání účinných platebních prostředků.

**Článek 53
Výjimka pro platební prostředky pro platby malých
částek a elektronické peníze**

1. V případě platebních prostředků, u kterých podle rámcové smlouvy jednotlivé platební transakce nepřekračují 30 EUR nebo které buď mají výdajový limit

150 EUR, nebo uchovávají peněžní prostředky nepřekračující nikdy částku 150 EUR, se mohou poskytovatelé platebních služeb se svými uživateli platebních služeb dohodnout, že:

- a) ustanovení čl. 56 odst. 1 písm. b), čl. 57 odst. 1 písm. c) a d), jakož i čl. 61 odst. 4 a 5 se nepoužijí, pokud platební nástroj neumožňuje jeho zablokování nebo zabránění jeho dalšího použití;
- b) články 59, 60, a čl. 61 odst. 1 a 2 se nepoužijí, pokud se platební prostředek používá anonymně nebo pokud poskytovatel platebních služeb není z jiných důvodů, které jsou dané povahou platebního prostředku, schopen prokazovat, zda platební transakce byla autorizována;
- c) odchýlně od čl. 65 odst. 1 není od poskytovatele platebních služeb požadováno, aby uživateli platebních služeb oznámil zamítnutí platebního příkazu, pokud je neprovedení služby zřejmé ze souvislostí;
- d) odchýlně od článku 66 nemůže plátce odvolat platební příkaz po předání platebního příkazu nebo poté, co dal svůj souhlas s provedením platební transakce příjemci;
- e) odchýlně od článků 69 a 70 se použijí jiné lhůty pro provedení.

2. U vnitrostátních platebních transakcí mohou členské státy nebo jejich příslušné orgány snížit nebo zdvojnásobit částky uvedené v odstavci 1. U předplacených platebních prostředků je mohou zvýšit až na 500 EUR.

3. Články 60 a 61 se použijí rovněž na elektronické peníze ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. b) směrnice 2000/46/ES, s výjimkou případů, kdy poskytovatel platebních služeb plátce není schopen zmrazit platební účet nebo zablokovat platební prostředek. Členské státy mohou tuto výjimku omezit na platební účty nebo platební prostředky určité hodnoty.

**KAPITOLA 2
Autorizace platebních transakcí**

**Článek 54
Souhlas a odvolání souhlasu**

1. Členské státy zajistí, aby se platební transakce považovala za autorizovanou pouze v případě, že plátce dal souhlas s provedením platební transakce. Platební transakce může být plátcem autorizována před provedením platební transakce, nebo pokud se tak plátce a jeho poskytovatel platebních služeb dohodnou, až následně po jejím provedení.
2. Souhlas s provedením platební transakce nebo řady platebních transakcí se dává ve formě dohodnuté mezi plátcem a jeho poskytovatelem platebních služeb.
2. Pokud takový souhlas schází, platební transakce se považuje za neautorizovanou.
3. Plátce může svůj souhlas odvolat kdykoli, avšak nejpозději do okamžiku neodvolatelnosti podle článku 66. Souhlas s provedením řady platebních transakcí může být

odvolán s tím účinkem, že každá budoucí platební transakce bude považována za neautorizovanou.

4. Plátce a jeho poskytovatel platebních služeb se dohodnou na postupu, jakým se dává souhlas s provedením platební transakce.

Článek 55

Limity pro používání platebního prostředku

1. V případech, kdy je pro účely dání souhlasu použít specifický platební nástroj, se plátce a poskytovatel platebních služeb mohou dohodnout na výdajových limitech pro platební transakce provedené tímto platebním prostředkem.

2. Bylo-li tak dohodnuto v rámcové smlouvě, může si poskytovatel platebních služeb vyhradit právo zablokovat platební prostředek z objektivně opodstatněných důvodů souvisejících s bezpečností platebního prostředku, podezřením na neautorizované nebo podvodné použití platebního prostředku nebo, v případě platebního prostředku s úvěrovým rámcem, se značným zvýšením rizika, že plátce možná nebude schopen splnit svůj platební závazek.

3. Poskytovatel platebních služeb v takových případech informuje plátce dohodnutým způsobem o zablokování platebního prostředku a jeho důvodech, a to pokud možno před zablokováním platebního prostředku a nejpozději okamžitě po zablokování, s výjimkou případů, kdy by poskytnutí těchto informací ohrozilo objektivně opodstatněné bezpečnostní důvody nebo kdy je to zakázáno jinými příslušnými právními předpisy Společenství nebo vnitrostátními právními předpisy.

4. Jakmile důvody pro zablokování platebního prostředku pomínou, poskytovatel platebních služeb platební prostředek odblokuje nebo ho nahradí novým platebním prostředkem.

Článek 56

Povinnosti uživatele platebních služeb v souvislosti s platebními prostředky

1. Uživatel platebních služeb, který je oprávněn používat platební nástroj, má tyto povinnosti:

a) používat platební prostředek v souladu s podmínkami, které upravují vydávání a používání daného platebního prostředku, a

b) oznámit poskytovateli platebních služeb nebo subjektu jím určenému ztrátu, odcizení nebo zneužití platebního prostředku nebo jeho neautorizované použití, a to neprodleně po zjištění této skutečnosti.

2. Pro účely odstavce 1 písm. a) učiní uživatel platebních služeb, jakmile obdrží platební prostředek, zejména veškerá přiměřená opatření na ochranu jeho osobních bezpečnostních prvků.

Článek 57

Povinnosti poskytovatele platebních služeb v souvislosti s platebními prostředky

1. Poskytovatel platebních služeb vydávající platební prostředek má tyto povinnosti:

a) zajistit, aby osobní bezpečnostní prvky platebního prostředku nebyly přístupné nikomu jinému než uživateli platebních služeb oprávněnému používat daný platební prostředek; tím nejsou dotčeny povinnosti uživatele platebních služeb podle článku 56;

b) zdržet se zaslání nevyžádaných platebních prostředků, s výjimkou případů, kdy je potřeba vyměnit platební prostředek daný uživateli platebních služeb již dříve;

c) zajistit dostupnost vhodných prostředků umožňujících uživateli platebních služeb kdykoli učinit oznámení podle čl. 56 odst. 1 písm. b) nebo požádat o odblokování podle čl. 55 odst. 4; na žádost poskytnout poskytovatel platebních služeb uživateli platebních služeb prostředky, kterými může po dobu 18 měsíců po oznámení prokázat, že takové oznámení učinil, a

d) zabránit veškerému použití platebního prostředku, jakmile bylo podáno oznámení podle čl. 56 odst. 1 písm. b).

2. Poskytovatel platebních služeb nese riziko spojené se zasláním platebního prostředku plátcí nebo se zasláním jakýchkoli osobnostních bezpečnostních prvků tohoto prostředku.

Článek 58

Oznámení o neautorizovaných nebo nesprávně provedených transakcích

Uživatel platebních služeb získá od poskytovatele platebních služeb nápravu pouze v případě, že svému poskytovateli platebních služeb neprodleně po zjištění a nejpozději do třinácti měsíců ode dne odepsání částky z účtu oznámí všechny neautorizované nebo nesprávně provedené platební transakce vedoucí ke vzniku nároku, včetně nároku podle článku 75; to neplatí v případě, kdy poskytovatel platebních služeb, kde to připadalo v úvahu, neposkytl nebo nezpřístupnil informace o dané platební transakci v souladu s hlavou III.

Článek 59

Důkaz o ověření a provedení platebních transakcí

1. Členské státy vyžadují, aby v případě, že uživatel platebních služeb popírá, že provedenou platební transakci autorizoval, nebo tvrdí, že platební transakce nebyla provedena správně, musel jeho poskytovatel platebních služeb poskytnout důkaz, že platební transakce byla ověřena, přesně zaznamenána, zanesena do účetnictví a že nebyla ovlivněna selháním techniky nebo jinou chybou.

2. Pokud uživatel platební služby popírá autorizaci provedené platební transakce, použití platebního prostředku zaznamenané poskytovatelem platebních služeb nemusí být samo o sobě postačující pro prokázání, zda daná platební transakce byla plátcem autorizována nebo zda se plátce dopustil podvodu nebo zda z důvodu hrubé nedbalosti nebo úmyslně nesplnil jednu nebo více svých povinností podle článku 56.

Článek 60
Odpovědnost poskytovatele platebních služeb za
neautorizované platební transakce

1. Aniž je dotčen článek 58, členské státy zajistí, aby v případě neautorizované platební transakce poskytovatel platebních služeb plátce okamžitě vrátil plátcí částku ve výši neautorizované platební transakce a tam, kde to připadá v úvahu, platební účet, z něž byla částka odepsána, obnovil do stavu, v jakém by byl, kdyby k neautorizované platební transakci nedošlo.

2. Další finanční náhrada může být stanovena v souladu s právními předpisy, které se vztahují na smlouvu uzavřenou mezi plátcem a jeho poskytovatelem platebních služeb.

Článek 61
Odpovědnost plátce za neautorizované platební
transakce

1. Odchylně od článku 60 nese plátce ztrátu do výše 150 EUR plynoucí z veškerých neautorizovaných platebních transakcí, která vyplývá z použití ztraceného nebo odcizeného platebního prostředku nebo ze zneužití platebního prostředku v případě, že plátce nezajistil ochranu jeho osobních bezpečnostních prvků před zneužitím.

2. Plátce nese ztráty plynoucí z neautorizovaných platebních transakcí, pokud vznikly v důsledku jeho podvodného jednání nebo úmyslného nebo hrubě nedbalostního nesplnění jedné nebo více jeho povinností podle článku 56. V takových případech se maximální částka uvedená v odstavci 1 tohoto článku nepoužije.

3. V případech, kdy plátce nejednal podvodně nebo s úmyslem nesplnit své povinnosti podle článku 56, mohou členské státy snížit odpovědnost podle odstavců 1 a 2 tohoto článku s přihlédnutím zejména k povaze osobních bezpečnostních prvků platebního prostředku a k okolnostem, za nichž k jeho ztrátě, odcizení nebo zneužití došlo.

4. Plátce nenese žádné finanční následky vyplývající z použití ztraceného, odcizeného nebo zneužitého platebního prostředku po oznámení podle čl. 56 odst. 1 písm. b), s výjimkou případů, kdy jednal podvodně.

5. Pokud poskytovatel platebních služeb neposkytne vhodné prostředky, aby bylo možno kdykoli oznámit ztrátu, odcizení nebo zneužití platebního prostředku, jak požaduje čl. 57 odst. 1 písm. c), nenese plátce odpovědnost za finanční následky vyplývající z použití tohoto platebního prostředku, s výjimkou případů, kdy jednal podvodně.

Článek 62
Vrácení peněžních prostředků z platební transakce z
podnětu nebo prostřednictvím příjemce

1. Členské státy zajistí, aby plátce měl u svého poskytovatele platebních služeb nárok na vrácení peněžních prostředků z autorizované platební transakce z podnětu nebo prostřednictvím příjemce, která již byla provedena, jsou-li splněny tyto podmínky:

a) v okamžiku autorizace nebyla stanovena přesná částka platební transakce a

b) částka platební transakce převyšuje částku, kterou by plátce mohl rozumně očekávat s ohledem na svůj předchozí výdajový model, podmínky své rámcové smlouvy a příslušné okolnosti případu.

1. Na žádost poskytovatele platebních služeb poskytne plátce věcné skutečnosti týkající se těchto podmínek.

1. Vrácené peněžní prostředky odpovídají částce provedené platební transakce v plné výši.

1. U inkasa se plátce a jeho poskytovatel platebních služeb mohou v rámcové smlouvě dohodnout, že plátce má na vrácení peněžních prostředků od svého poskytovatele platebních služeb nárok i v případě, že podmínky pro vrácení peněžních prostředků podle prvního pododstavce nejsou splněny.

2. Pro účely odst. 1 písm. b) prvního pododstavce však plátce nemůže spoléhat na důvody, jež souvisejí se směnou měny, pokud byl použit referenční směnný kurz dohodnutý s jeho poskytovatelem platebních služeb v souladu s čl. 37 odst. 1 písm. d) a čl. 42 odst. 3 písm. b).

3. V rámcové smlouvě mezi plátcem a jeho poskytovatelem platebních služeb je možné dohodnout, že plátce nemá právo na vrácení peněžních prostředků, pokud plátce dal svůj souhlas s provedením platební transakce přímo svému poskytovateli platebních služeb, a pokud to připadá v úvahu, informace o budoucí platební transakci byly plátcí poskytnuty nebo zpřístupněny dohodnutým způsobem nejméně čtyři týdny před dnem splatnosti poskytovatelem platebních služeb nebo příjemcem.

Článek 63
Žádosti o vrácení peněžních prostředků z platební
transakce z podnětu nebo prostřednictvím příjemce

1. Členské státy zajistí, aby plátce mohl požádat o vrácení peněžních prostředků autorizované platební transakce z podnětu nebo prostřednictvím příjemce podle článku 62, a to ve lhůtě osmi týdnů ode dne, kdy byly peněžní prostředky odepsány z účtu.

2. Do deseti pracovních dnů od obdržení žádosti o vrácení peněžních prostředků poskytovatel platebních služeb buď vrátí peněžní prostředky z platební transakce v plné výši, nebo odůvodní odmítnutí vrácení peněžních prostředků a uvede orgány, na které se plátce může v dané záležitosti obrátit v souladu s články 80 až 83, pokud nesusouhlasí s uvedeným zdůvodněním.

2. Právo poskytovatele platebních služeb odmítnout vrácení peněžních prostředků podle prvního pododstavce se neuplatní v případě uvedeném v čl. 62 odst. 1 čtvrtém pododstavci.

KAPITOLA 3

Provádění platebních transakcí

Oddíl 1

Platební příkazy a převáděné částky

Článek 64

Přijetí platebního příkazu

1. Členské státy zajistí, aby okamžikem přijetí byl okamžik, kdy poskytovatel platebních služeb plátce obdrží platební příkaz předaný přímo plátcem nebo nepřímo příjemcem nebo jeho prostřednictvím. Případně-li okamžik přijetí na den, který není pracovním dnem pro poskytovatele platebních služeb plátce, má se za to, že platební příkaz byl přijat následující pracovní den. Poskytovatel platebních služeb může stanovit okamžik blízko konce pracovního dne, po jehož uplynutí se všechny přijaté platební příkazy považují za platební příkazy přijaté následující pracovní den.

2. Pokud se uživatel platebních služeb, který dal podnět k platebnímu příkazu, a jeho poskytovatel platebních služeb dohodnou, že provedení platebního příkazu má být zahájeno v určitý den nebo na konci určitého období nebo v den, kdy plátce dá peněžní prostředky k dispozici svému poskytovateli platebních služeb, považuje se tento dohodnutý den za okamžik přijetí pro účely článku 69. Není-li dohodnutý den pro poskytovatele platebních služeb pracovním dnem, má se za to, že přijatý platební příkaz byl přijat následující pracovní den.

Článek 65

Odmítnutí platebního příkazu

1. Pokud poskytovatel platebních služeb odmítne provést platební příkaz, toto odmítnutí a pokud možno důvody tohoto odmítnutí a postup pro opravu jakýchkoli faktických chyb, které vedly k tomuto odmítnutí, musí být oznámeny uživateli platebních služeb, nezakazují-li to jiné příslušné právní předpisy Společenství nebo vnitrostátní právní předpisy.

1. Poskytovatel platebních služeb toto oznámení zašle nebo zpřístupní dohodnutým způsobem při nejbližší možné příležitosti a v každém případě ve lhůtách podle článku 69.

1. Rámcová smlouva může obsahovat podmínku, že poskytovatel platebních služeb si za toto oznámení může účtovat poplatek, je-li odmítnutí objektivně opodstatněno.

2. Jsou-li splněny všechny podmínky stanovené v rámcové smlouvě plátce, nesmí poskytovatel platebních služeb plátce odmítnout provést autorizovaný platební příkaz bez ohledu na to, zda byl platební příkaz podán z podnětu plátce nebo z podnětu či prostřednictvím příjemce, nezakazují-li to jiné příslušné právní předpisy Společenství nebo vnitrostátní právní předpisy.

3. Pro účely článků 69 a 73 se platební příkaz, jehož provedení bylo odmítnuto, nepovažuje za přijatý.

Článek 66

Neodvolatelnost platebního příkazu

1. Členské státy zajistí, aby uživatel platebních služeb nemohl platební příkaz odvolat, jakmile poskytovatel

platebních služeb plátce tento příkaz přijal, není-li v tomto článku stanoveno jinak.

2. V případě platební transakce z podnětu nebo prostřednictvím příjemce nemůže plátce odvolat platební příkaz po předání platebního příkazu nebo poté, co dal svůj souhlas s provedením platební transakce příjemci.

3. V případě inkasa a aniž jsou dotčena práva na vrácení peněžních prostředků, však může plátce platební příkaz odvolat nejpozději do konce pracovního dne předcházejícího dni dohodnutému pro odepsání peněžních prostředků z účtu.

4. V případě uvedeném v čl. 64 odst. 2 může uživatel platebních služeb odvolat platební příkaz nejpozději do konce pracovního dne předcházejícího dohodnutému dni.

5. Po uplynutí lhůt stanovených v odstavcích 1 až 4 může být platební příkaz odvolán pouze, pokud se tak uživatel platebních služeb a jeho poskytovatel platebních služeb dohodnou. V případě uvedeném v odstavcích 2 a 3 se rovněž vyžaduje souhlas příjemce. Bylo-li tak dohodnuto v rámcové smlouvě, může poskytovatel platebních služeb za odvolání účtovat poplatek.

Článek 67

Převedené částky a obdržené částky

1. Členské státy vyžadují, aby poskytovatel platebních služeb plátce, poskytovatel platebních služeb příjemce a všichni zprostředkovatelé poskytovatelů platebních služeb převedli částku platební transakce v plné výši a zdrželi se srážení poplatků z převáděné částky.

2. Příjemce a jeho poskytovatel platebních služeb se však mohou dohodnout, že poskytovatel platebních služeb si své poplatky odečte z převáděné částky před jejím připsáním na účet příjemce. V takovém případě se v informacích poskytovaných příjemci oddělí částka platební transakce v plné výši a poplatky.

3. Pokud jsou jakékoli poplatky jiné než uvedené v odstavci 2 sráženy z převedené částky, poskytovatel platebních služeb plátce zajistí, aby příjemce obdržel částku platební transakce z podnětu plátce v plné výši. V případech, kdy se platební transakce uskutečňuje z podnětu nebo prostřednictvím příjemce, jeho poskytovatel platebních služeb zajistí, aby příjemce obdržel částku platební transakce v plné výši.

Oddíl 2

Lhůta pro provedení a den valuty

Článek 68

Oblast působnosti

1. Tento oddíl se vztahuje na:

a) platební transakce v eurech;

b) vnitrostátní platební transakce v měně dotyčného členského státu mimo eurozónu a

c) platební transakce zahrnující pouze jednu směnu měny mezi eurem a měnou členského státu, který není členem eurozóny, provádí-li se požadovaná směna měny v dotyčném členském státě, který není členem eurozóny, a

uskutečňuje-li přeshraniční převod v eurech v případě přeshraničních platebních transakcí.

2. Na jiné platební transakce se tento oddíl použije, pokud se uživatel platebních služeb a jeho poskytovatel platebních služeb nedohodou jinak, s výjimkou článku 73, který není dispozitivní. Pokud se však uživatel platebních služeb a jeho poskytovatel platebních služeb dohodnou na delší lhůtu, než je stanoveno v článku 69, nesmí tato lhůta pro platební transakce uvnitř Společenství překročit čtyři pracovní dny po okamžiku přijetí podle článku 64.

Článek 69 atební transakce na platební účet

1. Členské státy od poskytovatele platebních služeb plátce vyžadují, aby zajistil, že po okamžiku přijetí podle článku 64 bude částka platební transakce připsána na účet poskytovatele platebních služeb příjemce nejpozději do konce následujícího pracovního dne. Do 1. ledna 2012 se však plátce a jeho poskytovatel platebních služeb mohou dohodnout na lhůtu, která nepřekročí tři pracovní dny. U platebních transakcí, k nimž byl dán platební příkaz na papíře, mohou být tyto lhůty prodlouženy o další pracovní den.

2. Členské státy vyžadují, aby poskytovatel platebních služeb příjemce použil den valuty a dal částku platební transakce k dispozici na platební účet příjemce k dispozici poté, co tyto peněžní prostředky obdržel podle článku 73.

3. Členské státy od poskytovatele platebních služeb příjemce vyžadují, aby platební příkaz předložený příjemcem nebo prostřednictvím příjemce předal poskytovatel platebních služeb plátce ve lhůtách dohodnutých mezi příjemcem a jeho poskytovatelem platebních služeb tak, aby bylo možno zúčtovat inkaso v dohodnutý den splatnosti.

Článek 70* Neexistence platebního účtu příjemce u poskytovatele platebních služeb

Nemá-li příjemce u poskytovatele platebních služeb platební účet, peněžní prostředky dá k dispozici příjemci poskytovatel platebních služeb, který peněžní prostředky pro příjemce obdržel ve lhůtu uvedené v článku 69.

Článek 71 Hotovost složená na platební účet

Složí-li spotřebitel hotovost na platební účet vedený u poskytovatele platebních služeb v měně daného platebního účtu, zajistí tento poskytovatel platebních služeb, aby částka byla dána k dispozici s dnem valuty ihned po okamžiku přijetí peněžních prostředků. Není-li uživatel platebních služeb spotřebitelem, částka bude dána k dispozici a valutována nejpozději následující pracovní den po jejich obdržení.

Článek 72 Vnitrostátní platební transakce

V případě vnitrostátních platebních transakcí mohou členské státy stanovit kratší maximální lhůtu pro provedení než lhůtu stanovené v tomto oddílu.

Článek 73 Den valuty a dostupnost peněžních prostředků

1. Členské státy zajistí, aby dnem valuty u částky připsané na platební účet příjemce byl nejpozději pracovní den, kdy je částka platební transakce připsána na účet poskytovatele platebních služeb příjemce.

1. Poskytovatel platebních služeb příjemce zajistí, aby příjemce měl částku platební transakce k dispozici okamžitě poté, co je tato částka připsána na účet poskytovatele platebních služeb příjemce.

2. Členské státy zajistí, aby dnem valuty u částky odesané z platebního účtu plátce byl nejdříve okamžik, kdy je částka platební transakce odesána z tohoto platebního účtu.

Oddíl 3 Odpovědnost

Článek 74 Nesprávné jedinečné identifikátory

1. Pokud je platební příkaz proveden v souladu s jedinečným identifikátorem, považuje se tento příkaz za správně provedený, pokud jde o příjemce uvedeného v jedinečném identifikátoru.

2. Pokud je jedinečný identifikátor, který uživatel platebních služeb uvedl, nesprávný, nese poskytovatel platebních služeb odpovědnost podle článku 75 za neprovedení nebo nesprávné provedení platební transakce.

2. Poskytovatel platebních služeb plátce však vynaloží přiměřené úsilí, aby peněžní prostředky, jež byly předmětem transakce, byly vráceny.

2. Je-li tak dohodnuto v rámcové smlouvě, může si poskytovatel platebních služeb za vrácení peněžních prostředků účtovat poplatek.

3. Poskytne-li uživatel platebních služeb vedle údajů uvedených v čl. 37 odst. 1 písm. a) nebo čl. 42 odst. 2 písm. b) dodatečné údaje, nese poskytovatel platebních služeb odpovědnost pouze za provedení platebních transakcí podle jedinečného identifikátoru uvedeného uživatelem platebních služeb.

Článek 75 Neprovedení nebo nesprávné provedení transakce

1. Je-li platební příkaz předložen plátcem, pak aniž jsou dotčeny články 58, čl. 74 odst. 2 a 3 a článek 78, nese jeho poskytovatel platebních služeb vůči němu odpovědnost za správné provedení platební transakce, ledaže by mohl plátcí, a tam, kde je to podstatné, i poskytovatel platebních služeb příjemce, prokázat, že poskytovatel platebních služeb příjemce částku platební transakce obdržel v souladu s čl. 69 odst. 1; v takovém případě nese poskytovatel platebních služeb příjemce vůči příjemci odpovědnost za správné provedení platební transakce.

1. Pokud nese odpovědnost podle prvního pododstavce poskytovatel platebních služeb plátce, vrátí bez zbytečného odkladu částku neprovedené nebo nesprávně provedené platební transakce plátcí a uvede, kde to přichází v úvahu, platební účet, z něž byla částka

odepsána, do stavu, v jakém byl, kdyby k nesprávně provedené platební transakci nedošlo.

1. Pokud nese odpovědnost podle prvního pododstavce poskytovatel platebních služeb příjemce, dá částku platební transakce okamžitě k dispozici příjemci a případně připsá příslušnou částku ve prospěch platebních účtů příjemce.

1. V případě neprovedené nebo nesprávně provedené platební transakce, byl-li platební příkaz předložen plátcem, vyvine jeho poskytovatel platebních služeb bez ohledu na odpovědnost podle tohoto odstavce na žádost okamžitě úsilí k výsledování platební transakce a informuje plátce o výsledku.

2. Je-li platební příkaz předložen příjemcem nebo prostřednictvím příjemce, pak aniž jsou dotčeny články 58, čl. 74 odst. 2 a 3 a článek 78, má poskytovatel platebních služeb příjemce vůči tomuto příjemci odpovědnost za správné předání platebního příkazu poskytovateli platebních služeb plátce v souladu s čl. 69 odst. 3. Pokud nese poskytovatel platebních služeb příjemce odpovědnost podle tohoto pododstavce, předá neprodleně dotýčený platební příkaz znovu poskytovateli platebních služeb plátce.

2. Aniž jsou dotčeny články 58, čl. 74 odst. 2 a 3 a článek 78, nese poskytovatel platebních služeb příjemce navíc vůči tomuto příjemci odpovědnost za zpracování platební transakce v souladu se svými povinnostmi podle článku 73. Pokud nese odpovědnost poskytovatel platebních služeb příjemce podle tohoto pododstavce, zajistí, aby částka platební transakce byla příjemci k dispozici neprodleně poté, co byla připsána na účet poskytovatele platebních služeb příjemce.

2. V případě neprovedené nebo nesprávně provedené platební transakce, za níž poskytovatel platebních služeb příjemce nenese odpovědnost podle prvního a druhého pododstavce, nese poskytovatel platebních služeb plátce odpovědnost vůči tomuto plátci. Pokud nese poskytovatel platebních služeb plátce odpovědnost v tomto smyslu, vrátí řádně a bez zbytečného odkladu částku neprovedené nebo nesprávně provedené platební transakce příjemci a platební účet, z něž byla položka odepsána, uvede do stavu, v jakém by byl, pokud by k nesprávně provedené platební transakci nedošlo.

2. V případě neprovedené nebo nesprávně provedené platební transakce, pokud byl platební příkaz předložen příjemcem nebo prostřednictvím příjemce, vyvine jeho poskytovatel platebních služeb bez ohledu na odpovědnost podle tohoto odstavce na žádost okamžitě úsilí k dohledání platební transakce a informuje příjemce o výsledku.

3. Kromě toho nesou poskytovatelé platebních služeb vůči svým uživatelům platebních služeb odpovědnost za veškeré poplatky, které vybírají, a veškeré úroky, které jsou vůči uživatelům platebních služeb uplatňovány v důsledku neprovedení nebo nesprávného provedení platební transakce.

Článek 76

Dodatečná finanční náhrada

Jakákoli dodatečná finanční náhrada, jež není stanovena v tomto oddílu, může být stanovena v souladu s právem,

které se vztahuje na smlouvu uzavřenou mezi uživatelem platebních služeb a jeho poskytovatelem platebních služeb.

Článek 77

Právo na postih

1. Lze-li odpovědnost poskytovatele platebních služeb podle článku 75 přičítat jinému poskytovateli platebních služeb nebo zprostředkovateli, odškodní daný poskytovatel platebních služeb nebo zprostředkovatel první jmenovaného poskytovatele platebních služeb za všechny ztráty nebo částky uhrazené podle článku 75.

2. Další finanční náhrada může být stanovena dohodou mezi poskytovateli platebních služeb nebo zprostředkovateli a v souladu s právem, jímž se řídí smlouva, kterou spolu uzavřeli.

Článek 78

Neuplatnění odpovědnosti

Odpovědnost podle kapitol 2 a 3 se nepoužije v případech neobvyklých a nepředvídatelných okolností, nezávislých na vůli strany dovolávající se těchto okolností, jejichž následkům by nebylo možné přes veškeré úsilí zabránit, nebo v případech, kdy je poskytovatel platebních služeb vázán jinými právními povinnostmi vyplývajícími z vnitrostátních právních předpisů nebo právních předpisů Společenství.

KAPITOLA 4

Ochrana údajů

Článek 79

Ochrana údajů

Členské státy umožní zpracování osobních údajů platebními systémy a poskytovateli platebních služeb, je-li to nezbytné z důvodu předcházení platebním podvodům, jejich vyšetřování a odhalování. Zpracování těchto osobních údajů se provádí v souladu se směrnicí 95/46/ES.

KAPITOLA 5

Mimosoudní postupy pro vyřizování stížností a zjednávání nápravy s cílem urovnání sporů

Oddíl 1

Postupy pro vyřizování stížností

Článek 80

Stížnosti

1. Členské státy zajistí, aby byly zavedeny postupy, které uživatelům platebních služeb a jiným zúčastněným stranám, včetně sdružení spotřebitelů, umožní podávat příslušným orgánům stížnosti ohledně údajného porušení ustanovení vnitrostátních právních předpisů, kterými se provádí tato směrnice, ze strany poskytovatelů platebních služeb.

2. Tam, kde je to vhodné, a aniž je dotčeno právo na podání žaloby k soudu podle vnitrostátního procesního práva, obsahuje odpověď příslušných orgánů stěžovateli informaci o existenci mimosoudních postupů zavedených podle článku 83.

Článek 81 **Sankce**

1. Členské státy stanoví pravidla ohledně sankcí, která se použijí v případě porušení vnitrostátních právních předpisů přijatých podle této směrnice, a podmínkou veškerá nezbytná opatření pro jejich uplatnění. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.

2. Členské státy oznámí Komisi pravidla uvedená v odstavci 1 a příslušné orgány uvedené v článku 82 do 1. listopadu 2009 a oznámí jí neprodleně jakékoli následné změny, které se těchto předpisů týkají.

Článek 82 **Příslušné orgány**

1. Členské státy přijmou veškerá opatření, jež jsou nezbytná k tomu, aby postupy pro vyřizování stížností podle čl. 80 odst. 1 a sankce stanovené v čl. 81 odst. 1 byly uplatňovány orgány zmocněnými k zajišťování souladu s ustanoveními vnitrostátních právních předpisů přijatých podle požadavků stanovených v tomto oddílu.

2. V případě porušení nebo podezření na porušení ustanovení vnitrostátních právních předpisů přijatých podle hlav III a IV jsou příslušnými orgány podle odstavce 1 příslušné orgány domovského členského státu poskytovatele platebních služeb, s výjimkou zástupců činných a poboček provozovaných podle práva na usazování, u nichž těmito příslušnými orgány jsou příslušné orgány hostitelského členského státu.

Oddíl 2 **Mimosoudní postupy pro zjednávání nápravy**

Článek 83 **Mimosoudní zjednávání nápravy**

1. Členské státy zajistí přiměřené a účinné mimosoudní postupy pro vyřizování stížností a zjednávání nápravy v rámci mimosoudního urovnání sporů mezi uživateli platebních služeb a jejich poskytovateli platebních služeb týkajících se práv a povinností, které vyplývají z této směrnice, tam, kde je to vhodné, za využití stávajících orgánů.

2. V případě přeshraničních sporů členské státy zajistí, aby tyto orgány při jejich řešení spolupracovaly.

HLAVA V **PROVÁDĚCÍ OPATŘENÍ A PATEBNÍ VÝBOR**

Článek 84 **Prováděcí opatření**

Aby se zohlednil technický rozvoj a vývoj trhu v oblasti platebních služeb a zajistilo se jednotné uplatňování této směrnice, může Komise regulativním postupem s kontrolou podle čl. 85 odst. 2 přijmout prováděcí opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice a která se týkají:

a) úpravy seznamu činností uvedených v příloze v souladu s články 2 až 4 a článkem 16;

b) změny definice mikropodniku ve smyslu čl. 4 bodu 26 v souladu se změnou doporučení 2003/361/ES;

c) aktualizace částek uvedených v čl. 26 odst. 1 a čl. 61 odst. 1 za účelem zohlednění inflace a významného vývoje na trhu.

Článek 85 **Výbor**

1. Komisi je nápomocen Platební výbor.

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se čl. 5a odst. 1 až 4 a článek 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

HLAVA VI **ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ**

Článek 86 **Úplná harmonizace**

1. Pokud tato směrnice obsahuje harmonizovaná ustanovení, nesmí členské státy zachovávat ani zavádět jiná ustanovení než ustanovení této směrnice; tím nejsou dotčeny čl. 30 odst. 2, článek 33, čl. 34 odst. 2, čl. 45 odst. 6, čl. 47 odst. 3, čl. 48 odst. 3, čl. 51 odst. 2, čl. 52 odst. 3, čl. 53 odst. 2, čl. 61 odst. 3 a články 72 a 88.

2. Pokud členský stát využije kteroukoli z možností uvedených v odstavci 1, informuje o tom, jakož i o jakýchkoli následných změnách Komisi. Komise zveřejní informace prostřednictvím internetových stránek nebo jiným snadno dostupným způsobem.

3. Členské státy zajistí, aby se poskytovatelé platebních služeb neodchylovali na úkor uživatelů platebních služeb od ustanovení vnitrostátního práva, kterými se provádějí ustanovení této směrnice nebo které jim odpovídají, není-li to v nich výslovně uvedeno.

3. Poskytovatelé platebních služeb se však mohou rozhodnout poskytnout uživatelům platebních služeb výhodnější podmínky.

Článek 87 **Přezkum**

Do 1. listopadu 2012 předloží Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Evropské centrální bance zprávu o provádění této směrnice a o jejích dopadech, zejména pokud jde o:

— případnou nutnost rozšířit oblast působnosti této směrnice na platební transakce ve všech měnách a na platební transakce v případě, kdy se pouze jeden z poskytovatelů platebních služeb nachází na území Společenství,

— uplatňování článků 6, 8 a 9 týkajících se obezřetnostních požadavků pro platební instituce, zejména pokud jde o požadavky na kapitál a požadavky týkající se ochrany peněžních prostředků (úcelové vázání),

— případný dopad poskytnutí úvěru platební institucí v souvislosti s platebními službami, jak je stanoveno v čl. 16 odst. 3,

— případný dopad požadavků na povolení pro platební instituce na hospodářskou soutěž mezi platebními institucemi a jinými poskytovateli platebních služeb, jakož i na překážky vstupu nových poskytovatelů platebních služeb na trh,

— uplatňování článků 34 a 53 této směrnice a případnou potřebu zveřejňovat oblast působnosti této směrnice ve vztahu k platebním prostředkům pro platby malých částek a elektronickým penězům a

— uplatňování a fungování článků 69 a 75 pro všechny druhy platebních prostředků,

která bude tam, kde je to vhodné, doplněna návrhem na její změnu.

Článek 88 **Přechodná ustanovení**

1. Aniž je dotčena směrnice 2005/60/ES nebo jiné příslušné právní předpisy Společenství, členské státy umožní právníckým osobám, které započaly svou činnost jako platební instituce před 25. prosincem 2007 ve smyslu této směrnice, v souladu s platnými vnitrostátními právními předpisy, aby bez povolení podle článku 10 pokračovaly ve své činnosti na území dotčeného členského státu do 30. dubna 2011. Všem takovým osobám, kterým nebylo v uvedené lhůtě uděleno povolení, se v souladu s článkem 29 zakazuje poskytovat platební služby.

2. Bez ohledu na odstavce 1 se výjimka z požadavku na získání povolení podle článku 10 udělí finančním institucím, které započaly s činností uvedenými v bodu 4 přílohy I směrnice 2006/48/ES a splňují podmínky čl. 24 odst. 1 prvního pododstavce písm. e) uvedené směrnice v souladu s vnitrostátními právními předpisy před 25. prosincem 2007. ►C1 Dotyčné finanční instituce však příslušným orgánům domovského členského státu tyto činnosti oznámí do 25. prosince 2009. ◀ Toto oznámení musí dále obsahovat informace prokazující, že finanční instituce splňují požadavky čl. 5 písm. a), d), g) až i), k) a l). Jsou-li příslušné orgány přesvědčeny, že tyto požadavky jsou splněny, budou dotyčné finanční instituce zapsány do rejstříku podle článku 13 této směrnice. Členské státy mohou svým příslušným orgánům povolit osvobodit tyto finanční instituce od požadavků podle článku 5 této směrnice.

3. Členské státy mohou stanovit, že právnícké osoby podle odstavce 1 automaticky získávají povolení a zapisují se do rejstříku stanoveného v článku 13, pokud příslušné orgány již mají důkaz o splnění požadavků stanovených v článcích 5 a 10. Příslušné orgány informují dotčené subjekty před udělením povolení.

4. Aniž je dotčena směrnice 2005/60/ES nebo jiné příslušné právní předpisy Společenství, členské státy mohou umožnit fyzickým nebo právníckým osobám, které v souladu s vnitrostátními právními předpisy platnými před 25. prosincem 2007 započaly svou činnost jako platební instituce ve smyslu této směrnice a které jsou způsobilé pro výjimku podle článku 26, aby pokračovaly ve své činnosti na území dotčeného členského státu po přechodné období v délce nejvýše 3 let, aniž by jim byla poskytnuta výjimka podle článku 26 a aniž by byly zapsány do rejstříku stanoveného v článku 13. Všem

takovým osobám, kterým nebude v uvedené lhůtě udělena výjimka, se v souladu s článkem 29 zakazuje poskytovat platební služby.

Článek 89 **Změna směrnice 97/7/ES**

Článek 8 směrnice 97/7/ES se zrušuje.

Článek 90 **Změna směrnice 2002/65/ES**

Směrnice 2002/65/ES se mění takto:

1) V článku 4 se doplňuje nový odstavec, který zní:

„5. Pokud se použije rovněž směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu (28), ustanovení o poskytování informací podle čl. 3 odst. 1 této směrnice, s výjimkou odst. 2 písm. c) až g), odst. 3 písm. a), d) a e) a odst. 4 písm. b), se nahrazují ustanoveními článků 36, 37, 41 a 42 uvedené směrnice.“

2. Článek 8 se zrušuje.

Článek 91 **Změny směrnice 2005/60/ES**

Směrnice 2005/60/ES se mění takto:

1) V čl. 3 odst. 2 se písmeno a) nahrazuje tímto:

„a) podnik jiný než úvěrová instituce, který provádí jednu nebo více operací uvedených v bodech 2 až 12 a v bodě 14 přílohy I směrnice 2006/48/ES, včetně činnosti směřáren.“

2) V článku 15 se odstavce 1 a 2 nahrazují tímto:

„1. Pokud členský stát umožňuje, aby se na vnitrostátní úrovni spolehalo jako na třetí osoby na úvěrové a finanční instituce uvedené v čl. 2 odst. 1 bodě 1 nebo 2, které se nacházejí na jeho území, umožní tento členský stát v každém případě institucím a osobám uvedeným v čl. 2 odst. 1, které se nacházejí na jeho území, aby v souladu s článkem 14 uznávaly a přijímaly výsledky hloubkové kontroly klienta podle čl. 8 odst. 1 písm. a) až c), provedené podle této směrnice institucí uvedenou v čl. 2 odst. 1 bodě 1 nebo 2 v jiném členském státě, s výjimkou směřáren a platebních institucí vymezených v čl. 4 bodě 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu (29), které zejména poskytují platební službu uvedenou v bodě 6 přílohy uvedené směrnice, včetně fyzických a právníckých osob, jimž byla udělena výjimka podle článku 26 uvedené směrnice, která splňuje požadavky článků 16 a 18 této směrnice, a to i tehdy, pokud jsou dokumenty nebo údaje, na nichž jsou tyto požadavky založeny, jiné než dokumenty a údaje vyžadované v členském státě, ve kterém je zákazník přijímán.“

2. Pokud členský stát umožňuje, aby se na vnitrostátní úrovni spolehalo jako na třetí osoby na směřárny uvedené v čl. 3 bodě 2 písm. a) a na platební instituce vymezené v čl. 4 bodě 4 směrnice 2007/64/ES, které zejména poskytují platební službu uvedenou v bodě 6 přílohy uvedené směrnice a které se nacházejí na jeho území, umožní jim

tento členský stát v každém případě, aby v souladu s článkem 14 této směrnice uznávaly a přijímaly výsledky hloubkové kontroly klienta podle čl. 8 odst. 1 písm. a) až c), provedené podle této směrnice institucí stejné kategorie v jiném členském státě a splňující požadavky článků 16 a 18 této směrnice, a to i tehdy, pokud jsou dokumenty nebo údaje, na nichž jsou tyto požadavky založeny, jiné než dokumenty a údaje vyžadované v členském státě, ve kterém je zákazník přijíman.

3) V čl. 36 odst. 1 se druhá věta zrušuje.

Článek 92 **Změna směrnice 2006/48/ES**

Příloha I směrnice 2006/48/ES se mění takto:

1) Bod 4 se nahrazuje tímto:

„4) Platební služby podle definice v čl. 4 bodu 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu (30)

2) Bod 5 se nahrazuje tímto:

„5) vydávání a správa jiných prostředků k provádění plateb (např. cestovních šeků a bankovních směnec), pokud tato činnost nespadá pod bod 4“.

Článek 93 **Zrušení**

Směrnice 97/5/ES se zrušuje s účinkem od 1. listopadu 2009.

Článek 94 **Provedení**

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 1. listopadu 2009. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

1. Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 95 **Vstup v platnost**

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 96 **Určení**

Tato směrnice je určena členskými státy.

PŘÍLOHA **PLATEBNÍ SLUŽBY (ČL. 4 BOD 3)**

1. Služby umožňující vložení hotovosti na platební účet, jakož i veškeré operace nutné pro vedení platebního účtu.

2. Služby umožňující výběry hotovosti z platebního účtu, jakož i veškeré operace nutné pro vedení platebního účtu.

3. Provádění platebních transakcí, včetně převodu peněžních prostředků, na platebním účtu vedeném u poskytovatele platebních služeb uživatele nebo u jiného poskytovatele platebních služeb:

— provádění inkasa, včetně jednorázového inkasa,

— provádění platebních transakcí prostřednictvím platební karty nebo podobného prostředku,

— uskutečňování převodů, včetně trvalých příkazů.

4. Provádění platebních transakcí, u nichž se peněžní prostředky čerpají z úvěru pro uživatele platebních služeb:

— provádění inkasa, včetně jednorázového inkasa,

— provádění platebních transakcí prostřednictvím platební karty nebo podobného prostředku,

— uskutečňování převodů, včetně trvalých příkazů.

5. Vydávání nebo pořizování platebních prostředků.

6. Poukazování peněz.

7. Provádění platebních transakcí, kdy je souhlas plátce s provedením platební transakce dáván pomocí jakéhokoli telekomunikačního, digitálního nebo informačně technologického zařízení a platba je provedena ve prospěch provozovatele dané telekomunikační nebo informačně technologické soustavy nebo sítě, který jedná výlučně jako zprostředkovatel mezi uživatelem platebních služeb a dodavatelem zboží nebo služeb.

(1) Úř. věst. C 109, 9.5.2006, s. 10.

(2) Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 24. dubna 2007 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 15. října 2007

(3) Úř. věst. L 43, 14.2.1997, s. 25.

(4) Úř. věst. L 344, 28.12.2001, s. 13.

(5) Úř. věst. L 365, 24.12.1987, s. 72.

(6) Úř. věst. L 317, 24.11.1988, s. 55.

(7) Úř. věst. L 208, 2.8.1997, s. 52.

(8) Úř. věst. L 177, 30.6.2006, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2007/44/ES (Úř. věst. L 247, 21.9.2007, s. 1).

(9) Úř. věst. L 275, 27.10.2000, s. 39.

(10) Úř. věst. L 222, 14.8.1978, s. 11. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2006/46/ES (Úř. věst. L 224, 16.8.2006, s. 1).

(11) Úř. věst. L 193, 18.7.1983, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2006/99/ES (Úř. věst. L 363, 20.12.2006, s. 137).

(12) Úř. věst. L 372, 31.12.1986, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2006/46/ES.

(13) Úř. věst. L 42, 12.2.1987, s. 48. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/7/ES (Úř. věst. L 101, 1.4.1998, s. 17).

(14) Úř. věst. L 166, 11.6.1998, s. 45.

(15) Úř. věst. L 124, 20.5.2003, s. 36.

(16) Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 22.

(17) Úř. věst. L 178, 17.7.2000, s. 1.

(18) Úř. věst. L 271, 9.10.2002, s. 16. Směrnice ve znění směrnice 2005/29/ES.

(19) Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31. Směrnice ve znění nařízení (ES) č. 1882/2003 (Úř. věst. L 284, 31.10.2003, s. 1).

(20) Úř. věst. C 27, 26.1.1998, s. 34.

(21) Úř. věst. L 144, 4.6.1997, s. 19. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2005/29/ES.

(22) Úř. věst. L 309, 25.11.2005, s. 15.

(23) Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23. Rozhodnutí ve znění rozhodnutí 2006/512/ES (Úř. věst. L 200, 22.7.2006, s. 11).

(24) Úř. věst. C 321, 31.12.2003, s. 11.

(25) Úř. věst. L 345, 8.12.2006, s. 1.

(26) Úř. věst. L 157, 9.6.2006, s. 87.

(27) Úř. věst. L 243, 11.9.2002, s. 1.

(28) Úř. věst. L 319, 5.12.2007, s. 1.“

(29) Úř. věst. L 319, 5.12.2007, s. 1.“

(30) Úř. věst. L 319, 5.12.2007, s. 1.“

10. Elektronické peníze a virtuální peníze online v Evropské unii a jejich harmonizace

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES ze dne 16. září 2009 o přístupu k činnosti institucí elektronických peněz, o jejím výkonu a o obezřetnostním dohledu nad touto činností, o změně směrnice 2005/60/ES a 2006/48/ES a o zrušení směrnice 2000/46/ES

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 47 odst. 2 první a třetí větu a na článek 95 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru [1],

s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky [2],

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy [3],

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/46/ES ze dne 18. září 2000 o přístupu k činnosti institucí elektronických peněz, o jejím výkonu a o obezřetnostním dohledu nad touto činností [4] byla přijata v reakci na vznik nových předplacených elektronických platebních produktů s cílem vytvořit jasný právní rámec pro upevnění vnitřního trhu při zajištění náležité úrovně obezřetnostního dohledu.

(2) V přezkumu směrnice 2000/46/ES Komise zdůraznila potřebu revidovat uvedenou směrnici vzhledem k tomu, že některá její ustanovení byla považována za překážku vytvoření skutečného jednotného trhu služeb elektronických peněz a rozvoje těchto uživatelsky přívětivých služeb.

(3) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu [5] vytvořila moderní a soudržný právní rámec pro platební služby, zahrnující koordinaci vnitrostátních předpisů týkajících se obezřetnostních požadavků na novou kategorii poskytovatelů platebních služeb, totiž na platební instituce.

(4) S cílem odstranit překážky přístupu na trh a usnadnit přístup k činnosti vydávání elektronických peněz a její výkon je třeba revidovat pravidla, kterým instituce elektronických peněz podléhají, aby byly zajištěny rovné podmínky pro všechny poskytovatele platebních služeb.

(5) Působnost této směrnice je vhodné omezit na poskytovatele platebních služeb, kteří vydávají elektronické peníze. Tato směrnice by se neměla vztahovat na peněžní hodnotu uchovávanou na konkrétních předplacených platebních nástrojích určených k řešení přesně stanovených potřeb, které lze použít pouze omezeně, a to buď proto, že umožňují držitelé

elektronických peněz nákup zboží nebo služeb pouze v prostorách vydavatele elektronických peněz nebo v rámci omezené sítě poskytovatelů služeb na základě přímé obchodní dohody s profesionálním vydavatelem, anebo proto, že mohou být použity pouze za účelem získání omezeného sortimentu zboží nebo služeb. Nástroj by měl být považován za použitelný v rámci takové omezené sítě tehdy, pokud je možné jej použít pouze pro nákup zboží a služeb v konkrétní prodejně či řetězci prodejen anebo k nákupu omezeného sortimentu zboží nebo služeb bez ohledu na polohu prodejního místa. Takové nástroje by mohly zahrnovat zákaznické platební karty, karty pro odběr pohonných hmot, členské platební karty, karty používané ve veřejné dopravě, stravenky nebo poukazy na služby (například poukazy na péči o děti nebo poukazy pro systémy sociálních služeb, které slouží jako příspěvek na zaměstnávání pracovníků vykonávajících práce v domácnosti, například úklid, žehlení nebo zahradnické práce), na něž se někdy uplatňují zvláštní daně a pracovní právní rámec, které mají podpořit využívání takovýchto nástrojů, a splnit tak cíle stanovené v právních předpisech v oblasti sociálního zabezpečení. Pokud se z tohoto zvláštního nástroje stane všeobecně používaný nástroj, nemělo by se vyloučení z oblasti působnosti této směrnice dále uplatňovat. Nástroje, které mohou být použity k nákupu v obchodech stanoveného okruhu prodejců, by neměly být vyloučeny z oblasti působnosti této směrnice, neboť takové nástroje jsou většinou určeny pro síť poskytovatelů služeb, která průběžně roste.

(6) Je rovněž vhodné, aby se tato směrnice nevztahovala na peněžní hodnotu, která je použita k nákupu digitálního zboží nebo služeb, kde provozovatel přidává k výrobku nebo službě vzhledem k jeho povaze reálnou hodnotu, například v podobě přístupových, vyhledávacích či distribučních možností, za předpokladu, že předmětné zboží nebo službu lze použít pouze na digitálním zařízení jako například na mobilním telefonu nebo počítači a že provozovatel daného telekomunikačního, digitálního nebo informatického systému nejedná pouze jako zprostředkovatel mezi uživatelem platebních služeb a dodavatelem zboží nebo poskytovatelem služeb. Tak je tomu v situaci, kdy předplatitel mobilního telefonu nebo jiné digitální sítě platí přímo provozovateli a mezi předplatitelem sítě a třetí stranou – dodavatelem zboží nebo poskytovatelem služeb poskytovaných jako součást transakce – neexistuje přímý platební vztah ani přímý vztah dlužníka a věřitele.

(7) Je třeba zavést jasnou definici elektronických peněz, která bude technicky neutrální. Tato definice by měla zahrnovat všechny situace, kdy poskytovatel platebních služeb poskytuje výměnou za peněžní prostředky předplacenou uchovávanou hodnotu, která může být použita k platebním účelům, protože ji třetí osoba přijímá jako platbu.

(8) Definice elektronických peněz by měla zahrnovat elektronické peníze, ať už jsou drženy na platebním zařízení, které má držitel elektronických peněz k dispozici, nebo jsou na dálku uchovávány na serveru a spravovány držitelem elektronických peněz prostřednictvím zvláštního účtu pro elektronické peníze. Tato definice by měla být dostatečně obecná, aby nebránila technické inovaci, a měla by zahrnovat nejen veškeré produkty elektronických peněz, které jsou dnes k dispozici na trhu, ale také produkty, které by mohly být vyvinuty v budoucnosti.

(9) Režim obezřetnostního dohledu nad institucemi elektronických peněz by měl být přezkoumán a uveden do souladu s riziky, kterým jsou tyto instituce vystaveny. Měl by být také uveden do souladu s obezřetnostním dohledem, kterému podléhají platební instituce podle směrnice 2007/64/ES. V tomto ohledu by se příslušné články směrnice 2007/64/ES měly obdobně použít na instituce elektronických peněz, aniž je dotčena tato směrnice. Proto je třeba výrazem "platební instituce" ve směrnici 2007/64/ES rozumět "instituce elektronických peněz"; výrazem "platební služby" je třeba rozumět též "platební služby a vydávání elektronických peněz"; výrazem "uživatel platebních služeb" je třeba rozumět též "uživatele platebních služeb a držitele elektronických peněz"; výrazem "tato směrnice" je třeba rozumět směrnici 2007/64/ES i tuto směrnici; odkazu na hlavu II směrnice 2007/64/ES je třeba rozumět jako odkazu na hlavu II směrnice 2007/64/ES i hlavu II této směrnice; odkazu na článek 6 směrnice 2007/64/ES je třeba rozumět též jako odkazu na článek 4 této směrnice; odkazu na čl. 7 odst. 1 směrnice 2007/64/ES je třeba rozumět též jako odkazu na čl. 5 odst. 1 této směrnice; odkazu na čl. 7 odst. 2 směrnice 2007/64/ES je třeba rozumět též jako odkazu na čl. 5 odst. 6 této směrnice; odkazu na článek 8 směrnice 2007/64/ES je třeba rozumět též jako odkazu na čl. 5 odst. 2 až 5 této směrnice; odkazu na článek 9 směrnice 2007/64/ES je třeba rozumět též jako odkazu na článek 7 této směrnice; odkazu na čl. 16 odst. 1 směrnice 2007/64/ES je třeba rozumět též jako odkazu na čl. 6 odst. 1 písm. c), d) a e) této směrnice; a odkazu na článek 26 směrnice 2007/64/ES je třeba rozumět též jako odkazu na článek 9 této směrnice.

(10) Uznává se, že instituce elektronických peněz distribuují elektronické peníze, a to též prostřednictvím prodeje nebo dalšího prodeje produktů elektronických peněz veřejnosti tím, že poskytují prostředky pro distribuci elektronických peněz zákazníkům, pro provádění zpětné výměny elektronických peněz na žádost zákazníků nebo pro dobíjení produktů elektronických peněz zákazníkům, svým jménem a prostřednictvím fyzických nebo právnických osob v souladu s požadavky svých příslušných obchodních modelů. I když by instituce elektronických peněz neměly vydávat elektronické peníze prostřednictvím zástupců, mělo by jim být nicméně povoleno poskytovat platební služby uvedené v příloze směrnice 2007/64/ES prostřednictvím zástupců za předpokladu, že jsou splněny podmínky článku 17 uvedené směrnice.

(11) Je třeba stanovit požadavky na počáteční kapitál a následný kapitál, aby byla zajištěna odpovídající úroveň ochrany spotřebitelů i řádná a obezřetná činnost institucí elektronických peněz. Vzhledem ke specifitě elektronických peněz by měla být stanovena doplňková metoda výpočtu následného kapitálu. Mělo by být plně pochopáno na uvážení orgánu dohledu, aby zajištil, že stejná rizika jsou u všech poskytovatelů platebních služeb posuzována stejným způsobem a že metoda výpočtu zohledňuje specifické obchodní postavení daných institucí elektronických peněz. Kromě toho je třeba stanovit, aby byly instituce elektronických peněz povinny držet peněžní prostředky držitelů elektronických peněz odděleně od peněžních prostředků instituce elektronických peněz určených na jiné obchodní činnosti. Instituce elektronických peněz by měly rovněž podléhat účinným pravidlům proti praní peněz a financování terorismu.

(12) Provozování platebních systémů je činnost, která není vyhrazena zvláštním kategoriím institucí. Je však třeba uznat, že, stejně jako tomu je u platebních institucí, ji mohou provádět i instituce elektronických peněz.

(13) Vydávání elektronických peněz není činností přijímání vkladů ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/48/ES ze dne 14. června 2006 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu [6] vzhledem k jejich specifické povaze jakožto elektronické náhrady mincí a bankovek používané pouze k provádění plateb obvykle omezeného rozsahu, a nikoli ke spoření. Instituce elektronických peněz by neměly smět poskytovat úvěry z peněžních prostředků získaných nebo držených za účelem vydávání elektronických peněz. Vydavatelé elektronických peněz by rovněž neměli smět poskytovat úroky nebo jakýkoli jiný prospěch kromě případů, kdy tento prospěch není spojen s délkou doby, během níž má držitel elektronických peněz tyto peníze v držení. Podmínky pro udělení a zachování povolení pro instituce elektronických peněz by měly obsahovat obezřetnostní požadavky přiměřené provozním a finančním rizikům, kterým jsou tyto subjekty vystaveny při své činnosti související s vydáváním elektronických peněz, nezávisle na jakýchkoli jiných obchodních činnostech provozovaných institucí elektronických peněz.

(14) Je však nutné zachovat rovné podmínky mezi institucemi elektronických peněz a úvěrovými institucemi, pokud jde o vydávání elektronických peněz, a tím zajistit spravedlivou hospodářskou soutěž pro stejnou službu v rámci většího množství institucí přinášející výhody držitelům elektronických peněz. Toho by mělo být dosaženo vyvážením méně těžkopádné formy obezřetnostního dohledu, která bude uplatňována u institucí elektronických peněz, ustanoveními přísnějšími, než jsou ta, která platí pro úvěrové instituce, zejména pokud jde o ochranu peněžních prostředků držitele elektronických peněz. Vzhledem ke klíčovému významu ochrany je nutné, aby byly příslušné orgány předem informovány o jakékoli podstatné změně, například změně metod ochrany, změně úvěrové instituce, u které jsou chráněné peněžní prostředky uloženy, nebo změně pojišťovny nebo úvěrové instituce, u níž byly peněžní prostředky pojištěny nebo která na ně poskytla záruku.

(15) Pravidla činnosti poboček institucí elektronických peněz s ústředím mimo Společenství by měla být obdobná ve všech členských státech. Je důležité zajistit, aby tato pravidla nebyla příznivější než ta, jež platí pro pobočky institucí elektronických peněz s ústředím v jiném členském státě. Společenství by mělo mít možnost uzavírat dohody se třetími zeměmi o použití pravidel, která poskytnou pobočkám institucí elektronických peněz s ústředím mimo Společenství stejné zacházení v celém Společenství. Na pobočky institucí elektronických peněz s ústředím mimo Společenství by se nemělo vztahovat právo usazování podle článku 43 Smlouvy v jiných členských státech než těch, kde jsou usazeny, ani volný pohyb služeb podle čl. 49 druhého pododstavce Smlouvy.

(16) Je vhodné umožnit členským státům, aby upustily od uplatňování některých ustanovení této směrnice na instituce, které vydávají elektronické peníze pouze v omezeném objemu. Instituce, na něž se taková výjimka vztahuje, by neměly být podle této směrnice oprávněny

uplatňovat právo usazování ani volný pohyb služeb a ani by neměly tato práva vykonávat nepřímo jako členové platebního systému. Je však žádoucí, aby byly registrovány údaje o všech subjektech poskytujících služby v oblasti elektronických peněz, včetně těch, na něž se vztahuje výjimka. Za tímto účelem by členské státy měly takové subjekty zapisovat do rejstříku institucí elektronických peněz.

(17) Z důvodu obezřetnosti by členské státy měly zajistit, aby elektronické peníze mohly vydávat pouze instituce elektronických peněz řádně schválené podle této směrnice nebo ty, na něž se vztahuje výjimka, úvěrové instituce schválené podle směrnice 2006/48/ES, poštovní žirové instituce, které jsou v souladu s vnitrostátními právními předpisy oprávněny vydávat elektronické peníze, instituce uvedené v článku 2 směrnice 2006/48/ES, Evropská centrální banka a národní centrální banky, pokud jednájí jako měnový orgán nebo jiný orgán veřejné moci, a členské státy nebo jejich regionální a místní orgány, pokud jednájí jako orgány veřejné moci.

(18) Elektronické peníze musí být zpětně vyměnitelné, aby byla zachována důvěra držitelů elektronických peněz. Zpětná výměna sama o sobě neznamená, že by peněžní prostředky přijaté výměnou za elektronické peníze měly být považovány za vklady nebo jiné splatné peněžní prostředky ve smyslu směrnice 2006/48/ES. Zpětná výměna by měla být možná kdykoli, a to za jmenovitou hodnotu a bez možnosti dohodnout se na minimální výši částky pro zpětnou výměnu. Zpětná výměna by obecně měla být bezplatná. Ve zvláštních případech řádně uvedených v této směrnici by však mělo být možné vyžadovat poplatek přiměřený nákladům, aniž by byly dotčeny vnitrostátní daňové nebo sociální předpisy ani jakékoli jiné povinnosti vydavatele elektronických peněz, které vyplývají z ostatních příslušných předpisů Společenství nebo z vnitrostátních právních předpisů, jako jsou předpisy v oblasti boje proti praní peněz a financování terorismu, ani žádná opatření zaměřená na zmrazení finančních prostředků nebo jakákoli specifická opatření související s bojem proti trestné činnosti a jejím vyšetřování.

(19) Držitelé elektronických peněz by měli mít možnost využívat mimosoudní postupy pro vyřizování stížností a zjednávání nápravy s cílem urovnání sporů. Proto by se měla v souvislosti s touto směrnicí obdobně použít kapitola 5 hlavy IV směrnice 2007/64/ES, aniž je dotčena tato směrnice. Výrazem "poskytovatel platebních služeb" je tedy třeba rozumět též "vydavatele elektronických peněz", výrazem "uživatel platebních služeb" je třeba rozumět též "držitele elektronických peněz" a odkazu na hlavy III a IV směrnice 2007/64/ES je třeba rozumět též jako odkazu na hlavu III této směrnice.

(20) Opatření nezbytná k provedení této směrnice by měla být přijata v souladu s rozhodnutím Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi [7].

(21) Zejména je třeba zmocnit Komisi k přijetí prováděcích předpisů, aby byla zohledněna inflace nebo technologický rozvoj a rozvoj trhu a zajištěno konvergentní uplatňování výjimek stanovených v této směrnici. Jelikož tato opatření mají obecný význam a jejich účelem je změnit jiné než podstatné prvky této

směrnice, musí být přijata regulativním postupem s kontrolou stanoveným v článku 5a rozhodnutí 1999/468/ES.

(22) Účinnost této směrnice je třeba přezkoumat. Tři roky po uplynutí lhůty pro provedení této směrnice by proto Komise měla vypracovat zprávu. Členské státy by měly Komisi informovat o uplatňování některých ustanovení této směrnice.

(23) V zájmu právní jistoty by měla být přijata přechodná ustanovení, podle nichž by instituce elektronických peněz, které zahájily činnost v souladu s vnitrostátními právními předpisy provádějícími směrnici 2000/46/ES, mohly pokračovat ve své činnosti v daném členském státě po určitou dobu. Tato doba by měla být delší v případě institucí elektronických peněz, kterým byla udělena výjimka podle článku 8 směrnice 2000/46/ES.

(24) Tato směrnice zavádí novou definici elektronických peněz, na jejichž vydávání je možno použít výjimky podle článků 34 a 53 směrnice 2007/64/ES. Proto by měl být odpovídajícím způsobem změněn režim zjednodušené hloubkové kontroly institucí elektronických peněz podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu [8].

(25) Podle směrnice 2006/48/ES jsou instituce elektronických peněz považovány za úvěrové instituce, přestože nemohou ani přijímat vklady od veřejnosti, ani z prostředků od veřejnosti získaných poskytovat úvěry. S ohledem na systém zavedený touto směrnicí je vhodné změnit definici úvěrové instituce uvedenou ve směrnici 2006/48/ES, aby bylo zajištěno, že instituce elektronických peněz nebudou považovány za úvěrové instituce. Úvěrové instituce by však měly být i nadále oprávněny vydávat elektronické peníze a vykonávat tuto činnost v celém Společenství, s výhradou vzájemného uznávání a komplexního obezřetnostního dohledu, který se na ně vztahuje v souladu s právními předpisy Společenství v oblasti bankovníctví. V zájmu zachování rovných podmínek by však mělo být úvěrovým institucím umožněno, aby případně tuto činnost vykonávaly prostřednictvím dceřiné společnosti v rámci režimu obezřetnostního dohledu podle této směrnice namísto podle směrnice 2006/48/ES.

(26) Ustanovení této směrnice nahrazují všechna odpovídající ustanovení směrnice 2000/46/ES. Směrnice 2000/46/ES by proto měla být zrušena.

(27) Jelikož cílů této směrnice nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, protože je k tomu zapotřebí harmonizace řady různých pravidel, která v současnosti existují v právních řádech jednotlivých členských států, a proto jich může být lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

(28) Podle bodu 34 interinstitucionální dohody o zdokonalení tvorby právních předpisů [9] jsou členské státy vybízeny k tomu, aby jak pro sebe, tak i v zájmu Společenství sestavily vlastní tabulky, z nichž bude co

nejvíce patrné srovnání mezi touto směrnicí a prováděcími opatřeními, a aby tyto tabulky zveřejnily.

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

HLAVA I OBLAST PŮSOBNOSTI A DEFINICE

Článek 1 Předmět a oblast působnosti

1. Tato směrnice stanoví pravidla pro výkon činnosti vydávání elektronických peněz; za tímto účelem členské státy rozlišují následující kategorie vydavatelů elektronických peněz:

a) úvěrové instituce ve smyslu čl. 4 bodu 1 směrnice 2006/48/ES, včetně, v souladu s vnitrostátním právem, poboček, ve smyslu čl. 4 bodu 3 uvedené směrnice, úvěrových institucí s ústředím mimo Společenství, které se nacházejí ve Společenství v souladu s článkem 38 uvedené směrnice;

b) instituce elektronických peněz ve smyslu čl. 2 bodu 1 této směrnice, včetně, v souladu článkem 8 této směrnice a s vnitrostátním právem, poboček institucí elektronických peněz s ústředím mimo Společenství, které se nacházejí ve Společenství;

c) poštovní žirové instituce, které jsou podle vnitrostátního práva oprávněny vydávat elektronické peníze;

d) Evropská centrální banka a národní centrální banky, pokud nejednají jako měnový orgán nebo jiný orgán veřejné moci;

e) členské státy a jejich regionální a místní orgány, pokud jednají jako orgány veřejné moci.

2. Hlava II této směrnice stanoví pravidla pro přístup k činnosti institucí elektronických peněz, její výkon a obezřetnostní dohled nad touto činností.

3. Členské státy mohou upustit od uplatňování všech nebo části ustanovení hlavy II této směrnice na instituce uvedené v článku 2 směrnice 2006/48/ES, s výjimkou institucí uvedených v první a druhé odrážce zmíněného článku.

4. Tato směrnice se nevztahuje na peněžní hodnotu uchovávanou na nástrojích, pro něž platí výjimka podle čl. 3 písm. k) směrnice 2007/64/ES.

5. Tato směrnice se nevztahuje na peněžní hodnotu, která je použita na platební transakce, pro něž platí výjimka podle čl. 3 písm. l) směrnice 2007/64/ES.

Článek 2 Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

1) "institucí elektronických peněz" právnická osoba, již bylo podle hlavy II uděleno povolení vydávat elektronické peníze;

2) "elektronickými penězi" elektronicky, a to i magneticky, uchovávaná peněžní hodnota vyjádřená pohledávkou za

vydavatelem, vydaná proti přijetí peněžních prostředků za účelem provádění platebních transakcí vymezených v čl. 4 bodě 5 směrnice 2007/64/ES a přijímaná jinou fyzickou či právnickou osobou, než je vydavatel elektronických peněz;

3) "vydavatelem elektronických peněz" subjekty uvedené v čl. 1 odst. 1, instituce, kterým byla udělena výjimka podle čl. 1 odst. 3, nebo právnické osoby, kterým byla udělena výjimka podle článku 9;

4) "průměrem elektronických peněz v oběhu" průměrná celková výše finančních závazků z elektronických peněz vydaných na konci každého kalendářního dne za předcházejících šest kalendářních měsíců, jež je vypočítána prvního kalendářního dne každého kalendářního měsíce a používána pro tento kalendářní měsíc.

HLAVA II POŽADAVKY NA PŘÍSTUP K ČINNOSTI INSTITUCÍ ELEKTRONICKÝCH PENĚZ, NA JEJÍ VÝKON A OBEZŘETNOSTNÍ DOHLED NAD NÍ

Článek 3 Obecná obezřetnostní pravidla

1. Aniž je dotčena tato směrnice, použijí se článek 5, články 10 až 15, čl. 17 odst. 7 a články 18 až 25 směrnice 2007/64/ES obdobně na instituce elektronických peněz.

2. Instituce elektronických peněz informují příslušné orgány předem o každé podstatné změně opatření přijatých na ochranu peněžních prostředků, které obdržely výměnou za vydané elektronické peníze.

3. Každá fyzická nebo právnická osoba, která se rozhodla nabyt nebo držet, přímo nebo nepřímo, kvalifikovanou účast ve smyslu čl. 4 bodu 11 směrnice 2006/48/ES v instituci elektronických peněz nebo tuto kvalifikovanou účast dále zvýšit nebo snížit, přímo nebo nepřímo, čímž by její podíl na kapitálu nebo na hlasovacích právech dosáhl nebo překročil hranice 20 %, 30 % nebo 50 % anebo pod ně poklesl, anebo pokud by se tím instituce elektronických peněz stala nebo přestala být její dceřinou společností, informuje příslušné orgány předem o svém záměru nabyt, držet, zvýšit nebo snížit kvalifikovanou účast.

Navržený nabyvatel poskytne příslušnému orgánu informace o výši zamýšlené účasti a příslušné informace uvedené v čl. 19a odst. 4 směrnice 2006/48/ES.

Jestliže je pravděpodobné, že vliv osob uvedených ve druhém pododstavci bude mít nepříznivý dopad na řádné a obezřetné řízení instituce, vyjádří příslušné orgány nesouhlas nebo učiní jiná vhodná opatření nezbytná k ukončení tohoto stavu. Tato opatření mohou zahrnovat soudní příkazy, sankce proti vedoucím osobám nebo pozastavení hlasovacích práv spojených s podíly drženými dotčenými společníky nebo členy.

Podobná opatření se uplatní na fyzické nebo právnické osoby, které nesplní povinnost předem poskytnout informace stanovené v tomto odstavci.

Pokud je podíl nabyt přes nesouhlas příslušných orgánů, přijmou tyto orgány bez ohledu na jakékoli další přijaté sankce opatření, kterými se buď pozastaví výkon

hlasovacích práv nabyvatele, nebo zajistí neplatnost odevzdaných hlasů nebo možnost jejich zrušení.

Členské státy mohou osvobodit instituce elektronických peněz, které vykonávají jednu nebo více činností uvedených v čl. 6 odst. 1 písm. e), od některých nebo všech povinností podle tohoto odstavce nebo umožnit svým příslušným orgánům, aby je od nich osvobodily.

4. Členské státy umožní institucím elektronických peněz, aby distribuovaly elektronické peníze a prováděly jejich zpětnou výměnu prostřednictvím fyzických nebo právnických osob, které jednájí jejich jménem. Přeje-li si instituce elektronických peněz distribuovat elektronické peníze v jiném členském státě a využít přitom takového fyzické nebo právnické osoby, postupuje podle článku 25 směrnice 2007/64/ES.

5. Bez ohledu na odstavce 4 nesmějí instituce elektronických peněz vydávat elektronické peníze prostřednictvím zástupců. Instituce elektronických peněz mohou poskytovat platební služby uvedené v čl. 6 odst. 1 písm. a) prostřednictvím zástupců pouze tehdy, pokud jsou splněny podmínky stanovené v článku 17 směrnice 2007/64/ES.

Článek 4 Počáteční kapitál

Členské státy vyžadují, aby počáteční kapitál institucí elektronických peněz složený z položek stanovených v čl. 57 písm. a) a b) směrnice 2006/48/ES činil při udělení povolení nejméně 350000 EUR.

Článek 5 Kapitál

1. Kapitál instituce elektronických peněz ve smyslu článků 57 až 61, 63, 64 a 66 směrnice 2006/48/ES nesmí klesnout pod vyšší z částek požadovaných podle odstavců 2 až 5 tohoto článku nebo podle článku 4 této směrnice.

2. Ve vztahu k činnostem uvedeným v čl. 6 odst. 1 písm. a), které nejsou spojeny s vydáváním elektronických peněz, se požadavky na kapitál instituce elektronických peněz vypočítají jednou ze tří metod (A, B nebo C) stanovených v čl. 8 odst. 1 a 2 směrnice 2007/64/ES. Vhodnou metodu určí příslušné orgány v souladu s vnitrostátními právními předpisy.

Ve vztahu k činnosti vydávání elektronických peněz se požadavky na kapitál instituce elektronických peněz vypočítají metodou D stanovenou v odstavci 3.

Instituce elektronických peněz musí mít vždy kapitál, který je nejméně roven součtu požadavků stanovených v prvním a druhém pododstavci.

3. Metoda D: Kapitál instituce elektronických peněz pro vydávání elektronických peněz činí nejméně 2 % průměru elektronických peněz v oběhu.

4. Pokud instituce elektronických peněz vykonává některou z činností uvedených v čl. 6 odst. 1 písm. a), která není spojena s vydáváním elektronických peněz, nebo některou z činností uvedených v čl. 6 odst. 1 písm. b) až e) a částka elektronických peněz v oběhu není předem známa, povolí příslušné orgány této instituci vypočítat

požadavky na svůj kapitál na základě reprezentativní části, jež má být podle předpokladu použita na vydávání elektronických peněz, pod podmínkou, že tuto reprezentativní část lze rozumným způsobem odhadnout na základě dřívějších údajů a že to příslušné orgány považují za uspokojivé. Pokud instituce elektronických peněz nevyvíjela činnost po dostatečně dlouhou dobu, vypočítají se její požadavky na kapitál na základě předpokládané výše elektronických peněz v oběhu doložené obchodním plánem, s výhradou úprav tohoto plánu požadovaných příslušnými orgány.

5. Příslušné orgány mohou na základě vyhodnocení postupů pro řízení rizik, databázi ztrát z rizik a vnitřních kontrolních mechanismů instituce elektronických peněz požadovat, aby tato instituce měla kapitál až o 20 % vyšší, než je částka stanovená pomocí příslušné metody v souladu s odstavcem 2, nebo povolit, aby instituce elektronických peněz měla kapitál až o 20 % nižší, než je částka stanovená pomocí příslušné metody v souladu s odstavcem 2.

6. členské státy přijmou nezbytná opatření, aby se předešlo vícenásobnému použití prvků způsobilych pro výpočet kapitálu:

a) pokud instituce elektronických peněz patří do stejné skupiny jako jiná instituce elektronických peněz, úvěrová instituce, platební instituce, investiční podnik, společnost pro správu aktiv, pojišťovna nebo zajišťovna;

b) pokud instituce elektronických peněz vykonává jiné činnosti než vydávání elektronických peněz.

7. Jsou-li splněny podmínky stanovené v článku 69 směrnice 2006/48/ES, mohou se členské státy nebo jejich příslušné orgány rozhodnout neuplatňovat odstavce 2 a 3 tohoto článku na instituce elektronických peněz, které jsou zahrnuty do konsolidovaného dohledu nad mateřskou úvěrovou institucí podle směrnice 2006/48/ES.

Článek 6 Činnosti

1. Instituce elektronických peněz jsou vedle vydávání elektronických peněz oprávněny vykonávat i kteroukoli z těchto činností:

a) poskytování platebních služeb uvedených v příloze směrnice 2007/64/ES;

b) poskytování úvěrů souvisejících s platebními službami uvedenými v bodech 4, 5 nebo 7 přílohy směrnice 2007/64/ES, pokud jsou splněny podmínky stanovené v čl. 16 odst. 3 a 5 uvedené směrnice;

c) poskytování provozních služeb a úzce spojených doplňkových služeb souvisejících s vydáváním elektronických peněz nebo s poskytováním platebních služeb uvedených v písmenu a);

d) provozování platebních systémů ve smyslu čl. 4 bodu 6 směrnice 2007/64/ES, aniž je dotčen článek 28 uvedené směrnice;

e) obchodní činnosti jiné než vydávání elektronických peněz s ohledem na platné právo Společenství a vnitrostátní právo.

Úvěr podle prvního pododstavce písm. b) nesmí být poskytován z peněžních prostředků přijatých výměnou za elektronické peníze a drženy v souladu s čl. 7 odst. 1.

2. Instituce elektronických peněz nesmí od veřejnosti přijímat vklady ani jiné splatné peněžní prostředky ve smyslu článku 5 směrnice 2006/48/ES.

3. Veškeré peněžní prostředky, které instituce elektronických peněz získá od držitele elektronických peněz, musí být neprodleně vyměněny za elektronické peníze. Tyto peněžní prostředky nepředstavují vklad ani jiné splatné peněžní prostředky přijaté od veřejnosti ve smyslu článku 5 směrnice 2006/48/ES.

4. Ustanovení čl. 16 odst. 2 a 4 směrnice 2007/64/ES se vztahují na peněžní prostředky obdržené na činnosti uvedené v odst. 1 písm. a) tohoto článku, které nejsou spojeny s vydáváním elektronických peněz.

Článek 7

Požadavky na ochranu peněžních prostředků

1. členské státy vyžadují, aby instituce elektronických peněz chránila peněžní prostředky, které získala výměnou za vydané elektronické peníze v souladu s čl. 9 odst. 1 a 2 směrnice 2007/64/ES. Peněžní prostředky získané formou platby prostřednictvím platebního nástroje nemusí být chráněny až do doby, kdy jsou připsány na platební účet instituce elektronických peněz nebo dány institucí elektronických peněz jinak k dispozici, v souladu s případnými požadavky na lhůty pro provedení transakce stanovenými ve směrnici 2007/64/ES. V každém případě jsou tyto peněžní prostředky chráněny nejméně po uplynutí pěti pracovních dní ve smyslu čl. 4 bodu 27 uvedené směrnice od vydání elektronických peněz.

2. Pro účely odstavce 1 jsou bezpečnými aktivy s nízkým rizikem položky aktiv spadající do kategorií v tabulce 1 bodě 14 přílohy I směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/49/ES ze dne 14. června 2006 o kapitálové přiměřenosti investičních podniků a úvěrových institucí [10], u nichž kapitálový požadavek pro specifické riziko nepřekračuje 1,6 %, avšak s vyloučením jiných kvalifikujících položek, jak jsou definovány v bodě 15 uvedené přílohy.

Pro účely odstavce 1 jsou bezpečnými aktivy s nízkým rizikem rovněž podílové jednotky v subjektu kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP), který investuje pouze do aktiv uvedených v prvním pododstavci.

Za výjimečných okolností, a existuje-li řádné zdůvodnění, mohou příslušné orgány na základě zhodnocení bezpečnosti, splatnosti, hodnoty nebo jiných rizikových prvků aktiv, které jsou uvedeny v prvním a druhém pododstavci, určit, která z těchto aktiv nepředstavují pro účely odstavce 1 bezpečná aktiva s nízkým rizikem.

3. Článek 9 směrnice 2007/64/ES se vztahuje na instituce elektronických peněz pro činnosti uvedené v čl. 6 odst. 1 písm. a) této směrnice, které nejsou spojeny s vydáváním elektronických peněz.

4. Pro účely odstavců 1 a 3 mohou členské státy nebo jejich příslušné orgány v souladu s vnitrostátními právními

předpisy určit, kterou metodu mají instituce elektronických peněz použít pro ochranu peněžních prostředků.

Článek 8 Vztahy se třetími zeměmi

1. Členské státy neuplatňují vůči pobočkám institucí elektronických peněz s ústředím mimo Společenství v případě, že zabývají nebo provozují činnost, ustanovení, jež by je ve výsledku zvýhodňovala před institucí elektronických peněz s ústředím ve Společenství.

2. Příslušné orgány oznámí Komisi veškerá povolení vydaná institucím elektronických peněz s ústředím mimo Společenství pro jejich pobočky.

3. Aniž je dotčen odstavec 1, může Společenství v dohodách uzavřených s jednou nebo více třetími zeměmi sjednat použití ustanovení, jež zajistí pobočkám instituce elektronických peněz s ústředím mimo Společenství stejné zacházení v celém Společenství.

Článek 9 Volitelné výjimky

1. Členské státy mohou upustit od uplatňování nebo umožnit svým příslušným orgánům, aby upustily od uplatňování, všech nebo některých částí postupů a podmínek stanovených v článcích 3, 4, 5 a 7 této směrnice, s výjimkou článků 20, 22, 23 a 24 směrnice 2007/64/ES, a umožnit právníkům osobám zápis do rejstříku institucí elektronických peněz, pokud splňují oba tyto požadavky:

a) veškeré obchodní činnosti vytvářejí průměr elektronických peněz v oběhu, který nepřekračuje limit stanovený členským státem a v žádném případě není vyšší než 5000000 EUR, a

b) žádná z fyzických osob odpovědných za řízení nebo provoz podniku nebyla odsouzena za trestné činy související s praním peněz nebo financováním terorismu nebo jiné finanční trestné činy.

Pokud instituce elektronických peněz vykonává některou z činností uvedených v čl. 6 odst. 1 písm. a), která není spojena s vydáváním elektronických peněz, nebo některou z činností uvedených v čl. 6 odst. 1 písm. b) až e) a částka elektronických peněz v oběhu není předem známa, povolí příslušné orgány této instituci elektronických peněz používat první pododstavec písm. a) na základě reprezentativní části, jež má být podle předpokladu použita na vydávání elektronických peněz, pod podmínkou, že tuto reprezentativní část lze rozumným způsobem odhadnout na základě dřívějších údajů a že to příslušné orgány považují za uspokojivé. Pokud instituce elektronických peněz nevyvíjela obchodní činnost po dostatečně dlouhou dobu, je splnění tohoto požadavku hodnoceno na základě předpokládané výše elektronických peněz v oběhu doložené obchodním plánem, s výhradou úprav tohoto plánu požadovaných příslušnými orgány.

Členské státy mohou rovněž podmínit udělení volitelných výjimek splněním dalšího požadavku na maximální částku uchovávanou na platebním prostředku nebo platebním účtu spotřebitele, na němž jsou elektronické peníze uchovávány.

Právníká osoba zapsaná v rejstříku v souladu s tímto odstavcem může poskytovat platební služby nesouvisející s elektronickými penězi vydanými v souladu s tímto článkem pouze za předpokladu, že jsou splněny podmínky stanovené v článku 26 směrnice 2007/64/ES.

2. Právníká osoba zapsaná v rejstříku podle odstavce 1 je povinna mít ústředí v členském státě, ve kterém svou činnost skutečně vykonává.

3. Na právníkou osobu zapsanou v rejstříku podle odstavce 1 se pohlíží jako na instituci elektronických peněz. Ustanovení čl. 10 odst. 9 a článku 25 směrnice 2007/64/ES se však na ni nepoužijí.

4. Členské státy mohou stanovit, že právníká osoba zapsaná v rejstříku podle odstavce 1 smí vykonávat pouze některé z činností uvedených v čl. 6 odst. 1.

5. Právníká osoba uvedená v odstavci 1:

a) oznámí příslušným orgánům všechny změny své situace, jež mají význam pro podmínky uvedené v odstavci 1, a

b) nejméně jednou ročně ke dni stanovenému příslušnými orgány podá hlášení o průměrné výši elektronických peněz v oběhu.

6. Členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění toho, aby v případě, že podmínky stanovené v odstavcích 1, 2 a 4 přestanou být plněny, dotyčná právníká osoba požádala o povolení do 30 kalendářních dnů v souladu s článkem 3. Každé takové osobě, která nepožádá o povolení v této lhůtě, je v souladu s článkem 10 vydávání elektronických peněz zakázáno.

7. Členské státy zajistí, aby jejich příslušné orgány měly dostatečné pravomoci ke kontrole průběžného plnění požadavků stanovených v tomto článku.

8. Tento článek se nepoužije na směrnici 2005/60/ES ani na vnitrostátní právní předpisy proti praní peněz.

9. Jestliže členský stát využije výjimku uvedenou v odstavci 1, oznámí to Komisi do 30. dubna 2011. Neprodleně ji oznámí veškeré následné změny. Kromě toho členský stát sdělí Komisi počet dotčených právnických osob a uvědomí ji každoročně o celkové částce elektronických peněz vydaných k 31. prosinci každého kalendářního roku v oběhu, jak je uvedeno v odstavci 1.

HLAVA III VYDÁVÁNÍ A ZPĚTNÁ VÝMĚNA ELEKTRONICKÝCH PENĚZ

Článek 10 Zákaz vydávání elektronických peněz

Aniž je dotčen článek 18, zakázá členské státy vydávat elektronické peníze fyzickým nebo právníckým osobám, které nejsou vydavateli elektronických peněz.

Článek 11 Vydávání a zpětná výměna

1. Členské státy zajistí, aby vydavatelé elektronických peněz vydávali elektronické peníze proti přijetí peněžních

prostředků ve jmenovité hodnotě odpovídající výši přijatých peněžních prostředků.

2. Členské státy zajistí, aby vydavatelé elektronických peněz na žádost držitele elektronických peněz provedli kdykoli zpětnou výměnu peněžní hodnoty držených elektronických peněz ve výši odpovídající jejich jmenovité hodnotě.

3. Smlouva mezi vydavatelem elektronických peněz a držitelem elektronických peněz jasně a zřetelně stanoví podmínky pro zpětnou výměnu, včetně jakýchkoli s tím spojených poplatků, a držitel elektronických peněz je o těchto podmínkách informován před tím, než je vázán jakoukoli smlouvou nebo nabídkou.

4. Zpětná výměna může podléhat poplatku pouze tehdy, pokud je tak stanoveno ve smlouvě v souladu s odstavcem 3, a pouze v některém z těchto případů:

- a) je-li zpětná výměna požadována před ukončením smlouvy;
- b) je-li ve smlouvě uveden den ukončení smlouvy a držitel elektronických peněz vypoví smlouvu před tímto datem nebo
- c) je-li zpětná výměna požadována více než jeden rok po dni ukončení smlouvy.

Každý takovýto poplatek musí být přiměřený a úměrný skutečným nákladům vynaloženým vydavatelem elektronických peněz.

5. Pokud je zpětná výměna požadována před ukončením smlouvy, může držitel elektronických peněz požadovat zpětnou výměnu části nebo všech elektronických peněz.

6. Pokud držitel elektronických peněz požaduje zpětnou výměnu v den ukončení smlouvy nebo do jednoho roku od tohoto dne:

- a) je zpětně vyměněna celková peněžní hodnota držených elektronických peněz nebo
- b) v případě, že instituce elektronických peněz provozuje jednu nebo více činností uvedených v čl. 6 odst. 1 písm. e) a není předem známo, jaká část peněžních prostředků bude použita jako elektronické peníze, jsou zpětně vyměněny veškeré peněžní prostředky, které držitel elektronických peněz vyžaduje.

7. Bez ohledu na odstavce 4, 5 a 6 upravuje práva osoby přijímající elektronické peníze jiné než spotřebitele na zpětnou výměnu smlouva mezi vydavatelem elektronických peněz a touto osobou.

Článek 12 Zákaz úročení

Členské státy zakáží poskytování úroků nebo jakéhokoli jiného prospěchu spojeného s dobou, během níž držitel elektronických peněz tyto peníze drží.

Článek 13

Mimosoudní postupy vyřizování stížností a zjednávání nápravy s cílem urovnání sporů

Aniž je dotčena tato směrnice, použije se kapitola 5 hlavy IV směrnice 2007/64/ES obdobně na vydavatele elektronických peněz ve vztahu k jejich povinnostem vyplývajícím z této hlavy.

HLAVA IV ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ A PROVÁDĚCÍ OPATŘENÍ

Článek 14

Prováděcí opatření

1. Komise může přijmout opatření, která jsou nezbytná k aktualizaci této směrnice s cílem zohlednit inflaci nebo technologický vývoj a vývoj trhu. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 15 odst. 2.

2. Komise přijme opatření, aby zajistila konvergentní uplatňování výjimek uvedených v čl. 1 odst. 4 a 5. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 15 odst. 2.

Článek 15

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen Platební výbor, zřízený článkem 85 směrnice 2007/64/ES.

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se čl. 5a odst. 1 až 4 a článek 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

Článek 16

Piná harmonizace

1. Aniž je dotčen čl. 1 odst. 3, čl. 3 odst. 3 šestý pododstavec, čl. 5 odst. 7, čl. 7 odst. 4, článek 9 a čl. 18 odst. 2, a v míře, ve které tato směrnice stanoví harmonizaci, nesmějí členské státy zachovávat ani zavádět jiná ustanovení, než která jsou stanovena v této směrnici.

2. Členské státy zajistí, aby se vydavatelé elektronických peněz neodchylovali v neprospěch držitelů elektronických peněz od ustanovení vnitrostátních právních předpisů, kterými se provádějí ustanovení této směrnice nebo která jim odpovídají, není-li v nich výslovně stanoveno jinak.

Článek 17

Přezkum

Do 1. listopadu 2012 předloží Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Evropské centrální bance zprávu o uplatňování a dopadu této směrnice, zejména o uplatňování obezřetnostních požadavků na instituce elektronických peněz, popřípadě doplněnou návrhem na její změnu.

Článek 18

Přechodná ustanovení

1. Členské státy povolí institucím elektronických peněz, které před 30. dubnem 2011 zahájily činnosti v souladu s

vnitrostátními právními předpisy provádějícími směrnici 2000/46/ES v členském státě, ve kterém mají ústředí, aby pokračovaly v těchto činnostech v daném členském státě a v jakémkoli jiném členském státě v souladu s úpravou vzájemného uznávání obsaženou ve směrnici 2000/46/ES, aniž by byly povinny žádat o povolení podle článku 3 této směrnice a splňovat ostatní ustanovení hlavy II této směrnice nebo ustanovení, na něž uvedená hlava odkazuje.

Členské státy uloží těmto institucím elektronických peněz povinnost předložit veškeré potřebné informace příslušným orgánům, které do 30. října 2011 posoudí, zda tyto instituce splňují požadavky této směrnice, a pokud ne, jaká opatření musí být přijata, aby bylo jejich splnění zajištěno, nebo zda je vhodné povolení odejmout.

Institucím elektronických peněz, které splňují požadavky, se udělí povolení, zapíše se do rejstříku a jsou povinny splňovat požadavky stanovené v hlavě II. Pokud instituce elektronických peněz nespĺní požadavky stanovené v této směrnici do 30. října 2011, je jim zakázáno vydávat elektronické peníze.

2. Členské státy mohou stanovit, že instituce elektronických peněz automaticky získají povolení a zapíše se do rejstříku uvedeného v článku 3, pokud příslušné orgány již mají doklad, že dotčená instituce elektronických peněz splňuje požadavky stanovené v článcích 3, 4 a 5. Příslušné orgány vyvozují dotčené instituce elektronických peněz před udělením povolení.

3. Členské státy povolí institucím elektronických peněz, které před 30. dubnem 2011 zahájily činnosti v souladu s vnitrostátními právními předpisy, kterými se provádí článek 8 směrnice 2000/46/ES, aby pokračovaly ve své činnosti na území dotčeného členského státu v souladu se směrnicí 2000/46/ES do 30. dubna 2012, aniž by byly povinny žádat o povolení podle článku 3 této směrnice a splňovat ostatní ustanovení hlavy II této směrnice nebo ustanovení, na něž uvedená hlava odkazuje. Institucím elektronických peněz, kterým v uvedené lhůtě není uděleno povolení ani výjimka podle článku 9, je zakázáno vydávat elektronické peníze.

Článek 19

Změny směrnice 2005/60/ES

Směrnice 2005/60/ES se mění takto:

1) V čl. 3 odst. 2 se písmeno a) nahrazuje tímto:

"a) podnik jiný než úvěrová instituce, který provádí jednu nebo více operací uvedených v bodech 2 až 12 a v bodech 14 a 15 přílohy I směrnice 2006/48/ES, včetně činnosti směnáren";

2) V čl. 11 odst. 5 se písmeno d) nahrazuje tímto:

"d) elektronických peněz ve smyslu čl. 2 bodu 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES ze dne 16. září 2009 o přístupu k činnosti institucí elektronických peněz, o jejím výkonu a o obezřetnostním dohledu nad touto činností [], pokud maximální částka elektronicky uchovávaná na médium nepřekračuje 250 EUR a toto médium nelze dobýt, nebo pokud lze médium dobýt, je pro kalendářní rok stanoven celkový limit transakcí ve výši 2500 EUR, s výjimkou případů, kdy je na žádost držitele elektronických peněz v téže kalendářním roce v

souladu s článkem 11 směrnice 2009/110/ES zpětně vyměněna částka 1000 EUR nebo vyšší. Pokud jde o vnitrostátní platební transakce, mohou členské státy nebo jejich příslušné orgány zvýšit částku 250 EUR uvedenou v tomto písmenu na 500 EUR.

Článek 20

Změny směrnice 2006/48/ES

Směrnice 2006/48/ES se mění takto:

1) Článek 4 se mění takto:

a) bod 1 se nahrazuje tímto:

"1) "úvěrovou institucí" se rozumí podnik, jehož činnost spočívá v přijímání vkladů nebo jiných splatných peněžních prostředků od veřejnosti a poskytování úvěrů na vlastní účet";

b) bod 5 se nahrazuje tímto:

"5) "finanční institucí" se rozumí podnik jiný než úvěrová instituce, jehož hlavní činností je nabytí účastí nebo výkon jedné nebo více činností uvedených v příloze I bodech 2 až 12 a 15";

2) V příloze I se doplňuje nový bod, který zní:

"15. Vydávání elektronických peněz".

Článek 21

Zrušení

Směrnice 2000/46/ES se zrušuje s účinkem ode dne 30. dubna 2011, aniž je dotčen čl. 18 odst. 1 a 3 této směrnice.

Odkazy na zrušenou směrnici se považují za odkazy na tuto směrnici.

Článek 22

Provedení

1. Členské státy přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 30. dubna 2011. Jejich znění sdělí neprodleně Komisi.

Budou tyto předpisy používat ode dne 30. dubna 2011.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 23

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 24

Určení

Tato směrnice je určena členskými státy.

Ve Štrasburku dne 16. září 2009.

Za Evropský parlament

předseda

J. Buzek

Za Radu

předsedkyně

C. Malmström

[1] Stanovisko ze dne 26. února 2009 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

[2] Úř. věst. C 30, 6.2.2009, s. 1.

[3] Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 24. dubna 2009 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 27. července 2009.

[4] Úř. věst. L 275, 27.10.2000, s. 39.

[5] Úř. věst. L 319, 5.12.2007, s. 1.

[6] Úř. věst. L 177, 30.6.2006, s. 1.

[7] Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23.

[8] Úř. věst. L 309, 25.11.2005, s. 15.

[9] Úř. věst. C 321, 31.12.2003, s. 1.

[10] Úř. věst. L 177, 30.6.2006, s. 201.

[1] Úř. věst. L 267, 10.10.2009, s. 7".

11. Pojistné služby online v Evropské unii a jejich harmonizace

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES ze dne 25. listopadu 2009 o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II) (Přepřracované znění)

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 47 odst. 2 a článek 55 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru (1),

po konzultaci s Výborem regionů,

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy (2),

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Mělo by být provedeno několik podstatných změn v první směrnici Rady 73/239/EHS ze dne 24. července 1973 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přístupu k činnosti v přímém pojištění jiném než životním a jejího výkonu (3), směrnicí Rady 78/473/EHS ze dne 30. května 1978 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se soupojištění v rámci Společenství (4), směrnicí Rady 87/344/EHS ze dne 22. června 1987 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se pojištění právní ochrany (5), druhé směrnicí Rady 88/357/EHS ze dne 22. června 1988 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přímého pojištění jiného než životního, kterou se stanoví opatření k usnadnění účinného výkonu volného pohybu služeb (6), směrnicí Rady 92/49/EHS ze dne 18. června 1992 o koordinaci právních a správních předpisů

týkajících se přímého pojištění jiného než životního (třetí směrnice o neživotním pojištění) (7), směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/78/ES ze dne 27. října 1998 o doplňkovém dozoru nad pojišťovny v pojišťovací skupině (8), směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2001/17/ES ze dne 19. března 2001 o reorganizaci a likvidaci pojišťoven (9), směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/83/ES ze dne 5. listopadu 2002 o životním pojištění (10) a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2005/68/ES ze dne 16. listopadu 2005 o zajištění (11). Z důvodu srovnatelnosti by měly být uvedené směrnice přepracovány.

(2) Aby se usnadnil přístup k pojišťovacím a zajišťovacím činnostem a k jejich výkonu, je třeba odstranit nejvážnější rozdíly mezi právními předpisy členských států týkajících se pravidel, která se vztahují na pojišťovny a zajišťovny. Pojišťovny a zajišťovny by se proto měly poskytnout právní rámec pro výkon pojišťovací činnosti na celém vnitřním trhu, čímž by se pojišťovny a zajišťovny se sídlem ve Společenství mělo usnadnit krytí rizik a závazků nacházejících se na jeho území.

(3) Je v zájmu řádného fungování vnitřního trhu a ochrany věřitelů, aby byla zavedena koordinovaná pravidla pro dohled nad pojišťovacími skupinami a pro reorganizaci a likvidační řízení týkající se pojišťoven za účelem ochrany věřitelů.

(4) Je vhodné, aby se systém stanovený touto směrnicí nevztahoval na určité podniky poskytující pojišťovací služby, a to z důvodu jejich velikosti, právního postavení, charakteru a souvisejícího úzkého propojení se systémy veřejného pojištění nebo z důvodu jejich nabídky

vzájemných služeb. Dále je žádoucí vyloučit určité instituce v několika členských státech, jejichž činnost se vztahuje jen na velmi úzkou oblast a je omezena zákonem na konkrétní území nebo na určité osoby.

(5) Velmi malé pojišťovny splňující určité podmínky, včetně objemu hrubého výnosu z pojištného, který je nižší než 5 milionů EUR, jsou z působnosti této směrnice vyňaty. V okamžiku provedení této směrnice by však měla být všem pojišťovnám a zajišťovnám, které již získaly licenci podle stávajících směrnic, tato licence zachována. Podniky, které jsou vyňaty z působnosti této směrnice, by měly mít možnost využít základních svobod, jež zaručuje Smlouva. Tyto podniky mají možnost požádat si o povolení podle této směrnice, aby mohly využívat výhod jednotné licence stanovené touto směrnicí.

(6) Členské státy by měly mít možnost vyžadovat, aby se podniky, které provozují pojišťovací nebo zajišťovací činnost a které jsou vyňaty z působnosti této směrnice, zaregistrovaly. Členské státy rovněž mohou stanovit, že tyto podniky budou podléhat obezřetnostnímu a právnímu dohledu.

(7) Směrnice Rady 72/166/EHS ze dne 24. dubna 1972 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel a kontroly povinnosti uzavřít pro případ takové odpovědnosti pojištění (12), sedmá směrnice Rady 83/349/EHS ze dne 13. června 1983, založená na čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy o konsolidovaných účetních závěrkách (13), druhá směrnice Rady 84/5/EHS ze dne 30. prosince 1983 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel (14), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o třech finančních nástrojích (15) a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/48/ES ze dne 14. června 2006 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu (16) stanoví obecná pravidla v oblasti účetnictví, odpovědnosti z provozu motorových vozidel, finančních nástrojů a úvěrových institucí a pro tyto oblasti stanoví definice. Je vhodné, aby se některé z definic stanovených v těchto směrnicích použily pro účely této směrnice.

(8) Přístup k pojišťovací nebo zajišťovací činnosti by měl podléhat předchozímu povolení. Je proto nezbytné stanovit podmínky a postup pro vydávání daného povolení, jakož i pro odmítnutí je vydat.

(9) Směrnice zrušené touto směrnicí nestanoví žádná pravidla, pokud jde o rozsah zajišťovacích služeb, jejichž provozování může být pojišťovně povoleno. Rozhodnutí o tom, zda budou stanovena v tomto ohledu nějaká pravidla, je ponecháno na členských státech.

(10) Odkazy na pojišťovny nebo zajišťovny v této směrnicí by měly zahrnovat i kapitvinné pojišťovny a zajišťovny s výjimkou případů, kdy pro tyto pojišťovny a zajišťovny platí zvláštní ustanovení.

(11) Vzhledem ke skutečnosti, že tato směrnice představuje zásadní nástroj k vytvoření vnitřního trhu, měly by mít pojišťovny a zajišťovny povolené ve svém domovském státě možnost provozovat prostřednictvím

poboček nebo v podobě poskytování služeb některé nebo všechny své činnosti v celém Společenství. Je proto vhodné provést takovou harmonizaci, která je nutná a dostatečná k dosažení vzájemného uznávání povolení a systémů dohledu, aby tak platilo pro celé Společenství jedině povolení a umožňují se, aby dohled nad pojišťovnou nebo zajišťovnou prováděl domovský členský stát.

(12) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/26/ES ze dne 16. května 2000 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel (čtvrtá směrnice o pojištění motorových vozidel) (17) stanoví pravidla pro jmenování škodních zástupců. Uvedená pravidla by se měla použít pro účely této směrnice.

(13) Zajišťovny by měly omezit předmět své činnosti na zajišťovací činnost a související operace. Takový požadavek by zajišťovně neměl bránit v provozování takových činností, jakými je například poskytování statistického nebo pojistněmatematického poradenství, analýza rizik nebo průzkum pro klienty. Může též zahrnovat funkci holdingové společnosti a činnosti související s činnostmi finančního sektoru ve smyslu čl. 2 bodu 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/87/ES ze dne 16. prosince 2002 o doplňkovém dozoru nad úvěrovými institucemi, pojišťovnami a investičními podniky ve finančním konglomerátu (18). V žádném případě tento požadavek neumožňuje provádění nesouvisejících bankovních a finančních činností.

(14) Ochrana pojistníků předpokládá, že se na pojišťovny a zajišťovny vztahují účinné solventnostní požadavky, z nichž vyplývá účinná alokace kapitálu v celé Evropské unii. Vzhledem k tržnímu vývoji již není stávající systém přiměřený. Je proto nezbytné zavést nový regulační rámeček.

(15) V souladu s nejnovějším vývojem v oblasti řízení rizik v rámci Mezinárodní a s.ociace orgánů pro dohled v pojišťovnictví, Rady pro mezinárodní účetní standardy a Mezinárodní aktuárské a s.ociace a v souladu s aktuálním vývojem v ostatních finančních odvětvích by měl být přijat přístup vycházející z ekonomického rizika, který poskytují pojišťovnám a zajišťovnám podniky k tomu, aby řádně měřily a řídily své rizika. Harmonizace by se měla zvýšit tím, že se stanoví zvláštní pravidla pro oceňování aktiv a závazků, včetně technických rezerv.

(16) Hlavním cílem úpravy v oblasti pojištění a zajištění a dohledu nad touto oblastí, je přiměřená ochrana pojistníků a oprávněných osob. Pojem oprávněná osoba má zahrnout všechny fyzické a právnické osoby, které mohou podle pojistné smlouvy uplatňovat nárok. V potaz by měly být brány i další cíle úpravy v oblasti pojištění a zajištění a dohledu nad touto oblastí, jakými jsou finanční stabilita a spravedlivě stabilní trhy, ovšem neměly by ohrožovat hlavní cíl.

(17) Očekává se, že tato směrnice zajistí ještě lepší ochranu pojistníků. Bude požadováno, aby členské státy poskytovaly orgánům dohledu zdroje nezbytné k plnění jejich povinností, jak stanoví tato směrnice. Tyto zdroje

zahrnují veškeré nezbytné kapacity, včetně finančních a lidských zdrojů.

(18) Orgány dohledu členských států musí mít k dispozici veškeré prostředky, které jsou nezbytné k zajištění řádného výkonu činnosti pojišťoven a zajišťoven v rámci celého Společenství na základě práva usazování nebo volného pohybu služeb. Aby se zajistil účinný dohled, měla by být veškerá opatření orgánů dohledu, nehledě na význam dotyčné pojišťovny nebo zajišťovny pro celkovou finanční stabilitu trhu, přiměřená povaze, rozsahu a složitosti rizik spojených s činností pojišťovny nebo zajišťovny.

(19) Tato směrnice by neměla pro malé a střední pojišťovny představovat příliš velkou zátěž. Jedním z nástrojů k dosažení tohoto cíle je řádné uplatňování zásady proporcionality. Tato zásada by se měla vztahovat jak na požadavky na pojišťovny a zajišťovny, tak i na výkon pravomocí dohledu.

(20) Zejména by tato směrnice neměla představovat příliš velkou zátěž pro pojišťovny, které se specializují na poskytování specifických druhů pojištění nebo poskytují služby specifickým zákaznickým segmentům, a měla by vzít na vědomí, že specializace v tomto směru může být cenným nástrojem účinného a efektivního řízení rizik. K dosažení tohoto cíle a v zájmu řádného uplatňování zásady proporcionality by mělo být rovněž stanoveno, že podniky mohou používat vlastní údaje ke kalibrování parametrů v modulech upisovacích rizik pro standardní vzorec solventnostních kapitálových požadavků.

(21) Tato směrnice by měla také zohledňovat specifickou povahu kaptivních pojišťoven a kaptivních zajišťoven. Protože tyto pojišťovny a zajišťovny pouze kryjí rizika spojená s průmyslovou nebo obchodní skupinou, k níž patří, měly by se zajistit vhodné přístupy, které jsou v souladu se zásadou proporcionality a které zohledňují povahu, rozsah a komplexnost jejich činnosti.

(22) Dohled nad zajišťovací činností by měl zohledňovat specifické rysy zajišťovnictví, zejména jeho globální charakter a skutečnost, že pojistníci jsou sami pojišťovnami nebo zajišťovnami.

(23) Orgány dohledu by měly být schopny získat od pojišťoven a zajišťoven informace, které jsou nezbytné pro účely dohledu, včetně – v případě potřeby – informací, které zveřejňuje pojišťovna nebo zajišťovna v rámci účetního výkaznictví, kotování na burze a při plnění dalších právních a regulačních požadavků.

(24) Orgány dohledu domovského členského státu by měly odpovídat za sledování finančního zdraví pojišťoven a zajišťoven. Za tímto účelem by měly tyto orgány pravidelně provádět přezkumy a hodnocení.

(25) Orgány dohledu by měly mít možnost zohlednit účinky dobrovolných kodexů chování a transparentnosti, jimiž se řídí příslušné instituce zabývající se obchodem s neregulovanými nebo alternativními investičními nástroji, na řízení rizik a aktiv.

(26) Výchozím bodem pro přiměřenost kvantitativních požadavků v pojišťovnictví je solventnostní kapitálový požadavek. Orgány dohledu by proto měly mít pravomoc

uložit navýšení kapitálového požadavku k solventnostnímu kapitálovému požadavku jen za výjimečných okolností a v případech uvedených v této směrnici po procesu kontroly orgány dohledu. Standardní vzorec solventnostního kapitálového požadavku by měl zohledňovat rizikový profil většiny pojišťoven a zajišťoven. Mohou se však vyskytnout i případy, v nichž standardizovaný přístup přiměřeně nezohledňuje velmi specifický rizikový profil pojišťovny nebo zajišťovny.

(27) Uložení navýšení kapitálového požadavku je výjimečným opatřením v tom smyslu, že by mělo být používáno pouze jako poslední možnost tehdy, když jsou ostatní opatření dohledu neúčinná nebo nevhodná. Navíc je nutno pojem výjimečné opatření chápat v kontextu konkrétní situace každého podniku, nikoli ve vztahu k počtu případů, v nichž byla povinnost navýšit kapitál, uložena na konkrétním trhu.

(28) Navýšení kapitálového požadavku by mělo trvat do té doby, dokud nejsou uvedeny do pořádku okolnosti, za nichž bylo toto opatření uloženo. V případě značných nedostatků v úplném nebo částečném vnitřním modelu nebo značných pochybení při řízení a kontrole orgán dohledu zajistí, aby pojišťovna nebo zajišťovna vyvinula veškeré úsilí pro odstranění nedostatků, které vedly k uložení navýšení kapitálového požadavku. Pokud však standardizovaný přístup odpovídajícím způsobem neodráží velmi specifický rizikový profil daného podniku, může navýšení kapitálového požadavku přetrvávat několik let po sobě.

(29) Některá rizika je možné řádně řešit pouze prostřednictvím požadavků v oblasti řízení a kontroly namísto kvantitativních požadavků zohledněných v solventnostním kapitálovém požadavku. Pro přiměřené řízení pojišťovny a regulační systém je proto nezbytný účinný řídicí a kontrolní systém.

(30) Řídicí a kontrolní systém zahrnuje funkce řízení rizik, zajišťování shody s předpisy, vnitřního auditu a pojistněmatematickou funkci.

(31) Funkce je administrativní schopnost vykonávat konkrétní úkoly související s řízením a kontrolou. Určení konkrétní funkce nebrání pojišťovně nebo zajišťovně ve svobodném rozhodování, jak tuto funkci organizovat v praxi, pokud to v této směrnici není stanoveno jinak. Nemělo by to vést k nadměrně zatěžujícím požadavkům, jelikož by se mělo přihlížet k povaze, rozsahu a komplexnosti operaci pojišťovny nebo zajišťovny. Mělo by být proto umožněno, aby tyto funkce vykonávali vlastní zaměstnanci, aby bylo využíváno poradenství externích odborníků nebo aby byly tyto funkce zajištěny externě u odborníků v mezích stanovených touto směrnicí.

(32) Mimoto v menších a jednoduše strukturovaných pojišťovných nebo zajišťovných by mělo být umožněno, aby jedna osoba nebo organizační jednotka vykonávala více než jednu funkci, s výjimkou funkce vnitřního auditu.

(33) Funkce zahrnuté do řídicího a kontrolního systému jsou považovány za funkce klíčové, a tudíž také za významné a rozhodující.

(34) Každá osoba, která vykonává klíčové funkce, by měla být způsobilá a bezúhonná, aby mohla plnit tyto

funkce. Oznamovací povinnost ve vztahu k orgánu dohledu by se však měla vztahovat pouze na ty osoby, které zastávají klíčové funkce.

(35) Pro účely posouzení úrovně požadované způsobilosti je nutno vzít v úvahu jako doplňkové faktory odbornou kvalifikaci a zkušenosti pracovníků, kteří skutečně podnikají nebo v něm zastávají jiné klíčové funkce.

(36) Nedílnou součástí obchodní strategie všech pojišťoven a zajišťoven by mělo být pravidelné posuzování jejich celkových solventnostních potřeb se zřetelem na jejich specifický rizikový profil (vlastní posouzení rizik a solventnosti). K tomuto posuzování není nutné vypracovat interní model, ani nemá sloužit k výpočtu kapitálového požadavku odlišného od solventnostního kapitálového požadavku nebo minimálního kapitálového požadavku. Výsledky každého posuzování by měly být sděleny orgánu dohledu v rámci informací, které se mají poskytovat pro účely dohledu.

(37) Za účelem zajištění účinného dohledu nad externě zajištěnými funkcemi nebo činnostmi je nezbytné, aby orgány dohledu pojišťoven a zajišťoven, které si dávají externě zajišťovat činnosti, měly právo provádět inspekce na místě a měly přístup ke všem příslušným údajům, které má v držení poskytovatel externích služeb, ať je tento poskytovatel regulovaným subjektem, či nikoli. Aby se přehlédlo k tržnímu vývoji a zajistilo se, že budou dále plněny podmínky pro zajištění služeb nebo činnosti, je třeba vyzoomět orgány dohledu dříve, než se rozhodující nebo významné funkce nebo činnosti nechají externě zajištit. Tyto požadavky by měly zohledňovat činnost společného fóra a jsou v souladu se stávajícími pravidly a praxí v bankovníctví, jakož i se směrnicí 2004/39/ES a jejím použitím na úvěrové instituce.

(38) V zájmu zajištění transparentnosti by měly pojišťovny a zajišťovny alespoň jednou za rok zveřejnit podstatné informace o své solventnosti a finanční situaci, čímž se rozumí jejich bezplatné zpřístupnění veřejnosti buď v tištěné nebo v elektronické podobě. Pojišťovny a zajišťovny by měly mít možnost zveřejnit na základě vlastního rozhodnutí i dodatečné informace.

(39) Je třeba přijmout ustanovení o výměně informací mezi orgány dohledu a orgány nebo subjekty, jež z titulu své funkce pomáhají posilovat stabilitu finančního systému. Je proto nutné stanovit podmínky, za kterých by byla tato výměna informací možná. Navíc, pokud je stanoveno, že informace lze sdělit jen s výslovným souhlasem orgánů dohledu, měly by tyto orgány mít možnost svůj souhlas případně podmínit splněním přísných podmínek.

(40) Je třeba podporovat sblížení dohledu nejen z hlediska nástrojů dohledu, ale též z hlediska postupů pro dohled. V tomto ohledu by měl sehrávat významnou úlohu Evropský výbor orgánů dozoru nad pojišťovnictvím a zaměstnaneckým penzijním pojištěním (dále jen „výbor CEIOPS“), zřízený rozhodnutím Komise 2009/79/ES (19), jenž by měl Evropskému parlamentu a Komisi pravidelně podávat zprávy o dosaženém pokroku.

(41) Cílem předkládání informací a zpráv o navýšení kapitálového požadavku od výboru CEIOPS není omezit jeho používání, jak to umožňuje tato směrnice, ale

přispívat ke stále většímu sblížení dohledu ve věci navýšování kapitálu mezi orgány dohledu v různých členských státech.

(42) Orgány dohledu a vnitrostátní statistické orgány by měly spolupracovat a vyměňovat si informace, aby tak omezily administrativní zátěž a zabránily zdvojení úkolů.

(43) Pro účely posílení dohledu nad pojišťovnami a zajišťovnami a v zájmu ochrany pojistníků by statutární auditoři ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/43/ES ze dne 17. května 2006 o povinném auditu ročních a konsolidovaných účetních závěrek (20) měli mít povinnost bezodkladně sdělit jakékoli skutečnosti, které by mohly závažně ovlivnit finanční situaci nebo administrativní uspořádání pojišťovny nebo zajišťovny.

(44) Pojišťovny vykonávající činnosti životního a neživotního pojištění by měly v zájmu ochrany pojistníků v životním pojištění uvedené činnosti řídit odděleně. Na uvedené pojišťovny by se měly vztahovat tytéž kapitálové požadavky, které jsou použitelné pro rovnocennou pojišťovací skupinu, tvořenou životní a neživotní pojišťovnou, přičemž se přihledne ke zvýšené převoditelnosti kapitálu v případě kompozitních pojištění.

(45) Při posuzování finanční situace pojišťoven a zajišťoven by se mělo vycházet z řádných ekonomických zásad a měly by se optimálně využívat informace, které poskytují finanční trhy, jakož i obecně dostupné údaje o technických rizicích pojištění. Solventnostní požadavky by zejména měly vycházet z ekonomického oceňování celé rozvahy.

(46) Normy pro oceňování pro účely dohledu by měly být v co nejvyšší možné míře slučitelné s mezinárodním vývojem v účetnictví, aby se tak omezila administrativní zátěž pojišťoven a zajišťoven.

(47) V souladu s uvedeným přístupem by kapitálové požadavky měly být kryty rozvahovými nebo podrozvahovými položkami kapitálu. Vzhledem k tomu, že v případě likvidace nedokáží všechny finanční zdroje plně a průběžně absorbovat ztráty, měly by být položky kapitálu zařazovány podle kritérií kvality do tří tříd a odpovídajícím způsobem by měla být omezena i použitelná výše kapitálu na krytí kapitálových požadavků. Limity použitelné pro položky kapitálu by se měly použít pouze k určení solventnostní situace pojišťoven a zajišťoven a neměly by dále omezovat volnost pojišťoven a zajišťoven při interním řízení kapitálu.

(48) Obecně lze říci, že aktiva, která jsou očištěná od všech předvidatelných závazků, dokáží absorbovat ztráty způsobené nepříznivými obchodními výkyvy při pokračování v činnosti i při likvidaci. Proto by měla být ve velké většině případů, kdy aktiva převyšují závazky oceněné podle zásad stanovených v této směrnici, posuzována tato aktiva jako vysoce kvalitní kapitál (třída 1).

(49) Ne všechna aktiva určitého podniku nepodléhají omezení. V některých členských státech u některých specifických produktů existují účelově vázané fondy,

kteřé dávají určité kategorii pojistníků v rámci jejich vlastního „fonde“ větší práva ve vztahu k aktivům. I když jsou tato aktiva zahrnuta do výpočtu přebytku aktiv nad závazky pro účely kapitálu, nemohou být ve skutečnosti použita k pokrytí rizik mimo uvedený účelově vázaný fond. V zájmu konzistence s ekonomickým přístupem je zapotřebí, aby hodnocení kapitálu bylo upraveno tak, aby odráželo odlišný charakter aktiv, která patří do účelově vázaného fondu. Obdobně by měl také výpočet solventnostního kapitálového požadavku – v případě těchto účelově vázaných fondů – odrážet snížení možnosti sdílet prostředky nebo je diverzifikovat.

(50) V některých členských státech je běžné, že pojišťovny prodávají produkty životního pojištění, v souvislosti s nimiž pojistníci a oprávněné osoby výměnou za výnos z příspěvků či jejich části přispívají do rizikového kapitálu společnosti. Tyto kumulované zisky tvoří disponibilní bonusový fond, který je majetkem právního subjektu, v němž byl vytvořen.

(51) Disponibilní bonusový fond by měl být oceňován v souladu s ekonomickým přístupem stanoveným v této směrnici. V tomto ohledu by neměl být pouhý odkaz na ocenění disponibilního bonusového fondu v ročních účetních závěrkách považován za dostačující. V souladu s požadavkem na kapitál by se měla na disponibilní bonusový fond vztahovat kritéria této směrnice pro zařazení do tříd. To mimo jiné znamená, že za kapitál třídy 1 by měla být považována pouze ta část disponibilního bonusového fondu, která splňuje požadavky na zařazení do třídy 1.

(52) Vzájemné pojišťovny nebo pojišťovny na bázi vzájemnosti s variabilními příspěvky mohou vyzvat své členy k úhradě dodatečných příspěvků (dále jen „dodatečné výzyv členů“) s cílem navýšit objem finančních zdrojů, které mají k dispozici k absorbování ztrát. Tyto dodatečné výzyv členů mohou představovat pro vzájemné pojišťovny nebo pojišťovny na bázi vzájemnosti významný zdroj financování, a to i v případech, kdy tyto pojišťovny čelí nepříznivým obchodním výkyvům. Tyto dodatečné výzyv členů by proto měly být uznány za doplňkový kapitál a jako takové by měly být posuzovány pro účely solventnosti. Zejména v případě vzájemných pojišťoven majitelů lodí či pojišťoven majitelů lodí na bázi vzájemnosti s variabilními příspěvky, jež pojišťují výhradně námořní rizika, jsou dodatečné výzyv členů dlouho zavedenou praxí, jež se řídí specifickými pravidly pro vrácení prostředků, a schválená částka těchto výzev členů by měla být považována za kapitál dobré kvality (třída 2). Obdobně v případě jiných vzájemných pojišťoven či pojišťoven na bázi vzájemnosti, kdy mají dodatečné výzyv členů podobnou kvalitu, by schválená částka těchto výzev členů měla být rovněž považována za kapitál dobré kvality (třída 2).

(53) Aby mohly pojišťovny a zajišťovny splnit své závazky vůči pojistníkům a oprávněným osobám, členské státy by měly požadovat, aby uvedené pojišťovny a zajišťovny vytvořily dostatečné technické rezervy. Zásady a pojistněmatematické a statistické metody výpočtu uvedených technických rezerv by měly být v celém Společenství harmonizovány, aby se tak dosáhlo lepší srovnatelnosti a transparentnosti.

(54) Výpočet technických rezerv by měl být ve shodě s oceňováním aktiv a dalších závazků, konzistentní s trhem a v souladu s mezinárodním vývojem v účetnictví a dohledu.

(55) Hodnota technických rezerv by proto měla odpovídat částce, kterou by potřebovaly pojišťovny a zajišťovny zaplatit, pokud by okamžitě převedy svá smluvní práva a závazky na jinou pojišťovnu nebo zajišťovnu. Hodnota technických rezerv by tudíž měla odpovídat částce, kterou by potřebovaly jiné pojišťovny a zajišťovny (referenční podnik) na vyrovnání příslušných pojistných a zajišťovacích závazků. Výše technických rezerv by měla zohledňovat povahu pojistného kmene. Konkrétní informace o určité pojišťovně nebo zajišťovně, jako například informace o vyřizování pojistných nároků a o výdajích, by se měly při výpočtu použít pouze v případě, že uvedené informace umožní pojišťovněm a zajišťovněm lépe zohlednit povahu pojistného kmene.

(56) Předpoklady týkající se referenčního podniku, o němž se předpokládá, že převezme a vyrovná příslušné pojistné a zajišťovací závazky, by měly být harmonizovány v celém Společenství. Jde zejména o takové předpoklady týkající se referenčního podniku, které stanoví, zda by měly být nebo neměly – a pokud ano, tak do jaké míry – zohledněny diverzifikační efekty při výpočtu rizikové přírůdky, zda by měly být analyzovány jako část posouzení dopadu prováděcích opatření a poté harmonizovány na úrovni Společenství.

(57) Pro účely výpočtu technických rezerv by mělo být umožněno využít přiměřené interpolace a extrapolace z přímo sledovatelných tržních hodnot.

(58) V zájmu ekonomického oceňování pojistných a zajišťovacích závazků je nezbytné, aby se očekávaná současná hodnota pojistných závazků vypočítala na základě stávajících a důvěryhodných informací i reálných předpokladů a přihlíželo se k finančním zárukám a opcím v pojistných a zajišťovacích smlouvách. Mělo by se požadovat, aby se používaly účinné a harmonizované pojistněmatematické metody.

(59) Pro výpočet technických rezerv by měly být stanoveny zjednodušené přístupy, aby se zohlednila zvláštní situace malých a středních pojišťoven nebo zajišťoven.

(60) Režim dohledu by měl stanovit požadavek citlivý na rizika, který je založen na prospektivním výpočtu, s cílem zajistit řádný a včasný zásah orgánů dohledu (solventnostní kapitálový požadavek) a minimální úroveň zabezpečení, pod kterou by neměla hodnota finančních zdrojů klesnout (minimální kapitálový požadavek). V zájmu dosažení jednotné úrovně ochrany pojistníků by se měly kapitálové požadavky harmonizovat v celém Společenství. V zájmu bezproblémového fungování této směrnice by měla mezi solventnostním kapitálovým požadavkem a minimálním kapitálovým požadavkem existovat vhodná škála případných zásahů.

(61) Aby byly zmírněny nežádoucí potenciální procyklické účinky finančního systému a předešlo se tomu, aby pojišťovny a zajišťovny musely zbytečně navyšovat další kapitál nebo prodávat své investice v důsledku krátkodobých nepříznivých výkyvů na

finančních trzích, měl by modul tržního rizika standardního vzorce pro výpočet solventnostního kapitálového požadavku zahrnovat mechanismus symetrické úpravy zohledňující změny úrovně cen akcií. Místo by v případě výjimečných poklesů na finančních trzích, a pokud tento mechanismus symetrické úpravy není dostatečný, aby pojišťovnam a zajišťovnam umožnil dodržet solventnostní kapitálový požadavek, mělo být přijato ustanovení, které by orgánům dohledu umožnilo prodloužit lhůtu, během níž pojišťovna a zajišťovny musí opět dosáhnout úrovně použitelného kapitálu kryjícího solventnostní kapitálový požadavek.

(62) Solventnostní kapitálový požadavek by měl zohledňovat úroveň použitelného kapitálu, která pojišťovnam a zajišťovnam umožňuje absorbovat významné ztráty a poskytuje pojistníkům a oprávněným osobám příměření u záruky, že platby budou provedeny v okamžiku své splatnosti.

(63) K zajištění toho, aby pojišťovny a zajišťovny měly průběžně v držení použitelný kapitál na krytí solventnostního kapitálového požadavku, jež zohledňují veškeré změny jejich rizikového profilu, by tyto podniky měly vypočítávat solventnostní kapitálový požadavek nejméně jednou ročně, neustále jej monitorovat a znovu jej vypočítávat, jakmile se rizikový profil podstatně změní.

(64) V zájmu podpory řádného řízení rizik a přizpůsobení regulačních kapitálových požadavků praxi v daném odvětví by měl být solventnostní kapitálový požadavek určen jako ekonomický kapitál, který mají mít v držení pojišťovny a zajišťovny, aby se zajistilo, že úpadek může nastat nejvýše v jednom z 200 případů, nebo – alternativně – že tyto podniky budou stále schopny, s pravděpodobností nejméně 99,5 %, plnit své závazky vůči pojistníkům a oprávněným osobám během příchů dvanácti měsíců. Ekonomický kapitál by se měl vypočítat na základě skutečného rizikového profilu uvedených pojišťoven a zajišťoven a přihlídnout by se mělo k dopadu možných technik snižování rizika, jakož i k účinkům diverzifikace.

(65) Je třeba zavést ustanovení ke stanovení standardního vzorce pro výpočet solventnostního kapitálového požadavku, aby svůj ekonomický kapitál mohly posuzovat všechny pojišťovny a zajišťovny. Z hlediska struktury standardního vzorce je třeba zaujmout modulový přístup, což znamená, že jednotlivá vystavení každé kategorii rizik je třeba v první fázi posoudit, a až ve druhé fázi je agregovat. Použití parametrů specifických pro pojišťovnu nebo zajišťovnu by se mělo povolit, pokud umožňuje lépe zohlednit skutečný profil upisovacího rizika, a to za předpokladu, že by tyto parametry byly odvozeny s využitím standardizované metody.

(66) Pro výpočet solventnostního kapitálového požadavku by měly být v souladu se standardním vzorcem stanoveny zjednodušené přístupy, aby se zohlednila zvláštní situace malých a středních pojišťoven nebo zajišťoven.

(67) Nový přístup, který vychází z rizik, v zásadě nezahrnuje pojem kvantitativních investičních limitů ani kritéria použitelnosti aktiv. Investiční limity a kritéria

použitelnosti aktiv by však mělo být možné zavést k řešení rizik, na která se v dostatečné míře nevztahuje podmodul standardního vzorce.

(68) V souladu s rizikově orientovaným přístupem k solventnostnímu kapitálovému požadavku by mělo být za zvláštních okolností možné použít pro výpočet uvedeného požadavku namísto standardního vzorce částečné nebo úplné interní modely. Uvedené interní modely by měly podléhat předchozímu schválení orgány dohledu, které bude vycházet z harmonizovaných postupů a norem, aby se pojistníkům a oprávněným osobám poskytla rovnocenná úroveň ochrany.

(69) Pokud výše použitelného primárního kapitálu klesne pod úroveň minimálního kapitálového požadavku, mělo by být pojišťovnam a zajišťovnam odejmuto povolení, nejsou-li uvedené pojišťovny a zajišťovny schopny v krátkém časovém období vyšší použitelného primárního kapitálu opětovně vytvořit na úroveň minimálního kapitálového požadavku.

(70) Minimální kapitálový požadavek by měl zajistit minimální úroveň, pod kterou by neměl klesnout objem finančních zdrojů. Je nezbytné, aby minimální kapitálový požadavek byl vypočten podle jednoduchého vzorce, který je omezen dolní a horní mezní hodnotou založenou na solventnostním kapitálovém požadavku vycházejícím z rizik, aby bylo dosaženo zvyšující se úrovně zásahů orgánů dohledu a aby vycházel z údajů, které lze kontrolovat.

(71) Pojišťovny a zajišťovny by měly disponovat dostatečně kvalitními aktivy, které by měly pokrýt jejich celkové finanční požadavky. Veškeré investice pojišťoven a zajišťoven by se měly řídit zásadou „obežtetné osoby“.

(72) Členské státy by neměly na pojišťovnách ani zajišťovnách požadovat, aby svá aktiva investovaly do určitých kategorií aktiv, protože tento požadavek by nemusel být v souladu s liberalizací pohybu kapitálu stanovenou v článku 56 Smlouvy.

(73) Je nezbytné zrušit veškerá ustanovení, která členskými státy umožňují požadovat jistění aktiv kryjících technické rezervy pojišťovny nebo zajišťovny, bez ohledu na formu tohoto požadavku, v případech, kdy je pojistitel zajištěn u pojišťovny nebo zajišťovny povolené podle této směrnice nebo u pojišťovny nebo zajišťovny ve třetí zemi, jejíž režim dohledu je považován za rovnocenný.

(74) Právní úprava dosud nestanovila podrobná kritéria pro obezřetnostní posuzování navrhovaného nabytí, ani postup pro jejich uplatňování. Za účelem poskytnutí nezbytné právní jistoty, jasnosti a předvídatelnosti, pokud jde o proces posuzování a jeho výsledek, je proto nutné objasnit kritéria a proces obezřetnostního posuzování. Tato kritéria a postupy byly zavedeny směrnicí 2007/44/ES. Ve vztahu k pojištění a zajištění by proto tato ustanovení měla být kodifikována a začleněna do této směrnice.

(75) Je proto nezbytné nutná maximální harmonizace těchto postupů a obezřetnostního posuzování v celém Společenství. Ustanovení o kvalifikované účasti by však

neměla členskými státy bránit vyžadovat, aby byly orgány dohledu informovány o nabytí účasti pod prahovými hodnotami uvedenými v těchto ustanoveních, pokud členský stát nestanoví pro tento účel více než jednu dodatečnou prahovou hodnotu nižší než 10 %. Tato ustanovení by rovněž neměla bránit tomu, aby orgány dohledu vydávaly obecná doporučení týkající se toho, kdy se má u takových účastí za to, že mohou mít za následek podstatný vliv.

(76) Vzhledem k rostoucí mobilitě občanů Unie se čím dál častěji nabízí pojištění odpovědnosti z provozu motorových vozidel přeshraničně. S cílem zajistit další řádné fungování systému zelených karet a dohod mezi národními kancelářemi pojistitelů motorových vozidel je vhodné, aby členské státy mohly na pojišťovných poskytovatelích na jejich území v rámci svých služeb pojištění odpovědnosti z provozu motorových vozidel požadovat, aby se zapojily do činnosti národní kanceláře, jakož i garančního fondu zřízeného v uvedeném členském státě, a podílely se na jejich financování. Členský stát, ve kterém jsou poskytovány služby, by měl na pojišťovných poskytovatelích pojištění odpovědnosti z provozu motorových vozidel požadovat, aby na jeho území jmenovaly zástupce, který by shromažďoval všechny nutné informace o škodných případech a zastupoval dotýchnou pojišťovnu.

(77) V rámci vnitřního trhu je v zájmu pojistníků, aby měli přístup k co nejširšímu rozsahu pojistných produktů dostupných ve Společenství. Členský stát, ve kterém se nachází riziko nebo členský stát závazku, by proto měl zajistit, aby nic na jeho území nebránilo v uvádění na trh všech pojistných produktů nabízených k prodeji ve Společenství, pokud nejsou v rozporu s právními předpisy chránícími obecný zájem platnými v tomto členském státě a v rozsahu, ve kterém obecný zájem není chráněn právními předpisy domovského členského státu.

(78) Je třeba stanovit systém sankcí ukládaných v případě, že v členském státě, ve kterém se nachází riziko nebo v členském státě závazku, pojišťovna nedodrží předpisy na ochranu obecného zájmu, které se na ni vztahují.

(79) Na vnitřním pojistném trhu mají spotřebitelé širší a rozmanitější výběr smluv. Pokud mají mít z této rozmanitosti a ze zvýšené hospodářské soutěže plný užitek, měli by spotřebitelé před uzavřením smlouvy i po dobu jejího trvání obdržet všechny nutné informace umožňující jim zvolit si smlouvu nejlépe odpovídající jejich potřebám.

(80) Pojišťovna nabízející a. s. istěnění smlouvy by měla mít prostředky nezbytné k poskytnutí věcného plnění v přiměřené lhůtě. Měla by být stanovena zvláštní ustanovení pro výpočet solventnostního kapitálového požadavku a absolutní dolní mez minimálního kapitálového požadavku, který by taková pojišťovna měla mít.

(81) Účinné provádění soupojištění v rámci Společenství u činností, které s ohledem na svou povahu nebo rozsah bývají zpravidla kryty mezinárodním soupojištěním, by mělo být usnadněno minimální harmonizací, aby se předešlo narušení hospodářské soutěže a nerovnému zacházení. V této souvislosti by měly vedoucí pojišťovny posuzovat pojistné události a stanovit výši technických

rezerv. V oblasti soupojištění v rámci Společenství by měla být navíc umožněna zvláštní spolupráce jak mezi orgány dohledu členských států, tak mezi těmito orgány a Komisí.

(82) V zájmu ochrany pojištěných osob by měly být harmonizovány vnitrostátní předpisy týkající se pojištění právní ochrany. Jakékoli střety zájmů vyplývající zejména ze skutečnosti, že pojišťovna pojišťuje jinou osobu nebo pojišťuje osobu jak pro případ právní ochrany, tak i v jiném pojistném odvětví, by měly být pokud možno vyloučeny nebo vyřešeny. Za tímto účelem lze vhodné rovněž ochrany pojistníků dosáhnout různými způsoby. Ať je přijato jakékoli řešení, měly by být zájmy osob, které mají pojištění právní ochrany, zabezpečeny rovnocenným způsobem.

(83) Spory týkající se právní ochrany mezi pojišťovnami a pojištěnými osobami by se měly urovnat co nejkorrektněji a nejrychleji. Je proto vhodné, aby členské státy stanovily rozhodčí řízení nebo řízení, které by skýtalo srovnatelné záruky.

(84) V některých členských státech slouží soukromé nebo dobrovolné zdravotní pojištění jako částečná nebo úplná alternativa zdravotního pojištění poskytovaného systémem sociálního zabezpečení. Zvláštní povaha zdravotního pojištění odlišuje toto pojištění od jiných odvětví pojištění náhrady škody a životního pojištění natolik, že je nutné zajistit, aby pojistníci měli bez ohledu na svůj věk nebo rizikový profil skutečný přístup k soukromému zdravotnímu pojištění nebo zdravotnímu pojištění sjednávanému na dobrovolném základě. Vzhledem k povaze a sociálním důsledkům smluv zdravotního pojištění by orgány dohledu členského státu, ve kterém se nachází riziko, měly požadovat soustavné oznamování všeobecných a zvláštních pojistných podmínek, aby mohly ověřovat, že tyto smlouvy jsou částečnou nebo úplnou alternativou zdravotního pojištění, které poskytuje systém sociálního zabezpečení. Toto ověřování by nemělo být předěžnou podmínkou pro uvádění produktů na trh.

(85) Za tímto účelem přijaly některé členské státy zvláštní právní předpisy. Takové právní předpisy by mělo být možné přijmout k ochraně obecného zájmu nebo je zachovat, pokud nepatříčně neomezují právo usazování nebo volný pohyb služeb, s tím, že by se tyto předpisy měly používat stejným způsobem. Povaha právních předpisů se může lišit podle podmínek v jednotlivých členských státech. Ochrana obecného zájmu je možno docílit také tím, že od pojištěven nabízejících soukromé zdravotní pojištění nebo zdravotní pojištění sjednávané na základě dobrovolnosti bude požadováno, aby nabýzely standardní pojistky v souladu s kritérii poskytovaným zákonnými systémy sociálního zabezpečení za sazby pojistného na úrovni předepsaného maxima nebo pod ní a podílely se na systémech kompenzace ztrát. Jako další možnost může být požadováno, aby technický základ soukromého zdravotního pojištění nebo zdravotního krytí sjednávaného na dobrovolném základě byl podobný životnímu pojištění.

(86) Hostitelské členské státy by měly požadovat, aby každá pojišťovna nabízející na jejich území povinné pojištění pro případ pracovních úrazů na vlastní riziko dodržovala zvláštní ustanovení jejich vnitrostátního práva

o tomto pojištění. Tento požadavek by se však neměl vztahovat na právní předpisy o finančním dohledu, které by měly zůstat ve výlučné pravomoci domovského členského státu.

(87) V některých členských státech nepodléhají pojišťovací operace žádné formě nepřímého zdanění, zatímco většina států uplatňuje zvláštní daně a jiné formy poplatků, včetně přírůžek určených institucím provádějícím kompenzace. Struktury a sazby těchto daní a poplatků se značně liší mezi členskými státy, ve kterých jsou uplatňovány. Je vhodné odstranit stávající rozdíly vedoucí k narušení hospodářské soutěže v pojištnictví mezi členskými státy. Až do další harmonizace může tuto otázku vyřešit použití daňových systémů a dalších forem poplatků stanovených členskými státy, ve kterých se nachází riziko nebo členským státem závazku a členské státy zabezpečí, aby byla přijata opatření k zajištění toho, aby byly tyto daně a poplatky vybírány.

(88) Ty členské státy, na které se nevztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) (21) by, v souladu s touto směrnicí, měly ustanovení uvedeného nařízení použít za účelem určení rozhodného práva pojištních smluv, které spadají do oblasti působnosti článku 7 uvedeného nařízení.

(89) S cílem zohlednit mezinárodní aspekty zajištnictví je třeba přijmout ustanovení, které by umožnilo uzavírání mezinárodních dohod s třetí zemí zaměřených na určení prostředků pro dohled nad zajišťovacími subjekty, jež svoje činnosti provozují na území všech smluvních stran. Kromě toho je třeba stanovit pružný postup, jímž by bylo možné posoudit na úrovni celého Společenství rovnocennost obezřetnosti vůči třetím zemím s cílem zlepšit liberalizaci zajišťovacích služeb v třetích zemích prostřednictvím usazování nebo přeshraničím poskytováním služeb.

(90) Vzhledem ke zvláštní povaze finitního zajištění by měly členské státy zajistit, aby pojišťovny a zajišťovny, které uzavírají smlouvy o finitním zajištění nebo vykonávají činnosti finitního zajištění, byly schopny řádně identifikovat, ohodnotit a kontrolovat rizika, která z těchto smluv nebo činností vyplývají.

(91) Je třeba stanovit vhodná pravidla pro zvláštní účelové jednotky, které od pojišťoven a zajišťoven přebírají rizika, aniž jsou samy pojišťovnou nebo zajišťovnou. Vymahatelné částky od zvláštní účelové jednotky by měly být považovány za odečitatelné položky v rámci zajišťovacích nebo retrocesních smluv.

(92) Zvláštní účelové jednotky schválené před 31. říjnem 2012 se řídí právními předpisy členského státu, který tyto zvláštní účelové jednotky schválil. Aby se však předešlo regulační arbitráži, musí každá nová činnost zahájená takovou zvláštní účelovou jednotkou po 31. říjnu 2012 podléhat ustanovením této směrnice.

(93) Vzhledem ke stále výraznějšímu přeshraničím charakteru odvětví pojištnictví by měly být co nejvíce omezeny rozdíly mezi režimy členských států, které se týkají zvláštních účelových jednotek podléhajících

ustanovením této směrnice, a to s ohledem na strukturu jejich orgánů dohledu.

(94) Další rozpracování zvláštních účelových jednotek je nutno provést s ohledem na činnost prováděnou v jiných finančních odvětvích.

(95) Opatření týkající se dohledu nad pojišťovnami a zajišťovnami ve skupině by měla umožnit orgánům vykonávajícím dohled nad pojišťovnami a zajišťovnami vytvořit si podložnější úsudek o jejich finanční situaci.

(96) Při tomto dohledu nad skupinou by se měly v nutném rozsahu brát v potaz holdingové pojišťovny a holdingové pojišťovny se smíšenou činností. Z této směrnice by však v žádném případě nemělo vyplývat, že by členské státy musely vykonávat dohled nad těmito podniky jednotlivě.

(97) Dohled nad jednotlivými pojišťovnami a zajišťovnami zůstává hlavní zásadou pojišťovacího dohledu, je však též nutno určit, které pojišťovny a zajišťovny spadají do působnosti dohledu na úrovni skupiny.

(98) Nestanoví-li právní předpisy Společenství a vnitrostátní právní předpisy jinak, měly by mít podniky, zejména vzájemné pojišťovny nebo pojišťovny na bázi vzájemnosti, možnost vytvářet sružení nebo skupiny, a to nikoli na základě kapitálového propojení, ale na základě formalizovaných pevných a dlouhodobých vztahů, které vycházejí ze smluvního nebo jiného věcného uznání, jež je zárukou finanční solidarity mezi těmito podniky. Je-li rozhodující vliv uplatňován prostřednictvím centralizované koordinace, měly by takové podniky podléhat dohledu podle stejných pravidel jako skupiny vzniklé na základě kapitálového propojení, aby bylo dosaženo přiměřené úrovně ochrany pojistníků a rovných podmínek mezi skupinami.

(99) Dohled nad skupinou by se měl v každém případě uplatňovat na úrovni mateřské pojišťovny nebo zajišťovny držící účast, která má sídlo ve Společenství. Členské státy by však měly umožnit svým orgánům dohledu, aby dohled nad skupinou uplatňovali i v omezeném počtu nižších úrovní, pokud to považují za nutné.

(100) U pojišťoven a zajišťoven, které tvoří součást pojišťovací skupiny, je nezbytné vypočítat solventnost na úrovni skupiny.

(101) Konsolidovaný solventnostní kapitálový požadavek za skupinu by měl zohledňovat souhrnné rozložení rizik ve všech pojišťovnách a zajišťovnách skupiny, aby náležitě odrážel rizika skupiny.

(102) Pojišťovny a zajišťovny, které přísluší ke skupině, by měly mít možnost požádat o schválení interního modelu, který se na úrovni skupiny i jednotlivě použije pro výpočet solventnosti.

(103) Některá ustanovení této směrnice stanoví explicitně, že výbor CEIOPS má roli zprostředkovatele nebo konzultanta, nicméně tato skutečnost by neměla vylučovat výbor CEIOPS z role zprostředkovatele nebo konzultanta ohledně ostatních ustanovení.

(104) Tato směrnice odráží inovativní model dohledu, v němž je klíčová role přisouzena orgánu dohledu nad skupinou, přičemž uznává významnou roli samostatného orgánu dohledu a tuto roli zachovává. Pravomoci a odpovědnost orgánů dohledu jsou spojeny s jejich povinností zodpovídat se ze své činnosti.

(105) Ke všem pojistníkům a oprávněným osobám by mělo být přístupováno stejně, bez ohledu na jejich státní příslušnost nebo místo bydliště. Za tímto účelem by měl každý členský stát zajistit, aby veškerá opatření přijatá orgánem dohledu na základě vnitrostátního mandátu tohoto orgánu nebyla v rozporu se zájmy tohoto členského státu nebo pojistníků a oprávněných osob v tomto členském státě. Ve všech případech vyvraňování závazků a likvidací by měla být aktiva rozdělena spravedlivým způsobem mezi všechny dotčené pojistníky, bez ohledu na jejich státní příslušnost či místo bydliště.

(106) Je třeba zajistit, aby byl kapitál náležitým způsobem rozdělen v rámci skupiny a případně byl k dispozici na ochranu pojistníků a oprávněných osob. Pro tyto účely by měly pojišťovny a zajišťovny v rámci skupiny disponovat dostatečným kapitálem na krytí svého solventnostního kapitálového požadavku.

(107) Všechny orgány dohledu, které jsou zapojeny do dohledu nad skupinou, by měly být schopny porozumět přijatým rozhodnutím, zejména pokud tato rozhodnutí přijímá orgán dohledu nad skupinou. Je proto nutné, aby v okamžiku, kdy získá jeden z orgánů dohledu relevantní informace, byly tyto informace – jakmile jsou k dispozici – předány ostatním orgánům dohledu, a všechny orgány dohledu tak mohly zaujmout stanovisko na základě stejných relevantních informací. Pokud se příslušným orgánům dohledu nepodaří dosáhnout dohody, měl by být v zájmu vyřešení této situace požádán výbor CEIOPS o stanovisko.

(108) Solventnost dceřině pojišťovny nebo zajišťovny pojišťovací holdingové společnosti, pojišťovny nebo zajišťovny ze třetí země může být ovlivněna finančními zdroji skupiny, jejíž je součástí, a rozdělením finančních zdrojů uvnitř této skupiny. Orgánům dohledu by proto mělo být umožněno provádění dohledu nad skupinou a přijímání odpovídajících opatření na úrovni pojišťovny nebo zajišťovny, pokud její solventnost je nebo může být ohrožena.

(109) Finanční situaci pojišťovny nebo zajišťovny by mohly ovlivnit koncentrace rizik a operace uvnitř skupiny. Orgány dohledu by proto měly mít možnost provádět dohled nad těmito koncentracemi rizik a operacemi uvnitř skupiny, přičemž by měly vzít v úvahu povahu vztahů mezi regulovanými i neregulovanými subjekty včetně holdingových pojišťoven a holdingových pojišťoven se smíšenou činností, a přijímat odpovídající opatření na úrovni pojišťovny nebo zajišťovny, pokud její solventnost je nebo může být ohrožena.

(110) Pojišťovny a zajišťovny v rámci skupiny by měly disponovat vhodnými fiducními a kontrolními systémy, které by měly podléhat kontrole orgánů dohledu.

(111) Ze zúčastněných orgánů dohledu by měl být jmenován pro všechny pojišťovací a zajišťovací skupiny

orgán dohledu nad skupinou. Práva a povinnosti orgánu dohledu nad skupinou by měly zahrnovat příslušné koordinační a rozhodovací pravomoci. Orgány, které se účastní dohledu nad pojišťovnami a zajišťovnami příslušnými k téže skupině, by měly stanovit koordinační ujednání.

(112) S ohledem na zvyšující se pravomoci orgánů dohledu nad skupinou by mělo být zajištěno, aby kritéria výběru orgánu dohledu nad skupinou nemohla být svévolně obcházena. Zejména v případech, kdy orgán dohledu nad skupinou bude pověřen tím, aby zohlednil strukturu skupiny a poměrný význam činnosti pojišťoven a zajišťoven na jednotlivých trzích, neměly by být transakce uvnitř skupiny a zajištění skupiny při posuzování jejich poměrného významu na trhu započítány dvakrát.

(113) Dohledu nad skupinou by se měly účastnit orgány dohledu ze všech členských států, v nichž jsou podniky usazeny, a to jako kolegium orgánů dohledu. Měly by mít přístup k informacím, jež jsou přístupné i dalším orgánům dohledu v rámci kolegia orgánů dohledu, a možnost aktivně a průběžně se podílet na rozhodování. Měla by se navázat spolupráce mezi orgány dohledu nad pojišťovnami a zajišťovnami, jakož i mezi těmito orgány a orgány příslušnými pro dohled nad podniky působícími v jiných finančních odvětvích.

(114) Činnosti kolegia orgánů dohledu by měly být přiměřené povaze, rozsahu a komplexnosti rizik spojených s činností všech podniků, které patří do skupiny, a přeshraniční dimenzi. Mělo by být zřízeno kolegium orgánů dohledu, které by zajišťovalo účinné naplňování spolupráce, výměnu informací a konzultační postupy mezi orgány dohledu přítomnými v kolegiu orgánů dohledu v souladu touto směrnicí. Orgány dohledu by měly toto kolegium orgánů dohledu využívat k podpoře sblížení všech rozhodnutí a k úzké spolupráci při výkonu činností dohledu napříč skupinou na základě harmonizovaných kritérií.

(115) Výbor CEIOPS by měl mít podle této směrnice poradní roli. Doporučení výboru CEIOPS by nemělo být při rozhodování příslušného orgánu dohledu závazné. Příslušný orgán dohledu by měl při rozhodování toto doporučení náležitě zohlednit a vysvětlit veškeré podstatné odchylky od něj.

(116) Na pojišťovny a zajišťovny, které jsou členy skupiny, jejíž sídlo je mimo Společenství, by se měla vztahovat rovnocenná a vhodná ujednání pro dohled nad skupinami. Je proto nezbytné zajistit transparentnost pravidel a výměnu informací o všech závažných záležitostech s orgány třetích zemí. V zájmu zajištění harmonizovaného přístupu k určení a posouzení rovnocennosti orgánu dohledu nad pojišťovnami a zajišťovnami ze třetí země by mělo být stanoveno, že Komise přijme závazné rozhodnutí týkající se rovnocennosti režimů solventnosti třetích zemí. Pokud jde o třetí země, ohledně nichž Komise nepřijala žádné rozhodnutí, provede posouzení rovnocennosti orgánů dohledu nad skupinou, a to po konzultacích s dalšími příslušnými orgány dohledu.

(117) Vzhledem k tomu, že vnitrostátní předpisy o reorganizačních opatřeních a likvidačních řízeních nejsou

harmonizovány, je vhodné zajistit v rámci vnitřního trhu vzájemné uznávání reorganizačních opatření a právních předpisů členských států o likvidačních řízeních ve vztahu k pojišťovnám, jakož i nutnou spolupráci, přičemž je v rámci těchto kroků třeba brát v potaz jednotu, univerzálnost, koordinaci, zveřejňování, jakož i rovné zacházení a ochranu věřitelů z pojištění.

(118) Mělo by se zajistit, aby reorganizační opatření, která přijal příslušný orgán členského státu z důvodu zachování nebo obnovy řádné finanční situace pojišťovny a s cílem v co nejširším měřítku předcházet likvidaci, byla plně účinná v rámci celého Společenství. Vůči třetím zemím by se však účinky těchto reorganizačních opatření a likvidačních řízení neměly nikterak projevit.

(119) Mělo by se rozlišovat mezi orgány příslušnými pro účely reorganizačních opatření a likvidačních řízení a orgány pro dohled nad pojišťovnami.

(120) Definice „pobočky“ pro účely nesolventnosti by měla v souladu se stávajícími zásadami nesolventnosti zohlednit skutečnost, že právní subjektivitu má výlučně pojišťovna. Právní předpisy domovského členského státu by však měly stanovit způsob, jakým by se při likvidaci pojišťovny mělo naložit s aktivy a závazky v držení nezávislé osoby, která má stále oprávnění jednat jako zástupce dané pojišťovny.

(121) Měly by být stanoveny podmínky, za kterých by do oblasti působnosti této směrnice spadala likvidační řízení, která nejsou způsobena insolventností a která při vyplacení pohledávek z pojištění berou v úvahu pořadí priorit. Pohledávky zaměstnanců pojišťovny, které vznikly na základě pracovních smluv a pracovních poměrů, by mělo být možno převést na vnitrostátní záruční systém mezd. S těmito převedenými pohledávkami by se mělo zacházet podle práva domovského členského státu (*lex concursus*).

(122) Reorganizačními opatřeními se předem nevylučuje zahájení likvidačního řízení. Likvidační řízení by proto mělo být možno zahájit v případě, že nebyla přijata reorganizační opatření, nebo mělo být zahájeno po přijetí těchto opatření, a může skončit vyrovnáním nebo jinými obdobnými opatřeními, včetně reorganizačních opatření.

(123) Přijímat rozhodnutí o likvidačních řízeních pojišťoven by měly být zmocněny pouze příslušné orgány domovského členského státu. Tato rozhodnutí by měla být účinná po celém Společenství a měly by je uznat všechny členské státy. Měla by být zveřejňována v Úředním věstníku Evropské unie a v souladu s postupy domovského členského státu. K informacím by měli mít přístup známí věřitelé se sídlem ve Společenství, kteří by měli mít právo přihlásit pohledávky a předložit vysvětlení.

(124) Do likvidačních řízení by měla být zahrnuta veškerá aktiva a závazky pojišťovny.

(125) Všechny podmínky pro zahájení, vedení a ukončení likvidačního řízení by se měly řídit právem domovského členského státu.

(126) V zájmu zajištění koordinovaného postupu v rámci členských států by měly být orgány dohledu domovského

členského státu a orgány všech ostatních členských států neprodleně informovány o zahájení likvidačního řízení.

(127) Je nanejvýš důležité, aby pojištěné osoby, pojištníci, oprávněné osoby a všichni poškození, kteří mají přímé právo žalovat pojišťovnu z pohledávky vzniklé na základě pojišťovacích operací, byli v průběhu likvidačních řízení chráněni; rozumí se tím, že by se tato ochrana neměla vztahovat na pohledávky, které nevznikly ze závazků vyplývajících z pojistných smluv nebo pojišťovacích operací, ale na základě občanskoprávní odpovědnosti zástupce při jednáních, za která podle práva rozhodného pro pojistnou smlouvu nebo operaci zástupce sám podle této pojistné smlouvy nebo operace nenese odpovědnost. Aby se dosáhlo tohoto cíle, měly by mít členské státy možnost volby rovnocenných metod, jimiž by se zajistila zvláštní úprava pro věřitele z pojištění, přičemž žádná z uvedených metod by členskému státu nebránila, aby zavedl rozlišení pořadí mezi různými kategoriemi pohledávek z pojištění. Dále je třeba zajistit žádoucí rovnováhu mezi ochranou věřitelů z pojištění a ostatních přednostních věřitelů, kteří jsou chráněni právními předpisy dotyčeného členského státu.

(128) Součástí zahájení likvidačního řízení by mělo být odnětí povolení k výkonu činnosti, které bylo vydáno pojišťovně, pokud se tak již nestalo.

(129) Věřitelé by v likvidačním řízení měli mít právo přihlásit pohledávky nebo předložit písemná vysvětlení. Pohledávky věřitelů s bydlištěm nebo sídlem v členském státě, který není totožný s domovským členským státem, by měly být posuzovány stejným způsobem jako stejné pohledávky v domovském členském státě bez jakékoli diskriminace na základě státní příslušnosti nebo bydliště.

(130) Na ochranu oprávněných očekávání a právní jistoty u některých transakcí v jiných členských státech, než je domovský členský stát, je nutno určit právo rozhodné pro účinky reorganizačních opatření a likvidačních řízení k probíhajícím soudním řízením a k výkonu individuálních práv na základě těchto soudních řízení.

(131) Opatření nezbytná k provedení této směrnice by měla být přijata v souladu s rozhodnutím Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi (22).

(132) Zejména je třeba zmocnit Komisi k přijímání opatření týkajících se úpravy příloh a opatření, kterými se zejména upřesňují pravomoci a činnosti, jež mají vykonávat orgány dohledu, a jimiž se stanoví podrobnější požadavky v oblastech, jakými je například řídicí a kontrolní systém, zveřejňování informací, kritéria pro posuzování kvalifikované účasti, výpočet technických rezerv a kapitálových požadavků, investiční pravidla a dohled nad skupinou. Komise by měla být rovněž zmocněna k přijímání prováděcích opatření, která poskytují třetím zemím status rovnocennosti s ustanoveními této směrnice. Jelikož tato opatření mají obecný význam a jejich účelem je zmínit jiné než podstatné prvky této směrnice, včetně jejím doplněním o nové jiné než podstatné prvky, musí být přijata regulativním postupem s kontrolou stanoveným v článku 5a rozhodnutí 1999/468/ES.

(133) Jelikož cílů této směrnice nemůže být dosaženo uspokojivě na úrovni členských států, a proto jich může být z důvodu rozsahu a účinků tohoto opatření lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

(134) Směrnice Rady 64/225/EHS ze dne 25. února 1964 o odstranění omezení svobody usazování a volného pohybu služeb v oblasti zajištění a retrocese (23), směrnice Rady 73/240/EHS ze dne 24. července 1973, kterou se odstraňují omezení svobody usazování v oblasti přímého pojištění jiného než životního (24), směrnice Rady 76/580/EHS ze dne 29. června 1976, kterou se mění směrnice 73/239/EHS o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přístupu k činnosti v přímém pojištění jiném než životním a jejího výkonu (25) a směrnice Rady 84/641/EHS ze dne 10. prosince 1984, kterou se mění první směrnice (73/239/EHS) o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přístupu k činnosti v přímém pojištění jiném než životním a jejího výkonu (26), a to zejména ve vztahu k asistenčním službám pro turisty, se staly obsoletními, a proto by měly být zrušeny.

(135) Povinnost provést tuto směrnici ve vnitrostátním právu by se měla omezovat na ustanovení, která v porovnání s předchozími směrnici představují podstatnou změnu. Povinnost provést ve vnitrostátním právu nezměněná ustanovení je totiž stanovena v předchozích směrnicích.

(136) Touto směrnicí by neměly být dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení směrnic ve vnitrostátním právu uvedených v části B přílohy VI.

(137) Komise přezkoumá přiměřenost stávajících systémů záruk v pojišťovnictví a předloží příslušný legislativní návrh.

(138) Ustanovení čl. 17 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/41/ES ze dne 3. června 2003 o činnostech institucí zaměstnančeského penzijního pojištění a dohledu nad nimi (27) odkazuje na stávající legislativní ustanovení o míře solventnosti. Tyto odkazy by měly být uchovány s cílem zachovat současný stav. Komise by měla co nejdříve provést revizi směrnice 2003/41/ES ve smyslu čl. 21 odst. 4 uvedené směrnice. Komise by měla za pomoci výboru CEIOPS vytvořit řádný systém pravidel pro instituce zaměstnančeského penzijního pojištění, přičemž by měla plně zohlednit zásadní odlišnosti tohoto pojištění; proto by jimi nemělo být dotčeno případné uplatňování této směrnice na tyto instituce.

(139) Přijetím této směrnice se mění rizikový profil pojišťovny ve vztahu k pojistníkovi. Komise by měla co nejdříve a nejpozději do konce roku 2010, předložit návrh revize směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/92/ES ze dne 9. prosince 2002 o zprostředkování pojištění (28) a zohlednit při tom, jaké důsledky bude mít tato směrnice pro pojistníky.

(140) Je nanejvýš nutné provést další dalekosáhlé reformy regulačního modelu finančního odvětví EU a modelu dohledu nad tímto odvětvím a Komise by je měla rychle navrhnout a řádně v nich zohlednit závěry předložené dne 25. února 2009 expertní skupinou, které předsedal Jacques de Larosière. Komise by měla navrhnout právní předpisy nezbytné k vyřešení zjištěných nedostatků, které se týkají ustanovení o koordinaci a spolupráci orgánů dohledu.

(141) Je nutné požádat výbor CEIOPS o radu, jak co nejlépe vyřešit otázky související s rozšířením dohledu nad skupinou a řízením kapitálu v rámci skupiny pojišťoven nebo zajišťoven. Výbor CEIOPS by měl být vyzván, aby poskytl takové rady, které pomohou Komisi vypracovat vlastní návrhy pod podmínkou, že vyhovojí požadavkům na vysoký stupeň ochrany pojistníků (a oprávněných osob) a na zachování finanční stability. V tomto ohledu by měl být výbor CEIOPS vyzván, aby poskytl Komisi rady týkající se struktury a zásad, jimiž by se mohly řídit případně budoucí změny této směrnice, které mohou být nezbytné pro realizaci případně navržených změn. Komise by měla předložit Evropskému parlamentu a Radě zprávu s vhodnými návrhy alternativních režimů v oblasti obezřetnostního dohledu nad pojišťovnami a zajišťovnami v rámci skupin, které rozšíří účinné řízení kapitálu v rámci skupin, pokud bude zajištěno, že bude zřízen vhodný podpůrný regulační rámec k zavedení takového režimu.

Především je žádoucí, aby režim skupinové podpory fungoval na řádných základech vycházejících z existence harmonizovaných a finančně zajištěných systémů záruk v pojišťovnictví; harmonizovaného a právně závazného rámce pro příslušné orgány, centrální banky a ministerstva financí týkajícího se krizového řízení, rozhodování a sdílení fiskálních povinností, který slouží pravomoci dohledu s fiskální odpovědností; právně závazného rámce pro zprostředkování sporů týkajících se dohledu; harmonizovaného rámce pro provedení včasného zásahu; a harmonizovaného rámce pro postupy v případě převodu aktiv, platební neschopnosti a likvidace, který odstraňuje překážky převoditelnosti aktiv obsažené ve vnitrostátních právních předpisech týkajících se obchodních společností. Komise by ve své zprávě měla rovněž vzít v úvahu důsledky diverzifikačních efektů z dlouhodobého hlediska a riziko vyplývající z příslušnosti ke skupině, postupy týkající se řízení rizik v centralizované skupině, fungování skupinových interních modelů a také dohled nad operacemi v rámci skupiny a koncentrace rizik.

(142) Podle bodu 34 interinstitucionální dohody o zdokonalení tvorby právních předpisů (29) jsou členské státy vybízeny k tomu, aby jak pro sebe, tak i v zájmu Společenství sestavily vlastní tabulky, z nichž bude co nejvíce patrné srovnání mezi touto směrnicí a prováděcími opatřeními, a aby tyto tabulky zveřejnily,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

OSAH

HLAVA I
OBEČNÁ PRAVIDLA PRO PŘÍSTUP K ČINNOSTI V
PŘÍMÉM POJIŠTĚNÍ A ZAJIŠTĚNÍ A PRO JEJÍ
VÝKON

KAPITOLA I

Předmět, oblast působnosti a definice

ODDÍL 1

Předmět a oblast působnosti

ODDÍL 2

Vynětí z oblasti působnosti

Pododdíl 1

Obecně

Pododdíl 2

Neživotní pojištění

Pododdíl 3

Životní pojištění

Pododdíl 4

Zajištění

ODDÍL 3

Definice

KAPITOLA II

Přístup k činnost

KAPITOLA III

Orgány dohledu a obecná pravidla

KAPITOLA IV

Podmínky pro výkon činnosti

ODDÍL 1

Odpovědnost správního, řídicího nebo kontrolního orgánu

ODDÍL 2

Řídicí a kontrolní systém

ODDÍL 3

Zveřejňování informací

ODDÍL 4

Kvalifikované účasti

ODDÍL 5

Profesní tajemství, výměna informací a podpora sblížení dohledu

ODDÍL 6

Povinnosti auditorů

KAPITOLA V

Provozování činnosti životního a neživotního pojištění

KAPITOLA VI

Pravidla pro oceňování aktiv a závazků, technické rezervy, kapitál, solventnostní kapitálový požadavek, minimální kapitálový požadavek a investiční pravidla

ODDÍL 1

Oceňování aktiv a závazků

ODDÍL 2

Pravidla pro technické rezervy

ODDÍL 3

Kapitál

Pododdíl 1

Určení kapitálu

Pododdíl 2

Zařazení kapitálu

Pododdíl 3

Použitelnost kapitálu

ODDÍL 4

Solventnostní kapitálový požadavek

Pododdíl 1

Obecná ustanovení o solventnostním kapitálovém požadavku s využitím standardního vzorce nebo interního modelu

Pododdíl 2

Solventnostní kapitálový požadavek – standardní vzorec

Pododdíl 3

Solventnostní kapitálový požadavek úplné a částečné interní modely

ODDÍL 5

Minimální kapitálový požadavek

ODDÍL 6

Investice

KAPITOLA VII

Pojišťovny a zajišťovny v obtížích nebo protiprávním postavení

KAPITOLA VIII

Právo usazování a volný pohyb služeb

ODDÍL 1

Usazování pojišťoven

ODDÍL 2

Volný pohyb služeb poskytovaných pojišťovnám

Pododdíl 1

Obecná ustanovení

Pododdíl 2

Odpovědnost z provozu motorových vozidel

ODDÍL 3

Pravomoci orgánů dohledu hostitelského členského státu

Pododdíl 1

Pojištění

Pododdíl 2

Zajištění

ODDÍL 4

Statistické informace

ODDÍL 5

Zacházení se smlouvami z poboček v likvidaci

KAPITOLA IX

Pobočky usazené ve společenství a patřící pojišťovnám nebo zajišťovnám se sídlem mimo společenství

ODDÍL 1

Přístup k činnosti

ODDÍL 2

Zajištění

KAPITOLA X

Dceřiné podniky pojišťoven a zajišťoven řídicích se právem třetí země a nabývání účastí těmito pojišťovnami a zajišťovnami

HLAVA II

UZSTANOVENÍ O POJIŠTĚNÍ A ZAJIŠTĚNÍ

KAPITOLA I

Rozhodné právo a podmínky smluv týkajících se přímého pojištění

ODDÍL 1

Rozhodné právo

ODDÍL 2

Povinné pojištění

ODDÍL 3

Obecný zájem

ODDÍL 4

Pojistné podmínky a sazby pojistného

ODDÍL 5

Informace pro pojistníky

Pododdíl 1

Neživotní pojištění

Pododdíl 2

Životní pojištění

KAPITOLA II

Zvláštní ustanovení o neživotním pojištění

ODDÍL 1

Obecná ustanovení

ODDÍL 2

Soupojištění v rámci společenství

ODDÍL 3

Asistenční služby

ODDÍL 4

Pojištění právní ochrany

ODDÍL 5

Zdravotní pojištění

ODDÍL 6

Pojištění pro případ pracovních úrazů

KAPITOLA III

Zvláštní ustanovení o životním pojištění

KAPITOLA IV

Zvláštní pravidla pro zajištění

HLAVA III

DOHLED NAD POJIŠŤOVNAMI A ZAJIŠŤOVNAMI VE SKUPINĚ

KAPITOLA I

Dohled nad skupinou: definice, použitelnost, oblast působnosti a úrovně

ODDÍL 1

Definice

ODDÍL 2

Použitelnost a oblast působnosti

ODDÍL 3

Úrovně

KAPITOLA II

Finanční situace

ODDÍL 1

Skupinová solventnost

Pododdíl 1

Obecná ustanovení

Pododdíl 2

Volba metody výpočtu a obecné zásady

Pododdíl 3

Použití metod výpočtu

Pododdíl 4

Metody výpočtu

Pododdíl 5

Dohled nad skupinovou solventností pojišťoven a zajišťoven, které jsou dceřinými podniky pojišťovací holdingové společnosti

Pododdíl 6

Dohled nad skupinovou solventností v případě skupin s centralizovaným řízením rizik

ODDÍL 2

Koncentrace rizik a operace uvnitř skupiny

ODDÍL 3

Řízení rizik a vnitřní kontrola

KAPITOLA III

Opatření k usnadnění dohledu nad skupinou

KAPITOLA IV

Třetí země

KAPITOLA V

Holdingové pojišťovny se smíšenou činností

HLAVA IV

HLAVA IV – REORGANIZACE A LIKVIDACE POJIŠŤOVEN

KAPITOLA I
Oblast působnosti a definice

KAPITOLA II
Reorganizační opatření

KAPITOLA III
Likvidační řízení

KAPITOLA IV
Společná ustanovení

HLAVA V
JINÁ USTANOVENÍ

HLAVA VI
PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

KAPITOLA I
Přechodná ustanovení

ODDÍL 1
Pojištění

ODDÍL 2
Zajištění

KAPITOLA II
Závěrečná ustanovení

PŘÍLOHA I
ODVĚTVÍ NEŽIVOTNÍHO POJIŠTĚNÍ

A. Klasifikace rizik podle pojistných odvětví

B. Název povolení vydávaného pro více než jedno pojistné odvětví

PŘÍLOHA II
ODVĚTVÍ ŽIVOTNÍHO POJIŠTĚNÍ

PŘÍLOHA III
PRÁVNÍ FORMY POJIŠŤOVEN A ZAJIŠŤOVEN

A. Formy neživotní pojišťovny

B. Formy životní pojišťovny

C. Formy zajišťovny

PŘÍLOHA IV
STANDARDNÍ VZOREC SOLVENTNOSTNÍHO
KAPITÁLOVÉHO POŽADAVKU (SCR)

1. Výpočet základního solventnostního kapitálového požadavku

2. Výpočet modulu neživotního upisovacího rizika

3. Výpočet modulu životního upisovacího rizika

4. Výpočet modulu tržního rizika

PŘÍLOHA V
SKUPINY ODVĚTVÍ NEŽIVOTNÍHO POJIŠTĚNÍ
PRO ÚČELY ČLÁNKU 159

PŘÍLOHA VI

Část A

Zrušené směrnice a jejich následné změny (uvedené v článku 310)

Část B

Lhůty pro provedení ve vnitrostátním právu (uvedené v článku 310)

PŘÍLOHA VII
SROVNÁVACÍ TABULKA

HLAVA I

OBECNÁ PRAVIDLA PRO PŘÍSTUP K ČINNOSTI V
PŘÍMÉM POJIŠTĚNÍ A ZAJIŠTĚNÍ A PRO JEJÍ
VÝKON

KAPITOLA I

Předmět, oblast působnosti a definice

Oddíl 1

Předmět a oblast působnosti

Článek 1

Předmět

Tato směrnice stanoví pravidla týkající se:

1. přístupu k samostatným výdělečným činnostem v přímém pojištění a zajištění a jejich výkonu ve Společenství;

2. dohledu nad pojišťovacími a zajišťovacími skupinami;

3. reorganizace a likvidace pojišťoven poskytujících přímé pojištění.

Článek 2

Oblast působnosti

1. Tato směrnice se vztahuje na pojišťovny poskytující přímé životní a neživotní pojištění a usazené nebo hodlající se usadit na území členského státu.

1. Vztahuje se rovněž na zajišťovny, které provozují pouze zajišťovací činnosti a které jsou usazené na území členského státu nebo zamýšlejí se tam usadit, s výjimkou hlavy IV.

2. Pokud jde o neživotní pojištění, vztahuje se tato směrnice na činnosti v odvětvích stanovených v části A přílohy I. Pro účely prvního pododstavce odstavce 1 neživotní pojištění zahrnuje asistenční služby poskytované osobám, které se dostanou do nesnázi na cestách, při pobytu mimo svůj domov nebo při pobytu mimo své bydliště. Spočívá v závazku poskytnout na základě předchozí úhrady pojistného okamžitě dostupnou pomoc osobě oprávněně podle asistenční smlouvy,

jestliže se tato osoba dostane do nesnázi v důsledku nahodilé události v případech a za podmínek uvedených ve smlouvě.

2. Tato pomoc může spočívat v poskytnutí peněžního nebo věcného plnění. Věcné plnění může být také poskytováno pomocí zaměstnanců a vybavení poskytovatele.

2. Pod činnost asistenčních služeb nespadá servis, údržba, doplňkové služby ani pouhé informace o poskytování pomoci nebo zprostředkování pomoci.

3. Pokud jde o životní pojištění, vztahuje se tato směrnice na:

a) tyto činnosti životního pojištění, pokud jsou na smluvním základě:

i) životní pojištění, které zahrnuje pojištění pouze pro případ dožití se stanoveného věku, pojištění pouze pro případ smrti, pojištění pro případ dožití se stanoveného věku nebo pro případ dřívější smrti, životní pojištění s výplatou zaplaceného pojistného, svatební pojištění, pojištění pro případ narození;

ii) důchodové pojištění;

iii) doplňkové pojištění sjednávané doplňkově k životnímu pojištění, zejména pojištění pro případ úrazu včetně pracovní neschopnosti, pojištění smrti následkem úrazu a pojištění invalidity nebo pracovní neschopnosti následkem úrazu nebo nemoci;

iv) typ trvalého zdravotního pojištění, které nelze zrušit a které v současnosti existuje v Irsku a Spojeném království;

b) tyto operace, pokud jsou na smluvním základě a pokud podléhají dohledu orgánů odpovědných za dohled nad soukromým pojištěním:

i) operace, u kterých je založen spolek přispěvatelů s cílem společné kapitalizace příspěvků a následného rozdělení takto akumulovaných aktiv mezi přeživší osoby nebo mezi oprávněné osoby po zemřelých (tontiny);

ii) operace umožňování kapitálu založené na pojistné matematických výpočtech, u kterých se za předem dohodnuté jednorázové nebo pravidelné se opakující platby stanoví závazky určitých výplat po určitou dobu;

iii) správa skupinových penzijních fondů, zahrnující správu investic, a zejména aktiv tvořících rezervy subjektů, které provádějí platbu v případě smrti nebo dožití se stanoveného věku nebo v případě přerušeni nebo omezení činnosti;

iv) operace uvedené v bodě iii), pokud jsou doprovázeny pojištěním kryjícím buď zachování kapitálu, nebo minimální úrokový výnos;

v) operace prováděné životními pojišťovnami, které jsou uvedeny v kapitole 1 hlavy 4 knihy IV francouzského „code des assurances“ (pojišťovací řád);

c) operace závisející na délce lidského života, které jsou předepsány nebo stanoveny v právních předpisech o sociálním pojištění, jsou-li vykonávány nebo spravovány životními pojišťovnami na jejich vlastní riziko v souladu s právními předpisy členského státu.

Oddíl 2

Vyňetí z oblasti působnosti

Pododdíl 1

Obecně

Článek 3

Zákonné systémy

Aniž je dotčen čl. 2 odst. 3 písm. c), nevztahuje se tato směrnice na pojištění tvořící část zákonného systému sociálního zabezpečení;

Článek 4

Vyňetí z oblasti působnosti z důvodu velikosti

1. Aniž jsou dotčeny články 3 a 5 až 10, nevztahuje se tato směrnice na pojišťovnu, která splňuje všechny tyto podmínky:

a) hrubý roční výnos pojišťovny z předepsaného pojistného nepřesahuje 5 milionů EUR;

b) celková hodnota technických rezerv bez částek vymahatelných ze zajistných smluv a od zvláštních účelových jednotek podle článku 76 nepřekročí 25 milionů EUR;

c) je-li podnik součástí skupiny, celková hodnota technických rezerv skupiny bez částek vymahatelných ze zajistných smluv a od zvláštních účelových jednotek nepřekročí 25 milionů EUR;

d) činnost podniku nezahrnuje pojišťovací nebo zajišťovací činnosti v oblasti odpovědnosti, úvěrů a záruk (kaucí), pokud nepředstavují doplňková rizika ve smyslu čl. 16 odst. 1;

e) činnost podniku nezahrnuje zajišťovací operace, jejichž objem překročí částku 0,5 milionu EUR, pokud jde o hrubý výnos z předepsaného pojistného, nebo 2,5 milionu EUR, pokud jde o hodnotu technických rezerv bez částek vymahatelných ze zajistných smluv a od zvláštních účelových jednotek, nebo více než 10 % jejich hrubého výnosu z předepsaného pojistného nebo více než 10 % jejich technických rezerv bez částek vymahatelných ze zajistných smluv a od zvláštních účelových jednotek.

2. Pokud je kterákoliv z částek uvedených v odstavci 1 překročena ve třech po sobě následujících letech, použije se tato směrnice od čtvrtého roku.

3. Odchylně od odstavce 1 se tato směrnice vztahuje na všechny podniky žádající o povolení provádět pojišťovací a zajišťovací činnosti, u nichž se očekává, že

jejich hrubý roční výnos z předepsaného pojistného nebo hrubé technické rezervy bez částek vymahatelných ze zajišťovacích smluv a od zvláštních účelových jednotek překročí během následujících pěti let částky uvedené v odstavci 1.

4. Tato směrnice se přestane vztahovat na pojišťovny, u nichž orgán dohledu zjistil, že splňují tyto podmínky:

- a) žádná z částek uvedených v odstavci 1 nebyla překročena ve třech posledních po sobě následujících letech; a
- b) neočekává se, že by výše částek stanovená v odstavci 1 byla překročena v následujících pěti letech.

4. Pokud dotyčná pojišťovna vykonává činnost v souladu s články 145 až 149, odstavce 1 tohoto článku se nepoužijí.

5. Odstavce 1 a 4 nebrání žádnému podnikovi v tom, aby požádal o povolení nebo aby i nadále měl platné povolení podle této směrnice.

Pododdíl 2

Neživotní pojištění

Článek 5

Operace

Pokud jde o neživotní pojištění, nevztahuje se tato směrnice na tyto operace:

1. operace umořování kapitálu, jak jsou stanoveny právními předpisy každého členského státu;
2. operace vzájemných podpůrných spolků, u nichž se plnění mění podle dostupných zdrojů a kde jsou stanoveny paušální členské příspěvky;
3. operace prováděné organizacemi bez právní subjektivity za účelem poskytování vzájemného zabezpečení pro své členy, aniž se platí pojistné nebo se vytvářejí technické rezervy; nebo
4. operace pojištění exportních úvěrů na účet státu nebo se zárukou státu, nebo když je stát pojistitelem.

Článek 6

Asistenční služby

1. Tato směrnice se nevztahuje na asistenční služby, které splňují všechny tyto podmínky:

- a) asistenční služby se poskytují v případě nehody nebo poruchy silničního vozidla, pokud k nehodě nebo poruše dojde na území členského státu pojišťovny poskytující pojistnou ochranu;
- b) odpovědnost za asistenční služby je omezena na dále uvedené operace:

i) havarijní službu na místě, k níž pojišťovna poskytující ochranu využívá převážně svých vlastních zaměstnanců a vybavení;

ii) převoz vozidla do nejbližšího nebo nejhodnějšího místa, kde může být opraveno, a případná přeprava řidiče a spolucestujících, obvykle uskutečněná týmiž prostředky asistence, do nejbližšího místa, z něhož mohou pokračovat v cestě jinými prostředky; a

iii) převoz vozidla, případně i s řidičem a spolucestujícími, domů, do místa odjezdu nebo do původního cíle cesty ve stejném státě, jestliže to umožňuje domovský členský stát pojišťovny poskytující pojistnou ochranu; a

c) asistenční služba není prováděna pojišťovnou spadající do působnosti této směrnice.

2. V případech uvedených v odst. 1 písm. b) bodech i) a ii) podmínka, že k nehodě nebo poruše musí dojít na území členského státu pojišťovny poskytující ochranu, neplatí, jestliže je oprávněná osoba členem instituce poskytující ochranu a jestliže havarijní služba na místě nebo převoz vozidla jsou poskytovány prostě proti předložení členské karty bez zaplacení jakékoli přírážky k pojistnému podobnou institucí v dotyčné zemi na základě dohody o vzájemnosti, nebo v případě Irska a Spojeného království, pokud asistenční služby poskytuje stejná instituce vykonávající činnost v obou státech.

3. Tato směrnice se nevztahuje na operace uvedené v odst. 1 písm. b) bodě iii), jestliže dojde k nehodě nebo poruše na území Irska nebo v případě Spojeného království na území Severního Irska a vozidlo, případně i s řidičem a spolucestujícími, je přepraveno domů, do místa odjezdu nebo do původního cíle cesty na území kteréhokoliv z těchto dvou států.

4. Tato směrnice se nevztahuje na asistenční služby prováděné Automobilovým klubem Lucemburského velkovévodství, pokud k nehodě nebo poruše silničního vozidla došlo mimo území Lucemburského velkovévodství a asistenční služba spočívá v převozu vozidla, které mělo uvedenou nehodu nebo u něhož došlo k uvedenému poruše, případně i s řidičem a spolucestujícími, domů.

Článek 7

Vzájemné pojišťovny

Tato směrnice se nevztahuje na vzájemné pojišťovny vykonávající činnosti neživotního pojištění, které uzavřely s jinou vzájemnou pojišťovnou dohodu poskytující plné zajištění pojistným smlouvám jimi vydaným nebo podle níž určitá pojišťovna přebírá za postupující pojišťovnu závazky vyplývající z těchto smluv. V tom případě se na přebírající pojišťovnu vztahuje tato směrnice.

Článek 8

Instituce

Tato směrnice se nevztahuje na následující instituce vykonávající činnosti neživotního pojištění, ledaže dojde

ke změně jejich stanov nebo příslušných právních předpisů, pokud jde o rozsah jejich působnosti:

1. v Dánsku Falck Danmark;
2. v Německu tyto instituce, jež jsou částečně veřejnoprávní:
  - a) Postbeamtenkrankenkasse;
  - b) Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten;
3. v Irsku the Voluntary Health Insurance Board;
4. ve Španělsku Consorcio de Compensación de Seguros.

Pododdíl 3

Životní pojištění

Článek 9

Operace a činnosti

Pokud jde o životní pojištění, nevztahuje se tato směrnice na tyto operace a činnosti:

1. operace vzájemných pojišťoven, u nichž se plnění liší podle dostupných zdrojů a které požadují na každém ze svých členů odpovídající paušální příspěvek;
2. operace prováděné jinými subjekty, než jsou podniky uvedené v článku 2, jejichž účelem je poskytovat plnění zaměstnaným nebo samostatně výdělečným osobám patřícím do jednoho podniku nebo skupiny podniků nebo do jednoho oboru nebo skupiny oborů v případě smrti nebo dožití se stanoveného věku nebo v případě přerušení nebo omezení činnosti, ať již jsou nebo nejsou závazky vyplývající z těchto operací vždy plně kryty matematickými rezervami;
3. penzijní činnosti penzijních pojišťoven stanovené v zákonu o penzijním pojištění zaměstnanců (TyEL) a souvisejících finských právních předpisech, pokud:

- a) penzijní pojišťovny, které již podle finských právních předpisů mají povinnost mít pro své penzijní činnosti oddělené účetnictví a systémy správy, ode dne 1. ledna 1995 vytvoří samostatné právní subjekty pro výkon těchto činností; a
- b) finské orgány nediskriminačním způsobem umožňují všem státním příslušníkům a společenstvem z členských států vykonávat podle finských právních předpisů činnosti určené v článku 2 vztahující se k této výjimce prostřednictvím kontroly nebo účasti ve stávající pojišťovně nebo skupině nebo prostřednictvím vytváření nových pojišťoven nebo skupin, včetně penzijních pojišťoven, nebo účasti v nich.

Článek 10

Subjekty, pojišťovny a instituce

Pokud jde o životní pojištění, nevztahuje se tato směrnice na následující subjekty, pojišťovny a instituce:

1. subjekty, které se zavazují poskytovat plnění výhradně v případě smrti, kde částka těchto plnění nepřevyšuje průměrné pohřební náklady za jednu smrt nebo kde je poskytováno věcné plnění;
2. spolek „Versorgungverband deutscher Wirtschaftsorganisationen“ v Německu, pokud nedojde ke změně jeho stanov ohledně rozsahu jeho působnosti;
3. konsorcium „Consorcio de Compensación de Seguros“ ve Španělsku, pokud nedojde ke změně jeho stanov ohledně rozsahu jeho činností nebo působnosti.

Pododdíl 4

Zajištění

Článek 11

Zajištění

Pokud jde o zajištění, nevztahuje se tato směrnice na zajišťovací činnosti, které provádí nebo plně zaručuje vláda členského státu, která tak jedná z důvodů závažného veřejného zájmu jako poslední instance v zajištění, včetně okolností, kdy tuto její roli vyžaduje taková situace na trhu, v níž nelze ziskat přiměřené obchodní krytí.

Článek 12

Zajišťovny ukončující svou činnost

1. Zajišťovny, které do 10. prosince 2007 přestaly uzavírat nové zajišťovací smlouvy a výhradně spravují svůj stávající kmen zajišťovacích smluv tak, aby mohly ukončit svoji činnost, nepodléhají této směrnici.
2. Členské státy sestaví seznam dotčených zajišťoven a zašlou jej všem ostatním členským státům.

Oddíl 3

Definice

Článek 13

Definice

Pro účely této směrnice platí tyto definice:

1. „pojišťovnou“ se rozumí podnik poskytující přímé životní nebo neživotní pojištění, kterému bylo vydáno povolení v souladu s článkem 14;
2. „kaptivní pojišťovnou“ se rozumí pojišťovna vlastněná jiným finančním podnikem než pojišťovnou nebo zajišťovnou či skupinou pojišťoven nebo zajišťoven ve smyslu čl. 212 odst. 1 písm. c) nebo nefinančním podnikem, jejímž účelem je poskytovat výhradně pojistné krytí rizik podniku nebo podniků, k nimž patří, nebo podniku či podniků skupiny, jejímž je členem;

3. „pojišťovnou ze třetí země“ se rozumí podnik, který by musel mít pro své fungování jako pojišťovna povolení v souladu s článkem 14, pokud by měl své sídlo ve Společenství;

4. „zajišťovnou“ se rozumí podnik, který získal povolení vykonávat zajišťovací činnosti v souladu s článkem 14;

5. „kaptivní zajišťovnou“ se rozumí zajišťovna vlastněná jiným finančním podnikem než pojišťovnou nebo zajišťovnou či skupinou pojišťoven nebo zajišťoven ve smyslu čl. 212 odst. 1 písm. c) nebo nefinančním podnikem, jejímž účelem je poskytovat výhradně zajištění krytí rizik podniku nebo podniků, k nimž patří, nebo podniku či podniků skupiny, jejímž je členem;

6. „zajišťovnou ze třetí země“ se rozumí podnik, který by musel mít pro své fungování jako zajišťovna povolení v souladu s článkem 14, pokud by měl své sídlo ve Společenství;

7. „zajištěním“ se rozumí jedna z následujících činností:

a) činnost sestávající z přebírání rizik postoupených pojišťovnou nebo pojišťovnou ze třetí země nebo jinou zajišťovnou nebo zajišťovnou ze třetí země, nebo

b) v případě společnosti zajistitelů známém jako Lloyd's činnost spočívající v převzetí rizik postoupených členem Lloyd's, pojišťovnou nebo zajišťovnou jinou než společnostmi zajistitelů známém jako Lloyd's;

8. „domovským členským státem“ se rozumí:

a) u neživotního pojištění členský stát, v němž se nachází sídlo pojišťovny, která kryje riziko;

b) u životního pojištění členský stát, ve kterém se nachází sídlo pojišťovny kryjící závazek;

c) u zajištění členský stát, v němž se nachází sídlo zajišťovny;

9. „hostitelským členským státem“ se rozumí členský stát jiný než domovský členský stát, v němž má pojišťovna nebo zajišťovna pobočku nebo poskytuje služby; u životního a neživotního pojištění se členským státem, v němž pojišťovna nebo zajišťovna poskytuje služby, rozumí členský stát závazku nebo členský stát, ve kterém se nachází riziko, pokud jsou závazek nebo riziko kryty pojišťovnou nebo pobočkou, jež se nachází v jiném členském státě;

10. „orgánem dohledu“ se rozumí vnitrostátní orgán nebo orgány, které jsou právním předpisem pověřeny dohledem nad pojišťovnami nebo zajišťovnami;

11. „pobočkou“ se rozumí zastoupení nebo pobočka pojišťovny nebo zajišťovny, která se nachází za účelem jiného členského státu, než je domovský členský stát;

12. „provozovnou“ se rozumí sídlo nebo pobočka podniku;

13. „členským státem, ve kterém se nachází riziko“ se rozumí kterýkoli:

a) členský stát, ve kterém se nachází majetek, pokud se pojištění vztahuje buď na budovy, nebo na budovy a jejich obsah, pokud je obsah kryt stejnou pojistnou smlouvou;

b) členský stát registrace, pokud se pojištění vztahuje na vozidla jakéhokoli typu;

c) členský stát, ve kterém pojistník uzavřel pojistnou smlouvu, pokud se jedná o pojistné smlouvy na dobu maximálně čtyř měsíců, které kryjí rizika na cestách nebo o dovolených, bez ohledu na odvětví;

d) ve všech případech, které nejsou výslovně zahrnuty v písmenech a), b) nebo c), členský stát, ve kterém se nachází:

i) bydliště pojistníka, nebo

ii) je-li pojistník právnickou osobou, provozovna pojistníka, ke které se smlouva vztahuje;

14. „členským státem závazku“ se rozumí členský stát, ve kterém se nachází:

a) bydliště pojistníka, nebo

b) je-li pojistník právnickou osobou, provozovna pojistníka, ke které se smlouva vztahuje;

15. „mateřským podnikem“ se rozumí mateřský podnik ve smyslu článku 1 směrnice 83/349/EHS;

16. „dceřiným podnikem“ se rozumí dceřiný podnik ve smyslu článku 1 směrnice 83/349/EHS, včetně jeho dceřiných podniků;

17. „úzkým propojením“ se rozumí situace, ve kterých jsou dvě nebo více fyzické nebo právnické osoby trvale spojeny s touž osobou vztahem kontroly;

18. „kontrolou“ se rozumí vztah mezi mateřským podnikem a dceřiným podnikem, jak je stanoven v článku 1 směrnice 83/349/EHS, nebo podobný vztah mezi jakoukoli fyzickou nebo právnickou osobou a podnikem;

19. „transakcí uvnitř skupiny“ se rozumí jakákoliv transakce, při níž pojišťovna nebo zajišťovna závisí přímo či nepřímo na jiných podnicích ve stejné skupině nebo na jakékoli fyzické či právnické osobě úzce spojené s podniky v této skupině, pokud jde o splnění smluvního či mimosmluvního závazku, ať už za úplatu či nikoli;

20. „účástí“ se rozumí přímé nebo nepřímé držení nejméně 20 % hlasovacích práv v podniku nebo základního kapitálu podniku;

21. „kvalifikovanou účastí“ se rozumí přímá nebo nepřímá účast v podniku, který představuje 10 % či více základního kapitálu nebo hlasovacích práv nebo který dává možnost vykonávat značný vliv na vedení tohoto podniku;

22. „regulovaným trhem“ se rozumí jeden z těchto trhů:

a) v případě trhu nacházejícího se v členském státě regulovaný trh, jak je definován v čl. 4 odst. 1 bodě 14 směrnice 2004/39/ES;

b) v případě trhu nacházejícího se ve třetí zemi finanční trh, který splňuje tyto podmínky:

i) je uznáván domovským členským státem pojišťovny a splňuje požadavky srovnatelné s požadavky stanovenými směrnicí 2004/39/ES; a

ii) finanční nástroje používané na uvedeném trhu mají kvalitu srovnatelnou s kvalitou nástrojů používaných na regulovaném trhu nebo na trzích domovského členského státu;

23. „národní kanceláři“ se rozumí národní kancelář pojišťovitelů podle definice uvedené v čl. 1 bodě 3 směrnice 72/166/EHS;

24. „národním garančním fondem“ se rozumí subjekt uvedený v čl. 1 bodě 4 směrnice 84/5/EHS;

25. „finančním podnikem“ se rozumí kterýkoli z těchto subjektů:

a) úvěrová instituce, finanční instituce nebo podnik pomocných bankovních služeb ve smyslu čl. 4 bodů 1, 5 a 21 směrnice 2006/48/ES;

b) pojišťovna nebo zajišťovna nebo pojišťovací holdingová společnost ve smyslu čl. 212 odst. 1 písm. f);

c) investiční podnik nebo finanční instituce ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 1 směrnice 2004/39/ES; nebo

d) smíšená finanční holdingová společnost ve smyslu čl. 2 bodu 15 směrnice 2002/87/ES;

26. „zvláštní účelovou jednotkou (special purpose vehicle)“ se rozumí jakýkoliv podnik, ať už zapsaný do obchodního rejstříku či nikoli, jiný než existující pojišťovna nebo zajišťovna, který přebírá rizika od pojištěnoven nebo zajištěnoven a který plně financuje jejich vystavení těmto rizikům prostřednictvím výnosů z vydávání dluhopisů nebo jakéhokoli jiného mechanismu financování, kdy jsou práva věřitelů z těchto dluhopisů nebo mechanismu financování podřízena zajistným závazkům tohoto podniku;

27. „velkými riziky“ se rozumí:

a) rizika zařazená do odvětví 4, 5, 6, 7, 11 a 12 v části A přílohy I;

b) rizika zařazená do odvětví 14 a 15 v části A přílohy I, jestliže pojistník profesionálně vykonává průmyslovou nebo obchodní činnost nebo svobodně povolání a riziko se týká této činnosti;

c) rizika zařazená do odvětví 3, 8, 9, 10, 13 a 16 v části A přílohy I, pokud pojistník překročí limity u alespoň dvou z těchto kritérií:

i) u celkové bilance 6,2 milionů EUR v aktivech;

ii) u čistého obrátu ve smyslu směrnice Rady 78/660/EHS ze dne 25. července 1978 založená na čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy, o ročních účetních závěrkách některých forem společností (30) 12,8 milionů EUR;

iii) u průměrného počtu zaměstnanců během účetního období: 250 zaměstnanců.

Pokud pojistník patří do skupiny podniků, pro které se vede konsolidované účetnictví ve smyslu směrnice 83/349/EHS, uplatňují se kritéria uvedená v prvním pododstavci písm. c) na základě konsolidovaných účtů.

Členské státy mohou doplnit kategorii uvedenou v prvním pododstavci písm. c) o rizika pojišťovaná profesními sdruženími, společnými podniky nebo dočasnými seskupeními;

28. „externím zajištěním služeb nebo činností (outsourcing)“ se rozumí ujednání v jakékoli podobě mezi pojišťovnou nebo zajišťovnou a poskytovatelem služeb bez ohledu na to, zda podléhá dohledu nebo ne, podle něhož dotyčný poskytovatel služeb vykonává proces, službu nebo činnost – ať již přímo nebo prostřednictvím jejich dalšího externího zajištění – kterou by jinak vykonávala sama pojišťovna nebo zajišťovna;

29. „funkcí“ v rámci řídicího a kontrolního systému se rozumí interní kapacita vykonávat praktické úkoly; řídicí a kontrolní systém zahrnuje funkci řízení rizik, funkci zajišťování systémů s předpisy, funkci vnitřního auditu a postojematematickou funkci;

30. „upisovacím rizikem“ se rozumí riziko ztráty nebo nepříznivé změny hodnoty pojistných závazků v důsledku nepřiměřených předpokladů ohledně stanovení cen a rezerv;

31. „tržním rizikem“ se rozumí riziko ztráty nebo nepříznivé změny ve finanční situaci vyplývající přímo nebo nepřímo z kolísání úrovně a volatility tržních cen aktiv, závazků a finančních nástrojů;

32. „úvěrovým rizikem“ se rozumí riziko ztráty nebo nepříznivé změny ve finanční situaci vyplývající z kolísání úvěrového ratingu emitentů cenných papírů, protistran a jakýchkoli dlužníků, jimž jsou pojišťovny a zajišťovny vystaveny, v podobě selhání protistrany nebo rizika kreditního rozpětí nebo koncentrace tržních rizik;

33. „operačním rizikem“ se rozumí riziko ztráty vyplývající z nedostatečnosti nebo selhání vnitřních procesů, pracovníků a systémů nebo z vnějších událostí;

34. „rizikem likvidity“ se rozumí riziko, že pojišťovny a zajišťovny nejsou schopny vypořádat své investice a další aktiva za účelem vyrovnání svých finančních závazků v okamžiku, kdy se stávají splatnými;

35. „rizikem koncentrace“ se rozumí všechna vystavení rizikům s možnou ztrátou, která je dostatečně velká, aby ohrozila solventnost nebo finanční situaci pojištěnoven a zajištěnoven;

36. „technikami snižování rizik“ se rozumí všechny techniky, které umožňují pojišťovnám a zajišťovnám přenést část nebo všechna jejich rizika na jinou stranu;

37. „diverzifikačními efekty“ se rozumí snížení vystavení pojišťoven a zajišťoven a skupin rizikům, související s diverzifikací jejich činnosti, které vyplývá ze skutečnosti, že nepříznivý výsledek jednoho rizika lze vyrovnat příznivějším výsledkem jiného rizika, pokud uvedená rizika nejsou plně souvztažná;

38. „prognózu rozdělení pravděpodobnosti“ se rozumí matematická funkce, která přiřazuje vyčerpávajícímu souboru vzájemně se vylučujících budoucích událostí pravděpodobnost uskutečnění;

39. „mírou rizika“ se rozumí matematická funkce, která přiřazuje peněžní částku dané prognóze rozdělení pravděpodobnosti a monotónně roste s úrovní vystavení rizikům, která jsou podkladem dané prognózy rozdělení pravděpodobnosti;

KAPITOLA II

Přístup k činnosti

Článek 14

Zásada povolení

1. Přístup k přímé pojišťovací nebo zajišťovací činnosti, na kterou se vztahuje tato směrnice, podléhá předchozímu povolení.

2. O povolení uvedené v odstavci 1 musí u orgánů dohledu domovského členského státu žádat tyto subjekty:

a) každá pojišťovna nebo zajišťovna, která zřizuje své sídlo na území tohoto státu; nebo

b) každá pojišťovna, která si poté, co jí je vydáno povolení podle odstavce 1, přeje rozšířit svou činnost na celé odvětví pojištění nebo jiná odvětví pojištění než již povolená;

Článek 15

Rozsah povolení

1. Povolení podle článku 14 je platné pro celé Společenství. Umožňuje zde pojišťovně a zajišťovně provozovat činnost, přičemž se uvedené povolení vztahuje také na právo usazování a volný pohyb služeb.

2. S výhradou článku 14 se povolení vydává na každé odvětví přímého pojištění uvedené v části A přílohy I nebo v příloze II. Týká se celého odvětví, ledaže si žadatel přeje krýt pouze některá rizika zařazená do tohoto odvětví.

2. Rizika zahrnutá v příslušném odvětví nesmějí být zahrnutá v žádném jiném odvětví s výjimkou případů uvedených v článku 16.

2. Povolení lze vydat pro dvě nebo více odvětví, pokud vnitrostátní právní předpisy členského státu povolují v těchto odvětvích vykonávat činnost současně.

3. Pokud jde o neživotní pojištění, členské státy mohou vydávat povolení pro skupiny odvětví uvedených v části B přílohy I.

3. Orgány dohledu mohou omezit povolení požadované pro jedno z odvětví na činnosti uvedené v obchodním plánu uvedeném v článku 23.

4. Pojišťovny spadající do působnosti této směrnice mohou provozovat asistenční činnost uvedenou v článku 6, pouze pokud jim bylo vydáno povolení pro odvětví 18 v části A přílohy I, aniž je dotčen čl. 16 odst. 1. V tom případě se tato směrnice na danou činnost vztahuje.

5. Pokud jde o zajištění, povolení se vydává pro neživotní zajištění, životní zajištění nebo pro různé typy zajištění.

5. Žádost o povolení se posuzuje na základě obchodního plánu předloženého podle čl. 18 odst. 1 písm. c) a splnění podmínek pro udělení povolení stanovených členským státem, ve kterém se o povolení žádá.

Článek 16

Doplňková rizika

1. Pojišťovna, které bylo vydáno povolení pro hlavní riziko zahrnuté do určitého odvětví nebo skupiny odvětví, jak je uvedeno v příloze I, může také pojišťovat rizika zahrnutá do jiného odvětví, aniž je k tomu třeba získat povolení, pokud jde o tato rizika, za předpokladu, že tato rizika splňují všechny tyto podmínky:

a) souvisejí s hlavním rizikem;

b) týkají se předmětu, který je pojištěn proti hlavnímu riziku;

c) jsou pojištěna ve smlouvě, kterou je pojištěno hlavní riziko.

2. Odchylně od odstavce 1 nelze rizika zahrnutá do odvětví 14, 15 a 17 v části A přílohy I považovat za doplňková rizika k jiným odvětvím.

2. Pojištění právní ochrany, jak je stanoveno v odvětví 17, však lze považovat za doplňkové riziko k odvětví 18, jsou-li splněny podmínky uvedené v odstavci 1 a některá z těchto podmínek:

a) hlavní riziko se vztahuje výhradně k asistenčním službám poskytnutým osobám, které se dostanou do nesháně na cestách, při pobytu mimo svůj domov nebo při pobytu mimo své bydliště; nebo

b) pojištění se týká sporů nebo rizik vznikajících z užívání námořních plavidel nebo v souvislosti s jejich užíváním.

Článek 17

Právní forma pojišťovny nebo zajišťovny

1. Domovský členský stát vyžaduje, aby každá pojišťovna nebo zajišťovna, která žádá o povolení podle

článku 14, přijala některou z právních forem stanovených v příloze III.

2. Členské státy mohou založit podniky ve veřejnoprávní formě za předpokladu, že tyto podniky budou mít za cíl podpořit pojišťovací a zajišťovací operace za rovnocenných podmínek, za kterých vykonávají činnost soukromoprávní podniky.

3. Komise může přijmout prováděcí opatření týkající se rozšíření seznamu forem stanovených v příloze III.

3. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Článek 18

Podmínky povolení

1. Domovský členský stát vyžaduje, aby každá pojišťovna nebo zajišťovna, která žádá o povolení:

a) pokud jde o pojišťovnu, omezila svůj předmět podnikání na pojišťovací činnosti a operace, které z nich přímo vyplývají, s vyloučením všech jiných obchodních činností;

b) pokud jde o zajišťovnu, omezila svůj předmět činnosti na zajišťovací činnosti a s nimi související operace; tento požadavek se může rozšířit i na funkci holdingové společnosti a činnosti ve finančním sektoru ve smyslu čl. 2 bodu 8 směrnice 2002/87/ES;

c) předložila obchodní plán podle článku 23;

d) měla v držení použitelný kapitál na krytí absolutní dolní meze minimálního kapitálového požadavku stanovené v čl. 129 odst. 1 písm. d);

e) prokázala, že bude schopna mít v držení použitelný kapitál na krytí solventnostního kapitálového požadavku, jak je stanoveno v článku 100 a následujících člancích;

f) prokázala, že bude schopna mít v držení použitelný primární kapitál na krytí minimálního kapitálového požadavku, jak je stanoveno v článku 128 a následujících člancích;

g) prokázala, že bude schopna splnit požadavky řídicího a kontrolního systému uvedené v kapitole IV, oddílu 2;

h) pokud jde o neživotní pojištění, oznámila jméno a adresu všech škodních zástupců jmenovaných podle článku 4 směrnice 2000/26/ES v každém jiném členském státě, než ve kterém je žádáno o povolení, jestliže rizika, jež mají být kryta, patří do odvětví 10 v části A přílohy I této směrnice, s vyloučením odpovědnosti dopravce.

2. Pojišťovna žádající o povolení k rozšíření své činnosti na jiná odvětví nebo o rozšíření povolení, které se vztahuje jen na některá rizika zařazená do jednoho odvětví, musí předložit obchodní plán podle článku 23.

2. Navíc musí prokázat, že disponuje použitelným kapitálem na krytí solventnostního kapitálového

požadavku a minimálního kapitálového požadavku stanovenými v čl. 100 prvním pododstavci a v článku 128.

3. Aniž je dotčen odstavec 2, pojišťovna provozující životní pojištění, která žádá o povolení rozšířit svou činnost na rizika uvedená v odvětvích 1 nebo 2 v části A přílohy I, jak je uvedeno v článku 73, prokáže:

a) že vlastní použitelný primární kapitál na krytí absolutní dolní meze minimálního kapitálového požadavku pro životní pojišťovny a absolutní dolní meze minimálního kapitálového požadavku pro neživotní pojišťovny, jak je uvedeno v čl. 129 odst. 1 písm. d);

b) že se zavazuje pokrýt minimální finanční požadavky uvedené v čl. 74 odst. 3 a následujících člancích.

4. Aniž je dotčen odstavec 2, pojišťovna provozující neživotní pojištění pro rizika uvedená v odvětvích 1 nebo 2 v části A přílohy I, která žádá o povolení rozšířit svou činnost na rizika životního pojištění, jak je uvedeno v článku 73, prokáže:

a) že vlastní použitelný primární kapitál na krytí absolutní dolní meze minimálního kapitálového požadavku pro životní pojišťovny a absolutní dolní meze minimálního kapitálového požadavku pro neživotní pojišťovny, jak je uvedeno v čl. 129 odst. 1 písm. d);

b) že se zavazuje pokrýt minimální finanční požadavky uvedené v čl. 74 odst. 3 a následujících člancích.

Článek 19

Úzké propojení

Jestliže mezi pojišťovnou nebo zajišťovnou a jinými právníky nebo fyzickými osobami existuje úzké propojení, vydají orgány dohledu povolení pouze tehdy, pokud tato propojení nebrání řádnému výkonu funkcí dohledu.

Orgány dohledu také odmítnou vydat povolení, pokud právní a správní předpisy třetí země vztahující se na jednu nebo více fyzických nebo právnických osob, se kterými má pojišťovna nebo zajišťovna úzké propojení, nebo totiž související s uplatňováním těchto předpisů brání řádnému výkonu dohledu.

Orgány dohledu požadují na pojišťovnách a zajišťovnách, aby jim neustále poskytovaly informace, které potřebují ke sledování toho, zda jsou trvale dodržovány podmínky uvedené v prvním pododstavci.

Článek 20

Sídlo pojišťovny a zajišťovny

Členské státy vyžadují, aby se skutečné sídlo pojišťovny nebo zajišťovny nalézalo v členském státě, ve kterém má pojišťovna nebo zajišťovna své sídlo zapsané v rejstříku.

Článek 21

Pojistné a zajištění podmínky a sazby pojistného a zajištění

1. Členské státy nevyžadují předchozí schválení nebo pravidelné oznamování všeobecných a zvláštních pojistných nebo zajišťovacích podmínek, sazeb pojistného nebo zajištění, technických podkladů používaných zejména pro výpočet sazeb pojistného nebo zajištění a technických rezerv nebo formulářů a jiných tiskopisů, které hodlá pojišťovna nebo zajišťovna používat při svých jednáních s pojištníky nebo cedujícími nebo retrocedujícími podniky.

1. Domovský členský stát však může pro životní pojištění a pro výhradní účel ověření souladu s vnitrostátními předpisy o zásadách pojistné matematiky vyžadovat pravidelné oznamování technických podkladů používaných pro výpočet sazeb pojistného a zajištění a technických rezerv. Uvedený požadavek nepředstavuje předběžnou podmínku pro povolení činnosti životní pojišťovny.

2. Členské státy zachovávají nebo přijímají nové předpisy o předchozím oznamování nebo schvalování zamýšleného zvýšení pojistných nebo zajišťovacích sazeb pouze jako součást obecného systému kontroly cen.

3. Členské státy mohou u pojišťoven, které žádají o povolení pro odvětví 18 v části A přílohy I nebo kterým již bylo vydáno, ověřovat jejich přímé nebo nepřímé lidské a materiální zdroje, včetně kvalifikace jejich lékařských týmů a kvality vybavení, které mají k dispozici pro plnění závazků vyplývajících z uvedeného odvětví.

4. Členské státy mohou zachovat nebo přijmout právní a správní předpisy požadující schválení zakladatelské smlouvy a stanov nebo jakýchkoli jiných dokumentů, které jsou nezbytné pro běžné provádění dohledu.

Článek 22

Ekonomické potřeby trhu

Členské státy nepožadují, aby byla jakákoliv žádost o povolení posuzována s ohledem na ekonomické potřeby trhu.

Článek 23

Obchodní plán

1. Obchodní plán uvedený v čl. 18 odst. 1 písm. c) musí obsahovat údaje nebo podklady týkající se:

- povahy rizik nebo závazků, které dotyčná pojišťovna nebo zajišťovna navrhuje krýt;
- druhu zajišťovacích smluv, které zajišťovna hodlá uzavřít s cedujícími podniky;
- základních zásad pro zajištění a retrocese;
- položek primárního kapitálu, z nichž sestává absolutní dolní mez minimálního kapitálového požadavku;
- předpokládaných nákladů na zřízení provozního systému a obchodní sítě; finančních zdrojů, které mají pokrýt tyto náklady, a pokud jsou rizika, která mají být kryta, zařazena do odvětví 18 v části A přílohy I, také

zdrojů, které má pojišťovna k dispozici pro zabezpečení příslušené asistenční služby.

2. Kromě požadavků uvedených v odstavci 1 obsahuje uvedený plán na první tři účetní období:

- předpokládanou rozvahou;
  - odhady budoucího solventnostního kapitálového požadavku, jak je stanoven v kapitole VI oddílu 4 pododdílu 1 na základě předpokládané rozvahy uvedené v písmenu a), jakož i metodu výpočtu použitou k odvození těchto odhadů;
  - odhady budoucího minimálního kapitálového požadavku, jak je stanoven v člancích 128 a 129, na základě předpokládané rozvahy uvedené v písmenu a), jakož i metodu výpočtu použitou k odvození těchto odhadů;
  - odhady finančních zdrojů určených ke krytí technických rezerv, minimálního kapitálového požadavku a solventnostního kapitálového požadavku.
- e) u neživotního pojištění a zajištění rovněž tyto údaje:
- předpokládané náklady na správu kromě zřizovacích nákladů, zejména běžné náklady a provize,
  - předpokládané pojistné nebo příspěvky a náklady na pojistná plnění;
  - u životního pojištění rovněž plán uvádějící podrobné odhady předpokládaných příjmů a výdajů s ohledem na přímé pojištění, převzaté zajištění a postoupené zajištění.

Článek 24

Akcionáři a společníci s kvalifikačními účastmi

1. Orgány dohledu domovského členského státu nesmějí pojišťovně nebo zajišťovně vydat povolení k výkonu pojišťovací nebo zajišťovací činnosti, dokud jim není sdělena totožnost jejich akcionářů nebo společníků, ať přímých nebo nepřímých, ať fyzických nebo právnických osob, které mají v uvedené pojišťovně nebo zajišťovně kvalifikovanou účast, a výše této účasti.

1. Uvedené orgány odmítnou vydat povolení, pokud vzhledem k potřebě zajistit řádné a obezřetné řízení pojišťovny nebo zajišťovny nejsou spokojeny s kvalifikací akcionářů nebo společníků.

2. Pro účely odstavce 1 se berou v úvahu hlasovací práva uvedená v člancích 9 a 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/109/ES ze dne 15. prosince 2004 o harmonizaci požadavků na průhlednost týkajících se informací o emitentech, jejichž cenné papíry jsou přijaty k obchodování na regulovaném trhu (31) a podmínky týkající se jejich sčítání stanovené v čl. 12 odst. 4 a 5 zmíněné směrnice.

2. Členské státy neberou v úvahu hlasovací práva ani účasti, které investiční podniky nebo úvěrové instituce případně drží v důsledku upsání finančních nástrojů nebo umístění finančních nástrojů na základě pevného závazku převzetí, zahrnutého v bodě 6 oddílu A přílohy I

směrnice 2004/39/ES, pokud tato práva nejsou vykonávána ani jinak využívána k zasahování do řízení emitenta a pokud jsou zcizena do jednoho roku od nabytí.

Článek 25

Odmítnutí vydat povolení

Každé rozhodnutí o odmítnutí vydat povolení musí být podrobně odůvodněno a oznámeno dotyčně pojišťovně nebo zajišťovně.

Každý členský stát učiní opatření, aby v případě odmítnutí vydat povolení bylo možné obrátit se na soud.

To musí být umožněno i v případech, kdy orgány dohledu nevyřídí žádost o povolení do šesti měsíců ode dne obdržení.

Článek 26

Předběžné konzultace s orgány ostatních členských států

1. Před udělením povolení pojišťovně nebo zajišťovně je třeba konzultovat orgány dohledu jiných členských států, pokud je pojišťovna nebo zajišťovna kterýmkoli z těchto podniků:

- a) dceřným podnikem pojišťovny nebo zajišťovny povolené v tomto jiném členském státě;
- b) dceřným podnikem mateřského podniku pojišťovny nebo zajišťovny povolené v tomto jiném členském státě; nebo
- c) podnikem kontrolovaným stejnou osobou, ať již fyzickou nebo právnickou, která kontroluje pojišťovnu nebo zajišťovnu povolenou v tomto jiném členském státě.

2. Před udělením povolení pojišťovně nebo zajišťovně je třeba konzultovat s orgány daného členského státu, které jsou odpovědné za dohled nad úvěrovými institucemi nebo investičními podniky, pokud je pojišťovna nebo zajišťovna kterýmkoli z těchto podniků:

- a) dceřným podnikem úvěrové instituce nebo investičního podniku, který získal povolení ve Společenství;
- b) dceřným podnikem mateřského podniku úvěrové instituce nebo investičního podniku povoleného ve Společenství; nebo
- c) podnikem kontrolovaným stejnou osobou, fyzickou či právnickou, která kontroluje úvěrovou instituci nebo investiční podnik povolený ve Společenství.

3. Dotyčné orgány uvedené v odstavcích 1 a 2 se vzájemně konzultují zejména při hodnocení vhodnosti akcionářů a způsobilost a bezúhonnosti všech osob, které skutečně řídí pojišťovnu nebo zajišťovnu nebo mají jiné klíčové funkce a účastní se řízení jiného podniku ze stejné skupiny.

3. Vzájemně se informují o všech údajích týkajících se vhodnosti akcionářů a vhodnosti a řádnosti všech osob, které skutečně řídí pojišťovnu nebo mají jiné klíčové

funkce, majících význam pro ostatní příslušné orgány zúčastněné při vydávání povolení i při průběžné kontrole dodržování provozních podmínek.

KAPITOLA III

Orgány dohledu a obecná pravidla

Článek 27

Hlavní cíl dohledu

Členské státy zajistí, aby byly orgánům dohledu poskytnuty všechny prostředky a aby měly příslušné odborné znalosti, kapacitu a mandát, které jsou nezbytné k dosažení hlavního cíle dohledu, a to ochrany pojistníků a osob oprávněných k pojistnému plnění.

Článek 28

Finanční stabilita a procyklické účinky

Aniž je dotčen hlavní cíl dohledu stanovený v článku 27, členské státy zajistí, aby orgány dohledu při výkonu svých obecných povinností pečlivě zvážily potenciální dopady svých rozhodnutí na stabilitu dotyčných finančních systémů v Evropské unii, a to především v mimořádných situacích, a aby vzaly v úvahu informace dostupné v dané době.

V době výjimečných pohybů na finančních trzích vezmou orgány dohledu v potaz potenciální procyklické účinky svých opatření.

Článek 29

Obecné zásady dohledu

1. Dohled je založen na perspektivním přístupu vycházejícím z rizik. Zahrnuje neustálé ověřování řádného výkonu pojišťovací nebo zajišťovací činnosti a dodržování ustanovení o dohledu pojišťovny a zajišťovny.

2. Dohled nad pojišťovny a zajišťovny zahrnuje vhodnou kombinaci kontrolních činností na dálku a inspekci na místě.

3. Členské státy zajistí, aby se požadavky stanovené v této směrnici uplatňovaly způsobem, který je přiměřený povaze, rozsahu a komplexnosti rizik spojených s činností pojišťovny nebo zajišťovny.

4. Komise zajistí, aby se v prováděcích opatřeních zohlednila zásada proporcionality, a zajistilo se tak přiměřené uplatňování této směrnice zejména u malých pojišťoven.

Článek 30

Orgány dohledu a oblast působnosti dohledu

1. Finanční dohled nad pojišťovny a zajišťovny, včetně dohledu nad činností, kterou vykonávají buď prostřednictvím poboček, nebo v rámci volného pohybu

služeb, náleží do výhradní pravomoci domovského členského státu.

2. Finanční dohled podle odstavce 1 zahrnuje ověřování veškeré činnosti pojišťovny a zajišťovny, její solventnosti, tvorby technických rezerv, jejich aktiv a použitelného kapitálu v souladu s předpisy nebo obvyklou praxí v domovském členském státě podle předpisů přijatých na úrovni Společenství.

2. Jestliže má dotyčná pojišťovna povolení krytí rizika zařazená v odvětví 18 v části A přílohy I, rozšiřuje se dohled na sledování technických prostředků, které má pojišťovna k dispozici pro provoz asistenčních služeb, k jejichž výkonu se zavázala, pokud právo domovského členského státu stanoví sledování těchto prostředků.

3. Pokud mají orgány dohledu členského státu, ve kterém se nachází riziko, nebo členského státu závazku nebo v případě zajišťovny orgány dohledu hostitelského členského státu důvod domnívat se, že činnosti pojišťovny nebo zajišťovny mohou ovlivnit její finanční zdraví, informují o tom orgány dohledu domovského členského státu této pojišťovny nebo zajišťovny.

3. Orgány dohledu domovského členského státu pojišťovny nebo zajišťovny rozhodnou, zda pojišťovna nebo zajišťovna dodržuje obezřetnostní zásady stanovené v této směrnici.

Článek 31

Transparentnost a odpovědnost

1. Orgány dohledu plní své úkoly transparentním a odpovědným způsobem s patřičným ohledem na ochranu důvěrných informací.

2. Členské státy zajistí, aby byly zveřejňovány tyto informace:

a) znění právních a správních předpisů a obecných doporučení v oblasti pojištnictví;

b) obecná kritéria a metody, včetně nástrojů vytvořených v souladu s čl. 34 odst. 4, použité v procesu kontroly orgánem dohledu, jak jsou stanoveny v článku 36;

c) souhrnné statistické údaje o hlavních aspektech obezřetnostního rámce;

d) způsob, jakým se v praxi provádějí možnosti stanovené v této směrnici;

e) cíle dohledu a jeho hlavní funkce a činnosti.

2. Zveřejňování informací stanovené v prvním pododstavci, musí být dostatečné, aby umožnilo srovnání přístupů dohledu přijatých orgány dohledu různých členských států.

2. Zveřejňování informací se provádí v jednotném formátu a pravidelně se aktualizuje. Informace uvedené v prvním pododstavci písm. a) až e) jsou v každém členském státě přístupné na jednotné elektronické adrese.

3. Členské státy stanoví transparentní postupy týkající se jmenování a odvolání členů řídicích a správních subjektů svých orgánů dohledu.

4. Komise přijme prováděcí opatření týkající se odstavce 2 a určí hlavní aspekty, o nichž se zveřejňují souhrnné statistické údaje, úpravu, strukturu, obsah a datum zveřejnění.

4. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Článek 32

Zákaz odmítnutí zajišťovacích smluv nebo retrocesních smluv

1. Domovský členský stát pojišťovny neodmítne zajišťovací smlouvu uzavřenou se zajišťovnou nebo pojišťovnou povolenou v souladu s článkem 14 z důvodů přímo spojených s finančním zdravím této zajišťovny nebo této pojišťovny.

2. Domovský členský stát zajišťovny neodmítne retrocesní smlouvu uzavřenou zajišťovnou se zajišťovnou nebo pojišťovnou povolenou v souladu s článkem 14 z důvodů přímo se týkajících finančního zdraví této zajišťovny nebo pojišťovny.

Článek 33

Dohled nad pobočkami usazenými v jiném členském státě

Členské státy stanoví, že pokud pojišťovna nebo zajišťovna, již bylo vydáno povolení v jiném členském státě, provozuje činnost prostřednictvím pobočky, mohou orgány dohledu domovského členského státu poté, co informují orgány dohledu hostitelského členského státu, samy nebo prostřednictvím osob jmenovaných pro uvedený účel na místě ověřovat informace nutné k zajištění finančního dohledu nad touto pojišťovnou nebo zajišťovnou.

Orgány dotyčného hostitelského členského státu se mohou uvedených ověřování účastnit.

Článek 34

Obecné pravomoci orgánů dohledu

1. Členské státy zajistí, aby orgány dohledu měly pravomoc přijímat preventivní opatření a opatření k nápravě za účelem zajištění toho, aby pojišťovny a zajišťovny dodržovaly právní a správní předpisy, jež musí dodržovat v každém členském státě.

2. Orgány dohledu mají pravomoc přijímat jakákoli nezbytná opatření, případně včetně opatření správní nebo finanční povahy, pokud jde o pojišťovny a zajišťovny a členy jejich správního, řídicího nebo kontrolního orgánu.

3. Členské státy zajistí, aby orgány dohledu měly pravomoc požadovat všechny informace nezbytné pro provádění dohledu v souladu s článkem 35.

4. Členské státy zajistí, aby orgány dohledu měly právo vypracovat, kromě výpočtu solventnostního kapitálového požadavku, případně nezbytné kvantitativní nástroje v rámci procesu kontroly orgánem dohledu k posouzení schopnosti pojišťoven a zajišťoven zvládat možné události nebo budoucí změny v hospodářských podmínkách, které by mohly mít nepříznivé účinky na jejich celkovou finanční situaci. Orgány dohledu mají pravomoc požadovat, aby pojišťovny a zajišťovny prováděly odpovídající testy.

5. Orgány dohledu mají pravomoc provádět šetření na místě v prostorách pojišťoven a zajišťoven;

6. Pravomoci orgánů dohledu se uplatňují včas a přiměřeně.

7. Pravomoci ohledně pojišťoven a zajišťoven uvedené v odstavcích 1 až 5 jsou také dostupné, pokud jde o externě zajišťované činnosti pojišťoven a zajišťoven.

8. Opatření uvedená v odstavcích 1 až 5 a 7 se vymáhají, a případně i soudním výkonem rozhodnutí.

Článek 35

Informace, které se poskytují pro účely dohledu

1. Členské státy požadují, aby pojišťovny a zajišťovny předkládaly orgánům dohledu informace, které jsou nezbytné pro účely dohledu. Tyto informace zahrnují přinejmenším informace nezbytné pro následující kroky při provádění procesu uvedeného v článku 36:

a) posouzení systému správy uplatňovaného pojišťovnami a zajišťovnami, činnosti, kterou provádějí, zásad oceňování používaných pro účely solventnosti, rizik, jimž čelí, a systému řízení rizik, jejich kapitálové struktury, potřeb a řízení;

b) přijímání vhodných rozhodnutí vyplývajících z výkonu jejich práv a povinností dohledu.

2. Členské státy zajistí, aby orgány dohledu měly tyto pravomoci:

a) určovat povahu, rozsah a úpravu informací uvedených v odstavci 1, jejichž předložení požadují od pojišťoven a zajišťoven v těchto časových okamžicích:

i) v předem stanovených lhůtách;

ii) nastanou-li předem stanovené události;

iii) během šetření týkajících se situace pojišťovny nebo zajišťovny;

b) získávat veškeré informace, které mají o smlouvách zprostředkovatelé, nebo o smlouvách, které se uzavřely se třetími osobami; a

c) požadovat informace od externích odborníků, jako jsou auditoři a pojištní matematici.

3. Informace uvedené v odstavcích 1 a 2 zahrnují:

a) kvalitativní nebo kvantitativní prvky nebo jakoukoli jejich vhodnou kombinaci;

b) historické, nynější nebo očekávané prvky nebo jakoukoli jejich vhodnou kombinaci; a

c) údaje z vnitřních nebo vnějších zdrojů nebo jakékoli jejich vhodné kombinace.

4. Informace uvedené v odstavcích 1 a 2 jsou v souladu s těmito zásadami:

a) musí odrážet povahu, rozsah a komplexnost činnosti dotyčné pojišťovny nebo zajišťovny a zejména rizik spjatých s jejich činností;

b) musí být přístupné, úplné ve všech podstatných ohledech, srovnatelné a v průběhu času konzistentní;

c) musí být relevantní, spolehlivé a srozumitelné.

5. Členské státy zajistí, aby pojišťovny a zajišťovny měly vhodné systémy a struktury za účelem splnění požadavků stanovených v odstavcích 1 až 4, jakož i písemnou koncepci, schválenou správním, řídícím nebo kontrolním orgánem pojišťovny nebo zajišťovny a zajišťující průběžnou přiměřenost předkládaných informací.

6. Komise přijme prováděcí opatření bližší určující informace uvedené v odstavcích 1 až 4 za účelem zajištění přiměřeného rozsahu sblížení, pokud jde o oznamování orgánům dohledu.

6. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Článek 36

Proces kontroly orgánem dohledu

1. Členské státy zajistí, aby orgány dohledu přezkoumávaly a hodnotily strategie, procesy a postupy hlášení, které zavedly pojišťovny a zajišťovny za účelem splnění právních a správních předpisů přijatých podle této směrnice.

1. Přezkum a hodnocení zahrnují hodnocení kvalitativních požadavků týkajících se řídicího a kontrolního systému, posuzování rizik, jimž dotyčné pojišťovny a zajišťovny čelí nebo mohou čelit, a posuzování schopnosti uvedených pojišťoven a zajišťoven posuzovat tato rizika s ohledem na prostředí, v němž pojišťovny a zajišťovny vykonávají činnost.

2. Orgány dohledu zejména přezkoumávají a hodnotí soulad s:

a) řídicím a kontrolním systémem, včetně vlastního posouzení rizik a solventnosti, jak je stanoven v kapitole IV oddílu 2;

b) technickými rezervami, jak jsou stanoveny v kapitole VI oddílu 2;

c) kapitálovými požadavky, jak jsou stanoveny v kapitole VI oddílu 4 a 5;

d) investičními pravidly, jak jsou stanovena v kapitole VI oddílu 6;

e) kvalitou a kvantitou kapitálu, jak jsou stanoveny v kapitole VI oddílu 3;

f) pokud pojišťovna nebo zajišťovna používá úplný nebo částečný interní model, průběžným plněním požadavků pro úplné a částečné interní modely stanovené v kapitole VI oddílu 4 pododdílu 3.

3. Orgány dohledu zavedou přiměřené nástroje sledování, které jim umožňují zjistit zhoršující se finanční situaci v pojišťovně nebo zajišťovně a sledovat, jak je toto zhoršení napraveno.

4. Orgány dohledu posuzují přiměřenost metod a postupů pojišťoven a zajišťoven, které mají určovat možné události nebo budoucí změny v hospodářských podmínkách, které by mohly mít nepříznivé účinky na celkovou finanční situaci dotčené pojišťovny nebo zajišťovny.

4. Orgány dohledu posuzují schopnost pojišťoven a zajišťoven odolat těmto možným událostem nebo budoucím změnám v hospodářských podmínkách.

5. Orgány dohledu mají pravomoci nezbytné k tomu, aby mohly od pojišťoven a zajišťoven požadovat odstranění slabých stránek nebo nedostatků zjištěných v procesu kontroly orgánem dohledu.

6. Přezkum, hodnocení a posouzení uvedené v odstavcích 1, 2 a 4 se provádějí pravidelně.

6. Orgány dohledu stanoví minimální četnost a rozsah těchto přezkumů, hodnocení a posuzování s ohledem na povahu, rozsah a komplexnost činností dotčené pojišťovny nebo zajišťovny.

Článek 37

Navýšení kapitálového požadavku

1. V návaznosti na proces kontroly orgánem dohledu mohou orgány dohledu za výjimečných okolností uložit pojišťovně nebo zajišťovně navýšení kapitálového požadavku, a to v rozhodnutí s uvedením důvodů. Takto mohou rozhodnout pouze v těchto případech:

a) orgán dohledu učiní závěr, že rizikový profil pojišťovny nebo zajišťovny se významně odchyľuje od předpokladů k solventnostnímu kapitálovému požadavku, jak byl vypočítán s použitím standardního vzorce v souladu s kapitolou VI oddílem 4 pododdílem 2, a

i) požadavek používat interní model podle článku 119 není vhodný nebo je neúčinný; nebo

ii) kdy se v souladu s článkem 119 vypracovává částečný nebo úplný interní model;

b) orgán dohledu učiní závěr, že se rizikový profil pojišťovny nebo zajišťovny významně odchyľuje od

předpokladů k solventnostnímu kapitálovému požadavku, jak byl vypočítán s použitím interního modelu nebo částečného interního modelu v souladu s kapitolou VI oddílem 4 pododdílem 3, protože jistá kvantifikovatelná rizika jsou zachycena nedostatečně a úprava modelu s cílem lépe zohlednit daný rizikový profil nebyla v přiměřeném časovém úseku úspěšná; nebo

c) orgán dohledu učiní závěr, že systém správy pojišťovny nebo zajišťovny se významně odchyľuje od norem stanovených v kapitole IV oddílu 2, že tyto odchyľky brání pojišťovně nebo zajišťovně v tom, aby byla schopna řádně zjišťovat, měřit, sledovat a řídit rizika, jimž je nebo by mohla být vystavena, a podávat o nich zprávy, a je nepravděpodobné, že samotné uplatnění jiných opatření dostatečně zlepší nedostatky v přiměřeném časovém úseku.

2. V případech stanovených v odst. 1 písm. a) a b) se navýšení kapitálového požadavku vypočítá tak, aby pojišťovna nebo zajišťovna splňovala čl. 101 odst. 3.

2. V případech stanovených v odst. 1 písm. c) odpovídá navýšení kapitálového požadavku míře závažných rizik vyplývajících z nedostatků, které byly důvodem rozhodnutí orgánu dohledu o navýšení kapitálového požadavku.

3. V případech stanovených v odst. 1 písm. b) a c) orgán dohledu zajistí, aby pojišťovna nebo zajišťovna vyvinula veškeré úsilí pro odstranění nedostatků, které vedly k uložení navýšení kapitálového požadavku.

4. Navýšení kapitálového požadavku uvedené v odstavci 1 je kontrolováno orgánem dohledu alespoň jednou ročně a je zrušeno, jestliže pojišťovna odstranila nedostatky, které vedly k jeho uložení.

5. Solventnostní kapitálový požadavek, včetně navýšení kapitálového požadavku, nahradí nepřiměřený solventnostní kapitálový požadavek.

5. Aniž je dotčen první pododstavec, solventnostní kapitálový požadavek zahrnuje navýšení kapitálového požadavku v souladu s odst. 1 písm. c) pro účely výpočtu rizikové přírážky uvedené v čl. 77 odst. 5.

6. Komise přijme prováděcí opatření, která blíže určí okolnosti, za nichž lze uložit navýšení kapitálového požadavku, a metody výpočtu tohoto navýšení.

6. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulačním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Článek 38

Dohled nad externě zajištěnými funkcemi a činnostmi (outsourcingem)

1. Aniž je dotčen článek 49, členské státy zajistí, aby pojišťovny a zajišťovny, které si dávají externě zajišťovat určitou funkci nebo určitou pojišťovací nebo zajišťovací činnost, učinily všechny kroky nezbytné k zajištění splnění podmínek:

a) poskytovatel služeb musí v souvislosti s externě zajištěnou funkcí nebo činností spolupracovat s orgány dohledu pojišťovny nebo zajišťovny;

b) pojišťovny nebo zajišťovny, jejich auditoři a orgány dohledu musí mít skutečný přístup k údajům souvisejícím s externě zajištěnými funkcemi nebo činnostmi;

c) orgány dohledu musí mít skutečný přístup k provozním prostorům poskytovatele služeb a musí být schopny vykonávat uvedená práva.

2. Členský stát, v němž se nachází poskytovatel služeb, povolí orgánům dohledu pojišťovny nebo zajišťovny, aby samy nebo prostřednictvím osob, které pro tento účel jmenují, prováděly inspekce na místě v prostorách poskytovatele služeb. Orgán dohledu pojišťovny nebo zajišťovny o tom informuje příslušný orgán členského státu, v němž se nachází poskytovatel služeb, před provedením inspekce na místě. V případě subjektu, který nepodléhá takovému dohledu, je příslušným orgánem orgán dohledu.

2. Orgány dohledu členských států pojišťovny nebo zajišťovny mohou k provádění uvedených inspekci na místě zmocnit orgány dohledu členského státu, v němž se nachází poskytovatel služeb.

Článek 39

Převod pojistného kmene

1. Za podmínek stanovených vnitrostátními právními předpisy vydají členské státy povolení pojišťovnám a zajišťovnám se sídlem na jejich území k převodu celého nebo části jejich pojistného kmene uzavřených buď v rámci práva usazování, nebo volného pohybu služeb na přebírající podnik usazený ve Společenství.

1. Takový převod lze povolit, pouze pokud orgány dohledu domovského členského státu přebírajícího podniku potvrdí, že po započetí převodu má přebírající podnik nezbytný použitelný kapitál na krytí solventnostního kapitálového požadavku uvedeného v čl. 100 prvním pododstavci.

2. V případě pojišťoven se použijí odstavce 3 až 6.

3. Pokud pobočka hodlá převést celý pojistný kmen nebo jeho část, je třeba konzultovat členský stát, v němž se nachází tato pobočka.

4. Za okolností zmiňovaných v odstavcích 1 a 3 orgány dohledu domovského členského státu převádějící pojišťovny povolí převod po obdržení souhlasu od orgánů členských států, ve kterých byly smlouvy uzavřeny na základě práva usazování nebo volného pohybu služeb.

5. Orgány členských států, které byly konzultovány, poskytnou stanovisko nebo souhlas orgánům domovského členského státu převádějící pojišťovny do tří měsíců od obdržení žádosti o konzultaci.

5. Nedodání odpovědi konzultovanými orgány v uvedené lhůtě se považuje za mlčky vyjádřený souhlas.

6. Převod pojistného kmene povolený v souladu s odstavci 1 až 5 se zveřejňuje buď před udělením povolení, nebo po jeho udělení způsobem stanoveným vnitrostátními právními předpisy domovského členského státu nebo v členském státě, ve kterém se nachází riziko, nebo v členském státě závazku.

6. Tyto převody jsou bez dalšího účinné vůči pojistníkům, pojištěným osobám a všem ostatním osobám majícím práva nebo povinnosti vzniklé z převedených smluv.

6. Prvním a druhým pododstavcem tohoto odstavce není dotčeno právo členských států poskytnout pojistníkům možnost smlouvy v určité lhůtě po převodu zrušit.

KAPITOLA IV

Podmínky pro výkon činnosti

Oddíl 1

Odpovědnost správního, řídicího nebo kontrolního orgánu

Článek 40

Odpovědnost správního, řídicího nebo kontrolního orgánu

Členské státy zajistí, aby správní, řídicí nebo kontrolní orgán pojišťovny nebo zajišťovny měl konečnou odpovědnost za to, že dotyčná pojišťovna nebo zajišťovna dodržuje právní a správní předpisy přijaté podle této směrnice.

Oddíl 2

Řídicí a kontrolní systém

Článek 41

Obecné požadavky v oblasti řízení a kontroly

1. Členské státy požadují, aby všechny pojišťovny a zajišťovny měly účinný řídicí a kontrolní systém, který umožňuje řádné a obezpečené řízení činnosti.

1. Uvedený systém zahrnuje přinejmenším adekvátní transparentní organizační strukturu s jasným rozdělením a přiměřeným oddělením povinností a účinným systémem pro zajištění předávání informací. Zahrnuje dodržování požadavků stanovených v článcích 42 až 49.

1. Řídicí a kontrolní systém je předmětem pravidelného vnitřního přezkumu.

2. Řídicí a kontrolní systém je přiměřený povaze, rozsahu a komplexnosti činnosti pojišťovny nebo zajišťovny.

3. Pojišťovny nebo zajišťovny mají písemnou koncepci, pokud jde přinejmenším o řízení rizik, vnitřní kontrolu,

vnitřní audit a případně externí zajištění služeb nebo činností. Zajistí, aby byly tyto koncepce uskutečňovány.

3. Uvedené písemné koncepce se přezkoumávají alespoň jednou ročně. Podléhají předchozímu schválení správním, řídicím nebo kontrolním orgánem a upravují se s ohledem na jakoukoli významnou změnu v dotčeném systému nebo oblasti.

4. Pojišťovny a zajišťovny přijmou vhodná opatření k zajištění kontinuity a řádného výkonu svých činností, včetně vypracování pohotovostních plánů. K tomuto účelu podnik používá vhodné a přiměřené systémy, zdroje a postupy.

5. Orgány dohledu mají přiměřené prostředky, metody a pravomoci pro ověřování řídicího a kontrolního systému pojišťoven a zajišťoven a pro hodnocení vznikajících rizik zjištěných uvedenými pojišťovnami a zajišťovnami, které mohou mít vliv na jejich finanční zdraví.

5. Členské státy zajistí, aby měly orgány dohledu pravomoci nezbytné k tomu, aby mohly vyžadovat zlepšení a posílení řídicího a kontrolního systému za účelem zajištění dodržení požadavků stanovených v člancích 42 až 49.

Článek 42

Požadavky na způsobilost a bezúhonnost osob, které skutečně řídí pojišťovnu nebo zajišťovnu nebo mají jiné klíčové funkce

1. Pojišťovny a zajišťovny zajistí, aby všechny osoby, které skutečně řídí pojišťovnu nebo zajišťovnu nebo mají jiné klíčové funkce, vždy splňovaly tyto požadavky:

a) mají odpovídající odbornou kvalifikaci, znalosti a zkušenosti pro řádné a obezřetné řízení (způsobilost); a

b) mají dobrou pověst a jsou čestní (bezúhonnost).

2. Pojišťovny a zajišťovny oznámí orgánu dohledu veškeré změny totožnosti osob, které skutečně řídí pojišťovnu nebo zajišťovnu nebo mají jiné klíčové funkce, spolu se všemi informacemi potřebnými k posouzení, zda jakékoli nové osoby, které byly jmenovány, aby řídily pojišťovnu nebo zajišťovnu, jsou způsobilé a bezúhonné.

3. Pojišťovny a zajišťovny učiní oznámení svému orgánu dohledu, pokud kterákoli osoba uvedená v odstavcích 1 a 2 byla nahrazena, protože již nespĺňuje požadavky uvedené v odstavci 1.

Článek 43

Doklad o bezúhonnosti

1. Požaduje-li členský stát od svých státních příslušníků, aby předložili doklad o tom, že jsou bezúhonní, že neprodělali úpadek, nebo obojí, přijme jako dostatečný doklad od státních příslušníků jiných členských států výpis ze soudního rejstříku nebo popřípadě rovnocenný doklad vydaný příslušným soudním nebo správním orgánem členského státu původu nebo předchozího

pobytu, z kterého vyplývá, že jsou tyto požadavky splněny.

2. Nevydává-li členský stát původu nebo posledního pobytu doklad uvedený v odstavci 1, může být nahrazen mistopřisezným prohlášením nebo v členských státech, jejichž právo nezná institut mistopřisezného prohlášení, čestným prohlášením učiněným dotčeným státním příslušníkem jiného členského státu před příslušným soudním nebo správním orgánem nebo před notářem členského státu původu nebo předchozího pobytu státního příslušníka jiného členského státu.

2. Tento orgán nebo notář vydá potvrzení o mistopřisezném prohlášení nebo čestném prohlášení.

2. Prohlášení o neprodělení úpadku uvedené v prvním pododstavci lze učinit rovněž před příslušným profesním nebo oborovým sdružením příslušného členského státu.

3. Doklady a prohlášení uvedené v odstavcích 1 a 2 nesmějí být při předložení starší tři měsíců.

4. Členské státy určí orgány a subjekty příslušné k vydávání dokladů uvedených v odstavcích 1 a 2 a neprodělení o tom informují ostatní členské státy a Komisi.

4. Každý členský stát také sdělí ostatním členským státům a Komisi orgány nebo subjekty, kterým musí být předkládány doklady uvedené v odstavcích 1 a 2 na podporu žádosti o povolení výkonu činnosti uvedených v článku 2 na území uvedeného členského státu.

Článek 44

Řízení rizik

1. Pojišťovny a zajišťovny musí mít účinný systém řízení rizik zahrnující strategie, procesy a postupy hlášení nezbytné pro neustálé zjišťování, měření, sledování, řízení a hlášení rizik, na jednotlivé a souhrnné úrovni, jimž jsou nebo by mohly být vystaveny, a jejich vzájemných závislostí.

1. Uvedený systém řízení rizik musí být účinný a dobře začleněn do organizační struktury a rozhodování pojišťovny nebo zajišťovny, a musí být brán náležitě na zřetel osobami, které skutečně podnik řídí nebo v něm zastávají jiné klíčové funkce.

2. Systém řízení rizik se vztahuje na rizika, která budou zahrnuta do výpočtu solventnostního kapitálového požadavku, jak je stanoveno v čl. 101 odst. 4, jakož i na rizika, která nejsou zahrnuta nebo nejsou plně zahrnuta do jeho výpočtu.

2. Systém řízení rizik se vztahuje alespoň na tyto oblasti:

a) upisování pojištění a tvorba technických rezerv;

b) řízení aktiv a závazků;

c) investice, zejména deriváty a podobné závazky;

d) řízení rizika likvidity a rizika koncentrace;

- e) řízení operačních rizik;
  - f) zajištění a další techniky snižování rizik.
2. Pisemná koncepce řízení rizik uvedená v čl. 41 odst. 3 zahrnuje koncepce týkající se tohoto odstavce druhého pododstavce písmen a) až f).
  3. Pokud jde o investiční riziko, pojišťovny a zajišťovny prokážou, že dodržují kapitolu VI oddíl 6.
  4. Pojišťovny a zajišťovny zavedou funkci řízení rizik, která je členěna tak, aby usnadnila provádění systému řízení rizik.
  5. Pro pojišťovny a zajišťovny, které používají částečný nebo úplný interní model schválený v souladu s články 112 a 113, se funkce řízení rizik vztahuje na tyto další úkoly:
    - a) navrhnout a provést interní model;
    - b) testovat a ověřit platnost interního modelu;
    - c) vést dokumentaci k internímu modelu a jeho veškerým změnám;
    - d) analyzovat chování interního modelu a vypracovávat o něm souhrnné zprávy;
    - e) informovat správní, řídicí nebo kontrolní orgán o chování interního modelu, uvádět oblasti, v nichž je zapotřebí zlepšení, a podávat uvedenému orgánu nejnovější informace o úsilí zlepšit dříve zjištěné slabé stránky;

Článek 45

Vlastní posouzení rizik a solventnosti

1. Každá pojišťovna nebo zajišťovna jako součást svého systému řízení rizik provádí své vlastní posouzení rizik a solventnosti.
  1. Toto posouzení zahrnuje alespoň:
    - a) veškeré požadavky na solventnost s ohledem na individuální rizikový profil, schválené limity rozsahu rizika a obchodní strategii pojišťovny nebo zajišťovny;
    - b) neustálé dodržování kapitálových požadavků, jak jsou stanoveny v kapitole VI oddílech 4 a 5, a požadavků týkajících se technických rezerv, jak jsou stanoveny v kapitole VI oddílu 2;
    - c) rozsah, kterým se rizikový profil pojišťovny nebo zajišťovny odchyluje od předpokladů k solventnostnímu kapitálovému požadavku, jak je stanoven v čl. 101 odst. 3, vypočítanému standardním vzorcem v souladu s kapitolou VI oddílem 4 pododdílem 2 nebo částečným nebo úplným interním modelem v souladu s kapitolou VI oddílem 4 pododdílem 3.
  2. Pro účely odst. 1 písm. a) dotyčná pojišťovna nebo zajišťovna zavede procesy, které jsou přiměřené povaze, komplexnosti a rozsahu rizik spojených s činností

pojišťovny nebo zajišťovny a které jí umožňují náležitě zjišťovat a posuzovat rizika, jimž čelí v krátkodobém a dlouhodobém výhledu a jimž je nebo by mohla být vystavena. Pojišťovna nebo zajišťovna prokáže metody použité v tomto posouzení.

3. V případě uvedeném v odst. 1 písm. c), pokud se používá interní model, se provede posouzení spolu s opětovnou kalibrací, která mění interní riziková čísla na rizika a kalibraci solventnostního kapitálového požadavku.
4. Vlastní posouzení rizik a solventnosti je nedílnou součástí obchodní strategie a neustále se zohledňuje v strategických rozhodnutích pojišťovny nebo zajišťovny.
5. Pojišťovny nebo zajišťovny provádějí posouzení uvedené v odstavci 1 pravidelně a neprodleně po jakékoli významné změně ve svém rizikovém profilu.
6. Pojišťovny a zajišťovny informují orgány dohledu o výsledcích každého vlastního posouzení rizik a solventnosti v rámci informací oznamovaných podle článku 35.
7. Vlastní posouzení rizik a solventnosti neslouží k výpočtu kapitálového požadavku. Solventnostní kapitálový požadavek lze upravit pouze v souladu s články 37, 231 až 233 a 238.

Článek 46

Vnitřní kontrola

1. Pojišťovny a zajišťovny zavedou účinný systém vnitřní kontroly.
  1. Uvedený systém zahrnuje přinejmenším správní a účetní postupy, rámec vnitřní kontroly, vhodné mechanismy ohlašování na všech úrovních pojišťovny nebo zajišťovny a funkci zajišťování shody s předpisy (compliance function).
  2. Funkce zajišťování shody s předpisy zahrnuje poskytování poradenství správnímu, řídicímu nebo kontrolnímu orgánu ohledně dodržování právních a správních předpisů přijatých podle této směrnice. Zahrnuje rovněž posouzení dopadu veškerých změn v právním prostředí na operace dotyčné pojišťovny nebo zajišťovny, jakož i určení a posouzení rizika nedodržení předpisů.

Článek 47

Vnitřní audit

1. Pojišťovny a zajišťovny zřídí účinnou funkci vnitřního auditu.
  1. Funkce vnitřního auditu zahrnuje hodnocení, zda jsou systém vnitřní kontroly a další prvky řídicího a kontrolního systému vhodné a efektivní.
  2. Funkce vnitřního auditu musí být objektivní a nezávislá na provozních funkcích.

3. Veškerá zjištění a doporučení vnitřního auditu se oznamují správnímu, řídicímu nebo kontrolnímu orgánu, který stanoví, jaká opatření se přijmou ve vztahu ke každému ze zjištění a doporučení vnitřního auditu, a zajistí, aby byla tato opatření provedena.

Článek 48

Pojistněmatematická funkce

1. Pojišťovny a zajišťovny zřídí účinnou pojistněmatematickou funkci, která:

- a) koordinuje výpočet technických rezerv;
- b) zajišťuje přiměřenost používaných metodik a podkladových modelů, jakož i předpokladů učiněných při výpočtu technických rezerv;
- c) posuzuje dostatečnost a kvalitu údajů používaných při výpočtu technických rezerv;
- d) srovnává nejlepší odhady se zkušeností;
- e) informuje správní, řídicí nebo kontrolní orgán o spolehlivosti a adekvátnosti výpočtu technických rezerv;
- f) dohlíží na výpočet technických rezerv v případech stanovených v článku 82;
- g) vyjadřuje názor na celkovou koncepci upisování;
- h) vyjadřuje názor na adekvátnost zajištěných ujednání;
- i) přispívá k účinnému provádění systému řízení rizik uvedeného v článku 44, zejména pokud jde o konstrukci rizikových modelů, které jsou podkladem výpočtu kapitálových požadavků stanovených v kapitole VI oddílích 4 a 5 a pokud jde o posouzení uvedené v článku 45.

2. Pojistněmatematickou funkci vykonávají osoby, které mají znalosti pojistné a finanční matematiky, jež jsou přiměřené povaze, rozsahu a komplexnosti rizik spojených s činností pojišťovny nebo zajišťovny, a které jsou schopné prokázat své příslušné zkušenosti na příslušné odborné a jiné úrovni.

Článek 49

Externí zajištění služeb nebo činností (outsourcing)

1. Členské státy zajistí, aby pojišťovny nebo zajišťovny nadále plně odpovídaly za plnění všech svých povinností podle této směrnice, pokud si dávají externě zajišťovat funkce nebo jakékoli pojišťovací nebo zajišťovací činnosti.

2. Externí zajištění rozhodujících nebo důležitých provozních funkcí nebo činností se neprovádí tak, aby vedlo k:

- a) podstatnému zhoršení kvality řídicího a kontrolního systému dotyčné pojišťovny nebo zajišťovny;
- b) nadměrnému zvýšení operačního rizika;

c) zhoršení schopnosti orgánů dohledu sledovat, jak pojišťovna nebo zajišťovna plní své povinnosti;

d) narušení nepřetržité a uspokojivé služby poskytované pojistníkům.

3. Než si pojišťovny a zajišťovny dají externě zajistit rozhodující nebo důležité funkce nebo činnosti, uvědomí včas orgány dohledu a informují je i o jakémkoli následném závažném vývoji, pokud jde o uvedené funkce nebo činnosti.

Článek 50

Prováděcí opatření

1. Komise přijme prováděcí opatření, jimiž se blíže stanoví:

a) prvky systémů uvedených v člancích 41, 44, 46 a 47, a zejména oblasti, na které se má vztahovat řízení aktiv a závazků a investiční koncepce, jak je uvedeno v čl. 44 odst. 2, pojišťoven a zajišťoven;

b) funkce uvedené v člancích 44 a 46 až 48;

c) požadavky stanovené v článku 42 a funkce, které jim podléhají;

d) podmínky, za nichž lze externě zajišťovat služby nebo činnosti, zejména u poskytovatelů služeb, kteří mají sídlo ve třetích zemích.

2. Pokud je nezbytné zajistit přiměřené sblížení posouzení uvedeného v čl. 45 odst. 1 písm. a), může Komise přijmout prováděcí opatření s cílem blíže vymezit prvky tohoto posouzení.

3. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Oddíl 3

Zveřejňování informací

Článek 51

Zpráva o solventnosti a finanční situaci: obsah

1. Členské státy zohlední informace požadované v čl. 35 odst. 3 a zásady stanovené v čl. 35 odst. 4 a požadují, aby pojišťovny a zajišťovny každoročně zveřejňovaly zprávu o své solventnosti a finanční situaci.

1. Tato zpráva obsahuje následující informace, a to buď v plném rozsahu, nebo prostřednictvím odkazů na povahou i rozsahem rovnocenně informace zveřejněné podle jiných právních nebo regulativních požadavků:

a) popis činnosti a výkonnosti pojišťovny nebo zajišťovny;

b) popis řídicího a kontrolního systému a posouzení jeho přiměřenosti s ohledem na rizikový profil pojišťovny nebo zajišťovny;

c) popis vystavení rizikům, koncentrace rizik, snížení rizik a citlivosti rizik, a to samostatně pro každou kategorii rizika;

d) popis – a to samostatně pro aktiva, technické rezervy a další závazky – podkladů a metod použitých k jejich ocenění spolu s vysvětlením veškerých významných rozdílů v podkladech a metodách použitých k jejich ocenění v účetní závěrce;

e) popis řízení kapitálu, včetně alespoň:

i) struktury a výše kapitálu a jeho kvality;

ii) výše solventnostního kapitálového požadavku a minimálního kapitálového požadavku;

iii) možnosti uvedené v článku 304, která je použita pro výpočet solventnostního kapitálového požadavku;

iv) informací umožňujících řádné porozumění hlavním rozdílům mezi předpoklady souvisejícími se standardním vzorcem a předpoklady souvisejícími s jakýmkoli interním modelem použitým pojišťovnou nebo zajišťovnou pro výpočet jejího solventnostního kapitálového požadavku;

v) částky jakéhokoli nedodržení minimálního kapitálového požadavku nebo jakéhokoli významného nedodržení solventnostního kapitálového požadavku během období, o němž se podává zpráva, a to i kdyby bylo toto nedodržení následně vyřešeno, s vysvětlením vzniku a následků, jakož i jakýchkoli přijatých nápravných opatření.

2. Popis uvedený v odst. 1 písm. e) bodě i) zahrnuje analýzu veškerých významných změn ve srovnání s předchozím obdobím, o němž se podává zpráva, a vysvětlení veškerých významných rozdílů, pokud jde o hodnotu těchto prvků v účetní závěrce, a stručný popis převoditelnosti kapitálu.

2. Ze zveřejnění solventnostního kapitálového požadavku uvedeného v odst. 1 písm. e) bodě ii) jsou oddělené patrné částky vypočítané podle kapitoly VI oddílu 4 pododdílů 2 a 3 a jakékoli navýšení kapitálového požadavku podle článku 37 nebo dopad specifických parametrů, jejichž používání je od pojištění a zajištění požadováno v souladu s článkem 110, spolu se stručnou informací o jeho odůvodnění dotýčným orgánem dohledu.

2. Nicméně a aniž jsou dotčena jakákoli zveřejnění povinná na základě jiných právních nebo regulativních požadavků, členské státy mohou stanovit, i když je zveřejněn celkový solventnostní kapitálový požadavek podle odst. 1 písm. e) bodu ii), že navýšení kapitálového požadavku nebo dopad specifických parametrů, jejichž používání je od pojištění a zajištění požadováno v souladu s článkem 110, se nemusí zveřejňovat samostatně během přechodného období, které končí nejpozději dne 31. října 2017.

2. Zveřejnění solventnostního kapitálového požadavku je případně provázeno sdělením, že jeho konečná částka stále podléhá posouzení orgánem dohledu.

Článek 52

Informace pro výbor CEIOPS a jeho zprávy

1. Členské státy požadují, aby orgány dohledu poskytovaly výboru CEIOPS každoročně tyto informace:

a) průměrné navýšení kapitálového požadavku na jeden podnik a rozdělení tohoto navýšení orgánem dohledu v předchozím roce, měřeno jako procento solventnostního kapitálového požadavku, uvedeného samostatně takto:

i) pro všechny pojišťovny a zajišťovny;

ii) pro životní pojišťovny;

iii) pro neživotní pojišťovny;

iv) pro pojišťovny poskytující životní i neživotní pojištění;

v) pro zajišťovny;

b) pro každé zveřejnění uvedené v písmenu a) podíl navýšení kapitálového požadavku podle čl. 37 odst. 1 písmen a), b) a c).

2. Výbor CEIOPS zveřejňuje každoročně tyto informace:

a) za všechny členské státy společně celkové rozdělení navýšení kapitálového požadavku, měřeno jako procento solventnostního kapitálového požadavku, pro každou z těchto kategorií:

i) všechny pojišťovny a zajišťovny;

ii) životní pojišťovny;

iii) neživotní pojišťovny;

iv) pojišťovny poskytující životní i neživotní pojištění;

v) zajišťovny;

b) za každý členský stát zvlášť rozdělení navýšení kapitálového požadavku, měřeno jako procento solventnostního kapitálového požadavku, které kryje všechny pojišťovny a zajišťovny v daném členském státě;

c) pro každé zveřejnění uvedené v písm. a) b) podíl navýšení kapitálového požadavku podle čl. 37 odst. 1 písm. a), b) a c).

3. Výbor CEIOPS poskytuje Evropskému parlamentu, Radě a Komisi informace uvedené v odstavci 2 spolu se zprávou nastiňující stupeň sblížení dohledu v různých členských státech, pokud jde o použití navýšení kapitálového požadavku.

Článek 53

Zpráva o solventnosti a finanční situaci: použitelné zásady

1. Orgány dohledu povolí pojišťovnám nebo zajišťovnám zveřejňovat informace v těchto případech:

a) pokud by zveřejněním těchto informací konkurenti pojišťovny nebo zajišťovny získali významnou neoprávněnou výhodu;

b) pokud existují povinnosti vůči pojistníkům nebo vztahy vůči jiným protistranám zavazující pojišťovnu nebo zajišťovnu k zachování tajemství nebo důvěrnosti.

2. Jestliže nezveřejnění informací povolí orgán dohledu, pojišťovny a zajišťovny to uvedou ve své zprávě o solventnosti a finanční situaci a spolu s odůvodněním.

3. Orgány dohledu povolí pojišťovnám a zajišťovnám využít zveřejnění informací učiněná na základě jiných právních nebo regulativních požadavků nebo odkázat na ně v té míře, v jaké tato zveřejnění informací odpovídají svou povahou a rozsahem informacím požadovaným podle článku 51.

4. Odstavce 1 a 2 se nevztahují na informace uvedené v čl. 51 odst. 1 písm. e).

Článek 54

Zpráva o solventnosti a finanční situaci: aktualizace a další informace sdělované z vlastního rozhodnutí

1. V případě jakéhokoli důležitého vývoje, který významně ovlivňuje relevantnost informací zveřejňovaných podle článků 51 a 53, pojišťovny a zajišťovny sdělují vhodné informace o povaze a účincích tohoto vývoje.

1. Pro účely prvního pododstavce se za důležitý vývoj považuje přinejmenším:

a) pokud je zaznamenáno nedodržování minimálního kapitálového požadavku a orgán dohledu buď soudí, že pojišťovna nebo zajišťovna nebude schopna předložit reálný krátkodobý finanční plán, nebo neobdrží tento plán do jednoho měsíce ode dne, kdy bylo nedodržení zjištěno;

b) pokud je zaznamenáno významné nedodržování solventnostního kapitálového požadavku a orgány dohledu neobdrží reálný ozdravný plán do dvou měsíců ode dne, kdy bylo nedodržení zjištěno.

1. V případech uvedených v druhém pododstavci písm. a) orgány dohledu požadují, aby dotyčná pojišťovna nebo zajišťovna okamžitě zveřejnila částku nedodržování a rovněž podala vysvětlení jeho vzniku a následků, včetně veškerých přijatých nápravných opatření. Pokud navzdory krátkodobému finančnímu plánu, který byl původně považován za reálný, nebylo vyřešeno nedodržování minimálního kapitálového požadavku do tří měsíců od jeho zjištění, sdělí se to na konci uvedeného období a rovněž podá vysvětlení jeho vzniku a následků, včetně veškerých dalších nápravných opatření, jež byla přijata, a také veškerých dalších nápravných opatření, jež jsou plánována.

1. V případech uvedených v druhém pododstavci písm. b) orgány dohledu požadují, aby dotyčná pojišťovna nebo zajišťovna okamžitě sdělila částku nedodržování a rovněž podala vysvětlení jeho vzniku a následků, včetně veškerých přijatých nápravných opatření. Pokud navzdory ozdravnému plánu, který byl původně považován za reálný, nebylo vyřešeno nedodržování solventnostního kapitálového požadavku do šesti měsíců po jeho zjištění, sdělí se to na konci daného období a rovněž podá vysvětlení jeho vzniku a následků, včetně veškerých dalších nápravných opatření, jež byla přijata, a také veškerých dalších nápravných opatření, jež jsou plánována.

2. Pojišťovny a zajišťovny mohou zveřejňovat z vlastního rozhodnutí veškeré informace nebo podávat vysvětlení týkající se jejich solventnosti a finanční situace, jejichž zveřejnění nebo podání není již vyžadováno podle článků 51 a 53 a odstavce 1 tohoto článku.

Článek 55

Zpráva o solventnosti a finanční situaci: koncepce a schválení

1. Členské státy požadují, aby pojišťovny a zajišťovny měly vhodné systémy a struktury za účelem splnění požadavků stanovených v člancích 51, 53 a čl. 54 odst. 1, jakož i písemnou koncepci zajišťující průběžnou přiměřenost veškerých informací zveřejňovaných v souladu s články 51, 53 a 54.

2. Zpráva o solventnosti a finanční situaci podléhá schválení ze strany správního, řídicího nebo kontrolního orgánu pojišťovny nebo zajišťovny a zveřejňuje se pouze po tomto schválení.

Článek 56

Zpráva o solventnosti a finanční situaci: prováděcí opatření

Komise přijme prováděcí opatření blíže stanovující informace, které musí být zveřejňovány, a prostředky, jimiž ze toho dosáhne.

Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Oddíl 4

Kvalifikované účasti

Článek 57

Nabývání účasti

1. Členské státy stanoví, že každá fyzická či právnická osoba nebo také osoby jednající ve shodě (dále jen „navrhovaní nabyvatel“), které přijaly rozhodnutí buď přímo nebo nepřímo nabyt kvalifikovanou účast v pojišťovně nebo zajišťovně, nebo přímo nebo nepřímo takovou účast zvýšit, což by vedlo k tomu, že by účast na hlasovacích právech nebo na základním kapitálu, který

drží, dosáhl jedné z prahových hodnot 20 %, 30 % nebo 50 % nebo ji překročil anebo že by se pojišťovna nebo zajišťovna stala jejich dceřným podnikem (dále jen „navrhované nabytí“), to musí nejprve písemně oznámit orgánům dohledu dané pojišťovny nebo zajišťovny, ve které zamýšlejí nabytí nebo zvýšit kvalifikovanou účast, a uvést výši své zamýšlené účasti a významné informace, jak je uvedeno v čl. 59 odst. 4. Členské státy nemusí uplatňovat prahovou hodnotu 30 %, pokud v souladu s čl. 9 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/109/ES uplatňují prahovou hodnotu ve výši jedné třetiny.

2. Členské státy stanoví, že každá fyzická či právnická osoba, která přijala rozhodnutí přímo nebo nepřímo zeizit kvalifikovanou účast v pojišťovně nebo zajišťovně, to musí nejprve písemně oznámit orgánům dohledu domovského členského státu a uvést výši své účasti po zamýšleném zcizení. Tato osoba musí rovněž oznámit orgánům dohledu domovského členského státu každé rozhodnutí snížit svoji kvalifikovanou účast tak, že by účast na hlasovacích právech nebo na základním kapitálu, který drží, klesla pod 20 %, 30 % nebo 50 % anebo tak, že by pojišťovna nebo zajišťovna přestala být jejím dceřným podnikem. Členské státy nemusí uplatňovat prahovou hodnotu 30 %, pokud v souladu s čl. 9 odst. 3 písm. a) směrnice 2004/109/ES uplatňují prahovou hodnotu ve výši jedné třetiny.

Článek 58

Lhůta pro posouzení

1. Orgány dohledu obratem a v každém případě do dvou pracovních dnů od obdržení oznámení podle čl. 57 odst. 1 a od případného následného obdržení informací uvedených v odstavci 2 písemně potvrdí jejich přijetí navrhovanému nabyvateli.

1. Orgány dohledu ve lhůtě nejvýše šedesáti pracovních dnů počínaje dnem písemného potvrzení o přijetí oznámení a všech dokumentů, které mají být podle požadavku členského státu k oznámení přiloženy na základě seznamu uvedeného v čl. 59 odst. 4, (dále jen „lhůta pro posouzení“) provedou posouzení stanovené v čl. 59 odst. 1 (dále jen „posouzení“).

1. Orgány dohledu uvědomí navrhovaného nabyvatele při potvrzení přijetí o konci lhůty pro posouzení.

2. Pokud je to nutné, mohou orgány dohledu během lhůty pro posouzení, a nejpozději v její padesátý pracovní den, požádat o další informace nezbytné pro dokončení posouzení. Tato žádost je písemná a upřesňuje, které doplňující informace jsou třeba.

2. Na dobu mezi dnem žádosti orgánů dohledu o informace a obdržením odpovědi na tuto žádost od navrhovaného nabyvatele se lhůta pro posouzení stává. Stavení nepřesáhne dvacet pracovních dnů. Orgány dohledu mohou podle svého uvážení vznést jakoukoli další žádost o doplnění nebo objasnění informací, to však nesmí vést ke stavení lhůty pro posouzení.

3. Orgány dohledu mohou prodloužit stavení lhůty pro posouzení podle odst. 2 druhého pododstavce až na 30 pracovních dnů, pokud

a) je navrhovaný nabyvatel usazen mimo Společenství nebo je mimo Společenství regulován nebo

b) navrhovaný nabyvatel je fyzickou nebo právnickou osobou, která nepodléhá dohledu ani dohledu podle této směrnice, směrnice Rady 85/611/EHS ze dne 20. prosince 1985 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se subjektů kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP) (32) nebo směrnice 2004/39/ES či 2006/48/ES.

4. Pokud se orgány dohledu po ukončení posuzování rozhodnou vyjádřit nesouhlas s navrhovaným nabytím, vyrozumí o tom písemně do dvou pracovních dnů a před uplynutím lhůty pro posouzení navrhovaného nabyvatele a své rozhodnutí zdůvodní. S výhradou vnitrostátního práva je možné náležitě odůvodnění takového rozhodnutí na žádost navrhovaného nabyvatele zveřejnit. To nebrání členským státům, aby orgány dohledu umožnily zveřejnit toto odůvodnění bez žádosti navrhovaného nabyvatele.

5. Pokud orgány dohledu nevyjádří písemně nesouhlas s navrhovaným nabytím ve lhůtě pro posouzení, považuje se navrhované nabytí za schválené.

6. Orgány dohledu mohou stanovit a v případě potřeby prodloužit maximální lhůtu pro dokončení navrhovaného nabytí.

7. Členské státy nesmějí pro oznamování přímých nebo nepřímých nabytí hlasovacích práv nebo základního kapitálu orgánům dohledu a pro jejich schvalování těmito orgány stanovit požadavky přísnější, než jsou stanoveny v této směrnici.

8. Komise přijme prováděcí opatření, která dále upřesní úpravy obezřetnostních kritérií stanovených v čl. 59 odst. 1 s cílem zohlednit budoucí vývoj a zajistit jednotné uplatňování článků 57 až 63.

8. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Článek 59

Posouzení

1. S ohledem na možný vliv navrhovaného nabyvatele na pojišťovnu nebo zajišťovnu hodnotí orgány dohledu při posuzování oznámení uvedeného v čl. 57 odst. 1 a informací uvedených v čl. 58 odst. 2 za účelem zajištění řádného a obezřetného řízení pojišťovny nebo zajišťovny, v níž je navrhováno nabytí, vhodnost navrhovaného nabyvatele a finanční rozumnost navrhovaného nabytí podle všech těchto kritérií:

a) pověst navrhovaného nabyvatele;

b) pověst a zkušenost všech osob, které budou v důsledku navrhovaného nabytí řídít činnosti pojišťovny nebo zajišťovny;

c) finanční zdraví navrhovaného nabyvatele, zejména ve vztahu k vykonávané a plánované činnosti v pojišťovně nebo zajišťovně, v níž je navrhováno nabytí;

d) skutečnost, zda bude pojišťovna nebo zajišťovna schopna dodržet a nadále dodržovat obezřetnostní požadavky na základě této směrnice a případně jiných směrnic, zejména směrnice 2002/87/ES, a zejména zda má skupina, jejíž součástí se pojišťovna nebo zajišťovna stane, strukturu umožňující výkon účinného dohledu, účinnou výměnu informací mezi orgány dohledu a vymezení působnosti mezi orgány dohledu;

e) skutečnost, zda existuje důvodné podezření, že ve spojení s navrhovaným nabytím dochází nebo došlo k praní peněz nebo k financování terorismu nebo k pokusům o ně ve smyslu článku 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES ze dne 26. října 2005 o předcházení zneužití finančního systému k praní peněz a financování terorismu (33) nebo že by navrhované nabytí mohlo zvýšit riziko takového jednání.

2. Orgány dohledu mohou vyjádřit nesouhlas s navrhovaným nabytím pouze tehdy, pokud je to na základě kritérií stanovených v odstavci 1 důvodné nebo pokud informace předložené navrhovaným nabyvatelem nejsou úplné.

3. Členské státy nestanoví žádné předběžné podmínky co do výše účasti, které je třeba dosáhnout, ani neumožňují svým orgánům dohledu posuzovat navrhované nabytí z hlediska hospodářských potřeb trhu.

4. Členské státy zveřejní seznam informací, jež jsou nutné k provedení posouzení a jež je třeba poskytnout orgánům dohledu spolu s oznámením uvedeným v čl. 57 odst. 1. Požadované informace musí být přiměřené a musí odpovídat povaze navrhovaného nabytí a navrhovaného nabytí. Členské státy nepožadují informace, které pro obezřetnostní posuzování nemají význam.

5. Bez ohledu na čl. 58 odst. 1, 2 a 3, pokud byly příslušnému orgánu oznámeny dva nebo více návrhů na nabytí nebo zvýšení kvalifikované účasti ve stejné pojišťovně nebo zajišťovně, přistupuje orgán dohledu k navrhovaným nabyvatelům nediskriminačním způsobem.

Článek 60

Nabytí regulovanými finančními podniky

1. Orgány dohledu se při posuzování navzájem plně konzultují, pokud je navrhovaným nabyvatelem:

a) úvěrová instituce, pojišťovna nebo zajišťovna, investiční podnik nebo správcovská společnost ve smyslu čl. 1a bodu 2 směrnice 85/611/EHS (dále jen „správcovská společnost SKIPCP“) s povolením v jiném členském státě nebo v odvětví jiném, než ve kterém je navrhováno nabytí;

b) mateřský podnik úvěrové instituce, pojišťovny nebo zajišťovny, investičního podniku nebo správcovské společnosti SKIPCP s povolením v jiném členském státě nebo v odvětví jiném, než ve kterém je navrhováno nabytí, nebo

c) fyzická nebo právnická osoba, která kontroluje úvěrovou instituci, pojišťovnu nebo zajišťovnu,

investiční podnik nebo správcovskou společnost SKIPCP s povolením v jiném členském státě nebo v odvětví jiném, než ve kterém je navrhováno nabytí.

2. Orgány dohledu si bez zbytečného prodloužení vzájemně poskytují veškeré informace nutné nebo užitečné pro posouzení. K tomuto účelu si na požádání vzájemně sdělují veškeré užitečné informace a z vlastního podnětu sdělují veškeré podstatné informace. V rozhodnutí orgánu dohledu, který vydal povolení pojišťovně nebo zajišťovně, v níž je navrhováno nabytí, se vedou veškeré názory nebo výhrady orgánu dohledu pověřeného dohledem nad navrhovaným nabyvatelem.

Článek 61

Informování orgánů dohledu pojišťovnou nebo zajišťovnou

Pojišťovna nebo zajišťovna neprodleně informuje orgán dohledu svého domovského členského státu o všech nabytích nebo prodejích účasti na svém základním kapitálu, které způsobí, že uvedené podily překročí příslušnou hranici, která je uvedena v článku 57 a čl. 58 odst. 1 až 7, nebo pod ni klesnou.

Pojišťovna nebo zajišťovna také informuje alespoň jednou ročně uvedený orgán dohledu svého domovského členského státu o jménech akcionářů a společníků držících kvalifikovaný podíl a o výši těchto podílů, jak vyplývá například z informací obdržených na výročních valných hromadách akcionářů a společníků nebo z informací získaných na základě povinností pro společnosti kotované na burze cenných papírů.

Článek 62

Kvalifikované účasti, pravomoci orgánů dohledu

Členské státy požadují, aby v případech, kdy by vliv, který mají osoby uvedené v článku 57, mohl způsobit újmu řádnému a obezřetnému řízení pojišťovny nebo zajišťovny, přijal orgán dohledu domovského členského státu pojišťovny nebo zajišťovny, v níž se usiluje o kvalifikovanou účast nebo její zvýšení, vhodná opatření k ukončení uvedené situace. Tato opatření mohou například spočívat v soudních zákazech, sankcích proti ředitelům a vedoucím zaměstnancům nebo pozastavení výkonu hlasovacích práv spojených s akciemi vlastněnými danými akcionáři nebo společníky.

Podobná opatření se uplatňují na fyzické i právnické osoby, které nesplní oznamovací povinnost stanovenou v článku 57.

Pokud je účast získána přes nesouhlas orgánů dohledu, příjmové členské státy, bez ohledu na jakékoli další přijaté sankce, kterékoli z těchto opatření:

1. pozastavení výkonu odpovídajících hlasovacích práv; nebo
2. zajištění neplatnosti odevzdaných hlasů nebo zajištění možnosti jejich zrušení.

Článek 63

Hlasovací práva

Pro účely tohoto oddílu se berou v úvahu hlasovací práva uvedená v člancích 9 a 10 směrnice 2004/109/ES a podmínky týkající se jejich sčítání stanovené v čl. 12 odst. 4 a 5 zmíněné směrnice.

Členské státy neberou v úvahu hlasovací práva ani účasti, které investiční podniky nebo úvěrové instituce případně drží v důsledku upsání finančních nástrojů nebo umístění finančních nástrojů na základě pevného závazku převzetí, zahrnutého v bodě 6 oddílu A přílohy I směrnice 2004/39/ES, pokud tato práva nejsou vykonávána ani jinak využívána k zasahování do řízení emitenta a pokud jsou zcizena do jednoho roku od nabytí.

Oddíl 5

Profesní tajemství, výměna informací a podpora sblížování dohledu

Článek 64

Profesní tajemství

Členské státy zajistí, aby všechny osoby, které pracují nebo pracovaly pro orgány dohledu, jakož i auditoři nebo experti jednající jménem uvedených orgánů, byli povinni zachovávat profesní tajemství.

Aniž jsou dotčeny případy, na které se vztahuje trestní právo, nesmějí být žádné důvěrné informace, které uvedené osoby získaly při plnění svých povinností, prozrazeny žádné osobě ani orgánu, kromě informací v celkové nebo souhrnné formě, kde není možno identifikovat jednotlivé pojišťovny a zajišťovny.

Avšak v případech, kdy je na pojišťovnu nebo zajišťovnu vyhlášen konkurs nebo u ní byla nařízena nucená likvidace, mohou být v občanskoprávním nebo obchodním řízení sdělovány důvěrné informace, které se netýkají třetích osob zapojených do pokusů pojišťovnu nebo zajišťovnu zachránit.

Článek 65

Výměna informací mezi orgány dohledu členských států

Článek 64 nevylučuje výměnu informací mezi orgány dohledu různých členských států. Tyto informace podléhají povinnosti profesního tajemství stanovené v článku 64.

Článek 66

Dohody o spolupráci s třetími zeměmi

Členské státy mohou uzavírat dohody o spolupráci upravující výměnu informací s orgány dohledu třetích zemí nebo s orgány nebo subjekty třetích zemí definovanými v čl. 68 odst. 1 a 2 pouze tehdy, pokud informace, které mají být sděleny, podléhají profesnímu tajemství, které odpovídá alespoň zárukám uvedeným v tomto oddílu. Tato výměna informací musí být určena pro výkon dohledu uvedenými orgány nebo subjekty.

Pokud informace, které mají být sděleny členským státem třetí zemi, pocházejí z jiného členského státu, nesmějí být zveřejněny bez výslovného souhlasu orgánu dohledu tohoto členského státu a případně pouze pro účely, pro které tento orgán daly svůj souhlas.

Článek 67

Použití důvěrných informací

Orgány dohledu, které obdrží důvěrné informace podle článků 64 nebo 65, je mohou používat jen při plnění svých povinností a pro tyto účely:

1. kontrolu, zda jsou plněny podmínky pro přístup k pojišťovací a zajišťovací činnosti a pro usnadnění sledování výkonu této činnosti, zvláště s ohledem na sledování technických rezerv, solventnostního kapitálového požadavku, minimálního kapitálového požadavku, a řídicího a kontrolního systému;

2. ukládání sankcí;

3. opravný prostředek ve správním řízení proti rozhodnutí orgánu dohledu;

4. soudní řízení podle této směrnice.

Článek 68

Výměna informací s jinými orgány

1. Články 64 a 67 nebrání:

a) výměně informací mezi několika orgány dohledu ve stejném členském státě při plnění jejich funkcí dohledu;

b) výměně informací mezi orgány dohledu a kterýmkoli z následujících orgánů, subjektů a osob, které se nacházejí ve stejném členském státě, při plnění jejich funkcí dohledu:

i) orgány příslušnými pro dohled nad úvěrovými institucemi a jinými finančními organizacemi a orgány pověřenými dohledem nad finančními trhy;

ii) subjekty, jež se zabývají likvidací a konkursem pojišťoven nebo zajišťoven a jiným podobným řízením;

iii) osobami příslušnými k provádění povinných auditů účtů pojišťoven, zajišťoven a jiných finančních institucí;

c) sdělování subjektům, které řídí nucené likvidační řízení nebo spravují garanční fondy, informací nutných k plnění jejich úkolů.

1. Výměny informací uvedené v písmenech b) a c) se mohou uskutečňovat také mezi různými členskými státy.

1. Informace obdržené těmito orgány, subjekty a osobami podléhají povinnosti profesního tajemství stanovené v článku 64.

2. Články 64 až 67 nebrání členským státům v tom, aby povolily výměnu informací mezi orgány dohledu a kterýmkoli z těchto orgánů a osob:

a) orgány zodpovědnými za dohled nad subjekty, jež se zabývají likvidací a konkursem pojišťoven a zajišťoven a jiným podobným řízením;

b) orgány zodpovědnými za dohled nad osobami, které jsou pověřeny prováděním povinných auditů účtů pojišťoven, zajišťoven, úvěrových institucí, investičních podniků a ostatních finančních institucí;

c) nezávislími znalci pojišťoven a zajišťoven provádějícími právními předpisy upravený dohled nad uvedenými pojišťovkami a zajišťovkami a orgány příslušnými pro dohled nad těmito znalci.

2. Členské státy, které použijí první pododstavec, vyžadují, aby byly splněny alespoň tyto podmínky:

a) informace musí být určeny k výkonu dohledu nebo dohledu podle prvního pododstavce;

b) obdržené informace musí podléhat povinnosti profesního tajemství stanoveného v článku 64;

c) pokud informace pocházejí z jiného členského státu, nesmějí být sdělovány bez výslovného souhlasu orgánu dohledu, od nichž pocházejí, a případně výhradně pro účely, pro které uvedené orgány udělily svůj souhlas.

2. Členské státy sdělí Komisi a ostatním členským státům jména orgánů, osob a subjektů, které smějí obdržet informace podle prvního a druhého pododstavce.

3. Články 64 až 67 nebrání členským státům v tom, aby s cílem posílení stability a integrity finančního systému, povolily výměnu informací mezi orgány dohledu a orgány nebo subjekty příslušnými pro odhalování a vyšetřování porušování práva společnosti.

3. Členské státy, které použijí první pododstavec, vyžadují, aby byly splněny alespoň tyto podmínky:

a) informace musí být určeny k odhalování a vyšetřování podle prvního pododstavce;

b) obdržené informace musí podléhat povinnosti profesního tajemství stanovené v článku 64;

c) pokud informace pocházejí z jiného členského státu, nesmějí být sdělovány bez výslovného souhlasu orgánu dohledu, od něhož pocházejí, a případně výhradně pro účely, pro které uvedené orgány udělily svůj souhlas.

3. Pokud členský stát, orgány nebo subjekty uvedené v prvním pododstavci provádějí svůj úkol odhalování nebo vyšetřování s pomocí osob jmenovaných pro tento účel kvůli zvláštní způsobilosti těchto osob, avšak které nejsou zaměstnány ve veřejné správě, lze možnost výměny informací stanovené v prvním pododstavci rozšířit na tyto osoby za podmínek stanovených v druhém pododstavci.

3. Pro účely provádění druhého pododstavce písm. c) sdělí orgány nebo subjekty uvedené v prvním pododstavci orgánům dohledu, od nichž informace pocházejí, jména a přesné pověření osob, kterým mají být informace předány.

4. Členské státy sdělí Komisi a ostatním členským státům jména orgánů, osob nebo subjektů, které smějí obdržet informace podle odstavce 3.

Článek 69

Sdělování informací orgánům ústřední státní správy odpovědným za právní předpisy v oblasti financí

Články 64 a 67 nebrání členským státům v tom, aby na základě právních předpisů povolily sdělování určitých informací jiným orgánům své ústřední státní správy, které odpovídají za právní předpisy týkající se dohledu nad úvěrovými institucemi, finančními institucemi, investičními službami a pojišťovkami nebo zajišťovkami, a inspektorům působícím jménem uvedených orgánů.

Tyto informace je možné sdělit pouze tehdy, pokud je to nutné z důvodu obezřetnostního dohledu. Členské státy však zajistí, aby se informace obdržené podle článku 65 a čl. 68 odst. 1 a informace obdržené prostřednictvím ověřování na místě, které je uvedeno v článku 32, směly sdělovat pouze s výslovným souhlasem orgánu dohledu, od něhož informace pocházejí, nebo orgánu dohledu členského státu, ve kterém se ověřování na místě provádělo.

Článek 70

Předávání informací centrálním bankám a měnovým orgánům

Aniž je dotčen tento oddíl, orgán dohledu může předávat informace potřebné pro plnění svých úkolů:

1. centrálním bankám nebo jiným subjektům s funkcí podobnou měnovým orgánům;

2. případně jiným správním orgánům odpovědným za dohled nad platebními systémy.

Tyto orgány a subjekty mohou také sdělovat orgánům dohledu informace, které potřebují pro účely článku 67. Informace obdržené v této souvislosti podléhají povinnosti profesního tajemství stanovené v tomto oddílu.

Článek 71

Sbližování v oblasti dohledu

1. Členské státy zajistí, aby byla v mandátech orgánů dohledu vhodně zohledněna dimenze Evropské unie.

2. Členské státy zajistí, aby orgány dohledu při plnění svých povinností zohlednily sblížení v oblasti nástrojů dohledu a postupů dohledu při uplatňování požadavků právních a správních předpisů přijatých podle této směrnice. Za tímto účelem členské státy zajistí, aby se orgány dohledu účastnily činnosti výboru CEIOPS podle rozhodnutí 2009/79/ES a řádně zohledňovaly jeho pokyny a doporučení uvedená v odstavci 3 tohoto článku.

3. V případě potřeby poskytuje výbor CEIOPS právně nezávazné pokyny a doporučení, pokud jde o provádění ustanovení této směrnice a jejich prováděcích opatření, a to za účelem účinnějšího sblížení postupů dohledu. Kromě toho výbor CEIOPS podává pravidelně, a

přínejmenším každé dva roky, Evropskému parlamentu, Radě a Komisi zprávu o pokroku, jehož bylo dosaženo při sbližování dohledu ve Společenství.

Oddíl 6

Povinnosti auditorů

Článek 72

Povinnosti auditorů

1. Členské státy přínejmenším stanoví, aby osoby, kterým bylo vydáno povolení ve smyslu osmé směrnice Rady 84/253/EHS ze dne 10. dubna 1984, založené na čl. 54 odst. 3 písm. g) Smlouvy, o schvalování osob pověřených prováděním povinného auditu účetních dokumentů (34), provádějící v pojišťovně nebo zajišťovně povinný audit uvedený v článku 51 čtvrté směrnice Rady 78/660/EHS, článku 37 směrnice Rady 83/349/EHS nebo v článku 31 směrnice 85/611/EHS nebo jiný zákonem stanovený úkol, měly povinnost neprodleně oznámit orgánům dohledu jakoukoli skutečnost nebo rozhodnutí týkající se uvedené pojišťovny nebo zajišťovny, které zjistily při výkonu tohoto úkolu a které by mohly způsobit kterýkoli z následujících důsledků:

- a) závažné porušení právních a správních předpisů stanovících podmínky pro povolení, nebo konkrétně upravujících provozování činnosti pojišťovnami a zajišťovnami;
- b) narušení pokračování činnosti pojišťovny nebo zajišťovny;
- c) odmítnutí ověření účtů nebo vyslovení výhrad k nim;
- d) nedodržování solventnostního kapitálového požadavku;
- e) nedodržování minimálního kapitálového požadavku.

1. Osoby uvedené v prvním pododstavci musí rovněž oznámit jakékoli skutečnosti a rozhodnutí, které zjistí při plnění úkolu popsaného v prvním pododstavci v pojišťovně nebo zajišťovně mající úzké propojení vyplývající z řídicího vztahu s pojišťovnou nebo zajišťovnou, v níž uvedené osoby plní uvedený úkol.

2. Sděli-li osoby schválené ve smyslu směrnice 84/253/EHS v dobré víře orgánům dohledu jakékoliv skutečnosti uvedené v odstavci 1, nepovažuje se to za porušení omezení poskytování informací, jak je stanoví smlouva nebo právní či správní předpis, a u těchto osob nevzniká žádná odpovědnost.

KAPITOLA V

Provozování činnosti životního a neživotního pojištění

Článek 73

Výkon činnosti v životní a neživotní pojištění

1. Pojišťovny nesmějí obdržet povolení k souběžnému provozování činnosti životního a neživotního pojištění.

2. Odchylně od odstavce 1 mohou členské státy stanovit, že:

a) pojišťovnám, kterým bylo vydáno povolení k provozování činnosti životního pojištění, může být vydáno povolení pro činnosti neživotního pojištění pro rizika uvedená v odvětvích 1 a 2 v části A přílohy I;

b) pojišťovnám, kterým bylo vydáno povolení výhradně pro rizika uvedená v odvětvích 1 a 2 v části A přílohy I, může být vydáno povolení k provozování činnosti životního pojištění.

2. Každá z těchto činností je však v souladu s článkem 74 spravována odděleně.

3. Členské státy mohou stanovit, že pojišťovny uvedené v odstavci 2 musí dodržovat účetní pravidla pro životní pojišťovny pro veškeré jejich činnosti. Až do koordinace v tomto směru mohou členské státy také stanovit, že s ohledem na předpisy pro likvidaci se na činnosti týkající se rizik uvedených v odvětvích 1 a 2 v části A přílohy I provozované uvedenými pojišťovnami budou vztahovat pravidla pro činnosti životního pojištění.

4. Pokud má neživotní pojišťovna finanční, obchodní nebo administrativní propojení s životní pojišťovnou, zajistí orgány dohledu domovských členských států, aby účetnictví dotyčných pojišťoven nebylo zkresleno dohodami mezi těmito pojišťovnami nebo jakýmkoli ujednáním, které by mohlo ovlivnit rozvrhování výdajů a příjmů.

5. Pojišťovny, které v následujících dnech provozovaly souběžně činnosti životního i neživotního pojištění, na něž se vztahuje tato směrnice, mohou pokračovat v souběžném provozování těchto činností, pokud je každá z těchto činností v souladu s článkem 74 spravována odděleně:

- a) dne 1. ledna 1981 pro pojišťovny s povolením v Řecku;
- b) dne 1. ledna 1986 pro pojišťovny s povolením ve Španělsku a Portugalsku;
- c) dne 1. ledna 1995 pro pojišťovny s povolením v Rakousku, Finsku a Švédsku;
- d) dne 1. května 2004 pro pojišťovny s povolením v České republice, Estonsku, na Kypru, v Lotyšsku, Litvě, Maďarsku, na Maltě, v Polsku, Slovinsku a na Slovensku;
- e) dne 1. ledna 2007 pro pojišťovny s povolením v Bulharsku a Rumunsku;
- f) dne 15. března 1979 pro všechny ostatní pojišťovny.

5. Domovský členský stát může uložit pojišťovnám, aby ve lhůtě určené tímto členským státem ukončily souběžné provozování činnosti životního a neživotního pojištění, které provozovaly ke dnům uvedeným v prvním pododstavci.

Článek 74

Oddělená správa životního a neživotního pojištění

1. Oddělená správa podle článku 73 je organizována tak, aby činnost životního pojištění byla oddělena od činnosti neživotního pojištění.

1. Příslušné zájmy pojistníků v životním a neživotním pojištění nesmějí být dotčeny, a zejména ze zisků životního pojištění mají prospěch pojistníci v životním pojištění, jako by životní pojišťovna provozovala pouze činnost životního pojištění.

2. Aniž jsou dotčeny články 100 a 128, pojišťovny uvedené v čl. 73 odst. 2 a 5 vypočtou:

a) fiktivní minimální kapitálový požadavek v oblasti životního pojištění, připadající na jejich činnost životního pojištění nebo zajištění, vypočítaný tak, jako kdyby dotčená pojišťovna provozovala pouze uvedenou činnost, na základě oddělených účtů uvedených v odstavci 6; a

b) fiktivní minimální kapitálový požadavek v oblasti neživotního pojištění, připadající na jejich činnost neživotního pojištění nebo zajištění, vypočítaný tak, jako kdyby dotčená pojišťovna provozovala pouze uvedenou činnost, na základě oddělených účtů uvedených v odstavci 6.

3. Pojišťovny uvedené v čl. 73 odst. 2 a 5 kryjí odpovídající hodnotou položek použitelného primárního kapitálu alespoň:

a) fiktivní minimální kapitálový požadavek v oblasti životního pojištění, připadající na činnost životního pojištění;

b) fiktivní minimální kapitálový požadavek v oblasti neživotního pojištění, připadající na činnost neživotního pojištění.

3. Minimální finanční požadavky uvedené v prvním pododstavci, připadající na činnost životního pojištění a činnost neživotního pojištění, nesmějí být neseny druhou činností.

4. Pokud jsou minimální finanční požadavky uvedené v odstavci 3 splněny a pokud je o tom orgán dohledu informován, pojišťovna může použít ke krytí solventnostního kapitálového požadavku uvedeného v článku 100 výslovně uvedené položky použitelného kapitálu, které jsou stále k dispozici, pro jednu nebo druhou činnost.

5. Orgány dohledu analyzují výsledky činnosti životního i neživotního pojištění, aby zajistily, že jsou dodržovány požadavky odstavců 1 až 4.

6. Účetnictví je třeba vést tak, aby byly oddělené patrné zdroje pro životní a pro neživotní pojištění. Celkové příjmy, zejména pojistné, platby zajištětelů, příjmy z investování, a výdaje, zejména pojistná plnění, doplnění technických rezerv, zajištění a provozní náklady na pojišťovací činnost, je třeba rozvrhnout podle původu. Položky společné oběma činnostem se účtují v souladu s metodami rozvrhování, které musí být schváleny orgánem dohledu.

6. Pojišťovny na základě svého účetnictví připraví finanční výkaz, v němž položky použitelného primárního kapitálu na krytí každého fiktivního minimálního kapitálového požadavku uvedeného v odstavci 2 jsou jasně určeny v souladu s čl. 98 odst. 4.

7. Pokud výše použitelného primárního kapitálu připadajícího na jednu z činností nepostačuje na pokrytí minimálních finančních požadavků uvedených v odst. 3 prvním pododstavci, použijí orgány dohledu na činnost s nedostatečnou výší použitelného primárního kapitálu opatření stanovená v této směrnici bez ohledu na to, jaké jsou výsledky ve druhé činnosti.

7. Odechlně od odst. 3 druhého pododstavce mohou uvedená opatření zahrnovat povolení převodu výslovně uvedených položek použitelného primárního kapitálu z jedné činnosti do druhé.

KAPITOLA VI

Pravidla pro oceňování aktiv a závazků, technické rezervy, kapitál, solventnostní kapitálový požadavek, minimální kapitálový požadavek a investiční pravidla

Oddíl 1

Oceňování aktiv a závazků

Článek 75

Oceňování aktiv a závazků

1. Není-li uvedeno jinak, členské státy zajistí, aby pojišťovny a zajišťovny oceňovaly aktiva a závazky takto:

a) aktiva se oceňují částkou, za niž by se mohla vyměnit mezi znalými partnery ochotnými uskutečnit transakci za obvyklých podmínek;

b) závazky se oceňují částkou, za niž by se mohly převést nebo vypořádat mezi znalými partnery ochotnými uskutečnit transakci za obvyklých podmínek.

1. Při oceňování závazků podle písm. b) se nesmí provádět žádná úprava s ohledem na vlastní kreditní rating pojišťovny nebo zajišťovny.

2. Komise přijme prováděcí opatření ke stanovení metod a předpokladů, které se použijí pro oceňování aktiv a závazků stanovených v odstavci 1.

2. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Oddíl 2

Pravidla pro technické rezervy

Článek 76

Obecná ustanovení

1. Členské státy zajistí, aby pojišťovny a zajišťovny vytvořily technické rezervy pro své veškeré pojistné a zajištění závazky vůči pojistníkům a oprávněným osobám z pojistných nebo zajištění smluv.

2. Hodnota technických rezerv musí odpovídat stávající částce, kterou by pojišťovny a zajišťovny musely vyplatit, pokud by okamžitě převedly své pojistné a zajištění závazky na jinou pojišťovnu nebo zajišťovnu.

3. Při výpočtu technických rezerv se důsledně použijí informace poskytované finančními trhy, jakož i obecně dostupné údaje o úpisovacích rizicích (soulad s trhem).

4. Výpočet technických rezerv se provede obezřetně, spolehlivě a objektivně.

5. Podle zásad uvedených v odstavcích 2, 3 a 4 a s ohledem na zásady uvedené v čl. 75 odst. 1 se výpočet technických rezerv provede v souladu s články 77 až 82 a 86.

Článek 77

Výpočet technických rezerv

1. Hodnota technických rezerv se rovná součtu nejlepšího odhadu a rizikové přírážky uvedeným v odstavcích 2 a 3.

2. Nejlepší odhad odpovídá pravděpodobnostmi váženému průměru budoucích peněžních toků s ohledem na časovou hodnotu peněz (očekávanou současnou hodnotu budoucích peněžních toků), přičemž se použije příslušná časová struktura bezrizikových úrokových měr.

2. Výpočet nejlepšího odhadu se zakládá na aktuálních a důvěryhodných informacích, jakož i reálných předpokladech, a provede se prostřednictvím příměřených, použitelných a náležitých pojistněmatematických a statistických metod.

2. Při výpočtu nejlepšího odhadu se použije projekce peněžních toků, která zohlední veškeré nezbytné přírůstky a úbytky peněžních prostředků k vypořádání pojistných a zajištění závazků po dobu jejich trvání.

2. Nejlepší odhad se vypočte jako hrubý, tj. aniž by byly odečteny částky vymahatelné ze zajištění smluv a od zvláštních účelových jednotek. Uvedené částky se vypočítají odděleně podle článku 81.

3. Výše rizikové přírážky musí být taková, aby se zajistilo, že hodnota technických rezerv bude odpovídat očekávané částce, kterou potřebují pojišťovny a zajišťovny na vyrovnání pojistných a zajištění závazků.

4. Pojišťovny a zajišťovny ocení nejlepší odhad a rizikovou přírážku odděleně.

4. Pokud však lze budoucí peněžní toky v souvislosti s pojistnými a zajištěními závazky spolehlivě replikovat prostřednictvím finančních nástrojů, u nichž je možné sledovat spolehlivou tržní hodnotu, hodnota technických rezerv v souvislosti s těmito budoucími peněžními toky

se určí na základě tržní hodnoty uvedených finančních nástrojů. V tomto případě se nevyžadují oddělené výpočty nejlepšího odhadu a rizikové přírážky.

5. Pokud pojišťovny a zajišťovny oceňují nejlepší odhad a rizikovou přírážku odděleně, riziková přírážka se vypočte tak, že se určí náklady na obstarání použitelného kapitálu, které se rovnají solventnostnímu požadavku požadavku, jenž je nezbytný na podporu pojistných a zajištění závazků po dobu jejich trvání.

5. Sazba, která se použije pro určení nákladů na obstarání použitelného kapitálu (sazba nákladů na kapitál), musí být pro všechny pojišťovny a zajišťovny totožná a je pravidelně revidována.

5. Použitá sazba nákladů na kapitál se musí rovnat dodatečně sazbě přesahující příslušnou bezrizikovou úrokovou míru, již by zaplatila pojišťovna nebo zajišťovna, která drží použitelný kapitál podle oddílu 3, rovnající se kapitálovému solventnostnímu požadavku nezbytnému pro zabezpečení pojistných a zajištění závazků po dobu jejich trvání.

Článek 78

Další prvky zohledněné při výpočtu technických rezerv

Kromě článku 77 přihlednou pojišťovny a zajišťovny při výpočtu technických rezerv k:

1. veškerým nákladům, které vzniknou při správě pojistných a zajištění závazků;

2. inflaci, včetně nákladů a pojistných plnění, které vzniknou v důsledku inflace;

3. veškerým očekávaným platbám pojištěn a zajištěn pojistníkům a oprávněným osobám, včetně budoucích nezaručených podílů na zisku, bez ohledu na to, zda jsou tyto platby smluvně zaručeny, či nikoli, nevztahuje-li se na uvedené platby čl. 91 odst. 2.

Článek 79

Oceňování finančních záruk a smluvních opcí zahrnutých do pojistných a zajištění smluv

Při výpočtu technických rezerv zohlední pojišťovny a zajišťovny hodnotu finančních záruk a veškerých smluvních opcí zahrnutých do pojistných a zajištění smluv.

Veškeré předpoklady pojištěn a zajištěn související s pravděpodobností, že pojistníci uplatní smluvní opce, včetně storna a odbytého, musí být reálné a musí být založeny na stávajících a důvěryhodných informacích. V uvedených předpokladech se explicitně či implicitně přihledne k dopadu, který by mohly mít budoucí změny finančních podmínek i jiných než finančních podmínek na výkon uvedených opcí.

Článek 80

Rozčlenění

Při výpočtu technických rezerv rozlení pojišťovny a zajišťovny své pojistné a zajistné závazky do rizikové homogenních skupin, a to přinejmenším podle druhu pojištění.

Článek 81

Částky vymahatelné ze zajistných smluv a od zvláštních účelových jednotek

Pojišťovny a zajišťovny musí při výpočtu částek vymahatelných ze zajistných smluv a od zvláštních účelových jednotek dodržovat články 76 až 80.

Při výpočtu částek vymahatelných ze zajistných smluv a od zvláštních účelových jednotek pojišťovny a zajišťovny přihlednou k časovým rozdílům mezi náhradami a přímými platbami.

Výsledek uvedeného výpočtu se upraví tak, aby se v něm zohlednily očekávané ztráty dané selháním protistrany. Uvedená úprava se zakládá na posouzení pravděpodobnosti selhání protistrany a průměrné ztráty z tohoto selhání (ztráta ze selhání).

Článek 82

Kvalita údajů a použití aproximací, včetně individuálního přístupu, u technických rezerv

Členské státy zajistí, aby pojišťovny a zajišťovny zavedly vnitřní procesy a postupy, kterými se zabezpečí vhodnost, úplnost a přesnost údajů používaných pro výpočet technických rezerv.

Pokud za specifických okolností pojišťovny a zajišťovny nemají dostatečné údaje přiměřené kvality, aby na skupinu nebo podskupinu svých pojistných a zajistných závazků nebo na částky vymahatelné ze zajistných smluv a od zvláštních účelových jednotek použily spolehlivou pojistněmatematickou metodu, lze pro výpočet nejlepšího odhadu použít vhodné aproximace, včetně individuálního přístupu.

Článek 83

Porovnání se zkušenostmi

Pojišťovny a zajišťovny zavedou procesy a postupy, kterými zajistí, aby se nejlepší odhady a předpoklady, jež jsou základem pro výpočet nejlepších odhadů, pravidelně porovnávaly se zkušenostmi.

Pokud se porovnáním zjistí systematická odchylka mezi zkušenostmi a výpočty nejlepších odhadů, které uskutečnily pojišťovny nebo zajišťovny, dotyčná pojišťovna nebo zajišťovna provede přiměřené úpravy používaných pojistněmatematických metod nebo vytvářených předpokladů.

Článek 84

Přiměřenost úrovně technických rezerv

Pojišťovny a zajišťovny doloží na žádost orgánů dohledu přiměřenost úrovně svých technických rezerv, jakož i

použitelnost a náležitost uplatňovaných metod, a vhodnost použitých podkladových statistických údajů.

Článek 85

Navýšení technických rezerv

Pokud výpočet technických rezerv pojišťoven a zajišťoven není v souladu s články 76 až 83, mohou orgány dohledu na pojišťovnách a zajišťovnách požadovat navýšení technických rezerv tak, aby odpovídaly úrovni určené podle uvedených článků.

Článek 86

Prováděcí opatření

Komise přijme prováděcí opatření, jimiž se stanoví:

a) pojistněmatematické a statistické metody výpočtu nejlepšího odhadu podle čl. 77 odst. 2;

b) příslušná časová struktura bezrizikových úrokových měr, která se použije pro výpočet nejlepšího odhadu podle čl. 77 odst. 2;

c) okolnosti, za nichž se technické rezervy vypočítají jako celek nebo jako součet nejlepšího odhadu a rizikové přírážky, jakož i metody, které se použijí v případě, kdy se technické rezervy vypočítají jako celek;

d) metody a předpoklady, které se použijí při výpočtu rizikové přírážky, včetně určení výše použitelného kapitálu nezbytného na krytí pojistných a zajistných závazků a kalibraci sazby nákladů na kapitál;

e) druh pojištění, na jejichž základě se pojistné a zajistné závazky rozčlení pro výpočet technických rezerv;

f) normy, které je třeba dodržovat pro zajištění vhodnosti, úplnosti a přesnosti údajů používaných při výpočtu technických rezerv, a specifické okolnosti, za nichž by bylo vhodné použít pro výpočet nejlepšího odhadu aproximace, včetně individuálního přístupu;

g) metody, které se použijí při výpočtu úpravy dané selháním protistrany uvedené v článku 81, která má za cíl zohlednit očekávané ztráty z důvodu nesplnění závazků protistranou;

h) případně zjednodušené metody a techniky pro výpočet technických rezerv, aby se zajistilo, že pojistněmatematické a statistické metody uvedené v písmenech a) a d) jsou úměrné povaze, rozsahu a komplexnosti rizik, která podstupují pojišťovny a zajišťovny, a to včetně kaptivních pojišťoven a zajišťoven.

Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Oddíl 3

Kapitál

Pododdíl I

Určení kapitálu

Článek 87

Kapitál

Kapitál je tvořen součtem primárního kapitálu uvedeného v článku 88 a doplňkového kapitálu uvedeného v článku 89.

Článek 88

Primární kapitál

Primární kapitál je tvořen těmito položkami:

1. aktivy převyšujícími závazky oceňovanými podle článku 75 a oddílu 2;
2. podřízenými závazky.

Převyšující částka podle bodu 1 se sníží o výši vlastních akcií, které drží pojišťovna nebo zajišťovna.

Článek 89

Doplňkový kapitál

1. Doplňkový kapitál je tvořen jinými položkami než základním kapitálem, které si lze vyžádat k absorbování ztrát.

1. Doplňkový kapitál může zahrnovat tyto položky, nejsou-li položkami primárního kapitálu:

- a) nesplacený základní kapitál nebo počáteční kapitál, k jehož splacení nebyla podána výzva;
- b) akreditivy a záruky;
- c) jakékoli další právně závazné závazky, které obdrží pojišťovny a zajišťovny.

1. V případě vzájemné pojišťovny nebo pojišťovny na bázi vzájemnosti s variabilními příspěvky může doplňkový kapitál rovněž zahrnovat jakékoli budoucí nároky, které uvedená pojišťovna nebo společnost může vznést vůči svým členům prostřednictvím výzvy k dodatečnému příspěvku během následujících dvanácti měsíců.

2. Pokud byla položka doplňkového kapitálu zaplacená nebo k jejímu splacení byla podána výzva, považuje se za aktivum a přestává být součástí položek doplňkového kapitálu.

Článek 90

Schválení doplňkového kapitálu orgány dohledu

1. Výše doplňkového kapitálu, ke kterému se přihlíží při určování kapitálu, podléhá předchozímu schválení orgány dohledu.

2. Částka připisovaná každé položce doplňkového kapitálu zohlední schopnost položky absorbovat ztrátu a vychází z obezřetných a reálných předpokladů. Pokud má položka doplňkového kapitálu pevnou jmenovitou hodnotu, její hodnota se rovná její jmenovité hodnotě, pokud tato hodnota náležitě odráží schopnost položky absorbovat ztrátu.

3. Orgány dohledu schválí:

- a) peněžní hodnotu každé položky doplňkového kapitálu nebo

- b) metodu určování hodnoty každé položky doplňkového kapitálu, přičemž orgány dohledu schválí vyšší hodnoty určené touto metodou na konkrétní období.

4. Orgány dohledu budou při schvalování veškerých položek doplňkového kapitálu vycházet z posouzení:

- a) postavení protistran z hlediska jejich platební schopnosti a ochoty zaplatit;

- b) vymahatelnosti zdrojů s přihlédnutím k právní formě položky, jakož i k veškerým podmínkám, které by mohly bránit zdárnému zaplacení položky nebo podání výzvy k jejímu splacení;

- c) veškerých informací o výsledcích předchozích výzev, které na daný doplňkový kapitál vnesly pojišťovny a zajišťovny, lze-li tyto informace spolehlivým způsobem použít k posouzení očekávaného výsledku budoucích výzev.

Článek 91

Disponibilní bonusový fond

1. Disponibilní bonusový fond se považuje za nerozdělené zisky, které nebyly určeny k rozdělení pojistníkům a oprávněným osobám.

2. Pokud to umožňuje vnitrostátní právo, nepovažuje se disponibilní bonusový fond za pojistné a zajistné závazky, splňuje-li kritéria stanovená v čl. 94 odst. 1.

Článek 92

Prováděcí opatření

1. Komise přijme prováděcí opatření, jimiž se stanoví:

- a) kritéria pro poskytování schválení orgány dohledu podle článku 90;

- b) nakládání s účastmi ve smyslu čl. 212 odst. 2 třetího pododstavce ve finančních a úvěrových institucích, pokud jde o určování kapitálu.

1. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

2. Účasti ve finančních a úvěrových institucích podle odst. 1 písm. b) zahrnují:

a) účastí, které pojišťovny a zajišťovny drží v:

i) úvěrových institucích a finančních institucích ve smyslu čl. 4 bodů 1 a 5 směrnice 2006/48/ES,

ii) investičních podnicích ve smyslu čl. 4 odst. 1 bodu 1 směrnice 2004/39/ES;

b) podřízené pohledávky a nástroje uvedené v článku 63 a čl. 64 odst. 3 směrnice 2006/48/ES, které mají pojišťovny a zajišťovny v držení ve vztahu k subjektům definovaným v písmenu a) tohoto odstavce, v nichž drží účast.

Pododdíl 2

Zařazení kapitálu

Článek 93

Charakteristiky a rysy užití při zařazování kapitálu do tříd

1. Položky kapitálu se zařazují do tří tříd. Zařazení těchto položek závisí na tom, zda patří mezi primární kapitál či doplňkový kapitál, a na tom, zda mají tyto charakteristiky:

a) položka je k dispozici, nebo si ji lze vyžádat, k absorbování ztrát při plném pokračování činnosti, jakož i v případě likvidace (stálá dostupnost);

b) v případě likvidace je pro absorbování ztrát k dispozici celková výše položky a položka se jejímu držiteli odmítne splatit do té doby, než dojde ke splnění veškerých dalších závazků (podřízenost), včetně pojistných a zajišťovacích závazků vůči pojistníkům a oprávněným osobám z pojistných nebo zajišťovacích smluv.

2. Při posuzování toho, do jaké míry má vlastní kapitál charakteristiky stanovené v odst. 1 písm. a) a b), a to jak v současnosti, tak i v budoucnosti, je náležitě zohledněna doba trvání položky, zejména zda má či nemá datum splatnosti. Pokud má položka kapitálu datum splatnosti, je zohledněna relativní doba trvání ve srovnání s trváním pojistných a zajišťovacích závazků pojišťovny/zajišťovny (dostatečná doba trvání).

2. Mimoto se zvažují tyto rysy:

a) zda je položka osvobozena od požadavků nebo podnětů k předčasnému splacení nominální částky (absence podnětů k předčasnému splacení);

b) zda je položka osvobozena od povinných pevně stanovených poplatků (absence povinných nákladů na správu);

c) zda je položka zproštěna jakýchkoli finančních břemen (absence finančních břemen).

Článek 94

Hlavní kritéria pro zařazení do tříd

1. Položky primárního kapitálu se zařadí do třídy 1, pokud mají z podstatné části charakteristiky stanovené v čl. 93 odst. 1 písm. a) a b), přičemž se zohlední rysy stanovené v čl. 93 odst. 2.

2. Položky primárního kapitálu se zařadí do třídy 2, pokud mají z podstatné části charakteristiky stanovené v čl. 93 odst. 1 písm. b), přičemž se zohlední rysy stanovené v čl. 93 odst. 2.

2. Položky doplňkového kapitálu se zařadí do třídy 2, pokud mají z podstatné části charakteristiky stanovené v čl. 93 odst. 1 písm. a) a b), přičemž se zohlední rysy stanovené v čl. 93 odst. 2.

3. Do třídy 3 se zařadí jakékoli položky primárního nebo doplňkového kapitálu, které nespádají do odstavců 1 a 2.

Článek 95

Zařazení kapitálu do tříd

Členské státy zajistí, aby pojišťovny a zajišťovny zařazovaly položky kapitálu do tříd na základě kritérií stanovených v článku 94.

Za tímto účelem se pojišťovny a zajišťovny případně řídí seznamem položek kapitálu uvedeným v čl. 97 odst. 1 písm. a).

Pokud v uvedeném seznamu není zahrnuta některá položka kapitálu, pojišťovny a zajišťovny ji v souladu s prvním pododstavcem posoudí a zařadí. Uvedené zařazení podléhá schválení orgánu dohledu.

Článek 96

Zařazení specifických položek kapitálu v pojišťovnictví

Aniž je dotčen článek 95 a čl. 97 odst. 1 písm. a), pro účely této směrnice se použijí tato zařazení:

1. do třídy 1 se zařazuje disponibilní bonusový fond, na který se vztahuje čl. 91 odst. 2;

2. do třídy 2 se zařazují akreditivy a záruky, které jsou v zájmu věřitelů pojišťovny svěřeny nezávislému správci a které vydaly úvěrové instituce podle směrnice 2006/48/ES;

3. do třídy 2 se zařazují jakékoli budoucí nároky, které vzájemně pojišťovny vlastníků lodí či pojišťovny vlastníků lodí na bázi vzájemnosti s variabilními příspěvky a výhradně pojišťující rizika uvedená v odvětvích 6, 12 a 17 v části A přílohy I mohou vznést vůči svým členům prostřednictvím výzvy k dodatečným příspěvkům splatným před uplynutím následujících dvanácti měsíců.

V souladu v čl. 94 odst. 2 druhým pododstavcem se do třídy 2 se zařazují jakékoli budoucí nároky, které vzájemně pojišťovny sdružení vlastníků lodí či pojišťovny vlastníků lodí na bázi vzájemnosti s variabilními příspěvky mohou vznést vůči svým členům prostřednictvím výzvy k dodatečným příspěvkům splatným před uplynutím následujících dvanácti měsíců a které nespádají pod první pododstavec bod 3, pokud mají

do značné míry charakteristiky stanovené v čl. 93 odst. 1 písm. a) a b), přičemž jsou zohledněny rysy stanovené v čl. 93 odst. 2.

Článek 97

Prováděcí opatření

1. Komise přijme prováděcí opatření, jimiž se stanoví:

a) seznam položek kapitálu, a to včetně položek uvedených v článku 96, u nichž se má za to, že splňují kritéria stanovená v článku 94, jenž u každé položky kapitálu obsahuje přesný popis rysů, kterými se určilo její zařazení;

b) metody, které použijí orgány dohledu při schvalování posouzení a zařazení položek kapitálu, na které se nevztahuje seznam uvedený v písmenu a).

1. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

2. Komise pravidelně přezkoumává seznam uvedený v odst. 1 písm. a) a případně jej na základě tržního vývoje aktualizuje.

Pododíl 3

Použitelnost kapitálu

Článek 98

Použitelnost a limity pro třídy 1, 2 a 3

1. Pokud jde o dodržování solventnostního kapitálového požadavku, vztahují se na použitelné hodnoty položek třídy 2 a třídy 3 kvantitativní limity: Tyto limity musí zajistit, aby byla splněny alespoň tyto podmínky:

a) podíl položek třídy 1 je v rámci použitelného kapitálu vyšší než jedna třetina celkového použitelného kapitálu;

b) použitelná hodnota položek třídy 3 je nižší než jedna třetina celkového použitelného kapitálu.

2. Pokud jde o dodržování minimálního kapitálového požadavku, vztahují se na hodnotu položek primárního kapitálu zařazených do třídy 2 a použitelných na krytí minimálního kapitálového požadavku kvantitativní limity. Tyto limity musí minimálně zajistit, aby podíl položek třídy 1 na použitelném primárním kapitálu byl vyšší než polovina celkového použitelného primárního kapitálu.

3. Použitelná výše kapitálu na krytí solventnostního kapitálového požadavku stanoveného v článku 100 se rovná součtu výše třídy 1, použitelné výše třídy 2 a použitelné výše třídy 3.

4. Použitelná výše primárního kapitálu na krytí minimálního kapitálového požadavku stanoveného v článku 128 se rovná součtu výše třídy 1 a použitelné hodnoty položek primárního kapitálu zařazených do třídy 2.

Článek 99

Prováděcí opatření

Komise přijme prováděcí opatření, kterými se stanoví:

a) kvantitativní limity uvedené v čl. 98 odst. 1 a 2;

b) úpravy, jež by měly být provedeny s cílem zohlednit nepřevoditelnost těch položek kapitálu, které mohou být použity pouze na krytí ztrát vzniklých u konkrétní části závazků či konkrétních rizik (účelově vázané fondy).

Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Oddíl 4

Solventnostní kapitálový požadavek

Pododíl 1

Obecná ustanovení o solventnostním kapitálovém požadavku s využitím standardního vzorce nebo interního modelu

Článek 100

Obecná ustanovení

Členské státy požadují, aby pojišťovny a zajišťovny měly v držení použitelný kapitál na krytí solventnostního kapitálového požadavku.

Solventnostní kapitálový požadavek se vypočítá podle standardního vzorce v pododdlilu 2 nebo prostřednictvím interního modelu stanoveného v pododdlilu 3.

Článek 101

Výpočet solventnostního kapitálového požadavku

1. Solventnostní kapitálový požadavek se vypočte podle odstavců 2 až 5.

2. Solventnostní kapitálový požadavek se vypočte za předpokladu, že pojišťovna nebo zajišťovna bude ve své činnosti pokračovat.

3. Solventnostní kapitálový požadavek se kalibruje tak, aby se zjistilo, že bude přihlédnuto ke všem kvantifikovatelným rizikům, jimž je pojišťovna nebo zajišťovna vystavena. Vztahuje se na stávající smlouvy a na nově smlouvy, které budou podle očekávání sepsány v následujících dvanácti měsících. U stávajících smluv kryje tento požadavek pouze neočekávané ztráty.

3. Solventnostní kapitálový požadavek odpovídá hodnotě v riziku primárního kapitálu pojišťovny nebo zajišťovny na hladině spolehlivosti 99,5 % v časovém horizontu jednoho roku.

4. Solventnostní kapitálový požadavek kryje alespoň tato rizika:

- a) neživotní upisovací riziko;
- b) životní upisovací riziko;
- c) zdravotní upisovací riziko;
- d) tržní riziko;
- e) úvěrové riziko;
- f) operační riziko.

4. Operační rizika uvedená v prvním pododstavci písm. f) zahrnují právní rizika a vylučují rizika vyplývající ze strategických rozhodnutí, jakož i rizika ztráty dobré pověsti.

5. Pojišťovny a zajišťovny přihlednou při výpočtu solventnostního kapitálového požadavku k účinku technik snižování rizik, pokud budou úvěrová a jiná rizika vyplývající z použití daných technik odpovídajícím způsobem zohledněna v solventnostním kapitálovém požadavku.

Článek 102

Četnost výpočtu

1. Pojišťovny a zajišťovny vypočítají solventnostní kapitálový požadavek alespoň jednou ročně a oznámí výsledek výpočtu orgánům dohledu.

1. Pojišťovny a zajišťovny drží použitelný kapitál, který kryje poslední oznámený solventnostní kapitálový požadavek.

1. Pojišťovny a zajišťovny musí průběžně sledovat výši použitelného kapitálu a solventnostního kapitálového požadavku.

1. Pokud se rizikový profil pojišťovny nebo zajišťovny podstatně odchyľuje od předpokladů, z nichž vycházel poslední oznámený solventnostní kapitálový požadavek, dotyčná pojišťovna nebo zajišťovna solventnostní kapitálový požadavek okamžitě přepočte a oznámí jej orgánům dohledu.

2. Pokud existuje opodstatněná domněnka, že se od data posledního oznámení solventnostního kapitálového požadavku podstatně změnil rizikový profil pojišťovny nebo zajišťovny, orgány dohledu mohou dotyčnou pojišťovnu nebo zajišťovnu požádat, aby solventnostní kapitálový požadavek přepočítala.

Pododíl 2

Solventnostní kapitálový požadavek standardní vzorec

Článek 103

Struktura standardního vzorce

Solventnostní kapitálový požadavek vypočtený podle standardního vzorce je součtem těchto položek:

- a) základního solventnostního kapitálového požadavku stanoveného v článku 104;
- b) kapitálového požadavku k operačnímu riziku stanoveného v článku 107;
- c) úpravy o schopnost technických rezerv a odložené daňové povinnosti absorbovat ztráty stanovené v článku 108.

Článek 104

Konstrukce základního solventnostního kapitálového požadavku

1. Základní solventnostní kapitálový požadavek zahrnuje jednotlivé rizikové moduly, které jsou agregovány podle přílohy IV bodu 1.

1. Tento požadavek musí sestávat alespoň z těchto rizikových modulů:

- a) neživotního upisovacího rizika;
- b) životního upisovacího rizika;
- c) zdravotního upisovacího rizika;
- d) tržního rizika;
- e) rizika selhání protistrany.

2. Pro účely odst. 1 písm. a), b) a c) se pojistné a zajistné operace přidělí upisovacímu rizikovému modulu, který nejlépe zohledňuje technickou povahu podkladových rizik.

3. Celkový solventnostní kapitálový požadavek, který musí být v souladu se zásadami stanovenými v článku 101, se stanoví na základě korelačního koeficientu pro agregaci rizikových modulů podle odstavce 1, jakož i na základě kalibrace kapitálových požadavků ke každému rizikovému modulu.

4. Každý rizikový modul podle odstavce 1 se kalibruje prostřednictvím hodnoty v riziku na hladině spolehlivosti 99,5 % v časovém horizontu jednoho roku.

4. Při konstrukci každého rizikového modulu se přihledne k případným diverzifikačním efektům.

5. Na všechny pojišťovny a zajišťovny se z hlediska základního solventnostního kapitálového požadavku a zjednodušených výpočtů stanovených v článku 109 použijí tytéž konstrukce a specifikace rizikových modulů.

6. U katastrofických rizik lze pro výpočet modulů životních, neživotních a zdravotních upisovacích rizik případně použít zeměpisnou specifikaci.

7. Při výpočtu modulů životních, neživotních a zdravotních upisovacích rizik mohou pojišťovny a zajišťovny, po schválení orgány dohledu, nahradit v konstrukci standardního vzorce podskupinu parametrů

tohoto vzorce parametry specifickými pro danou pojišťovnu nebo zajišťovnu.

7. Tyto parametry se kalibrují na základě interních údajů dotyčné pojišťovny nebo zajišťovny nebo údajů, které mají přímou spojitost s operacemi uvedené pojišťovny nebo zajišťovny s použitím standardizovaných metod.

7. Během schvalování ověří orgány dohledu úplnost, přesnost a vhodnost použitých údajů.

Článek 105

Výpočet základního solventnostního kapitálového požadavku

1. Základní solventnostní kapitálový požadavek se vypočte podle odstavců 2 až 6.

2. Modul neživotního opisovacího rizika zohlední riziko vyplývající ze závazků týkajících se neživotního pojištění v souvislosti s krytými riziky a postupy používanými při výkonu činnosti.

2. Přihlédně k neurčitosti výsledků pojišťoven a zajišťoven v souvislosti se stávajícími pojistnými a zajišťovacími závazky a s novými smlouvami, které budou podle očekávání sepsány v následujících dvanácti měsících.

2. Modul se vypočte podle přílohy IV bodu 2 jako kombinace kapitálových požadavků alespoň k těmto podmodulům:

a) rizika ztráty nebo nepříznivé změny hodnoty pojistných závazků vyplývajících z kolísání načasování, četnosti a závažnosti pojistných událostí a načasování a výše částek na likvidaci pojistných událostí (riziko pojistného a technických rezerv v neživotním pojištění);

b) rizika ztráty nebo nepříznivé změny hodnoty pojistných závazků vyplývajících ze značné neurčitosti předpokladů při tvorbě cen a stanovení rezerv v souvislosti s mimořádnými nebo výjimečnými událostmi (neživotní katastrofické riziko).

3. Modul životního opisovacího rizika zohlední riziko vyplývající ze závazků týkajících se životního pojištění v souvislosti s krytými riziky a postupy používanými při výkonu činnosti.

3. Modul se vypočte podle přílohy IV bodu 3 jako kombinace kapitálových požadavků alespoň k těmto podmodulům:

a) rizika ztráty nebo nepříznivé změny hodnoty pojistných závazků vyplývajících ze změn úrovně, vývoje nebo volatility měr úmrtnosti, kdy zvýšení míry úmrtnosti vede ke zvýšení hodnoty pojistných závazků (riziko úmrtnosti);

b) rizika ztráty nebo nepříznivé změny hodnoty pojistných závazků vyplývajících ze změn úrovně, vývoje nebo volatility měr úmrtnosti, kdy snížení míry úmrtnosti vede ke zvýšení hodnoty pojistných závazků (riziko dlouhověkosti);

c) rizika ztráty nebo nepříznivé změny hodnoty pojistných závazků vyplývajících ze změn úrovně, vývoje nebo volatility míry invalidity, míry chorobnosti a míry nemocnosti (riziko invalidity nebo pracovní neschopnosti a nemocnosti);

d) rizika ztráty nebo nepříznivé změny hodnoty pojistných závazků vyplývajících ze změn úrovně, vývoje nebo volatility nákladů vzniklých při správě pojistných a zajišťovacích smluv (riziko nákladů v životním pojištění);

e) rizika ztráty nebo nepříznivé změny hodnoty pojistných závazků vyplývajících z kolísání úrovně, vývoje nebo volatility revizních sazeb uplatňovaných na důchody, které jsou dány změnami v právním prostředí nebo zdravotním stavu pojištěných osob (riziko revize);

f) rizika ztráty nebo nepříznivé změny hodnoty pojistných závazků vyplývajících ze změn úrovně nebo volatility míry storna, míry ukončení, míry obnovení a míry odbytného u pojistných smluv (riziko storen);

g) rizika ztráty nebo nepříznivé změny hodnoty pojistných závazků vyplývajících ze značné neurčitosti předpokladů při tvorbě cen a stanovení rezerv v souvislosti s mimořádnými nebo zvláštními událostmi (životní katastrofické riziko).

4. Modul zdravotního opisovacího rizika zohlední riziko vyplývající ze závazků týkajících se zdravotního pojištění, ať je či není provozováno na podobném technickém základě jako životní pojištění, v souvislosti s krytými riziky a používanými postupy při výkonu činnosti.

4. Pokrývá alespoň tato rizika:

a) rizika ztráty nebo nepříznivé změny hodnoty pojistných závazků vyplývajících ze změn úrovně, vývoje nebo volatility nákladů vzniklých při správě pojistných a zajišťovacích smluv;

b) rizika ztráty nebo nepříznivé změny hodnoty pojistných závazků vyplývajících z kolísání načasování, četnosti a závažnosti pojistných událostí a načasování a výše částek na likvidaci pojistných událostí v době stanovení rezerv;

c) rizika ztráty nebo nepříznivé změny hodnoty pojistných závazků vyplývajících ze značné neurčitosti předpokladů při tvorbě cen a stanovení rezerv v souvislosti s vypuknutím rozsáhlých epidemií, jakož i nezvyklého nahromadění rizik v rámci těchto mimořádných okolností.

5. Modul tržního rizika zohlední riziko vyplývající z úrovně nebo volatility tržních cen finančních nástrojů, které ovlivňují hodnotu aktiv a závazků pojišťovny nebo zajišťovny. Tento modul řádným způsobem zohlední strukturální nesoulad mezi aktivy a závazky, zejména z hlediska jejich trvání.

5. Modul se vypočte podle přílohy IV bodu 4 jako kombinace kapitálových požadavků alespoň k těmto podmodulům:

a) citlivosti hodnot aktiv, závazků a finančních nástrojů na změny časové struktury úrokových měr nebo jejich volatility (úrokové riziko);

b) citlivosti hodnot aktiv, závazků a finančních nástrojů na změny úrovně tržních cen akcií nebo jejich volatility (akciové riziko);

c) citlivosti hodnot aktiv, závazků a finančních nástrojů na změny úrovně tržních cen nemovitostí nebo jejich volatility (nemovitostní riziko);

d) citlivosti hodnot aktiv, závazků a finančních nástrojů na změny úrovně kreditních rozpětí nebo jejich volatility v rámci časové struktury bezrizikových úrokových měr (riziko kreditního rozpětí);

e) citlivosti hodnot aktiv, závazků a finančních nástrojů na změny úrovně tržních cen směnných kurzů nebo jejich volatility (měnové riziko);

f) dodatečných rizik pro pojišťovnu nebo zajišťovnu vyplývajících z nedostatečné diverzifikace portfolia aktiv nebo z velké expozice riziku selhání jednotlivým emitentem cenných papírů nebo skupinou spřízněných emitentů (koncentrace tržního rizika).

6. Modul rizika selhání protistrany zohlední možné ztráty v nadcházejících dvanácti měsících dané neočekávaným selháním nebo zhoršením kreditního ratingu protistran a dlužníků pojištěven a zajištěven. Modul rizika selhání protistrany se vztahuje na smlouvy týkající se snižování rizika, jako je například zajištění, sekuritizace a deriváty, pohledávky za zprostředkovateli, jakož i veškeré jiné úvěrové expozice, na které se nevztahuje podmodul rizika kreditního rozpětí. Náležitě zohlední kolaterál nebo jiné zajištění v držení pojišťovny nebo zajišťovny nebo na její účet a rizika s tím spojená.

6. Pro každou protistranu platí, že v modulu rizika selhání protistrany se přihlédne k celkové expozici riziku protistrany dotyčné pojišťovny nebo zajišťovny vůči uvedené protistraně neohledně na právní formu smluvních závazků vůči uvedené pojišťovně nebo zajišťovně.

Článek 106

Výpočet podmodulu akciového rizika: mechanismus symetrické úpravy

1. Podmodul akciového rizika vypočtený podle standardního vzorce zahrnuje symetrickou úpravu akciového kapitálového požadavku určenou k pokrytí rizika vyplývajících z výkyvů cen akcií.

2. Symetrická úprava standardního akciového kapitálového požadavku, kalibrovaného v souladu s čl. 104 odst. 4, pokrývající riziko vyplývající z výkyvů cen akcií, vychází z funkce současné míry příslušného akciového indexu a váženého průměru tohoto indexu. Tento vážený průměr se vypočte za odpovídající časové období, které bude stejné pro všechny pojišťovny i pro zajišťovny.

3. Symetrická úprava standardního akciového kapitálového požadavku pokrývající riziko vyplývající z výkyvů cen akcií nesmí vést k tomu, že bude uplatňován

akciový kapitálový požadavek o více než 10 procentních bodů nižší nebo o více než 10 procentních bodů vyšší než standardní akciový kapitálový požadavek.

Článek 107

Kapitálový požadavek k operačnímu riziku

1. Kapitálový požadavek k operačnímu riziku zohledňuje operační rizika, nejsou-li již zohledněna v rizikových modulech uvedených v článku 104. Uvedený požadavek se kalibruje podle čl. 101 odst. 3.

2. Pokud jde o smlouvy týkající se životního pojištění, podle nichž nesou investiční riziko pojistníci, při výpočtu kapitálového požadavku k operačnímu riziku se přihlédne k částce ročních výdajů k uvedeným pojistným závazkům.

3. Pokud jde o jiné pojistné a zajištěné operace, než které jsou uvedeny v odstavci 2, při výpočtu kapitálového požadavku k operačnímu riziku se přihlédne k objemu uvedených operací z hlediska získaného pojistného a technických rezerv, které jsou drženy ve vztahu k uvedeným pojistným závazkům. V tomto případě nebude kapitálový požadavek k operačnímu riziku vyšší než 30 % základního solventnostního kapitálového požadavku vztahujícího se k uvedeným pojistným a zajištěným operacím.

Článek 108

Úprava o schopnost technických rezerv a odložené daňové povinnosti absorbovat ztráty

Úprava o schopnost technických rezerv a odložené daňové povinnosti absorbovat ztráty uvedená v čl. 103 odst. 1 písm. c) odráží případnou náhradu za neočekávané ztráty prostřednictvím současného snížení technických rezerv či odložené daňové povinnosti nebo kombinací obou těchto postupů.

Uvedená úprava přihlédne k účinku snižování rizik prostřednictvím budoucích nezaručených podílů na zisku z pojistných smluv, mohou-li pojišťovny a zajišťovny prokázat, že snížení uvedených plnění lze použít na krytí případných neočekávaných ztrát. Účinek snižování rizik prostřednictvím budoucích nezaručených podílů na zisku nesmí být vyšší než součet technických rezerv a odložené daňové povinnosti vztahujících se k uvedeným budoucím nezaručeným podílům na zisku.

Pro účely druhého pododstavce se hodnota budoucích nezaručených podílů na zisku za nepříznivých okolností porovná s hodnotou těchto podílů za předpokladů, z nichž vychází výpočet nejlepšího odhadu.

Článek 109

Zjednodušení standardního vzorce

Pojišťovny a zajišťovny mohou pro určitý podmodul nebo rizikový modul použít zjednodušený výpočet, pokud to odvodňuje povaha, rozsah a komplexnost rizik, kterým jsou tyto pojišťovny nebo zajišťovny vystaveny, a pokud by bylo neúměrné požadovat po všech pojišťovnách a zajišťovnách provedení standardizovaného výpočtu.

Zjednodušené výpočty se kalibrují podle čl. 101 odst. 3.

Článek 110

Významné odchylky od podkladových předpokladů k výpočtu podle standardního vzorce

Pokud není vhodné vypočítat solventnostní kapitálový požadavek podle standardního vzorce stanoveného v pododdlí 2 z toho důvodu, že se rizikový profil dotyčné pojišťovny nebo zajišťovny podstatně odchyluje od podkladových předpokladů k výpočtu podle standardního vzorce, mohou orgány dohledu prostřednictvím odůvodněného rozhodnutí na dotyčné pojišťovně nebo zajišťovně požadovat, aby při výpočtu modulů životních, neživotních a zdravotních úpisovacích rizik nahradily podskupinu parametrů tohoto vzorce parametry specifickými pro danou pojišťovnu nebo zajišťovnu, jak je uvedeno v čl. 104 odst. 7. Tyto parametry se vypočítají tak, aby bylo zajištěno, aby daná pojišťovna nebo zajišťovna dodržela ustanovení čl. 101 odst. 3.

Článek 111

Prováděcí opatření

1. Aby se při výpočtu solventnostního kapitálového požadavku podle standardního vzorce zajišťovny, které se zacházejí se všemi pojišťovnami a zajišťovnami nebo se přihlíželo k vývoji trhu, Komise přijme prováděcí opatření, kterými se stanoví:

a) standardní vzorec v souladu s články 101 a 103 až 109;

b) jakékoli nutné podmoduly nebo podmoduly přesněji pokrývající rizika, která spadají pod příslušné moduly rizik uvedené v článku 104, jakož i jejich pozdější aktualizace;

c) metody, předpoklady a standardní parametry, které se použijí pro výpočet všech modulů nebo podmodulů základního solventnostního kapitálového požadavku stanoveného v člancích 104, 105 a 304 mechanismus symetrické úpravy a odpovídající časové období, vyjádřené počtem měsíců, podle článku 106 a vhodný přístup pro začlenění metody uvedené v článku 304 do výpočtu solventnostního kapitálového požadavku podle standardního vzorce;

d) korelační parametry, v případě potřeby včetně parametrů uvedených v příloze IV, a postupy aktualizace těchto parametrů;

e) metody a předpoklady, které se použijí pro posuzování změn rizikového profilu dotyčné pojišťovny nebo zajišťovny a pro úpravu výpočtu solventnostního kapitálového požadavku, uplatňují-li pojišťovny a zajišťovny techniky snižování rizik;

f) kvalitativní kritéria, která musí splňovat techniky uvedené v písmenu e), aby se zajišťovalo, že se riziko skutečně převedlo na třetí stranu;

g) metody a parametry, které se použijí při posuzování kapitálového požadavku k operačnímu riziku uvedenému

v článku 107, včetně procentního limitu uvedeného v čl. 107 odst. 3;

h) metody a úpravy, jejichž prostřednictvím se zohlední snížený rozsah diverzifikace rizika u pojišťoven a zajišťoven v souvislosti s účelově vázanými fondy;

i) metoda, která se použije při výpočtu úpravy o schopnost technických rezerv nebo odložené daňové povinnosti absorbovat ztrátu stanovené v článku 108;

j) podskupina standardních parametrů v modulech životních, neživotních a zdravotních úpisovacích rizik, která se může nahradit parametry specifickými pro pojišťovnu nebo zajišťovnu, jak je uvedeno v čl. 104 odst. 7;

k) standardizované metody, které pojišťovny nebo zajišťovny použijí pro výpočet parametrů specifických pro pojišťovny nebo zajišťovny uvedené v písmenu j) a jakákoli kritéria ohledně úplnosti, přesnosti a vhodnosti použitých údajů, která se musí splnit předtím, než je schváli orgány dohledu;

l) zjednodušené výpočty stanovené pro určité podmoduly a rizikové moduly, jakož i kritéria, jejichž splnění se na pojišťovnách a zajišťovnách, včetně kaptivních pojišťoven a zajišťoven, požaduje, aby byly oprávněny využívat veškeré uvedené zjednodušené výpočty, jak je uvedeno v článku 109;

m) přístup, který se má uplatnit u přidružených podniků ve smyslu článku 212 při výpočtu solventnostního kapitálového požadavku, zejména při výpočtu podmodulu akciového rizika podle čl. 105 odst. 5, s přihlídnutím k pravděpodobnému snížení volatility hodnoty těchto přidružených podniků vyplývající ze strategické povahy těchto investic a vlivu, který mají podniky držící účast na tyto přidružené podniky.

1. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

2. Komise může přijmout prováděcí opatření, kterými se stanoví kvantitativní limity a kritéria použitelnosti aktiv pro krytí rizik, která v dostatečné míře nekryje podmodul. Tato prováděcí opatření se použijí na aktiva kryjící technické rezervy, s výjimkou aktiv držených ve vztahu ke smlouvám týkajícím se životního pojištění, podle nichž nejsou investiční riziko pojistníci. Tato opatření přezkoumává Komise se zřetelem k vývoji u standardního vzorce a na finančních trzích.

2. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Pododdlí 3

Solventnostní kapitálový požadavek úplné a částečné interní modely

Článek 112

Obecná ustanovení o schvalování úplných a částečných interních modelů

1. Členské státy zajistí, aby pojišťovny nebo zajišťovny mohly vypočítat solventnostní kapitálový požadavek podle úplného nebo částečného modelu, který schválily orgány dohledu.

2. Pojišťovny a zajišťovny mohou použít částečné interní modely pro výpočet:

a) jednoho nebo více rizikových modulů nebo podmodulů základního solventnostního kapitálového požadavku uvedených v člácích 104 a 105;

b) kapitálového požadavku k operačnímu riziku uvedenému v článku 107;

c) úpravy uvedené v článku 108.

2. Konstrukci částečného modelu lze navíc uplatnit na celou činnost pojišťoven a zajišťoven nebo pouze na jednu nebo více větších oblastí jejich obchodní činnosti.

3. Pojišťovny a zajišťovny předloží ve všech žádostech o schválení alespoň dokumentaci o tom, že interní model splňuje požadavky stanovené v člácích 120 až 125.

3. Pokud se žádost o schválení týká částečného interního modelu, přizpůsobí se požadavky stanovené v člácích 120 až 125 tak, aby zohlednily omezenou oblast působnosti modelu.

4. Orgány dohledu rozhodnou o žádosti se všemi náležitostmi do šesti měsíců od obdržení.

5. Orgány dohledu žádost schválí, pouze pokud jsou přesvědčeny, že systémy dotyčné pojišťovny nebo zajišťovny pro určení, měření, sledování, řízení a oznamování rizik jsou přiměřené, a zejména, že interní model je v souladu s požadavky podle odstavce 3.

6. Rozhodnutí odmítnout žádost o používání interního modelu musí orgány dohledu odůvodnit.

7. Po obdržení schválení může být na základě odůvodněného rozhodnutí požadováno, aby pojišťovny a zajišťovny poskytly orgánům dohledu odhad solventnostního kapitálového požadavku určeného podle standardního vzorce uvedeného v pododdílu 2.

Článek 113

Zvláštní ustanovení ke schvalování částečných interních modelů

1. Orgány dohledu schválí částečný interní model, pouze pokud je uvedený model v souladu s požadavky stanovenými v článku 112 a splňuje tyto dodatečné podmínky:

a) omezená oblast působnosti modelu je pojišťovnou nebo zajišťovnou řádně odůvodněna;

b) výsledný solventnostní kapitálový požadavek vhodněji zohledňuje rizikový profil pojišťovny nebo zajišťovny, a

zejména je v souladu se zásadami stanovenými v pododdílu 1;

c) jeho konstrukce je v souladu se zásadami stanovenými v pododdílu 1, což umožňuje úplnou integraci částečného interního modelu do standardního vzorce solventnostního kapitálového požadavku.

2. Při posuzování žádosti o používání částečného interního modelu, který se vztahuje pouze na určité podmoduly daného rizikového modulu, na některé obchodní činnosti pojišťovny nebo zajišťovny v souvislosti s daným rizikovým modulem nebo na části těchto podmodulů i činností, orgány dohledu mohou požadovat, aby dotyčné pojišťovny a zajišťovny předložily reálný přechodový plán na rozšíření působnosti modelu.

2. V přechodovém plánu musí být stanoveno, jakým způsobem pojišťovny a zajišťovny zamýšlí rozšířit působnost modelu na jiné podmoduly nebo obchodní činnosti, aby se zajistilo, že se model v souvislosti s daným rizikovým modulem vztahuje na hlavní část jejich pojistných operací.

Článek 114

Prováděcí opatření

Komise přijme prováděcí opatření, jimiž se stanoví:

1. postup, který je třeba dodržovat v zájmu schválení interního modelu;

2. úpravy norem stanovených v člácích 120 až 125, které je třeba provést, aby bylo možné přihlídnout k omezené oblasti působnosti částečného interního modelu.

Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Článek 115

Koncepce změny úplných a částečných interních modelů

Na začátku schvalovacího procesu schválí orgány dohledu koncepci změny modelu dané pojišťovny nebo zajišťovny. Pojišťovny a zajišťovny mohou podle této koncepce svůj interní model změnit.

Koncepce musí zahrnovat specifikaci menších a větších změn interního modelu.

Větší změny interního modelu, jakož i změny koncepce, musí vždy podléhat předchozímu schválení orgány dohledu, jak je stanoveno v článku 112.

Menší změny interního modelu nemusí podléhat předchozímu schválení orgány dohledu, pokud jsou vypracovány v souladu s danou koncepcí.

Článek 116

Odpovědnost správních, řídicích nebo kontrolních orgánů

Správní, řídicí nebo kontrolní orgány pojišťoven a zajišťoven schválí žádost o schválení interního modelu podle článku 112 určenou orgánům dohledu, jakož i žádost o schválení jakýchkoli pozdějších větších změn uvedeného modelu.

Správní, řídicí nebo kontrolní orgán odpovídá za zavedení systémů, které zajistí stálé a řádné fungování interního modelu.

Článek 117

Návrat ke standardnímu vzorci

Byla-li schválena žádost podle článku 112, pojišťovny a zajišťovny se k výpočtu celého nebo jakékoli části solventnostního kapitálového požadavku podle standardního vzorce stanoveného v pododdlílu 2 vrátí jen za řádné zdůvodněných okolností a se souhlasem orgánů dohledu.

Článek 118

Nedodržování interního modelu

1. Pokud po obdržení schválení k používání interního modulu od orgánů dohledu pojišťovny a zajišťovny přestanou dodržovat požadavky stanovené v článcích 120 až 125, neprodleně předloží orgánům dohledu plán, jak v přiměřené lhůtě obnoví dodržování požadavků, nebo prokáží, že nedodržování požadavků nemá zásadnější účinek.

2. Pokud pojišťovny a zajišťovny neprovedou plán podle odstavce 1, orgány dohledu mohou požadovat, aby se pojišťovny a zajišťovny vrátily k výpočtu solventnostního kapitálového požadavku podle standardního vzorce uvedeného v pododdlílu 2.

Článek 119

Významné odchylky od podkladových předpokladů k výpočtu podle standardního vzorce

Pokud není vhodné vypočítat solventnostní kapitálový požadavek podle standardního vzorce stanoveného v pododdlílu 2 z toho důvodu, že se rizikový profil dotčené pojišťovny nebo zajišťovny podstatně odchyluje od podkladových předpokladů k výpočtu podle standardního vzorce, mohou orgány dohledu prostřednictvím odůvodněného rozhodnutí na dotčené pojišťovně nebo zajišťovně požadovat, aby k výpočtu solventnostního kapitálového požadavku nebo jeho rizikových modulů použily interní model.

Článek 120

Kontrola používání

Pojišťovny a zajišťovny prokáží, že interní model je hojně používán a má významnou úlohu v jejich řídicím a kontrolním systému uvedeném v článcích 41 až 50, zejména pak v

a) jejich systému řízení rizik stanovenému v článku 44 a jejich rozhodovacích procesech;

b) jejich posouzení ekonomického a solventnostního kapitálu a v procesech jeho alokace, včetně posouzení uvedeného v článku 45.

Pojišťovny a zajišťovny navíc prokáží, že četnost výpočtu kapitálového solventnostního požadavku podle interního modelu je v souladu s četností, s níž svůj interní model používají pro jiné účely, na něž se vztahuje první pododstavec.

Správní, řídicí nebo kontrolní orgán odpovídá za zajištění průběžné vhodnosti konstrukce a operací interního modelu a rovněž za to, aby interní model nadále vhodně zohledňoval rizikový profil dotčené pojišťovny nebo zajišťovny.

Článek 121

Normy statistické kvality

1. Interní model, a zejména výpočet prognózy rozdělení pravděpodobnosti, z níž vychází, musí být v souladu s kritérii stanovenými v odstavcích 2 až 9.

2. Metody používané k výpočtu prognózy rozdělení pravděpodobnosti musí být založeny na přiměřených, použitelných a náležitých pojistněmatematických a statistických metodách a být v souladu s metodami používanými pro výpočet technických rezerv.

2. Metody používané k výpočtu prognózy rozdělení pravděpodobnosti musí být založeny na stávajících a důvěryhodných informacích a na reálných předpokladech.

2. Pojišťovny a zajišťovny musí být schopny odůvodnit orgánům dohledu předpoklady, které jsou základem pro jejich interní model

3. Údaje používané pro interní model musí být přesné, úplné a vhodné.

3. Pojišťovny a zajišťovny alespoň jednou ročně aktualizují soubory údajů, které používají při výpočtu prognózy rozdělení pravděpodobnosti.

4. Pro výpočet prognózy rozdělení pravděpodobnosti není předepsána žádná zvláštní metoda.

4. Bez ohledu na zvolenou metodu výpočtu musí být kapacita interního modelu pro zařazování rizik dostatečná k tomu, aby zajistila jeho široké využití a významnou roli v systému správy pojišťoven a zajišťoven, zejména v jejich systému řízení rizik a rozhodovacích procesech, jakož i v postupech alokace kapitálu podle článku 120.

4. Interní model musí kryt všechna podstatná rizika, jimž jsou pojišťovny a zajišťovny vystaveny. Interní model musí kryt alespoň rizika uvedená v čl. 101 odst. 4.

5. Pokud jde o diverzifikační efekty, pojišťovny a zajišťovny mohou přihlédnout k těmto diverzifikačním efektům ve svém interním modelu v rámci jednotlivých kategorií rizik i mezi těmito kategoriemi, pokud orgány dohledu považují systém používaný pro měření uvedených diverzifikačních efektů za přiměřený.

6. Pojišťovny a zajišťovny mohou ve svém interním modelu plně přihlednout k účinku technik snižování úvěrového rizika, pokud jsou úvěrová rizika a jiná rizika vyplývající z použití daných technik odpovídajícím způsobem zohledněna v interním modelu.

7. Pojišťovny a zajišťovny ve svém interním modelu přesně posoudí zvláštní rizika související s finančními zárukami a veškerými smluvními opcemi, jsou-li podstatná. Posoudí rovněž rizika související s opcemi pojistníka a smluvními opcemi pojištěnec a zajištěnec. Za tímto účelem přihlednou explicitně či implicitně k dopadu, který by mohly mít budoucí změny finančních i jiných než finančních podmínek na výkon uvedených opcí.

8. Pojišťovny a zajišťovny mohou ve svém interním modelu přihlednout k budoucím opatřením vedení, jejichž uskutečnění lze za určitých okolností odůvodněně očekávat.

8. V případě stanoveném v prvním pododstavci zohlední dotyčná pojišťovna nebo zajišťovna dobu nezbytnou k provedení takových opatření.

9. Pojišťovny a zajišťovny přihlednou ve svém interním modelu ke všem platbám pojistníkům a oprávněným osobám, jež zamýšlejí provést, ať jsou uvedené platby smluvně zaručeny, či nikoli.

Článek 122

Kalibrační normy

1. Pojišťovny a zajišťovny mohou pro účely konstrukce interního modelu použít jiné časové období nebo míru rizika než ty, které jsou stanoveny v čl. 101 odst. 3, pokud výstupy interního modelu mohou uvedené pojišťovny nebo zajišťovny používat pro výpočet solventnostního kapitálového požadavku způsobem, který pojistníkům a oprávněným osobám poskytne úroveň ochrany odpovídající ustanovením článku 101.

2. Je-li to reálné, pojišťovny a zajišťovny odvodí prostřednictvím metody hodnoty v riziku podle čl. 101 odst. 3 solventnostní kapitálový požadavek přímo z prognózy rozdělení pravděpodobnosti získané interním modelem.

3. Pokud pojišťovny a zajišťovny solventnostní kapitálový požadavek nemohou odvodit přímo z prognózy rozdělení pravděpodobnosti získané interním modelem, orgány dohledu povolí, aby se v procesu výpočtu solventnostního kapitálového požadavku použily aproximace, pokud uvedené pojišťovny a zajišťovny mohou orgánům dohledu prokázat, že je pojistníkům poskytována úroveň ochrany odpovídající ustanovením článku 101.

4. Orgány dohledu mohou na pojišťovných a zajišťovných požadovat, aby svůj interní model uplatnily na příslušná srovnávací portfolia za použití předpokladů založených spíše na externích než interních údajích, aby tak přezkoušely kalibraci interního modelu a ověřily, že jeho specifikace je v souladu s obecně přijímanou tržní praxí.

Článek 123

Připisování zisků a ztrát

Pojišťovny a zajišťovny alespoň jednou za rok přezkoumají v každém větším obchodním útvaru příčiny a zdroje zisků a ztrát.

Pojišťovny a zajišťovny prokáží, jak jsou v kategorizaci rizik zvolené v interním modelu vysvětleny příčiny a zdroje zisků a ztrát. V kategorizaci rizik a připisování zisků a ztrát se zohlední rizikový profil daných pojištěnec a zajištěnec.

Článek 124

Normy pro ověřování platnosti

Pojišťovny a zajišťovny pravidelně ověřují platnost modelu, a to v cyklech, které zahrnují sledování chování interního modelu, přezkum průběžné přiměřenosti jeho specifikace a poměrování jeho výsledků se zkušenostmi.

Proces ověřování platnosti modelu zahrnuje účinnou statistickou metodu pro ověřování platnosti interního modelu, kterým pojišťovny a zajišťovny orgánům dohledu prokazují, že jejich výsledné kapitálové požadavky jsou přiměřené.

Použitou statistickou metodou se testuje přiměřenost prognózy rozdělení pravděpodobnosti nejen vůči škodnímu průběhu, ale rovněž vůči veškerým souvisejícím podstatným novým údajům a informacím.

Proces ověřování platnosti modelu zahrnuje analýzu stability interního modelu, a zejména testování citlivosti výsledků interního modelu na změny klíčových podkladových předpokladů. Zahrnuje rovněž posouzení přesnosti, úplnosti a vhodnosti údajů používaných v interním modelu.

Článek 125

Dokumentační normy

Pojišťovny a zajišťovny podrobně zdokumentují konstrukci a fungování svého interního modelu.

Dokumentace musí být v souladu s články 120 až 124.

Dokumentace musí obsahovat nástin teorie, předpokladů, jakož i matematického a empirického základu interního modelu.

V dokumentaci se uvedou veškeré okolnosti, za nichž interní model nemůže účinně fungovat.

Pojišťovny a zajišťovny zdokumentují veškeré větší změny svého interního modelu, jak je stanoveno v článku 115.

Článek 126

Externí modely a údaje

Používání modelu nebo údajů získaných od třetí strany nelze považovat za důvod pro výjimku z jakýchkoli

požadavků na interní model stanovených v člancích 120 až 125.

Článek 127

Prováděcí opatření

V zájmu harmonizovaného přístupu k používání interních modelů v celém Společenství a lepšího posuzování rizikového profilu a řízení činnosti pojišťoven a zajišťoven Komise přijme k článkům 120 až 126 prováděcí opatření.

Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Oddíl 5

Minimální kapitálový požadavek

Článek 128

Obecná ustanovení

Členské státy požadují, aby pojišťovny a zajišťovny měly v držení použitelný primární kapitál na krytí minimálního kapitálového požadavku.

Článek 129

Výpočet minimálního kapitálového požadavku

1. Minimální kapitálový požadavek se vypočítá v souladu s těmito zásadami:

a) vypočítá se jasným a jednoduchým způsobem, který umožní revizi výpočtu;

b) minimální kapitálový požadavek odpovídá výši použitelného primárního kapitálu, pod níž by pojistníci a oprávněné osoby byly vystaveny nepřijatelné úrovni rizika, pokud by pojišťovnám a zajišťovnám bylo povoleno pokračovat v jejich operacích;

c) lineární funkce uvedená v odstavci 2 pro výpočet minimálního kapitálového požadavku se kalibruje na hodnotu v riziku primárního kapitálu pojišťovny nebo zajišťovny na hladině spolehlivosti 85 % v časovém horizontu jednoho roku;

d) absolutní dolní mez minimálního kapitálového požadavku:

i) činí 2 200 000 EUR pro neživotní pojišťovny včetně kaptivních, s výjimkou případů, kdy jsou kryta všechna nebo některá rizika uvedená v jednom z odvětví 10 až 15 v části A přílohy I a kdy absolutní dolní mez činí alespoň 3 200 000 EUR;

ii) činí 3 200 000 EUR pro životní pojišťovny včetně kaptivních;

iii) činí 3 200 000 EUR pro zajišťovny s výjimkou kaptivních, pro které nesmí být minimální kapitálový požadavek nižší než 1 000 000 EUR;

iv) představuje součet částek uvedených v bodech i) a ii) pro pojišťovny uvedené v čl. 73 odst. 5.

2. S výhradou odstavce 3 se minimální kapitálový požadavek vypočítá jako lineární funkce skupiny nebo podskupiny těchto proměnných: technické rezervy pojišťovny nebo zajišťovny, předepsané pojistné nebo zajistné, kapitál v riziku, odložená daňová povinnost a administrativní náklady. Proměnné se ocení očištěné o zajištění.

3. Aniž je dotčen odst. 1 písm. d), minimální kapitálový požadavek nesmí být nižší než 25 % ani vyšší než 45 % solventnostního kapitálového požadavku pojišťovny nebo zajišťovny vypočteného podle kapitoly VI oddílu 4 pododdílů 2 nebo 3, a to včetně veškerého navýšení kapitálového požadavku podle článku 37.

3. Členské státy svým orgánům dohledu umožní, aby po dobu, která končí nejpozději dne 31. října 2014, požadovaly od pojišťoven a zajišťoven uplatňování procentních hodnot uvedených v prvním pododstavci výhradně na jejich solventnostní kapitálový požadavek vypočtený podle kapitoly VI oddílu 4 pododdílu 2.

4. Pojišťovny a zajišťovny vypočítají minimální kapitálový požadavek alespoň jednou za čtvrt roku a oznámí výsledek výpočtu orgánům dohledu.

4. Pokud je minimální kapitálový požadavek pojišťovny nebo zajišťovny dán některou z mezních hodnot uvedených v odstavci 3, poskytnete tato pojišťovna nebo zajišťovna orgánu dohledu informace, které umožní řádně porozumět důvodům této situace.

5. Do 31. října 2017 Komise poskytne Evropskému parlamentu a Evropskému výboru pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní zřízenímu rozhodnutím Komise 2004/9/ES (35) zprávu o předpisech členských států a o postupech orgánů dohledu přijatých podle odstavců 1 až 4.

5. Zpráva se bude zejména zabývat použitím a dolní a horní mezí hodnotou uvedenou v odstavci 3 a problémy, s kterými se potýkají orgány dohledu a pojišťovny nebo zajišťovny při uplatňování tohoto článku.

Článek 130

Prováděcí opatření

Komise přijme prováděcí opatření, kterými se stanoví výpočet minimálního kapitálového požadavku uvedeného v člancích 128 a 129.

Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Článek 131

Přechodná ujednání k dodržování minimálního kapitálového požadavku

Odhlyně od článků 139 a 144, pokud pojišťovny a zajišťovny dodržují požadovanou míru solventnosti podle

článku 28 směrnice 2002/83/ES, článku 16a směrnice 73/239/EHS nebo článku 37, 38 nebo 39 směrnice 2005/68/ES ke dni 31. října 2012, ale nedrží dostatečný použitelný primární kapitál na krytí minimálního kapitálového požadavku, musí dotyčnou pojišťovnu a zajišťovny zajistit soulad s článkem 128 do 31. října 2013.

Pokud dotyčná pojišťovna nebo zajišťovna nezajistí soulad s článkem 128 ve lhůtě uvedené v prvním pododstavci, odejme se pojišťovně nebo zajišťovně povolení, s výhradou použitelných postupů stanovených vnitrostátními právními předpisy.

Oddíl 6

Investice

Článek 132

Zásada „obezřetného jednání“

1. Členské státy zajistí, aby pojišťovny a zajišťovny investovaly veškerá svá aktiva v souladu se zásadou „obezřetného jednání“ stanovenou v odstavcích 2, 3 a 4.

2. Pokud jde o celkové portfolio aktiv, pojišťovny a zajišťovny investují pouze do aktiv a nástrojů, jejichž rizika může dotyčná pojišťovna nebo zajišťovna řádně určit, měřit, sledovat, řídit, kontrolovat a podávat o nich zprávy, a odpovídajícím způsobem je zohlednit při posuzování celkových potřeb solventnosti podle čl. 45 odst. 1 druhého pododstavce písm. a).

2. Veškerá aktiva, zejména aktiva na krytí minimálního kapitálového požadavku a solventnostního kapitálového požadavku, jsou investována tak, aby se zajistila bezpečnost, likvidita a ziskovost portfolio jako celku. Mimoto musí být umístění těchto aktiv takové, aby bylo zajištěno, že budou k dispozici.

2. Aktiva držena na krytí technických rezerv jsou rovněž investována způsobem, jenž je přiměřený povaze a trvání pojistných a zajišťovacích závazků. Uvedená aktiva jsou investována v nejlepším zájmu všech pojistníků a oprávněných osob, přičemž je zohledněn případný politický cíl, jenž je zveřejněn v plném rozsahu.

2. Při střetu zájmů zajistí pojišťovny nebo subjekt, který řídí jejich portfolio aktiv, aby byla investice učiněna v nejlepším zájmu pojistníků a oprávněných osob.

3. Aniž je dotčen odstavec 2, u aktiv držných ve vztahu k smlouvám týkajícím se životního pojištění, podle nichž nesou investiční riziko pojistníci, se použije druhý, třetí a čtvrtý pododstavec tohoto odstavce.

3. Pokud je pojistné plnění stanovené ve smlouvě přímo spojeno s hodnotou podílových listů v SKIPCP podle definice ve směrnici 85/611/EHS nebo s hodnotou aktiv obsažených ve vnitřním fondu vlastněném pojišťovnami, obvykle rozděleném do podílů, musí být technické rezervy vztahující se k tomuto pojistnému ohledně těchto plnění co nejvíce zastoupeny těmito podíly nebo v případě, kdy podíly nejsou stanoveny, těmito aktivy.

3. Pokud je pojistné plnění stanovené ve smlouvě přímo spojeno s indexem akcií nebo jinou referenční hodnotou, než jsou hodnoty uvedené v druhém pododstavci, musí být technické rezervy vztahující se k tomuto pojistnému plnění co nejvíce zastoupeny buď podíly, které mají představovat referenční hodnotu, nebo nejsou-li podíly stanoveny, zabezpečeními a obchodovatelnými aktivy, která co nejvíce odpovídají aktivům, na kterých je založena daná referenční hodnota.

3. Pokud pojistné plnění uvedené v druhém a třetím pododstavci zahrnuje záruku určitého výnosu z investice nebo nějaké jiné zaručené plnění, řídí se aktiva na krytí odpovídajících dodatečných technických rezerv odstavcem 4.

4. Aniž je dotčen odstavec 2, použije se na ostatní aktiva, na která se vztahuje odstavec 3, druhý až pátý pododstavec tohoto odstavce.

4. Použití derivátů je možné, pokud přispívají ke snižování investičních rizik nebo usnadňují efektivní správu portfolia.

4. Investice a aktiva, jejichž obchodování na regulovaném finančním trhu není povoleno, musí být udržovány na obezřetné úrovni,

4. Aktiva musí být náležitě diverzifikována tak, aby nedošlo k nadměrné závislosti na určitém aktivu, emitentovi nebo skupině podniků či zeměpisné oblasti ani k nadměrnému nahromadění rizika v portfoliu jako celku.

4. Investice do aktiv vydaných stejným emitentem nebo emitenty patřícími do stejné skupiny nesmí vystavit pojišťovnu nadměrné koncentraci rizik.

Článek 133

Svoboda investovat

1. Členské státy nesmí na pojišťovnách a zajišťovnách požadovat, aby investovaly do určitých kategorií aktiv.

2. Členské státy nesmí požadovat, aby investiční rozhodnutí pojišťovny nebo zajišťovny či jejího investičního správce podléhala jakékoli formě požadavků na předchozí schválení nebo pravidelné oznamování.

3. Tímto článkem nejsou dotčeny požadavky členských států omezující druhy aktiv nebo referenční hodnoty, na něž se mohou vázat výhody vyplývající z pojistné smlouvy. Jakákoli taková pravidla se uplatní pouze v případě, kdy nese investiční riziko pojistník, který je fyzickou osobou, a nesmějí být více omezující než pravidla uvedená ve směrnici 85/611/EHS.

Článek 134

Umístění aktiv a zákaz zastavení aktiv

1. Pokud jde o pojistná rizika nacházející se ve Společenství, členské státy nesmějí požadovat, aby aktiva držena na krytí technických rezerv k uvedeným rizikům byla umístěna v rámci Společenství nebo v určitém členském státě.

1. Kromě toho, pokud jde o částky ze zajištěných smluv vymahatelné vůči pojišťovnám nebo zajišťovnám povoleným podle této směrnice nebo pojišťovnám nebo zajišťovnám, jejichž sídlo se nachází ve třetí zemi, u nichž se má za to, že jejich solventnostní režim odpovídá článku 172, členské státy nesmějí požadovat, aby byla aktiva představující uvedené vymahatelné částky umístěna v rámci Společenství.

2. Je-li zajištětelem pojišťovna nebo zajišťovna povolená v souladu s touto směrnicí, nesmí členské státy zachovávat ani zavádět systém tvorby hrubých technických rezerv, který požaduje zastavení aktiv pro krytí dlužného zajištění a nezlikvidovaných zajištěných událostí.

Článek 135

Prováděcí opatření

1. Za účelem zajištění jednotného uplatňování této směrnice může Komise přijmout prováděcí opatření, jimiž se stanoví kvalitativní požadavky v těchto oblastech:

a) určení, měření, sledování, řízení a vykazování rizik vyplývajících z investic vzhledem ke čl. 132 odst. 2 prvnímu pododstavci;

b) určení, měření, sledování, řízení a vykazování specifických rizik vyplývajících z investic do derivátů a aktiv uvedených v čl. 132 odst. 4 druhém pododstavci.

2. S cílem zajistit provázanost mezi odvětvími a odstranit nesoulad mezi zájmy firem, které „mění“ úvěry na obchodovatelné cenné papíry a jiné finanční nástroje (původci), a zájmy pojištěných nebo zajištěných, které do těchto cenných papírů nebo nástrojů investují, přijme Komise prováděcí opatření, jimiž se stanoví:

a) požadavky, které musí splnit původce, aby směla pojišťovna nebo zajišťovna investovat do cenných papírů nebo nástrojů tohoto druhu vydaných po 1. lednu 2011, včetně požadavků, které zajistí, aby si původce ponechal čistý ekonomický úrok ve výši nejméně 5 %;

b) kvalitativní požadavky, které musí splnit pojišťovny nebo zajišťovny, jež do těchto cenných papírů nebo nástrojů investují.

3. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulačním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

KAPITOLA VII

Pojišťovny a zajišťovny v obtížích nebo protiprávním postavení

Článek 136

Zjišťování a oznamování zhoršující se finanční situace pojišťovny a zajišťovny

Pojišťovny a zajišťovny zavedou postupy ke zjišťování zhoršující se finanční situace a pokud k takovému

zhoršení dojde, uvědomí o tom neprodleně orgány dohledu.

Článek 137

Nedodržování požadavku na technické rezervy

Pokud pojišťovna nebo zajišťovna nevyhoví požadavkům kapitoly VI oddílu 2, mohou ji orgány dohledu jejího domovského členského státu zakázat volné nakládání s aktivy poté, co svůj záměr sdělí orgánům dohledu hostitelského členského státu. Orgány dohledu domovského členského státu označí aktiva, jichž se mají tato opatření týkat.

Článek 138

Nedodržování solventnostního kapitálového požadavku

1. Pojišťovny a zajišťovny informují neprodleně orgán dohledu, jakmile zjistí, že není dodržován solventnostní kapitálový požadavek, nebo existuje-li nebezpečí, že daný požadavek nebude dodržován v následujících třech měsících.

2. Poté, co dotyčná pojišťovna nebo zajišťovna zjistí, že nedodržuje solventnostní kapitálový požadavek, předloží do dvou měsíců orgánu dohledu ke schválení reálný ozdravný plán.

3. Orgán dohledu požaduje po dotyčné pojišťovně nebo zajišťovně, aby přijala do šesti měsíců od doby, kdy zjistila nedodržování solventnostního kapitálového požadavku, nezbytná opatření k opětovnému stanovení úrovně použitelného kapitálu kryjícího solventnostní kapitálový požadavek nebo ke snížení svého rizikového profilu, aby se zajistilo dodržování solventnostního kapitálového požadavku.

3. Uvedenou lhůtu může orgán dohledu případně prodloužit o tři měsíce.

4. V případě výjimečných poklesů na finančních trzích mohou orgány dohledu prodloužit lhůtu uvedenou v odst. 3 druhém pododstavci o odpovídající dobu s přihlédnutím ke všem relevantním faktorům.

4. Dotyčná pojišťovna nebo zajišťovna předloží každé tři měsíce svému orgánu dohledu zprávu o pokroku, v níž jsou přijatá opatření a dosažení pokrok s cílem opětovně dosáhnout úrovně použitelného kapitálu kryjícího solventnostní kapitálový požadavek nebo snížit svůj rizikový profil, aby bylo zajištěno dodržování solventnostního kapitálového požadavku.

4. Prodloužení podle prvního pododstavce se zruší, pokud ze zprávy o pokroku vyplývá, že nastal žádný významný pokrok v úsilí o opětovné dosažení úrovně použitelného kapitálu kryjícího solventnostní kapitálový požadavek nebo snížit svůj rizikový profil, aby bylo zajištěno dodržování solventnostního kapitálového požadavku od data, kdy bylo zjištěno nedodržení solventnostního kapitálového požadavku, do data předložení zprávy o pokroku.

5. Za výjimečných okolností, pokud se orgán dohledu domnívá, že se finanční situace dotyčné pojišťovny nebo

zajišťovny bude dále zhoršovat, může také omezit nebo zakázat volné nakládání s aktivy uvedené pojišťovny nebo zajišťovny. Tento orgán dohledu informuje orgány dohledu hostitelských členských států o veškerých podniknutých opatřeních. Uvedené orgány na žádost orgánu dohledu domovského členského státu příjmom stejná opatření. Orgán dohledu domovského členského státu označí aktiva, jichž se mají tato opatření týkat.

Článek 139

Nedodržování minimálního kapitálového požadavku

1. Pojišťovny a zajišťovny neprodleně informují orgán dohledu, jakmile zjistí, že není dodržován minimální kapitálový požadavek, nebo existuje-li nebezpečí, že daný požadavek nebude dodržován v následujících třech měsících.

2. Poté, co dotyčná pojišťovna nebo zajišťovna zjistí, že nedodržuje minimální kapitálový požadavek, předloží do jednoho měsíce orgánu dohledu ke schválení reálný plán krátkodobého financování, jimž by se do tří měsíců od daného zjištění obnovily použitelný primární kapitál alespoň na úroveň minimálního kapitálového požadavku nebo jimž by se snížil rizikový profil, aby se zajistilo dodržování solventnostního kapitálového požadavku.

3. Orgán dohledu domovského členského státu také může omezit nebo zakázat volné nakládání s aktivy pojišťovny nebo zajišťovny. Informuje o tom vhodným způsobem orgány dohledu hostitelských členských států. Uvedené orgány na žádost orgánu dohledu domovského členského státu příjmom stejná opatření. Orgán dohledu domovského členského státu označí aktiva, jichž se mají tato opatření týkat.

Článek 140

Zákaz volného nakládání s aktivy na území členského státu

Členské státy příjmom nezbytná opatření, aby mohly v případech podle článků 137 až 139 a čl. 144 odst. 2 v souladu s vnitrostátními právními předpisy zakázat volné nakládání s aktivy umístěnými na jejich území na žádost domovského státu pojišťovny nebo zajišťovny, který označí aktiva, jichž se taková opatření mají týkat.

Článek 141

Pravomoci orgánů dohledu za zhoršující se finanční situace

Aniž jsou dotčeny články 138 a 139, pokud se solventnost pojišťovny nebo zajišťovny dále zhoršuje, mají orgány dohledu pravomoc přijmout veškerá nezbytná opatření na ochranu zájmů pojistníků v případě pojistných smluv nebo závazků ze zajištěných smluv.

Tato opatření musí být přiměřená, a tudíž zohledňovat úroveň zhoršení solventnosti dotyčné pojišťovny nebo zajišťovny a dobu jeho trvání.

Článek 142

Ozdravný plán a plán financování

1. Ozdravný plán uvedený v čl. 138 odst. 2 a plán financování uvedený v čl. 139 odst. 2 musí obsahovat alespoň tyto údaje nebo doklady:

a) odhady předpokládaných správních nákladů, zejména běžných nákladů a provizí;

b) předpokládané příjmy a výdaje s ohledem na přímé pojištění, převzaté zajištění a postoupené zajištění;

c) předpokládanou rozvahu;

d) odhad finančních prostředků určených ke krytí technických rezerv a solventnostního kapitálového požadavku a minimálního kapitálového požadavku;

e) celkovou politiku zajištění.

2. Pokud orgány dohledu požadovaly ozdravný plán podle čl. 138 odst. 2 nebo plán financování podle čl. 139 odst. 2 v souladu s odstavcem 1 tohoto článku, zdrží se vydávání povolení podle článku 39, pokud mají za to, že jsou ohrožena práva pojistníků nebo plnění smluvních závazků zajišťovny.

Článek 143

Prováděcí opatření

Komise přijme prováděcí opatření, v nichž stanoví faktory, k nimž se přihlídnou pro účely čl. 138 odst. 4, včetně maximální odpovídající doby, vyjádřené počtem měsíců, která musí být stejná pro všechny pojišťovny a zajišťovny ve smyslu čl. 138 odst. 4 prvního pododstavce.

Pokud je nutné zlepšit sblížení, Komise může přijmout prováděcí opatření, kterými se stanoví další specifikace k ozdravnému plánu uvedenému v čl. 138 odst. 2, k plánu financování uvedenému v čl. 139 odst. 2 a k článku 141, přičemž se patřičně snaží zamezit procyklickým účinkům.

Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Článek 144

Odnětí povolení

1. Orgán dohledu domovského členského státu může odejmout povolení vydané pojišťovně nebo zajišťovně v těchto případech:

a) dotyčná pojišťovna nebo zajišťovna nezačne využívat povolení ve lhůtě dvanácti měsíců, výslovně se jej vzdá nebo přestane vykonávat pojišťovací činnost na déle než šest měsíců, ledaže dotyčný členský stát stanoví, že v těchto případech povolení pozbývá platnosti;

b) dotyčná pojišťovna nebo zajišťovna již nesplňuje podmínky pro vydání povolení;

c) dotyčná pojišťovna nebo zajišťovna závažným způsobem poruší povinnosti podle předpisů, jež se na ni vztahují.

1. Organ dohledu domovského členského státu odejme povolení vydané určité pojišťovně nebo zajišťovně v případě, že daná pojišťovna nebo zajišťovna nedodrží minimální kapitálový požadavek a organ dohledu má za to, že předložený plán financování je zjevně nevhodný, nebo dotyčná pojišťovna nebo zajišťovna nesplní schválený plán financování do tří měsíců od zjištění, že není dodržován minimální kapitálový požadavek.

2. V případě odnětí nebo pozbytí platnosti povolení uvědomí organ dohledu domovského členského státu o této skutečnosti organy dohledu ostatních členských států, a ty přijmou příslušná opatření, aby zabránily pojišťovně nebo zajišťovně v zahájení nových operací na svých územích.

2. Organ dohledu domovského členského státu, společně s těmito organy, přijme veškerá nezbytná opatření na ochranu zájmů pojištěných osob, a zejména omezi volné nakládání s aktivy pojišťovny podle článku 140.

3. Každé rozhodnutí o odnětí povolení musí být podrobně odůvodněno a oznámeno dotyčné pojišťovně nebo zajišťovně.

KAPITOLA VIII

Právo usazování a volný pohyb služeb

Oddíl 1

Usazování pojišťoven

Článek 145

Podmínky pro zřízení pobočky

1. Členské státy zajistí, aby pojišťovna, která hodlá zřídit pobočku na území jiného členského státu, tento záměr oznámila organům dohledu domovského členského státu.

1. Každá trvalá přítomnost pojišťovny na území členského státu se pokládá za pobočku, a to i v případě, kdy tato přítomnost nemá formu pobočky, ale je pouze kancelář vedenou vlastními zaměstnanci pojišťovny nebo osobou, která je sice nezávislá, avšak má trvalé zmocnění jednat za pojišťovnu podobným způsobem, jako by jednalo její zastoupení.

2. Členské státy vyžadují, aby pojišťovna, která hodlá založit pobočku na území jiného členského státu, uvedla v oznámení podle odstavce 1 tyto údaje:

a) členský stát, na jehož území hodlá pobočku zřídit;

b) obchodní plán stanovící alespoň typ zamýšlených činností a organizační strukturu pobočky;

c) jméno osoby, která má dostatečné pravomoci zavazovat ve vztahu ke třetím osobám pojišťovnu nebo, v případě sdružení pojistitelů Lloyd's, dotyčné pojistitele a zastupovat ji nebo je ve vztazích s organy a soudy členského státu, (dále jen „oprávněný zástupce“);

d) adresu v hostitelském členském státě, ze které mohou být odesílány dokumenty a na kterou mohou být dokumenty doručovány, včetně veškerých sdělení oprávněnému zástupci;

2. Pokud jde o Lloyd's, nesmějí se pojištěné osoby v případě sporu v hostitelském členském státě vyplývajícího z přijatých závazků nacházet v nevýhodnějším postavení, než kdyby byl spor veden proti pojišťovně obvyklého typu.

3. Pokud si neživotní pojišťovna přeje, aby její pobočka kryla rizika zařazená do odvětví 10 v části A přílohy I s vyloučením odpovědnosti dopravce, musí předložit prohlášení, že se stala členem národní kanceláře pojistitelů a garančního fondu hostitelského členského státu.

4. Dojde-li ke změně ve kterémkoli z údajů oznámených podle odst. 2 písm. b), c) nebo d), zašle pojišťovna písemné oznámení o této změně organům dohledu domovského členského státu a členského státu, v němž se nachází uvedená pobočka, nejméně jeden měsíc před provedením změny tak, aby organy dohledu domovského členského státu a organy dohledu členského státu, v němž se nachází uvedená pobočka, mohly splnit své povinnosti podle článku 146.

Článek 146

Sdělování informací

1. Pokud organy dohledu domovského členského státu nemají, s přihlédnutím k zamýšlené činnosti, důvody pochybovat o přiměřenosti řídicího a kontrolního systému nebo finanční situaci pojišťovny nebo o způsobilosti a bezúhonnosti oprávněného zástupce podle článku 42, sdělí do tří měsíců po obdržení všech informací uvedených v čl. 145 odst. 2 tyto informace organu dohledu hostitelského členského státu, a zároveň o tom uvědomí dotyčnou pojišťovnu.

1. Organ dohledu domovského členského státu také potvrdí, že pojišťovna kryje solventnostní kapitálový požadavek a minimální kapitálový požadavek vypočtený podle článků 100 a 129.

2. Pokud organy dohledu domovského členského státu odmítnou sdělit informace uvedené v čl. 145 odst. 2 organu dohledu hostitelského členského státu, sdělí důvody odmítnutí dotyčné pojišťovně do tří měsíců od obdržení všech dotyčných informací.

2. Toto odmítnutí nebo nečinnost lze napadnout u soudu v domovském členském státě.

3. Dříve než pobočka pojišťovny zahájí svou činnost, musí organ dohledu hostitelského členského státu do dvou měsíců od obdržení informací zmíněných v odstavci 1 uvědomit organy dohledu domovského členského státu o podmínkách, za nichž musí být tato činnost v hostitelském členském státě vykonávána ve veřejném zájmu. Organ dohledu domovského členského státu sdělí tyto informace dotyčné pojišťovně.

3. Pojišťovna může zřídit svou pobočku a zahájit svou činnost od okamžiku, kdy organ dohledu domovského

členského státu obdržel toto sdělení, nebo pokud orgán domovského státu žádné sdělení neobdržel, od okamžiku, kdy uplynula lhůta uvedená v prvním pododstavci.

Oddíl 2

Volný pohyb služeb poskytovaných pojišťovnami

Pododdíl 1

Obecná ustanovení

Článek 147

Předchozí oznámení domovskému členskému státu

Každá pojišťovna, která zamýšlí poprvé provozovat činnost v jednom nebo více členských státech v rámci volného pohybu služeb, to nejprve oznámí příslušným orgánům dohledu domovského členského státu a uvede povahu rizik nebo závazků, které hodlá krýt.

Článek 148

Oznámení domovským členským státem

1. Do jednoho měsíce od oznámení stanoveného v článku 147 sdělí orgány dohledu domovského členského státu členskému státu nebo státům, na jejichž území pojišťovna zamýšlí vykonávat činnost v rámci volného pohybu služeb, tyto údaje:

a) potvrzení, že pojišťovna kryje solventnostní kapitálový požadavek a minimální kapitálový požadavek vypočtený v souladu s články 100 a 129;

b) pojistná odpověď, která je pojišťovna oprávněna provozovat;

c) povahu rizik nebo závazků, které pojišťovna hodlá krýt v hostitelském členském státě.

1. Současně orgány dohledu domovského členského státu o tomto sdělení uvědomí dotýčnou pojišťovnu.

2. Členské státy, na jejichž území neživotní pojišťovna hodlá v rámci volného pohybu služeb krýt rizika zařazená do odvětví 10 v části A přílohy I s vyloučením odpovědnosti dopravce, mohou požadovat, aby pojišťovna předložila tyto údaje:

a) jméno a adresu zástupce uvedeného v čl. 18 odst. 1 písm. h),

b) prohlášení, že se stala členem národní kanceláře pojistitelů a garančního fondu hostitelského členského státu.

3. Pokud orgány dohledu domovského členského státu nesdělí údaje uvedené v odstavci 1 ve lhůtě stanovené tamtéž, vyzoomí v téže lhůtě pojišťovnu o důvodech svého odmítnutí.

3. Toto odmítnutí nebo nečinnost lze napadnout u soudu v domovském členském státě.

4. Pojišťovna může zahájit činnost od data, ke kterému je uvědomena o sdělení uvedeném v odst. 1 prvním pododstavci.

Článek 149

Změny v povaze rizik nebo závazků

Každá změna, kterou pojišťovna zamýšlí provést v informacích uvedených v článku 145, podléhá postupu stanovenému v článcích 147 a 148.

Pododdíl 2

Odpovědnost z provozu motorových vozidel

Článek 150

Povinné pojištění odpovědnosti z provozu motorových vozidel

1. Pokud neživotní pojišťovna prostřednictvím pobočky v členském státě kryje riziko zařazené do odvětví 10 v části A přílohy I (kromě občanskoprávní odpovědnosti dopravce), které se nachází v jiném členském státě, hostitelský členský stát musí na uvedené pojišťovně požadovat, aby se stala členem národní kanceláře a garančního fondu tohoto státu a podílela se na jejich financování.

2. Finanční příspěvek uvedený v odstavci 1 lze poskytnout pouze na rizika spadající do odvětví 10 v části A přílohy I (kromě občanskoprávní odpovědnosti dopravce) krytá v rámci poskytování služeb. Uvedený příspěvek se vypočte na stejném základě jako u neživotních pojišťoven kryjících uvedená rizika prostřednictvím provozovny v uvedeném členském státě.

2. Výpočet se provede podle přijatého pojistného za uvedené odvětví v hostitelském členském státě nebo počtu rizik, jež jsou v uvedeném odvětví v uvedeném tomto hostitelském státě kryta.

3. Hostitelský členský stát může vyžadovat, aby se při poskytování pojistných služeb dodržovala v uvedeném členském státě pravidla o krytí zvýšených rizik, pokud se tato pravidla vztahují na neživotní pojišťovny usazené v tomto státě.

Článek 151

Nediskriminace osob uplatňujících nároky

Hostitelský členský stát musí na neživotní pojišťovně vyžadovat, aby zabezpečila, že osoby uplatňující nároky z událostí vzniklých na jeho území se nedostanou do méně výhodné situace v důsledku toho, že pojišťovna kryje riziko zařazené do odvětví 10 v části A přílohy I (kromě občanskoprávní odpovědnosti dopravce) v rámci poskytování služeb, a nikoli prostřednictvím provozovny v uvedeném státě.

Článek 152

Zástupce

1. Pro účely uvedené v článku 151 musí hostitelský členský stát na neživotní pojišťovně vyžadovat, aby ustanovila zástupce s bydlištěm nebo usazeného na jeho území, který bude shromažďovat všechny nutné informace o škodných případech a který bude mít dostatečné pravomoci pro zastupování pojišťovny ve vztahu k poškozeným osobám uplatňujícím nároky, včetně zmocnění k vyplácení částek odpovídajících nárokům na náhradu škody, i pravomoc zastupovat tuto pojišťovnu nebo případně dát ji zastupovat před soudy nebo orgány tohoto členského státu ve vztahu k těmto nárokům na náhradu škody.

1. Po tomto zástupci lze také požadovat, aby zastupoval neživotní pojišťovnu před orgány dohledu hostitelského členského státu při kontrole existence a platnosti pojistek pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel.

2. Hostitelský členský stát nesmí na zástupci požadovat, aby jménem neživotní pojišťovny, která jej ustanovila, vykonával jiné činnosti, než jsou uvedeny v odstavci 1.

3. Ustanovení zástupce samo o sobě neznamená otevření pobočky ve smyslu článku 145.

4. Jestliže pojišťovna nejmenovala zástupce, mohou členské státy dát souhlas se jmenováním škodního zástupce jmenovaného v souladu s článkem 4 směrnice 2000/26/ES, který je zmocněn vykonávat funkce zástupce jmenovaného v souladu s odstavcem 1 tohoto článku.

Oddíl 3

Pravomoci orgánů dohledu u hostitelského členského státu

Pododdíl 1

Pojištění

Článek 153

Jazyk

Orgány dohledu hostitelského členského státu mohou požadovat, aby informace, které jsou oprávněny vyžadovat o činnosti pojišťoven působících na území uvedeného členského státu, jim byly dodány v úředním jazyce nebo úředních jazycích uvedeného státu.

Článek 154

Předchozí oznamování a předchozí schválení

1. Hostitelský členský stát nesmí přijmout předpisy vyžadující předchozí schválení nebo pravidelné oznamování všeobecných a zvláštních pojistných podmínek, sazeb pojistného, nebo v případě životního pojištění technických podkladů používaných zejména pro výpočet sazeb pojistného a technických rezerv, nebo formulářů a dalších dokladů, které pojišťovna hodlá používat při svých jednáních s pojistníky.

2. Hostitelský členský stát může od pojišťovny, která hodlá vykonávat na jeho území pojišťovací činnost, požadovat pouze nepravdivé oznamování těchto podmínek a jiných písemností pro účely ověření toho, že jsou dodržovány vnitrostátní předpisy, přičemž tento požadavek nesmí zakládat předběžnou podmínku pro to, aby pojišťovna mohla vykonávat svou činnost.

3. Hostitelský členský stát může zachovat nebo zavádět předběžné oznamování nebo schvalování zamýšleného zvýšení pojistných sazeb pouze jako součást obecného systému kontroly cen.

Článek 155

Pojišťovny nevyhovující právním předpisům

1. Pokud orgány dohledu některého hostitelského členského státu dojdou k závěru, že pojišťovna s pobočkou na jeho území nebo tam provozující činnost v rámci volného pohybu služeb nevyhovuje právním předpisům platným v uvedeném členském státě, vyzvou ji, aby situaci napравила.

2. Pokud daná pojišťovna neprovede nutná opatření, informují o tom orgány dohledu dotyčného členského státu orgány dohledu domovského členského státu.

2. Orgány dohledu domovského členského státu co nejdříve přijmou veškerá vhodná opatření k zajištění toho, aby dotyčná pojišťovna situaci napравила.

2. Orgány dohledu domovského členského státu informují o přijatých opatřeních orgány dohledu hostitelského členského státu.

3. Pokud přes opatření učiněná domovským členským státem nebo proto, že se ukazuje, že uvedená opatření nejsou dostatečná nebo nebyla v uvedeném členském státě přijata, pojišťovna i nadále porušuje platné právní předpisy v hostitelském členském státě nebo se ukáže, že uvedená opatření nejsou dostatečná, mohou orgány dohledu hostitelského členského státu, po informování orgánů dohledu domovského členského státu, přijmout vhodná opatření k zabránění dalšího porušování předpisů nebo k jeho postihování, včetně, v nezbytném rozsahu, zabránění dalšímu uzavírání nových pojistných smluv touto pojišťovnou na území hostitelského členského státu.

3. Členské státy zajistí, aby na jejich území bylo možné pojišťovnám doručovat právní dokumenty nutné pro takováto opatření.

4. Odstavci 1, 2 a 3 nejsou dotčeny pravomoci dotyčných členských států přijmout v naléhavých případech vhodná opatření k zabránění nebo postihování porušování právních předpisů na jejich území. Uvedené pravomoci zahrnují možnost zabránit pojišťovnám v uzavírání nových pojistných smluv na jejich území.

5. Odstavci 1, 2 a 3 není dotčena pravomoc členských států postihovat porušení předpisů na jejich územích.

6. Jestliže pojišťovna, která se dopustí porušení právních předpisů, má provozovnu nebo vlastní majetek v dotyčném členském státě, mohou orgány dohledu tohoto členského státu v souladu s vnitrostátními právními

předpisy uplatnit vnitrostátní správní sankce stanovené za uvedené porušení právních předpisů a vymáhat je vůči uvedenému provozovně nebo majetku.

7. Každé opatření přijaté podle odstavců 2 až 6 zahrnující omezení provozování pojišťovací činnosti musí být řádně odůvodněno a oznámeno dotčené pojišťovně.

8. Pojišťovny musí na vyžádání předkládat orgánům dohledu hostitelského členského státu všechny dokumenty od nich požadované pro účely odstavce 1 až 7, pokud tuto povinnost mají i pojišťovny se sídlem v tomto členském státě.

9. Členské státy Komisi vyrozumí o počtech a typech případů, které byly odmítnuty podle článků 146 a 148, v nichž byla přijata opatření podle odstavce 4 tohoto článku.

9. Každé dva roky na základě těchto údajů informuje Komise Evropský výbor pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění.

Článek 156

Reklama

Pojišťovny se sídlem v členských státech mohou propagovat své služby prostřednictvím všech dostupných komunikačních prostředků v hostitelském členském státě při respektování pravidel pro formu a obsah této reklamy, přijatých z důvodu obecného zájmu.

Článek 157

Zdanění pojistného

1. Aniž je dotčena další harmonizace, podléhá každá pojistná smlouva výhradně nepřímým daním a parařiskálními poplatkům z pojistného v členském státě, ve kterém se nachází riziko nebo v členském státě závazku.

1. Pro účely prvního pododstavce se stanoví, že movitý majetek umístěný v nemovitosti nacházející se na území členského státu, s výjimkou přepravovaného zboží, se považuje za riziko nacházející se v tomto členském státě, a to i tehdy, jestliže nemovitost a její obsah nejsou kryty stejnou pojistnou smlouvou.

1. V případě Španělska podléhá pojistná smlouva také zákonem stanoveným příplatkům ve prospěch konsorcia „Consorcio de Compensación de Seguros“ za výkon jeho funkcí vztahujících se k náhradě ztrát z mimořádných událostí, ke kterým dochází v tomto členském státě.

2. Rozhodným právem pro smlouvy podle článku 178 této směrnice a nařízení (ES) č. 593/2008 zůstává nedotčen použitelný daňový režim.

3. Každý členský stát uplatňuje na pojišťovny kryjící rizika nebo závazky nacházející se na jeho vlastním území své vnitrostátní předpisy pro opatření, která mají zajistit výběr nepřímých daní a parařiskálních poplatků splatných podle odstavce 1.

Pododíl 2

Zajištění

Článek 158

Zajišťovny nevyhovující právním předpisům

1. Pokud orgány dohledu členského státu dojdou k závěru, že zajišťovna s pobočkou na jeho území nebo tam provozující činnost v rámci volného pohybu služeb nevyhovuje právním předpisům platným v uvedeném členském státě, vyzvou ji, aby situaci napравиła. Současně o tom informují orgány dohledu domovského členského státu.

2. Pokud přes opatření učiněná domovským členským státem zajišťovna i nadále porušuje platné právní předpisy v dotčeném hostitelském členském státě nebo se ukáže, že uvedená opatření nejsou dostatečná, mohou orgány dohledu tohoto hostitelského členského státu, po informování orgánů dohledu domovského členského státu, přijmout vhodná opatření k zabránění dalšímu porušování předpisů nebo k jeho postihování, včetně, v nezbytném rozsahu, zabránění dalšímu uzavírání nových zajišťovacích smluv touto zajišťovnou na území hostitelského členského státu.

2. Členské státy zajistí, aby na jejich území bylo možné zajišťovněm doručovat právní dokumenty nutné pro uvedená opatření.

3. Každé opatření přijaté podle odstavce 1 a 2 zahrnující sankce nebo omezení provozování zajišťovací činnosti se odůvodní a oznámí dotčené zajišťovně.

Oddíl 4

Statistické informace

Článek 159

Statistické informace o přeshraničních činnostech

Každá pojišťovna musí orgánu dohledu svého domovského členského státu sdělit výši pojistného, nákladů na pojistná plnění a provizí, nesnížené o zajištění, a to zvlášť podle operací prováděných v rámci práva usazování a operací prováděných v rámci volného pohybu služeb, podle jednotlivých členských států a takto:

a) u neživotního pojištění podle skupin odvětví, jak je uvedeno v příloze V;

b) u životního pojištění podle všech odvětví I až X, jak je uvedeno v příloze II.

V případě odvětví 10 v části A přílohy I, s vyloučením odpovědnosti dopravy, musí dotčená pojišťovna rovněž informovat uvedený orgán dohledu o četnosti pojistných plnění a průměrné výši nákladů na pojistná plnění.

Orgány dohledu domovského členského státu sdělí údaje uvedené v prvním a druhém pododstavci v přiměřené lhůtě a v souhrnné formě orgánům dohledu každého dotčeného členského státu, který o to požádá.

Oddíl 5

Zacházení se smlouvami z poboček v likvidaci

Článek 160

Likvidace pojišťoven

Při likvidaci pojišťovny musí být závazky ze smluv uzavřených pobočkou nebo v rámci volného pohybu služeb splněny stejným způsobem jako závazky vyplývající z ostatních pojistných smluv uvedené pojišťovny bez rozlišování státní příslušnosti pojištěných osob a osob oprávněných k pojistnému plnění.

Článek 161

Likvidace zajišťoven

Při likvidaci zajišťovny musí být závazky ze smluv uzavřených pobočkou nebo v rámci volného pohybu služeb splněny stejným způsobem jako závazky vyplývající z ostatních zajišťovacích smluv uvedené zajišťovny.

KAPITOLA IX

Pobočky usazené ve společenství a patřící pojišťovněm nebo zajišťovněm se sídlem mimo společenství

Oddíl 1

Přístup k činnosti

Článek 162

Zásady a podmínky pro vydání povolení

1. Členské státy zajistí, aby přístup pojišťoven se sídlem mimo Společenství k činnostem uvedeným v čl. 2 odst. 1 prvním pododstavci podléhal úřednímu povolení.

2. Členský stát může vydat povolení, jestliže pojišťovna splňuje alespoň tyto podmínky:

a) je oprávněna provozovat pojišťovací činnost podle vnitrostátních právních předpisů, kterými se řídí;

b) zřídí pobočku na území členského státu, v němž žádá o povolení;

c) zaváže se v místě vedení pobočky vést oddělené účetnictví o činnosti, kterou zde provozuje, a uchovávat zde veškeré doklady spojené s výkonem činnosti;

d) jmenuje odpovědného zástupce, který musí být schválen orgány dohledu;

e) v členském státě, v němž žádá o povolení, vlastní aktiva, jejichž hodnota se rovná alespoň polovině absolutní dolní meze stanovené v čl. 129 odst. 1 písm. d) pro minimální kapitálový požadavek, a uloží jednu čtvrtinu uvedené absolutní dolní meze jako jistotu;

f) zaváže se ke krytí solventnostního kapitálového požadavku a minimálního kapitálového požadavku v souladu s požadavky podle článků 100 a 128;

g) oznámí jméno a adresu škodního zástupce jmenovaného v každém jiném členském státě, než ve kterém je žádáno o povolení, jestliže rizika, jež mají být kryta, patří do odvětví 10 v části A přílohy I, s vyloučením odpovědnosti dopravy;

h) předloží obchodní plán v souladu s článkem 163;

i) splňuje požadavky na řídicí a kontrolní systém stanovené v kapitole IV oddílu 2.

3. Pro účely této kapitoly se „pobočkou“ rozumí každá trvalá přítomnost pojišťovny na území členského státu pojišťovny uvedené v odstavci 1, která v uvedeném členském státě získá povolení a vykonává pojišťovací činnost.

Článek 163

Obchodní plán pobočky

1. Obchodní plán pobočky uvedený v čl. 162 odst. 2 písm. h) obsahuje:

a) povahu rizik nebo závazků, které pojišťovna hodlá kryt;

b) hlavní zásady zajištění;

c) odhady budoucího solventnostního kapitálového požadavku stanoveného v kapitole VI oddílu 4 na základě předpokládané rozvahy, jakož i metodu výpočtu použitého k odvození těchto odhadů;

d) odhady budoucího minimálního kapitálového požadavku stanoveného v kapitole VI oddílu 5 na základě předpokládané rozvahy, jakož i metodu výpočtu použitého k odvození těchto odhadů;

e) stav použitelného kapitálu a použitelného primárního kapitálu pojišťovny v souvislosti se solventnostním kapitálovým požadavkem a minimálním kapitálovým požadavkem uvedeným v kapitole VI oddílech 4 a 5;

f) předpokládané náklady na vytvoření provozního systému a organizaci obchodní sítě, finanční zdroje zamýšlené k pokrytí uvedených nákladů, a pokud jsou rizika, která mají být kryta, zařazena do odvětví 18 v části A přílohy I, také zdroje, které má pojišťovna k dispozici pro zabezpečení asistenčních služeb;

g) informace o struktuře řídicího a kontrolního systému.

2. Kromě požadavků stanovených v odstavci 1 obsahuje obchodní plán pro první tři účetní období:

a) předpokládanou rozvahou;

b) odhady finančních zdrojů zamýšlených ke krytí technických rezerv, minimálního kapitálového požadavku a solventnostního kapitálového požadavku a;

c) o neuzivitelnosti pojištění

i) předpokládané správní náklady mimo zřizovací náklady, zejména běžné náklady a provize,

ii) předpokládané pojistné nebo příspěvky a náklady na pojistná plnění;

d) u životního pojištění plán uvádějící podrobné odhady předpokládaných příjmů a výdajů s ohledem na přímé pojištění, převzaté zajištění a postoupené zajištění.

3. Pokud jde o životní pojištění, členské státy mohou na pojišťovnách vyžadovat pravidelné oznamování technických podkladů používaných pro výpočty sazeb pojistného a technických rezerv, aniž by tento požadavek představoval předběžnou podmínku pro výkon činnosti uvedenou životní pojišťovnou.

Článek 164

Převod pojistného kmene

1. Za podmínek stanovených vnitrostátními právními předpisy povolí členské státy pobočkám usazeným na jejich území, na které se vztahuje tato kapitola, převést celý pojistný kmen nebo jeho část přebírajícímu podniku usazenému ve stejném členském státě, pokud orgány dohledu tohoto členského státu nebo případně orgány dohledu členského státu uvedeného v článku 167 potvrdí, že po provedeném převodu bude mít přebírající podnik nezbytný použitelný kapitál na krytí solventnostního kapitálového požadavku uvedeného v čl. 100 prvním pododstavci.

2. Za podmínek stanovených vnitrostátním právem povolí členské státy a pobočkám zřízeným na jejich území a uvedeným v této kapitole, aby převedly celý pojistný kmen nebo jeho část na pojišťovnu, která má sídlo v jiném členském státě, pokud orgány dohledu uvedeného členského státu potvrdí, že přebírající podnik disponuje nezbytným použitelným kapitálem na krytí solventnostního kapitálového požadavku uvedenými v čl. 100 prvním pododstavci při započítání dotyčného převodu.

3. Pokud za podmínek stanovených vnitrostátním právem povolí členský stát pobočkám zřízeným na jeho území a uvedeným v této kapitole, aby převedly celý pojistný kmen nebo jeho část na pobočku uvedenou v této kapitole a zřízenou na území jiného členského státu, zajistí, aby orgány dohledu členského státu přebírajícího podniku nebo případně členského státu uvedeného v článku 167 potvrdily:

a) že přebírající podnik disponuje nezbytným použitelným kapitálem na krytí solventnostního kapitálového požadavku při započítání dotyčného převodu;

b) že právo členského státu přebírajícího podniku dovoluje takový převod; a

c) že tento členský stát s převodem souhlasí.

4. V případech uvedených v odstavcích 1 až 3 povolí členský stát, ve kterém se nachází převádějící pobočka, tento převod poté, co obdrží souhlas orgánů dohledu

členského státu, ve kterém se nachází riziko nebo členského státu závazku, pokud se liší od členského státu, ve kterém se nachází převádějící pobočka.

5. Orgány dohledu konzultovaných členských států sdělí své stanovisko nebo souhlas orgánům dohledu domovského členského státu převádějící pobočky do tří měsíců od obdržení žádosti. Pokud orgány, se kterými byly prováděny konzultace, neodpovědí v uvedené lhůtě, považuje se to za příznivé stanovisko nebo tichý souhlas.

6. Převod povolený v souladu s odstavci 1 až 5 se zveřejňuje za podmínek stanovených vnitrostátními právními předpisy v členském státě, ve kterém se nachází riziko, nebo v členském státě závazku.

6. Takový převod je automaticky platný vůči pojistníkům, pojištěným osobám a jiným osobám, které mají práva a povinnosti vyplývající z převedených smluv.

Článek 165

Technické rezervy

Členské státy požadují po pojišťovnách, aby si vytvořily přiměřené technické rezervy ke krytí pojistných a zajistných závazků převzatých na svých územích, které se vypočítají podle kapitoly VI oddílu 2. Členské státy požadují na pojišťovnách, aby aktiva a závazky oceňovaly podle kapitoly VI oddílu 1 a kapitál určovaly podle kapitoly VI oddílu 3.

Článek 166

Solventnostní kapitálový požadavek a minimální kapitálový požadavek

1. Každý členský stát požaduje po pobočkách vytvořených na jeho území, aby měly použitelný kapitál skládající se z položek uvedených v čl. 98 odst. 3.

1. Solventnostní kapitálový požadavek a minimální kapitálový požadavek se vypočte podle kapitoly VI oddílů 4 a 5.

1. Při výpočtu solventnostního kapitálového požadavku a minimálního kapitálového požadavku je však třeba vzít v úvahu jak u neživotního pojištění, tak u životního pojištění pouze operace prováděné dotyčnou pobočkou.

2. Použitelná výše primárního kapitálu požadovaná na krytí minimálního kapitálového požadavku a absolutní dolní mez uvedeného minimálního kapitálového požadavku se stanoví v souladu s čl. 98 odst. 4.

3. Použitelná výše primárního kapitálu nesmí být nižší než polovina absolutní dolní meze požadované podle čl. 129 odst. 1 písm. d).

3. Jistota složená podle čl. 162 odst. 2 písm. e) se započítává do této výše použitelného primárního kapitálu na krytí minimálního kapitálového požadavku.

4. Aktiva představující solventnostní kapitálový požadavek musí být umístěna v členském státě, v němž je provozována činnost, až do výše minimálního

kapitálového požadavku a jejich přebytek se musí nacházet ve Společenství.

Článek 167

Výhody pro pojišťovny s povolením ve více než jednom členském státě

1. Pojišťovna, která požádala o povolení ve více než jednom členském státě nebo je obdržela, může žádat o tyto výhody, které mohou být poskytnuty pouze společně:

a) solventností kapitálový požadavek uvedený v článku 166 se vypočítá ve vztahu k veškeré činnosti vykonávané ve Společenství;

b) jistota požadovaná podle čl. 162 odst. 2 písm. e) se složí pouze v jednom z těchto členských států;

c) aktiva odpovídající minimálnímu kapitálovému požadavku musí být umístěna podle článku 134 ve kterémkoli z členských států, ve kterých pojišťovna vykonává své činnosti.

1. V případech uvedených v písmenu a) prvního pododstavce se pro účely uvedeného výpočtu přihlíží jen k operacím, které provedly všechny pobočky zřízené v rámci Společenství.

2. Žádost o poskytnutí výhod stanovených v odstavci 1 se podává orgánům dohledu dotčených členských států. V žádosti musí být uveden orgán členského státu, který v budoucnu bude dohlížet na solventnost u veškeré činnosti poboček usazených ve Společenství. Výběr tohoto orgánu učiněný pojišťovnou musí být zdůvodněn.

2. Jistota podle čl. 162 odst. 2 písm. e) se složí v tomto členském státě.

3. Výhody podle odstavce 1 mohou být poskytnuty pouze tehdy, jestliže s nimi vysloví souhlas orgány dohledu všech členských států, v nichž byla žádost podána.

3. Tyto výhody nabývají účinnosti dnem, k němuž se vybraný orgán dohledu vůči ostatním orgánům dohledu zaváže k dohledu nad solventností poboček v celém rozsahu jejich činnosti v rámci Společenství.

3. Zvolený orgán dohledu dostává od ostatních členských států informace nezbytné pro dohled nad celkovou solventností poboček usazených na jejich území.

4. Výhody poskytnuté na základě odstavců 1, 2 a 3 jsou odňaty všemi dotýčenými členskými státy současně na žádost jednoho nebo více členských států.

Článek 168

Informace týkající se účetnictví, obezetnosti a statistiky a pojišťovny v obtížích

Pro účely tohoto oddílu se použijí články 34, čl. 139 odst. 3, a články 140 a 141.

Pro účely článků 137 až 139, splňuje-li pojišťovna podmínky pro poskytnutí výhod uvedených v čl. 167 odst.

1, 2 a 3, je orgán dohledu příslušný pro ověřování solventnosti poboček usazených v rámci Společenství při veškeré jejich činnosti postaven na roveň orgánu dohledu členského státu, na jehož území se nachází ústředí pojišťovny usazené ve Společenství.

Článek 169

Oddělení činností životního a neživotního pojištění

1. Pobočky uvedené v tomto oddíle nesmějí souběžně vykonávat v tomtéž členském státě činnosti životního a neživotního pojištění.

2. Odchylně od odstavce 1 mohou členské státy stanovit, že pobočky uvedené v tomto oddíle, které v odpovídající den uvedeny v čl. 73 odst. 5 prvním pododstavci vykonávaly obě činnosti v členském státě souběžně, v tom smějí pokračovat, pokud je každá činnost spravována odděleně v souladu s článkem 74.

3. Každý členský stát, který podle čl. 73 odst. 5 druhého pododstavce po pojišťovnách usazených na jeho území požaduje, aby přestaly se souběžným výkonem činností, které vykonávaly v odpovídající den uvedeny v čl. 73 odst. 5 prvním pododstavci, musí tuto podmínku uložit také pobočkám uvedeným v tomto oddíle, které jsou usazené na jeho území a souběžně tam vykonávají obě činnosti.

3. Členské státy mohou stanovit, že pobočky uvedené v tomto oddíle, jejichž skutečné sídlo vykonává souběžně obě činnosti a které ke dnům uvedeným v článku 73 odst. 5 prvním pododstavci vykonávaly na území členského státu výhradně činnost životního pojištění, tam mohou pokračovat ve výkonu své činnosti. Jestliže si pojišťovna přeje vykonávat činnost neživotního pojištění na tomto území, může činnost životního pojištění vykonávat pouze prostřednictvím deční společnosti.

Článek 170

Odnětí povolení pojišťovnám, kterým bylo povolení vydáno ve více než jednom členském státě

V případě odnětí povolení orgánem uvedeným v čl. 167 odst. 2 uvědomí tento orgán orgány dohledu ostatních členských států, ve kterých pojišťovna vykonává svou činnost, a uvedené orgány přijmou odpovídající opatření.

Je-li důvodem pro uvedené odnětí nedostatečná celková solventnost, jak je stanovena a odsouhlasena členskými státy podle článku 167, členské státy, které vyjádřily souhlas, odejmou rovněž svá povolení.

Článek 171

Dohody s třetími zeměmi

Společenství může v dohodách uzavřených v souladu se Smlouvou s jednou či více třetími zeměmi sjednat použití odlišných ustanovení oproti ustanovením tohoto oddílu za účelem zabezpečení přiměřené ochrany pojistníků a pojištěných osob v členských státech na základě vzájemnosti.

Oddíl 2

Zajištění

Článek 172

Rovnocennost

1. Komise přijme prováděcí opatření, v nichž stanoví kritéria pro posouzení, zda je solventnostní režim třetí země uplatňovaný na zajišťovací činnosti pojišťoven nebo zajišťoven se sídlem v uvedené třetí zemi rovnocenný se solventnostním režimem, který stanoví hlava I.

1. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

2. Komise může s přihlédnutím ke kritériím přijatým v souladu s odstavcem 1 regulativním postupem podle čl. 301 odst. 2 rozhodnout, zda je solventnostní režim třetí země uplatňovaný na zajišťovací činnosti pojišťoven nebo zajišťoven se sídlem v uvedené třetí zemi rovnocenný se solventnostním režimem, který stanoví hlava I.

2. Tato rozhodnutí jsou pravidelně přezkoumávána.

3. Pokud se podle odstavce 2 považuje solventnostní režim třetí země za rovnocenný s touto směrnicí, se zajišťovacími smlouvami uzavřenými s pojišťovnami nebo zajišťovnami, které mají své skutečné sídlo v uvedených třetích zemích, se musí nakládat stejně jako se zajišťovacími smlouvami uzavřenými s pojišťovnou nebo zajišťovnou, která je povolena podle této směrnice.

Článek 173

Zákaz zastavení aktiv

Je-li zajistitelem pojišťovna nebo zajišťovna se sídlem v třetí zemi, jejíž solventnostní režim se považuje za rovnocenný se solventnostním režimem stanoveným v této směrnici podle článku 172, členské státy nesmějí zachovávat nebo nezavedou systém tvorby hrubých technických rezerv, který požaduje zastavení aktiv pro krytí dlužného zajištěného a nevyřízených zajišťovacích událostí.

Článek 174

Zásady a podmínky pro provozování zajišťovací činnosti

Členský stát neuplatní vůči zajišťovněm třetích zemích, které mají přístup k zajišťovací činnosti nebo je poskytují na jeho území, ustanovení vedoucí k příznivějšímu zacházení s nimi než se zajišťovněmi, jejichž skutečné sídlo je v tomto členském státě.

Článek 175

Dohody s třetími zeměmi

1. Komise může Radě předložit návrhy na projednání dohod s jednou či více třetími zeměmi o způsobech provádění dohledu nad:

a) zajišťovněmi ze třetích zemí, které provádějí zajišťovací činnosti ve Společenství;

b) zajišťovněmi ze Společenství, které provádějí zajišťovací činnosti v třetí zemi.

2. Dohody podle odstavce 1 mají za cíl hlavně zajistit účinný přístup na trh pro zajišťovny na území smluvních stran za podmínek rovnosti oběžného řízení a ustanovit vzájemně uznání pravidel a postupů pro dohled nad zajišťovněmi. Jejich cílem je také zajištění toho, aby:

a) orgány dohledu členských států byly schopné získat informace nutné pro dohled nad zajišťovněmi, jejichž skutečné sídlo se nachází ve Společenství a které provádějí zajišťovací činnosti na území dotyčných třetích zemí;

b) orgány dohledu třetích zemí byly schopné získat informace nutné pro dohled nad zajišťovněmi, jejichž skutečné sídlo se nachází na jejich územích a které provádějí zajišťovací činnosti na území Společenství.

3. Aniz je dotčen čl. 300 odst. 1 a 2 Smlouvy, prověří Komise za pomoci Evropského výboru pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění výsledky jednání podle odstavce 1 tohoto článku a výslednou situaci.

KAPITOLA X

Dceřiné podniky pojišťoven a zajišťoven řídicích se právem třetí země a nabývání účasti těmito pojišťovněmi a zajišťovněmi

Článek 176

Informace od členských států Komisí

Orgány dohledu členských států uvědomí Komisi a příslušné orgány ostatních členských států o každém povolení přímého nebo nepřímého dceřiného podniku jedné nebo více mateřských podniků, které se řídí právem třetí země.

Uvedené informace musí rovněž obsahovat údaje o struktuře dotčené skupiny.

Kdykoli pojišťovna nebo zajišťovna řídicí se právem třetí země získá účast v pojišťovně nebo zajišťovně, již bylo vydáno povolení ve Společenství, kterým se tato pojišťovna nebo zajišťovna stává dceřiným podnikem uvedené pojišťovny nebo zajišťovny ze třetí země, orgány dohledu domovského členského státu uvědomí Komisi a orgány dohledu ostatních členských států.

Článek 177

Zacházení třetích zemí s pojišťovněmi a zajišťovněmi ze Společenství

1. Členské státy informují Komisi o jakýchkoliv obecných obtížích, se kterými se setkají jejich pojišťovny

nebo zajišťovny při usazování nebo výkonu svých činností v třetí zemi nebo při provozování svých činností v třetí zemi.

2. Komise pravidelně předkládá Radě zprávu o zacházení s pojišťovnami nebo zajišťovnami, které mají povolení ve Společenství, v třetích zemích, pokud jde o:

a) usazování zajišťoven nebo pojišťoven, kterým bylo vydáno povolení ve Společenství, v třetích zemích;

b) získávání účasti v zajišťovně nebo pojišťovně ze třetích zemí;

c) provádění pojišťovacích nebo zajišťovacích činností takto usazenými pojišťovnami nebo zajišťovnami;

d) přeshraniční poskytování pojišťovacích nebo zajišťovacích služeb ze Společenství do třetích zemí.

2. Komise předkládá tyto zprávy spolu s případnými vhodnými návrhy Radě.

HLAVA II

ZVLÁŠTNÍ USTANOVENÍ O POJIŠTĚNÍ A ZAJIŠTĚNÍ

KAPITOLA I

Rozhodné právo a podmínky smluv týkajících se přímého pojištění

Oddíl 1

Rozhodné právo

Článek 178

Rozhodné právo

Každý členský stát, na který se nepoužije nařízení (ES) č. 593/2008, musí uplatňovat ustanovení uvedeného nařízení s cílem určit právo rozhodné pro pojistné smlouvy, které spadají do oblasti působnosti článku 7 uvedeného nařízení.

Oddíl 2

Povinné pojištění

Článek 179

Související povinnosti

1. Neživotní pojišťovny mohou nabízet a uzavírat smlouvy o povinném pojištění za podmínek stanovených v tomto článku.

2. Pokud členský stát ukládá povinnost uzavřít pojištění, vyhovuje pojistná smlouva této povinnosti, pouze pokud je v souladu se zvláštními předpisy ohledně tohoto pojištění, která přijal daný členský stát.

3. Pokud se v členském státě, který ukládá povinnost uzavřít pojištění, na pojišťovně požaduje, aby oznámila orgánům dohledu jakýkoli zánik krytí, může být tento zánik namítán vůči poškozeným třetím osobám pouze za podmínek stanovených dotyčným členským státem.

4. Každý členský stát sdělí Komisi rizika, na něž se podle jeho právních předpisů vztahuje povinné pojištění, přičemž uvede:

a) zvláštní předpisy týkající se tohoto pojištění;

b) údaje, které musí být uvedeny v osvědčení, jež musí neživotní pojišťovna vydat pojištěné osobě, pokud tento členský stát vyžaduje potvrzení o splnění povinnosti uzavřít pojištění.

4. Členský stát může požadovat, aby údaje uvedené v prvním pododstavci písm. b) obsahovaly i prohlášení pojišťovny o tom, že smlouva je v souladu se zvláštními předpisy týkajícími se dotyčného pojištění.

4. Komise zveřejní údaje uvedené v prvním pododstavci písm. b) v Úředním věstníku Evropské unie.

Oddíl 3

Obecný zájem

Článek 180

Obecný zájem

Členský stát, ve kterém se nachází riziko nebo členský stát závazku, nesmí bránit pojistníkovi v uzavření smlouvy s pojišťovnou, které bylo vydáno povolení za podmínek článku 14, pokud toto uzavření smlouvy není v rozporu s právními předpisy chránícími obecný zájem platnými v členském státu, ve kterém se nachází riziko, nebo v členském státu závazku.

Oddíl 4

Pojistné podmínky a sazby pojistného

Článek 181

Neživotní pojištění

1. Členské státy nevyžadují předchozí schválení nebo soustavné oznamování všeobecných nebo zvláštních pojistných podmínek, sazebníků pojistného, formulářů a jiných tiskopisů, které pojišťovna hodlá používat při svém styku s pojistníky.

1. Členské státy mohou pouze požadovat nesoustavné oznamování uvedených pojistných podmínek a jiných dokladů pro účely ověření dodržování vnitrostátních předpisů, které se týkají pojistných smluv. Tyto požadavky nesmí představovat předběžnou podmínku pro výkon činnosti pojišťovny.

2. Členský stát, který ukládá povinnost uzavřít pojištění, může požadovat, aby pojišťovny sdělily jeho orgánům

dohledu všeobecné a zvláštní podmínky takového pojištění dříve, než se začnou používat.

3. Členské státy neponechají v platnosti ani nezavedou povinnost předběžného oznamování nebo schvalování zamýšleného zvýšení pojistných sazeb s výjimkou případů, kdy je to součástí obecného systému kontroly cen.

Článek 182

Životní pojištění

Členské státy nevyžadují předchozí schválení pravidelného oznamování všeobecných a zvláštních pojistných podmínek, sazeb pojistného, technických podkladů používaných zejména pro výpočet sazeb pojistného a technických rezerv a formulářů a jiných tiskopisů, které hodlá životní pojišťovna využívat při jednáních s pojistníky.

Domovský členský stát však může pro výhradní účel ověření souladu s vnitrostátními předpisy o zásadách pojistné matematiky vyžadovat pravidelné sdělování technických podkladů používaných zejména pro výpočet sazeb pojistného a technických rezerv. Tyto požadavky nesmí představovat předběžnou podmínku pro výkon činnosti pojišťovny.

Oddíl 5

Informace pro pojistníky

Pododdíl 1

Neživotní pojištění

Článek 183

Obecné informace pro pojistníky

1. Před uzavřením smlouvy týkající se neživotního pojištění informuje neživotní pojišťovna pojistníka

a) o právu rozhodném pro smlouvu tam, kde strany nemají možnost volného výběru práva, nebo

b) o tom, že strany mají možnost volného výběru práva rozhodného pro smlouvu, s uvedením rozhodného práva, které navrhuje pojistitel.

1. Pojišťovna rovněž informuje pojistníka o způsobu vyřizování stížností pojistníků v záležitostech smluv, včetně případné existence instituce, na kterou se lze se stížnostmi obracet, aniž je dotčeno právo pojistníků obrátit se na soud.

2. Povinnosti uvedené v odstavci 1 platí pouze tehdy, pokud je pojistník fyzická osoba.

3. Prováděcí pravidla k odstavcům 1 a 2 stanoví členský stát, ve kterém se nachází riziko.

Článek 184

Dodatečné informace v případě neživotního pojištění nabízeného v rámci práva usazování nebo volného pohybu služeb

1. Pokud je neživotní pojištění nabízeno v rámci práva usazování nebo volného pohybu služeb, musí být pojistník před tím, než se k němu zaváže, uvědomen o tom, ve kterém členském státě se nachází sídlo, případně pobočka, se kterou má být smlouva uzavřena.

1. Každý doklad vydaný pojistníkoví obsahuje údaje uvedené v prvním pododstavci.

1. Povinnosti stanovené v prvním a druhém pododstavci se nevztahují na velká rizika.

2. Smlouva nebo jakýkoli jiný doklad prokazující krytí spolu s návrhem pojištění, pokud je pro pojistníka závazná, musí uvádět adresu sídla a případně pobočky neživotní pojišťovny, která poskytuje krytí.

2. Členské státy mohou požadovat, aby jméno a adresa zástupce neživotní pojišťovny uvedeného v čl. 148 odst. 2 písm. a) byly také uvedeny v dokladech zmíněných v prvním pododstavci tohoto odstavce.

Pododdíl 2

Životní pojištění

Článek 185

Informace pro pojistníky

1. Před uzavřením smlouvy týkající se životního pojištění musí být pojistníkoví sděleny alespoň informace uvedené v uvedených v odstavcích 2 až 4.

2. O životní pojišťovně musí být sděleny tyto informace:

a) jméno pojišťovny a její právní forma;

b) jméno členského státu, ve kterém se nachází sídlo a případně pobočka, se kterou je smlouva uzavírána;

c) adresa sídla a případně pobočky, se kterou je smlouva uzavírána.

d) konkrétní odkaz na zprávu o její solventnosti a finanční situaci podle článku 51, který umožní pojistníkoví snadný přístup k těmto informacím.

3. O závazku musí být sděleny tyto informace:

a) definice všech plnění a všech opcí;

b) doba trvání smlouvy;

c) způsoby ukončení smlouvy;

d) způsoby platby pojistného a a dobu placení;

e) způsoby výpočtu a rozdělení bonusů;

f) údaje o hodnotě odbytného a výplat a výši, ve které jsou garantovány;

g) přiměřené informace o pojistném za každé pojištění, za hlavní pojištění a případně doplňkové pojištění;

h) pro pojistné smlouvy spojené s fondy definice jednotek, se kterými jsou plnění spojena;

i) povaha podkladových aktiv pojistných smluv spojených s fondy;

j) podmínky uplatnění práva na odstoupení od smlouvy bez postihu;

k) obecné informace o daňovém režimu použitelném na typ pojistiky;

l) opatření pro vyřizování stížností pojistníků, pojištěných osob nebo osob oprávněných podle smluv, případně včetně existence orgánu pro vyřizování stížností, aniž je dotčeno právo zahájit soudní řízení;

m) rozhodné právo pro smlouvu, pokud strany nemají možnost volného výběru práva, nebo pokud si strany mohou zvolit rozhodné právo, právo, které navrhuje životní pojišťovna zvolit.

4. Dále jsou sděleny konkrétní informace, které pojistníkovi umožní správně pochopit rizika spojená se smlouvou, jež pojistník přebírá.

5. Pojistník musí být po celou dobu trvání smlouvy informován o všech změnách týkajících se těchto informací:

a) všeobecných a zvláštních pojistných podmínek

b) jakékoli změny jména životní pojišťovny, její právní formy nebo adresy jejího sídla a případně pobočky, s níž je smlouva uzavřena;

c) všech informací uvedených v odst. 3 písm. d) až j) v případě změny v pojistných podmínkách nebo změny právních předpisů použitelných na smlouvu;

d) každoročních informací o stavu bonusů.

5. Pokud v souvislosti s nabídkou životního pojištění nebo s uzavřením životní pojistiky předkládá pojistitel číselné údaje týkající se částky potenciálních plateb nad rámec smluvně dohodnutých plateb, musí pojistitel poskytnout pojistníkovi příklad výpočtu, z něhož vychází potenciální částka k výplatě, přičemž jako základ pro výpočet pojistného použije model se třemi různými úrokovými sazbami. Toto ustanovení se nevztahuje na termínované pojistiky a smlouvy. Pojistitel musí pojistníka jasně a srozumitelně informovat o tom, že příklad výpočtu je pouze matematický model na základě smyšlených předpokladů a že pojistitel nesmí z tohoto vzorového výpočtu vyvozovat jakékoli smluvní nároky.

5. V případě pojištění s účastí na zisku musí pojistitel jednou za rok písemně informovat pojistníka o stavu jeho nároků, v němž bude zahrnuta účast na zisku. Navíc pokud pojistitel předložil číselné údaje o potenciálním budoucím vývoji účasti na zisku, musí informovat pojistníka o rozdílech mezi skutečným vývojem a počátečními údaji.

6. Informace podle odstavců 2 až 5 musí být poskytnuty jasně a přesně, písemně a v úředním jazyce členského státu závazku.

6. Tyto informace však mohou být v jiném jazyce, pokud o to pojistník požádá a umožňují to právní předpisy členského státu nebo pokud si pojistník může zvolit rozhodné právo.

7. Členský stát závazku může na životních pojišťovnách požadovat, aby poskytly další informace k informacím uvedeným v odstavcích 2 až 5, pouze pokud to je nutné pro správné pochopení základních prvků závazku pojistníkem.

8. Podrobná prováděcí pravidla k odstavcům 1 až 7 přijme členský stát závazku.

Článek 186

Lhůta pro odstoupení od smlouvy

1. Členské státy stanoví, že pojistník, který uzavře individuální smlouvu týkající se životního pojištění, má lhůtu mezi 14 a 30 dny ode dne, kdy byl o uzavření smlouvy informován, během které může od smlouvy odstoupit.

1. Oznámení o odstoupení od smlouvy ze strany pojistníka ho zprošťuje do budoucna veškerých závazků vyplývajících ze smlouvy.

1. Další právní účinky a podmínky odstoupení od smlouvy upravuje právo rozhodné pro smlouvu, zejména pokud se týká způsobu informování pojistníka o tom, že smlouva byla uzavřena.

2. Členské státy se mohou rozhodnout, že neuplatní odstavec 1 v těchto případech:

a) je-li doba trvání smlouvy šest měsíců nebo méně;

b) pokud v důsledku postavení pojistníka nebo okolností, za kterých je smlouva uzavřena, pojistník nepotřebuje zvláštní ochranu.

2. Využijí-li členské státy možnosti uvedené v prvním odstavci, uvedou tuto skutečnost ve svých právních předpisech.

KAPITOLA II

Zvláštní ustanovení o neživotním pojištění

Oddíl 1

Obecná ustanovení

Článek 187

Pojistné podmínky

Všeobecné a zvláštní podmínky pojistné smlouvy nezahrnují jakékoli podmínky určené k tomu, aby v

jednotlivém případě vyhověly konkrétním okolnostem rizika, které má být kryto.

Článek 188

Zrušení monopolů

Členské státy zajistí, aby monopoly ohledně přístupu k činnosti v určitých pojistných odvětvích, které mají subjekty usazené na jejich území uvedené v článku 8, byly zrušeny.

Článek 189

Účast v systémech záruk členských států

Hostitelské členské státy mohou požadovat, aby neživotní pojišťovny byly členy a účastnily se za stejných podmínek jako neživotní pojišťovny, jímž vydal povolení tento stát na svém území, jakéhokoli systému, který má za účel zaručit pojistná plnění pojištěným a poškozeným třetím osobám.

Oddíl 2

Soupojištění v rámci společenství

Článek 190

Operace soupojištění v rámci Společenství

1. Tento oddíl se vztahuje na operace soupojištění v rámci Společenství, jimiž jsou takové případy soupojištění, které se vztahují k jednomu nebo více rizikům zařazeným do odvětví 3 až 16 v části A přílohy I a které splňují tyto podmínky:

- a) riziko je velkým rizikem;
- b) riziko je kryto jedinou smlouvou za jediné úhrnné pojistné na totéž období dvěma nebo více pojišťovnami, z nichž každá kryje pouze vlastní část jakožto „soupojistitel“, přičemž, jedna z těchto pojišťoven je vedoucí pojišťovnou;
- c) riziko se nachází uvnitř Společenství;
- d) pro účel krytí tohoto rizika se na vedoucí pojišťovnu pohlíží tak, jako kdyby byla pojišťovnou kryjící celé riziko;
- e) alespoň jeden ze soupojistitelů se účastní smlouvy prostřednictvím sídla nebo pobočky usazené v jiném členském státě než ve státě vedoucí pojišťovny;
- f) vedoucí pojišťovna se plně ujme vedoucí úlohy v soupojištění, a zejména stanoví podmínky pojištění a sazby pojistného.

2. Články 147 až 152 se vztahují pouze na vedoucí pojišťovnu.

3. Operace soupojištění, které nespĺňují podmínky stanovené v odstavci 1, podléhají i nadále ustanovením této směrnice s výjimkou operací uvedených v tomto oddíle.

Článek 191

Účast na soupojištění v rámci Společenství

Právo pojišťoven podílet se na soupojištění v rámci Společenství nesmí podléhat jiným ustanovením, než jsou ustanovení tohoto oddílu.

Článek 192

Technické rezervy

Částku technických rezerv stanovují jednotliví soupojistitelé podle pravidel určených jejich domovským členským státem nebo, pokud taková pravidla neexistují, podle obvyklé praxe v tomto státě.

Technické rezervy však musí být rovny alespoň technickým rezervám, které stanoví vedoucí pojišťovna podle pravidel svého domovského členského státu.

Článek 193

Statistické údaje

Domovské členské státy zajistí, aby soupojistitelé měli k dispozici statistické údaje, z nichž je patrný rozsah operací soupojištění v rámci Společenství, kterých se účastní a členské státy, kterých se tyto operace týkají.

Článek 194

Zacházení se smlouvami o soupojištění v případě likvidace pojišťovny

V případě likvidace pojišťovny musí být závazky vyplývající z účasti na smlouvách o soupojištění v rámci Společenství plněny stejně jako závazky vyplývající z jiných pojistných smluv této pojišťovny, aniž by byla rozlišována státní příslušnost pojištěných a oprávněných osob.

Článek 195

Výměna informací mezi orgány dohledu

Pro účely provádění tohoto oddílu si orgány dohledu členských států v rámci spolupráce uvedené v hlavě I kapitole IV oddílu 5 navzájem poskytují všechny nezbytné informace.

Článek 196

Spolupráce při provádění

Komise a orgány dohledu členských států musejí úzce spolupracovat s cílem přešetřit případné potíže, které by mohly vzniknout při provádění tohoto oddílu.

V průběhu této spolupráce posoudí zejména všechny postupy, které by mohly naznačovat, že se vedoucí pojišťovna neujímá vedoucí úlohy v soupojištění nebo že krytí rizik zjevně nevyžaduje účast dvou nebo více pojišťitelů.

Oddíl 3

Asistenční služby

Článek 197

Činnosti podobné asistenčním službám pro turisty

Členské státy mohou na poskytování asistenčních služeb osobám, které se dostanou do nesnázi za jiných okolností, než jaké jsou uvedeny v čl. 2 odst. 2, uplatňovat tuto směrnici.

Jestliže členský stát tuto možnost využije, musí na tuto činnost pohlížet tak, jako by byla zařazena v odvětví 18 v části A přílohy I.

Odstavcem 2 nejsou nikterak dotčeny možnosti klasifikace stanovené v příloze I pro činnosti spadající obvykle pod jiná odvětví.

Oddíl 4

Pojištění právní ochrany

Článek 198

Oblast působnosti tohoto oddílu

1. Tento oddíl se vztahuje na pojištění právní ochrany uvedené v odvětví 17 v části A přílohy I, v jehož rámci se pojišťovna zaváže nést po zaplacení pojistného výlohy spojené s právním řízením a poskytovat další služby přímo spojené s tímto pojištěním, zejména pokud jde o:

a) zabezpečení náhrady za ztrátu, škodu nebo úraz utrpěný pojištěným, a to mimosoudním urovnáním nebo občanským nebo trestním řízením;

b) obhajování nebo zastupování pojištěného v občanském, trestním, správním nebo jiném řízení nebo v souvislosti s jakýmkoli nárokem vznesenými na jeho osobu.

2. Tento oddíl se nevztahuje:

a) na pojištění právní ochrany, jestliže se týká sporů nebo rizik vzniklých z provozu námořních plavidel nebo v souvislosti s ním;

b) na činnost provozovanou pojišťovnou poskytující pojistnou ochranu občanskoprávní odpovědnosti za účelem zastávání zájmů pojištěného nebo zastupování pojištěného při jakémkoli soudním nebo správním řízení, je-li tato činnost vykonávána současně ve vlastním zájmu pojišťovny v rámci této pojistné ochrany;

c) jestliže se tak členský stát rozhodne, na pojištění právní ochrany provozované pojistitelem, které splňuje následující podmínky:

i) je provozováno v jiném členském státě, než ve kterém má pojištěný své bydliště;

ii) toto pojištění tvoří součást smlouvy týkající se výhradně asistenčních služeb poskytovaných osobám,

kteřé se dostanou do nesnázi na cestách, při pobytu mimo svůj domov nebo při pobytu mimo své bydliště.

2. Pro účely prvního pododstavce písm. c) musí být ve smlouvě jasně stanoveno, že se dotyčná pojistná ochrana omezuje pouze na okolnosti uvedené ve zmíněném písmenu a je doplňková k asistenčním službám.

Článek 199

Samostatné smlouvy

Pojištění právní ochrany musí být předmětem samostatné smlouvy oddělené od smlouvy vypracované pro jiná pojistná odvětví, nebo předmětem zvláštní části sdružené smlouvy, ve které musí být specifikována povaha pojištění právní ochrany a uvedena, pokud to členský stát vyžaduje, odpovídající výše pojistného.

Článek 200

Vyřizování nároků

1. Domovský členský stát zajistí, aby pojišťovny podle volby učiněné členským státem nebo, pokud s tím členský stát souhlasí, podle vlastní volby přijaly alespoň jeden ze způsobů vyřizování nároků uvedených v odstavci 2, 3 a 4.

1. Ať je přijato jakékoli řešení, považují se zájmy osob majících pojištění právní ochrany podle tohoto oddílu za zabezpečené rovnocenným způsobem.

2. Pojišťovna zajistí, aby žádný z jejich zaměstnanců zabývajících se vyřizováním nároků na úhradu výloh právní ochrany nebo právním poradenstvím pro toto odvětví nevykonával současně podobnou činnost v jiném podniku s finančními, obchodními nebo administrativními vazbami na pojišťovnu a provozujícímu jedno nebo více jiných odvětví pojištění uvedených v příloze I.

2. Kompozitní pojišťovny zajistí, aby žádný z jejich zaměstnanců zabývajících se vyřizováním nároků na úhradu výloh právní ochrany nebo právním poradenstvím pro toto odvětví nevykonával současně podobnou činnost pro jiné odvětví provozované pojišťovnou.

3. Pojišťovna pověří vyřizováním nároků na úhradu výloh právní ochrany jinou pojišťovnu se samostatnou právní subjektivitou. Tato pojišťovna musí být uvedena ve zvláštní smlouvě nebo ve zvláštní části sdružené smlouvy uvedené v článku 199.

3. Jestliže tato pojišťovna se samostatnou právní subjektivitou má vazby na jinou pojišťovnu, která provozuje jedno nebo více odvětví pojištění uvedená v části A přílohy I, nesmějí zaměstnanci pojišťovny se samostatnou právní subjektivitou zabývajících se vyřizováním nároků z pojistných událostí nebo právním poradenstvím spojeným s tímto vyřizováním současně vykonávat stejnou nebo podobnou činnost v této jiné pojišťovně. Členský stát může stanovit stejné podmínky i pro členy správního, řídicího nebo kontrolního orgánu pojišťovny.

4. V pojistné smlouvě se stanoví, že má pojištěná osoba právo si od okamžiku, kdy mu vzniká podle smlouvy nárok na pojistné plnění, zvolit advokáta podle vlastní volby nebo, pokud to vnitrostátní právo připouští, jinou náležitě kvalifikovanou osobu.

Článek 201

Svobodný výběr advokáta

1. Každá smlouva o pojištění právní ochrany musí výslovně obsahovat tato ustanovení:

a) je-li třeba obrátit se na advokáta nebo na jinou osobu, která má podle vnitrostátního práva vhodnou kvalifikaci k obhajování a zastupování pojištěné osoby nebo k hájení jejich zájmů při jakémkoli soudním nebo správním řízení, musí mít pojištěná osoba možnost si takového advokáta nebo jinou osobu svobodně vybrat;

b) pojištěná osoba musí mít možnost svobodně si vybrat advokáta, nebo jestliže tomu dají přednost, v rozsahu umožněném vnitrostátním právem jakoukoli jinou náležitě kvalifikovanou osobu k hájení svých zájmů, kdykoli dojde ke střetu zájmů.

2. Pro účely tohoto oddílu se „advokátem“ rozumí jakákoliv osoba oprávněná vykonávat svou profesní činnost pod jedním z názvů uvedených ve směrnici Rady 77/249/EHS ze dne 22. března 1977 o usnadnění účinného výkonu volného pohybu služeb advokátů (36).

Článek 202

Výjimky ze svobodného výběru advokáta

1. Členské státy mohou u pojištění právní ochrany stanovit výjimku z čl. 201 odst. 1, jsou-li současně splněny všechny tyto podmínky:

a) pojištění je omezeno na případy vzniklé z používání silničních vozidel na území dotyčného členského státu;

b) pojištění je spojeno se smlouvou o poskytnutí asistenčních služeb v případě nehody nebo poruchy silničního vozidla;

c) pojišťovna právní ochrany ani pojistitel asistenčních služeb neprovazují žádné odvětví pojištění odpovědnosti;

d) jsou přijata opatření, aby právní poradenství a zastupování každé ze sporných stran v případě sporu bylo vykonáváno zcela nezávislými advokáty, pokud mají tyto strany pojištění právní ochrany u stejné pojišťovny.

2. Výjimkou poskytnutou podle odstavce 1 tohoto článku není dotčeno uplatňování článku 200.

Článek 203

Rozhodčí řízení

Členské státy zajistí, aby v případě rozdílnosti názoru pojišťovny právní ochrany a pojištěné osoby byl spor urovnán v rozhodčím řízení nebo jiném řízení se srovnatelnými zárukami objektivnosti, aniž je tím

dotčeno případné právo obrátit se na soud, které může stanovit vnitrostátní právo.

V pojistné smlouvě se stanoví, že pojištěná osoba má právo využít těchto řízení.

Článek 204

Střet zájmů

Dojde-li ke střetu zájmů nebo k neshodě v otázce vyřešení sporu, musí pojistitel právní ochrany nebo případně kancelář pověřená vyřizováním nároků informovat pojištěného o právu uvedeném v čl. 201 odst. 1, tj. o možnosti využít řízení podle článku 203.

Článek 205

Zrušení specializace na pojištění právní ochrany

Členské státy zruší všechny předpisy, jež na jejich území zakazují pojišťovně současně provozovat pojištění právní ochrany a jiných pojistných odvětví.

Oddíl 5

Zdravotní pojištění

Článek 206

Zdravotní pojištění jako alternativa k povinnému sociálnímu zabezpečení

1. Členské státy, ve kterých smlouvy kryjící rizika zařazená do odvětví 2 v části A přílohy I mohou sloužit jako částečná nebo úplná alternativa ke zdravotnímu pojištění poskytovanému povinným systémem sociálního zabezpečení, mohou požadovat:

a) aby tyto smlouvy vyhovovaly zvláštním právním předpisům přijatým uvedeným členským státem na ochranu obecného zájmu v tomto pojistném odvětví;

b) aby všeobecné a zvláštní podmínky tohoto pojištění byly sděleny orgánům dohledu uvedeného členského státu dříve, než budou použity.

2. Členské státy mohou požadovat, aby systém zdravotního pojištění zmíněný v odstavci 1 byl provozován na technickém základě podobném technickému základu životního pojištění, přičemž musí splňovat všechny následující podmínky:

a) pojistné je vypočítáváno na podkladě tabulek nemocnosti a jiných statistických údajů týkajících se členského státu, ve kterém se nachází riziko, v souladu s matematickými metodami používanými v pojištění;

b) je zřízena rezerva na stárnutí;

c) pojistitel může zrušit smlouvu pouze během pevně určené doby stanovené členským státem, ve kterém se nachází riziko;

d) smlouva stanoví, že pojistné může být zvýšeno nebo výplaty sníženy i pro smlouvy během jejich platnosti;

e) smlouva stanoví, že pojištníci mohou změnit svou stávající smlouvu na novou smlouvu, která je v souladu s odstavcem 1, nabízenou stejnou pojišťovnou nebo stejnou pobočkou, přičemž se vezmou v úvahu jimi nabytá práva.

2. V případě uvedeném v písmenu e) prvního pododstavce bude vzata v úvahu rezerva na stárnutí a nová lékařská prohlídka může být požadována pouze pro zvýšené krytí.

2. Orgány dohledu dotyčného členského státu vydají tabulky nemocnosti a jiné relevantní statistické údaje uvedené v písmenu a) prvního pododstavce a předají je orgánům dohledu domovského členského státu.

2. Pojistné stanovené podle rozumných pojistněmatematických předpokladů musí být dostatečné s přihlédnutím ke všem aspektům finanční situace pojišťoven tak, aby byly schopny plnit všechny své závazky. Domovský členský stát vyžaduje, aby technické podklady pro výpočet pojistného byly předány orgánům dohledu dříve, než se pojistný produkt uvede na trh.

2. Třetí a čtvrtý pododstavec se rovněž vztahuje na případy, kdy jsou měněny stávající smlouvy.

Oddíl 6

Pojištění pro případ pracovních úrazů

Článek 207

Povinné pojištění pro případ pracovních úrazů

Členské státy mohou požadovat, aby každá pojišťovna, která nabízí na vlastní riziko na jejich území povinné pojištění pro případ pracovních úrazů, plnila jejich zvláštní vnitrostátní předpisy týkající se takového pojištění, s výjimkou předpisů týkajících se finančního dohledu, který je ve vylučné pravomoci domovského členského státu.

KAPITOLA III

Zvláštní ustanovení o životním pojištění

Článek 208

Zákaz povinného postoupení části pojištění

Členské státy nepožadují na životních pojišťovnách, aby postoupily část svého pojištění z činností uvedených v čl. 2 odst. 3 subjektu nebo subjektům určeným vnitrostátními právními předpisy.

Článek 209

Pojistné za novou činnost

Pojistné za nově sjednávané pojištění musí být dostatečné a založené na rozumných pojistněmatematických předpokladech, aby umožnilo životním pojišťovnám

splnit všechny závazky, a zejména vytvořit odpovídající technické rezervy.

Za tímto účelem se mohou brát v úvahu všechny stránky finanční situace životní pojišťovny, kromě zdrojů, které nejsou pojistným a nepocházejí z něho a které jsou systematické a trvalé tak, že mohou z dlouhodobého hlediska ohrozit solventnost dotyčné pojišťovny.

KAPITOLA IV

Zvláštní pravidla pro zajištění

Článek 210

Finitní zajištění

1. Členské státy zajistí, aby pojišťovny a zajišťovny, které uzavírají smlouvy o finitním zajištění nebo vykonávají činnosti finitního zajištění, byly schopné odpovídajícím způsobem zjišťovat, měřit, sledovat, řídit, kontrolovat a oznamovat rizika, která z těchto smluv resp. činností vyplývají.

2. V rámci zajištění harmonizovaného přístupu v oblasti činností finitního zajištění může Komise přijmout prováděcí opatření upřesňující ustanovení odstavce 1 s ohledem na sledování, řízení a kontrolu rizik vyplývajících z činností finitního zajištění.

2. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice včetně jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

3. Pro účely odstavců 1 a 2 se „finitním zajištěním“ rozumí zajištění, v jehož rámci explicitní maximální možné ztráty vyjádřené jako převedené maximální ekonomické riziko, vyplývající z převodu značného pojistnětechnického rizika i rizika načasování, přesáhnou pojistné po dobu trvání dané smlouvy o omezenou, avšak významnou částku, spolu s nejméně jedním z těchto rysů:

a) explicitní a podstatné zvážení časové hodnoty peněz;

b) smluvní ustanovení pro řízení rovnováhy ekonomických důsledků mezi smluvními stranami v určitém časovém úseku k dosažení převodu cílového rizika.

Článek 211

Zvláštní účelové jednotky (special purpose vehicles)

1. Členské státy umožní zřízení zvláštních účelových jednotek na svém území, které podléhají předchozímu povolení orgánů dohledu.

2. Komise v rámci zajištění harmonizovaného přístupu v oblasti zvláštních účelových jednotek přijme prováděcí opatření, která stanoví:

a) rozsah povolení;

b) povinné podmínky, které musí být začleněny do všech vydaných smluv;

c) požadavky vhodnosti a řádnosti podle článku 42 na osoby provozující zvláštní účelovou jednotku;

d) požadavky vhodnosti a řádnosti na akcionáře nebo členy mající kvalifikovanou účast ve zvláštní účelové jednotce;

e) řádné správní a účetní postupy, přiměřené mechanismy vnitřní kontroly a požadavky na řízení rizik;

f) požadavky na informace týkající se účetnictví, obezetnosti a statistiky;

g) požadavky solventnosti.

2. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice včetně jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

3. Zvláštní účelové jednotky schválené před 31. říjnem 2012 se řídí právem členského státu, který tyto jednotky schválil. Na jakoukoli novou činnost této jednotky zahájenou po uvedeném dni se nicméně použijí odstavce 1 a 2.

HLAVA III

DOHLED NAD POJIŠŤOVNAMI A ZAJIŠŤOVNAMI VE SKUPINĚ

KAPITOLA I

Dohled nad skupinou: definice, použitelnost, oblast působnosti a úrovně

Oddíl 1

Definice

Článek 212

Definice

1. Pro účely této hlavy se rozumí:

a) „podnikem držícím účast“ podnik, který je buď mateřským podnikem, nebo jiným podnikem, který drží účast, nebo podnik spojený s jiným podnikem vztahem ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 83/349/EHS;

b) „přidruženým podnikem“ buď dceřiný podnik, nebo jiný podnik, ve kterém je držena účast, nebo podnik spojený s jiným podnikem vztahem ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 83/349/EHS;

c) „skupinou“ skupina podniků,

i) která sestává z podniku držícího účast, jeho dceřiných podniků a subjektů, ve kterých tento podnik nebo jeho dceřiné podniky drží účast, nebo z podniků, mezi nimiž

existují vzájemné vztahy ve smyslu čl. 12 odst. 1 směrnice 83/349/EHS; nebo

ii) která je založena na smluvně nebo jinak vytvořených pevných a dlouhodobých finančních vazbách mezi těmito podniky a která může zahrnovat vzájemné pojišťovny nebo sdružení na bázi vzájemnosti, pokud:

— jeden z těchto podniků má prostřednictvím centrální koordinace fakticky dominantní vliv na rozhodování ostatních podniků, které jsou členy skupiny, včetně přijímání finančních rozhodnutí,

— vznik a zánik těchto vztahů pro účely této hlavy podléhá předchozímu souhlasu orgánu dohledu nad skupinou;

kde se podnik, který provádí centrální koordinaci, považuje za mateřský podnik, a ostatní podniky se považují za podniky dceřiné;

d) „orgánem dohledu nad skupinou“ orgán dohledu odpovědný za provádění dohledu nad skupinou, ustanovený v souladu s článkem 247;

e) „kolegiem orgánů dohledu“ se rozumí stálá, avšak flexibilní struktura pro spolupráci a koordinaci mezi orgány dohledu v příslušných členských státech;

▼M1

f) „pojišťovací holdingovou společností“ mateřský podnik, který není smíšenou finanční holdingovou společností a jehož hlavní podnikatelskou činností je získávat a držet účasti v dceřiných podnicích, přičemž těmito dceřinými podniky jsou výlučně nebo především pojišťovny nebo zajišťovny či pojišťovny nebo zajišťovny z třetích zemí a alespoň jeden z těchto dceřiných podniků je pojišťovna nebo zajišťovna;

g) „pojišťovací holdingovou společností se smíšenou činností“ mateřský podnik jiný než pojišťovna, pojišťovna z třetí země, zajišťovna, zajišťovna z třetí země, pojišťovací holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost, jejíž alespoň jeden dceřiný podnik je pojišťovnou nebo zajišťovnou;

h) „smíšenou finanční holdingovou společností“ smíšená finanční holdingová společnost ve smyslu čl. 2 bodu 15 směrnice 2002/87/ES.

▼B

2. Pro účely této hlavy budou orgány dohledu považovat za mateřský podnik také jakýkoli podnik, který má podle názoru orgánů dohledu fakticky dominantní vliv na jiný podnik.

2. Za dceřiný podnik budou také považovat jakýkoli podnik, na který má podle názoru orgánů dohledu fakticky dominantní vliv mateřský podnik.

2. Za účast budou rovněž považovat přímé nebo nepřímé držení hlasovacích práv nebo kapitálu v podniku, který podle názoru příslušných orgánů dohledu podléhá dominantnímu vlivu.

Oddíl 2

Použitelnost a oblast působnosti

Článek 213

Použitelnost dohledu nad skupinou

1. Členské státy zajistí dohled na úrovni skupiny nad pojišťovnami a zajišťovny, které jsou členy skupiny, a to v souladu s ustanoveními této hlavy.

1. Ustanovení této směrnice, která stanoví pravidla pro dohled nad jednotlivými pojišťovnami a zajišťovny, se na tyto podniky vztahují i nadále, pokud není v této hlavě stanoveno jinak.

▼M1

2. Členské státy zajistí, aby se dohled nad skupinou vztahoval na:

a) pojišťovny nebo zajišťovny, které drží účast alespoň v jedné pojišťovně, zajišťovně nebo pojišťovně či zajišťovně z třetí země, v souladu s články 218 až 258;

b) pojišťovny nebo zajišťovny, jejichž mateřským podnikem je pojišťovací holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost se skutečným sídlem v Unii, v souladu s články 218 až 258;

c) pojišťovny nebo zajišťovny, jejichž mateřským podnikem je pojišťovací holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost se skutečným sídlem v třetí zemi nebo pojišťovna či zajišťovna z třetí země, a to v souladu s články 260 až 263;

d) pojišťovny nebo zajišťovny, jejichž mateřským podnikem je pojišťovací holdingová společnost se smíšenou činností, a to v souladu s článkem 265.

3. V případech uvedených v odst. 2 písm. a) a b), kdy pojišťovna nebo zajišťovna drží účast nebo pojišťovací holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost se skutečným sídlem v Unii je buď přidruženým podnikem regulovaného podniku nebo smíšené finanční holdingové společnosti podléhající doplňkovému dozoru ve smyslu čl. 5 odst. 2 směrnice 2002/87/ES, nebo je sama tímto regulovaným podnikem nebo touto smíšenou finanční holdingovou společností, může orgán dohledu nad skupinou po konzultaci s ostatními příslušnými orgány dohledu rozhodnout, že u této pojišťovny nebo zajišťovny drží účast anebo u této pojišťovací holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti upustí od výkonu dohledu nad koncentrací rizik podle článku 244 této směrnice, dohledu nad operacemi uvnitř skupiny podle článku 245 této směrnice, nebo obojího.

4. Vztahují-li se na smíšenou finanční holdingovou společnost rovnocenná ustanovení této směrnice i směrnice 2002/87/ES, zejména pokud jde o dohled založený na riziku, může orgán dohledu nad skupinou po konzultaci s ostatními příslušnými orgány dohledu rozhodnout, že na tuto smíšenou finanční holdingovou

společnost použije pouze příslušná ustanovení směrnice 2002/87/ES.

5. Vztahují-li se na smíšenou finanční holdingovou společnost rovnocenná ustanovení této směrnice i směrnice 2006/48/ES, zejména pokud jde o dohled založený na riziku, může orgán dohledu nad skupinou po dohodě s orgánem vykonávajícím dohled na konsolidovaném základě v sektoru bankovníctví a v sektoru investičních služeb rozhodnout, že použije pouze ustanovení směrnice vztahující se na nejvýznamnější sektor určený v souladu s čl. 3 odst. 2 směrnice 2002/87/ES.

6. Orgán dohledu nad skupinou informuje o rozhodnutích přijatých podle odstavců 4 a 5 Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro bankovníctví) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 (37) a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1094/2010 (38). Evropský orgán pro bankovníctví, Evropský orgán pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění a Evropský orgán dohledu (Evropský orgán pro cenné papíry a trhy) zřízený nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1095/2010 (39) vypracují prostřednictvím Společného výboru evropských orgánů dohledu (dále jen „Společný výbor“) pokyny pro sblížení postupů dohledu a vypracují návrh regulačních technických norem, který předloží Komisi do tří let od přijetí uvedených pokynů.

Na Komisi je přenesena pravomoc přijímat regulační technické normy uvedené v prvním pododstavci v souladu s články 10 až 14 nařízení (EU) č. 1093/2010, nařízení (EU) č. 1094/2010 a nařízení (EU) č. 1095/2010.

▼B

Článek 214

Oblast působnosti dohledu nad skupinou

▼M1

1. Výkon dohledu nad skupinou podle článku 213 nezahrnuje povinnost orgánů dohledu vykonávat dohled nad jednotlivými pojišťovnami nebo zajišťovny z třetích zemí, pojišťovacími holdingovými společnostmi, smíšenými finančními holdingovými společnostmi nebo pojišťovacími holdingovými společnostmi se smíšenou činností, aniž je dotčené článkem 257 ve vztahu k pojišťovacím holdingovým společnostem nebo smíšeným finančním holdingovým společnostem.

▼B

2. Orgán dohledu nad skupinou může v jednotlivých případech rozhodnout, že do dohledu nad skupinou podle článku 213 nezahrne některý podnik, pokud:

a) se tento podnik nachází ve třetí zemi, v níž existují právní překážky k předávání nezbytných informací, aniž je dotčené článkem 229;

b) podnik, který by měl být do dohledu zahrnut, má s ohledem na účel dohledu nad skupinou zanedbatelný význam;

c) by zahrnutí tohoto podniku bylo z hlediska účelu dohledu nad skupinou nevhodné nebo zavádějící.

2. Pokud by však podle prvního pododstavce písm. b) mohlo být z dohledu vyloučeno jednotlivě více podniků stejné skupiny, tyto podniky nelze vyloučit, mají-li společně zanedbatelný význam.

2. Pokud je orgán dohledu nad skupinou toho názoru, že by některá pojišťovna či zajišťovna neměla být zahrnuta do dohledu nad skupinou prvního pododstavce písm. b) a c), přijme rozhodnutí teprve po konzultaci s ostatními příslušnými orgány dohledu.

2. Pokud orgán dohledu nad skupinou některou pojišťovnu nebo zajišťovnu nezahrne do dohledu nad skupinou podle prvního pododstavce písm. b) a c), mohou orgány dohledu členského státu, ve kterém se tento podnik nachází požadovat, aby podnik vedoucí skupinu poskytl veškeré informace, které mohou usnadnit dohled nad dotyčnou pojišťovnou nebo zajišťovnou.

Oddíl 3

Úrovně

Článek 215

Poslední mateřský podnik na úrovni Společenství

▼M1

1. Pokud pojišťovna nebo zajišťovna držící účast, pojišťovací holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost uvedená v čl. 213 odst. 2 písm. a) a b) je sama dceřiným podnikem jiné pojišťovny, zajišťovny, pojišťovací holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti se sídlem v Unii, použijí se články 218 až 258 pouze na úrovni poslední mateřské pojišťovny, zajišťovny, pojišťovací holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti se sídlem v Unii.

2. V případech, kdy poslední mateřská pojišťovna, zajišťovna, pojišťovací holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost se sídlem v Unii uvedená v odstavci 1 je dceřiným podnikem podniku podléhajícího doplňkovému dozoru podle čl. 5 odst. 2 směrnice 2002/87/ES, může orgán dohledu nad skupinou po konzultaci s ostatními příslušnými orgány dohledu rozhodnout, že na úrovni tohoto posledního mateřského podniku nebo společnosti upustí od výkonu dohledu nad koncentrací rizik podle článku 244, dohledu nad operacemi uvnitř skupiny podle článku 245, nebo obojího.

▼B

Článek 216

Poslední mateřský podnik na vnitrostátní úrovni

▼M1

1. Pokud pojišťovna nebo zajišťovna držící účast, pojišťovací holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost se sídlem v Unii uvedená v čl. 213 odst. 2 písm. a) a b) nemá sídlo ve stejném členském státě jako poslední mateřský podnik na úrovni Unie uvedený v článku 215, mohou členské státy povolit svým orgánům dohledu, aby po konzultaci s orgánem dohledu nad skupinou a s posledním mateřským podnikem na úrovni Unie rozhodly, že do dohledu nad skupinou zahrnou poslední mateřskou pojišťovnu, zajišťovnu, pojišťovací holdingovou společnost nebo smíšenou finanční holdingovou společnost na vnitrostátní úrovni.

▼B

2. Orgán dohledu může u posledního mateřského podniku na vnitrostátní úrovni omezit dohled nad skupinou na ustanovení jednoho nebo více oddílů kapitoly II.

3. Pokud se orgán dohledu rozhodne uplatnit na poslední mateřský podnik na úrovni Společenství ve smyslu článku 215, bude považována za směrodatnou a bude orgánem dohledu nadále uplatňována v dotyčném členském státě.

4. Pokud se orgán dohledu rozhodne uplatnit na poslední mateřský podnik na vnitrostátní úrovni ustanovení kapitoly II oddílu I a pokud poslední mateřský podnik na úrovni Společenství ve smyslu článku 215 obdrží v souladu s článkem 231 nebo s čl. 233 odst. 5 povolení provést výpočet skupinového solventnostního kapitálového požadavku i solventnostního kapitálového požadavku jednotlivých pojišťoven a zajišťoven ve skupině podle interního modelu, bude toto rozhodnutí považováno za směrodatné a bude orgánem dohledu nadále uplatňováno v dotyčném členském státě.

4. V takovém případě, pokud orgán dohledu usoudí, že rizikový profil posledního mateřského podniku na vnitrostátní úrovni se podstatně odchyluje od interního modelu schváleného na úrovni Společenství a pokud tento podnik dostatečně nezohlední připomínky orgánu dohledu, může tento orgán dohledu tomuto podniku uložit navýšení kapitálového požadavku ke skupinovému solventnostnímu kapitálovému požadavku stanovenému na základě takového modelu, nebo ve výjimečných případech, kdyby takové navýšení kapitálového požadavku nebylo odpovídající, může orgán dohledu požadovat, aby tento podnik vypočítal svůj skupinový solventnostní kapitálový požadavek na základě standardního modelu.

4. Orgán dohledu zdůvodní takové rozhodnutí jak podniku, tak orgánu dohledu nad skupinou.

5. Pokud se orgán dohledu rozhodne uplatnit na mateřský podnik držící účast na vnitrostátní úrovni ustanovení kapitoly II oddílu I, nesmí tento podnik v souladu s články 236 nebo 243 podat žádost o povolení, aby se na jakýkoliv z jeho dceřiných podniků vztahovaly články 238 a 239.

6. Pokud členské státy umožní orgánům dohledu rozhodnout, jak uvedeno v odstavci 1, zajistí, aby žádné z takových rozhodnutí nebylo přijato resp. nezůstávalo v platnosti, pokud mateřský podnik držící účast na vnitrostátní úrovni je dceřným podnikem mateřského podniku držícího účast na úrovni Společenství podle článku 215, který obdržel v souladu s článkem 237 nebo 243 povolení, aby se na tento jeho dceřný podnik vztahovaly články 238 a 239.

7. Komise může přijmout prováděcí opatření stanovující okolnosti, za kterých může být rozhodnutí uvedené v odstavci 1 přijato.

7. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Článek 217

Mateřský podnik držící účast v několika členských státech

1. Pokud členské státy umožní orgánům dohledu přijmout rozhodnutí uvedené v článku 216, umožní jim také, aby mohly uzavřít dohody s orgány dohledu v jiných členských státech, ve kterých působí jiný přidružený poslední mateřský podnik na vnitrostátní úrovni, a to s cílem provádět dohled nad skupinou na úrovni podskupiny zahrnující několik členských států.

1. Pokud příslušné orgány dohledu uzavřely dohodu uvedenou v prvním pododstavci, dohled nad skupinou se nebude provádět u žádného posledního mateřského podniku podle článku 216 působícího v jiných členských státech než v členském státě, ve kterém se nachází podskupina uvedená v prvním pododstavci tohoto odstavce.

2. Ustanovení čl. 216 odst. 2 až 6 se použijí obdobně.

3. Komise může přijmout prováděcí opatření stanovující okolnosti, za kterých může být rozhodnutí uvedené v odstavci 1 přijato.

3. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

KAPITOLA II

Finanční situace

Oddíl 1

Skupinová solventnost

Pododdíl 1

Obecná ustanovení

Článek 218

Dohled nad skupinovou solventností

1. Dohled nad skupinovou solventností se vykonává v souladu s odstavcem 2 a 3 tohoto článku, článkem 246 a kapitolou III.

2. Nastane-li případ uvedený v čl. 213 odst. 2 písm. a), budou členské státy vyžadovat, aby pojišťovny nebo zajišťovny držící účast zajistily, že skupina neustále disponuje částkou použitelného kapitálu, která se rovná alespoň solventnostnímu kapitálovému požadavku vypočtenému podle pododdílu 2, 3 a 4.

3. Nastane-li případ uvedený v čl. 213 odst. 2 písm. b), budou členské státy vyžadovat, aby pojišťovny a zajišťovny ve skupině zajistily, že skupina neustále disponuje částkou použitelného kapitálu, která se rovná alespoň skupinovému solventnostnímu kapitálovému požadavku vypočtenému podle pododdílu 5.

4. Požadavky uvedené v odstavci 2 a 3 podléhají kontrole prováděné orgánem dohledu nad skupinou, a to v souladu s kapitolou III. Ustanovení článku 136 a čl. 138 odst. 1 až 4 se použijí obdobně.

5. Jakmile podnik držící účast zjistí, že skupina již nedodržuje solventnostní kapitálový požadavek nebo že existuje riziko, že tento požadavek nebude dodržován v následujících třech měsících, a sdělí tuto skutečnost orgánu dohledu nad skupinou, orgán dohledu informuje ostatní orgány dohledu v kolegiu orgánů dohledu. Kolegium poté posoudí situaci skupiny.

▼M1

Článek 219

Četnost výpočtu

1. Orgán dohledu nad skupinou zajistí, aby výpočty uvedené v čl. 218 odst. 2 a 3 byly prováděny alespoň jednou ročně, přičemž tyto výpočty provádí pojišťovna nebo zajišťovna držící účast, pojišťovací holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost.

Podklady pro tento výpočet a jeho výsledky předloží orgánu dohledu nad skupinou buď pojišťovna nebo zajišťovna držící účast, nebo pokud skupinu nevede pojišťovna nebo zajišťovna, pojišťovací holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost nebo ten podnik ve skupině, který po konzultaci s ostatními příslušnými orgány dohledu a se samotnou skupinou určí orgán dohledu nad skupinou.

2. Pojišťovna, zajišťovna, pojišťovací holdingová společnost a smíšená finanční holdingová společnost musí průběžně sledovat částku skupinového solventnostního kapitálového požadavku. Pokud se rizikový profil skupiny podstatně odchyluje od předpokladů pro poslední oznámený skupinový solventnostní kapitálový požadavek, musí být tento skupinový solventnostní kapitálový požadavek neprodleně přepočten a oznámen orgánům dohledu nad skupinou.

Pokud existuje opodstatněná domněnka, že se ode dne posledního oznámení skupinového solventnostního kapitálového požadavku výrazně změnil rizikový profil skupiny, orgány dohledu nad skupinou mohou požádat, aby byl skupinový solventnostní kapitálový požadavek znovu přepočítán.

▼ B

Pododdíl 2

Volba metody výpočtu a obecné zásady

Článek 220

Volba metody výpočtu

1. Výpočet skupinové solventnosti pojišťoven a zajišťoven uvedených v čl. 213 odst. 2 písm. a) bude proveden podle technických pravidel a podle jedné z metod uvedených v článcích 221 až 233.

2. Členské státy zajistí, aby výpočet skupinové solventnosti pojišťoven a zajišťoven uvedených v čl. 213 odst. 2 písm. a) byl proveden podle metody 1 uvedené v článcích 230 až 232.

2. Členské státy však umožní orgánům dohledu, pokud vykonávají funkci orgánu dohledu nad určitou skupinou, aby mohly po konzultaci s ostatními příslušnými orgány dohledu a se samotnou skupinou rozhodnout, že uplatní na skupinu metodu 2 uvedenou v článcích 233 a 234 nebo kombinaci metod 1 a 2, pokud by použití samotné metody 1 nebylo přiměřené.

Článek 221

Zohlednění poměrného podílu

1. Při výpočtu skupinové solventnosti se zohlední poměrný podíl držený podnikem v přidružených podnicích.

1. Pro účely prvního pododstavce se tento poměrný podíl stanoví jako:

a) procento použité pro sestavení konsolidované účetní uzávěrky, pokud je použita metoda 1; nebo

b) poměr upsaného kapitálu, který podnik držíci účast přímo nebo nepřímo drží, pokud je použita metoda 2.

1. Je-li však přidružený podnik dceřiným podnikem, který nemá dostatek kapitálu použitelného ke krytí solventnostního kapitálového požadavku, bude zohledněn celkový deficit solventnosti dceřiného podniku, a to bez ohledu na použitou metodu.

1. Pokud je podle názoru orgánů dohledu odpovědnost mateřského podniku, který drží majetkovou účast, omezena výlučně na tuto majetkovou účast, mohou tyto orgány dohledu nad skupinou povolit zohlednění deficitu solventnosti dceřiného podniku na poměrném základě.

2. Orgán dohledu nad skupinou po konzultaci s ostatními příslušnými orgány dohledu a se samotnou skupinou určí, jaká poměrná část bude zohledněna, jestliže:

a) neexistuje majetkové propojení mezi některými podniky ve skupině;

b) orgán dohledu rozhodl, že přímé nebo nepřímé držení hlasovacích práv či kapitálu v jiném podniku bude kvalifikováno jako účast, neboť podle jeho názoru umožňuje vykonávat značný vliv na řízení tohoto podniku;

c) orgán dohledu rozhodl, že podnik je mateřským podnikem jiného podniku, neboť podle názoru uvedeného orgánu dohledu má na tento podnik fakticky dominantní vliv.

Článek 222

Zamezení vícenásobného použití použitelného kapitálu

1. Vícenásobné použití kapitálu použitelného pro solventnostní kapitálový požadavek různých pojišťoven nebo zajišťoven zahrnutých do tohoto výpočtu není povoleno.

1. Za tímto účelem je nutné z výpočtu skupinové solventnosti, pokud tak nestanoví již metody popsané v pododdíle 4, vyloučit tyto částky:

a) hodnotu jakéhokoli aktiva pojišťovny nebo zajišťovny držící účast, které představuje financování kapitálu použitelného pro solventnostní kapitálový požadavek některé z jejich přidružených pojišťoven nebo zajišťoven;

b) hodnotu jakéhokoli aktiva pojišťovny nebo zajišťovny přidružené pojišťovně nebo zajišťovně držící účast, které představuje financování kapitálu použitelného pro solventnostní kapitálový požadavek této pojišťovny nebo zajišťovny držící účast;

c) hodnotu jakéhokoli aktiva pojišťovny nebo zajišťovny přidružené pojišťovně nebo zajišťovně držící účast, které představuje financování kapitálu použitelného pro solventnostní kapitálový požadavek jakékoli jiné pojišťovny nebo zajišťovny přidružené pojišťovně nebo zajišťovně držící účast.

2. Aniž je dotčen odstavec 1, následující položky mohou být zahrnuty do výpočtu pouze v té míře, v jaké jsou použitelné pro krytí solventnostního kapitálového požadavku dotyčného přidruženého podniku:

a) disponibilní bonusový fond, na který se vztahuje čl. 91 odst. 2, vytvořený v životní pojišťovně nebo zajišťovně přidružené pojišťovně nebo zajišťovně držící účast, u níž se skupinová solventnost vypočítává;

b) jakýkoli upsaný, ale nesplacený kapitál pojišťovny nebo zajišťovny přidružené pojišťovně nebo zajišťovně držící účast, u níž se skupinová solventnost vypočítává.

2. Do výpočtu nelze v žádném případě zahrnout následující položky:

i) upsaný, ale nesplacený kapitál, který představuje potenciální závazek podniku držícího účast;

Článek 224

ii) upsaný, ale nesplacený kapitál pojišťovny nebo zajišťovny držící účast, který představuje potenciální závazek přidružené pojišťovny nebo zajišťovny; nebo

Ocenění

Aktiva a závazky budou oceněny v souladu s článkem 75.

iii) upsaný, ale nesplacený kapitál přidružené pojišťovny nebo zajišťovny, který představuje potenciální závazek jiné pojišťovny nebo zajišťovny přidružené této pojišťovně nebo zajišťovně držící účast.

Pododdíl 3

Použití metod výpočtu

3. Jestliže jsou orgány dohledu toho názoru, že kapitálu použitelný pro solventnostní kapitálový požadavek jiné přidružené pojišťovny nebo zajišťovny, než je uvedeno v odstavci 2, nemohou být dány účinně k dispozici za účelem krytí solventnostního kapitálového požadavku pojišťovny nebo zajišťovny držící účast, u níž se skupinová solventnost vypočítává, lze tyto použitelný kapitál zahrnout do výpočtu pouze do té míry, v jaké jsou použitelné pro krytí solventnostního kapitálového požadavku přidruženého podniku.

Článek 225

Přidružené pojišťovny a zajišťovny

Pokud je pojišťovně nebo zajišťovně přidružena více než jedna pojišťovna nebo zajišťovna, bude do výpočtu skupinové solventnosti zahrnuta každá z těchto přidružených pojišťoven nebo zajišťoven.

4. Součet položek kapitálu uvedených v odstavcích 2 a 3 nesmí přesáhnout solventnostní kapitálový požadavek přidružené pojišťovny nebo zajišťovny.

Členské státy mohou stanovit, že pokud má přidružená pojišťovna nebo zajišťovna své sídlo v jiném členském státě než pojišťovna nebo zajišťovna, u které se výpočet solventnostního kapitálového požadavku provádí, bude při jeho výpočtu zohledněn solventnostní kapitálový požadavek a použitelný kapitál tohoto přidruženého podniku, které odpovídají požadavkům stanoveným tímto jiným členským státem.

5. Veškerý použitelný kapitál pojišťovny nebo zajišťovny přidružené pojišťovny nebo zajišťovny držící účast, u níž se vypočítává skupinová solventnost, které podléhají předchozímu povolení orgánu dohledu podle článku 90, může být zahrnut do výpočtu pouze tehdy, pokud byly řádně povoleny orgánem vykonávajícím dohled nad přidruženým podnikem.

▼M1

Článek 226

Zprostředkující pojišťovací holdingové společnosti

Článek 223

Vyloučení tvorby kapitálu uvnitř skupiny

1. Při výpočtu skupinové solventnosti se nezohlední žádný kapitál použitelný pro solventnostní kapitálový požadavek, které pocházejí z recipročního financování mezi pojišťovnou nebo zajišťovnou držící účast a kterýmkoli z těchto podniků:

1. Při výpočtu skupinové solventnosti se u pojišťovny nebo zajišťovny, která drží prostřednictvím pojišťovací holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti účast v přidružené pojišťovně nebo zajišťovně či v pojišťovně nebo zajišťovně z třetí země, zohlední situace zprostředkující pojišťovací holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti.

a) přidruženým podnikem;

Zprostředkující pojišťovací holdingová společnost nebo zprostředkující smíšená finanční holdingová společnost je výhradně za účelem tohoto výpočtu posuzována jako pojišťovna nebo zajišťovna podléhající pravidlům stanoveným v hlavě I kapitole VI oddíle 4 pododdílích 1, 2 a 3, pokud jde o solventnostní kapitálový požadavek, a podmínkám stanoveným v hlavě I kapitole VI oddíle 3 pododdílích 1, 2 a 3, pokud jde o kapitál použitelný pro solventnostní kapitálový požadavek.

b) podnikem držícím účast;

c) jiným přidruženým podnikem jakéhokoli jejího podniku držícího účast.

2. V případě, že zprostředkující pojišťovací holdingová společnost nebo zprostředkující smíšená finanční holdingová společnost drží podřízené pohledávky nebo jiný použitelný kapitál, na který se vztahují omezení podle článku 98, je tento kapitál považován za použitelný pouze do výše částky, která se vypočte uplatněním omezení podle článku 98 na celkový použitelný kapitál na skupinové úrovni ve srovnání se solventnostním kapitálovým požadavkem na skupinové úrovni.

2. Při výpočtu skupinové solventnosti se nezohlední žádný kapitál použitelný pro solventnostní kapitálový požadavek pojišťovny nebo zajišťovny přidružené pojišťovně nebo zajišťovně držící účast, u níž se vypočítává skupinová solventnost, pokud dotčený použitelný kapitál pochází z recipročního financování s jiným podnikem přidruženým k této pojišťovně nebo zajišťovně držící účast.

3. Za reciproční financování se považuje případ, kdy pojišťovna nebo zajišťovna, nebo kterýkoli z jejich přidružených podniků, drží účast nebo poskytuje úvěry dalšímu podniku, jenž přímo nebo nepřímo drží kapitál použitelný pro solventnostní kapitálový požadavek první uvedeného podniku.

Veškerý použitelný kapitál zprostředkující pojišťovací holdingové společnosti nebo zprostředkující smíšené finanční holdingové společnosti, který by podléhal

předchozímu povolení orgánu dohledu v souladu s článkem 90, pokud by byl držen pojišťovnou nebo zajišťovnou, může být zohledněn při výpočtu skupinové solventnosti pouze tehdy, pokud byl řádně povolen orgánem dohledu nad skupinou.

▼B

Článek 227

Přidružené pojišťovny a zajišťovny ze třetích zemí

1. Při výpočtu skupinové solventnosti pojišťovny nebo zajišťovny, která drží účast v pojišťovně nebo zajišťovně ze třetí země, v souladu s článkem 233 je výhradně pro účely tohoto výpočtu tato pojišťovna nebo zajišťovna ze třetí země posuzována jako přidružená pojišťovna nebo zajišťovna.

1. Pokud však ve třetí zemi, ve které má tento podnik sídlo, podnik podléhá povolení a solventnostnímu režimu, který je přinejmenším rovnocenný solventnostnímu režimu stanovenému v hlavě I kapitole VI, mohou členské státy stanovit, že se při výpočtu solventnosti tohoto podniku zohlední solventnostní kapitálový požadavek a použitelný kapitál, které odpovídají požadavkům stanoveným tímto jiným členským státem.

2. Orgán dohledu nad skupinou na žádost podniku držícího účast nebo z vlastního podnětu ověří, zda solventnostní režim uplatňovaný třetí zemi je přinejmenším rovnocenný.

2. Orgán dohledu nad skupinou rozhodne o rovnocennosti režimů teprve po konzultaci s ostatními příslušnými orgány dohledu a s výběrem CEIOPS.

3. Komise může přijmout prováděcí opatření, v nichž stanoví kritéria pro posouzení, zda je solventnostní režim uplatňovaný třetí zemi rovnocenný solventnostnímu režimu stanovenému v hlavě I kapitole VI.

3. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

4. Komise může po konzultaci s Evropským výborem pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění a s ohledem na kritéria přijatá podle odstavce 3 tohoto článku, regulativním postupem podle čl. 301 odst. 2 rozhodnout, zda solventnostní režim uplatňovaný třetí zemi je rovnocenný solventnostnímu režimu stanovenému v hlavě I kapitole VI.

4. Tato rozhodnutí podléhají pravidelnému srovnání, aby byly zohledněny veškeré změny solventnostního režimu stanoveného v hlavě I kapitole VI a solventnostního režimu uplatňovaného třetí zemi.

5. Pokud Komise v souladu s odstavcem 4 rozhodne, že solventnostní režim v třetí zemi je rovnocenný, nepoužije se odstavce 2.

5. Pokud Komise v souladu s odstavcem 3 rozhodne, že solventnostní režim uplatňovaný třetí zemi není rovnocenný, pak nelze zohlednit solventnostní kapitálový

požadavek a použitelný kapitál určený dotyčnou třetí zemi podle druhého pododstavce odstavce 1 a pojišťovna nebo zajišťovna ze třetí země bude posuzována výhradně podle ustanovení prvního pododstavce odstavce 1.

Článek 228

Přidružené úvěrové instituce, investiční podniky a finanční instituce

Pro účely výpočtu skupinové solventnosti pojišťovny nebo zajišťovny, která drží účast v úvěrové instituci, investičním podniku nebo finanční instituci, členské státy umožní svým pojišťovnám nebo zajišťovnám držícím účast použít obdobně metodu 1 nebo 2 stanovenou v příloze I směrnice 2002/87/ES. Metoda 1 stanovená v této příloze se však použije pouze v případě, že orgán dohledu nad skupinou považuje integrované řízení a vnitřní kontrolu subjektů, které by byly zahrnuty do účetní konsolidace, za uspokojivé. Zvolenou metodu je třeba používat jednotně ve všech pozdějších případech.

Členské státy však umožní svým orgánům dohledu, které vykonávají funkci orgánu dohledu nad určitou skupinou, aby mohly na žádost podniku držícího účast nebo z vlastního podnětu rozhodnout o odečtení jakékoli účasti uvedené v prvním pododstavci od kapitálu použitelného pro skupinovou solventnost podniku držícího účast.

Článek 229

Nedostupnost nezbytných informací

Pokud příslušné orgány dohledu nemají k dispozici informace o přidruženém podniku se sídlem v členském státě nebo v třetí zemi, které jsou nezbytné pro výpočet skupinové solventnosti pojišťovny nebo zajišťovny, odečte se účetní hodnota výše uvedeného podniku v pojišťovně nebo zajišťovně držící účast od kapitálu použitelného pro skupinovou solventnost.

V takovém případě se nerealizované zisky z takové účasti nebudou považovat za kapitál použitelný pro skupinovou solventnost.

Pododíl 4

Metody výpočtu

Článek 230

Metoda 1 (standardní): metoda účetní konsolidace

1. Výpočet skupinové solventnosti pojišťovny nebo zajišťovny držící účast se provádí na základě konsolidované účetní závěrky.

1. Skupinová solventnost pojišťovny nebo zajišťovny držící účast se rovná rozdílu mezi:

a) kapitálem použitelným pro solventnostní kapitálový požadavek, vypočítanými na základě konsolidovaných účetních údajů a

b) skupinovým solventnostním kapitálovým požadavkem, vypočítaným na základě konsolidovaných účetních údajů.

1. Pravidla stanovená v hlavě I kapitole VI oddílu 3 pododdílech 1, 2 a 3 a v hlavě I kapitole VI oddílu 4 pododdílech 1, 2 a 3 se použijí pro výpočet kapitálu použitelného pro solventnostní kapitálový požadavek a skupinový solventnostní kapitálový požadavek prováděný na základě konsolidovaných účetních údajů.

2. Skupinový solventnostní kapitálový požadavek vycházející z konsolidovaných účetních údajů (konsolidovaný skupinový solventnostní kapitálový požadavek) se vypočítá buď podle standardního vzorce, nebo podle schváleného interního modelu, a to způsobem odpovídajícím obecným zásadám stanoveným v hlavě I kapitole VI oddílu 4 pododdílech 1 a 2 a v hlavě I kapitole VI oddílu 4 pododdílech 1 a 3.

2. Konsolidovaný skupinový solventnostní kapitálový požadavek bude tvořen minimálně součtem:

a) minimálního kapitálového požadavku podle článku 129 pojišťoven nebo zajišťoven držících účast a

b) poměrného podíl minimálního kapitálového požadavku připadajícího na přidruženou pojišťovnu a zajišťovnu.

2. Toto minimum bude kryto použitelným primárním kapitálem v souladu s čl. 98 odst. 4.

2. Při určování, zda tento kapitál je použitelný pro minimální konsolidovaný skupinový solventnostní kapitálový požadavek, se obdobně použijí zásady stanovené v člancích 221 až 229. Ustanovení čl. 139 odst. 1 a 2 se použijí obdobně.

Článek 231

Skupinový interní model

▼M1

1. Podají-li pojišťovna nebo zajišťovna a její přidružené podniky, případně přidružené podniky pojišťovací holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti společně, žádost o povolení výpočtu konsolidovaného skupinového solventnostního kapitálového požadavku a solventnostního kapitálového požadavku pojišťoven a zajišťoven ve skupině na základě interního modelu, příslušné orgány dohledu společně rozhodnou, zda toto povolení udělí, a v případě potřeby určí podmínky, jimž toto povolení podléhá.

▼B

1. Žádost uvedená v prvním pododstavci bude podána pouze u orgánů dohledu nad skupinou.

1. Orgán dohledu nad skupinou bude neprodleně informovat ostatní příslušné orgány dohledu.

2. Příslušné orgány dohledu podniknou vše, co je v jejich pravomoci, aby přijaly společně rozhodnutí o této žádosti do šesti měsíců ode dne, kdy orgán dohledu nad skupinou obdržel žádost obsahující všechny náležitosti.

2. Orgán dohledu nad skupinou předá neprodleně tuto žádost obsahující všechny náležitosti ostatním příslušným orgánům dohledu.

3. Orgán dohledu nad skupinou a kterýkoli jiný příslušný orgán dohledu mohou v době uvedené v odstavci 2 požádat o vyjádření výbor CEIOPS. Výbor CEIOPS je požádán o vyjádření rovněž v případě, že o to požádá podnik držící účast.

3. V případě, že je výbor CEIOPS požádán o vyjádření, jsou o této skutečnosti informovány všechny příslušné orgány dohledu a období uvedené v odstavci 2 se prodlouží o dva měsíce.

4. Pokud výbor CEIOPS nebyl požádán o vyjádření podle odst. 3 prvního pododstavce a pokud příslušné orgány dohledu nepřijmou společně rozhodnutí do šesti měsíců ode dne, kdy orgán dohledu nad skupinou obdržel žádost obsahující všechny náležitosti, orgán dohledu nad skupinou požádá výbor CEIOPS, aby během dalších dvou měsíců předložil své vyjádření všem příslušným orgánům dohledu. Orgán dohledu nad skupinou uvěřejí rozhodnutí do tří týdnů od předložení uvedeného vyjádření, přičemž toto vyjádření řádně zohlední.

5. Bez ohledu na to, zda byl výbor CEIOPS požádán o vyjádření, orgán dohledu nad skupinou rozhodnutí odůvodní a zohlední v něm stanoviska ostatních příslušných orgánů dohledu.

5. Orgán dohledu nad skupinou předá rozhodnutí žadateli a ostatním příslušným orgánům dohledu.

5. Příslušné orgány dohledu toto rozhodnutí dodržují.

6. Nebude-li společně rozhodnutí přijato v období stanoveném v odstavcích 2 a 3, rozhodne orgán dohledu nad skupinou o této žádosti samostatně.

6. Při tomto rozhodování orgán dohledu nad skupinou náležitě zohlední:

a) veškeré názory a výhrady ostatních příslušných orgánů dohledu vyjádřené během příslušného období;

b) stanovisko výboru CEIOPS, pokud byl tento výbor požádán o vyjádření.

6. Rozhodnutí obsahuje řádné odůvodnění a vysvětlení všech podstatných odchylek od stanoviska výboru CEIOPS.

6. Orgán dohledu nad skupinou předá rozhodnutí žadateli a ostatním příslušným orgánům dohledu.

6. Toto rozhodnutí je uznáno jako směrodatné a uplatňováno příslušnými orgány dohledu.

7. Pokud kterýkoliv z příslušných orgánů dohledu usoudí, že rizikový profil pojišťovny nebo zajišťovny pod jeho dohledem se podstatně odchyluje od předpokladů interního modelu schváleného skupinou, a pokud tento podnik dostatečně nezohlednil připomínky orgánů dohledu, může tento orgán dohledu v souladu s článkem 37 uložit navýšení kapitálového požadavku k solventnostnímu kapitálovému požadavku této

pojišťovny nebo zajišťovny stanovenému na základě interního modelu.

7. Ve výjimečných případech, kdy by takové navýšení kapitálového požadavku nebylo přiměřené, může orgán dohledu požadovat, aby dotčený podnik vypočítal svůj solventnostní kapitálový požadavek na základě standardního vzorce uvedeného v hlavě I kapitole VI oddílu 4 pododdílech 1 a 2. V souladu s příklady uvedenými v čl. 37 odst. 1 písm. a) a c) může orgán dohledu uložit navýšení kapitálového požadavku k solventnostnímu kapitálovému požadavku dotčené pojišťovny nebo zajišťovny stanovenému na základě standardního vzorce.

7. Orgán dohledu zdůvodní jakékoli takové rozhodnutí uvedené v prvním a druhém pododstavci jak pojišťovně nebo zajišťovně, tak orgánu dohledu nad skupinou.

Článek 232

Navýšení skupinového kapitálového požadavku

Při určování, zda konsolidovaný skupinový solventnostní kapitálový požadavek odpovídajícím způsobem zohledňuje rizikový profil skupiny, věnuje orgán dohledu nad skupinou zvláštní pozornost veškerým případům, v nichž mohou nastat okolnosti uvedené v čl. 37 odst. 1 písm. a) až c), zejména pokud:

- a) by použitým standardním vzorcem nebo interním modelem mohla být nedostatečně kryta specifická rizika na úrovni skupiny s ohledem na obtížnost jejich kvantifikace;
- b) je příslušnými orgány dohledu v souladu s článkem 37 a čl. 231 odst. 7 uloženo navýšení kapitálového požadavku k solventnostnímu kapitálovému požadavku přidružených pojišťoven nebo zajišťoven;

Ustanovení čl. 37 odst. 1 až 5 a prováděcí opatření přijatá podle čl. 37 odst. 6 se použijí obdobně.

Pokud rizikový profil skupiny není dostatečně zohledněn, může být uloženo navýšení kapitálového požadavku ke skupinovému konsolidovanému solventnostnímu kapitálovému požadavku.

Článek 233

Metoda 2 (alternativní metoda): metoda odpočtu agregovaných dat

1. Skupinová solventnost pojišťovny nebo zajišťovny držící účast se rovná rozdílu mezi:

- a) souhrnem použitelným kapitálem skupiny podle odstavce 2;
- b) a hodnotou přidružených pojišťoven nebo zajišťoven v pojišťovně nebo zajišťovně držící účast a souhrnným skupinovým solventnostním kapitálovým požadavkem podle odstavce 3.

2. Souhrnný použitelný kapitál skupiny jsou součtem:

a) kapitálu pojišťovny nebo zajišťovny držící účast použitelného pro solventnostní kapitálový požadavek;

b) poměrného podílu pojišťovny nebo zajišťovny držící účast v kapitálu použitelného pro solventnostní kapitálový požadavek přidružených pojišťoven nebo zajišťoven.

3. Souhrnný solventnostní kapitálový požadavek skupiny je součtem:

- a) solventnostního kapitálového požadavku pojišťovny nebo zajišťovny držící účast;
- b) poměrného podílu solventnostního kapitálového požadavku přidružených pojišťoven nebo zajišťoven.

4. Spočívá-li účast v přidružených pojišťovnách nebo zajišťovnách plně nebo z části v nepřímém vlastnictví, do hodnoty přidružených pojišťoven nebo zajišťoven v pojišťovně nebo zajišťovně držící účast se zahrne hodnota tohoto nepřímého vlastnictví s ohledem na rozhodné navazující účasti, a do položek uvedených v odst. 2 písm. b) a odst. 3 písm. b) se zahrnou příslušné poměrné podíly kapitálu použitelného pro solventnostní kapitálový požadavek přidružených pojišťoven nebo zajišťoven resp. podíly solventnostního kapitálového požadavku přidružených pojišťoven nebo zajišťoven.

▼M1

5. Podají-li pojišťovna nebo zajišťovna a její přidružené podniky, případně přidružené podniky pojišťovací holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti společně, žádost o povolení výpočtu solventnostního kapitálového požadavku pojišťoven a zajišťoven ve skupině na základě interního modelu, článek 231 se použije obdobně.

▼B

6. Při určování, zda souhrnný skupinový solventnostní kapitálový požadavek vypočítaný podle odstavce 3 přiměřeně zohledňuje rizikový profil skupiny, věnují příslušné orgány dohledu nad skupinou zvláštní pozornost veškerým specifickým rizikům na úrovni skupiny, která by mohla být nedostatečně kryta s ohledem na obtížnost jejich kvantifikace.

6. Pokud se rizikový profil skupiny podstatně odchyluje od předpokladů pro souhrnný skupinový solventnostní kapitálový požadavek, může být uloženo navýšení kapitálového požadavku k souhrnnému skupinovému solventnostnímu kapitálovému požadavku.

6. Ustanovení čl. 37 odst. 1 až 5 a prováděcí opatření přijatá podle čl. 37 odst. 6 se použijí obdobně.

Článek 234

Prováděcí opatření

Komise přijme prováděcí opatření stanovující technické zásady a metody uvedené v člancích 220 až 229 a podmínky použití článků 230 až 233 v rámci zajištění jednotného uplatňování ve Společenství.

Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Pododíl 5

▼ M1

Dohled nad skupinovou solventností pojišťoven a zajišťoven, které jsou dceřinými podniky pojišťovací holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti

Článek 235

Skupinová solventnost pojišťovací holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti

1. Pokud jsou pojišťovny nebo zajišťovny dceřinými podniky pojišťovací holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti, zajistí orgán dohledu nad skupinou, aby byl výpočet skupinové solventnosti proveden na úrovni pojišťovací holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti podle čl. 220 odst. 2 až článku 233.

2. Pro účely tohoto výpočtu je mateřský podnik posuzován jako pojišťovna nebo zajišťovna podléhající pravidlům stanoveným v hlavě I kapitole VI oddíle 4 pododdílech 1, 2 a 3, pokud jde o solventnostní kapitálový požadavek, a podmínkám stanoveným v hlavě I kapitole VI oddíle 3 pododdílech 1, 2 a 3, pokud jde o kapitál použitelný pro solventnostní kapitálový požadavek.

▼ B

Pododíl 6

Dohled nad skupinovou solventností v případě skupin s centralizovaným řízením rizik

Článek 236

Dceřiné podniky pojišťovny nebo zajišťovny: podmínky

Členské státy zajistí, aby se pravidla stanovená v člancích 238 a 239 vztahovala na jakoukoli pojišťovnu nebo zajišťovnu, která je jejím dceřiným podnikem, pokud jsou splněny všechny tyto podmínky:

a) dceřiný podnik podléhá dohledu nad skupinou prováděnému orgánem dohledu nad skupinou na úrovni mateřského podniku v souladu s touto hlavou a orgán dohledu nad skupinou o ní nerozhodl ve smyslu čl. 214 odst. 2;

b) postupy pro řízení rizik a mechanismy vnitřní kontroly mateřského podniku se vztahují i na dceřiný podnik a mateřský podnik splňuje požadavky příslušných orgánů dohledu na obezřetné řízení dceřiného podniku;

c) mateřský podnik obdržel schválení uvedené v čl. 246 odst. 4 třetím pododstavci;

d) mateřský podnik obdržel schválení uvedené v čl. 256 odst. 2;

e) mateřský podnik podal žádost o povolení, aby se na pojišťovnu nebo zajišťovnu vztahovaly články 238 a 239, a tato žádost byla kladně vyřízena postupem podle článku 237.

Článek 237

Dceřiné podniky pojišťovny nebo zajišťovny: rozhodnutí o žádosti

1. V případě, že je podána žádost, aby se na pojišťovnu nebo zajišťovnu vztahovala pravidla stanovená v člancích 238 a 239, příslušné orgány dohledu rozhodnou společně v rámci kolegia orgánů dohledu a po důkladné konzultaci, zda požadované povolení udělit, a v případě potřeby stanoví podmínky, kterým bude povolení podléhat.

1. Žádost uvedená v prvním pododstavci se podává pouze orgánu dohledu, který povolil dceřiný podnik. Tento orgán dohledu neprodleně informuje ostatní členy kolegia orgánů dohledu a předá jim žádost obsahující všechny náležitosti.

2. Příslušné orgány dohledu učiní vše, co je v jejich pravomoci, aby přijaly společně rozhodnutí o této žádosti do tří měsíců ode dne, kdy všechny orgány dohledu v kolegiu orgánů dohledu obdrží žádost obsahující všechny náležitosti.

3. Existují-li v souvislosti se schvalováním žádosti uvedené v odstavci 1 rozdílné názory, může orgán dohledu nad skupinou nebo kterýkoli jiný příslušný orgán dohledu v době uvedené v odstavci 2 požádat o vyjádření výbor CEIOPS. Byl-li výbor CEIOPS požádán o vyjádření, je tato skutečnost oznámena všem příslušným orgánům dohledu a doba uvedená v odstavci 2 se prodlouží o jeden měsíc.

3. Byl-li výbor CEIOPS požádán o vyjádření, příslušné orgány dohledu před přijetím společného rozhodnutí jeho vyjádření náležitě zohlední.

4. Orgán dohledu, který povolil dceřiný podnik, předá žadateli společně rozhodnutí uvedené v odstavcích 2 a 3, které obsahuje řádné odůvodnění a, pokud byl výbor CEIOPS požádán o vyjádření, vysvětlení všech podstatných odchylek od stanoviska výboru CEIOPS. Společné rozhodnutí se považuje za směrodatné a je dotčenými orgány dohledu uplatňováno.

5. Neprijmou-li příslušné orgány dohledu společně rozhodnutí v době stanovené v odstavcích 2 a 3, orgán dohledu nad skupinou rozhodne o této žádosti samostatně.

5. Při přijímání tohoto rozhodnutí orgán dohledu nad skupinou náležitě zohlední:

a) veškeré názory a výhrady příslušných orgánů dohledu vyjádřené během příslušného období;

b) veškeré výhrady ostatních orgánů dohledu v kolegiu orgánů dohledu vyjádřené během příslušného období;

c) stanovisko výboru CEIOPS, pokud byl tento výbor požádán o vyjádření.

5. Rozhodnutí se řádně odůvodní a obsahuje vysvětlení všech podstatných odchylek od výhrad ostatních příslušných orgánů dohledu a od stanoviska výboru CEIOPS. Orgán dohledu nad skupinou předává kopii rozhodnutí žadateli a ostatním příslušným orgánům dohledu.

Článek 238

Dceřiné podniky pojišťovny nebo zajišťovny: stanovení solventnostního kapitálového požadavku

1. Aniž je dotčen článek 231, vypočte se solventnostní kapitálový požadavek dceřiného podniku způsobem stanoveným v odstavcích 2, 4 a 5 tohoto článku.

2. Je-li solventnostní kapitálový požadavek dceřiného podniku vypočítán na základě interního modelu schváleného na úrovni skupiny v souladu s článkem 231 a pokud orgán dohledu, který povolil dceřiný podnik, usoudí, že jeho rizikový profil se podstatně odchyluje od tohoto interního modelu, a pokud tento podnik dostatečně nezohlední připomínky orgánů dohledu, může tento orgán dohledu v případech uvedených v článku 37 navrhnout navýšení kapitálového požadavku k solventnostnímu kapitálovému požadavku tohoto dceřiného podniku stanoveného na základě takového modelu, nebo ve výjimečných případech, kdy by takové navýšení kapitálového požadavku nebylo vhodné, může orgán dohledu požadovat, aby tento podnik vypočítal svůj skupinový solventnostní kapitálový požadavek na základě standardního vzorce. Orgán dohledu projedná svůj návrh s kolegiem orgánů dohledu a sdělí důvody k takovému návrhu jak dceřinému podniku, tak kolegiu orgánů dohledu.

3. Je-li solventnostní kapitálový požadavek dceřiného podniku vypočítán na základě standardního vzorce a orgán dohledu, který povolil dceřiný podnik, usoudí, že se jeho rizikový profil podstatně odchyluje od předpokladů pro standardní vzorec, a pokud tento podnik dostatečně nezohlední připomínky orgánů dohledu, může tento orgán dohledu ve výjimečných případech navrhnout, aby byla podniku uložena v souladu s článkem 110 povinnost, aby při výpočtu modulů životních, neživotních a zvláštních zdravotních úpisovacích rizik nahradil podskupinu parametrů použitých při metodě výpočtu konkrétními parametry dotyčného podniku, nebo aby bylo v případech uvedených v článku 37 uloženo navýšení kapitálového požadavku k solventnostnímu kapitálovému požadavku tohoto dceřiného podniku.

3. Orgán dohledu projedná svůj návrh s kolegiem orgánů dohledu a sdělí důvody k takovému návrhu jak dceřinému podniku, tak kolegiu orgánů dohledu.

4. Kolegium orgánů dohledu učiní vše, co je v jeho pravomoci, aby bylo dosaženo dohody o návrhu orgánů dohledu, který povolil dceřiný podnik, nebo o jiných možných opatřeních.

5. Nedojde-li ke shodě mezi orgánem dohledu a orgánem dohledu nad skupinou do jednoho měsíce od podání návrhu orgánem dohledu, záležitost je postoupena k

posouzení výboru CEIOPS, který v dvouměsíční lhůtě zaujme své stanovisko.

5. Orgán dohledu, který povolil dceřiný podnik, náležitě zohlední toto stanovisko, než přijme konečné rozhodnutí.

5. Rozhodnutí se řádně odůvodní a zohlední názory a výhrady ostatních příslušných orgánů dohledu v rámci kolegia orgánů dohledu a stanovisko výboru CEIOPS.

5. Orgán dohledu oznamuje rozhodnutí dceřinému podniku a kolegiu orgánů dohledu.

Článek 239

Dceřiné podniky pojišťovny nebo zajišťovny: nedodržení solventnostního kapitálového požadavku a minimálního kapitálového požadavku

1. V případě nedodržení solventnostního kapitálového požadavku zašle orgán dohledu, který povolil dceřiný podnik, aniž je dotčen článek 138, neprodleně kolegiu orgánů dohledu ozdravný plán předložený dceřiným podnikem, jehož cílem je do šesti měsíců po prvním zjištění, že solventnostní kapitálový požadavek není dodržován, obnovit úroveň použitelného kapitálu nebo snížit rizikový profil, a tím zajistit, aby byl solventnostní kapitálový požadavek dodržován.

1. Kolegium orgánů dohledu učiní vše, co je v jeho pravomoci, aby bylo dosaženo dohody o návrhu orgánů dohledu týkajícího se schválení ozdravného plánu do čtyř měsíců od data, kdy bylo zjištěno nedodržení solventnostního kapitálového požadavku.

1. Pokud k dohodě nedojde, rozhodne orgán dohledu, který dceřiný podnik povolil, o schválení ozdravného plánu samostatně, přičemž řádně zohlední stanoviska a výhrady ostatních orgánů dohledu v rámci kolegia orgánů dohledu.

2. Pokud orgán dohledu, který dceřiný podnik povolil, zjistí v souladu s článkem 136, že se zhoršuje finanční situace, neprodleně oznámí kolegiu orgánů dohledu navržená opatření. S výjimkou mimořádných situací se navržená opatření projednají v kolegiu orgánů dohledu.

2. Kolegium orgánů dohledu učiní vše, co je v jeho pravomoci, aby bylo dohody o navržených opatřeních dosaženo do jednoho měsíce ode dne oznámení.

2. Pokud k dohodě nedojde, rozhodne orgán dohledu, který dceřiný podnik povolil, zda navržená opatření schválí, přičemž řádně zohlední stanoviska a výhrady ostatních orgánů dohledu v rámci kolegia orgánů dohledu.

3. V případě nedodržení minimálního kapitálového požadavku zašle orgán dohledu, který povolil dceřiný podnik, aniž je dotčen článek 139, neprodleně kolegiu orgánů dohledu krátkodobý finanční plán předložený dceřiným podnikem, jehož cílem je do tří měsíců po zjištění, že minimální kapitálový požadavek není dodržován, obnovit úroveň použitelného kapitálu, které pokrývají minimální kapitálový požadavek, nebo snížit jeho rizikový profil, a tím zajistit, aby byl minimální kapitálový požadavek dodržován. Opatření přijatá za účelem dodržení minimálního kapitálového požadavku na

úrovni dceřiného podniku se oznamují kolegiu orgánů dohledu.

Článek 240

Dceřiné podniky pojišťovny nebo zajišťovny: ukončení platnosti výjimek

1. Pravidla uvedená v článku 238 a 239 přestávají platit, pokud:

a) přestane být dodržována podmínka uvedená v čl. 236 písm. a);

b) přestane být dodržována podmínka uvedená v čl. 236 písm. b) a skupina v přiměřené lhůtě neobnovila stav, kdy je tato podmínka opět dodržována;

c) přestanou být dodržovány podmínky uvedené v čl. 236 písm. c) a d).

1. Nastane-li případ uvedený v prvním pododstavci písm. a) a orgán dohledu nad skupinou rozhodne, po konzultaci s kolegiem orgánů dohledu, vyjmout dceřiný podnik z dohledu nad skupinou, který provádí, neprodleně o tom informuje příslušný orgán dohledu a mateřský podnik.

1. Pro účely čl. 236 písm. b), c) a d) je mateřský podnik odpovědný za to, že tyto podmínky jsou dodržovány průběžně. V případě, že nejsou dodržovány, neprodleně o tom informuje orgán dohledu nad skupinou a orgán dohledu nad příslušným dceřiným podnikem. Mateřský podnik předloží plán jak v přiměřené lhůtě obnoví stav, kdy jsou podmínky opět dodržovány.

1. Anž je dotčen třetí pododstavec, orgán dohledu nad skupinou na vlastní podnět ověří alespoň jednou ročně, že podmínky uvedené v čl. 236 písm. b), c) a d) jsou stále dodržovány. Orgán dohledu nad skupinou provede toto ověření na žádost příslušného orgánu dohledu, pokud má tento závažné obavy, že tyto podmínky nejsou průběžně dodržovány.

1. Pokud provedené ověření povede k odhalení nedostatků, orgán dohledu nad skupinou vyzve mateřský podnik, aby předložil plán, jak v přiměřené lhůtě obnoví stav, kdy jsou podmínky opět dodržovány.

1. Pokud orgán dohledu nad skupinou po konzultaci s kolegiem orgánů dohledu určí, že tento plán uvedený ve třetím nebo pátém pododstavci je nedostatečný, nebo že není uplatňován v dohodnuté lhůtě, orgán dohledu nad skupinou z toho vyvodí, že podmínky uvedené v čl. 236 písm. b), c) a d) nejsou dodržovány a neprodleně o tom informuje příslušný orgán dohledu.

2. Režim uvedený v člancích 238 a 239 začíná znovu platit, pokud mateřský podnik předloží novou žádost a ta je postupem podle článku 237 kladně vyřízena.

Článek 241

Dceřiné podniky pojišťovny nebo zajišťovny: prováděcí opatření

V rámci zajištění jednotného uplatňování článků 236 až 240 Komise přijme prováděcí opatření týkající se:

a) kritérií, na jejichž základě se posuzuje, zda jsou splněny podmínky stanovené v článku 236;

b) kritérií, na jejichž základě se posuzuje, jaká situace je považována za mimořádnou podle čl. 239 odst. 2; a

c) postupů, které použijí orgány dohledu při výměně informací a výkonu svých práv a povinností v souladu s články 237 až 240.

Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Článek 242

Přezkum

1. Do 31. října 2014 Komise posoudí uplatňování hlavy III této směrnice, přičemž se zaměří na spolupráci orgánů dohledu v rámci kolegií orgánů dohledu a fungování těchto kolegií, na právní status výboru CEIOPS a postupy pro dohled nad navyšováním kapitálu, a předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu, k níž případně připojí návrhy na změnu této směrnice.

2. Do 31. října 2015 Komise posoudí, zda je přínosné rozšířit dohled nad skupinou a řízení kapitálu v rámci skupiny pojišťoven nebo zajišťoven včetně odkazu na KOM(2008)0119 a na zprávu Hospodářského a měnového výboru Evropského parlamentu o tomto návrhu ze dne 16. října 2008 (A6-0413/2008). Toto posouzení se zaměří na případná opatření k rozšíření řádného přeshraničního řízení pojišťovacích skupin, zejména pokud jde o řízení rizik a aktiv. Ve svém posouzení Komise mimo jiné zohlední nové skutečnosti a vývoj v oblasti:

a) harmonizovaných rámců pro včasný zásah;

b) postupů v centralizovaném řízení rizik ve skupině a fungování skupinových interních modelů včetně zátěžových testů;

c) operací uvnitř skupiny a koncentrace rizik;

d) projevů diverzifikace a koncentrace z dlouhodobého hlediska;

e) právně závazného rámce pro mediaci v oblasti sporů týkajících se dohledu;

f) harmonizovaného rámce pro převoditelnost aktiv a postupy v případě platební neschopnosti a likvidace, který odstraňuje překážky převoditelnosti aktiv obsažené ve vnitrostátních právních předpisech týkajících se obchodních společností;

g) srovnatelné úrovně ochrany pojistníků a oprávněných osob podniků v rámci jedné skupiny, zejména v krizových situacích;

h) harmonizovaného a přiměřeně finančně zajištěného řešení pro celou Evropskou unii, pokud jde o systémy záruk v pojišťovnictví;

i) harmonizovaného právně závazného rámce mezi příslušnými orgány, centrálními bankami a ministerstvy financí týkajícího se krizového řízení, řešení sporů a sdílení fiskální zátěže, který sladuje dohledčí pravomoci s povinnostmi ve fiskální oblasti.

2. Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu, k níž případně připojí návrhy na změnu této směrnice.

▼M1

Článek 243

Dceřině podniky pojišťovací holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti

Články 236 až 242 se použijí obdobně na pojišťovny a zajišťovny, které jsou dceřinými podniky pojišťovací holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti.

▼B

Oddíl 2

Koncentrace rizik a operace uvnitř skupiny

Článek 244

Dohled nad koncentrací rizik

1. Dohled nad koncentrací rizik se vykonává v souladu s odstavcem 2 a 3 tohoto článku, článkem 246 a kapitolou III.

▼M1

2. Členské státy vyžadují, aby pojišťovny a zajišťovny, pojišťovací holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti pravidelně a nejméně jednou ročně poskytovaly orgánu dohledu nad skupinou zprávy o každé závažné koncentraci rizik na úrovni skupiny, s výjimkou případů, kdy se použije čl. 215 odst. 2.

Nezbytné informace poskytne orgánu dohledu nad skupinou pojišťovna nebo zajišťovna, která je v čele skupiny, nebo není-li skupina vedena pojišťovnou nebo zajišťovnou, pojišťovací holdingová společnost, smíšená finanční holdingová společnost nebo pojišťovna nebo zajišťovna ve skupině, kterou po konzultaci s ostatními příslušnými orgány dohledu a se samotnou skupinou určí orgán dohledu nad skupinou.

Koncentrace rizik podle prvního pododstavce podléhá kontrole v rámci dohledu, který vykonává orgán dohledu nad skupinou.

▼B

3. Orgán dohledu nad skupinou, po konzultaci s ostatními příslušnými orgány dohledu a skupinou, určí druh rizik, o kterých pojišťovny a zajišťovny v konkrétní skupině musí informovat za všech okolností.

3. Orgán dohledu nad skupinou a ostatní příslušné orgány dohledu zohlední při určování těchto druhů rizik respektive ve svém stanovisku ohledně těchto druhů rizik specifickou skupiny i systém řízení rizik ve skupině.

3. V rámci určení závažné koncentrace rizik, která podléhá ohlašovací povinnosti, orgán dohledu nad skupinou stanoví, po konzultaci s ostatními příslušnými orgány dohledu a skupinou, přiměřené limity založené na solventnostním kapitálovém požadavku nebo technických rezervách.

3. Při kontrole koncentrace rizik bude orgán dohledu nad skupinou sledovat zejména případné riziko přenosu ve skupině, riziko střetu zájmů a úroveň či objem rizik.

4. Komise může pro účely odstavců 2 a 3 přijmout prováděcí opatření ohledně definice a určení závažné koncentrace rizik a ohlašovací povinnosti v případě koncentrace rizik.

4. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Článek 245

Dohled nad operacemi uvnitř skupiny

1. Dohled nad transakcemi uvnitř skupiny se vykonává v souladu s odstavcem 2 a 3 tohoto článku, článkem 246 a kapitolou III.

▼M1

2. Členské státy vyžadují, aby pojišťovny a zajišťovny, pojišťovací holdingové společnosti a smíšené finanční holdingové společnosti pravidelně a nejméně jednou ročně poskytovaly orgánu dohledu nad skupinou zprávy o veškerých významných transakcích mezi pojišťovnami a zajišťovnami ve skupině, včetně transakcí provedených fyzickými osobami, které jsou s některým z podniků ve skupině úzce propojeny, s výjimkou případů, kdy se použije čl. 215 odst. 2.

U velmi významných operací uvnitř skupiny členské státy navíc požadují poskytnutí zprávy v co nejkratším možném termínu.

Nezbytné informace poskytne orgánu dohledu nad skupinou pojišťovna nebo zajišťovna, která je v čele skupiny, nebo není-li skupina vedena pojišťovnou nebo zajišťovnou, pojišťovací holdingová společnost, smíšená finanční holdingová společnost nebo pojišťovna nebo zajišťovna ve skupině, kterou po konzultaci s ostatními příslušnými orgány dohledu a se samotnou skupinou určí orgán dohledu nad skupinou.

Tyto operace uvnitř skupiny podléhají kontrole v rámci dohledu, který vykonává orgán dohledu nad skupinou.

▼B

3. Orgán dohledu nad skupinou, po konzultaci s ostatními příslušnými orgány dohledu a skupinou, určí druh operací uvnitř skupiny, o kterých pojišťovny a

zajišťovny v konkrétní skupině musí informovat za všech okolností. Ustanovení čl. 244 odst. 3 se použije obdobně.

4. Komise může pro účely odstavců 2 a 3 přijmout prováděcí opatření ohledně definice a určení významných transakcí uvnitř skupiny a ohlašovací povinnosti, která se vztahuje na transakce uvnitř skupiny.

4. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Oddíl 3

Řízení rizik a vnitřní kontrola

Článek 246

Dohled nad systémem správy

1. Požadavky stanovené v hlavě I kapitole IV oddílu 2 se použijí obdobně na úrovni skupiny.

1. Aniž je dotčen první pododstavec, ve všech podnicích zahrnutých do dohledu nad skupinou podle čl. 213 odst. 2 písm. a) a b) se použijí jednotné systémy řízení rizik a vnitřní kontroly i ohlašovací postupy tak, aby tyto systémy a ohlašovací postupy mohly být kontrolovány na úrovni skupiny.

2. Aniž je dotčen odstavec 1, mechanismy vnitřní kontroly ve skupině zahrnují alespoň:

a) přiměřené mechanismy pro skupinovou solventnost, které umožňují určovat a měřit všechna podstatná podstupovaná rizika a stanovit odpovídající výši kapitálu ke krytí těchto rizik;

b) řádné ohlašovací a účetní postupy, podle kterých jsou sledovány a řízeny operace uvnitř skupiny a koncentrace rizik.

3. Systémy a ohlašovací postupy uvedené v odstavcích 1 a 2 podléhají kontrole prováděné orgánem dohledu nad skupinou, a to v souladu s pravidly stanovenými v kapitole III.

▼M1

4. Členské státy požadují, aby pojišťovna nebo zajišťovna držící účast, pojišťovací holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost provedla posouzení na úrovni skupiny podle článku 45. Vlastní posouzení rizik a solventnosti provedené na úrovni skupiny podléhá kontrole v rámci dohledu, který vykonává orgán dohledu nad skupinou v souladu s kapitolou III.

4. Pokud je výpočet solventnosti na úrovni skupiny prováděn metodou I uvedenou v článku 230, pojišťovna nebo zajišťovna držící účast, pojišťovací holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost poskytne orgánu dohledu nad skupinou řádné vysvětlení rozdílu mezi výši solventnostního kapitálového požadavku všech pojišťoven nebo zajišťoven ve skupině

a skupinovým konsolidovaným solventnostním kapitálovým požadavkem.

4. Pojišťovna nebo zajišťovna držící účast, pojišťovací holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost může, pokud její postup schválí orgán dohledu nad skupinou, provést všechna posouzení požadovaná podle článku 45 současně na úrovni skupiny a na úrovni kteréhokoli dceřiného podniku ve skupině a vytvořit jediný dokument, který bude obsahovat všechna posouzení.

▼B

4. Před udělením souhlasu v souladu s třetím pododstavcem orgán dohledu nad skupinou konzultuje s členy kolegia orgánů dohledu a řádně zohlední jejich názory a výhrady.

4. Pokud skupina zvolí možnost uvedenou v třetím pododstavci, předloží tento dokument současně všem příslušným orgánům dohledu. Využití této možnosti nezabavuje dotčené dceřiné podniky povinnosti zajistit, aby byly splněny všechny podmínky požadované článkem 45.

KAPITOLA III

Opatření k usnadnění dohledu nad skupinou

Článek 247

Orgán dohledu nad skupinou

1. Z orgánů dohledu dotčených členských států bude zvolen jediný orgán, odpovědný za koordinaci a výkon dohledu nad skupinou (dále jen „orgán dohledu nad skupinou“).

2. Je-li tentýž orgán dohledu příslušný pro všechny pojišťovny a zajišťovny ve skupině, úloha orgánu dohledu nad skupinou bude vykonávána tímto orgánem dohledu.

2. Ve všech ostatních případech, s výhradou odstavce 3, plní roli orgánu dohledu nad skupinou:

a) pokud skupinu vede pojišťovna nebo zajišťovna, orgán dohledu, který povolil tuto pojišťovnu nebo zajišťovnu;

▼M1

b) pokud skupinu nevede pojišťovna nebo zajišťovna, tento orgán dohledu:

i) pokud mateřským podnikem pojišťovny nebo zajišťovny je pojišťovací holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost, orgán dohledu, který povolil tuto pojišťovnu nebo zajišťovnu,

ii) v případě, že dvě nebo více pojišťoven nebo zajišťoven se sídlem v Unii mají za mateřský podnik stejnou pojišťovací holdingovou společnost nebo smíšenou finanční holdingovou společnost a jeden z těchto podniků byl povolen v členském státě, ve kterém má pojišťovací holdingová společnost nebo smíšená

finanční holdingová společnost sídlo, orgán dohledu příslušný pro pojišťovnu nebo zajišťovnu povolenou v tomto členském státě,

iii) pokud skupinu vedou dvě nebo více pojišťovacích holdingových společností nebo smíšených finančních holdingových společností se sídly v různých členských státech a v každém z těchto členských států je jedna pojišťovna nebo zajišťovna, orgán dohledu příslušný pro pojišťovnu nebo zajišťovnu s největší bilanční sumou;

iv) v případě, že dvě nebo více pojišťoven nebo zajišťoven se sídlem v Unii mají za mateřský podnik stejnou pojišťovací holdingovou společnost nebo smíšenou finanční holdingovou společnost a žádný z těchto podniků nebyl povolen v členském státě, ve kterém má pojišťovací holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost sídlo, orgán dohledu, který povolil pojišťovnu nebo zajišťovnu s největší bilanční sumou, nebo

v) pokud se jedná o skupinu, která nemá mateřský podnik, a ve všech ostatních případech neuvedených v bodech i) až iv) orgán dohledu, který povolil pojišťovnu nebo zajišťovnu s největší bilanční sumou.

▼ B

3. Ve zvláštních případech se mohou příslušné orgány dohledu na žádost jakéhokoli orgánu společným rozhodnutím odchýlit od kritérií uvedených v odstavci 2, pokud by bylo jejich uplatnění nevhodné vzhledem ke struktuře skupiny a k poměrnému významu činnosti pojišťoven a zajišťoven v jednotlivých zemích, a určit za orgán dohledu nad skupinou jiný orgán dohledu.

3. Za tímto účelem může kterýkoliv z příslušných orgánů dohledu požadovat, aby bylo projednáno, zda kritéria uvedená v odstavci 2 jsou odpovídající. Takovéto projednání však neproběhne častěji než jednou ročně.

3. Příslušné orgány dohledu podniknou vše, co je v jejich pravomoci, aby přijaly společné rozhodnutí ohledně volby orgánu dohledu nad skupinou, a to do tří měsíců ode dne, kdy byla podána žádost o projednání. Příslušné orgány dohledu umožní skupině vyjádřit své stanovisko, než přijmou rozhodnutí.

4. Během tříměsíčního období uvedeného v odst. 3 třetím pododstavci může kterýkoli příslušný orgán dohledu požádat, aby byl výbor CEIOPS požádán o vyjádření. V případě, že je výbor CEIOPS požádán o vyjádření, prodlouží se uvedené období o dva měsíce.

5. Je-li výbor CEIOPS požádán o vyjádření, příslušné orgány dohledu před přijetím společného rozhodnutí jeho vyjádření náležitě zohlední. Společné rozhodnutí se řádně odůvodní a obsahuje vysvětlení všech podstatných odchylek od stanovisek přijatých výborem CEIOPS.

6. Není-li přijato společné rozhodnutí, které se odchyluje od kritérií stanovených v odstavci 2, funkce orgánu dohledu nad skupinou je svěřena orgánu dohledu, jenž je určen v souladu s odstavcem 2.

7. Výbor CEIOPS informuje nejméně jednou ročně Evropský parlament, Radu a Komisi o hlavních potížích při uplatňování odstavců 2, 3 a 6.

7. Vyskytnou-li se jakékoli závažnější obtíže při uplatňování kritérií uvedených v odstavcích 2 a 3, přijme Komise prováděcí opatření, jež tato kritéria upřesní.

7. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

8. Má-li členský stát více než jeden orgán dohledu, který vykonává obezřetnostní dohled nad pojišťovnami a zajišťovnami, přijme dotčený členský stát nezbytná opatření, aby zajistil koordinaci činnosti těchto orgánů.

Článek 248

Práva a povinnosti orgánu dohledu nad skupinou a ostatních orgánů dohledu – kolegium orgánů dohledu

1. Práva a povinnosti orgánu dohledu nad skupinou v oblasti dohledu nad skupinou zahrnují:

a) koordinaci shromažďování a šíření užitečných nebo zásadních informací při běžných a mimořádných situacích, včetně šíření informací důležitých pro kontrolní činnost orgánu dohledu;

b) dohled nad finanční situací skupiny a její vyhodnocování;

c) hodnocení, zda skupina dodržuje pravidla pro solventnost, koncentraci rizik a operace uvnitř skupiny, jak jsou stanoveny v článcích 218 až 245;

d) hodnocení řídicího a kontrolního systému skupiny, jak stanoveno v článku 246, tj. zda členové správního, řídicího nebo kontrolního orgánu podniku držícího účast splňují požadavky stanovené v článcích 42 a 257;

e) plánování a koordinaci kontrolních činností při běžných a mimořádných situacích ve spolupráci s příslušnými orgány dohledu, a to formou pravidelných jednání konaných nejméně jednou ročně nebo jinými přiměřenými prostředky, s ohledem na povahu, rozsah a komplexitu rizik spjatých s činností podniků, které jsou členy skupiny;

f) jiné úkoly, opatření a rozhodnutí, které orgánu dohledu nad skupinou ukládá tato směrnice nebo které vyplývají z jejího uplatňování, zejména řízení postupu schvalování interního modelu na úrovni skupiny, jak je stanoveno v článcích 231 a 233, a postupu udělování souhlasu s uplatněním režimu stanoveného v článcích 237 až 240.

2. Za účelem usnadnění plnění úkolů v rámci dohledu nad skupinou podle odstavce 1 se zřídí kolegium orgánů dohledu, kterému předsedá orgán dohledu nad skupinou.

2. Kolegium orgánů dohledu zajistí, aby spolupráce, výměna informací a postupy konzultace mezi orgány dohledu, které jsou členy kolegia, probíhaly účinně v souladu s hlavou III s cílem napomáhat sblížování jejich rozhodnutí a činností.

3. Členy kolegia orgánů dohledu jsou orgán dohledu nad skupinou a orgány dohledu všech členských států, ve kterých se nacházejí sídla všech dceřiných podniků.

3. Členy kolegií orgánů dohledu mohou být rovněž orgány dohledu nad významnými pobočkami a přidruženými podniky. Jejich účast je však omezena pouze na dosažení cíle účinné výměny informací.

3. Účinné fungování kolegia orgánů dohledu může vyžadovat, aby některé činnosti prováděl omezený počet orgánů dohledu, které jsou jeho členy.

4. Anž jsou dotčena jakákoli opatření přijatá podle této směrnice, jsou kolegia orgánů dohledu zřizována na základě dohod o koordinaci mezi orgánem dohledu nad skupinou a ostatními příslušnými orgány dohledu.

4. V případě rozdílných názorů na dohody o koordinaci může kterýkoli člen kolegia orgánů dohledu záležitost postoupit výboru CEIOPS.

4. Před přijetím konečného rozhodnutí orgán dohledu nad skupinou po konzultaci s příslušnými orgány dohledu řádně zváží veškerá stanoviska, která výbor CEIOPS vydal, do dvou měsíců od jejich přijetí. Rozhodnutí se řádně odůvodní a obsahuje vysvětlení všech podstatných odchylek od stanoviska výboru CEIOPS. Orgán dohledu nad skupinou předá rozhodnutí ostatním příslušným orgánům dohledu.

5. Anž jsou dotčena jakákoli opatření přijatá podle této směrnice, stanoví se v dohodách o koordinaci uvedených v odstavci 4 postupy pro:

a) rozhodování mezi příslušnými orgány dohledu v souladu s články 231, 232 a 247;

b) konzultace podle odstavce 4 tohoto článku a podle čl. 218 odst. 5.

5. Anž jsou dotčena práva a povinnosti, která orgánům dohledu nad skupinou a ostatním orgánům dohledu plynou z této směrnice, mohou být dohodami o koordinaci svěřeny orgánům dohledu nad skupinou nebo ostatním orgánům dohledu další úkoly, pokud se tím zvýší účinnost dohledu nad skupinou a není ohrožena kontrolní činnost členů kolegia orgánů dohledu s ohledem na jejich individuální povinnosti.

5. Kromě toho mohou dohody o koordinaci stanovit postupy pro:

a) konzultace mezi příslušnými orgány dohledu, zejména ve smyslu článků 213 až 217, 219 až 221, 227, 244 až 246, 250, 256, 260 a 262;

b) spolupráci s jinými orgány dohledu.

6. Výbor CEIOPS vypracuje pokyny pro fungování kolegií orgánů dohledu, a to na základě komplexního posouzení jejich činnosti zaměřeného na úroveň jejich sblížení. Tato posouzení se provádějí nejméně jednou za tři roky. Členské státy zajistí, aby orgán dohledu nad skupinou předal výboru CEIOPS informace o fungování

kolegia orgánů dohledu a o nastalých obtížích, které jsou pro toto posouzení významné.

7. Komise přijme pro účely odstavců 1 až 6 prováděcí opatření ohledně koordinace dohledu nad skupinou, včetně definice významné pobočky.

7. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Článek 249

Spolupráce a výměna informací mezi orgány dohledu

1. Orgány odpovědné za dohled nad jednotlivými pojišťovnami a zajišťovnami ve skupině budou úzce spolupracovat s orgánem dohledu nad skupinou, zejména pokud pojišťovna nebo zajišťovna čelí finančním potížím.

1. Aby tyto orgány dohledu, včetně orgánů dohledu nad skupinou, měly k dispozici informace stejného rozsahu, aniž by byla dotčena jejich působnost, a bez ohledu na to, zda mají tyto orgány sídlo ve stejném členském státě, si tyto orgány vzájemně předávají informace, aby umožnily a usnadnily výkon kontrolní činnosti ostatních orgánů podle této směrnice. Příslušné orgány dohledu a orgán dohledu nad skupinou si proto neprodleně sdělují veškeré relevantní informace, jakmile jsou k dispozici. Informace uvedené v tomto pododstavci zahrnují mimo jiné údaje o činnostech skupiny a orgánů dohledu a informace poskytnuté skupinou.

▼M1

1. Orgán dohledu nad skupinou předloží příslušným orgánům dohledu a Evropskému orgánu pro pojišťovnictví a zaměstnanec penzijní pojištění informace týkající se skupiny v souladu s článkem 19, čl. 51 odst. 1 a čl. 254 odst. 2, zejména pokud jde o právní, řídicí a organizační strukturu skupiny.

▼B

2. Orgány odpovědné za dohled nad jednotlivými pojišťovnami a zajišťovnami ve skupině a orgán dohledu nad skupinou okamžitě svolají schůzi všech orgánů dohledu zapojených do dohledu nad skupinou alespoň v těchto případech:

a) dozví-li se o závažném porušení solventnostního kapitálového požadavku či minimálního kapitálového požadavku konkrétní pojišťovnou nebo zajišťovnou;

b) dozví-li se o závažném porušení solventnostního kapitálového požadavku na úrovni skupiny vypočítaného na základě konsolidovaných údajů nebo souhrnného skupinového solventnostního kapitálového požadavku, v souladu s nímž je uplatňována metoda výpočtu podle hlavy III kapitoly II oddílu 1 pododdílu 4;

c) jestliže se vyskytnou nebo se již vyskytly jiné výjimečné okolnosti.

3. Komise přijme prováděcí opatření, jimiž stanoví informace, které orgán dohledu nad skupinou

systematicky shromažďuje a sděluje ostatním příslušným orgánům dohledu a informace, které orgánu dohledu nad skupinou sdělují ostatní příslušné orgány dohledu.

3. Komise přijme prováděcí opatření, jimiž stanoví, které informace jsou pro dohled na úrovni skupiny zásadní nebo relevantní, s cílem zajistit jednotnost ohlašovacích postupů.

3. Opatření, uvedená v tomto odstavci, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Článek 250

Konzultace mezi orgány dohledu

1. Aniž je dotčen článek 248, příslušné orgány dohledu se před rozhodnutím v jakékoli věci, která je důležitá pro kontrolní činnost jiných orgánů dohledu, vzájemně informují v rámci kolegia orgánů dohledu o:

a) změnách ve složení akcionářů, organizační nebo řídicí strukturu pojišťoven nebo zajišťoven ve skupině, které vyžadují souhlas nebo povolení orgánů dohledu; a

b) důležitých sankcích a výjimečných opatřeních, přijatých příslušnými orgány, včetně navýšení kapitálového požadavku k solventnostnímu kapitálovému požadavku uloženého podle článku 37 a jakéhokoli omezení použití interního modelu pro výpočet solventnostního kapitálového požadavku uloženého podle hlavy I kapitoly VI oddílu 4 pododdílu 3.

1. Pro účely písmene b) musí být orgán dohledu nad skupinou vždy konzultován.

1. Pokud má být rozhodnutí přijato na základě informací poskytnutých jinými orgány dohledu, příslušné orgány dohledu se vzájemně informují před tím, než přijmou rozhodnutí.

2. Aniž je dotčen článek 248, může orgán dohledu rozhodnout, že nebude konzultovat v naléhavém případě nebo v případě, kdy by taková konzultace mohla ohrozit účinnost rozhodnutí. V tomto případě orgán dohledu neprodleně informuje ostatní příslušné orgány dohledu.

Článek 251

Požadavek orgánu dohledu nad skupinou na ostatní orgány dohledu

Orgán dohledu nad skupinou může vyzvat orgány dohledu členského státu, ve kterém má mateřský podnik sídlo, jež samy nevykonávají dohled nad skupinou podle článku 247, aby požádaly mateřský podnik o jakékoli informace užitečné pro výkon jeho práv a povinností v oblasti koordinace, jak je stanoveno v článku 248, a aby předaly tyto informace orgánu dohledu nad skupinou.

Pokud orgán dohledu nad skupinou potřebuje informace uvedené v čl. 254 odst. 2, a tyto informace již byly poskytnuty jinému orgánu dohledu, obrátí se na tento

orgán, kdykoli to bude možné, aby přešel dvojímú oznamování různým orgánům zúčastněným na dohledu.

Článek 252

Spolupráce s orgány odpovědnými za úvěrové instituce a investiční společnosti

Pokud jsou pojišťovna nebo zajišťovna a buď úvěrová instituce, jak je vymezena ve směrnici 2006/48/ES nebo investiční podnik, jak je vymezen ve směrnici 2004/39/ES nebo oba, přímo nebo nepřímo přidružené nebo mají společný podnik, který v nich drží účast, příslušné orgány dohledu a orgány, které nesou odpovědnost za dohled nad těmito dalšími podniky úzce spolupracují.

Aniž jsou dotčeny příslušné pravomoci jednotlivých orgánů, tyto orgány si navzájem poskytují informace, které mohou zjednodušit plnění jejich úkolů, a to zejména úkolů stanovených v této hlavě.

Článek 253

Profesní tajemství a důvěrnost informací

Členské státy povolují výměnu informací mezi svými orgány dohledu a mezi svými orgány dohledu a ostatními orgány, jak je uvedeno v článcích 249 až 252.

Informace získané v rámci dohledu nad skupinou, a zejména každá výměna informací mezi jednotlivými orgány dohledu a mezi orgány dohledu a ostatními orgány, která je stanovena touto hlavou, podléhají ustanovením článku 295.

Článek 254

Přístup k informacím

1. Členské státy zajistí, aby fyzické i právnické osoby, které se účastní dohledu nad skupinou a jejich přidružené podniky a podniky držící v nich účast, měly možnost předávat si vzájemně informace, které mohou být užitečné pro účely dohledu nad skupinou.

2. Členské státy zajistí, aby jejich orgány, které jsou odpovědné za výkon dohledu nad skupinou, měly přístup ke všem informacím potřebným pro účely tohoto dohledu, a to bez ohledu na povahu dotčených podniků. Článek 35 se použije obdobně.

2. Příslušné orgány dohledu se mohou za účelem získání nezbytných informací samy přímo obrátit na podniky ve skupině pouze tehdy, pokud takové informace byly již vyžádány na pojišťovně nebo zajišťovně podléhající dohledu nad skupinou, avšak nebyly dodány v přiměřené lhůtě.

Článek 255

Ověřování informací

1. Členské státy zajistí, aby jejich orgány dohledu mohly buď přímo nebo prostřednictvím osob, které k tomuto účelu jmenují, provádět na jejich území ověřování na místě informací uvedených v článku 254 v prostorách:

- a) pojišťovny nebo zajišťovny podléhající dohledu nad skupinou;
- b) podniku přidruženého této pojišťovně nebo zajišťovně;
- c) mateřského podniku této pojišťovny nebo zajišťovny;
- d) přidružených podniků mateřského podniku této pojišťovny nebo zajišťovny.

2. V případě, že si orgány dohledu ve zvláštních případech chtějí ověřit informace o regulovaném či neregulovaném podniku, který je součástí skupiny a nachází se v jiném členském státě, požádají orgány dohledu tohoto jiného členského státu, aby ověření daly provést.

2. Orgány, které obdrží takovou žádost, ji vyřídí v rámci svých pravomocí tak, že buď provedou ověření přímo, nebo svěří jejich provedení auditorovi nebo znalci, nebo umožní orgánu, který žádost podal, aby ověření provedl sám. Orgán dohledu nad skupinou bude informován o tomto postupu.

2. Orgán dohledu, který podal žádost, se může podle své úvahy ověřování zúčastnit, pokud ji neprovádí přímo.

Článek 256

Zpráva o solventnosti a finanční situaci skupiny

▼M1

1. Členské státy vyžadují, aby pojišťovny a zajišťovny držící účast, pojišťovací holdingové společnosti a smíšené finanční holdingové společnosti každoročně zveřejňovaly zprávu o solventnosti a finanční situaci skupiny. Články 51, 53, 54 a 55 se použijí obdobně.

2. Pojišťovna nebo zajišťovna držící účast, pojišťovací holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost může, pokud její postup schválí orgán dohledu nad skupinou, předložit jednu společnou zprávu o své solventnosti a finanční situaci, která obsahuje:

- a) informace o skupině, které musí být zveřejněny v souladu s odstavcem 1;
- b) informace o každém z dceřiných podniků ve skupině, které musí být jednotlivě identifikovatelné a které musí být zveřejňovány v souladu s články 51, 53, 54 a 55.

Před udělením souhlasu v souladu s prvním pododstavcem může orgán dohledu nad skupinou konzultovat členy kolegia orgánů dohledu a přihlídnout k jejich názorům a výhradám.

▼B

3. Pokud jsou ve zprávě uvedené v odstavci 2 opomenuty informace, jejichž poskytnutí orgán dohledu, jenž povolil dceřiný podnik ve skupině, vyžaduje od srovnatelných podniků a pokud jsou tyto opomenuté informace podstatné, příslušný orgán dohledu má pravomoc vyžadovat, aby dotyčný dceřiný podnik nezbytné informace zveřejnil dodatečně.

4. Komise přijme prováděcí opatření blíže vymezující informace, které musí být sděleny, a prostředky, jimiž se toho dosáhne, pokud jde o společnou zprávu o solventnosti a finanční situaci.

4. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

▼M1

Článek 257

Správní, řídicí nebo kontrolní orgán pojišťovacích holdingových společností a smíšených finančních holdingových společností

Členské státy vyžadují, aby všechny osoby, které skutečně řídí pojišťovací holdingovou společnost nebo smíšenou finanční holdingovou společnost, splňovaly požadavky způsobilosti a bezúhonnosti nezbytné pro výkon svých povinností.

Článek 42 se použije obdobně.

▼B

Článek 258

Donucovací opatření

▼M1

1. Pokud pojišťovny nebo zajišťovny ve skupině nespĺňují požadavky stanovené v článcích 218 až 246 nebo v případě, že jsou požadavky splněny, ale může být přesto ohrožena solventnost, anebo v případě, že operace uvnitř skupiny nebo koncentrace rizik představují hrozbu pro finanční situaci pojišťoven nebo zajišťoven, příjmové nezbytná opatření k co nejrychlejší nápravě:

- a) orgán dohledu nad skupinou, pokud jde o pojišťovací holdingové společnosti a smíšené finanční holdingové společnosti;
- b) orgány dohledu, pokud jde o pojišťovny a zajišťovny.

Pokud v případě uvedeném v prvním pododstavci písm. a) orgán dohledu nad skupinou není jedním z orgánů dohledu členského státu, ve kterém má pojišťovací holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost sídlo, orgán dohledu nad skupinou informuje tyto orgány dohledu o svých zjištěních, aby jim umožnil přijmout nezbytná opatření.

Pokud v případě uvedeném v prvním pododstavci písm. b) orgán dohledu nad skupinou není jedním z orgánů dohledu členského státu, ve kterém má pojišťovna nebo zajišťovna sídlo, orgán dohledu nad skupinou informuje tyto orgány dohledu o svých zjištěních, aby jim umožnil přijmout nezbytná opatření.

Aniž je dotčen odstavec 2, členské státy určí opatření, která mohou jejich orgány dohledu přijmout vůči

pojišťovacími holdingovými společnostmi a smíšenými finančními holdingovými společnostmi.

Prslušné orgány dohledu, včetně orgánů dohledu nad skupinou, vzájemně koordinují svá opatření.

2. Aniž jsou dotčeny jejich trestněprávní předpisy, uloží členské státy sankce nebo přijmou opatření týkající se pojišťovacích holdingových společností a smíšených finančních holdingových společností, které poruší právní nebo správní předpisy přijaté k provedení této hlavy, nebo osob, které skutečně tyto společnosti řídí. Orgány dohledu úzce spolupracují k zajištění toho, aby tyto sankce nebo opatření byly účinné, zejména pokud se ústřední správní orgán nebo hlavní organizační jednotka pojišťovací holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti nenachází ve stejném členském státě jako její sídlo.

▼B

3. Komise může přijmout prováděcí opatření ohledně koordinace donucovacích opatření uvedených v odstavci 1 a 2.

3. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

Článek 259

Zprávy výboru CEIOPS

1. Výbor CEIOPS se každoročně účastní slyšení ve výboru Evropského parlamentu. Pokud se slyšení koná v období podávání zpráv výborem CEIOPS podle čl. 71 odst. 3, je tato povinnost ve vztahu k Evropskému parlamentu splněna účastí výboru CEIOPS na tomto slyšení.

2. Na slyšení uvedeném v odstavci 1 výbor CEIOPS informuje mimo jiné o veškerých významných zkušenostech z dohledčí činnosti a ze spolupráce mezi orgány dohledu v rámci hlavy III, a zejména o:

a) postupu jmenování orgánů dohledu nad skupinou, počtu těchto orgánů a jejich zeměpisném rozmístění;

b) fungování kolegia orgánů dohledu, zejména o zapojení a angažovanosti orgánů dohledu, které nepůsobí jako orgány dohledu nad skupinou.

3. Pro účely odstavce 1 může výbor CEIOPS také případně informovat o poznatcích získaných na základě posouzení uvedeného v čl. 248 odst. 6.

KAPITOLA IV

Třetí země

Článek 260

Mateřské podniky se sídlem mimo Společenství: kontrola rovnocennosti

1. V případě uvedeném v čl. 213 odst. 2 písm. c), příslušné orgány dohledu ověří, zda pojišťovny a zajišťovny, jejichž mateřský podnik má své sídlo mimo Společenství, podléhají dohledu uplatňovanému orgánem dohledu třetí země, a zda je tento dohled rovnocenný dohledu nad skupinou stanovenému v této hlavě pro pojišťovny a zajišťovny uvedené v čl. 213 odst. 2 písm. a) b).

1. Ověření provede orgán dohledu, který by byl orgánem dohledu nad skupinou, pokud by byla na žádost mateřského podniku nebo kterékoli z pojišťoven a zajišťoven povolených ve Společenství nebo z vlastního podnětu použita kritéria stanovená v čl. 247 odst. 2, pokud Komise předtím nerozhodla o rovnocennosti dané třetí země. Tento orgán dohledu přijme rozhodnutí pouze po konzultaci s ostatními příslušnými orgány dohledu a s výborem CEIOPS.

2. Komise může přijmout prováděcí opatření stanovující kritéria pro posouzení, zda obezřetnostní režim třetí země pro dohled nad skupinami je rovnocenný dohledu nad skupinami stanovenému v této hlavě. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 301 odst. 3.

3. Komise může po konzultaci s Evropským výborem pro pojišťovnictví a zaměstnancké penzijní pojištění a s ohledem na kritéria přijatá podle odstavce 2 regulativním postupem podle čl. 301 odst. 2 rozhodnout, zda obezřetnostní režim pro dohled nad skupinami ve třetí zemi je rovnocenný dohledu nad skupinami stanovenému v této hlavě.

3. Tato rozhodnutí podléhají pravidelnému přezkumu s cílem zohlednit veškeré změny v obezřetnostním režimu pro dohled nad skupinami uvedeném v této hlavě a v obezřetnostním režimu pro dohled nad skupinami v této třetí zemi a jakékoli jiné změny v předpisovém rámci, která může rozhodnutí o rovnocennosti ovlivnit.

3. Pokud Komise přijme rozhodnutí ohledně třetí země v souladu s prvním pododstavcem, toto rozhodnutí se považuje za směrodatné pro účely ověření uvedeného v odstavci 1.

Článek 261

Mateřské podniky se sídlem mimo Společenství: rovnocennost

1. V případě rovnocenného dohledu ve smyslu článku 260 využívají členské státy rovnocenného dohledu nad skupinou vykonávaného orgánem dohledu třetí země v souladu s odstavcem 2.

2. Články 247 až 258 se použijí obdobně na spolupráci s orgány dohledu třetí země.

▼M1

Článek 262

Mateřské podniky se sídlem v třetí zemi: nerovnocennost

1. Jestliže ověření uskutečněné podle článku 260 ukáže, že neexistuje rovnocenný dohled, použijí členské státy na pojišťovny a zajišťovny obdobně buď články 218 až 258, s výjimkou článků 236 až 243, nebo jeden z postupů stanovených v odstavci 2 tohoto článku.

Obecné zásady a postupy stanovené v člincích 218 až 258 se použijí na pojišťovací holdingovou společnost, smíšenou finanční holdingovou společnost, pojišťovnu z třetí země nebo na zajišťovnu z třetí země.

Pouze pro účely výpočtu skupinové solventnosti je mateřský podnik posuzován jako pojišťovna nebo zajišťovna, která podléhá stejným podmínkám, jako jsou podmínky stanovené v hlavě I kapitole VI oddíle 3 pododdílech 1, 2 a 3, pokud jde o kapitál použitelný pro solventnostní kapitálový požadavek a jeden z těchto požadavků:

a) solventnostní kapitálový požadavek stanovený v souladu se zásadami uvedenými v článku 226, jedná-li se o pojišťovací holdingovou společnost nebo smíšenou finanční holdingovou společnost;

b) solventnostní kapitálový požadavek stanovený v souladu se zásadami uvedenými v článku 226, jedná-li se o pojišťovnu z třetí země nebo o zajišťovnu z třetí země.

2. Členské státy umožní svým orgánům dohledu, aby uplatňovaly jiné postupy, které zajistí přiměřený dohled nad pojišťovnami a zajišťovnami ve skupině. Tyto postupy schválí orgán dohledu nad skupinou po konzultaci s ostatními příslušnými orgány dohledu.

Orgány dohledu mohou zejména požadovat zřízení pojišťovací holdingové společnosti se sídlem v Unii nebo smíšené finanční holdingové společnosti se sídlem v Unii a uplatňovat tuto hlavu na pojišťovny a zajišťovny ve skupině, v jejímž čele stojí tato pojišťovací holdingová společnost nebo smíšená finanční holdingová společnost.

Zvolené postupy musí umožňovat dosažení cílů dohledu nad skupinou definovaných v této hlavě a musí být oznámeny ostatním příslušným orgánům dohledu a Komisi.

▼B

Článek 263

Mateřské podniky se sídlem mimo Společenství: úrovně

▼M1

Pokud mateřský podnik uvedený v článku 260 je sám dceřiným podnikem pojišťovací holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti se sídlem v třetí zemi anebo pojišťovny nebo zajišťovny z třetí země, provedou členské státy ověření uvedené v článku 260 pouze na úrovni posledního mateřského podniku, který je pojišťovací holdingovou společností z třetí země, smíšenou finanční holdingovou společností z třetí země, pojišťovnou z třetí země nebo zajišťovnou z třetí země.

Orgány dohledu však v případě neexistence rovnocenného dohledu uvedeného v článku 260 mohou provést nové ověření na nižší úrovni, kde existuje

mateřský podnik pojišťoven nebo zajišťoven, ať na úrovni pojišťovací holdingové společnosti z třetí země, smíšené finanční holdingové společnosti z třetí země, pojišťovny z třetí země nebo zajišťovny z třetí země.

▼B

V takovém případě orgán dohledu uvedený v čl. 260 odst. 1 druhém pododstavci zdůvodní své rozhodnutí skupině.

Článek 262 se použije obdobně.

Článek 264

Spolupráce s orgány dohledu třetích zemí

1. Komise může Radě předložit návrhy na projednání dohod s jednou či více třetími zeměmi o způsobech provádění dohledu nad:

a) pojišťovnami nebo zajišťovnami, které ve smyslu článku 213 drží účast v podnicích se sídlem v třetí zemi, a

b) pojišťovnami ze třetích zemí nebo zajišťovnami ze třetích zemí, které ve smyslu článku 213 drží účast v podnicích se sídlem ve Společenství.

2. Dohody uvedené v odstavci 1 by měly zejména zajistit:

a) aby orgány dohledu členských států byly schopny získat informace nutné pro dohled nad skupinami pojišťoven a zajišťoven, které mají své sídlo ve Společenství a které mají dceřiné podniky nebo drží účast v podnicích mimo Společenství, a

b) aby orgány dohledu třetích zemí byly schopny získat informace nutné pro dohled nad skupinami pojišťoven a zajišťoven ze třetích zemí, které mají své sídlo na území třetích zemí, a které mají dceřiné podniky nebo drží účast v podnicích v jednom nebo více členských státech;

3. Aniž jsou dotčena ustanovení čl. 300 odst. 1 a 2 Smlouvy, Komise posoudí výsledek jednání uvedeného v odstavci 1, přičemž ji bude nápomocen Evropský výbor pro pojišťovnictví a zaměstnancké penzijní pojištění.

KAPITOLA V

Holdingové pojišťovny se smíšenou činností

Článek 265

Operace uvnitř skupiny

1. Členské státy zajistí, aby v případě, že mateřský podnik jedné nebo více pojišťoven nebo zajišťoven je pojišťovací holdingovou společností se smíšenou činností, orgány dohledu odpovědné za dohled nad těmito pojišťovnami nebo zajišťovnami vykonávaly obecný dohled nad transakcemi mezi těmito pojišťovnami nebo zajišťovnami a pojišťovací holdingovou společností se smíšenou činností a jejími přidruženými podniky.

2. Články 245, 249 až 255 a 258 se použijí obdobně.

Článek 266

Spolupráce s třetími zeměmi

Pro spolupráci s třetími zeměmi se použije obdobně článek 264.

HLAVA IV

REORGANIZACE A LIKVIDACE POJIŠŤOVEN

KAPITOLA I

Oblast působnosti a definice

Článek 267

Oblast působnosti této hlavy

Tato hlava se vztahuje na reorganizační opatření a likvidační řízení týkající se:

- a) pojišťoven;
- b) poboček pojišťoven ze třetích zemí, které se nacházejí na území Společenství.

Článek 268

Definice

1. Pro účely této hlavy se použijí tyto definice:

- a) „příslušnými orgány“ se rozumí správní nebo soudní orgány členského státu příslušně pro provádění reorganizačních opatření nebo likvidačního řízení;
- b) „pobočkou“ se rozumí každá trvalá přítomnost pojišťovny, která vykonává pojišťovací činnost na území jiného členského státu, než je její domovský členský stát;
- c) „reorganizačními opatřeními“ se rozumějí opatření v podobě určité intervence příslušných orgánů, jejichž účelem je uchovat nebo obnovit zdravou finanční situaci pojišťovny a která mají vliv na již existující práva jiných osob, než je samotná pojišťovna, mimo jiné například opatření zahrnující možnost pozastavení plateb, odložení opatření souvisejících s výkonem rozhodnutí nebo krácení pohledávek;
- d) „likvidačním řízením“ se rozumí kolektivní řízení, jehož součástí je prodej majetku pojišťovny a rozdělení výnosu z prodeje mezi věřitele, akcionáře nebo společníky, což nevyhnutelně zahrnuje určitou intervenci příslušných orgánů, včetně případů, kdy jsou kolektivní řízení ukončena vyrovnáním nebo jiným obdobným opatřením, bez ohledu na to, zda jsou nebo nejsou způsobena platební neschopností či zda jsou dobrovolná nebo povinná;
- e) „správcem“ se rozumí každá osoba nebo orgán jmenovaný příslušnými orgány pro účely řízení reorganizačních opatření;

f) „likvidátorem“ se rozumí každá osoba nebo orgán jmenovaný příslušnými orgány nebo statutárními orgány pojišťovny pro účely řízení likvidačního řízení;

g) „pohledávkami z pojištění“ se rozumějí všechny částky, které pojišťovna dluží pojištěným osobám, pojistníkům, oprávněným osobám nebo jakémukoli poškozenému s přímým právem přihlásit pohledávku proti pojišťovně a které vznikly na základě pojistné smlouvy nebo na základě jakékoli operace uvedené v čl. 2 odst. 3 písm. b) a c) v přímém pojištění, včetně částky odložené stranou pro tyto osoby, pokud nejsou dosud známy některé části dluhu.

1. Pojistné, které dluží pojišťovna v důsledku neuzavření nebo zrušení pojistné smlouvy nebo operace uvedené v prvním pododstavci písm. g) v souladu s právem rozhodným pro tuto smlouvu nebo operaci před zahájením likvidačního řízení, se také považuje za pohledávku z pojištění.

2. Pro účely použití této hlavy v případech reorganizačních opatření a likvidačních řízení pobočky pojišťovny ze třetí země, která se nachází na území Společenství, se použijí tyto definice:

- a) „domovským členským státem“ se rozumí členský stát, ve kterém bylo pobočce vydáno povolení v souladu s články 145 až 149;
- b) „orgány dohledu“ se rozumí orgány dohledu domovského členského státu;
- c) „příslušnými orgány“ se rozumí příslušné orgány domovského členského státu.

KAPITOLA II

Reorganizační opatření

Článek 269

Přijetí reorganizačních opatření rozhodné právo

1. O reorganizačních opatřeních týkajících se pojišťoven, včetně jejich poboček, jsou oprávněny rozhodovat pouze příslušné orgány domovského členského státu.
2. Reorganizační opatření nebrání tomu, aby domovský členský stát zahájil likvidační řízení.
3. Reorganizační opatření se řídí právními předpisy a postupy platnými v domovském členském státě, pokud články 285 až 292 nestanoví jinak.
4. Reorganizační opatření přijatá v souladu s právními předpisy domovského členského státu jsou účinná v plném rozsahu v celém Společenství bez nutnosti dalších formalit, a sice i vůči třetím osobám v ostatních členských státech, a to i v případě, že právní předpisy těchto jiných členských států nestanoví tato reorganizační opatření nebo podmiňují jejich používání podmínkami, které nejsou splněny.

5. Reorganizační opatření jsou účinná v celém Společenství od okamžiku nabytí účinnosti v domovském členském státě.

Článek 270

Informace poskytované orgánům dohledu

Príslušné orgány domovského členského státu informují neprodleně orgány dohledu tohoto členského státu o každém reorganizačním opatření, pokud možno ještě před jeho přijetím, nebo ihned poté.

Orgány dohledu domovského členského státu neprodleně informují orgány dohledu všech ostatních členských států o rozhodnutí přijmout reorganizační opatření a o možných praktických dopadech těchto opatření.

Článek 271

Zveřejnění rozhodnutí o reorganizačních opatřeních

1. V případech, kdy existuje v domovském členském státě možnost podat opravný prostředek proti reorganizačnímu opatření, zveřejní příslušné orgány domovského členského státu, správce nebo oprávněná osoba v domovském členském státě rozhodnutí o reorganizačním opatření v souladu s podmínkami platnými v domovském členském státě a kromě toho při nejbližší možné příležitosti zveřejní v Úředním věstníku Evropské unie výňatek z dokumentu, kterým se stanoví reorganizační opatření.

1. Orgány dohledu ostatních členských států, které byly informovány o rozhodnutí přijmout reorganizační opatření podle článku 270, mohou zveřejnit toto rozhodnutí na svém území způsobem, který považují za vhodný.

2. V textu zveřejněném podle odstavce 1 se určí příslušný orgán domovského členského státu, rozhodné právo podle čl. 269 odst. 3 a popřípadě stanovený správce. Text se uveřejní v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků členského státu, kde je informace zveřejněna.

3. Reorganizační opatření jsou účinná bez ohledu na ustanovení o zveřejnění, která jsou uvedena v odstavcích 1 a 2, a jsou plně účinná vůči věřitelům, pokud příslušné orgány domovského členského státu nebo právo tohoto členského státu nestanoví jinak.

4. Jestliže se reorganizační opatření dotýkají výhradně práva akcionářů, společníků nebo zaměstnanců pojišťovny jako takových, odstavce 1, 2 a 3 se nepoužijí, pokud rozhodné právo vztahující se na tato reorganizační opatření nestanoví jinak.

4. Příslušné orgány určí způsob, jakým jsou informovány osoby uvedené v prvním pododstavci v souladu s rozhodným právem.

Článek 272

Informace určené známým věřitelům a právo přihlásit pohledávky

1. Jestliže právní předpisy domovského členského státu vyžadují pro uznání pohledávky její přihlášení nebo stanoví povinné oznámení reorganizačního opatření věřitelům, kteří mají bydliště nebo sídlo v tomto členském státě, informují příslušné orgány domovského členského státu nebo správce v souladu s článkem 281 a čl. 283 odst. 1 zároveň i známé věřitele, kteří mají bydliště nebo sídlo v jiném členském státě.

2. Jestliže právní předpisy domovského členského státu stanoví právo věřitelů, kteří mají bydliště nebo sídlo v tomto členském státě, přihlásit pohledávky nebo předložit vysvětlení ke svým pohledávkám, mají věřitelé, kteří mají bydliště nebo sídlo v jiném členském státě, stejné právo v souladu s článkem 282 a čl. 283 odst. 2.

KAPITOLA III

Likvidační řízení

Článek 273

Zahájení likvidačního řízení informace určené orgánům dohledu

1. Rozhodnutí zahájit likvidační řízení ve vztahu k pojišťovně, včetně jejích poboček v jiných členských státech, jsou oprávněny přijmout pouze příslušné orgány domovského členského státu. Toto rozhodnutí mohou přijmout buď za situace, kdy nejsou zavedena reorganizační opatření, nebo následně po jejich přijetí.

2. Rozhodnutí o zahájení likvidačního řízení pojišťovny, včetně jejích poboček v jiných členských státech, přijaté na základě právních předpisů domovského členského státu, je uznáváno bez dalších formalit v celém Společenství a nabývá v něm účinku okamžikem nabytí účinnosti v členském státě, ve kterém je řízení zahájeno.

3. Příslušné orgány domovského členského státu musí ihned informovat orgány dohledu tohoto členského státu o rozhodnutí zahájit likvidační řízení, pokud možno ještě před tím, než je řízení zahájeno, nebo ihned poté.

3. Orgány dohledu domovského členského státu neprodleně informují orgány dohledu všech ostatních členských států o rozhodnutí zahájit likvidační řízení a o možných praktických dopadech tohoto řízení.

Článek 274

Rozhodné právo

1. Rozhodnutí zahájit likvidační řízení pojišťovny, likvidační řízení a jeho účinky se řídí příslušnými právními předpisy domovského členského státu, pokud články 285 až 292 nestanoví jinak.

2. Právo domovského členského státu musí určit alespoň:

a) majetkové hodnoty, jež tvoří součást majetkové podstaty, a nakládání s majetkovými hodnotami, jež pojišťovna nabude nebo převede po zahájení likvidačního řízení;

b) pravomoci pojišťovny a likvidátora;

c) podmínky, za nichž se může uplatnit započtení vzájemných pohledávek;

d) účinky likvidačního řízení na současné smlouvy, jichž je pojišťovna stranou;

e) účinky likvidačního řízení na soudní řízení vedená jednotlivými věřiteli, s výjimkou probíhajících soudních řízení uvedených v článku 292;

f) pohledávky, které musí být přihlášeny za majetkovou podstatou pojišťovny, a nakládání s pohledávkami, které vznikly po zahájení likvidačního řízení;

g) předpisy upravující přihlašování, ověřování a zjišťování pohledávek;

h) předpisy upravující rozdělení výnosu z prodeje majetkových hodnot, stanovení pořadí pohledávek a práva věřitelů, jejichž pohledávky byly částečně uspokojeny po zahájení likvidačního řízení na základě věcného práva nebo prostřednictvím započtení;

i) podmínky pro ukončení likvidačního řízení a důsledky ukončení likvidačního řízení, zejména vyrovnáním;

j) práva věřitelů po ukončení likvidačního řízení;

k) subjekt, který je povinen hradit náklady a výdaje likvidačního řízení;

l) pravidla týkající se neplatnosti a odporovatelnosti právních aktů poškozujících všechny věřitele.

Článek 275

Nakládání s pohledávkami z pojištění

1. Členské státy zajistí, aby pohledávky z pojištění byly nadřazeny všem ostatním pohledávkám uplatňovaným vůči pojišťovně jedním nebo oběma následujícími způsoby:

a) ve vztahu k aktivům tvořícím technické rezervy mají pohledávky z pojištění absolutní přednost před jakýmkoli jinými pohledávkami za pojišťovnou;

b) ve vztahu k souhrnu aktiv pojišťovny mají pohledávky z pojištění přednost před jinými pohledávkami za pojišťovnou, s výjimkou pouze pro:

i) pohledávky zaměstnanců vzniklé na základě pracovních smluv a pracovního poměru;

ii) daňové pohledávky státních orgánů;

iii) pohledávky systémů sociálního zabezpečení;

iv) věcně zajištěné pohledávky za majetkem.

2. Aniž je dotčen odstavec 1, mohou členské státy stanovit, že všechny výdaje nebo jejich část, které vznikly v souvislosti s likvidačním řízením, jak jsou stanoveny jejich vnitrostátní právní předpisy, mají přednost před pohledávkami z pojištění.

3. Členské státy, které zvolí způsob uvedený v odst. 1 písm. a), vyžadují, aby pojišťovna založila a pravidelně aktualizovala zvláštní evidenci v souladu s článkem 276.

Článek 276

Zvláštní evidence

1. Každá pojišťovna povede ve svém sídle zvláštní evidenci aktiv tvořících technické rezervy vypočítaných a investovaných podle právních předpisů domovského členského státu.

2. V případě, že pojišťovna vykonává činnost v životním i neživotním pojištění, povede ve svém sídle samostatnou evidenci pro oba typy činnosti.

2. Ovšem v případech, kdy členský stát povolí, aby pojišťovna pojišťovala život a rizika uvedená v odvětvích 1 a 2 v části A přílohy I, může stanovit, že tyto pojišťovny jsou povinny vést pro všechny své činnosti jednu evidenci.

3. Celková hodnota evidovaných aktiv oceněných v souladu s právními předpisy platnými v domovském členském státě není nikdy nižší než hodnota technických rezerv.

4. V případech, kdy na evidovaném aktivu vázne věcné právo ve prospěch věřitele nebo třetí osoby, což způsobuje, že část hodnoty aktiva není k dispozici pro účely krytí závazků, zaznamená se tato skutečnost do evidence a částka, která není k dispozici, se nezahrne do celkové hodnoty uvedené v odstavci 3.

5. Při likvidaci pojišťovny způsobem uvedeným v čl. 275 odst. 1 se o nakládání s aktivem rozhoduje podle právních předpisů domovského členského státu, pokud se na toto aktivum nevztahují články 286, 287 nebo 288, a to v případech kdy:

a) na aktivu použitým pro krytí technických rezerv vázne věcné právo ve prospěch věřitele nebo třetí osoby, bez splnění podmínek uvedených v odstavci 4;

b) toto aktivum podléhá výhradě vlastnictví ve prospěch věřitele nebo třetí osoby; nebo

c) věřitel má právo požadovat vzájemné započtení svých pohledávek proti pohledávkám pojišťovny.

6. Po zahájení likvidačního řízení se složení aktiv evidovaných v souladu s odstavci 1 až 5 již nemění a v evidenci se bez souhlasu příslušného orgánu neprovádí žádná oprava, s výjimkou opravy čistě administrativních chyb.

6. Likvidátor však k těmto aktivům připočítá také výnos z jejich prodeje a hodnotu čistého přijatého pojistného s ohledem na příslušná pojistná odvětví za období mezi zahájením likvidačního řízení a okamžikem platby pojistných plnění nebo dokud není uskutečněn převod pojistného kmene.

7. Pokud je výnos z prodeje aktiv menší než jejich odhadovaná hodnota v evidenci, likvidátor tuto

skutečnost objasní orgánům dohledu domovského členského státu.

Článek 277

Převedení práv věřitele na garanční systém

Domovský členský stát může stanovit, že v případech, kdy došlo k převedení práv věřitelů z pojištění na garanční systém založený v uvedeném členském státě, nesmějí pohledávky vyplývající z tohoto systému využívat zvýhodnění uvedené v čl. 275 odst. 1.

Článek 278

Krytí přednostních pohledávek aktivy

Členské státy, které zvolí způsob uvedený v čl. 275 odst. 1 písm. b) požadují, aby každá pojišťovna kdykoli a nezávisle na možné likvidaci zajistila krytí pohledávek, které mohou být nadřazeny pohledávkám z pojištění podle čl. 275 odst. 1 písm. b) a které pojišťovna zaevidovala ve svém účetnictví, a které jsou zajištěny aktivy kdykoliv a nezávisle na případné likvidaci.

Článek 279

Odnětí povolení

1. Pokud je rozhodnuto o zahájení likvidačního řízení u pojišťovny, odejme se této pojišťovně povolení postupem stanoveným v článku 144 a ponechá se pouze v rozsahu nutném pro účely odstavce 2.

2. Odnětí povolení podle odstavce 1 nebrání likvidátorovi nebo jiné osobě jmenované příslušnými orgány, aby pokračoval ve výkonu některých činností pojišťovny v rozsahu nezbytném nebo vhodném pro účely likvidace.

2. Domovský členský stát může stanovit, že se tyto činnosti vykonávají se souhlasem a pod dohledem orgánů dohledu tohoto členského státu.

Článek 280

Zveřejnění rozhodnutí o likvidačním řízení

1. Příslušný orgán, likvidátor nebo osoba jmenovaná pro tento účel příslušnými orgány zveřejní rozhodnutí o zahájení likvidačního řízení v souladu s postupy platnými pro zveřejnění stanovenými domovským členským státem a zároveň zveřejní výpis z rozhodnutí o likvidaci v Úředním věstníku Evropské unie.

1. Orgány dohledu všech ostatních členských států, které byly informovány o rozhodnutí zahájit likvidační řízení v souladu s čl. 273 odst. 3, mohou zveřejnit toto rozhodnutí v rámci své územní působnosti způsobem, který považují za vhodný.

2. V textu rozhodnutí zveřejněného podle odstavce 1 se uvede příslušný orgán domovského členského státu, rozhodne právo a ustanovený likvidátor. Text se zveřejňuje v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků členského státu, kde se informace zveřejňuje.

Článek 281

Informace určené známým věřitelům

1. Po zahájení likvidačního řízení příslušné orgány domovského členského státu, likvidátor nebo osoba jmenovaná pro tento účel příslušnými orgány neprodleně informují písemně a jednotlivě každého známého věřitele, který má bydliště nebo sídlo v jiném členském státě.

2. V oznámení podle odstavce 1 se uvádí zejména časové lhůty, sankce stanovené v souvislosti s těmito lhůtami, orgán nebo úřad pověřený přijímat přihlášení pohledávek nebo vysvětlení týkající se pohledávek a veškerá ostatní opatření.

2. V oznámení bude zároveň uvedeno, zda věřitelé, jejichž pohledávky jsou přednostní nebo věcně zajištěné, musí své pohledávky přihlásit.

2. V případě pohledávek z pojištění oznámení dále uvedou všeobecné účinky likvidačního řízení na pojistné smlouvy, zejména datum, kdy pojistné smlouvy ztrácejí svou účinnost, a práva a povinnosti pojištěných osob v souvislosti se smlouvou nebo operací.

Článek 282

Právo přihlásit pohledávky

1. Každý věřitel, včetně správních orgánů členských států, který má bydliště nebo sídlo v jiném členském státě, než který je domovským členským státem, má právo přihlásit pohledávky nebo předložit písemná vysvětlení ke svým pohledávkám.

2. S pohledávkami všech věřitelů uvedených v odstavci 1 se nakládá a jejich pořadí je stanoveno stejným způsobem jako u pohledávek obdobné povahy, pokud by je přihlásili věřitelé, kteří mají bydliště nebo sídlo v domovském členském státě. Příslušné orgány musí proto fungovat tak, aby na úrovni Společenství nikoho nediskriminovaly.

3. S výjimkou případů, kdy právo domovského členského státu stanoví jinak, zašle věřitel příslušnému orgánu kopii veškerých podkladů a uvede:

a) povahu a částku pohledávky;

b) datum vzniku pohledávky;

c) zda uplatňuje přednostní pořadí, věcné zajištění nebo výhradu vlastnictví;

d) popřípadě které majetkové hodnoty jsou kryty jeho zajištěním.

3. Přednost udělenou pohledávkám z pojištění podle článku 275 není nutné uvádět.

Článek 283

Jazyky a forma

1. Informace obsažené v oznámení popsáném v čl. 281 odst. 1 se uvádějí v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků domovského členského státu.

1. Pro tento účel se používá formulář s jedním z následujících nadpisů uvedeným ve všech úředních jazycích Evropské unie:

a) „Výzva k přihlášení pohledávky. Dodržte lhůty!“, nebo

b) pokud právo domovského členského státu vyžaduje vysvětlení k pohledávkám, „Výzva k předložení vysvětlení k pohledávce. Dodržte lhůty!“.

1. Avšak v případech, kdy má známý věřitel pohledávku z pojištění, se uvedou informace v oznámení zmíněném v čl. 281 odst. 1 v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků členského státu, v němž má věřitel bydliště nebo sídlo.

2. Věřitelé, kteří mají bydliště nebo sídlo v členském státě, který není totožný s domovským členským státem, mohou přihlásit své pohledávky nebo předložit vysvětlení k pohledávkám v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků tohoto jiného členského státu.

2. V tom případě je přihláška jeho pohledávky, případně vysvětlení k pohledávce, označena nadpisem „Přihláška pohledávky“, případně „Vysvětlení k pohledávce“, a je vyhotovena v úředním jazyce nebo v jednom z úředních jazyků domovského členského státu.

Článek 284

Pravidelné informace určené věřitelům

1. Likvidátoři pravidelně vhodným způsobem informují věřitele o průběhu likvidace.

2. Orgány dohledu členských států mohou požadovat informace o postupu likvidace od orgánů dohledu domovského členského státu.

KAPITOLA IV

Společná ustanovení

Článek 285

Účinky na některé smlouvy a na některá práva

Odchylně od článků 269 a 274, účinky přijetí reorganizačních opatření nebo zahájení likvidačního řízení se řídí těmito pravidly:

a) pracovní smlouvy a pracovněprávní vztahy se řídí výhradně právem členského státu rozhodným pro pracovní smlouvu nebo pracovněprávní vztah;

b) smlouvy, jimiž se převádí právo užívat nebo vlastnit nemovitý majetek, se řídí výhradně právem členského státu, v němž se nemovitý majetek nachází; a

c) práva pojišťovny ve vztahu k nemovitému majetku, lodí nebo letadlu, které podléhají registraci ve veřejném

registru, se řídí výhradně právem členského státu, v jehož působnosti je tento registr veden.

Článek 286

Věcná práva třetích osob

1. Přijetím reorganizačních opatření nebo zahájením likvidačního řízení nejsou dotčena věcná práva věřitelů nebo třetích osob k hmotnému či nehmotnému, movitému či nemovitému majetku jak k přesně určeným majetkovým hodnotám, tak k souborům neurčených majetkových hodnot, jejichž složení se postupem doby mění, který patří pojišťovně a který se v okamžiku přijetí těchto opatření nebo zahájení řízení nachází na území jiného členského státu.

2. Práva uvedená v odstavci 1 zahrnují alespoň:

a) právo zcizit majetkové hodnoty nebo nechat je zcizit a uspokojit se z výnosu nebo příjmu plynoucího z těchto majetkových hodnot, zejména na základě zástavního práva nebo hypotéky;

b) výhradní právo inkasovat pohledávku, zejména právo zajištěné zástavním právem k pohledávce nebo postoupením pohledávky jako způsobu zajištění;

c) právo požadovat vydání věci od někoho nebo požadovat její vrácení od kohokoli, kdo věc drží nebo užívá proti vůli oprávněné osoby;

d) poživací právo.

3. Právo zapsané ve veřejném registru a účinné vůči třetím osobám, na základě kterého lze získat věcné právo ve smyslu odstavce 1, se považuje za věcné právo.

4. Odstavec 1 nevylučuje žaloby na neplatnost nebo odporovatelnost právního úkonu podle čl. 274 odst. 2 písm. l).

Článek 287

Výhrada vlastnictví

1. Přijetím reorganizačních opatření nebo zahájením likvidačního řízení proti pojišťovně kupující majetek nejsou dotčena práva prodávajícího, která vyplývají z výhrady vlastnictví, pokud se v okamžiku přijetí těchto opatření nebo zahájení řízení majetek nachází na území jiného členského státu, než ve kterém byla taková opatření či řízení přijata či zahájena.

2. Přijetí reorganizačních opatření po dodání věci nebo zahájení likvidačního řízení proti pojišťovně prodávající věc, není důvodem pro odstoupení od prodeje nebo pro ukončení prodeje a nebrání kupujícímu nabytí vlastnictví, pokud se v okamžiku zahájení těchto opatření nebo řízení prodaná věc nachází na území jiného členského státu, než ve kterém byla tato opatření přijata či řízení zahájeno.

3. Odstavce 1 a 2 tohoto článku nevylučují žalobu na neplatnost nebo odporovatelnost právního úkonu podle čl. 274 odst. 2 písm. l).

Článek 288

Započtení vzájemných pohledávek

1. Zahájením reorganizačních opatření nebo likvidačního řízení není dotčeno právo věřitelů požadovat započtení jejich pohledávek proti pohledávkám pojišťovny, pokud toto započtení povoluje právo rozhodné pro dotyčnou pohledávku pojišťovny.

2. Odstavec 1 nevylučuje žaloby na neplatnost nebo odporovatelnost právního úkonu podle čl. 274 odst. 2 písm. l).

Článek 289

Regulované trhy

1. Aniž je dotčen článek 286, řídí se účinky reorganizačního opatření nebo zahájení likvidačního řízení na práva a povinnosti osob na regulovaném trhu výhradně právem rozhodným pro uvedený trh.

2. Odstavec 1 tohoto článku nevylučuje žalobu na neplatnost nebo odporovatelnost právního úkonu podle čl. 274 odst. 2 písm. l), která může být použita pro odložení plateb nebo transakcí podle právních předpisů platných pro tento trh.

Článek 290

Úkony poškozující věřitele

Ustanovení čl. 274 odst. 2 písm. l) se nepoužije v případě, že osoba, která získala výhodu z právního úkonu poškozujícího všechny věřitele, prokáže, že se tento úkon řídí právem jiného členského státu, než je domovský členský stát, a toto právo nepřipouští v daném případě žádný prostředek napadení tohoto právního úkonu.

Článek 291

Ochrana nabyvatelů-třetích osob

Pokud pojišťovna úkonem ukončeným po přijetí reorganizačního opatření nebo po zahájení likvidačního řízení zcizí za úplatu některou z níže uvedených věcí, řídí se platnost tohoto úkonu příslušným právem, a to takto:

- a) pokud jde o nemovitý majetek, řídí se právem členského státu, v němž se nemovitý majetek nachází;
- b) pokud jde o loď nebo letadlo podléhající registraci ve veřejném registru, řídí se právem členského státu, v jehož působnosti se registr vede;
- c) pokud jde o převoditelné nebo jiné cenné papíry, jejichž existence nebo převod předpokládají zápis do registru nebo na účet stanovený zákonem nebo jež se nacházejí v centrálním depozitním systému, který podléhá právu členského státu, řídí se právem členského státu, v jehož působnosti je veden registr, účet nebo systém.

Článek 292

Probíhající soudní řízení

Účinky reorganizačních opatření nebo likvidačního řízení na probíhající soudní řízení týkající se majetku nebo práva, kterých byla pojišťovna zbavena, se řídí výhradně právem členského státu, ve kterém toto soudní řízení probíhá.

Článek 293

Správci a likvidátoři

1. Jmenování správce nebo likvidátora se dokládá ověřenou kopií originálního rozhodnutí o jmenování nebo jiným potvrzením, které vydaly příslušné orgány domovského členského státu.

1. Členský stát, v němž hodlá správce nebo likvidátor působit, může požadovat překlad do úředního jazyka nebo do jednoho z úředních jazyků tohoto členského státu. Nevyzadují se žádná úřední ověření tohoto překladu ani další podobné formality.

2. Správci a likvidátoři jsou oprávněni vykonávat na území všech členských států veškeré pravomoci, k jejichž výkonu jsou oprávněni na území domovského členského státu.

2. Osoby, které jsou správcům a likvidátorům nápomocny nebo je zastupují, mohou být jmenovány v souladu s právními předpisy domovského členského státu v průběhu reorganizačního opatření nebo likvidačního řízení, především v hostitelských členských státech, aby jim pomohly překonat všechny obtíže, se kterými se věřitelé v tomto státě setkají.

3. Při výkonu svých pravomocí podle právních předpisů domovského členského státu správci nebo likvidátoři dodržují právní předpisy členských států, na jejichž území hodlají působit, především ve vztahu k postupům při prodeji majetkových hodnot a při informování zaměstnanců.

3. Tyto pravomoci nezahrnují používání donucovacích prostředků ani právo rozhodovat právní řízení nebo spory.

Článek 294

Zápis ve veřejném registru

1. Správce, likvidátor nebo jiný orgán či osoba řádně zmocněná v domovském členském státě může požadovat, aby se reorganizační opatření nebo rozhodnutí zahájit likvidační řízení zapsala do příslušného veřejného registru vedeného v ostatních členských státech.

1. Pokud však členský stát stanoví povinnost zápisu, jsou orgán nebo osoba uvedené v prvním pododstavci povinny přijmout veškerá opatření nezbytná pro zajištění tohoto zápisu.

2. Náklady na zápis se považují za náklady a výdaje řízení.

Článek 295

Profesní tajemství

Všechny osoby, které mají povinnost přijímat či sdělovat informace v souvislosti s postupy stanovenými v člancích 270, 273 a 296, jsou vázány ustanoveními o profesním tajemství v člancích 64 až 69, s výjimkou soudních orgánů, na které se vztahují příslušné vnitrostátní předpisy.

Článek 296

Pobočky pojišťoven ze třetích zemí

Pokud pojišťovna ze třetí země založila pobočky ve více než jednom členském státě, zachází se s každou takovou pobočkou z hlediska použití této hlavy samostatně.

Příslušné orgány a orgány dohledu těchto členských států musí usilovat o koordinaci svých činností.

Všichni správci nebo likvidátoři musí obdobně usilovat o koordinaci svých činností.

HLAVA V

JINÁ USTANOVENÍ

Článek 297

Právo obrátit se na soud

Členské státy zajistí, aby rozhodnutí učiněná ohledně pojišťoven nebo zajišťoven na základě právních a správních předpisů provádějících tuto směrnici byla přezkoumatelná soudem.

Článek 298

Spolupráce mezi členskými státy a Komisí

1. Členské státy navzájem spolupracují za účelem usnadnění dohledu nad pojišťovacími a zajišťovacími sektorem v rámci Společenství a uplatňování této směrnice.

2. Komise a orgány dohledu členských států úzce spolupracují za účelem usnadnění dohledu nad pojišťovacími a zajišťovacími sektorem ve Společenství a za účelem posouzení všech obtíží, které mohou vzniknout při uplatňování této směrnice.

3. Členské státy informují Komisi o jakýchkoli větších obtížích, vzniklých při uplatňování této směrnice.

3. Komise a orgány dohledu dotyčných členských států prozkoumají tyto obtíže co nejdříve, aby našly vhodné řešení.

Článek 299

Euro

Pokud tato směrnice odkazuje na euro, je jeho směnná hodnota v národních měnách, která se má používat od 31. prosince každého roku, protihodnota z posledního dne předcházejícího měsíce října, pro který jsou k dispozici směnné hodnoty eura ve všech měnách Společenství.

Článek 300

Přezkum částek vyjádřených v eurech

Částky v eurech uvedené v této směrnici se přezkoumávají každých pět zvýšením základní částky v eurech podle procentní změny harmonizovaného indexu spotřebitelských cen všech členských států, který zveřejňuje Eurostat od 31. října 2012 do data přezkumu a zaokrouhluje se směrem nahoru na celé statistice eur.

Úprava se neprovádí, je-li procentní změna od poslední úpravy menší než 5 %.

Komise zveřejní upravené částky v Úředním věstníku Evropské unie.

Členské státy uplatní upravené částky do dvanácti měsíců od jejich zveřejnění v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 301

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen Evropský výbor pro pojišťovnictví a zaměstnanecské penzijní pojištění, zřízený rozhodnutím 2004/9/ES.

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se články 5 a 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

3. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se čl. 5a odst. 1 až 4 a článek 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

Článek 302

Oznámení předložená před vstupem v platnost právních a správních předpisů nezbytných pro dosažení souladu s články 57 až 63.

Řízení o posouzení navrhovaných nabytých, u nichž byla oznámení uvedena v článku 57 podána příslušným orgánům před vstupem v platnost právních a správních předpisů nezbytných pro dosažení souladu s články 57 až 63, jsou vedena v souladu s vnitrostátním právem členských států platným ke dni oznámení.

Článek 303

Změny směrnice 2003/41/ES

Směrnice 2003/41/ES se mění takto:

1. V článku 17 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Pro účely výpočtu minimální částky dodatečných aktiv se použijí pravidla stanovená v člancích 17a až 17d.“

2. Vkládají se nové články, které znějí:

„Článek 17a

Disponibilní míra solventnosti

1. Každý členský stát požaduje po institucích uvedených v čl. 17 odst. 1, které se nacházejí na jeho území, aby vždy měly dostatečnou disponibilní míru solventnosti pro veškerou svou činnost odpovídající alespoň požadavkům této směrnice.

2. Disponibilní míra solventnosti se skládá z aktiv instituce očištěných od všech předvidatelných závazků po odečtení položek nehmotného majetku, a to včetně:

a) splaceného základního kapitálu nebo v případě instituce mající formu vzájemné pojišťovny splaceného skutečného počátečního kapitálu plus všechny účty členů vzájemné pojišťovny, které splňují tato kritéria:

i) ve stanovách musí být stanoveno, že platby členům lze provádět z těchto účtů jen tehdy, nepůsobí-li to pokles disponibilní míry solventnosti pod požadovanou úroveň, nebo pokud byly po zrušení podniku vyrovnány všechny ostatní dluhy pojišťovny,

ii) ve stanovách musí být stanoveno, že co se týče plateb uvedených v bodě i) prováděných z důvodů jiných, než je individuální ukončení členství ve vzájemné pojišťovně, musí být alespoň jeden měsíc předem informovány příslušné orgány, které mohou během této doby platbu zakázat, a

iii) odpovídající ustanovení stanov směji být změněna pouze poté, co příslušné orgány prohlásí, že nemají ke změně žádné námitky, aniž jsou dotčena kritéria uvedená v bodech i) a ii);

b) rezerv (zákonně rezervní fondy a dobrovolné rezervy) nevztahujících se k přijatým závazkům;

c) zisku nebo ztráty po odečtení splatných dividend; a

d) v rozsahu povoleném vnitrostátními právními předpisy rezervy zisku obsažené v rozvaze, pokud mohou být použity ke krytí případných ztrát, které nebyly určeny k rozdělení členům a oprávněným osobám.

2. Disponibilní míra solventnosti se snižuje o částku vlastních akcií přímo držaných institucí.

3. Členské státy mohou stanovit, že disponibilní míra solventnosti může zahrnovat také:

a) kumulativní prioritní akciový kapitál a podřízený dluhový kapitál až do výše 50 % disponibilní míry solventnosti nebo požadované míry solventnosti, podle toho, co je nižší, z něhož nejvýše 25 % může připadat na podřízený dluhový kapitál se stanovenou dobou splatnosti nebo na kumulativní prioritní akciový kapitál se stanovenou dobou splatnosti, pokud existují závazné dohody, podle kterých se v případě úpadku nebo likvidace instituce podřízený dluhový kapitál nebo prioritní akciový kapitál řadí za nároky všech ostatních věřitelů a nemá být zaplacen, dokud nejsou vyrovnány všechny ostatní dosud nevyrovnané dluhy;

b) cenné papíry bez stanoveného data splatnosti a ostatní nástroje, včetně kumulativních prioritních akcií jiných, než které jsou uvedeny v písmenu a), až do výše 50 % disponibilní míry solventnosti nebo požadované míry solventnosti, podle toho, co je nižší, pro celkový součet

těchto cenných papírů a podřízeného dluhového kapitálu uvedeného v písmenu a) za předpokladu, že jsou splněny tyto podmínky:

i) nesmějí být splaceny na podnět držitele nebo bez předchozího souhlasu příslušného orgánu;

ii) emisní smlouva musí instituci umožňovat odložit platbu úroků z úvěru;

iii) pohledávky věřitele z úvěru vůči instituci se musí v plném rozsahu řadit až za pohledávky všech nepodřízených věřitelů;

iv) doklady, jimiž se řídí emise cenných papírů, musí obsahovat ustanovení o schopnosti absorbovat ztráty z dluhů a nezaplacených úroků, přičemž instituci musí být umožněno pokračovat v činnosti;

v) přihlédne se pouze ke skutečně splaceným částkám.

Pro účely písmene a) musí podřízený dluhový kapitál splňovat také tyto podmínky:

i) přihlédne se pouze ke skutečně splacené částce,

ii) u přijatých úvěrů se stanovenou dobou splatnosti musí být původní doba splatnosti alespoň pět let. Nejpозději jeden rok před dnem splatnosti musí instituce předložit příslušným orgánům ke schválení plán, z něhož vyplývá, jak bude zachována disponibilní míra solventnosti nebo jak bude uvedena na požadovanou úroveň ke dni splatnosti, pokud se rozsah, v jakém je úvěr zařazen jako součást disponibilní míry solventnosti, postupně nesnižuje během nejméně posledních pěti let přede dnem splatnosti. Příslušné orgány mohou povolit předčasné splacení těchto úvěrů, pokud o to emitující instituce požádá a její disponibilní míra solventnosti nepoklesne pod požadovanou úroveň;

iii) u přijatých úvěrů bez stanovené doby splatnosti musí být dodržena pětiletá výpovědní lhůta, ledaže tyto dluhy nadále nejsou považovány za součást disponibilní míry solventnosti nebo pokud je pro dřívější splatnost výslovně požadován předchozí souhlas příslušných orgánů. V druhém případě musí instituce informovat příslušné orgány nejméně šest měsíců před navrhovaným datem splacení, přičemž musí uvést disponibilní míru požadovanou míru solventnosti před a po splacení. Příslušné orgány povolí splacení pouze tehdy, neklesne-li disponibilní míra solventnosti instituce pod požadovanou úroveň;

iv) smlouva o úvěru nesmí obsahovat ustanovení, podle kterých se za určitých okolností, kromě likvidace instituce, dluh stane splatným před dohodnutým dnem splatnosti;

v) smlouvu o úvěru lze změnit pouze tehdy, prohlásí-li příslušné orgány, že nemají proti změně námitky;

4. Na žádost instituce, doplněnou podpůrnými doklady a adresovanou příslušnému orgánu domovského členského státu, a se souhlasem tohoto příslušného orgánu, může disponibilní míra solventnosti obsahovat také:

a) pokud se nepoužívá metoda zillmerizace, nebo pokud se používá a je nižší než akviziční přírůžka obsažená v pojistném, rozdíl mezi nezillmerizovanou nebo částečně zillmerizovanou matematickou rezervou a matematickou rezervou zillmerizovanou podílem rovnajícím se akviziční přírůžce obsažené v pojistném;

b) veškeré skryté čisté rezervy vzniklé z ocenění aktiv, nemají-li tyto skryté čisté rezervy výjimečnou povahu;

c) jednu polovinu nesplaceného základního kapitálu nebo počátečního kapitálu, jakmile splacená část dosáhne 25 % tohoto základního kapitálu nebo počátečního kapitálu, až do 50 % disponibilní míry solventnosti nebo požadované míry solventnosti, podle toho, co je nižší.

4. Hodnota uvedená v písmenu a) nesmí převýšit 3,5 % součtu rozdílů mezi pojistnými částkami životních pojištění a zaměstnaneckého penzijního pojištění a matematickými rezervami pro všechna pojištění, pro které je metoda zillmerizace možná. Rozdíl se sníží o částku všech neodepsaných pořizovacích nákladů zahrnutých do aktiv;

5. Komise může přijmout prováděcí opatření k odstavcům 2, 3 a 4, které zohlední vývoj, jenž vyžaduje technické úpravy položek přicházející v úvahu pro dostupnou míru solventnosti.

5. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle článku 21b.

Článek 17b

Požadovaná míra solventnosti

1. S výhradou článku 17c se požadovaná míra solventnosti určuje v souladu s odstavci 2 až 6 podle rozsahu pojistných rizik.

2. Požadovaná míra solventnosti se rovná součtu těchto položek:

a) první výsledek:

4 % z matematických rezerv vztahujících se k přímému pojištění a k převzatému zajištění nebo postoupenému zajištění se vynásobí poměrem, který nesmí být nižší než 85 %, celkových matematických rezerv očištěných od zajistných cesí k hrubým celkovým matematickým rezervám za předchozí účetní období.

b) druhý výsledek:

u pojistek, u nichž riziková pojistná částka není záporné číslo, se 0,3 % z této pojistné částky vynásobí poměrem, který nesmí být nižší než 50 %, celkové rizikové pojistné částky za předchozí účetní období, kterou si instituce ponechala k tíži, po odečtení zajistných cesí a retrocesí k celkové rizikové pojistné částce včetně zajištění.

Pro krátkodobá pojištění pro případ smrti s dobou trvání pojištění nejvýše tři roky činí tato část 0,1 %. Pro toto pojištění s dobou trvání delší než tři roky, ale kratší než pět let, činí uvedená část 0,15 %.

3. U doplňkových pojištění uvedených v čl. 2 odst. 3 písm. a) bodě iii) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/138/ES ze dne 25. listopadu 2009 o přístupu k pojišťovací a zajišťovací činnosti a jejím výkonu (Solventnost II) (40) se požadovaná míra solventnosti rovná požadované míře solventnosti pro instituce podle článku 17d.

4. U operací umožňování kapitálu uvedených v čl. 2 odst. 3 písm. b) bodě ii) směrnice 2009/138/ES se požadovaná míra solventnosti rovná 4 % matematických rezerv vypočtených v souladu s odst. 2 písm. a).

5. U operací uvedených v čl. 2 odst. 3 písm. b) bodě i) směrnice 2009/138/ES se požadovaná míra solventnosti rovná 1 % jejich aktiv.

6. U pojištění podle čl. 2 odst. 3 písm. a) bodů i) a ii) směrnice 2009/138/ES spojeného s investičními fondy a u operací uvedených v čl. 2 odst. 3 písm. d) bodech iii), iv) a v) směrnice 2009/138/ES se požadovaná míra solventnosti rovná součtu těchto položek:

a) nakolik instituce nese investiční riziko, podílu ve výši 4 % technických rezerv vypočtených v souladu s odst. 2 písm. a);

b) nakolik instituce nenese žádné investiční riziko, ale přidělí zdrojů na správní náklady je pevně stanoven na dobu delší než pět let, podílu 1 % technických rezerv vypočtených v souladu s odst. 2 písm. a);

c) nakolik instituce nenese žádné investiční riziko a přidělí zdrojů na správní náklady není pevně stanoven na dobu delší než pět let, částky odpovídající 25 % čistých správních výdajů v předchozím účetním období týkajících se této činnosti;

d) nakolik instituce kryje riziko smrti, podílu 0,3 % rizikové pojistné částky vypočtené v souladu s odst. 2 písm. b).

Článek 17c

Garanční fond

1. Členské státy mohou stanovit, že třetina požadované míry solventnosti, jak je stanovena v článku 17b, je tvořena garančním fondem. Tento fond se skládá z položek uvedených v čl. 17a odst. 2 a 3 a se souhlasem příslušného orgánu domovského členského státu rovněž v čl. 17a odst. 4 písm. b).

2. Garanční fond nesmí být nižší než 3 miliony EUR. Každý členský stát může stanovit snížení minimální výše garančního fondu o 25 % v případě vzájemných pojišťoven a společností na bázi vzájemnosti.

Článek 17d

Požadovaná míra solventnosti pro účely čl. 17b odst. 3

1. Požadovaná míra solventnosti se stanoví buď na základě celoroční výše pojistného nebo příspěvků, nebo na základě průměrné výše pojistných plnění za poslední tři účetní období.

2. Výše požadované míry solventnosti se rovná vyššímu z dvou výsledků uvedených v odstavcích 3 a 4.

3. Základ pojistného se vypočte s použitím vyšší částky z hrubého předepsaného pojistného nebo příspěvků, jak je vypočteno níže, a hrubého přijatého pojistného nebo příspěvků.

3. Sečtou se splatné pojistné nebo příspěvky (včetně poplatků souvisejících s pojistným nebo příspěvkem) v přímém pojištění v předchozím účetním období.

3. K tomuto součtu se připočte celková částka přijatého zajištěného v předchozím účetním období.

3. Od tohoto součtu se pak odečte celková částka pojistného nebo příspěvků stornovaných v předchozím účetním období a celková částka daní a poplatků spojených s pojistným nebo s příspěvkem zahrnutými do výše uvedeného součtu.

3. Takto vypočítaná částka se rozdělí na dvě části, z nichž první činí až 50 milionů EUR a druhá tvoří zbytek; 18 % první části a 16 % druhé části se sečtou.

3. Takto získaný součet se vynásobí poměrem existujícím za předchozí tři účetní období mezi částkou pojistných plnění, kterou ponese instituce, po odečtení úhrad za zajištění, a celkovou výší pojistných plnění. Tento poměr nesmí být v žádném případě nižší než 50 %.

4. Základ pojistného plnění se vypočte takto:

4. Sečtou se částky vyplacených pojistných plnění z přímého pojištění (bez odečtení pojistných plnění uhrazených zajistiteli a retrocesionáři) za období uvedená v odstavci 1.

4. K tomuto součtu se připočte částka pojistných plnění z převzatého zajištění nebo z retrocesí za stejné období a částka rezerv na nevyplacená pojistná plnění vytvořená na konci předchozího účetního období jak pro přímé pojištění, tak pro převzaté zajištění.

4. Od tohoto součtu se odečte částka příjmů z regresů během období uvedených v odstavci 1.

4. Od zbývajících částky se odečte částka rezerv na nevyřízené pojistné události vytvořená na počátku druhého účetního období předcházejícího poslednímu účetní uzavřenému účetnímu období jak z přímého pojištění, tak z převzatého zajištění.

4. Jedna třetina takto získané částky se rozdělí na dvě části, první do výše 35 milionů EUR a druhá tvoří zbytek; 26 % první části a 23 % druhé části se sečtou.

4. Takto získaný součet se vynásobí poměrem existujícím za předchozí tři účetní období mezi částkou pojistných plnění, kterou ponese instituce, po odečtení úhrad za zajištění, a celkovou výší pojistných plnění. Tento poměr nesmí být nižší než 50 %.

5. Je-li požadovaná míra solventnosti vypočítaná podle odstavců 2, 3 a 4 nižší než požadovaná míra solventnosti v předchozím roce, požadovaná míra solventnosti se rovná alespoň požadované míře solventnosti v

předchozím roce vynásobené poměrem částky technických rezerv na nevyřízené pojistné události na konci předchozího účetního období a částky technických rezerv na nevyřízené pojistné události na počátku předchozího účetního období. V těchto výpočtech se technické rezervy vypočítají bez zohlednění zajištění, poměr však nesmí být vyšší než 1.

3. Vkládají se nové články, které znějí:

„Článek 21a

Přezkum výše garančního fondu

1. Částka v eurech stanovená v čl. 17c odst. 2 se každoročně přezkoumává počínaje dnem 31. října 2012, aby se vzaly v úvahu změny v harmonizovaném indexu spotřebitelských cen zahrnujícím všechny členské státy, který zveřejňuje Eurostat.

1. Tato částka se automaticky upravuje zvýšením základní částky v eurech o procentní změnu uvedeného indexu během období mezi 31. prosincem 2009 a dnem přezkumu a zaokrouhluje se směrem nahoru na celé statistice eur.

1. Pokud je změna od poslední úpravy menší než 5 %, úprava se neprovede.

2. Komise informuje Evropský parlament a Radu každoročně o přezkumu a upravené částce uvedené v odstavci 1.

Článek 21b

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen Evropský výbor pro pojišťovnictví a zaměstnanécké penzijní pojištění, zřízený rozhodnutím Komise 2004/9/ES (41).

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se čl. 5a odst. 1 až 4 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

Článek 304

Podmodul akciového rizika založený na trvání

1. Členské státy mohou povolit životní pojišťovny poskytovat:

a) zaměstnanécké penzijní pojištění v souladu s článkem 4 směrnice 2003/41/ES, nebo

b) důchodové dávky vyplácené při dosažení nebo očekávaném dosažení odchodu do starobního důchodu, pokud se na příslušné platby pojistného uplatňuje daňový odpočet, který může pojistník využít v souladu s právními předpisy členského státu, jenž povolil daný podnik;

pokud:

i) se všechna aktiva a závazky odpovídající těmto činnostem vykazují, spravují a organizují odděleně od ostatních činností pojišťoven a nelze je převádět,

ii) činnost podniků týkající se písmen a) a b), ve vztahu k nimž je uplatňován přístup uvedený v tomto odstavci, je prováděna pouze v členském státě, v němž byl podnik povolen,

iii) závazky odpovídajících těmto činnostem v držení podniku mají průměrné trvání vyšší než dvanáct let,

aby se mohl použít podmodul solventnostního kapitálového požadavku vztahující se k akciovému riziku, který se kalibruje metodou hodnoty v riziku, po určitou dobu, která je v souladu s jeho obvyklou dobou držení akciových investic, a to na hladině spolehlivosti nezbytné k tomu, aby pojistníkům a oprávněným osobám poskytla úroveň ochrany odpovídající článku 101, pokud je postup stanovený tímto článkem používán pouze ve vztahu k aktivům a závazkům uvedeným v bodě i). Při výpočtu solventnostního kapitálového požadavku se tato aktiva a závazky plně zohledňují pro účely posouzení účinků diverzifikace, aniž je dotčena potřeba ochrany zájmů pojistníků a oprávněných osob v jiných členských státech.

Přístup uvedený v prvním pododstavci se použije pouze se souhlasem orgánů dohledu a pouze tehdy, pokud jsou solventnost i likvidita, jakož i strategie, procesy a postupy oznamování daného podniku ve vztahu k řízení aktiv a závazků takové, že průběžně zajišťují, že je podnik schopen držet akciové investice po dobu, která je v souladu s jeho obvyklou dobou držení akciových investic. Podnik musí být schopen orgánů dohledu prokázat, že tato podmínka byla ověřena s mírou spolehlivosti nezbytné k tomu, aby pojistníkům a oprávněným osobám poskytla úroveň ochrany odpovídající článku 101.

Pojišťovny a zajišťovny se k používání přístupu podle článku 105 vrátí jen za řádně odůvodněných okolností a se souhlasem orgánů dohledu.

2. Do 31. října 2015 Komise předloží Evropskému výboru pro pojišťovnictví a zaměstnanecké penzijní pojištění a Evropskému parlamentu zprávu o používání přístupu uvedeného v odstavci 1 a o postupech orgánů dohledu přijatých podle odstavce 1, k níž případně připojí vhodné návrhy. Tato zpráva se zaměří zejména na přeshraniční účinky používání tohoto přístupu s cílem předcházet regulační arbitráži ze strany pojišťoven a zajišťoven.

HLAVA VI

PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

KAPITOLA I

Přechodná ustanovení

Oddíl 1

Pojištění

Článek 305

Výjimky a zrušení omezujících opatření

1. Členské státy mohou osvobodit neživotní pojišťovny, které ke dni 31. ledna 1975 nevyhověly požadavkům článků 16 a 17 směrnice 73/239/EHS, u nichž míra solventnosti ke dni 31. července 1978 nedosahuje šestinásobku částky minimálního garančního fondu požadovaného podle čl. 17 odst. 2 směrnice 73/239/EHS, od povinnosti zřítit takový minimální garanční fond před koncem účetního období, v němž výnos z pojistného nebo příspěvků dosáhne šestinásobku tohoto minimálního garančního fondu. Na základě výsledků přezkumu předpokládaného v čl. 298 odst. 2 Rada jednomyslně na návrh Komise rozhodne, kdy má být toto osvobození členskými státy zrušeno.

2. Neživotní pojišťovny založené ve Spojeném království prostřednictvím „Royal Charter“, „private Act“ nebo „special public Act“ mohou pokračovat ve své činnosti v právní formě, ve které byly zřízeny dne 31. července 1973 bez časového omezení.

2. Životní pojišťovny vytvořené ve Spojeném království prostřednictvím „Royal Charter“ nebo „private Act“ nebo „special public Act“ smějí vykonávat svou činnost v právní formě, ve které byly zřízeny dne 15. března 1979, po neomezenou dobu.

2. Spojené království sestaví seznam těchto pojišťoven uvedených v prvním a druhém pododstavci a zašle jej ostatním členským státům a Komisi.

3. Společnosti registrované ve Spojeném království na základě „Friendly Societies Acts“ smějí pokračovat v činnostech životního pojištění a spojitelných činnostech, které v souladu se svým účelem vykonávaly dne 15. března 1979.

4. Na žádost neživotních pojišťoven, které splňují požadavky stanovené v hlavě I kapitole VI oddílech 2, 4 a 5, členské státy zruší restriktivní opatření, jako jsou opatření ohledně hypoték, depozit a záruk.

Článek 306

Práva nabytá stávajícími pobočkami a pojišťovnami

1. Na pobočky, které zahájily činnost v souladu s předpisy platnými v členském státě, ve kterém se nachází pobočka přede dnem 1. červencem 1994, se pohlíží tak, jako by prošly postupem stanoveným v člancích 145 a 146.

2. Články 147 a 148 nejsou dotčena práva nabytá pojišťovnami vykonávajícími činnost v rámci volného pohybu služeb před 1. červencem 1994.

Oddíl 2

Zajištění

Článek 307

Přechodné období pro čl. 57 odst. 3 a čl. 60 odst. 6 směrnice 2005/68/ES

Členský stát může odložit použitelnost ustanovení čl. 57 odst. 3 směrnice 2005/68/ES pozměňující čl. 15 odst. 3 směrnice 73/239/EHS a ustanovení v čl. 60 odst. 6 směrnice 2005/68/ES do 10. prosince 2008.

Článek 308

Práva nabytá stávajícími zajišťovny

1. Zajišťovny podléhající této směrnici, které získaly povolení nebo oprávnění provozovat zajišťovací činnosti v souladu s předpisy členských států, v nichž mají své skutečné sídlo, před 10. prosince 2005, budou považovány za povolené v souladu s článkem 14.

1. Jsou však povinny splnit ustanovení této směrnice týkající se provozování činností v zajištění a požadavků stanovených v čl. 18 odst. 1 písm. b) a d) až g), člancích 19, 20 a 24 a hlavě I kapitole VI oddílů 2, 3 a 4.

2. Členské státy mohou povolit zajišťovnám uvedeným v odstavci 1, které k 10. prosinci 2005 nesplnily požadavky v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. b), články 19, 20 a hlavou I kapitolou VI oddíly 2, 3 a 4, lhůtu do 10. prosince 2008, aby tyto požadavky splnily.

KAPITOLA II

Závěrečná ustanovení

Článek 309

Provedení

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s články 4, 10, 13, 14, 18, 23, 26 až 32, 34 až 49, 51 až 55, 67, 68, 71, 72, 74 až 85, 87 až 91, 93 až 96, 98, 100 až 110, 112, 113, 115 až 126, 128, 129, 131 až 134, 136 až 142, 144, 146, 148, 162 až 167, 172, 173, 178, 185, 190, 192, 210 až 233, 235 až 240, 243 až 258, 260 až 263, 265, 266, 303 a 304 a přílohami III a IV do ►M2 30. června 2013 ◄.

▼M2

1. Právní a správní předpisy uvedené v prvním pododstavci se použijí ode dne 1. ledna 2014.

▼B

1. Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Musí rovněž obsahovat prohlášení, že odkazy ve stávajících právních a správních předpisech na směrnice zrušené touto směrnicí se považují za odkazy na tuto směrnici. Způsob odkazu a znění prohlášení si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 310

Zrušení

Směrnice 64/225/EHS, 73/239/EHS, 73/240/EHS, 76/580/EHS, 78/473/EHS, 84/641/EHS, 87/344/EHS, 88/357/EHS, 92/49/EHS, 98/78/ES, 2001/17/ES, 2002/83/ES a 2005/68/ES ve znění aktů uvedených v části A přílohy VI se zrušují s účinkem ode dne ►M2 1. ledna 2014 ◄, aniž jsou dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení zmíněných směrnic ve vnitrostátním právu a jejich použitelnost uvedených v části B přílohy VI.

Odkazy na zrušené směrnice se považují za odkazy na tuto směrnici v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze VII.

Článek 311

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Články 1 až 3, 5 až 9, 11, 12, 15 až 17, 19 až 22, 24, 25, 33, 56 až 66, 69, 70, 73, 143, 145, 147, 149 až 161, 168 až 171, 174 až 177, 179 až 184, 186 až 189, 191, 193 až 209, 267 až 300, 302, 305 až 308 a přílohy I, II, V, VI a VII se použijí ode dne ►M2 1. ledna 2014 ◄.

Článek 312

Určení

Tato směrnice je určena členskými státy.

PŘÍLOHA I

ODVĚTVÍ NEŽIVOTNÍHO POJIŠTĚNÍ

A. Klasifikace rizik podle pojistných odvětví

1. Úraz (včetně pracovních úrazů a nemocí z povolání):

— paušální finanční plnění,

— plnění mající povahu odškodnění,

— kombinace obou těchto plnění,

— úraz cestujících.

2. Nemoc:

— paušální finanční plnění,

— plnění mající povahu odškodnění,

— kombinace obou těchto plnění.

3. Pozemní vozidla (mimo železniční vozový park)

Veškerá poškození, ztráty nebo zničení:

— u pozemních motorových vozidel,

— u pozemních vozidel mimo motorová vozidla.

4. Železniční vozový park

Veškerá poškození, ztráty nebo zničení železničního vozového parku.

5. Letecké dopravní prostředky

Veškerá poškození, ztráty nebo zničení leteckých dopravních prostředků.

6. Plavidla (námořní, jezerní, říční a průplavová)

Veškerá poškození, ztráty nebo zničení:

- říčních a průplavových plavidel,
- jezerních plavidel,
- námořních plavidel.

7. Dopravované zboží (včetně zboží, zavazadel a jiných předmětů)

Veškerá poškození, ztráty nebo zničení dopravovaného zboží nebo zavazadel bez ohledu na způsob dopravy.

8. Požár a přírodní živly

Veškerá poškození, ztráty nebo zničení majetku (mimo majetek zahrnutý v odvětvích 3, 4, 5, 6 a 7) způsobené:

- požárem,
- výbuchem,
- vichřicí (bouří),
- přírodními živly mimo vichřicí (bouří),
- jadernou energií,
- sesuvem nebo poklesem půdy.

9. Jiné škody na majetku

Veškerá poškození, ztráty nebo zničení majetku (kromě majetku zahrnutého v odvětvích 3, 4, 5, 6 a 7) v důsledku krupobití nebo mrazu a jakákoli událost, jako je krádež, mimo případy uvedené v odvětví 8.

10. Odpovědnost za škody z provozu motorových vozidel

Veškerá odpovědnost za škody vyplývající z použití pozemních motorových vozidel (včetně odpovědnosti dopravce za škodu).

11. Odpovědnost za škody z provozu leteckých dopravních prostředků

Veškerá odpovědnost za škody vyplývající z použití leteckých dopravních prostředků (včetně odpovědnosti dopravce za škodu).

12. Odpovědnost za škody z provozu plavidel (námořní, jezerní, říční a průplavová)

Veškerá odpovědnost za škody vyplývající z použití námořních, jezerních, říčních a průplavových plavidel (včetně odpovědnosti dopravce za škodu).

13. Obecná odpovědnost za škody

Veškerá odpovědnost za škody mimo druhy uvedené pod odvětvími 10, 11 a 12.

14. Úvěr

- nesolventnost (obecně),
- exportní úvěr,
- splátkový úvěr,
- hypotéky,
- zemědělský úvěr.

15. Záruka (kauce):

- záruka (kauce) přímá,
- záruka (kauce) nepřímá.

16. Různé finanční ztráty:

- rizika z výkonu povolání,
- nedostatečný příjem (obecně),
- nepříznivé počasí,
- ušlé příjmy,
- trvalé běžné výdaje,
- nepředvídané obchodní výdaje,
- ztráta tržní hodnoty,
- ztráta příjmů z nájmu nebo jiných příjmů,
- jiné nepřímé obchodní ztráty,
- jiné neobchodní finanční ztráty,
- jiné druhy finančních ztrát.

17. Právní ochrana

Právní ochrana a náklady vedení sporu.

18. Asistenční služby

Asistenční služby poskytované osobám, které se dostanou do nesnázi na cestách, při pobytu mimo svůj domov nebo při pobytu mimo své bydliště.

B. Název povolení vydávaného pro více než jedno pojistné odvětví

Povolení, která se současně týkají následujících odvětví, budou mít tyto názvy:

- a) odvětví 1 a 2: „Pojištění úrazu a nemoci“;
- b) odvětví 1 (čtvrtá odrážka), 3, 7 a 10: „Pojištění motorových vozidel“;
- c) odvětví 1 (čtvrtá odrážka), 4, 6, 7 a 12: „Námořní a dopravní pojištění“;
- d) odvětví 1 (čtvrtá odrážka), 5, 7 a 11: „Letecké pojištění“;
- e) odvětví 8 a 9: „Pojištění proti požáru a jiným majetkovým škodám“;
- f) odvětví 10, 11, 12 a 13: „Pojištění odpovědnosti za škody“;
- g) odvětví 14 a 15: „Pojištění úvěru a záruky (kauce)“;
- h) všechna odvětví podle rozhodnutí členských států, které o svém rozhodnutí informují ostatní členské státy a Komisi.

PŘÍLOHA II

ODVĚTVÍ ŽIVOTNÍHO POJIŠTĚNÍ

I. Životní pojištění uvedená v čl. 2 odst. 3 písm. a) bodech i), ii) a iii), kromě pojištění uvedených v odvětvích II a III.

II. Svatební pojištění, pojištění pro případ narození.

III. pojištění uvedená v čl. 2 odst. 3 písm. a) bodech i), ii), která jsou spojena s investičními fondy.

IV. Trvalé zdravotní pojištění uvedená v čl. 2 odst. 3 písm. a) bodě iv).

V. Tontiny uvedené v čl. 2 odst. 3 písm. b) bodě i).

VI. Operace umořování kapitálu uvedené v čl. 2 odst. 3 písm. b) bodě ii).

VII. Správa skupinových penzijních fondů podle čl. 2 odst. 3 písm. b) bodů iii) a iv).

VIII. Operace uvedené v čl. 2 odst. 3 písm. b) bodě iii).

IX. Operace uvedené v čl. 2 odst. 3 písm. c).

PŘÍLOHA III

PRÁVNÍ FORMY POJIŠŤOVEN A ZAJIŠŤOVEN

A. Formy neživotní pojišťovny:

1. v případě Belgického království: „société anonyme/naamloze vennootschap“, „société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen“, „association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringvereniging“, „société coopérative/coöperatieve vennootschap“, „société mutualiste/maatschappij van onderlinge bijstand“;

2. v případě Bulharské republiky: „акционерно дружество“;

3. v případě České republiky: „akciová společnost“, „družstvo“;

4. v případě Dánského království: „aktieselskaber“, „gensidige selskaber“;

5. v případě Spolkové republiky Německo: „Aktiengesellschaft“, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit“, „Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen“;

6. v případě Estonské republiky: „aktsiaselts“;

7. v případě Irska: „incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited“;

8. v případě Řecké republiky: „ανώνυμη εταιρία“, „αλληλεσφαιριστικός συνεταιρισμός“;

9. v případě Španělského království: „sociedad anónima“, „sociedad mutua“, „sociedad cooperativa“;

10. v případě Francouzské republiky: „société anonyme“, „société d'assurance mutuelle“, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale“, „institution de prévoyance régie par le code rural“, „mutuelles régies par le code de la mutualité“;

11. v případě Italské republiky: „società per azioni“, „società cooperativa“, „mutua di assicurazione“;

12. v případě Kyprské republiky: „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές“, „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο“;

13. v případě Lotyšské republiky: „apdrošināšanas akciju sabiedrība“, „savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība“;

14. v případě Litevské republiky: „akcinės bendrovės“, „uždaroji akcinė bendrovė“;

15. v případě Lucemburského velkovévodství: „société anonyme“, „société en commandite par actions“, „association d'assurances mutuelles“, „société coopérative“;

16. v případě Maďarské republiky: „biztosító részvénytársaság“, „biztosító szövetkezet“, „biztosító egyesület“, „külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe“;

17. v případě Republiky Malta: „limited liability company/kumpannija b responsabbilta' limitata“;

18. v případě Nizozemského království: „naamloze vennootschap“, „onderlinge waarborgmaatschappij“;

19. v případě Rakouské republiky: „Aktiengesellschaft“, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit“;

20. v případě Polské republiky: „spółka akcyjna“, „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych“;

21. v případě Portugalské republiky: „sociedade anónima“, „mútua de seguros“;
22. v případě Rumunska: „societăți pe acțiuni“, „societăți mutuale“;
23. v případě Republiky Slovinsko: „delniška družba“, „družba za vzajemno zavarovanje“;
24. v případě Slovenské republiky: „akciová spoločnosť“;
25. v případě Finské republiky: „keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag“, „vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag“, „vakuutusyhdistys/försäkringsförening“;
26. v případě Švédského království: „försäkringsaktiebolag“, „ömsesidiga försäkringsbolag“, „understödsföreningar“;
27. v případě Spojeného království: „companies limited by shares or by guarantee or unlimited“, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts“, „societies registered under the Friendly Societies Acts“, „the association of underwriters known as Lloyd’s“;
28. v každém případě a jako alternativa formám neživotní pojišťovny uvedeným v bodech 1 až 27, forma evropské společnosti (SE), jak je vymezena v nařízení Rady (ES) č. 2157/2001 (42).
- B. Formy životní pojišťovny:**
1. v případě Belgieckého království: „société anonyme/naamloze vennootschap“, „société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen“, „association d’assurance mutuelle/onderlinge verzekeringvereniging“, „société coopérative/coöperatieve vennootschap“, „société coopérative/coöperatieve vennootschap“;
2. v případě Bulharské republiky: „акционерно дружество“, „взаимозастрахователна кооперация“;
3. v případě České republiky: „akciová společnost“, „družstvo“;
4. v případě Dánského království: „aktieselskaber“, „gensidige selskaber“, „pensionskasser omfattet af lov om forsikringsvirksomhed (tværgående pensionskasser)“;
5. v případě Spolkové republiky Německo: „Aktiengesellschaft“, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit“, „Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen“;
6. v případě Estonské republiky: „aktsiaselts“;
7. v případě Irska: „incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited“, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts“, „societies registered under the Friendly Societies Acts“;
8. v případě Řecké republiky: „ανώνυμη εταιρία“;
9. v případě Španělského království: „sociedad anónima“, „sociedad mutua“, „sociedad cooperativa“;
10. v případě Francouzské republiky: „société anonyme“, „société d’assurance mutuelle“, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale“, „institution de prévoyance régie par le code rural“, „mutuelles régies par le code de la mutualité“;
11. v případě Italské republiky: „società per azioni“, „società cooperativa“, „mutua di assicurazione“;
12. v případě Kyprské republiky: „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές“, „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με εγγύηση“;
13. v případě Lotyšské republiky: „apdrošināšanas akciju sabiedrība“, „savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība“;
14. v případě Litevské republiky: „akcinės bendrovės“, „uždaroji akcinė bendrovė“;
15. v případě Lucemburského velkovévodství: „société anonyme“, „société en commandite par actions“, „association d’assurances mutuelles“, „société coopérative“;
16. v případě Maďarské republiky: „biztosító részvénytársaság“, „biztosító szövetkezet“, „biztosító egyesület“, „közösségi székelyű biztosító magyarországi fióktelepe“;
17. v případě Republiky Malta: „limited liability company/kumpannija b’ responsabbiltà limitata“;
18. v případě Nizozemského království: „naamloze vennootschap“, „onderlinge waarborgmaatschappij“;
19. v případě Rakouské republiky: „Aktiengesellschaft“, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit“;
20. v případě Polské republiky: „spółka akcyjna“, „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych“;
21. v případě Portugalské republiky: „sociedade anónima“, „mútua de seguros“;
22. v případě Rumunska: „societăți pe acțiuni“, „societăți mutuale“;
23. v případě Republiky Slovinsko: „delniška družba“, „družba za vzajemno zavarovanje“;
24. v případě Slovenské republiky: „akciová spoločnosť“;
25. v případě Finské republiky: „keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag“, „vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag“, „vakuutusyhdistys/försäkringsförening“;
26. v případě Švédského království: „försäkringsaktiebolag“, „ömsesidiga försäkringsbolag“, „understödsföreningar“;
27. v případě Spojeného království: „companies limited by shares or by guarantee or unlimited“, „societies

registered under the Industrial and Provident Societies Acts“, „societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts“, „the association of underwriters known as Lloyd’s“;

28. v každém případě a jako alternativa formám životní pojišťovny uvedeným v bodech 1 až 27, forma evropské společnosti (SE), jak je vymezena v nařízení Rady (ES) č. 2157/2001.

C. Formy zajišťovny:

1. v případě Belgického království: „société anonyme/naamloze vennootschap“, „société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen“, „association d’assurance mutuelle/onderlinge verzekeringvereniging“, „société coopérative/coöperatieve vennootschap“, „société coopérative/coöperatieve vennootschap“;

2. v případě Bulharské republiky „акционерно дружество“;

3. v případě České republiky: „akciová společnost“;

4. v případě Dánského království: „aktieselskaber“, „gensidige selskaber“;

5. v případě Spolkové republiky Německo: „Aktiengesellschaft“, „Versicherungsververein auf Gegenseitigkeit“, „Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen“;

6. v případě Estonské republiky: „aktsiaselts“;

7. v případě Irska: „incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited“;

8. v případě Řecké republiky: „ανώνυμη εταιρία“, „αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός“;

9. v případě Španělského království: „sociedad anónima“;

10. v případě Francouzské republiky: „société anonyme“, „société d’assurance mutuelle“, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale“, „institution de prévoyance régie par le code rural“, „mutuelles régies par le code de la mutualité“;

11. v případě Italské republiky: „società per azioni“;

12. v případě Kyprské republiky: „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές“, „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με γγγύηση“;

13. v případě Lotyšské republiky: „akciju sabiedrība“, „sabiedrība ar ierobežotu atbildību“;

14. v případě Litevské republiky: „akcinės bendrovės“, „uždaroji akcinė bendrovė“;

15. v případě Lucemburského velkovévodství: „société anonyme“, „société en commandite par actions“, „association d’assurances mutuelles“, „société coopérative“;

16. v případě Maďarské republiky: „biztosító részvénytársaság“, „biztosító szövetkezet“, „harmadik országbeli biztosító magyarországi fióktelepe“;

17. v případě Republiky Malta: „limited liability company/kumpannija ta responsabbità limitata“;

18. v případě Nizozemského království: „naamloze vennootschap“, „onderlinge waarborgmaatschappij“;

19. v případě Rakouské republiky: „Aktiengesellschaft“, „Versicherungsververein auf Gegenseitigkeit“;

20. v případě Polské republiky: „spółka akcyjna“, „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych“;

21. v případě Portugalské republiky: „sociedade anónima“, „mútua de seguros“;

22. v případě Rumunska: „societate pe acțiuni“;

23. v případě Republiky Slovinsko: „delniška družba“;

24. v případě Slovenské republiky: „akciová spoločnosť“;

25. v případě Finské republiky: „keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag“, „vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag“, „vakuutusyhdistys/försäkringsförening“;

26. v případě Švédského království: „försäkringsaktiebolag“, „ömsesidigt försäkringsbolag“;

27. v případě Spojeného království: „companies limited by shares or by guarantee or unlimited“, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts“, „societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts“, „the association of underwriters known as Lloyd’s“;

28. v každém případě a jako alternativa formám zajišťovny uvedeným v bodech 1 až 27, forma evropské společnosti (SE), jak je vymezena v nařízení (ES) č. 2157/2001.

PŘÍLOHA IV - PŘÍLOHA VII

Poznámka autorů sborníku: Přílohy z kapacitních důvodů vynechány.

12. Úvěrové služby online v Evropské unii a jejich harmonizace

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. dubna 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na článek 95 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru (1),

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy (2),

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Směrnice Rady 87/102/EHS ze dne 22. prosince 1986 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se spotřebitelského úvěru (3) stanoví na úrovni Společenství pravidla pro smlouvy o spotřebitelském úvěru.

(2) V roce 1995 předložila Komise zprávu o uplatňování směrnice 87/102/EHS a vedla rozsáhlé konzultace se zúčastněnými subjekty. V roce 1997 Komise předložila souhrnnou zprávu o reakcích na zprávu z roku 1995. V roce 1996 byla vypracována druhá zpráva o uplatňování směrnice 87/102/EHS.

(3) Tyto zprávy a konzultace odhalily významné rozdíly mezi právními předpisy jednotlivých členských států v oblasti úvěrů pro fyzické osoby obecně a spotřebitelských úvěrů zvláště. Analýza vnitrostátních právních předpisů provádějících směrnici 87/102/EHS ukazuje, že z důvodu rozdílů v právní nebo hospodářské situaci na vnitrostátní úrovni používají členské státy vedle směrnice 87/102/EHS řadu nástrojů na ochranu spotřebitele.

(4) Situace de facto a de iure vyplývající z těchto rozdílů mezi vnitrostátními právními úpravami vede v některých případech k narušení hospodářské soutěže mezi věřiteli ve Společenství a vytváří překážky na vnitřním trhu tam, kde členské státy přijaly různá kogentní ustanovení přisvědčující než ustanovení podle směrnice 87/102/EHS. To omezuje schopnost spotřebitele přímo využít postupně rostoucí dostupnost přeshraničních úvěrů. Tato narušení a omezení mohou mít opět následky, pokud jde o poptávku po zboží a službách.

(5) V posledních letech došlo ke značnému vývoji v druzích úvěrů nabízených spotřebitelům a jimi využívaných. Objevily se nové úvěrové nástroje a jejich využití se dále rozvíjí. Stávající předpisy je proto nutné změnit a případně rozšířit jejich působnost.

(6) V souladu se Smlouvou zahrnuje vnitřní trh prostor bez vnitřních hranic, v němž jsou zajištěny volný pohyb zboží a služeb a svoboda usazování. Pro podporu rozvoje

přeshraničních aktivit je nezbytný vývoj průhlednějšího a efektivnějšího úvěrového trhu v prostoru bez vnitřních hranic.

(7) Pro usnadnění vzniku dobře fungujícího vnitřního trhu spotřebitelských úvěrů je nezbytné zajistit harmonizovaný rámec Společenství v celé řadě klíčových oblastí. Právní předpisy Společenství zaměřené na budoucnost, schopné přizpůsobit se budoucím formám úvěrů a umožňující členským státům odpovídající stupeň pružnosti při jejich provádění by měly s ohledem na neustálé se vyvíjející trh spotřebitelských úvěrů a vzrůstající mobilitu evropských občanů napomoci při zavedení moderní právní úpravy spotřebitelského úvěru.

(8) Je důležité, aby trh nabízel dostatečný stupeň ochrany spotřebitele, a zajistil tak důvěru spotřebitelů. Mělo by proto být možné, aby volný pohyb úvěrových nabídek probíhal za optimálních podmínek jak pro ty, kdo úvěr nabízejí, tak pro ty, kdo o něj žádají, a to s řádným přihlídnutím ke specifické situaci v jednotlivých členských státech.

(9) Úplná harmonizace je nezbytná pro zajištění vysoké a rovnocenné úrovně ochrany zájmů všech spotřebitelů ve Společenství a pro vytvoření skutečného vnitřního trhu. Členským státům by proto nemělo být povoleno zachovávat ani zavádět jiná vnitrostátní ustanovení, než která jsou stanovena v této směrnici. Toto omezení by se však mělo vztahovat pouze na ustanovení harmonizovaná touto směrnicí. Kde tato harmonizovaná ustanovení nejsou, měly by mít členské státy i nadále možnost zachovávat nebo zavádět vnitrostátní právní předpisy. Členské státy tak mohou například zachovávat nebo zavádět vnitrostátní předpisy o společné a nerozdílné odpovědnosti prodávajícího nebo poskytovatele služeb a věřitele. Jiným příkladem této možnosti členských států by mohlo být zachování nebo zavedení vnitrostátních předpisů o zrušení kupní smlouvy nebo smlouvy o poskytnutí služby, jestliže spotřebitel uplatní své právo odstoupit od úvěrové smlouvy. V této souvislosti by mělo být členským státům dovoleno, aby u úvěrových smluv na dobu neurčitou stanovily minimální dobu mezi okamžikem, kdy věřitel požádá o splacení úvěru, a okamžikem, kdy musí být úvěr splacen.

(10) Definice obsažené v této směrnici určují rozsah harmonizace. Povinnost členských států provést ustanovení této směrnice by se tedy měla omezovat na oblast její působnosti stanovenou uvedenými definicemi. Touto směrnicí by však nemělo být dotčeno uplatňování ustanovení této směrnice členskými státy v oblastech, které nespádají do oblasti její působnosti, je-li to v souladu s právem Společenství. Členské státy by tak mohly zachovat nebo zavést vnitrostátní právní předpisy, které odpovídají této směrnici nebo některým z jejích ustanovení, pro úvěrové smlouvy mimo oblast její

působnosti, například na úvěrové smlouvy na částky nižší než 200 EUR nebo vyšší než 75 000 EUR. Členské státy by dále mohly uplatňovat ustanovení této směrnice na vázané úvěry, které nepokrývá definice smlouvy o vázaném úvěru stanovená v této směrnici. Ustanovení o smlouvách o vázaném úvěru by tedy mohla být uplatňována i na úvěrové smlouvy, které jen zčásti slouží k financování kupní smlouvy nebo smlouvy o poskytnutí služby.

(11) V případě zvláštních úvěrových smluv, na které se vztahují pouze některá ustanovení této směrnice, by členskými státy nemělo být povoleno přijímat vnitrostátní právní předpisy provádějící jiná ustanovení této směrnice. Členské státy by však měly mít i nadále možnost upravit ve svých vnitrostátních právních předpisech tyto druhy úvěrových smluv, pokud jde o jiné otázky neharmonizované touto směrnicí.

(12) Smlouvy o průběžném poskytování služeb nebo o dodávání zboží stejného druhu, za které spotřebitel po dobu poskytování nebo dodávání platí ve splátkách, se mohou od úvěrových smluv, na něž se vztahuje tato směrnice, značně lišit co do zájmů dotčených smluvních stran a způsobu a předmětu plnění. Proto by mělo být upřesněno, že takové smlouvy se pro účely této směrnice nepovažují za úvěrové smlouvy. Mezi tyto druhy smluv patří pojistná smlouva, kdy se pojištění platí v měsíčních splátkách.

(13) Tato směrnice by se neměla vztahovat na některé druhy úvěrových smluv, jako jsou debetní karty s odloženou splatností, podle jejichž podmínek musí být úvěr splacen do tří měsíců a platí se pouze zanedbatelné poplatky.

(14) Úvěrové smlouvy týkající se poskytnutí úvěru zajištěného nemovitostí by měly být z oblasti působnosti této směrnice vyňaty. Tento druh úvěru má velmi specifickou povahu. Z oblasti působnosti této směrnice by měly být rovněž vyňaty úvěrové smlouvy, jejichž účelem je financování nabytí nebo zachování vlastnických práv k pozemku nebo ke stávající či projektované budově. Úvěrové smlouvy by však neměly být z oblasti působnosti této směrnice vyňaty jen proto, že jejich účelem je obnova nebo zvýšení hodnoty stávající budovy.

(15) Tato směrnice se použije nezávisle na tom, zde je věřitelem právnická nebo fyzická osoba. Nedotýká se však práva členskými státy omezit, v souladu s právem Společenství, poskytování spotřebitelského úvěru pouze na právnické osoby nebo na některé právnické osoby.

(16) Některá ustanovení této směrnice by se měla použít na fyzické a právnické osoby (zprostředkovatele úvěru), které v rámci své živnosti, podnikání nebo povolání za úplatu předkládají nebo nabízejí úvěrové smlouvy spotřebitelům, pomáhají spotřebitelům prováděním přípravných prací pro uzavření úvěrové smlouvy nebo uzavírají úvěrové smlouvy se spotřebiteli jménem věřitele. Organizace, které umožní použití své totožnosti při propagaci úvěrových produktů, například úvěrových karet, a které mohou tyto produkty také doporučovat svým členům, by neměly být považovány za zprostředkovatele úvěru pro účely této směrnice.

(17) Tato směrnice upravuje pouze některé povinnosti zprostředkovatelů úvěru ve vztahu ke spotřebitelům. Členské státy by proto měly mít i nadále možnost zachovávat nebo zavádět dodatečné povinnosti pro zprostředkovatele úvěru včetně podmínek, za nichž může zprostředkovatel úvěru získat odměnu od spotřebitele, který si vyžádal jeho služby.

(18) V souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu (směrnice o nekalých obchodních praktikách) (4) by měly být spotřebitelé chráněni proti nekalým nebo zavádějícím praktikám, zejména pokud jde o poskytování informací věřitelem. Tato směrnice by však měla obsahovat zvláštní ustanovení o reklamách na úvěrové smlouvy a o určitých standardních informacích, které by měly být spotřebitelům poskytovány, aby jim bylo umožněno zejména srovnávat různé nabídky. Tyto informace by měly být poskytovány jasným, výstižným a zřetelným způsobem prostřednictvím reprezentativního příkladu. Není-li možné uvést celkovou výši úvěru, měl by se stanovit strop jako celková zpřístupněná částka, zejména pokud úvěrová smlouva dává spotřebiteli obecné volnost v čerpání, avšak stanoví omezení částky. Strop by měl vyjadřovat horní omezení částky úvěru, která může být spotřebiteli zpřístupněna. Kromě toho by měly mít členské státy i nadále možnost upravit ve svém vnitrostátním právu požadavky týkající se reklamy, která informace o nákladech úvěru neobsahuje.

(19) Aby se mohli spotřebitelé rozhodovat na základě úplné znalosti věci, měli by před uzavřením úvěrové smlouvy získat přiměřené informace o podmínkách a nákladech úvěru a o svých povinnostech, přičemž by měli mít možnost vzít si tyto informace s sebou a posoudit je. Pro zajištění co největší průhlednosti a srovnatelnosti nabídek by tyto informace měly zahrnovat především roční procentní sazbu nákladů úvěru určenou stejným způsobem v celém Společenství. Jelikož roční procentní sazba nákladů může být v této fázi uvedena pouze pomocí příkladu, měl by být tento příklad reprezentativní. Proto by měl odpovídat například průměrné délce trvání a celkové částce úvěru poskytnutého pro uvažovaný druh úvěrové smlouvy a případně koupenému zboží. Při určování reprezentativního příkladu by se mělo rovněž přihlídnout k četnosti určitých druhů úvěrových smluv na konkrétním trhu. Pokud jde o výpůjční úrokovou sazbu, četnost splátek a kapitalizační úroků, měli by věřitelé používat svou obvyklou metodu výpočtu pro dotýčný spotřebitelský úvěr.

(20) Celkové náklady úvěru pro spotřebitele by měly zahrnovat veškeré náklady, včetně úroku, provizí, daní, poplatků pro zprostředkovatele úvěru a veškerých poplatků, které musí spotřebitel zaplatit v souvislosti s úvěrovou smlouvou, s výjimkou nákladů na notáře. Otázka, zda věřitel skutečně zná náklady, by měla být posouzena objektivně se zohledněním požadavků náležité profesionální péče.

(21) Úvěrové smlouvy, podle kterých se výpůjční úroková sazba pravidelně reviduje na základě změn referenční sazby uvedené v úvěrové smlouvě, by se neměly považovat za úvěrové smlouvy s pevnou výpůjční úrokovou sazbou.

(22) Členské státy by měly mít i nadále možnost zachovávat nebo zavádět vnitrostátní předpisy zakazující věřiteli požadovat od spotřebitele v souvislosti s úvěrovou smlouvou otevření bankovního účtu nebo uzavření smlouvy o jiné doplňkové službě nebo požadovat zaplacení nákladů nebo poplatků souvisejících s takovými bankovními účty nebo jinými doplňkovými službami. V členských státech, v nichž jsou takové kombinované nabídky povoleny, by spotřebitelé měli být před uzavřením úvěrové smlouvy informováni o všech doplňkových službách, které jsou povinné pro získání úvěru nebo pro jeho získání za nabízených podmínek. Náklady na tyto doplňkové služby by měly být zahrnuty do celkových nákladů úvěru; nemůže-li však být výše těchto nákladů určena předem, měli by spotřebitelé v předsmlavní fázi obdržet přiměřené informace o existenci nákladů. Předpokládá se, že věřitel má znalosti o nákladech na doplňkové služby, které on sám nebo v zastoupení třetí osoby spotřebiteli nabízí, ledaže jejich výše závisí na zvláštních charakteristických rysech nebo situaci spotřebitele.

(23) U zvláštních druhů úvěrových smluv je však současně, v zájmu zajištění náležité úrovně ochrany spotřebitele a bez nadměrného zatížení věřitele nebo případně zprostředkovatele úvěru, vhodné omezit požadavky na předsmlavní informace podle této směrnice s přihlídnutím ke zvláštní povaze těchto druhů smluv.

(24) Spotřebitel musí před uzavřením úvěrové smlouvy obdržet podrobné informace bez ohledu na to, zda je do uvádění úvěru na trh zapojen zprostředkovatel úvěru či nikoliv. Proto by se měly požadavky na předsmlavní informace obecně vztahovat rovněž na zprostředkovatele úvěru. Jestliže však dodavatelé zboží a poskytovatelé služeb jednají jako zprostředkovatelé úvěru ve vedlejší činnosti, není vhodné je zatěžovat právní povinností poskytnout předsmlavní informace v souladu s touto směrnicí. Dodavatele zboží a poskytovatele služeb je možné například považovat za osoby jednající jako zprostředkovatelé úvěru ve vedlejší činnosti, když jejich činnost zprostředkovatele úvěru nepředstavuje hlavní cíl jejich živnosti, podnikání nebo povolání. V těchto případech je i nadále dosaženo dostatečné úrovně ochrany spotřebitele vzhledem k tomu, že věřitel je odpovědný za to, že spotřebitel obdrží úplné předsmlavní informace, a to buď od zprostředkovatele, dohodnou-li se tak věřitel a zprostředkovatel, nebo jiným vhodným způsobem.

(25) Případnou závaznost informací poskytnutých spotřebiteli před uzavřením úvěrové smlouvy a obdobím, během něhož je věřitel těmito informacemi vázán, mohou upravit členské státy.

(26) Členské státy by při zohlednění zvláštních charakteristických rysů svých úvěrových trhů měly přijmout vhodná opatření pro podporu odpovědných praktik ve všech fázích úvěrového vztahu. Tato opatření mohou zahrnovat například informování a vzdělávání spotřebitelů, včetně upozornění na rizika spojených s prodlžením při splátkách a s nadměrným zadlužením. Především na rozšiřujícím se úvěrovém trhu je důležité, aby se věřitelé nepouštěli do nezodpovědného půjčování ani neposkytovali úvěry bez předchozího posouzení úvěruschopnosti, a členské státy by měly vykonávat nezbytný dohled s cílem předejít takovému jednání, a

měly by pro tyto případy stanovit nezbytné prostředky k sankcionování věřitelů. Aniž jsou dotčena ustanovení o úvěrovém riziku směrnic Evropského parlamentu a Rady 2006/48/ES ze dne 14. června 2006 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o jejím výkonu (5), měli by mít věřitelé povinnost kontrolovat v jednotlivých případech úvěruschopnost spotřebitele. Za tímto účelem by jim mělo být dovoleno využívat informace poskytnuté spotřebitelem nejen během přípravy dané úvěrové smlouvy, ale i v průběhu dlouhodobého obchodního vztahu. Orgány členských států by mohly rovněž vydávat vhodné pokyny a obecné směry pro věřitele. Rovněž spotřebitel by měl jednat obezřetně a dodržovat své smluvní povinnosti.

(27) I když mají být poskytnuty předsmlavní informace, může spotřebitel stále ještě potřebovat další pomoc při rozhodování o tom, která úvěrová smlouva z řady nabízených produktů nejlépe odpovídá jeho potřebám a finanční situaci. Proto by měly členské státy zajistit, aby věřitelé u úvěrových produktů, jež nabízejí spotřebiteli, takovou pomoc poskytovali. Příslušné předsmlavní informace a základní charakteristiky nabízených produktů by měly být případně spotřebiteli vysvětleny individuálně tak, aby mohl pochopit možné dopady těchto produktů na svou ekonomickou situaci. Tato povinnost poskytnout spotřebiteli pomoc by se případně měla vztahovat i na zprostředkovatele úvěru. Členské státy by mohly stanovit, kdy a v jakém rozsahu se mají takové informace spotřebiteli poskytovat, berouce v úvahu konkrétní okolnosti, za kterých je úvěr nabízen, potřebu pomoci spotřebiteli a povahu jednotlivých úvěrových produktů.

(28) K posouzení úvěruschopnosti spotřebitele by měl věřitel rovněž vyhledávat v příslušných databázích; právní a faktické okolnosti mohou vyžadovat, aby se toto vyhledávání lišilo co do rozsahu. Aby se předešlo narušení hospodářské soutěže mezi věřiteli, mělo by se zajistit, aby věřitelé měli přístup do soukromých nebo veřejných databází týkajících se spotřebitelů v členském státě, ve kterém nejsou usazeni, za podmínek nevedoucích k diskriminaci oproti věřitelům v tomto členském státě.

(29) Je-li rozhodnutí o zamítnutí žádosti o úvěr založeno na vyhledávání v databázi, měl by věřitel spotřebitele o této skutečnosti vyrozumět a sdělit mu údaje o použité databázi. Věřitel by však neměl být povinen poskytovat takovou informaci, pokud je to zakázáno jinými právními předpisy Společenství, například právními předpisy o prání peněz nebo financování terorismu. Tyto informace by dále neměly být poskytovány, pokud by to bylo v rozporu s veřejným pořádkem nebo s veřejnou bezpečností, například s předcházením trestným činům a jejich odhalováním, vyšetřováním nebo stíháním.

(30) Tato směrnice neupravuje otázky smluvního práva související s platností úvěrových smluv. Členské státy proto v této oblasti smejí zachovávat nebo zavádět vnitrostátní předpisy, které jsou v souladu s právem Společenství. Členské státy mohou právně upravit nabídku na uzavření úvěrové smlouvy, zejména kdy má být předložena a jak dlouho je pro věřitele závazná. Je-li nabídka předložena ve stejný okamžik jako předsmlavní informace uvedené v této směrnici, měla by být obsažena ve zvláštním dokumentu, který může být připojen ke

standardním evropským informacím o spotřebitelském úvěru, stejně jako veškeré dodatečné informace, jež si věřitel přeje spotřebiteli poskytnout.

(31) Aby se spotřebitel mohl seznámit se svými právy a povinnostmi podle úvěrové smlouvy, měla by tato smlouva jasně a výstižně uvádět veškeré nezbytné informace.

(32) K zajištění plné průhlednosti by měly být spotřebiteli poskytnuty informace o výpůjční úrokové sazbě, a to jak v předmluvní fázi, tak při uzavírání úvěrové smlouvy. V průběhu smluvního vztahu by měl být spotřebitel dále informován o změnách pohyblivé výpůjční úrokové sazby a změnách plateb jimi způsobených. Tim nejsou dotčeny vnitrostátní právní předpisy, které nesouvisí s informacemi pro spotřebitele a které stanoví podmínky nebo důsledky změn nesouvisících s platbami, výpůjčními úrokovými sazbami a dalšími ekonomickými podmínkami úvěru, například pravidla o právu věřitele změnit výpůjční úrokovou sazbu pouze tehdy, pokud k tomu existuje opodstatněný důvod, nebo o právu spotřebitele ukončit platnost smlouvy v případě změny výpůjční úrokové sazby nebo jiné ekonomické podmínky úvěru.

(33) Smluvní strany by měly mít právo obvyklým způsobem ukončovat platnost úvěrové smlouvy na dobu neurčitou. Je-li to dohodnuto v úvěrové smlouvě, měl by mít věřitel navíc právo pozastavit z objektivně opodstatněných důvodů právo spotřebitele na čerpání z úvěrové smlouvy na dobu neurčitou. Tyto důvody mohou zahrnovat například podezření na neoprávněné nebo podvodné použití úvěru nebo podstatně zvýšené riziko, že spotřebitel nebude schopen plnit svou povinnost úvěr splatit. Tato směrnice se nedotýká vnitrostátního smluvního práva upravujícího právo smluvních stran odstoupit od úvěrové smlouvy z důvodu jejího porušení.

(34) S cílem sblížit postupy pro výkon práva na odstoupení od smlouvy v podobných oblastech je nezbytné upravit právo na odstoupení od smlouvy bez sankcí a bez povinnosti předložit zdůvodnění, a to za podmínek podobných podmínkám, které stanoví směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku (6).

(35) Pokud spotřebitel odstoupí od úvěrové smlouvy, v souvislosti s níž obdržel zboží, zejména od koupě na splátky nebo od smlouvy o pronájmu nebo leasingové smlouvy předpokládající povinnost odkupu, neměly by být touto směrnicí dotčeny žádné právní předpisy členských států týkající se vrácení zboží nebo jakýchkoliv souvisejících otázek.

(36) V některých případech již vnitrostátní právní předpisy stanoví, že spotřebiteli nelze zpřístupnit finanční prostředky před uplynutím určité lhůty. V těchto případech mohou spotřebitelé chtít zajistit, že koupené zboží nebo služby obdrží dříve. Proto mohou členské státy v případě smlouvy o vázaném úvěru výjimečně stanovit, že přeje-li si spotřebitel výslovně toto dřívější obdržení zboží nebo služeb, může být lhůta pro výkon práva na odstoupení od smlouvy zkrácena tak, aby odpovídala době, před jejímž uplynutím nelze zpřístupnit finanční prostředky.

(37) V případě smlouvy o vázaném úvěru existuje mezi koupí zboží nebo služeb a úvěrovou smlouvou uzavřenou pro tento účel vzájemná závislost. Proto uplatní-li spotřebitel podle práva Společenství své právo odstoupit od kupní smlouvy, neměl by být nadále vázán smlouvou o vázaném úvěru. Tim by neměla být dotčena vnitrostátní právní úprava smlouvy o vázaném úvěru v případech, kdy byla kupní smlouva zrušena nebo kdy spotřebitel uplatnil své právo odstoupit od smlouvy podle vnitrostátního práva. Rovněž by neměla být dotčena práva spotřebitele podle vnitrostátních předpisů, z nichž vyplývá, že ve vztahu mezi spotřebitelem a dodavatelem zboží či poskytovatelem služeb nemůže být přijat žádný závazek ani nemůže být uskutečněna žádná platba, pokud spotřebitel nepodepsal úvěrovou smlouvu za účelem financování koupě daného zboží nebo služeb.

(38) Za určitých podmínek by spotřebiteli mělo být umožněno uplatnit prostředky nápravy vůči věřiteli v případě problémů souvisejících s kupní smlouvou. Členské státy by však měly určit, v jakém rozsahu a za jakých podmínek musí spotřebitel uplatnit prostředky nápravy vůči dodavateli, zejména podat na něj žalobu, předtím, než je oprávněn uplatnit je vůči věřiteli. Tato směrnice by neměla zbavovat spotřebitele jejich práv zaručených vnitrostátními předpisy o společně a nerozdílně odpovědnosti prodávajícího nebo poskytovatele služeb a věřitele.

(39) Spotřebitel by měl mít právo splnit své povinnosti před uplynutím lhůty stanovené v úvěrové smlouvě. V případě předčasného splacení, ať už částečného, nebo úplného, by věřitel měl mít nárok na odškodnění za náklady přímo spojené s předčasným splacením úvěru, a to s přihlédnutím k případným souvisejícím úsporám věřitele. Při stanovování metody výpočtu odškodnění je však důležité dodržovat několik zásad. Výpočet odškodnění, na něž má věřitel nárok, by měl být průhledný a srozumitelný spotřebiteli již v předmluvní fázi a v každém případně v průběhu plnění úvěrové smlouvy. Metoda výpočtu by navíc měla být snadno použitelná pro věřitele a měla by usnadnit kontrolu odškodnění příslušnými orgány. Z těchto důvodů a s ohledem na to, že spotřebitelský úvěr není vzhledem k délce svého trvání a výši financován pomocí nástrojů dlouhodobého financování, by měl být strop pro výši odškodnění stanoven paušální sazbou. Tento přístup odráží zvláštní povahu úvěrů určených spotřebitelům a neměl by jim být dotčen možný odlišný přístup k dalším produktům, které jsou financovány pomocí nástrojů dlouhodobého financování, jakými jsou například hypoteční úvěry s pevnou úrokovou sazbou.

(40) Členské státy by měly mít právo stanovit, že v případě předčasného splacení může věřitel uplatňovat nárok na odškodnění pouze tehdy, pokud částka splacená za dvanáct měsíců přesáhne hranici stanovenou členskými státy. Při stanovení této hranice, která by neměla být vyšší než 10 000 EUR, by členské státy měly zohlednit například průměrnou výši spotřebitelských úvěrů na svém trhu.

(41) Postoupení práv věřitele podle úvěrové smlouvy by nemělo způsobit, že se spotřebitel ocitne v méně výhodné pozici. Spotřebitel by měl také být řádně vyrozuměn v případě, že je úvěrová smlouva postoupena třetí osobě.

Pokud však původní věřitel po dohodě s postupníkem i nadále spravuje úvěr ve vztahu ke spotřebiteli, nemá spotřebitel žádný významný zájem na tom, aby byl o postoupení vyrozuměn. Proto by požadavek na úrovni EU, aby byl spotřebitel v těchto případech o postoupení vyrozuměn, nebyl přiměřený.

(42) Členské státy by měly mít i nadále možnost zachovávat nebo zavádět vnitrostátní předpisy, které stanoví hromadné formy komunikace, pokud je to nezbytné pro účely související s efektivitou složitých operací, jakými jsou sekuritizace nebo likvidace aktiv, k nimž dochází při nucené správní likvidaci bank.

(43) Na podporu vytvoření a fungování vnitřního trhu a zajištění vysokého stupně ochrany spotřebitelů v celém Společenství je nutné zajistit srovnatelnost informací týkajících se ročních procentních sazeb nákladů v rámci celého Společenství. I přes jednotný matematický vzorec pro výpočet roční procentní sazby nákladů stanovený směrnicí 87/102/EHS není tato sazba v rámci celého Společenství dosud plně srovnatelná. V jednotlivých členských státech se při výpočtu roční procentní sazby nákladů přihlíží k různým nákladovým faktorům. Tato směrnice by proto měla jasně a vyčerpávajícím způsobem definovat celkové náklady úvěru pro spotřebitele.

(44) K zajištění průhlednosti a stability trhu by členské státy měly až do další harmonizace zajistit zavedení vhodných opatření pro regulaci věřitelů nebo dohled nad nimi.

(45) Tato směrnice dodržuje základní práva a cti zásady uznávané zejména Listinou základních práv Evropské unie. Usiluje především o zajištění plného dodržování pravidel o ochraně osobních údajů, vlastnických právech, zákazu diskriminace, ochraně rodinného a profesionálního života a ochraně spotřebitele podle Listiny základních práv Evropské unie.

(46) Jelikož cíle této směrnice, totiž stanovení společných pravidel pro některé aspekty právních a správních předpisů členských států týkajících se spotřebitelských úvěrů, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jej může být lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.

(47) Členské státy by měly stanovit pravidla týkající se sankcí za porušení vnitrostátních předpisů přijatých podle této směrnice a zajistit jejich uplatňování. I když je volba sankcí i nadále na členských státech, měly by být stanovené sankce účinné, přiměřené a odrazující.

(48) Opatření nezbytná k provedení této směrnice by měla být přijata v souladu s rozhodnutím Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi (7).

(49) Zejména je třeba zmocnit Komisi k přijetí dodatečných předpokladů pro výpočet roční procentní sazby nákladů. Jelikož tato opatření mají obecný význam a jejich účelem je změnit jiné než podstatné prvky této

směrnice, musí být přijata regulativním postupem s kontrolou stanoveným v článku 5a rozhodnutí 1999/468/ES.

(50) V souladu s bodem 34 interinstitucionální dohody o zdokonalení tvorby právních předpisů (8) jsou členské státy vybízeny k tomu, aby jak pro sebe, tak i v zájmu Společenství sestavily vlastní tabulky, z nichž bude co nejlépe patrné srovnání mezi touto směrnicí a prováděcími opatřeními, a aby tyto tabulky zveřejnily.

(51) Z tohoto důvodu a s přihlédnutím k počtu změn, které musí být ve směrnici 87/102/EHS provedeny s ohledem na vývoj v oblasti spotřebitelských úvěrů, jakož i v zájmu zajištění jasnosti právních předpisů Společenství by měla být uvedená směrnice zrušena a nahrazena touto směrnicí,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

PŘEDMĚT, OBLAST PŮSOBNOSTI A DEFINICE

Článek 1

Předmět

Účelem této směrnice je harmonizovat některé aspekty právních a správních předpisů členských států, které se týkají smluv o spotřebitelském úvěru.

Článek 2

Oblast působnosti

1. Tato směrnice se vztahuje na úvěrové smlouvy.
2. Tato směrnice se nevztahuje na

a) úvěrové smlouvy, které jsou zajištěny hypotékou nebo jiným srovnatelným zajištěním běžně používaným v členském státě na nemovitý majetek nebo které jsou zajištěny právem souvisejícím s nemovitým majetkem;

b) úvěrové smlouvy, jejichž účelem je nabytí nebo zachování vlastnických práv k pozemku nebo ke stávající nebo projektované budově;

c) úvěrové smlouvy na celkovou výši úvěru nižší než 200 EUR nebo vyšší než 75 000 EUR;

d) smlouvy o pronájmu nebo leasingové smlouvy, u kterých není stanovena povinnost odkupu předmětu smlouvy ani ve smlouvě samotné, ani v jiné samostatné smlouvě; má se za to, že povinnost existuje, pokud o tom rozhoduje jednostranně věřitel;

e) úvěrové smlouvy ve formě možnosti přečerpání, kde úvěr musí být splacen do jednoho měsíce;

f) úvěrové smlouvy, kde je úvěr poskytnut bez úroků a jakýchkoli jiných poplatků, a úvěrové smlouvy, podle jejichž podmínek musí být úvěr splacen do tří měsíců a platí se pouze zanedbatelné poplatky;

g) úvěrové smlouvy, kde úvěr nabízí zaměstnavatel svým zaměstnancům jako vedlejší činnost bez úroků nebo s ročními procentními sazbami nižšími než jsou sazby převažující na trhu, a které nejsou nabízeny obecně veřejnosti;

h) úvěrové smlouvy, jež jsou uzavírány s investičními podniky vymezenými v čl. 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/39/ES ze dne 21. dubna 2004 o trzích finančních nástrojů (9) nebo s úvěrovými institucemi vymezenými v článku 4 směrnice 2006/48/ES proto, aby investor mohl provést operaci v souvislosti s jedním nebo více nástroji uvedenými v oddíle C přílohy I směrnice 2004/39/ES, je-li investiční podnik nebo úvěrová instituce poskytující úvěr do této operace zapojen;

i) úvěrové smlouvy, které jsou výsledkem urovnání dosaženého před soudem nebo jiným orgánem stanoveným zákonem;

j) úvěrové smlouvy, které se vztahují k bezplatně odložené platbě stávajícího dluhu;

k) úvěrové smlouvy, při jejichž uzavření se po spotřebiteli žádá, aby jako záruku složil věřiteli do úschovy nějakou věc, a v nichž je odpovědnost spotřebitele přísně omezena na tuto zastavenou věc;

l) úvěrové smlouvy související s půjčkami poskytovanými omezenému okruhu veřejnosti na základě právního předpisu pro účely obecného zájmu a za nižších úrokových sazeb, než jaké převažují na trhu, nebo zcela bezúročně, nebo na základě jiných podmínek, jež jsou pro spotřebitele výhodnější než podmínky převažující na trhu, a za úrokových sazeb, které nejsou vyšší, než jaké převažují na trhu.

3. V případě úvěrových smluv ve formě možnosti přečerpání, kde úvěr musí být splacen na požádání nebo do tří měsíců, se použijí pouze články 1, 2 a 3, čl. 4 odst. 1, odst. 2 písm. a) až c) a odst. 4, články 6 až 9, čl. 10 odst. 1, 4 a 5, články 12, 15 a 17 a články 19 až 32.

4. V případě úvěrových smluv ve formě překročení se použijí pouze články 1, 2, 3, 18, 20 a 22 až 32.

5. Členské státy mohou stanovit, že pouze články 1 až 4, 6, 7 a 9, čl. 10 odst. 1, odst. 2 písm. a) až h) a l) a odst. 4 a články 11, 13 a 16 až 32 se použijí v případě úvěrových smluv uzavřených organizací, která

- a) je založena pro vzájemný prospěch svých členů;
- b) nevykazuje zisk ve prospěch jiných osob, než jsou její členové;
- c) plní společenské poslání požadované vnitrostátním právem;
- d) přijímá a spravuje úspory a poskytuje úvěrové zdroje pouze svým členům a
- e) poskytuje úvěr na základě roční procentní sazby nákladů, která je nižší než sazba převládající na trhu nebo která podléhá stropu stanovenému vnitrostátním právem,

5. a jejíž členství je omezeno na osoby bydlící nebo zaměstnané v konkrétní oblasti nebo zaměstnance konkrétního zaměstnavatele včetně jeho bývalých zaměstnanců, kteří jsou v důchodu, nebo osoby splňující jiné podmínky stanovené podle vnitrostátního práva jako základ pro existenci společné vazby mezi členy.

5. Členské státy mohou vyjmout z oblasti působnosti této směrnice úvěrové smlouvy uzavřené takovou organizací, pokud celková hodnota všech existujících úvěrových smluv uzavřených danou organizací není významná ve vztahu k celkové hodnotě všech existujících úvěrových smluv v členském státě, v němž má organizace sídlo, a celková hodnota všech existujících úvěrových smluv uzavřených všemi takovými organizacemi v daném členském státě je nižší než 1 % celkové hodnoty všech existujících úvěrových smluv uzavřených v tomto členském státě.

5. Členské státy každoročně posoudí, zda jsou podmínky pro uplatňování jakékoli takové výjimky nadále splněny, a přijmou opatření ke zrušení výjimky v případech, kdy se domnívají, že tyto podmínky již splněny nejsou.

6. Členské státy mohou stanovit, že pro úvěrové smlouvy, které stanoví možnost ujednání mezi věřitelem a spotřebitelem o odložení platby nebo metodách splácení, pokud je spotřebitel již v prodlení podle původní úvěrové smlouvy, se použijí pouze články 1 až 4, 6, 7 a 9, čl. 10 odst. 1, odst. 2 písm. a) až i), l) a r) a odst. 4 a články 11, 13, 16 a 18 až 32, jestliže

- a) je pravděpodobné, že by tato ujednání mohla odvrátit případné soudní řízení týkající se tohoto prodlení, a
- b) spotřebitel by tím nepodléhal méně výhodným podmínkám, než byly stanoveny v původní úvěrové smlouvě.

6. Jestliže však úvěrová smlouva spadá do oblasti působnosti odstavce 3, použijí se pouze ustanovení uvedená ve zmíněném odstavci.

Článek 3

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí

- a) „spotřebitelem“ fyzická osoba, která při operacích, na něž se vztahuje tato směrnice, jedná za účelem nesouvisejícím s její živností, podnikáním nebo povoláním;
- b) „věřitelem“ fyzická nebo právnická osoba, která v rámci své živnosti, podnikání nebo povolání poskytuje nebo slibuje poskytnout úvěr;
- c) „úvěrovou smlouvou“ smlouva, na jejímž základě věřitel poskytuje nebo slibuje poskytnout spotřebiteli úvěr ve formě odložené platby, půjčky nebo jiné podobné finanční služby, s výjimkou smluv o průběžném poskytování služeb nebo dodávání zboží stejného druhu, kdy spotřebitel za tyto služby nebo zboží po dobu jejich poskytování nebo dodávání platí ve splátkách;

d) „možností přečerpání“ výslovná úvěrová smlouva, na jejímž základě věřitel zpřístupňuje spotřebiteli finanční prostředky, které přesahují aktuální zůstatek na běžném účtu spotřebitele;

e) „překročením“ mlčky uznané přečerpání, na jehož základě věřitel zpřístupňuje spotřebiteli finanční prostředky, které přesahují aktuální zůstatek na běžném účtu spotřebitele, nebo smlouvenou možnost přečerpání;

f) „zprostředkovatelem úvěru“ fyzická nebo právnická osoba, která nejedná jako věřitel a která v rámci své živnosti, podnikání nebo povolání za odměny, která má mít peněžitou podobu anebo jakoukoli jinou dohodnutou finanční podobu,

i) spotřebitelům předkládá nebo nabízí úvěrové smlouvy,

ii) pomáhá spotřebitelům v souvislosti s uzavřením úvěrové smlouvy prováděním jiných přípravných prací, než jsou činnosti uvedené v bodě i), nebo

iii) uzavírá úvěrové smlouvy se spotřebiteli jménem věřitele;

g) „celkovými náklady úvěru pro spotřebitele“ veškeré náklady, včetně úroku, provizí, daní a veškerých dalších poplatků, které spotřebitel musí zaplatit v souvislosti s úvěrovou smlouvou a které jsou věřiteli známy, s výjimkou nákladů na notáře; náklady související s doplňkovými službami týkajícími se dané úvěrové smlouvy, zejména pojistné, jsou rovněž zahrnuty, pokud je navíc uzavření smlouvy o poskytnutí služby povinné pro získání úvěru nebo pro jeho získání za nabízených podmínek;

h) „celkovou částkou splatnou spotřebitelem“ součet celkové výše úvěru a celkových nákladů úvěru pro spotřebitele;

i) „roční procentní sazbu nákladů“ celkové náklady úvěru pro spotřebitele vyjádřené jako roční procento celkové výše úvěru, případně včetně nákladů podle čl. 19 odst. 2;

j) „výpůjční úrokovou sazbu“ úroková sazba vyjádřená jako pevná nebo pohyblivá procentní sazba uplatňovaná ročně na čerpanou výši úvěru;

k) „pevnou výpůjční úrokovou sazbu“ skutečnost, že se věřitel a spotřebitel v úvěrové smlouvě dohodnou na jediné výpůjční úrokové sazbě po celou dobu trvání úvěrové smlouvy nebo na více výpůjčních úrokových sazbách stanovených pro dílčí období výhradně neměnnou konkrétní procentní hodnotou. Nejsou-li v úvěrové smlouvě stanoveny všechny výpůjční úrokové sazby, považuje se výpůjční úroková sazba za pevně stanovenou pouze pro dílčí období, pro která jsou výpůjční úrokové sazby stanoveny výhradně neměnnou konkrétní procentní hodnotou sjednanou při uzavření úvěrové smlouvy;

l) „celkovou výši úvěru“ strop nebo souhrn všech částek, jež jsou dány k dispozici podle úvěrové smlouvy;

m) „trvalým nosičem“ každý nástroj, který umožňuje spotřebiteli ukládat informace určené jemu osobně, a to

způsobem vhodným pro jejich budoucí použití, po dobu přiměřenou jejich účelu, a který umožňuje reprodukci uložených informací v nezměněném stavu;

n) „smlouvou o vázaném úvěru“ úvěrová smlouva, kde

i) dotyčný úvěr slouží výhradně k financování smlouvy o dodání konkrétního zboží nebo poskytnutí konkrétní služby a

ii) tyto dvě smlouvy tvoří z objektivního hlediska obchodní celek; má se za to, že se jedná o obchodní celek, pokud úvěr pro spotřebitele financuje sám dodavatel zboží nebo poskytovatel služby nebo, v případě úvěru financovaného třetí osobou, pokud věřitel využije služeb dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb v souvislosti s uzavřením nebo přípravou úvěrové smlouvy nebo pokud je konkrétní zboží nebo poskytnutí konkrétní služby výslovně uvedeno v úvěrové smlouvě.

KAPITOLA II

INFORMACE A POSTUPY PŘEDCHÁZEJÍCÍ UZAVŘENÍ ÚVĚROVÉ SMLOUVY

Článek 4

Standardní informace uváděné v reklamě

1. Jakákoli reklama týkající se úvěrových smluv, jež uvádí úrokovou sazbu nebo jakékoli údaje o nákladech úvěru pro spotřebitele, musí uvádět standardní informace v souladu s tímto článkem.

1. Tato povinnost neplatí, pokud vnitrostátní právní předpisy vyžadují, aby v reklamách týkajících se úvěrových smluv, které neuvádějí úrokovou sazbu ani jakékoli údaje o nákladech úvěru pro spotřebitele ve smyslu prvního pododstavce, byla uváděna roční procentní sazba nákladů.

2. Standardní informace musí obsahovat jasným, výstižným a zřetelným způsobem prostřednictvím reprezentativního příkladu

a) výpůjční úrokovou sazbu, pevnou, pohyblivou nebo obojí, spolu s údaji o veškerých poplatcích zahrnutých v celkových nákladech úvěru pro spotřebitele;

b) celkovou výši úvěru;

c) roční procentní sazbu nákladů; v případě úvěrové smlouvy druhu uvedeného v čl. 2 odst. 3 mohou členské státy rozhodnout, že roční procentní sazbu nákladů není třeba poskytnout;

d) případnou dobu trvání úvěrové smlouvy;

e) v případě úvěru ve formě odložené platby za konkrétní zboží nebo službu cenu v hotovosti a výši případné zálohy a

f) případně celkovou částku splatnou spotřebitelem a výši jednotlivých splátek.

3. Je-li uzavření smlouvy o doplňkové službě související s úvěrovou smlouvou, zejména pojištění, povinné pro získání úvěru nebo pro jeho získání za nabízených podmínek a náklady na tuto službu nelze určit předem, musí být jasným, výstižným a zitelným způsobem uvedena rovněž povinnost uzavřít smlouvu o této službě spolu s roční procentní sazbou nákladů.

4. Tímto článkem není dotčena směrnice 2005/29/ES.

Článek 5

Předsmmluvní informace

1. S dostatečným předstihem před tím, než je spotřebitel vázán úvěrovou smlouvou nebo nabídkou, poskytnete věřitel a případně zprostředkovatel úvěru spotřebiteli na základě věřitelem nabízených úvěrových podmínek a případně spotřebitelem vyjádřených preferencí a poskytnutých údajů informace potřebné ke srovnání různých nabídek, aby mohl spotřebitel učinit informované rozhodnutí, zda úvěrovou smlouvu uzavře. Tyto informace se poskytují na papíře nebo na jiném trvalém nosiči prostřednictvím formuláře „standardní evropské informace o spotřebitelském úvěru“ obsaženého v příloze II. Pokud věřitel poskytl „standardní evropské informace o spotřebitelském úvěru“, má se za to, že splnil požadavky na poskytnutí informací podle tohoto odstavce a podle čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2002/65/ES.

1. Dotyčné informace zahrnují

a) druh úvěru;

b) totožnost a poštovní adresu věřitele a případně totožnost a poštovní adresu zúčastněného zprostředkovatele úvěru;

c) celkovou výši úvěru a podmínky jeho čerpání;

d) dobu trvání úvěrové smlouvy;

e) v případě úvěru ve formě odložené platby za konkrétní zboží nebo službu a smluv o vázaném úvěru dané zboží nebo službu a jeho cenu v hotovosti;

f) výpůjční úrokovou sazbu, podmínky upravující použití této sazby a případně jakýkoli index nebo referenční sazbu použitelné pro počáteční výpůjční úrokovou sazbu, jakož i doby, podmínky a postupy pro změnu výpůjční úrokové sazby. Uplatňují-li se za různých okolností různé výpůjční úrokové sazby, uvádějí se výše uvedené informace o všech použitelných sazbách;

g) roční procentní sazbu nákladů a celkovou částku splatnou spotřebitelem, ilustrovanou reprezentativním příkladem s uvedením veškerých předpokladů použitých pro výpočet této sazby; pokud spotřebitel informoval věřitele o jednom nebo více aspektech jím preferovaného úvěru, jako například o době trvání úvěrové smlouvy a celkové částce úvěru, musí věřitel tyto aspekty zohlednit; stanoví-li úvěrová smlouva různé způsoby čerpání s různými poplatky nebo výpůjčními úrokovými sazbami a použije-li věřitel předpoklad uvedený v části II písm. b) přílohy I, uvede, že jiné mechanismy čerpání uplatňované na tento typ úvěrové smlouvy mohou vést k vyšším ročním procentním sazbám nákladů;

h) výši, počet a četnost plateb, jež má spotřebitel provést, a případně způsob přiřazování plateb k jednotlivým dlužným částkám s různými výpůjčními úrokovými sazbami pro účely splácení;

i) případné poplatky za vedení jednoho nebo více účtů zaznamenávajících platební operace a čerpání, ledaže je otevření účtu nepovinné, poplatky za používání platebních prostředků pro platební operace i čerpání a veškeré ostatní poplatky vyplývající z úvěrové smlouvy a podmínky, za nichž lze tyto poplatky změnit;

j) případnou existenci nákladů, které má spotřebitel hradit při uzavření úvěrové smlouvy notář;

k) případnou povinnost uzavřít smlouvu o doplňkové službě související s úvěrovou smlouvou, zejména pojištění, je-li uzavření této smlouvy povinné pro získání úvěru nebo pro jeho získání za nabízených podmínek;

l) úrokovou sazbu použitelnou v případě opožděných plateb a podmínky pro její úpravu a veškeré případné poplatky z prodlení;

m) upozornění na důsledky opomenutí plateb;

n) případné požadované záruky;

o) existenci nebo neexistenci práva na odstoupení od smlouvy;

p) právo na předčasné splacení a informace o případném právu věřitele na odškodnění a o způsobu, kterým se toto odškodnění stanoví v souladu s článkem 16;

q) právo spotřebitele být v souladu s čl. 9 odst. 2 okamžitě a bezplatně vyrozuměn o výsledku vyhledávání v databázích za účelem posouzení jeho úvěruschopnosti;

r) právo spotřebitele obdržet bezplatně na požádání kopii návrhu úvěrové smlouvy. Toto ustanovení se nepoužije, pokud v okamžiku žádosti není věřitel ochoten přistoupit k uzavření úvěrové smlouvy se spotřebitelem, a

s) případně dobu, po kterou je věřitel předsmmluvními informacemi vázán.

1. Veškeré dodatečné informace, jež věřitel poskytne spotřebiteli, se předávají v samostatném dokumentu, který může být ke „standardním evropským informacím o spotřebitelském úvěru“ připojen.

2. V případě hlasové telefonní komunikace uvedené v čl. 3 odst. 3 směrnice 2002/65/ES však popis hlavních znaků finanční služby, který má být poskytnut podle čl. 3 odst. 3 písm. b) druhé odrážky uvedené směrnice, zahrnuje alespoň položky uvedené v odst. 1 písm. c), d), e), f) a h) tohoto článku, roční procentní sazbu nákladů, ilustrovanou reprezentativním příkladem, a celkovou částku splatnou spotřebitelem.

3. Pokud je na žádost spotřebitele smlouva uzavírána prostřednictvím dálkové komunikace, která neumožňuje poskytnutí informací v souladu s odstavcem 1, a zejména v případě uvedeném v odstavci 2, poskytnete věřitel spotřebiteli úplné předsmmluvní informace prostřednictvím

formuláře pro „standardní evropské informace o spotřebitelském úvěru“ okamžitě po uzavření úvěrové smlouvy.

4. Vedle „standardních evropských informací o spotřebitelském úvěru“ obdrží spotřebitel bezplatně na požádání kopii návrhu úvěrové smlouvy. Toto ustanovení se nepoužije, pokud věřitel není v okamžiku žádosti ochoten přistoupit k uzavření úvěrové smlouvy se spotřebitelem.

5. V případě úvěrové smlouvy, podle které platby spotřebitele nevedou k okamžitému odpovídajícímu umořování celkové výše úvěru, a místo toho jsou použity pro tvorbu kapitálu po dobu a za podmínek, jež jsou stanoveny v úvěrové smlouvě nebo v doplňkové smlouvě, uvádějí předmluvní informace požadované podle odstavce 1 jasně a vstřícně, že tyto úvěrové smlouvy zaručují splacení celkové částky úvěru čerpané podle úvěrové smlouvy, pouze je-li tato záruka poskytnuta.

6. členské státy zajistí, aby věřitelé a případně zprostředkovatelé úvěru poskytli spotřebiteli náležité vysvětlení, aby byl schopen posoudit, zda navrhovaná úvěrová smlouva odpovídá jeho potřebám a finanční situaci, a to případně vysvětlením předmluvních informací, které mají být poskytnuty podle odstavce 1, jakož i základních charakteristik nabízených produktů a jejich možných konkrétních dopadů na spotřebitele, včetně důsledků nezaplacení platby spotřebitelem. členské státy mohou upravit způsob a rozsah poskytování této pomoci, jakož i to, kdo ji poskytuje, a to podle konkrétních okolností souvisejících se situací, za které je úvěrová smlouva nabízena, komu je nabízena a jaký druh úvěru je nabízen.

Článek 6

Požadavky na předmluvní informace týkající se některých úvěrových smluv ve formě možnosti přečerpání a některých konkrétních úvěrových smluv

1. S dostatečným předstihem před tím, než se spotřebitel stane vázán úvěrovou smlouvou nebo nabídkou týkající se úvěrové smlouvy uvedené v čl. 2 odst. 3, 5 nebo 6, poskytne věřitel a případně zprostředkovatel úvěru spotřebiteli na základě věřitelem nabízených úvěrových podmínek a případně spotřebitelem vyjádřených preferencí a poskytnutých údajů informace potřebné ke srovnání různých nabídek, aby mohl spotřebitel učinit informované rozhodnutí, zda úvěrovou smlouvu uzavře.

1. Tyto informace zahrnují

- a) druh úvěru;
- b) totožnost a poštovní adresu věřitele a případně totožnost a poštovní adresu zúčastněného zprostředkovatele úvěru;
- c) celkovou výši úvěru;
- d) dobu trvání úvěrové smlouvy;
- e) výpůjční úrokovou sazbu, podmínky upravující použití této sazby, jakýkoli index nebo referenční sazbu použitelné pro počáteční výpůjční úrokovou sazbu,

poplatky použitelné od okamžiku uzavření úvěrové smlouvy a případné podmínky, za nichž lze tyto poplatky změnit;

f) roční procentní sazbu nákladů, ilustrovanou reprezentativními příklady s uvedením veškerých předpokladů použitých pro výpočet této sazby;

g) podmínky a postup pro ukončení platnosti úvěrové smlouvy;

h) u úvěrových smluv podle čl. 2 odst. 3 případně poznámku, že spotřebitel může být kdykoli vyzván ke splacení plné výše úvěru;

i) úrokovou sazbu použitelnou v případě opožděných plateb, ujednání o její úpravě a případné poplatky z prodlení;

j) právo spotřebitele být v souladu s čl. 9 odst. 2 okamžitě a bezplatně vyzváno o výsledku vyhledávání v databázích za účelem posouzení jeho úvěruschopnosti;

k) u úvěrových smluv podle čl. 2 odst. 3 informace o poplatcích použitelných od okamžiku uzavření těchto úvěrových smluv a případné podmínky, za nichž lze tyto poplatky změnit;

l) případně dobu, po kterou je věřitel předmluvními informacemi vázán.

1. Tyto informace se poskytují na papíře nebo na jiném trvalém nosiči a musí být všechny stejně výrazné. Mohou být poskytnuty prostřednictvím formuláře „evropské informace o spotřebitelském úvěru“ obsaženém v příloze III. Pokud věřitel poskytl „evropské informace o spotřebitelském úvěru“, má se za to, že splnil požadavky na poskytnutí informací podle tohoto odstavce a podle čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2002/65/ES.

2. V případě úvěrové smlouvy druhu uvedeného v čl. 2 odst. 3 mohou členské státy rozhodnout, že roční procentní sazbu nákladů není třeba poskytnout.

3. V případě úvěrové smlouvy podle čl. 2 odst. 5 a 6 informace poskytnuté spotřebiteli podle odstavce 1 tohoto článku také zahrnují

a) výši, počet a četnost plateb, jež má spotřebitel provést, a případně způsob přiřazování plateb k jednotlivým dlužným částkám s různými výpůjčními úrokovými sazbami pro účely splacení, a

b) právo na předčasné splacení a informace o případném právu věřitele na odškodnění a o způsobu, kterým se toto odškodnění stanoví.

3. Jestliže však úvěrová smlouva spadá do oblasti působnosti čl. 2 odst. 3, použijí se pouze ustanovení uvedená v odstavci 1 tohoto článku.

4. Avšak v případě hlasové telefonní komunikace, a pokud spotřebitel žádá, aby mu byla možnost přečerpání zpřístupněna s okamžitým účinkem, obsahuje popis hlavních znaků finanční služby alespoň položky uvedené v odst. 1 písm. c), e), f), a h). U úvěrových smluv druhu

uvedeného v odstavci 3 navíc popis hlavních znaků obsahuje údaj o době trvání úvěrové smlouvy.

5. Bez ohledu na vymezení podle čl. 2 odst. 2 písm. c) uplatňují členské státy alespoň požadavky první věty odstavce 4 tohoto článku na úvěrové smlouvy ve formě možnosti přečerpání, u kterých musí být úrok splacen do jednoho měsíce.

6. Vedle informací uvedených v odstavcích 1 až 4 obdrží spotřebitel bezplatně na požádání kopii návrhu úvěrové smlouvy obsahujícího smluvní informace stanovené v článku 10, pokud se uvedený článek použije. Toto ustanovení se nepoužije, pokud věřitel není v okamžiku žádosti ochoten přistoupit k uzavření úvěrové smlouvy se spotřebitelem.

7. Pokud je na žádost spotřebitele smlouva uzavírána prostřednictvím dálkové komunikace, která neumožňuje poskytnutí informací v souladu s odstavci 1 a 3, včetně případů uvedených v odstavci 4, musí věřitel okamžitě po uzavření úvěrové smlouvy splnit své povinnosti podle odstavců 1 a 3 tím, že poskytne smluvní informace podle článku 10, pokud se uvedený článek použije.

Článek 7

Výjimky z požadavků na předmluvní informace

Články 5 a 6 se nevztahují na dodavatele zboží a poskytovatele služeb jednající jako zprostředkovatelé úvěru ve vedlejší činnosti. Tím však není dotčena povinnost věřitele zajistit, aby spotřebitel obdržel předmluvní informace podle uvedených článků.

Článek 8

Povinnost posoudit úvěruschopnost spotřebitele

1. Členské státy zajistí, aby před uzavřením úvěrové smlouvy věřitel posoudil úvěruschopnost spotřebitele na základě dostatečných informací získaných případně od spotřebitele, a pokud je to nezbytné, na základě vyhledávání v příslušné databázi. Členské státy, jejichž právní předpisy vyžadují, aby věřitelé posoudili úvěruschopnost spotřebitelů na základě vyhledávání v příslušné databázi, mohou tento požadavek zachovat.

2. Členské státy zajistí, že pokud se strany dohodnou na změně celkové výše úvěru po uzavření úvěrové smlouvy, věřitel aktualizuje finanční informace týkající se spotřebitele, jež má k dispozici, a posoudí úvěruschopnost spotřebitele před jakýmkoli významným zvýšením celkové výše úvěru.

KAPITOLA III

PŘÍSTUP K DATABÁZÍM

Článek 9

Přístup k databázím

1. Každý členský stát v případě přeshraničního úvěru zajistí přístup pro věřitele z jiných členských států k databázím používaným v tomto členském státě k

posuzování úvěruschopnosti spotřebitelů. Podmínky přístupu nesmějí být diskriminační.

2. Pokud je žádost o poskytnutí úvěru zamítnuta na základě vyhledávání v databázi, věřitel okamžitě a bezplatně vyrozumí spotřebitele o výsledku tohoto vyhledávání a sdělí mu údaje o použité databázi

3. Informace se poskytují, není-li to zakázáno jinými právními předpisy Společenství nebo není-li to v rozporu s veřejným pořádkem nebo veřejnou bezpečností.

4. Tímto článkem není dotčeno použití směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (10).

KAPITOLA IV

INFORMACE A PRÁVA TÝKAJÍCÍ SE ÚVĚROVÝCH SMLUV

Článek 10

Informace, které mají být uvedeny v úvěrových smlouvách

1. Úvěrové smlouvy se vypracovávají na papíře nebo na jiném trvalém nosiči.

1. Každá smluvní strana obdrží jedno vyhotovení úvěrové smlouvy. Tímto článkem nejsou dotčena žádná vnitrostátní pravidla ohledně platnosti uzavírání úvěrových smluv, jež jsou v souladu s právem Společenství.

2. Úvěrová smlouva jasně a výstižně uvádí

a) druh úvěru;

b) totožnost a poštovní adresy smluvních stran a případně totožnost a poštovní adresu zúčastněného zprostředkovatele úvěru;

c) dobu trvání úvěrové smlouvy;

d) celkovou výši úvěru a podmínky čerpání;

e) v případě úvěru ve formě odložené platby za konkrétní zboží nebo službu nebo u smluv o vázaném úvěru dané zboží nebo službu a jeho cenu v hotovosti;

f) výpůjční úrokovou sazbu, podmínky upravující použití této sazby a případně jakýkoli index nebo referenční sazbu použitelné pro počáteční výpůjční úrokovou sazbu, jakož i období, podmínky a postupy pro změnu výpůjční úrokové sazby. Uplatňují-li se za různých okolností různé výpůjční úrokové sazby, uvádějí se výše uvedené informace o všech použitelných sazbách;

g) roční procentní sazbu nákladů a celkovou částku splatnou spotřebitelem, vypočtené v okamžiku uzavření úvěrové smlouvy; uvedeny musí být veškeré předpoklady použité pro výpočet této sazby;

h) výši, počet a četnost plateb, jež má spotřebitel provést, a případně způsob přiřazování plateb k jednotlivým dlužným částkám s různými výpůjčními úrokovými sazbami pro účely splácení;

i) je-li zahrnuto umoření jistiny úvěrové smlouvy s pevně stanovenou dobou trvání, právo spotřebitele obdržet bezplatně na požádání kdykoliv za trvání úvěrové smlouvy výpis z účtu v podobě tabulky umoření.

Tabulka umoření uvádí dlužné platby a lhůty a podmínky vztahující se ke splacení těchto částek; obsahuje rozčlenění každé splátky ukazující umofování jistiny, úrok vypočítaný na základě výpůjční úrokové sazby a veškeré případné dodatečné náklady; pokud není úroková sazba stanovena nebo je podle úvěrové smlouvy možné dodatečně náklady měnit, musí tabulka umoření jasně a stručně uvádět, že údaje tabulky platí pouze do změny výpůjční úrokové sazby nebo dodatečných nákladů v souladu s úvěrovou smlouvou;

j) mají-li být poplatky a úroky splaceny bez umoření jistiny, soupis uvádějící lhůty a podmínky pro splacení úroku a veškerých souvisejících opakujících se či jednorázových poplatků;

k) popřípadě poplatky za vedení jednoho nebo více účtů zaznamenávajících platební operace a čerpání, ledaže je otevření účtu nepovinné, poplatky za používání platebních prostředků pro platební operace i čerpání a veškeré ostatní poplatky vyplývající z úvěrové smlouvy a podmínky, za nichž lze tyto poplatky změnit;

l) úrokovou sazbu použitelnou v případě opožděných plateb platnou v okamžiku uzavření úvěrové smlouvy a podmínky pro její úpravu a veškeré případné poplatky z prodlení;

m) upozornění na důsledky opomenutí plateb;

n) případně upozornění, že jen nutné uhradit notářské poplatky;

o) případně požadované záruky a pojištění;

p) existenci nebo neexistenci práva na odstoupení od smlouvy, období, během něhož může být takové právo vykonáno, a jiné podmínky pro výkon tohoto práva, včetně informací o povinnosti spotřebitele zaplatit čerpanou jistinu a příslušný úrok v souladu s čl. 14 odst. 3 písm. b), jakož i o částce úroku splatné za den;

q) informace týkající se práv vyplývajících z článku 15 a podmínky pro uplatnění těchto práv;

r) právo na předčasné splacení, postup předčasného splacení a informace o případném právu věřitele na odškodnění a o způsobu, kterým se toto odškodnění stanoví;

s) postup, jenž má být použit při uplatnění práva na ukončení platnosti úvěrové smlouvy;

t) zda existuje pro spotřebitele mechanismus mimosoudního urovnávání stížností a prostředků nápravy, a pokud ano, způsob přístupu k němu;

u) případně další smluvní podmínky;

v) případně název a adresu příslušného orgánu dozoru.

3. Použije-li se odst. 2 písm. i), poskytnete věřitel spotřebiteli bezplatně kdykoliv za trvání úvěrové smlouvy výpis z účtu v podobě tabulky umoření.

4. V případě úvěrové smlouvy, podle které platby spotřebitele nevedou k okamžitému odpovídajícímu umofování celkové výše úvěru, a namísto toho jsou použity pro tvorbu kapitálu po dobu a za podmínek, jež jsou stanoveny v úvěrové smlouvě nebo v doplňkové smlouvě, uvádějí informace požadované podle odstavce 2 jasně a výstižně, že tyto úvěrové smlouvy zaručují splacení celkové částky úvěru čerpané podle úvěrové smlouvy, pouze je-li tato záruka poskytnuta.

5. Úvěrová smlouva ve formě možnosti přečerpání podle čl. 2 odst. 3 jasně a výstižně uvádí

a) druh úvěru;

b) totožnost a poštovní adresy smluvních stran a případně totožnost a poštovní adresu zúčastněného zprostředkovatele úvěru;

c) dobu trvání úvěrové smlouvy;

d) celkovou výši úvěru a podmínky čerpání;

e) výpůjční úrokovou sazbu, podmínky upravující použití této sazby a případně jakýkoli index nebo referenční sazbu použitelné pro počáteční výpůjční úrokovou sazbu, jakož i období, podmínky a postupy pro změnu výpůjční úrokové sazby, a uplatňují-li se za různých okolností různé výpůjční úrokové sazby, rovněž výše uvedené informace o všech použitelných sazbách;

f) roční procentní sazbu nákladů a celkové náklady úvěru pro spotřebitele, vypočtené v okamžiku uzavření úvěrové smlouvy; uvedeny musí být veškeré předpoklady použité pro výpočet této sazby podle čl. 19 odst. 2 ve spojení s čl. 3 písm. g) a i); členské státy mohou rozhodnout, že roční procentní sazbu nákladů není třeba poskytnout;

g) upozornění, že spotřebitel může být kdykoli vyzván ke splacení plně výše úvěru;

h) podmínky pro uplatnění práva odstoupit od úvěrové smlouvy a

i) informace o poplatcích použitelných od okamžiku uzavření těchto úvěrových smluv a případně podmínky, za nichž lze tyto poplatky změnit.

Článek 11

Informace o výpůjční úrokové sazbě

1. Spotřebitel musí být na papíře nebo na jiném trvalém nosiči informován o případné změně výpůjční úrokové sazby ještě před jejím vstupem v platnost. Informace zahrnují výši splátek po vstupu nové výpůjční úrokové sazby v platnost v případě, že dochází k jejich změně, i údaje o počtu a četnosti splátek.

2. Smluvní strany se však v úvěrové smlouvě mohou dohodnout, že informace uvedené v odstavci 1 mají být poskytovány spotřebiteli pravidelně v případech, kdy je změna výpůjční úrokové sazby způsobena změnou referenční sazby, nová referenční sazba je vhodným způsobem zveřejněna a informace o nové referenční sazbě jsou rovněž zpřístupněny v prostorách věřitele.

Článek 12

Povinnosti u úvěrových smluv ve formě možnosti přečerpání

1. Pokud se úvěrová smlouva vztahuje na úvěr ve formě možnosti přečerpání, je spotřebitel pravidelně informován prostřednictvím výpisu z účtu na papíře nebo na jiném trvalém nosiči, který obsahuje tyto údaje:

- a) přesné období, na které se výpis z účtu vztahuje;
- b) částky a data čerpání;
- c) zůstatek z předchozího výpisu a jeho datum;
- d) nový zůstatek;
- e) data a výše plateb provedených spotřebitelem;
- f) použitou výpůjční úrokovou sazbu;
- g) veškeré poplatky, které byly uplatněny;
- h) případně minimální částku, která má být zaplacena.

2. Spotřebitel je navíc informován na papíře nebo na jiném trvalém nosiči o každém zvýšení výpůjční úrokové sazby nebo jakýchkoli splatných poplatků ještě před vstupem dané změny v platnost.

2. Smluvní strany se však mohou v úvěrové smlouvě dohodnout, že informace o změnách výpůjční úrokové sazby mají být spotřebiteli poskytovány způsobem stanoveným v odstavci 1 v případech, kdy je změna výpůjční úrokové sazby způsobena změnou referenční sazby, nová referenční sazba je vhodným způsobem zveřejněna a informace o nové referenční sazbě jsou rovněž zpřístupněny v prostorách věřitele.

Článek 13

Úvěrové smlouvy na dobu neurčitou

1. Spotřebitel může platnost úvěrové smlouvy na dobu neurčitou kdykoliv bezplatně ukončit obvyklým způsobem, pokud se strany nedohodly na výpovědní době. Tato doba nesmí překročit jeden měsíc.

1. Je-li tak dohodnuto v úvěrové smlouvě, může věřitel platnost úvěrové smlouvy na dobu neurčitou ukončit obvyklým podáním výpovědi spotřebiteli s nejméně dvouměsíční výpovědní dobou, vyhotovené na papíře nebo na jiném trvalém nosiči.

2. Je-li to dohodnuto v úvěrové smlouvě, může věřitel z objektivně opodstatněných důvodů ukončit právo spotřebitele na čerpání z úvěrové smlouvy na dobu neurčitou. Věřitel uvědomí spotřebitele o tomto ukončení

a jeho důvodech na papíře nebo na jiném trvalém nosiči pokud možno před tímto ukončením a nejpozději neprodleně po něm, není-li poskytnutí těchto informací zakázáno právními předpisy Společenství nebo není-li v rozporu s veřejným pořádkem nebo veřejnou bezpečností.

Článek 14

Právo na odstoupení od smlouvy

1. Spotřebitel má k dispozici lhůtu čtrnácti kalendářních dnů na odstoupení od úvěrové smlouvy bez uvedení důvodu.

1. Lhůta pro odstoupení od smlouvy začíná běžet

a) buď dnem uzavření úvěrové smlouvy, nebo

b) dnem, kdy spotřebitel obdrží smluvní podmínky a informace v souladu s článkem 10, pokud tento den nastane později než den uvedený v písmenu a) tohoto pododstavce.

2. Pokud v případě smluv o vázaném úvěru ve smyslu čl. 3 písm. n) vnitrostátní právní předpisy ke dni vstupu této směrnice v platnost již stanoví, že spotřebiteli nelze zpřístupnit finanční prostředky před uplynutím zvláštní doby, mohou členské státy výjimečně stanovit, že lhůta stanovená v odstavci 1 tohoto článku může být na výslovnou žádost spotřebitele zkrácena tak, aby odpovídala této zvláštní době.

3. Jestliže spotřebitel uplatní právo na odstoupení od smlouvy,

a) aby účinky jeho odstoupení nastaly před uplynutím lhůty uvedené v odstavci 1, musí to spotřebitel oznámit věřiteli na základě informací poskytnutých věřitelem podle čl. 10 odst. 2 písm. p) způsobem, který je prokazatelný podle vnitrostátního práva. Má se za to, že lhůta pro oznámení byla dodržena, je-li toto oznámení, pokud je vyhotoveno na papíře nebo na jiném trvalém nosiči, jenž je věřiteli k dispozici a k němuž má přístup, odesláno před jejím uplynutím;

b) musí spotřebitel zaplatit věřiteli jistinu a úrok z ní vzniklý ode dne, kdy byl úvěr čerpán, do dne, kdy je jistina splacena, bez zbytečného odkladu a nejpozději 30 kalendářních dnů po zaslání oznámení o odstoupení od smlouvy věřiteli. Úrok se vypočítá na základě dohodnuté výpůjční úrokové sazby. Věřitel nemá v případě odstoupení od smlouvy nárok na žádné jiné odškodnění od spotřebitele s výjimkou odškodnění za případné nevrátné poplatky zaplacené věřitelem orgánu veřejné správy.

4. Pokud věřitel nebo třetí osoba na základě smlouvy mezi třetí osobou a věřitelem poskytuje doplňkovou službu související s úvěrovou smlouvou, není spotřebitel nadále smlouvou o doplňkové službě vázán, jestliže uplatní své právo na odstoupení od úvěrové smlouvy podle tohoto článku.

5. Pokud má spotřebitel právo na odstoupení od smlouvy podle odstavců 1, 3 a 4 tohoto článku, články 6 a 7 směrnice 2002/65/ES a článek 5 směrnice Rady 85/577/EHS ze dne 20. prosince 1985 o ochraně

spotřebitele v případě smluv uzavřených mimo obchodní prostory (11) se nepoužijí.

6. Členské státy mohou stanovit, že se odstavce 1 až 4 tohoto článku nepoužijí na úvěrové smlouvy, u nichž právní úprava vyžaduje, aby byly uzavřeny prostřednictvím notáře, potvrdí-li notář, že spotřebitelé jsou zaručena práva stanovená články 5 a 10.

7. Tímto článkem není dotčeno žádné pravidlo vnitrostátního práva, které stanoví dobu, během které nemůže být plnění smlouvy zahájeno.

Článek 15

Smlouvy o vázaném úvěru

1. Pokud spotřebitel na základě práva Společenství uplatnil právo na odstoupení od kupní smlouvy nebo od smlouvy o poskytnutí služby, není nadále vázán smlouvou o vázaném úvěru.

2. Pokud nejsou zboží nebo služby, na které se vztahuje smlouva o vázaném úvěru, dodány či poskytnuty nebo pokud jsou dodány či poskytnuty pouze zčásti, anebo pokud nejsou v souladu s kupní smlouvou nebo smlouvou o poskytnutí služby, má spotřebitel právo uplatnit prostředky nápravy vůči věřiteli, pokud uplatnil své prostředky nápravy vůči dodavateli nebo poskytovateli, avšak jeho nároky podle práva nebo kupní smlouvy nebo smlouvy o poskytnutí služby nebyly uspokojeny. Členské státy určí rozsah a podmínky pro uplatnění těchto prostředků nápravy.

3. Tímto článkem nejsou dotčena vnitrostátní pravidla, podle kterých věřitel společně a nerozdílně ručí za veškeré nároky, jež spotřebitel případně uplatňuje vůči dodavateli nebo poskytovateli, je-li koupě zboží nebo poskytnutí služeb od dodavatele nebo poskytovatele financována úvěrovou smlouvou.

Článek 16

Předčasné splacení

1. Spotřebitel má právo kdykoli zcela nebo zčásti splnit své závazky plynoucí z úvěrové smlouvy. V těchto případech má nárok na snížení celkových nákladů úvěru, jež sestávají z úroku a nákladů za zbývající dobu platnosti smlouvy.

2. V případě předčasného splacení úvěru má věřitel nárok na spravedlivé a objektivně odůvodněné odškodnění za případné náklady přímo spojené s předčasným splacením úvěru, pokud předčasné splacení spadá do období, pro které je stanovena pevná výpůjční úroková sazba.

2. Výše odškodnění nesmí přesáhnout 1 % předčasné splacené výše úvěru, přesahuje-li doba mezi předčasným splacením a sjednaným koncem úvěrové smlouvy jeden rok. Není-li tato doba delší než jeden rok, nesmí výše odškodnění přesáhnout 0,5 % předčasné splacené výše úvěru.

3. Žádné odškodnění za předčasné splacení nelze požadovat,

a) pokud splacení bylo provedeno v rámci pojistné smlouvy určené k zajištění splacení úvěru;

b) v případě přečerpání nebo

c) pokud splacení bylo provedeno v období, pro které není stanovena pevná výpůjční úroková sazba.

4. Členské státy mohou stanovit, že

a) tento nárok na odškodnění může věřitel uplatňovat pouze tehdy, pokud předčasně splacená částka přesáhne hranici stanovenou vnitrostátním právem. Tato hranice nepřesáhne 10 000 EUR za kterékoli období dvanácti měsíců;

b) věřitel může výjimečně uplatňovat vyšší odškodnění, pokud prokáže, že jeho ztráta z předčasného splacení přesahuje částku určenou podle odstavce 2.

Přesáhne-li odškodnění uplatněné věřitelem skutečně utrpěnou ztrátu, může spotřebitel požadovat odpovídající snížení.

V takovém případě ztráta zahrnuje rozdíl mezi původně sjednanou úrokovou sazbou a úrokovou sazbou, za kterou věřitel může půjčit předčasně splacenou částku na trhu v době předčasného splacení, s přihlédnutím k dopadu předčasného splacení na správní náklady.

5. Žádné odškodnění nesmí přesáhnout částku úroku, kterou by spotřebitel zaplatil během doby od předčasného splacení do sjednaného konce úvěrové smlouvy.

Článek 17

Postoupení práv

1. Jsou-li práva věřitele plynoucí z úvěrové smlouvy nebo samotná smlouva postoupeny třetí osobě, může spotřebitel uplatnit vůči postupníkovi veškeré právní prostředky, které měl k dispozici vůči původnímu věřiteli, včetně vzájemného započtení pohledávek, pokud je v dotčeném členském státě povoleno.

2. Spotřebitel musí být o postoupení uvedeném v odstavci 1 vyrozuměn, s výjimkou případů, kdy původní věřitel po dohodě s postupníkem i nadále spravuje úvěr ve vztahu ke spotřebiteli.

Článek 18

Překročení

1. Existuje-li možnost, že je spotřebiteli povoleno překročení v případě smlouvy o otevření běžného účtu, musí smlouva obsahovat navíc informace uvedené v čl. 6 odst. 1 písm. e). V každém případě poskytuje věřitel tyto informace na papíře nebo na jiném trvalém nosiči pravidelně.

2. Při výrazném překročení trvajícím déle než jeden měsíc věřitel bezodkladně uvědomí spotřebitele na papíře nebo na jiném trvalém nosiči

a) o překročení;

- b) o příslušné částce;
- c) o výpůjční úrokové sazbě;
- d) o všech použitelných sankcích, poplatcích nebo úrocích z prodlení.

3. Tímto článkem není dotčeno jakékoli pravidlo vnitrostátního práva požadující po věřiteli, aby nabídl jiný druh úvěrového produktu, pokud je doba trvání překročení příliš dlouhá.

KAPITOLA V

ROČNÍ PROCENTNÍ SAZBA NÁKLADŮ

Článek 19

Výpočet roční procentní sazby nákladů

1. Roční procentní sazba nákladů, která se za rok rovná současné hodnotě všech závazků (čerpání, plateb a poplatků) budoucích nebo stávajících a dohodnutých mezi věřitelem a spotřebitelem, se počítá podle matematického vzorce uvedeného v části I přílohy I.

2. Pro účely výpočtu roční procentní sazby nákladů se stanoví celkové náklady úvěru pro spotřebitele, s výjimkou veškerých nákladů splatných spotřebitelem v důsledku neplnění některého ze závazků stanovených v úvěrové smlouvě a jiných nákladů než kupní ceny, kterou je povinen za koupi zboží nebo poskytnutí služeb zaplatit bez ohledu na to, zda je transakce uskutečněna v hotovosti nebo na úvěr.

2. Náklady na vedení účtu zaznamenávajícího platební operace a čerpání, náklady na používání platebních prostředků pro platební operace a čerpání a další náklady spojené s platebními operacemi se zahrnují do celkových nákladů úvěru pro spotřebitele, s výjimkou případů, kdy je zřízení účtu nepovinné a náklady na tento účet byly jasně a samostatně uvedeny v úvěrové smlouvě nebo v jiné smlouvě uzavřené se spotřebitelem.

3. Výpočet roční procentní sazby nákladů je založen na předpokladu, že úvěrová smlouva zůstane platná po dohodnutou dobu a že věřitel a spotřebitel splní závazky podle podmínek a ve lhůtách stanovených v úvěrové smlouvě.

4. V případě úvěrových smluv obsahujících doložky umožňující odchylky od výpůjční úrokové sazby a případné poplatky, které jsou zahrnuty do roční procentní sazby nákladů, avšak nelze je číselně vyjádřit v době výpočtu, se roční procentní sazba nákladů počítá s využitím předpokladu, že výpůjční úroková sazba a další poplatky zůstanou pevné ve vztahu k původní úrovni a budou se uplatňovat až do konce platnosti úvěrové smlouvy.

5. V případě potřeby mohou být při výpočtu roční procentní sazby nákladů použity dodatečné předpoklady uvedené v příloze I.

5. Pokud předpoklady uvedené v tomto článku a v části II přílohy I nestačí k jednotnému výpočtu roční procentní sazby nákladů nebo pokud přestanou odpovídat obchodní situaci na trhu, může Komise stanovit pro výpočet roční procentní sazby nákladů nezbytné dodatečné předpoklady nebo upravit stávající předpoklady. Tato opatření, jež mají za účel změnit jiné než podstatné prvky této směrnice, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 25 odst. 2.

KAPITOLA VI

VĚŘITELÉ A ZPROSTŘEDKOVATELÉ ÚVĚRU

Článek 20

Dohled nad věřiteli

Členské státy zajistí, aby věřitelé podléhali dohledu vykonávanému subjektem nebo orgánem nezávislým na finančních institucích, nebo aby byli regulováni. Tím není dotčena směrnice 2006/48/ES.

Článek 21

Některé povinnosti zprostředkovatelů úvěru vůči spotřebitelům

Členské státy zajistí, aby

a) zprostředkovatel úvěru v reklamě a dokumentaci určené pro spotřebitele uváděl rozsah svých oprávnění, zejména zda pracuje výhradně s jedním nebo s více věřiteli nebo jako nezávislý makléř;

b) má-li spotřebitel platit zprostředkovateli úvěru za jeho služby odměnu, byla spotřebiteli tato odměna sdělena a dohodnuta mezi spotřebitelem a zprostředkovatelem úvěru písemně na papíře nebo na jiném trvalém nosiči před uzavřením úvěrové smlouvy;

c) má-li spotřebitel platit zprostředkovateli úvěru za jeho služby odměnu, zprostředkovatel úvěru sdělil odměnu věřiteli pro účely výpočtu roční procentní sazby nákladů.

KAPITOLA VII

PROVÁDĚCÍ OPATŘENÍ

Článek 22

Harmonizace a kogentní povaha směrnice

1. Pokud tato směrnice obsahuje harmonizovaná ustanovení, nesmějí členské státy ve svém vnitrostátním právu zachovávat ani zavádět ustanovení odchýlná od ustanovení této směrnice.

2. Členské státy zajistí, aby se spotřebitelé nemohli vzdát práv, která jsou jim přiznána ustanoveními vnitrostátních právních předpisů provádějícími tuto směrnici nebo jí odpovídajícími.

3. Členské státy dále zajistí, aby předpisy, které příjmom k provedení této směrnice, nemohly být obcházeny v

důsledku formulace smluv, zejména zahrnutím čerpání nebo úvěrových smluv spadajících do oblasti působnosti této směrnice do úvěrových smluv, jejichž povaha nebo účel by umožnily vyhnout se použití směrnice.

4. Členské státy přijmou opatření nezbytná pro zajištění toho, aby spotřebitelé v důsledku volby práva třetí země jako práva použitelného pro úvěrovou smlouvu neztratili ochranu, kterou jim poskytuje tato směrnice, má-li úvěrová smlouva úzký vztah s územím jednoho nebo více členských států.

Článek 23

Sankce

Členské státy stanoví pravidla pro sankce za porušení vnitrostátních předpisů přijatých na základě této směrnice a přijmou veškerá nezbytná opatření k zajištění jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující.

Článek 24

Mimosoudní řešení sporů

1. Členské státy zajistí zavedení vhodných a účinných postupů pro mimosoudní řešení spotřebitelských sporů v souvislosti s úvěrovými smlouvami, případně s využitím stávajících subjektů.

2. Členské státy podporují tyto subjekty, aby spolupracovaly také při řešení přeshraničních sporů týkajících se úvěrových smluv.

Článek 25

Postup projednávání ve výboru

1. Komisi je nápomocen výbor.

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se čl. 5a odst. 1 až 4 a článek 7 rozhodnutí 1999/468/ES s ohledem na článek 8 zmíněného rozhodnutí.

Článek 26

Informace předávané Komisi

►C2 Pokud členský stát využije jakoukoliv z možností regulace podle čl. 2 odst. 5 a 6, čl. 4 odst. 1 a odst. 2 písm. c), čl. 6 odst. 2, čl. 10 odst. 1, čl. 10 odst. 5 písm. f), čl. 14 odst. 2 a čl. 16 odst. 4, uvědomí ◀ o tom a o veškerých následných změnách Komisi. Komise tyto informace zveřejní prostřednictvím internetových stránek nebo jiným snadno přístupným způsobem. Členské státy přijmou vhodná opatření k rozšíření těchto informací mezi vnitrostátními věřiteli a spotřebiteli.

Článek 27

Provedení

►C1 1. Členské státy do 11. června 2010 ◀ přijmou a zveřejní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

►C1 1. Budou tyto předpisy používat ►C1 od 11. června 2010. ◀

►C1 1. Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

►C1 2. Komise každých pět let a poprvé 11. června 2013 ◀ přezkoumá limity stanovené v této směrnici a jejich přílohách a procentní hodnoty používané k výpočtu výše odškodnění v případě předčasného splacení a posoudí je s ohledem na hospodářské trendy ve Společenství a situaci na příslušném trhu. ►C2 Komise rovněž sleduje účinky možností právní úpravy zvolených podle čl. 2 odst. 5 a 6, čl. 4 odst. 1 a odst. 2 písm. c), čl. 6 odst. 2, čl. 10 odst. 1, čl. 10 odst. 5 písm. f), čl. 14 odst. 2 a čl. 16 odst. 4 na vnitřní trh a na spotřebitele. ◀ Výsledky předloží Evropskému parlamentu a Radě, případně spolu s návrhem na odpovídající změnu limitů a procentních hodnot a výše uvedených možností právní úpravy.

Článek 28

Přepočít částek vyjádřených v eurech na národní měnu

1. Pro účely této směrnice použijí členské státy, které převádějí částky vyjádřené v eurech na svou národní měnu, při přepočtu zpočátku směnný kurz platný ke dni přijetí této směrnice.

2. Členské státy mohou částky vzniklé přepočtem zaokrouhlovat, nepřesáhne-li takové zaokrouhlení částku 10 EUR.

KAPITOLA VIII

PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 29

Zrušení

Směrnice 87/102/EHS se zrušuje s účinkem ►C1 ode dne 11. června 2010. ◀

Článek 30

Přechodná ustanovení

1. Tato směrnice se nevztahuje na úvěrové smlouvy již existující v den vstupu vnitrostátních prováděcích opatření v platnost.

2. Členské státy však zajistí, aby se články 11, 12, 13 a 17 a čl. 18 odst. 1 druhá věta a odst. 2 použily i pro úvěrové smlouvy na dobu neurčitou existující ke dni vstupu vnitrostátních prováděcích opatření v platnost.

Článek 31

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 32

Určení

Tato směrnice je určena členským státům.

Ve Štrasburku dne 23. dubna 2008.

PŘÍLOHA I - PŘÍLOHA III

Poznámka autorů sborníku: Přílohy z kapacitních důvodů vynechány

(1) Úř. věst. C 234, 30.9.2003, s. 1.

(2) Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 20. dubna 2004 (Úř. věst. C 104 E, 30.4.2004, s. 233), společný postoj Rady ze dne 20. září 2007 (Úř. věst. C 270 E, 13.11.2007, s. 1) a postoj Evropského parlamentu ze dne 16. ledna 2008 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku). Rozhodnutí Rady ze dne 7. dubna 2008.

(3) Úř. věst. L 42, 12.2.1987, s. 48. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/7/ES (Úř. věst. L 101, 1.4.1998, s. 17).

(4) Úř. věst. L 149, 11.6.2005, s. 22.

(5) Úř. věst. L 177, 30.6.2006, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2008/24/ES (Úř. věst. L 81, 20.3.2008, s. 38).

(6) Úř. věst. L 271, 9.10.2002, s. 16. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2007/64/ES (Úř. věst. L 319, 5.12.2007, s. 1).

(7) Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23. Rozhodnutí ve znění rozhodnutí 2006/512/ES (Úř. věst. L 200, 22.7.2006, s. 11).

(8) Úř. věst. C 321, 31.12.2003, s. 1.

(9) Úř. věst. L 145, 30.4.2004, s. 1. Směrnice naposledy pozměněná směrnicí 2008/10/ES (Úř. věst. L 76, 19.3.2008, s. 33).

(10) Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31. Směrnice ve znění nařízení (ES) č. 1882/2003 (Úř. věst. L 284, 31.10.2003, s. 1).

(11) Úř. věst. L 372, 31.12.1985, s. 31.

Rozsudek soudního dvora (prvního senátu) ve věci C-327/10 Hypoteční banka a. s. proti Udovi Mikovi Lindnerovi

17. listopadu 2011(*)

„Příslušnost a výkon soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech – Smlouva o hypotečním úvěru uzavřená spotřebitelem se státní příslušností jednoho členského státu u banky usazené v jiném členském státě – Právní předpisy členského státu umožňující v případě, kdy není známo přesné bydliště spotřebitele, podat proti němu žalobu u soudu tohoto státu“

Ve věci C-327/10,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Okresního soudu v Chebu (Česká republika) ze dne 1. června 2010, došlým Soudnímu dvoru dne 5. července 2010, v řízení

Hypoteční banka a. s.

proti

Udovi Mikovi Lindnerovi,

SODNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, předseda senátu, M. Safjan (zpravodaj), A. Borg Barthet, J.-J. Kasel, a M. Berger, soudci,

generální advokátka: V. Trstenjak,

vedoucí soudní kanceláře: K. Sztranc-Slawiczek rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 25. května 2010,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Hypoteční banku a. s. J. Hrouzkem, advokátem,

– za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,

– za dánskou vládu C. Vangem, jako zmocněncem,

– za francouzskou vládu G. de Berguesem a B. Beaupère-Manokha, jako zmocněnci,

– za maďarskou vládu M. Z. Fehérem, jakož i K. Szijjártó a K. Molnár, jako zmocněnci,

– za nizozemskou vládu C. Wissels, jako zmocněnkyni,

– za Evropskou komisi M. Šimerdovou a A.-M. Rouchaud-Joët, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 8. září 2011,

vydává tento

Rozsudek

I Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 81 SFEU, čl. 16 odst. 2, čl. 17 bodu 3 a článku 24 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v

občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42), jakož i čl. 6 odst. 1 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách [zneužívajících klauzulích] ve spotřebitelských smlouvách (Úř. věst. L 95, s. 29; Zvl. vyd. 15/02, s. 288).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Hypoteční bankou a.s. (dále jen „Hypoteční banka“) a U. Lindnerem, jehož aktuální adresa je neznámá, v němž jde o zaplacení částky přibližně 4,4 milionů korun českých (CZK), která odpovídá nedoplatku hypotečního úvěru poskytnutého touto bankou U. Lindnerovi.

Právní rámec

Unijní právní úprava

Nařízení č. 44/2001

3 Druhý bod odůvodnění nařízení č. 44/2001 uvádí:

„Určité rozdíly mezi vnitrostátními pravidly pro určení příslušnosti a pro uznávání rozhodnutí ztěžují řádné fungování vnitřního trhu. Je třeba přijmout předpisy, které umožní sjednotit pravidla pro určení příslušnosti v občanských a obchodních věcech v mezinárodním ohledu a zjednodušit formality s ohledem na rychlé a jednoduché uznávání a výkon rozhodnutí členskými státy, pro které je toto nařízení závazné.“

4 Článek 2 tohoto nařízení zní:

„1. Nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu.

2. Na osoby, které nejsou státními příslušníky členského státu, v němž mají bydliště, se použijí pravidla pro určení příslušnosti, která se použijí pro jeho vlastní státní příslušníky.“

5 Článek 3 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, mohou být u soudů jiného členského státu žalovány pouze na základě pravidel stanovených v oddílech 2 až 7 této kapitoly.

2. Na tyto osoby nelze použít zejména pravidla pro určení příslušnosti uvedená v příloze 1.“

6 Článek 4 téhož nařízení zní následovně:

„1. Nemá-li žalovaný bydliště na území některého členského státu, určuje se příslušnost soudů každého členského státu podle jeho vlastních právních předpisů, s výhradou článků 22 a 23.

2. Proti takovému žalovanému se každá osoba, která má bydliště na území některého členského státu, může v tomto státě odvolávat bez ohledu na svou státní příslušnost na pravidla pro určení příslušnosti platná v tomto státě, zejména na pravidla uvedená v příloze I, stejným způsobem jako jeho vlastní státní příslušníci.“

7 Oddíl 4 kapitoly II nařízení č. 44/2001, který je nadepsán „Příslušnost ve věcech spotřebitelských smluv“, obsahuje články 15 až 17.

8 Článek 16 odst. 2 tohoto nařízení stanoví:

„Smluvní partner může podat žalobu proti spotřebiteli pouze u soudů členského státu, na jehož území má spotřebitel bydliště.“

9 Článek 17 téhož nařízení zní následovně:

„Od ustanovení tohoto oddílu je možné se odchýlit pouze:

[...]

3) dohodou uzavřenou mezi spotřebitelem a jeho smluvním partnerem, kteří mají v době uzavření smlouvy bydliště nebo obvyklý pobyt v téže členské státě, jestliže tato dohoda zakládá příslušnost soudů tohoto členského státu, ledaže by taková dohoda nebyla podle práva tohoto členského státu přípustná.“

10 Článek 24 nařízení č. 44/2001 stanoví:

„Není-li soud jednoho členského státu příslušný již podle jiných ustanovení tohoto nařízení, stane se příslušným, jestliže se žalovaný řízení před tímto soudem účastní. To neplatí, pokud se žalovaný účastní proto, aby namítal nepřislušnost soudu, nebo je-li jiný soud podle článku 22 výlučně příslušný.“

11 Kapitola II tohoto nařízení obsahuje oddíl 8 nadepsaný „Přezkoumání příslušnosti a přípustnosti“, ve kterém se nachází článek 26, jehož odstavce 1 a 2 zní takto:

„1. Pokud se žalovaný, který má bydliště na území jednoho členského státu a je žalován před soudem jiného členského státu, řízení před tímto soudem neúčastní, prohlásí soud bez návrhu, že není příslušný, nevyplývá-li jeho příslušnost z tohoto nařízení.

2. Soud řízení přeruší do té doby, než bude prokázáno, že žalovaný mohl obdržet návrh na zahájení řízení nebo jinou rovnocennou písemnost v dostatečném předstihu, který mu umožňuje přípravu na jednání před soudem, nebo že k tomu byly učiněny veškeré nezbytné kroky.“

12 V kapitole III téhož nařízení, nadepsané „Uznávání a výkon“, se nachází článek 34, který v bodě 2 stanoví, že se rozhodnutí neuzná, „jestliže žalovanému, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, nebyl doručen návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost v dostatečném časovém předstihu a takovým způsobem, který mu umožňuje přípravu na jednání před soudem, ledaže žalovaný nevyužil žádný opravný prostředek proti rozhodnutí, i když k tomu měl možnost“.

13 Článek 59 nařízení č. 44/2001 stanoví:

„1. Pro posouzení, zda má strana řízení bydliště na území členského státu, u jehož soudů byl podán návrh, použije soud své právo.

2. Nemá-li strana řízení bydliště v členském státě, u jehož soudů byl návrh podán, použije soud pro posouzení, zda

má strana řízení bydliště v jiném členském státě, právo tohoto členského státu.“

Směrnice 93/13

14 Účelem směrnice 93/13 je podle jejího čl. 1 odst. 1 sblížit právní a správní předpisy členských států týkající se zneužívajících klauzulí ve smlouvách uzavíraných mezi prodávajícím zbožím nebo poskytovatelem služeb a spotřebitelem.

15 Článek 6 odst. 1 uvedené směrnice stanoví:

„Členské státy stanoví, že nepřiměřené podmínky [zneužívající klauzule] použité ve smlouvě uzavřené prodávajícím nebo poskytovatelem se spotřebitelem nejsou podle jejich vnitrostátních právních předpisů pro spotřebitele závazné a že smlouva zůstává pro strany závaznou za stejných podmínek, může-li nadále existovat bez dotyčných nepřiměřených podmínek [zneužívajících klauzulí].“

Vnitrostátní právní úprava

16 Ustanovení § 29 odst. 3 českého občanského soudního řádu (dále jen „občanský soudní řád“), ve znění účinném ke dni 30. června 2009, stanoví, že předseda senátu může, pokud nečiní jiná opatření, ustanovit opatrovníka také účastníkovi, jehož pobyt není znám, jemuž se nepodařilo doručit na známou adresu v cizině, který byl stížen duševní poruchou nebo se z jiných zdravotních důvodů nemůže nikoliv jen po přechodnou dobu účastnit řízení nebo který není schopen srozumitelně se vyjadřovat.

17 Předkládající soud uvádí, že v nálezu ze dne 31. března 2005 se Ústavní soud vyjádřil k osobě opatrovníka žalovaného, jehož pobyt není znám, takto:

„Funkce opatrovníka byla vytvořena proto, aby byly do důsledku hájeny zájmy nepřítomného účastníka řízení, tak, jak by takovou povinnost plnil smluvní zástupce. Pokud má účastník řízení svého zvoleného zástupce, odpovídá za jeho volbu a za jeho konkrétní kroky v řízení tento účastník sám. Pokud však opatrovníka, coby zástupce účastníka řízení ustanoví soud, odpovídá za to, že opatrovník bude hájit práva a oprávněné zájmy účastníka řízení. Má přitom povinnost zprostit opatrovníka jeho funkce, pokud zjistí, že opatrovník svoji funkci v řízení buďto nevykonává fakticky vůbec [...], anebo zcela nedostatečně.“

18 Podle § 89a první věty občanského soudního řádu, ve znění účinném v době rozhodné z hlediska skutečnosti sporu v původním řízení, se účastníci řízení v obchodní věci mohou písemně dohodnout na místní příslušnosti jiného soudu prvního stupně, ledaže zákon stanoví příslušnost výlučnou.

19 Podle § 173 odst. 1 občanského soudního řádu je třeba platební rozkaz doručit žalovanému do vlastních rukou, náhradní doručení je vyloučeno.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

20 Žalobou podanou dne 16. září 2008 k předkládajícímu soudu se Hypoteční banka, společnost založená podle českého práva se sídlem v Praze (Česká republika),

domáhá toho, aby bylo U. Lindnerovi, německému státnímu příslušníkovi, uloženo zaplatit částku 4 383 584,60 CZK s úrokem z prodlení jako nedoplatek hypotečního úvěru, který byl poskytnut U. Lindnerovi na základě smlouvy uzavřené mezi účastníky řízení dne 19. srpna 2005 (dále jen „smlouva“).

21 V článku VIII bodě 8 smlouvy si Hypoteční banka a U. Lindner dohodli s odkazem na § 89a občanského soudního řádu, že „pro případné spory ze [...] smlouvy je příslušný obecný soud banky, určený podle jejího sídla zapsaného v obchodním rejstříku v době podání žaloby“.

22 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že ke dni uzavření smlouvy měl mít U. Lindner bydliště v Mariánských Lázních (Česká republika), to znamená, že bydliště spotřebitele bylo vzdáleno více než 150 km od Prahy, kde se nachází sídlo „obecného soudu banky“ sjednaného smluvními partnery.

23 Hypoteční banka nicméně uvádí, že se obrátila na „obecný soud žalovaného“, a nikoliv na „obecný soud sídla banky“, protože ke dni podání žaloby nemohla z důvodů nezávislých na její vůli předložit soudu originál smlouvy, a splnit tím zákonnou podmínku podání žaloby k posledně uvedenému soudu.

24 Dne 16. října 2008 vyhověl předkládající soud žalobě platebním rozkazem, kterým zaprvé uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni požadovanou částku včetně úroků z prodlení a zadruhé mu uložil náhradu nákladů řízení. Jelikož se však uvedený platební rozkaz nepodařilo žalovanému doručit do vlastních rukou, jak požaduje § 173 odst. 1 občanského soudního řádu, zrušil jej předkládající soud usnesením ze dne 8. září 2009.

25 Vzhledem k tomu, že se žalovaný nezdržuje na žádné z adres známých předkládajícímu soudu a tomuto soudu se nepodařilo zjistit jiné místo pobytu žalovaného na českém území, postupoval tento soud podle § 29 odst. 3 občanského soudního řádu a usnesením ze dne 3. června 2009 ustanovil žalovanému jako osobě neznámého pobytu opatrovníka.

26 Podáním ze dne 26. října 2009, které bylo prvním procesním úkonem uskutečněným opatrovníkem ve věci, kterou se zabývá předkládající soud, vnesl tento opatrovník věcné námítky proti nároku uplatněnému Hypoteční bankou, a to v části týkající se jeho příslušenství.

27 Za těchto podmínek se Okresní soud v Chebu rozhodl perušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Pokud je jeden z účastníků soudního řízení státním příslušníkem jiného státu, než je stát, ve kterém dané řízení probíhá, zakládá tato skutečnost mezinárodní prvek ve smyslu článku 81 (dříve článek 65) Smlouvy, který je jednou z podmínek aplikovatelnosti nařízení [č. 44/2001]?”

2) Brání nařízení [č. 44/2001] použití takového ustanovení národního práva, které umožňuje věst řízení proti osobám, jejichž pobyt není znám?

3) V případě záporné odpovědi na druhou otázku, lze vyjádření soudem ustanoveného opatrovníka žalovaného

ve věci samé považovat za podrobení se soudní příslušnosti zdejšího soudu žalovaným ve smyslu čl. 24 nařízení [č. 44/2001] i za situace, že předmětem řízení je nárok ze spotřebitelské smlouvy a soudy České republiky by nebyly příslušné podle čl. 16 odst. 2 [tohoto] nařízení k rozhodnutí tohoto sporu?

4) Lze považovat ujednání o místní příslušnosti konkrétního soudu za zakládající mezinárodní příslušnost zvoleného soudu ve smyslu čl. 17 bodu 3 nařízení [č. 44/2001] a pokud ano, platí to i v případě, kdy by šlo o sjednání místní příslušnosti neplatné pro rozpor s čl. 6 odst. 1 směrnic [93/13] o nepříměřených podmínkách [zneužívajících klauzulích] ve spotřebitelských smlouvách?*

K předběžným otázkám

K první otázce

28 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být nařízení č. 44/2001 vykládáno v tom smyslu, že jsou podmínky aplikovatelnosti pravidel pro určení příslušnosti stanovené tímto nařízením splněny, pokud je jeden z účastníků soudního řízení státním příslušníkem jiného členského státu, než je členský stát, ve kterém toto řízení probíhá.

29 V tomto ohledu je úvodem třeba upřesnit, že podobně jako v případě Úmluvy ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32), ve znění následujících úmluv o přistoupení nových členských států k této úmluvě (dále jen „Bruselská úmluva“), jejíž výklad platí rovněž pro ustanovení nařízení č. 44/2001, pokud lze ustanovení těchto unijních instrumentů kvalifikovat jako rovnocenná (rozsudek ze dne 16. července 2009, Zuid-Chemie, C-189/08, Sb. rozh. s. I-6917, bod 18), vyžaduje použití pravidel pro určení příslušnosti zakončených v tomto nařízení existenci mezinárodního prvku.

30 Soudní dvůr tak již měl ohledně Bruselské úmluvy příležitost rozhodnout, že mezinárodní povaha určitého právního vztahu může vyplývat z okolnosti, že situace, o kterou jde ve sporu, může vyvolat otázky ohledně určení mezinárodní příslušnosti soudů (rozsudek ze dne 1. března 2005, Owusu, C-281/02, Sb. rozh. s. I-1383, bod 26).

31 Je pravda, že pravidla pro určení příslušnosti stanovená nařízením č. 44/2001 nezohledňují cizí státní příslušnost jedné ze stran sporu. Jak však uvedla generální advokátka v bodě 65 svého stanoviska, je třeba rozlišovat mezi otázkou, za jakých podmínek se musí použít pravidla pro určení příslušnosti stanovená v tomto nařízení, a otázkou, jaká kritéria určují mezinárodní příslušnost podle těchto pravidel.

32 Ze zjevné, že za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, může cizí státní příslušnost žalovaného vyvolávat otázky ohledně určení mezinárodní příslušnosti soudu, který se věci zabývá.

33 V situaci, jaká nastala v původním řízení, by se totiž soudy členského státu, jehož je žalovaný státním příslušníkem, mohly rovněž považovat za příslušné, i když žalovaný nemá v tomto státě známé bydliště. Za těchto okolností je použití jednotných pravidel pro určení

příslušnosti stanovených nařízením č. 44/2001 namísto pravidel platných v různých členských státech v souladu s požadavkem právní jistoty a cílem tohoto nařízení, kterým je v co nejvyšší možné míře zajistit ochranu žalovaných s bydlištěm na území Evropské unie.

34 Z toho vyplývá, že v takové situaci, jaká nastala v původním řízení, ve které je žalovaný cizím státním příslušníkem a nemá známé bydliště ve státě, na jehož území se nachází soud, který se zabývá žalobou, se pravidla pro určení příslušnosti zakončená v nařízením č. 44/2001 mohou použít.

35 S ohledem na výše uvedené je třeba na první otázku odpovědět, že nařízení č. 44/2001 musí být vykládáno v tom smyslu, že předpokladem použití pravidel pro určení příslušnosti stanovených tímto nařízením je, že situace, o kterou jde ve sporu, kterým se zabývá soud členského státu, může vyvolat otázky ohledně určení mezinárodní příslušnosti tohoto soudu. O takovou situaci se jedná v takovém případě, jaký nastal ve věci v původním řízení, kdy soud členského státu rozhoduje o žalobě proti státnímu příslušníkově jiného členského státu, jehož bydliště není tomuto soudu známo.

Ke druhé otázce

36 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být nařízení č. 44/2001 vykládáno v tom smyslu, že brání ustanovení vnitrostátního práva členského státu, které umožňuje vést řízení proti osobám, jejichž pobyt není znám.

37 Pro účely odpovědi na tuto otázku je třeba úvodem uvést, že cílem nařízení č. 44/2001, tak jako Bruselské úmluvy, není sjednotit veškeré procesní předpisy členských států, ale upravit soudní příslušnost pro řešení sporů v občanských a obchodních věcech ve vztazích mezi těmito státy a usnadnit výkon soudních rozhodnutí (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 5. února 2004, DFDS Torline, C-18/02, Recueil, s. I-1417, bod 23).

38 Jelikož nařízení č. 44/2001 neobsahuje ustanovení, které by výslovně definovalo soudní příslušnost v takovém případě, o jaký se jedná v původním řízení, kdy je bydliště žalovaného neznámé, je třeba nejprve ověřit, zda vůbec a případně na základě jakého ustanovení se toto nařízení přesto použije a zda je možné vyvodit z něj kritérium, které umožňuje založit soudní příslušnost.

39 Vzhledem k tomu, že ve věci v původním řízení jde o žalobu, kterou podal smluvní partner proti spotřebiteli, je v tomto ohledu třeba připomenout, že čl. 16 odst. 2 tohoto nařízení stanoví, že taková žaloba může být podána pouze u soudů členského státu, na jehož území má spotřebitel bydliště.

40 Jestliže má tedy vnitrostátní soud rozhodnout o žalobě proti spotřebiteli, musí nejprve ověřit, zda má žalovaný bydliště na území členského státu tohoto soudu, přičemž v souladu s čl. 59 odst. 1 nařízení č. 44/2001 použije své právo.

41 Dále, pokud jako ve věci v původním řízení uvedený soud dospěje k závěru, že žalovaný v původním řízení nemá bydliště na území členského státu tohoto soudu, musí pak ověřit, zda má žalovaný bydliště v jiném

členském státě. Za tímto účelem použije v souladu s čl. 59 odst. 2 tohoto nařízení právo tohoto jiného členského státu.

42 Konečně jestliže vnitrostátní soud stále není schopen určit místo bydliště spotřebitele a nedisponuje ani průkaznými indiciemi, které by mu umožnily dospět k závěru, že spotřebitel má skutečně bydliště mimo území Unie – což je případ, kdy by se použil článek 4 nařízení č. 44/2001 – je třeba ověřit, zda může být čl. 16 odst. 2 tohoto nařízení vyložen v tom smyslu, že v případě, jako je projednáváný případ, se pravidlo o příslušnosti soudů členského státu, na jehož území má spotřebitel bydliště, uveden v posledně uvedeném ustanovení, týká rovněž posledního známého bydliště spotřebitele.

43 Zdá se přitom, že takové řešení odpovídá logice uvedeného nařízení a je součástí systému zavedeného tímto nařízením.

44 Je totiž především v souladu s cílem sledovaným nařízením č. 44/2001, kterým je posílit právní ochranu osob usazených v Unii tím, že umožňuje zároveň žalobci snadno určit soud, u něhož může podat žalobu, a žalovanému přiměřeně předvidat, u kterého soudu může být žalován (viz zejména rozsudek ze dne 25. října 2011, eDate Advertising a další, C-509/09 a C-161/10, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 50).

45 Uvedené řešení dále upřednostňuje použití jednotných pravidel stanovených nařízením č. 44/2001 před použitím různých vnitrostátních pravidel a zároveň umožňuje výhodu se tomu, aby nemožnost určit aktuální bydliště žalovaného zabránila určení příslušného soudu a zbavila tak žalobce jeho práva na soudní ochranu. Taková situace může nastat zejména v takovém případě, o jaký jde ve věci v původním řízení, kdy spotřebitel, který by měl být podle čl. 16 odst. 2 uvedeného nařízení žalován u soudů členského státu, na jehož území má bydliště, opustil své bydliště předtím, než proti němu byla podána žaloba.

46 Konečně kritérium posledního známého bydliště spotřebitele umožňuje pro účely použití čl. 16 odst. 2 nařízení č. 44/2001 zajistit spravedlivou rovnováhu mezi právy žalobce a žalovaného právě v případě, jako je případ v původním řízení, kdy měl žalovaný povinnost informovat smluvního partnera o všech změnách adresy, které nastanou po podpisu smlouvy o dlouhodobém hypotečním úvěru.

47 S ohledem na výše uvedené je tedy třeba mít za to, že v takové situaci, o jakou se jedná v původním řízení, kdy spotřebitel, který je stranou smlouvy o dlouhodobém hypotečním úvěru s povinností informovat smluvního partnera o jakémkoliv změně adresy, opustí své bydliště předtím, než je proti němu podána žaloba pro porušení smluvních povinností, jsou soudy členského státu, na jehož území se nachází poslední známé bydliště spotřebitele, na základě čl. 16 odst. 2 nařízení č. 44/2001 příslušné rozhodnout o uvedené žalobě, jestliže nejsou podle článku 59 téhož nařízení schopny určit aktuální bydliště žalovaného a nemají ani průkazné indicie umožňující dospět k závěru, že žalovaný má skutečně bydliště mimo území Unie.

48 Po tomto upřesnění je třeba připomenout, co se týče požadavků, které je třeba dodržovat při následném řízení, že všechna ustanovení nařízení č. 44/2001 vyjadřují záměr

dbát na to, aby v rámci jeho cílů probíhala řízení vedoucí k přijetí soudních rozhodnutí v souladu s právem na obhajobu (viz rozsudky ze dne 21. května 1980, Denilauler, 125/79, Recueil s. 1553, bod 13, a ze dne 2. dubna 2009, Gambazzi, C-394/07, Sb. rozh. s. I-2563, bod 23).

49 Nicméně požadavek dodržování práva na obhajobu, jak je uveden i v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie, musí být prováděn zároveň s dodržováním práva žalobce obrátit se na soud, aby rozhodl o opodstatněnosti jeho návrhů.

50 V tomto smyslu Soudní dvůr v bodě 29 výše uvedeného rozsudku Gambazzi rozhodl, že základní práva, jako je dodržování práva na obhajobu, se neprojevují jako absolutní výsady, ale mohou v sobě zahrnovat i omezení. Tato omezení musí nicméně skutečně odpovídat cílům obecného zájmu, které sleduje dotčené opatření, a s ohledem na sledovaný cíl nepředstavovat nepřiměřené zásah do uvedených práv.

51 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že snaha zabránit situacím odepření spravedlnosti, kterým by byl vystaven žalobce z důvodu nemožnosti lokalizovat žalovaného, představuje takový cíl obecného zájmu (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Gambazzi, body 31 až 33) a je věcí předkládajícího soudu, aby ověřil, že je tento cíl skutečně sledován dotčeným vnitrostátním ustanovením.

52 Pokud jde o požadavek týkající se nezbytnosti zabránit nepřiměřenému zásahu do práva na obhajobu, je třeba uvést, že tento požadavek platí zejména pro výklad čl. 26 odst. 2 nařízení č. 44/2001. Toto ustanovení je třeba chápat v tom smyslu, že soud příslušný na základě tohoto nařízení může v případě, že není prokázáno, že žalovaný mohl obdržet návrh na zahájení řízení, platně pokračovat v řízení pouze tehdy, pokud byla přijata veškerá nezbytná opatření, aby se žalovaný mohl hájit. Soud, který se věci zabývá, musí za tímto účelem zajistit, aby proběhla veškerá pátrání, která ukládají zásady řádné péče a dobré viry, aby byl zjištěn pobyt žalovaného.

53 Je pravda, že i když jsou tyto podmínky dodrženy, omezuje možnost, tak jako ve věci v původním řízení, pokračovat v řízení bez vědomí žalovaného prostřednictvím doručení žaloby opatrovníkovi jmenovanému soudem, který se věci zabývá, právo žalovaného na obhajobu. Toto omezení je nicméně odůvodněno s ohledem na právo žalobce na účinnou ochranu vzhledem k tomu, že bez takového postupu by toto právo zůstalo nenaplněno.

54 Na rozdíl od situace žalovaného, který může, jestliže byl zbaven možnosti účinné obrany, dosáhnout dodržení práva na obhajobu tím, že podle čl. 34 bodu 2 nařízení č. 44/2001 napadne uznání rozsudku, který byl proti němu vydán (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 11. června 1985, Debaecker a Plouvier, 49/84, Recueil, s. 1779, bod 11), hrozí totiž žalobci, že bude zbaven jakékoliv možnosti podat žalobu.

55 Na druhou otázku je tedy třeba odpovědět, že nařízení č. 44/2001 musí být vykládáno v tom smyslu, že

– v takové situaci, o jakou se jedná v původním řízení, kdy spotřebitel, který je stranou smlouvy o dlouhodobém hypotečním úvěru s povinností informovat smluvního partnera o jakékoliv změně adresy, opustí své bydliště předtím, než je proti němu podána žaloba pro porušení smluvních povinností, jsou soudy členského státu, na jehož území se nachází poslední známé bydliště spotřebitele, na základě čl. 16 odst. 2 nařízení č. 44/2001 příslušné rozhodnout o této žalobě, jestliže nejsou podle článku 59 téhož nařízení schopny určit aktuální bydliště žalovaného a nemají ani průkazné indicie umožňující dospět k závěru, že žalovaný má skutečně bydliště mimo území Unie;

– toto nařízení nebrání použití ustanovení vnitrostátního procesního práva členského státu, které ve snaze zabránit situaci odepření spravedlnosti umožňuje vést řízení proti osobě, která se neúčastní řízení a jejíž pobyt není znám, pokud se soud, který se sporem zabývá, ujistí předtím, než o něm rozhodne, že proběhla veškerá pátrání, která ukládají zásady řádné péče a dobré víry, aby byl zjištěn pobyt žalovaného.

56 S ohledem na odpověď podanou na první a druhou otázku není nezbytné odpovídat na třetí a čtvrtou otázku.

K nákladům řízení

57 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrávají.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních

rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládáno v tom smyslu, že předpokladem použití pravidel stanovených tímto nařízením je, že situace, o kterou jde ve sporu, kterým se zabývá soud členského státu, může vyvolat otázky ohledně určení mezinárodní příslušnosti tohoto soudu. O takovou situaci se jedná v takovém případě, jaký nastal ve věci v původním řízení, kdy soud členského státu rozhoduje o žalobě proti státnímu příslušníkovi jiného členského státu, jehož bydliště není tomuto soudu známo.

2) Nařízení č. 44/2001 musí být vykládáno v tom smyslu, že

– v takové situaci, o jakou se jedná v původním řízení, kdy spotřebitel, který je stranou smlouvy o dlouhodobém hypotečním úvěru s povinností informovat smluvního partnera o jakékoliv změně adresy, opustí své bydliště předtím, než je proti němu podána žaloba pro porušení smluvních povinností, jsou soudy členského státu, na jehož území se nachází poslední známé bydliště spotřebitele, na základě čl. 16 odst. 2 tohoto nařízení příslušné rozhodnout o této žalobě, jestliže nejsou podle článku 59 téhož nařízení schopny určit aktuální bydliště žalovaného a nemají ani průkazné indicie umožňující dospět k závěru, že žalovaný má skutečně bydliště mimo území Evropské unie;

– toto nařízení nebrání použití ustanovení vnitrostátního procesního práva členského státu, které ve snaze zabránit situaci odepření spravedlnosti umožňuje vést řízení proti osobě, která se neúčastní řízení a jejíž pobyt není znám, pokud se soud, který se sporem zabývá, ujistí předtím, než o něm rozhodne, že proběhla veškerá pátrání, která ukládají zásady řádné péče a dobré víry, aby byl zjištěn pobyt žalovaného.

Podpisy.

Rozsudek soudu Evropského sdružení volného obchodu ve věci C-4/09 Inconsult Anstalt proti Financial Market Authority (Finanzmarktaufsicht)

JUDGMENT OF THE COURT

27 January 2010*

(Admissibility – Directive 2002/92/EC on insurance mediation – Concept of a “durable medium”)

In Case E-4/09,

REQUEST to the Court under Article 34 of the Agreement between the EFTA States on the Establishment of a Surveillance Authority and a Court of Justice by the Appeals Commission of the Financial Market Authority (Beschwerde-kommission der Finanzmarktaufsicht), Liechtenstein, in a case pending before it between

Inconsult Anstalt

and

the Financial Market Authority (Finanzmarktaufsicht)

concerning the interpretation of Article 2(12) of Directive 2002/92/EC of the European Parliament and of the Council of 9 December 2002 on insurance mediation, in relation to the criteria which have to be fulfilled for an Internet site to constitute a “durable medium” under the said Article.

THE COURT,

composed of: Carl Baudenbacher, President, Thorgeir Örylgsson (Judge-Rapporteur) and Henrik Bull, Judges,

Registrar: Skúli Magnússon,

having considered the written observations submitted on behalf of:

– The Appellant in the national proceedings, Inconsult Anstalt, represented by Michael Schädler, Managing Director;

– The Principality of Liechtenstein, represented by Dr Andrea Entner-Koch, Director, EEA Coordination Unit, and Monika Zelger-Jarnig, Legal Officer, EEA Coordination Unit, acting as Agents;

– The Czech Republic, represented by Martin Smolek, Agent for the Czech Republic before the Court of Justice of the European Communities (hereinafter “the ECJ”), acting as Agent;

– The Republic of Estonia, represented by Lembit Uibo, acting as Agent;

– The Federal Republic of Germany, represented by Moritz Lumma and Dr Jutta Kemper, acting as Agents;

– The EFTA Surveillance Authority (hereinafter “ESA”), represented by Bjørnar Alterskjær, Deputy Director, and Ólafur Jóhannes Einarsson, Senior Officer, Department of Legal & Executive Affairs, acting as Agents; and

– The Commission of the European Communities (hereinafter “the European Commission”), represented by Nicola Yerrell, Member of its Legal Service, acting as Agent,

having regard to the Report for the Hearing,

having heard oral argument of the Government of the Principality of Liechtenstein, represented by Dr Andrea Entner-Koch, the Government of the Czech Republic, represented by Martin Smolek, the Government of Estonia, represented by Lembit Uibo, the Government of the Federal Republic of Germany, represented by Dr Jutta Kemper, ESA, represented by Ólafur Jóhannes Einarsson, and the European Commission, represented by Nicola Yerrell, at the hearing on 7 October 2009,

gives the following

Judgment

I Facts and Procedure

1 By a decision dated 27 March 2009, the Appeals Commission of the Financial Market Authority (hereinafter “the Appeals Commission”) made a request for an Advisory Opinion, registered at the Court on 14 April 2009 on a question concerning the interpretation of Article 2(12) in Directive 2002/92/EC of the European Parliament and of the Council of 9 December 2002 on insurance mediation, hereinafter “the Directive”.

2 This question has arisen in a case pending before the Appeals Commission between Inconsult Anstalt (hereinafter “the Appellant”) and the Financial Market Authority of Liechtenstein (hereinafter “the Defendant”). The case concerns a dispute on whether the Appellant has complied with certain information obligations as stated in Articles 13 and 15 of the Act of 17 May 2006 on Insurance Mediation (Gesetz vom 17. Mai 2006 über die Versicherungsvermittlung, hereinafter “the VersVermG”) and the Regulation of 27 June 2006 on Insurance Mediation (Verordnung vom 27. Juni 2006 über die Versicherungsvermittlung, hereinafter “the VersVermV”).

3 The Appellant, a private entity incorporated under Liechtenstein law, received on 29 May 2007 a licence

from the Defendant to operate as an insurance intermediary in the form of a broker.

4 On 25 November 2008, following an on-site audit on the premises of the Appellant, the Defendant issued an order requiring the Appellant to comply with information obligations laid down in Articles 13 and 15 of the VersVermG.

5 The Appellant brought an action before the Appeals Commission on 6 February 2009, in which it contested the order of the Defendant in its entirety and submitted that it had satisfied the information obligations under Articles 13 and 15 of the VersVermG by means of operating a website.

6 According to Article 15(1) of the VersVermG, an insurance intermediary is required to provide a customer with the information described, inter alia, in Article 13 of the VersVermG, in writing on paper or on another “durable medium”. What constitutes a durable medium is defined in Article 12 of the VersVermV, which implements Article 2(12) of the Directive.

7 The request of the Appeals Commission concerns the following question:

What are the criteria by which an Internet site may be regarded as constituting a “durable medium”, as it is to be understood under Article 2(12) of Directive 2002/92/EC of the European Parliament and of the Council of 9 December 2002 on insurance mediation?

The Appeals Commission particularly highlights the following points:

- Do the criteria in the first paragraph of Article 2(12) of the Directive entail that only password-protected Internet sites are covered by the term “durable medium” or that the customer must be sent a link to a particular Internet address?

- Is it necessary that the relevant Internet site is “personally” addressed to a particular person in such a way that only that person can access the Internet site?

- Is it necessary for the customer to have expressly consented (in writing) to the information being provided via the Internet?

- What are the criteria to be applied in order to establish that particular information was accessible unchanged over a particular period of time?

- What is an “adequate” period of time and how can it be established/proved that the information was accessible unchanged over such an adequate period of time?

8 In answer to a written question from the Court, the Financial Market Authority, whose order is the subject of the dispute in the case at hand, confirmed that it is headed by Mr René H. Melliger who, since 2002, has also served as a member of the EFTA Board of Auditors, the body responsible for auditing the Court’s financial statement. This relation between one of the parties to the case before the national court and the Court could cause concerns as to

the neutrality of the judges required under Article 15 of the Court's Statute.

9 At the hearing, the agent of the Principality of Liechtenstein stated that the mandate of Mr Melliger as a member of the EFTA Board of Auditors would terminate at the end of 2009 and would not be renewed. The Court's Financial Statements for 2008 have been approved by the EFTA Board of Auditors. As Mr Melliger will not participate in the audit of the Court's financial statement for 2009, the Court has come to the conclusion that there are no sufficient grounds for the judges to recuse themselves en banc from the case pursuant to Article 15 of the Court's Statute.

II Legal Background

National law

10 According to Article 6(1) and (2) of the VersVermG, licences to operate as insurance intermediaries, either as insurance agents or brokers, are issued by the Defendant. On the basis of the Act of 18 June 2004 on Financial Market Regulation, (Gesetz vom 18. Juni 2004 über die Finanzmarktaufsicht, hereinafter "the FMAG"), the Defendant is responsible for implementing and monitoring the enforcement of the VersVermG.

11 Article 34(1) of the FMAG establishes an Appeals Commission in accordance with Article 78(3) of the Constitution of the Principality of Liechtenstein (Verfassung des Fürstentums Liechtensteins), which states that special commissions for dealing with complaints may be set up by law to act on behalf of the Collegial Government. According to Article 102(5) of the Constitution, all decisions or orders made by the Government and by the special commissions appointed in lieu of the Collegial Government are subject to an appeal before the Administrative Court, unless otherwise provided for by law.

12 According to Article 34(2) of the FMAG, the Appeals Commission is composed of three members and two alternate members, elected by Parliament for a term of five years. Article 34(3) of the FMAG provides that government ministers, members of parliament, civil servants and employees of the national administration, members of the governing bodies and staff of the Financial Market Authority, and individuals and corporate entities currently subject to the Financial Authority's supervision, as well as their employees and the members of their governing bodies, may not serve on the Appeals Commission. According to Article 34(5) of the FMAG, the Appeals Commission must establish its own rules of procedure.

13 The powers of the Appeals Commission are defined in Article 35 of the FMAG. Article 35(1) provides that contestable decisions and orders issued by the Financial Market Authority may be brought on appeal before the Appeals Commission within 14 days of service. According to Article 35(2), decisions and orders issued by the Appeals Commission may be brought on appeal before the Administrative Court within 14 days of service.

14 Article 13 of the VersVermG sets out certain information obligations with which insurance intermediaries are required to comply prior to the

conclusion of insurance contracts. The same applies upon the amendment and renewal of such contracts. Article 13 reads:

Information obligations

1) *Prior to the conclusion of the initial insurance contract an insurance intermediary shall provide the customer with at least the following information:*

a) his identity and address;
b) the name of the register in which he is registered and the possibility of verifying entries in the register either on the Internet free of charge or by means of a register extract issued by the Financial Market Authority subject to payment of a fee;

c) whether he operates as a broker or as an agent;

d) the complaints procedures available in relation to insurance mediation; and

e) any economic ties that he may have with insurance companies.

2) *Upon the amendment or renewal of the insurance contract or upon the making of further insurance contracts, the information referred to in paragraph (1) has to be provided afresh only if its content has changed in the intervening period.*

15 Article 15 of the VersVermG requires an insurance intermediary to provide customers with the information prescribed, inter alia, in Article 13 of the VersVermG in a certain form. According to Article 15, an intermediary must provide this information either in writing on paper or on another "durable medium" that is available and accessible to the customer.

16 What constitutes a "durable medium" under Article 15 of the VersVermG is defined in Article 12 of the VersVermV. Article 12 of the VersVermV, which implements Article 2(12) of the Directive, reads:

A durable medium for the purposes of Article 15(1)(a) of the Act is any instrument which enables the customer to store information addressed personally to him in a way accessible for future reference for a period of time adequate to the purposes of the information and which allows the unchanged reproduction of the information stored. In particular, durable medium covers floppy disks, CD-ROMs, DVDs and hard drives of personal computers on which electronic data is stored, but excludes Internet sites, unless such sites meet the criteria specified above.

EEA law

17 Directive 2002/92/EC was incorporated into the EEA Agreement as point 13b of Annex IX thereto by Decision No 115/2003 of the EEA Joint Committee, which entered into force on 1 May 2004.

18 In Articles 12 and 13, the Directive sets out certain information requirements for insurance intermediaries which apply prior to the conclusion of insurance contracts, as well as upon their amendment and renewal. Article 12 of the Directive reads:

Information provided by the insurance intermediary

1. Prior to the conclusion of any initial insurance contract, and, if necessary, upon amendment or renewal thereof, an insurance intermediary shall provide the customer with at least the following information:

- (a) his identity and address;
- (b) the register in which he has been included and the means for verifying that he has been registered;
- (c) whether he has a holding, direct or indirect, representing more than 10 % of the voting rights or of the capital in a given insurance undertaking;
- (d) whether a given insurance undertaking or parent undertaking of a given insurance undertaking has a holding, direct or indirect, representing more than 10 % of the voting rights or of the capital in the insurance intermediary;
- (e) the procedures referred to in Article 10 allowing customers and other interested parties to register complaints about insurance and reinsurance intermediaries and, if appropriate, about the out-of-court complaint and redress procedures referred to in Article 11.

...

19 Article 13 of the Directive reads:

1. All information to be provided to customers in accordance with Article 12 shall be communicated:

- (a) on paper or on any other durable medium available and accessible to the customer;
  - (b) in a clear and accurate manner, comprehensible to the customer;
  - (c) in an official language of the Member State of the commitment or in any other language agreed by the parties.
2. By way of derogation from paragraph 1(a), the information referred to in Article 12 may be provided orally where the customer requests it, or where immediate cover is necessary. In those cases, the information shall be provided to the customer in accordance with paragraph 1 immediately after the conclusion of the insurance contract.
3. In the case of telephone selling, the prior information given to the customer shall be in accordance with Community rules applicable to the distance marketing of consumer financial services. Moreover, information shall be provided to the customer in accordance with paragraph 1 immediately after the conclusion of the insurance contract.

20 The term “durable medium” is defined in Article 2(12) of the Directive which reads:

‘durable medium’ means any instrument which enables the customer to store information addressed personally to him in a way accessible for future reference for a period of time adequate to the purposes of the information and

which allows the unchanged reproduction of the information stored.

In particular, durable medium covers floppy disks, CD-ROMs, DVDs and hard drives of personal computers on which electronic mail is stored, but it excludes Internet sites, unless such sites meet the criteria specified in the first paragraph.

21 Reference is made to the Report for the Hearing for a fuller account of the legal framework, the facts, the procedure and the written observations submitted to the Court, which are mentioned or discussed hereinafter only insofar as is necessary for the reasoning of the Court.

III Findings of the Court

Admissibility

22 Under Article 34 of the Agreement between the EFTA States on the Establishment of a Surveillance Authority and a Court of Justice (hereinafter “the SCA”), any court or tribunal in an EFTA State may refer questions on the interpretation of the EEA Agreement to the Court, if it considers it necessary to enable it to give judgment.

23 In order to determine whether a referring body qualifies as a court or tribunal within the meaning of Article 34 SCA the Court takes account of a number of factors. These include whether the referring body is established by law, has a permanent existence, exercises binding jurisdiction, applies rules of law, is independent and, as the case may be, whether its procedure is inter partes and similar to the procedure in court, see Case E-1/94 Restamark [1994–95] EFTA Ct. Rep. 15, at paragraph 24 et seq. and Joined Cases E-8/94 and E-9/94 Mattel and Lego [1994–95] EFTA Ct. Rep. 113, at paragraph 15. For comparison, see also Case C-54/96 Dorsch Consult [1997] ECR I-4961, at paragraph 23 and Case C-178/99 Salzmann [2001] ECR I-4421, at paragraph 13.

24 The composition and powers of the Appeals Commission are defined in the legislative provisions described at paragraphs 11–13 above. According to those provisions, the Appeals Commission is established by law and has a permanent character. As regards its independence, the provisions of the Liechtenstein Constitution mentioned at paragraph 11 and the provisions of the FMAG mentioned at paragraphs 12–13 demonstrate that the Appeals Commission gives rulings, without receiving any instructions and in total impartiality, on decisions adopted by the Financial Market Authority. In this respect the Appeals Commission has a status separate from the authority which adopted the decision under appeal. As is apparent from the documents of the case, the procedure before the Appeals Commission is inter partes. Thus, the Court finds that the Appeals Commission exercises a judicial function and qualifies as a court or tribunal within the meaning of Article 34 SCA.

General remarks

25 The request of the referring court contains an adequate description of the facts in order for the Court to give a reply. However, the order for reference does not contain specific information on the nature and function of the Internet site by which the Appellant claims to have

fulfilled the requirements of the VersVermG to provide the customer with information on a “durable medium”.

26 The Appellant simply claims that all the requisite statutory information is to be found on its website, from which every customer can download the relevant documents and/or print these out and file them away for their own information needs. The Appellant argues furthermore that all files printed from the website are automatically marked with the date of printing. In the Appellant’s view, the storage and/or provision of the relevant information on the website fulfils the requirement of providing information on a “durable medium”.

27 By its question, the referring court essentially asks under what conditions an Internet site can constitute a “durable medium” within the meaning of Article 2(12) of the Directive.

28 According to Recital 8 of the preamble to the Directive, the coordination of national provisions on professional requirements and registration of persons taking up and pursuing the activity of insurance mediation can contribute both to the completion of the single market for financial services and to the enhancement of customer protection in this field.

29 For the purposes of consumer protection, the Directive sets out certain minimum obligations on the information which insurance intermediaries must provide to their customers (see Article 12 of the Directive). Article 13(1)(a) of the Directive requires that all information provided to customers in accordance with Article 12 must be communicated on “paper or on any other durable medium available and accessible to the customer”.

30 By requiring information provided under Article 12 of the Directive to be communicated in a certain form, Article 13(1)(a) facilitates the subsequent verification of the information which an intermediary has provided to his customer. Furthermore, such a requirement enables the customer to access the information at a later stage and resort to it, if needed in order to protect his interests.

31 According to the second subparagraph of Article 2(12) of the Directive, in principle, an Internet site may constitute a “durable medium” within the meaning of that Article, provided that the conditions laid down in the first subparagraph of the Article are met.

32 In view of the question referred to the Court and the manner in which the case has been argued, it seems appropriate to address those conditions as follows: The Internet site in question must constitute an instrument which (a) enables the customer to store information addressed personally to him, (b) enables him to store such information in a way accessible for future reference for a period of time adequate to the purposes of the information, and (c) allows for the unchanged reproduction of the information stored.

33 In this respect, the instruments listed as examples of durable media in the second subparagraph of Article 2(12) provide guidance as to the substance of those conditions. The second subparagraph of Article 2(12) of the Directive specifically defines floppy disks, CD-ROMs, DVDs and

hard drives of personal computers on which electronic mail is stored as durable media.

The instrument must enable the customer to store information addressed personally to him

34 The first criterion under Article 2(12) of the Directive is that the instrument in question must enable a customer to store information which is addressed personally to that customer.

35 The parties submitting observations to the Court on that point have commented upon the notion of “information addressed personally” to the customer. The Federal Republic of Germany, ESA and the European Commission address this mainly from the perspective of content, raising the question whether that phrase means that the information must be of personal relevance to the customer and not of such a general character that it concerns all customers. The Czech Republic and the Republic of Estonia approach the issue primarily from the perspective of accessibility, that is, whether or not information on an Internet site freely accessible to the general public may qualify as “addressed personally” to a particular customer. In that respect, the Czech Republic argues that information may be considered personally addressed even if freely accessible to the public, whereas the Republic of Estonia argues that this requirement may be met if a customer has his own personal account on a webpage, accessible via a secure personal password.

36 The Court notes that the case before the Appeals Commission concerns the alleged failure by the Appellant to provide on a “durable medium” the information listed in Article 13 of the VersVermG, which corresponds to Article 12(1) of Directive 2002/92/EC. Under Article 15 of the VersVermG, an insurance intermediary is required to provide this information to his customers either in writing or on another “durable medium”. Article 12 VersVermV defines “durable medium” in the same way as Article 2(12) of the Directive. Thus, within the framework of the present case, it is clear what kind of information must be provided either in writing or on a “durable medium”. It is clear, furthermore, that this includes information, such as the address of the insurance intermediary, which has the same content regardless of whether published on a website as information freely accessible to the general public or as a message accessible only to a specific customer.

37 The issue whether information published on a website freely accessible to the general public may qualify as information “personally addressed” to that customer, is linked to the obligation, also included under Article 12(1) of the Directive, to “provide the customer with” the information required. In relation to the present Directive, the notion of “information addressed personally” to the customer in Article 2(12) refers, in effect, to the information which must be provided to a customer under Article 12.

38 This question is linked also to another element of Article 2(12), that is, that the customer himself must be able to store this information. This requirement, in turn, is functionally linked to the third criterion, concerning unchanged reproduction. Based on the information which the Court has received, it appears difficult to conceive of a

website which allows such unchanged reproduction without there having been first some kind of personalised message to the customer containing or referring to the information in question. In this respect, the Court refers to its observations at paragraphs 61–67 below.

39 In the light of the above, in relation to the first criterion under Article 2(12), it suffices to conclude that in order to qualify as a “durable medium” within the meaning of Article 2(12) of Directive 2002/92/EC, a website must enable the customer to store the information listed in Article 12 of the Directive.

Accessibility for a period of time adequate to the purposes of the information

40 The second criterion is that the instrument in question enables the customer to store the information provided to him in a way accessible for future reference for a period of time adequate to the purposes of the information.

41 The Czech Republic, the Republic of Estonia, the Federal Republic of Germany and ESA are all of the view that this period must cover the duration of the legal relationship between the customer and the service provider.

42 As regards the accessibility of information supplied prior to the conclusion of a contract, the Czech Republic submits that the period must cover the time from when negotiations on the future contract begin until the moment when no doubt remains that no contract will be concluded with the customer concerned. In a similar vein, the Federal Republic of Germany argues that this period covers, at any rate, the duration of contractual negotiations.

43 In relation to the accessibility of information after the termination of a contract, the Czech Republic, the Republic of Estonia, the Federal Republic of Germany and ESA all agree that for purposes of customer protection and the purpose of informing the customer of redress possibilities in case of a dispute, such information should also be accessible after the termination of the contract. The Republic of Estonia submits that account must be taken of the period during which a dispute might arise between the parties, which may depend on national provisions on time limits for bringing legal action.

44 With regard to the question of what period of accessibility is adequate to the purposes of the information, the Court finds that the information must be accessible for as long as it is relevant to the customer in order to protect his interests stemming from his relations with the insurance intermediary. The length of this period will depend upon the content of the information, the contractual relationship and the circumstances of the case. Thus, the period of accessibility may cover both the time during which contractual negotiations were conducted, even if not resulting in the conclusion of an insurance contract, and the period during which an insurance contract concluded is in force. Furthermore, in order to allow a customer, where necessary, to seek redress, the adequate period of accessibility may also cover the period after such a contract has lapsed.

45 The Court further notes that, as is clear from Article 12(5) of the Directive and Recital 19 of the preamble, the Directive establishes only minimum requirements

regarding the information to be provided to customers. Thus, the content to be provided under the national provisions on information, which may differ from one EEA State to another, may affect the length of the adequate period of accessibility.

46 Consequently, the second criterion under Article 2(12) must be understood to mean that in order to qualify as a “durable medium”, an Internet site must enable the customer to store the information required under Article 12 of the Directive in a way which makes it accessible for a period of time adequate to the purposes of the information, that is, for as long as it is relevant for the customer in order to protect his interests stemming from his relations with the insurance intermediary. This may cover the time during which contractual negotiations were conducted even if not resulting in the conclusion of an insurance contract, the period during which an insurance contract is in force and, to the extent necessary, the period after such a contract has lapsed.

Unchanged reproduction of the information stored.

47 The third criterion is that the instrument must allow for the unchanged reproduction of the information stored.

48 The Czech Republic argues in this regard that an intermediary who intends to use his website as a durable medium for the purposes of the Directive must ensure that he stores the original version of the information and makes such accessible to the customer. If he changes the information, he must indicate clearly when exactly the change took place.

49 The Republic of Estonia argues that it is important that the stored information on the durable medium does not change to the disadvantage of the customer, generally considered to be the weaker party to a contractual relationship. It notes that while, in principle, it is possible to store the information on a website unchanged, for a customer it is difficult to ascertain whether or not the administrator controlling the website has amended the information. In view of the difficulties to obtain evidence in that respect, the Republic of Estonia suggests that customers be required to print out the information or store it on their personal hard drives in order to prove the content of the original information. In that situation, the website itself may not constitute a durable medium but a means through which information is stored on another durable medium.

50 The Republic of Estonia further remarks that as a result of technological progress it may become feasible to prove the unchanged nature of information on a webpage. In that case, the website itself would constitute a durable medium, although it remains for the competent court to assess this in an individual case. Moreover, in order for a website to constitute a durable medium, the relevant information must be in a form which enables the customer to reproduce it independently later, regardless of the actions of third parties. Consequently, this criterion is not met when the web administrator reproduces the information for the customer.

51 The Federal Republic of Germany argues that it follows from a schematic consideration of Article 2(12) and Article 13(1) of the Directive that the customer has to

be able to reproduce the information unchanged. This is because the provision of information required by Article 13(1) aims to ensure that the customer may access this information as a contracting partner of the insurance intermediary. In the view of the Federal Republic of Germany, the unchanged reproduction of the information stored is generally not guaranteed in the case of an insurance intermediary's Internet site, since the intermediary may change the information or amend its content at any time.

52 The Federal Republic of Germany argues that since it must be possible to reproduce the information for a period of time adequate to the purposes of the information, one cannot be guided by whether the information was provided on an Internet site for an adequate period of time in an unchanged form in an individual case. In line with the argument presented by the Republic of Estonia, the Federal Republic of Germany argues that this would lead to considerable difficulties of proof, both for the insurance intermediary and the customer. In particular, a customer wishing to read the information on the Internet during the period of time regarded as adequate could never be sure that the information is unchanged and complete because he is neither informed of any amendment to the information nor has the possibility to make a comparison.

53 The Federal Republic of Germany submits further that the possibility of unchanged reproduction would exist in the case of an intermediary's corporate Internet site only if a mandatory framework was present guaranteeing that the customer could reproduce unchanged the information provided on the Internet site. This could take the form, for example, of an undertaking by the intermediary to provide information on his Internet site in a form that cannot be changed by the intermediary himself, which the customer may access at any time for a period adequate to the purposes of the information. To the knowledge of the Federal Republic of Germany, this cannot currently be ensured, neither legally nor technically. It notes that the Appeals Commission gives no indication of any special legal or technical obligations on the insurance intermediary concerned.

54 Nevertheless, in the view of the Federal Republic of Germany, an insurance intermediary's Internet site is not completely unsuitable for the provision of information within the meaning of Article 13 of the Directive. While it does not in itself fulfil the requirements of a durable medium within the meaning of Article 2(12), an Internet site can provide the customer with the possibility of storing information from the site on a medium in the customer's domain. If this medium allows the customer to make an unchanged reproduction of the information stored for a period of time adequate to the purposes of the information, the information is available to the customer on a durable medium.

55 ESA submits that from examining the elements that make up the definition of a durable medium, it is clear that the purpose of providing information on such a medium is to ensure that the customer can easily document the information which he has been provided, and that the insurance intermediary cannot alter it without the customer's consent. ESA argues that it follows from this that "ordinary" websites (see paragraph 56 below) cannot be regarded as durable media, since such websites

normally may be changed by those who operate them, whereas the purpose of storing information on a durable medium is to ensure that it cannot be changed unilaterally.

56 ESA observes that the European Securities Markets Expert Group (hereinafter "ESME") issued a report on the concept of a "durable medium" in 2007 (Report of 11 July 2007 on Durable Medium - Distance Marketing Directive and Markets in Financial Instruments Directive). In that report, ESME concluded that ordinary websites, which are frequently changed and from which the user cannot necessarily save or print pages, cannot be regarded as durable media. ESA notes that the report examined the concept of durable medium as used in certain provisions of Directive 2002/65/EC concerning the distance marketing of consumer financial services and Directive 2004/39/EC on markets in financial instruments. Both those directives contain the same definition of durable medium as the Directive at issue in the present case. In ESA's view, the concept should be interpreted uniformly in all these instruments.

57 ESA points out that the ESME report considers that "sophisticated" websites may constitute durable media. This category of websites can be divided into two subcategories: (i) those that act as portals for the provision of information in another durable medium, and (ii) those that may actually constitute durable media themselves. The first type of sophisticated website allows users to access information which can be either printed off or copied and stored on an external drive. The information may be reproduced, therefore, on a durable medium, either paper or movable disk, even if the website itself does not constitute a durable medium.

58 According to ESA, the ESME report describes the second type of sophisticated website as containing secure storage areas for individual users which are accessed by a user code and password. This type of storage can be compared to a user's own hard disk, except that in this case he can access the information remotely via the Internet.

59 ESA shares the opinion presented in the ESME report that a website that provides secure and individual personal storage areas continuously available to users could be considered to constitute a durable medium within the meaning of Article 2(12) of the Directive. ESA considers that it would be incumbent on the insurance intermediary to demonstrate that the technical solutions used by him ensure that his website fulfils the conditions for constituting a durable medium.

60 The European Commission concurs with the views expressed in the ESME report. It adds that other technological solutions may be found in the future which will similarly enable a website to comply with the requirements laid down in Article 2(12) of Directive 2002/92/EC and thus constitute a durable medium.

61 The Court notes that according to Recital 8 of the preamble to the Directive, one of the key objectives of the Directive is to enhance protection for consumers concluding insurance contracts via insurance intermediaries. This means, *inter alia*, that it must be possible for consumers to make an informed decision prior to the conclusion of an initial insurance contract or upon

its amendment or renewal, and thereby to protect their interests in case of a conflict with the intermediary. To that end, consumers must be able to reproduce the information unchanged, which in the Court's view means that the information provided must be stored in a way that makes it impossible for the insurance intermediary to change it unilaterally.

62 There may be several technical methods available for guaranteeing unchanged reproduction. It is for the insurance intermediary in each case to ensure that the methods of electronic communication he employs permit this kind of reproduction.

63 As pointed out by ESA and the European Commission, a distinction may be made between "ordinary" websites on the one hand and "sophisticated" websites on the other. An ordinary website serves as a dynamic electronic host or portal for the provision of information which, generally, may freely be changed by the website proprietor. The Court finds that a website which exhibits these characteristics, including freedom for the proprietor to change the content, does not meet the requirements laid down in the first subparagraph of Article 2(12) of the Directive with respect to guaranteeing unchanged reproduction. Therefore, it cannot be regarded as durable medium within the meaning of that Article.

64 With regard to sophisticated websites, a further distinction must be made between those sophisticated websites that act as a portal for the provision of information on another instrument which can qualify as a durable medium and those sophisticated websites that may actually constitute durable media themselves.

65 The first type of sophisticated website in essence allows the user to access information, for example in the form of an e-mail with an attachment, which he can copy and store on his own computer. For this method to constitute the communication to the customer of information on a durable medium, as required under Article 13(1)(a) of the Directive, the website must contain features which will lead the customer almost certainly to either secure the information on paper or to store it on another durable medium.

66 The second type of sophisticated website contains a secure storage area for individual users which is accessed by a user code and password. Provided that this method of storing information excludes any possibility of the insurance intermediary changing the information, this kind of storage can be compared to the user's own hard drive. The only difference is that the customer can access the information remotely via the Internet. The Court finds that this type of sophisticated website fulfils the requirement of guaranteeing unchanged reproduction necessary to qualify as a durable medium within the meaning of Article 2(12) of the Directive.

67 It cannot be ruled out that other technological solutions may similarly enable a website to comply with requirements laid down in Article 2(12) of the Directive, including the condition of securing unchanged reproduction of information. This is an assessment which must be made based on the characteristics of the technology in question. It is not for the Court, within the framework of the present case, to specify which particular

technological solutions may be acceptable in that regard. The Court therefore limits itself to concluding that in order to qualify as a "durable medium", an Internet site must allow for the unchanged reproduction of the information stored, that is, the information must be stored in a way that makes it impossible for the insurance intermediary to change it unilaterally.

No requirement for consent

68 Concerning the referring court's question on the relevance of the customer consenting to receive the information via the Internet, the Court notes that Article 13(1)(a) of the Directive grants an insurance intermediary the option to choose whether to provide the required information to the customer "on paper or on any other durable medium". By contrast, Article 3(1) of Directive 2006/73/EC implementing Directive 2004/39/EC as regards organisational requirements and operating conditions for investment firms and defined terms for the purposes of that Directive makes the communication of information on a durable medium other than paper dependent upon satisfying specific conditions, *inter alia*, that "... (b) the person to whom the information is to be provided, when offered the choice between information on paper or in that other durable medium, specifically chooses the provision of the information in that other medium". Therefore, in relation to the question raised in the case at hand, it is irrelevant whether the customer has expressly consented to the provision of information through the Internet.

IV Costs

69 The costs incurred by the Principality of Liechtenstein, the Czech Republic, the Republic of Estonia, the Federal Republic of Germany, ESA and the European Commission, which have submitted observations to the Court, are not recoverable. Since these proceedings are a step in the proceedings before the Financial Appeals Commission, any decision on costs for the parties to those proceedings is a matter for that court.

On those grounds,

THE COURT

in answer to the question referred to it by the Financial Appeals Commission hereby gives the following Advisory Opinion:

1. In order for an Internet site to qualify as a "durable medium" within the meaning of Article 2(12) of Directive 2002/92/EC of the European Parliament and of the Council of 9 December 2002 on insurance mediation, it must enable the customer to store the information listed in Article 12 of the Directive.

2. In order to qualify as a "durable medium", an Internet site must enable the customer to store the information required under Article 12 of the Directive in a way which makes it accessible for a period of time adequate to the purposes of the information, that is, for as long as it is relevant for the customer in order to protect his interests stemming from his relations with the insurance intermediary. This may cover the time during which contractual negotiations were conducted even if not resulting in the conclusion of an insurance contract, the

period during which an insurance contract is in force and, to the extent necessary, the period after such a contract has lapsed.

3. In order to qualify as a “durable medium”, an Internet site must allow for the unchanged reproduction of the information stored, that is, the information must be stored in a way that makes it impossible for the insurance intermediary to change it unilaterally.

4. In order for an Internet site to qualify as a “durable medium”, it is irrelevant whether the customer has expressly consented to the provision of information through the Internet.

Carl Baudenbacher

Thorgeir Örlýgsson

Henrik Bull
Delivered in open court in Luxembourg on 27 January 2010.

Skúli Magnússon
Registrar

Carl Baudenbacher
President

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ve věci C-429/05 Max Rampion a Marie-Jeanne Godard, provdaná Rampion proti Franfinance SA a K par K SAS (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal d'instance de Saintes) – spotřebitelský úvěr

Věc C-429/05

Max Rampion

a

Marie-Jeanne Godard, provdaná Rampion

proti

Franfinance SA

a

K par K SAS

(žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunal d'instance de Saintes)

„Směrnice 87/102/EHS – Spotřebitelský úvěr – Právo spotřebitele uplatňovat práva vůči poskytovateli úvěru v případě neprovedení nebo nesprávného provedení smlouvy týkající se zboží nebo služeb financovaných úvěrem – Podmínky – Zmínka o financovaném zboží či službě v nabídce úvěru – Otevření úvěru umožňujícího využít poskytnutý úvěr vícekrát – Možnost vnitrostátního soudu uplatnit bez návrhu právo spotřebitele uplatňovat práva vůči poskytovateli úvěru“

Stanovisko generálního advokáta P. Mengozziho přednesené dne 29. března 2007

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 4. října 2007

Shrnutí rozsudku

1. Sbližování právních předpisů – Ochrana spotřebitele v oblasti spotřebitelských úvěrů – Směrnice 87/102

(Směrnice Rady 87/102, ve znění směrnice 98/7, čl. 11 odst. 2)

2. Sbližování právních předpisů – Ochrana spotřebitele v oblasti spotřebitelských úvěrů – Směrnice 87/102

(Směrnice Rady 87/102, ve znění směrnice 98/7, čl. 11 odst. 2 a 14)

3. Sbližování právních předpisů – Ochrana spotřebitele v oblasti spotřebitelských úvěrů – Směrnice 87/102

(Směrnice Rady 87/102, ve znění směrnice 98/7, čl. 11 odst. 2)

1. Článek 11 odst. 2 směrnice 87/102 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se spotřebitelského úvěru, ve znění směrnice 98/7, který se týká práva spotřebitele uplatňovat práva vůči poskytovateli úvěru, se vztahuje jak na úvěr za účelem financování jediné transakce, tak na otevření úvěru umožňujícího spotřebiteli využít poskytnutý úvěr vícekrát.

Žádná část znění uvedeného ustanovení totiž zdá se nehovořit v tom smyslu, že se nevztahuje na otevření úvěru. Mimoto čl. 11 odst. 3 téže směrnice stanoví výslovně výjimku z použití odstavce 2 uvedeného článku. Otevření úvěru však nejsou z jeho použití obecně vyloučena.

Navíc cíle sledovaného v čl. 11 odst. 2 lze dosáhnout, pouze pokud se uvedené ustanovení použije rovněž tehdy, kdy úvěr umožňuje mnohostranné využití. Uvedené ustanovení totiž, je-li čteno s ohledem na jednadvacátý bod odůvodnění směrnice 87/102, uděluje spotřebiteli, za okolností uvedených v daném ustanovení, práva vůči poskytovateli úvěru navíc k jeho běžným smluvním právům vůči tomuto poskytovateli a vůči dodavateli zboží nebo služeb.

Krom toho uvedený čl. 11 odst. 2 umožňuje formovat ochranu spotřebitele odlišně za účelem zohlednění zvláštností otevření úvěru ve vztahu k úvěru poskytnutému za účelem jediného nákupu.

(viz body 39–40, 42–44)

2. Články 11 a 14 směrnice 87/102 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících

se spotřebitelského úvěru, ve znění směrnice 98/7, musejí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby právo spotřebitele uplatňovat práva vůči poskytovateli úvěru stanovené v čl. 11 odst. 2 uvedené směrnice bylo podřízeno podmínce, že předběžná nabídka úvěru znižuje financované zboží nebo službu.

Článek 11 odst. 2 druhý pododstavec uvedené směrnice, který stanoví, že členské státy stanoví rozsah a podmínky pro uplatnění práv spotřebitele vůči poskytovateli úvěru, totiž nelze vykládat v tom smyslu, že umožňuje členským státům podřídit právo spotřebitele uplatňovat práva vůči poskytovateli úvěru dalším podmínkám kromě těch, které jsou taxativně vyjmenovány v čl. 11 odst. 2 prvním pododstavci. Tento výklad je potvrzen článkem 14 směrnice 87/102, jež všeobecně zdůrazňuje význam, který dal zákonodárce Společenství ochranným ustanovením této směrnice a jejich striktnímu použití. Krom toho odstavec 2 téhož článku zejména brání tomu, aby vnitrostátní právní úprava umožnila poskytovateli úvěru pouhým opomenutím zmínit financované zboží či služby zabránit případnému uplatnění práv spotřebitele ve smyslu čl. 11 odst. 2 stejné směrnice.

(viz body 46, 48–50, výrok 1)

3. Směrnice 87/102 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se spotřebitelského úvěru, ve znění směrnice 98/7, musí být vykládána v tom smyslu, že umožňuje vnitrostátnímu soudu uplatnit bez návrhu ustanovení provádějící její čl. 11 odst. 2, týkající se práva spotřebitele uplatňovat práva vůči poskytovateli úvěru.

(viz bod 69, výrok 2)

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

4. října 2007(*)

„Směrnice 87/102/EHS – Spotřebitelský úvěr – Právo spotřebitele uplatňovat práva vůči poskytovateli úvěru v případě neprovedení nebo nesprávného provedení smlouvy týkající se zboží nebo služeb financovaných úvěrem – Podmínky – Zmínka o financovaném zboží či službě v nabídce úvěru – Otevření úvěru umožňujícího využít poskytnutý úvěr vícekrát – Možnost vnitrostátního soudu uplatnit bez návrhu právo spotřebitele uplatňovat práva vůči poskytovateli úvěru“

Ve věci C-429/05,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Tribunal d'instance de Saintes (Francie) ze dne 16. listopadu 2005, došlým Soudnímu dvoru dne 2. prosince 2005, v řízení

Max Rampion,

Marie-Jeanne Godard, provaná Rampion

proti

Franfinance SA,

K par K SAS,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann (zpravodaj), předseda senátu, A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešič a E. Levits, soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: M.-A. Gaudissart, vedoucí oddělení,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8 února 2007,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Franfinance SA B. Soltnerem, avocát,
- za francouzskou vládu G. de Berguesem a R. Loosli-Surrans, jako zmocněnci,
- za německou vládu M. Lummou a A. Dittrichem, jako zmocněnci,
- za španělskou vládu F. Diez Morenem, jako zmocněncem,
- za italskou vládu I. M. Bragugliou, jako zmocněncem, ve spolupráci s W. Ferrantem, avvocato dello Stato,
- za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyni,
- za Komisi Evropských společenství A. Aresuem a J.-P. Keppennem, jako zmocněnci,

po vypsání stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 29. března 2007,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu směrnice Rady 87/102/EHS ze dne 22. prosince 1986 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se spotřebitelského úvěru (Úř. věst. L 42, s. 48; Zvl. vyd. 15/01, s. 326), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/7/ES ze dne 16. února 1998 (Úř. věst. L 101, s. 17; Zvl. vyd. 15/04, s. 36, dále jen „směrnice 87/102“), a zejména jejich článků 11 a 14.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Maxem Rampionem a paní Godard, provanou Rampion (dále jen „manželé Rampionovi“), a společnostmi Franfinance SA (dále jen „Franfinance“) a K par K SAS (dále jen „K par K“) ve věci smlouvy o prodeji oken a otevření úvěru použitého k financování uvedené smlouvy.

První rámeček

Právo Společenství

3 Směrnice 87/102 směřuje ke sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se spotřebitelského úvěru.

4 Článek 11 uvedené směrnice stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby existence smlouvy o úvěru žádným způsobem neovlivnila práva spotřebitele vůči dodavateli zboží nebo služby zakoupené pomocí takové smlouvy v případech, kdy zboží nebo služby nejsou dodány nebo jinak neodpovídají smlouvě o jejich dodávce.

2. V případech, kdy:

a) za účelem nákupu zboží nebo obdržení služeb spotřebitel uzavře smlouvu o úvěru s jinou osobou než jejich dodavatelem a

b) poskytovatel úvěru a dodavatel zboží nebo služeb uzavřeli dřívější smlouvu, na jejímž základě tento poskytovatel úvěru poskytuje úvěr výhradně zákazníkům uvedeného dodavatele za účelem odběru zboží nebo služeb od uvedeného dodavatele, a

c) spotřebitel uvedený pod písmenem a) získá úvěr na základě takovéto dřívější smlouvy a

d) zboží nebo služby spadající pod smlouvu o úvěru nejsou dodány nebo jsou dodány jen zčásti, nebo neodpovídají smlouvě o jejich dodávce a

e) spotřebitel uplatnil svá práva vůči dodavateli, ale nedosáhl uspokojení svých oprávněných nároků,

má spotřebitel právo uplatňovat práva vůči poskytovateli úvěru. Členské státy stanoví rozsah a podmínky pro uplatnění těchto práv.

3. Ustanovení odstavce 2 se nevztahuje na případy, kdy jednotlivá transakce nepřesahuje hodnotu odpovídající 200 [eur].“

5 Článek 14 směrnice 87/102 stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby se smlouvy o úvěru neodchylovaly ke škodě spotřebitele od vnitrostátních předpisů provádějících tuto směrnici nebo odpovídajících této směrnici.

2. Členské státy také zajistí, aby ustanovení, která přijmou k provedení této směrnice, nebyla obcházena v důsledku formulace smluv o úvěru, zvláště pak formou rozdělení částky úvěru do několika smluv.“

Vnitrostátní právo

6 Článek L. 311-20 code de la consommation (spotřebitelského zákoníku) za účelem uplatnění článku 11 směrnice 87/102 uvádí, že „[p]okud předběžná nabídka zmíněje financované zboží či službu, závazky vypůjčitele nabývají účinnosti až okamžikem dodání zboží nebo poskytnutí služby [...]“.

7 V tomto ohledu článek L. 311-21 téhož zákoníku stanoví, že „[v] případě sporu ohledně provedení hlavní smlouvy může soud pozastavit provádění smlouvy o úvěru až do okamžiku vyřešení sporu. Smlouva o úvěru bude

zrušena nebo bude neplatná ze zákona, jestliže sama hlavní smlouva, na základě které byla uzavřena, je zrušena či prohlášena neplatnou na základě rozhodnutí soudu. [...]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

8 Dne 5. září 2003 si manželé Rampionovi v rámci podomního prodeje objednali okna od společnosti K par K za celkovou cenu 6 150 eur. Podle smlouvy o prodeji uzavřené k tomu účelu měla být okna dodána ve lhůtě šesti až osmi týdnů od jejich zaměření měřicím technikem.

9 Podle předkládajícího soudu stanovila tato smlouva o prodeji úplné financování uskutečného nákupu prostřednictvím úvěru poskytnutého společností Franfinance.

10 Tentýž den manželé Rampionovi podepsali u Franfinance smlouvu o poskytnutí úvěru s limitem ve výši ceny prodávaného zboží. Nabídka úvěru uvádí totožnost prodejce jako „účetní platformu K par K“, ale nezmiňuje financované zboží.

11 Při dodání objednaných oken dne 27. listopadu 2003 manželé Rampionovi zjistili, že parapety, jakož i rámy oken jsou napadeny parazity. Práce byly přerušeny a dopisem ze dne 5. ledna 2004 manželé Rampionovi vypověděli smlouvu o prodeji.

12 Vzhledem k tomu, že jejich výpověď byla ponechána bez odezvy, manželé Rampionovi prostřednictvím dopisů ze dne 29. října a 2. listopadu 2004 oznámili K par K, jakož i Franfinance neplatnost smlouvy o prodeji a následně zrušení smlouvy o úvěru z toho důvodu, že smlouva o prodeji v rozporu s požadavkem uloženým spotřebitelským zákoníkem neuváděla přesně lhůtu dodání dotčeného zboží.

13 Podpurně manželé Rampionovi odstoupili od smlouvy o prodeji z toho důvodu, že K par K nesplnila svoji povinnost poskytnout poradenství, když jim navrhla dodání a instalaci rámové konstrukce oken, ačkoli její nosná část byla vadná.

14 Žalované v původním řízení zejména uplatňovaly, že mezi oběma smlouvami neexistuje žádná vzájemná závislost, neboť v rozporu s požadavkem uloženým v článku L. 311-20 spotřebitelského zákoníku nebylo v nabídce úvěru zmíněno financované zboží. Mimoto se jednalo o otevření úvěru, a nikoli o úvěr vázaný na financování prodeje.

15 Předkládající soud v průběhu jednání uplatnil bez návrhu několik důvodů vycházejících z ustanovení spotřebitelského zákoníku týkajících se spotřebitelského úvěru a podomního prodeje.

16 Za těchto podmínek se Tribunal d'instance de Saintes rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musejí být články 11 a 14 směrnice [...] 87/102/EHS [...] vykládány v tom smyslu, že umožňují soudci použít pravidla vzájemné závislosti mezi smlouvou o úvěru a smlouvou o dodávce zboží nebo služeb financovanou tímto úvěrem, když smlouva o úvěru

nezmiňuje financované zboží nebo byla uzavřena ve formě otevření úvěru bez zmínky o financovaném zboží?

2) Má směrnice [...] 87/102/EHS [...] širší účel než pouhou ochranu spotřebitelů sahající až po organizaci trhu a umožňující soudci uplatnit bez návrhu ustanovení, která z ní vyplývají?²²

K předběžným otázkám

K první otázce

K přípustnosti

17 Zprvč Franfinance uplatňuje, že vzhledem k tomu, že první otázka se ve skutečnosti týká pouze použití ustanovení vnitrostátního práva týkajících se podmínek požadovaných pro určení, že se jedná o vázaný úvěr, Soudnímu dvoru nepřísluší o ní rozhodovat. Směrnice 87/102 totiž stanoví pouze minimální harmonizaci a její článek 11 upřesňuje, že členské státy stanoví zejména, za jakých podmínek může spotřebitel uplatnit svá práva vůči poskytovateli úvěru.

18 V tomto ohledu je namístě uznat, že směrnice 87/102, jak vyplývá i z jejího článku 15 a dvacátého pátého bodu odůvodnění, podle kterých uvedená směrnice nebrání členským státům v tom, aby zachovaly nebo přijaly přísnější ustanovení na ochranu spotřebitele, nařizuje pouze minimální harmonizaci vnitrostátních ustanovení týkajících se spotřebitelského úvěru.

19 Nicméně první otázka směřuje výslovně k výkladu článku 11 uvedené směrnice, o kterém není sporu, že byl proveden do francouzského práva, zejména prostřednictvím článků L. 311-20 a L. 311-21 spotřebitelského zákoníku, jež za určitých podmínek umožňují, aby vypůjčovateli dosáhl pozastavení plnění, rozvázání či zrušení smlouvy o úvěru.

20 Přitom otázka, zda, a případně v jakém rozsahu, může být právo spotřebitele uplatňovat práva vůči poskytovateli úvěru stanovené v čl. 11 odst. 2 směrnice 87/102 vnitrostátním právem podřízeno dalším podmínkám, než jsou podmínky uvedené v daném ustanovení, spadá do posouzení merita první položené předběžné otázky. Přidání jakýchkoli dodatečných podmínek totiž přináší nebezpečí, že ustanovení vnitrostátního práva budou postavena pod úroveň harmonizace zamýšlené směrnicí, a nelze se tedy bez dalšího domnívat, že patří pouze do uvedeného práva.

21 Z druhé má Franfinance za to, že Soudní dvůr je o to méně příslušný k rozhodnutí o této otázce, že pravým úmyslem předkládajícího soudu není zajistit, aby ve věci v původním řízení měli vypůjčovateli možnost účinně uplatnit práva vůči poskytovateli úvěru ve smyslu článku 11 směrnice 87/102, ale aby byla uznána vzájemná závislost mezi dotčenými smlouvami pro všechny ostatní účely. Předkládající soud se ve skutečnosti snaží uplatnit vlastní pravidla francouzského práva, jejichž povaha a předmět jsou odlišné v rozsahu, v jakém se netýkají takového uplatnění práva, ale stanoví, že nejsou-li v nabídce úvěru uvedeny určité zmínky týkající se uvedené vzájemné závislosti, je poskytovatel úvěru automaticky zbaven svého práva na úroky.

22 Komise Evropských společenství ohledně přípustnosti předběžných otázek či pravomoci Soudního dvora na ně odpovědět uvádí výhradu vycházející ze skutečnosti, že předkládající soud přesně neudává důvod, proč pro účely vyřešení sporu v původním řešení potřebuje odpověď na předběžné otázky.

23 V tomto ohledu je namístě připomenout, že na otázky týkající se výkladu práva Společenství, položené vnitrostátním soudem v právním a faktickém rámci, který tento soud vymezí na svou odpovědnost a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, se vztahuje domněnka relevance (viz rozsudky ze dne 15. května 2003, Salzman, C-300/01, Recueil, s. I-4899, body 29 a 31, jakož i ze dne 5. prosince 2006, Cipolla a další, C-94/04 a C-202/04, Sb. rozh. s. I-11421, bod 25).

24 Odmítnutí žádosti podané vnitrostátním soudem je ze strany Soudního dvora možné pouze tehdy, pokud je zjevné, že žádaný výklad práva Společenství nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (viz zejména rozsudky ze dne 13. března 2001, PreussenElektra, C-379/98, Recueil, s. I-2099, bod 39; ze dne 15. června 2006, Acedera Herrera, C-466/04, Sb. rozh. s. I-5341, bod 48, a výše uvedený Cipolla a další, bod 25).

25 Přitom je třeba konstatovat, že není zjevné, že by výklad práva Společenství žádaný vnitrostátním soudem neměl žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení ani že by položené otázky byly hypotetické. Ačkoliv první položená otázka uvádí velmi obecně možnost použít „pravidla vzájemné závislosti mezi smlouvou o úvěru a smlouvou o dodávce zboží nebo služeb“, z předkládacího rozhodnutí nevyplývá, že tato otázka ve skutečnosti směřuje pouze k uplatnění ustanovení vnitrostátního práva jiných než ustanovení, která provádějí článek 11 směrnice 97/102 nebo spadají do působnosti tohoto článku.

26 Za těchto podmínek nebyla vyvrácena domněnka relevance ohledně první položené otázky.

27 Nicméně, jelikož v rámci postupu spolupráce zavedeného článkem 234 ES přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, který mu byl předložen, přísluší Soudnímu dvoru případně přeformulovat otázky, které jsou mu položeny (viz zejména rozsudky ze dne 28. listopadu 2000, Roquette Frères, C-88/99, Recueil, s. I-10465, bod 18; ze dne 20. května 2003, Ravil, C-469/00, Recueil, s. I-5053, bod 27, a ze dne 4. května 2006, Haug, C-286/05, Sb. rozh. s. I-4121, bod 17).

28 První položené otázky je tedy třeba rozumět tak, že její podstatou je, zda články 11 a 14 směrnice 87/102 musejí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby právo spotřebitele uplatňovat práva vůči poskytovateli úvěru, stanovené v čl. 11 odst. 2 směrnice 87/102, bylo podřízeno podmínce, že předběžná nabídka úvěru zmiňuje financované zboží nebo službu.

29 S ohledem na výše uvedené je namístě považovat první položenou otázku za přípustnou.

K věci samé

30 Všechny vlády, které předložily vyjádření Soudnímu dvoru, jakož i Komise, mají za to, že právo spotřebitele uplatňovat práva ve smyslu čl. 11 odst. 2 směrnice 87/102 nelze podřídit výslovnému zmínění financovaného zboží ve smlouvě o úvěru. V tomto ohledu se opírají jak o znění uvedené ustanovení, tak o cíl uvedené směrnice, tedy ochranu spotřebitelů.

31 Naproti tomu Franfinance uplatňuje, že smlouva, kterou uzavřela s manželi Rampionovými, je skutečným otevřením úvěru, jež může mít mnohostranné využití. Na rozdíl od vázaného úvěru, jež slouží k financování jediné transakce, otevření úvěru není podřízeno pravidlu vzájemné závislosti uloženému článkem 11 směrnice, neboť poskytovatel úvěru nemůže převzít všechna hospodářská rizika spojená s každým nákupem. Případné zneužití či podvod musí být posuzovány případ od případu.

– K rozsahu působnosti směrnice 87/102 a zejména jejího čl. 11 odst. 2

32 Úvodem je třeba připomenout, že ve smyslu čl. 1 odst. 1 směrnice 87/102 se tato směrnice vztahuje na smlouvy o úvěru, které jsou vymezeny v čl. 1 odst. 2 písm. c) první odrážce jako smlouvy, na jejichž základě „věřitel poskytuje nebo slibuje poskytnout spotřebiteli úvěr ve formě odložené platby, půjčky nebo jiné podobné finanční služby“. Tato široká definice pojmu „smlouva o úvěru“ je potvrzena, jak v průběhu jednání uplatnila Komise, desátým bodem odůvodnění směrnice 87/102, podle kterého „lze docílit lepší ochrany spotřebitele přijetím jistých požadavků vztahujících se na všechny formy úvěru“.

33 Nicméně, jak vyplývá z čl. 1 odst. 2 písm. c) druhého pododstavce a článku 2 směrnice 87/102, jakož i z jedenáctého a třináctého bodu odůvodnění uvedené směrnice, pro charakter jistých smluv o úvěru nebo druhů transakcí by měly být tyto smlouvy nebo transakce částečně nebo zcela vyloučeny z působnosti této směrnice. Mezi příklady vyjmenovanými v uvedených ustanoveních není uvedeno otevření úvěru.

34 Otevření úvěru, jehož jediným cílem je poskytnout spotřebiteli úvěr využitelný vícekrát, rovněž není vyloučeno, alespoň částečně, z rozsahu působnosti směrnice 87/102 na základě čl. 2 odst. 1 písm. e) uvedené směrnice.

35 Je totiž třeba připomenout, že podle uvedeného ustanovení se směrnice 87/102 nevztahuje na „úvěr ve formě přečerpání běžného účtu poskytnutý úvěrovou institucí nebo finanční institucí, kromě přečerpání účtů úvěrových karet“. Podle uvedeného čl. 2 odst. 1 písm. e) se však na tyto formy úvěru vztahují ustanovení článku 6 směrnice 87/102.

36 Přitom pojem „běžný účet“ ve smyslu čl. 2 odst. 1 písm. e), který je coby výjimku třeba vykládat restriktivně, předpokládá, jak vyplývá ze slov „úvěr ve formě přečerpání běžného účtu“, že účel uvedeného účtu se neomezuje na poskytnutí úvěru zákazníkovi. Naopak,

takový běžný účet je víceméně obecnou platformou umožňující zákazníkovi provádět finanční transakce, jež se vyznačuje tím, že částky převáděné na uvedený účet, ať zákazníkem, nebo třetími osobami, nemají nezbytně za cíl obnovení poskytnutého úvěru na uvedeném účtu. Jinými slovy, zůstatek v neprospěch zákazníka schválený ve formě přečerpání je pouze jedním z možných stavů uvedeného účtu, který může vykazovat zůstatek ve prospěch zákazníka.

37 Mimoto ani struktura, ani cíl směrnice 87/102, kterým je zejména ochrana spotřebitelů, nehovoří ve prospěch vyloučení z rozsahu působnosti uvedené směrnice smluv o úvěru poskytnutém ve formě otevření úvěru, jehož jediným cílem je poskytnout spotřebiteli úvěr využitelný vícekrát.

38 Konkrétněji, ohledně rozsahu působnosti čl. 11 odst. 2 směrnice 87/102 nevyplývá ze znění uvedeného ustanovení v rozporu s tím, co uplatňuje Franfinance, že se vztahuje pouze na smlouvy o úvěru směřující k financování jediné smlouvy o prodeji zboží či poskytnutí služby.

39 Jak uvedl generální advokát v bodě 58 svého stanoviska, žádná část znění uvedeného ustanovení, zdá se, nehovoří v tom smyslu, že se nevztahuje na otevření úvěru. Zejména použití slova „smlouva“ v jednotném čísle na konci čl. 11 odst. 2 písm. d) směrnice 87/102, jež mezi podmínkami pro uplatnění práv spotřebitele vůči poskytovateli úvěru uvádí okolnost, že to, aby „zboží nebo služby spadající pod smlouvu o úvěru [nebyly] dodány nebo [byly] dodány jen zčásti nebo [neodpovídaly] smlouvě o jejich dodávce“, neodůvodňuje omezený výklad uvedeného ustanovení provedený Franfinance.

40 Mimoto čl. 11 odst. 3 téže směrnice stanoví výslovně výjimku z použití odstavce 2 uvedeného článku. Otevření úvěru však nejsou z jeho použití obecně vyloučena.

41 Ohledně argumentace Franfinance, podle které se článek 11 uvedené směrnice nevztahuje na otevření úvěru, neboť poskytovatel úvěru nemůže převzít všesměrá hospodářská rizika spojená s každým nákupem, je namístě konstatovat, že taková rizika jsou podstatně omezena skutečností, že odstavec 2 tohoto článku uděluje spotřebiteli právo uplatňovat práva vůči poskytovateli, pouze pokud v souladu s podmínkou uvedenou v písmenu b) „poskytovatel úvěru a dodavatel zboží nebo služeb uzavřeli dřívější smlouvu, na jejímž základě tento poskytovatel úvěru poskytuje úvěr výhradně zákazníkům uvedeného dodavatele za účelem odběru zboží nebo služeb od uvedeného dodavatele“; a pokud spotřebitel v souladu s podmínkou stanovenou v tomtéž odst. 2 písm. c) získal „úvěr na základě takového dřívější smlouvy“.

42 Cíle sledovaného v čl. 11 odst. 2 směrnice 87/102 lze dosáhnout, pouze pokud se uvedené ustanovení použije rovněž tehdy, když úvěr umožňuje mnohostranné využití. Uvedené ustanovení totiž musí být vykládáno s ohledem na jednadřicetý bod odůvodnění směrnice 87/102, podle kterého zejména, „pokud jde o zboží nebo služby, které spotřebitel získal na úvěr, měl by mít, alespoň za okolností níže uvedených, vůči poskytovateli úvěru navíc další práva ke svým běžným smluvním právům vůči tomuto poskytovateli a vůči dodavateli zboží nebo služeb“.

43 Mímoto skutečnost, že jeden mezi několika nákupy financovanými tímtež otevřením úvěru by ve smyslu čl. 11 odst. 2 směrnice 87/102 mohl spotřebitelé umožnit obrátit se na poskytovatele úvěru, neznamená nezbytně, že takové uplatnění práv se dotýká otevření úvěru jako celku. Jak totiž uvedl generální advokát v bodě 65 a následujících svého stanoviska, uvedené ustanovení směrnice 87/102 umožňuje formovat ochranu spotřebitele odlišně za účelem zohlednění zvláštností otevření úvěru ve vztahu k úvěru poskytnutému za účelem jediného nákupu.

44 Proto je namístě mít za to, že čl. 11 odst. 2 směrnice 87/102 se vztahuje jak na úvěr za účelem financování jediné transakce, tak na otevření úvěru umožňujícího spotřebitelé využít poskytnutý úvěr vícekrát.

– K právu spotřebitele uplatňovat práva podle čl. 11 odst. 2 směrnice 87/102

45 Ohledně otázky, zda čl. 11 odst. 2 směrnice 87/102 brání tomu, aby právo spotřebitele uplatňovat práva, které uvedená směrnice stanoví, bylo podřízeno podmínce, aby předběžná nabídka úvěru zmiňovala financované zboží či službu, je namístě konstatovat, že taková podmínka není uvedena mezi pěti kumulativními podmínkami uloženými v první odrážce tohoto ustanovení.

46 Ovšem, druhý pododstavec uvedeného ustanovení stanoví, že „[č]lenské státy stanoví rozsah a podmínky pro uplatnění těchto práv“. Nicméně, jak poznamenala německá vláda a jak uvedl generální advokát v bodě 71 svého stanoviska, toto ustanovení nelze vykládat v tom smyslu, že umožňuje členským státům podřadit právo spotřebitele uplatňovat práva vůči poskytovateli úvěru dalším podmínkám kromě těch, které jsou taxativně vyjmenovány v čl. 11 odst. 2 prvním pododstavci směrnice 87/102.

47 Jednak totiž druhý pododstavec čl. 11 odst. 2 směrnice 87/102, jak vyplývá z jeho znění, předpokládá existenci práva spotřebitele uplatňovat práva stanovená v první odrážce uvedeného ustanovení. A dále, umožnit, aby právo spotřebitele uplatňovat práva vůči poskytovateli úvěru podle čl. 11 odst. 2 prvního pododstavce uvedené směrnice bylo podřízeno formální podmínce, jako ve věci v původním řízení, by bylo v rozporu s cílem uvedené směrnice, jež sestává zejména ze zajištění dodržování minimálního standardu ochrany práv spotřebitelů týkajících se spotřebitelského úvěru ve všech členských státech.

48 Tento výklad je potvrzen čl. 14 odst. 1 směrnice 87/102, podle kterého „[č]lenské státy zajistí, aby se smlouvy o úvěru neodchylovaly ke škodě spotřebitele od vnitrostátních předpisů provádějících tuto směrnici nebo odpovídajících této směrnici“ a tímtež čl. 14 odst. 2, podle kterého „[č]lenské státy také zajistí, aby ustanovení, která přijmou k provedení této směrnice, nebyla obcházena v důsledku formulace smluv [...]“.

49 Uvedený článek 14 totiž obecně zdůrazňuje význam, který dal zákonodárce Společenství ochranným ustanovením směrnice 87/102 a jejich striktnímu použití. Krom toho, jak uplatnilo francouzská, německá, španělská a italská vláda, jakož i Komise, odstavce 2 těchto článků zejména brání tomu, aby vnitrostátní právní úprava zejména poskytovateli služeb pouhým opomenutím

zmluvit financované zboží či služby zabránit případnému uplatnění práv spotřebitele ve smyslu čl. 11 odst. 2 směrnice 87/102.

50 S ohledem na souhrn výše uvedeného je třeba odpovědět na první položenou otázku tak, že články 11 a 14 směrnice 87/102 musejí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby právo spotřebitele uplatňovat práva vůči poskytovateli úvěru stanovené v čl. 11 odst. 2 uvedené směrnice bylo podřízeno podmínce, že předběžná nabídka úvěru zmiňuje financované zboží nebo službu.

K druhé otázce

K připustnosti

51 Franfinance uplatňuje, že druhá položená otázka, která není užitečná pro řešení sporu, je nepřipustná. Předkládající soud totiž nepotřebuje vznést bez návrhu otázku vzájemné závislosti mezi hlavní smlouvou a smlouvou o úvěru, neboť tato otázka byla vznesena přímo manželi Rampionovými, když navrhovali, aby předkládající soud určil neplatnost smlouvy o prodeji a „následně“ zrušení vedlejší smlouvy o financování.

52 Francouzská vláda při jednání uplatnila, že manželé Rampionovi navrhli předkládajícímu soudu, aby určil neplatnost smlouvy o prodeji a následně zrušení smlouvy o úvěru, přičemž uplatnili různé žalobní důvody, aniž by se však opírali o existenci vzájemné závislosti mezi oběma dotčenými smlouvami. Pokud předkládající soud přesto vznášá tuto otázku, nečiní tak ve skutečnosti bez návrhu, neboť jak K par K, tak Franfinance ve svých žalobních odpovědích uplatňují, že smlouva o úvěru bez zmínky prodávaného zboží v nabídce úvěru nepředstavuje smlouvu o vázaném úvěru.

53 Komise při jednání poznamenala, že není jisté, co ve věci v původním řízení vedlo předkládající soud ke vznesení bez návrhu uvedené otázky vzájemné závislosti. Vzhledem k tomu, že manželé Rampionovi navrhovali neplatnost smlouvy o prodeji a následně zrušení smlouvy o úvěru, se totiž sami opírali o vzájemnou závislost mezi uvedenými dvěma smlouvami. Mímoto s ohledem na argumenty obhajoby rozvinuté K par K a Franfinance v rámci sporu v původním řízení lze vznést otázku, zda argumentace vycházející z uvedené vzájemné závislosti již nebyla předkládajícímu soudu předložena.

54 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury uvedené v bodě 24 tohoto rozsudku je odmítnutí žádosti podané vnitrostátním soudem ze strany Soudního dvora možné pouze tehdy, pokud je zjevné, že žadány výklad práva Společenství nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny.

55 Přítom v odůvodnění svého rozhodnutí ohledně druhé položené otázky předkládající soud uvádí výslovně, že manželé Rampionovi se nedovolávají ustanovení článků L. 311-20 a L. 311-21 spotřebitelského zákoníku. Za těchto podmínek není zjevné, že tato otázka, jež se týká možnosti soudu uplatnit bez návrhu uvedená ustanovení vnitrostátního práva, nemá žádný vztah k realitě nebo

předmětu sporu v původním řízení ani že by se jednalo o hypotetický problém.

56 Proto je třeba druhou položenou otázku považovat za přípustnou.

K věci samé

57 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda směrnice 87/102 musí být vykládána v tom smyslu, že umožňuje vnitrostátnímu soudu uplatnit bez návrhu ustanovení provádějící do vnitrostátního práva čl. 11 odst. 2 uvedené směrnice, zejména z toho důvodu, že má širší účel než pouhou ochranu spotřebitelů vztahující se až na organizaci trhu.

58 Otázka týkající se účelu směrnice 87/102 je vznesena ve zvláštním kontextu judikatury Cour de cassation (kasací soud, Francie), jež, jak vyplývá z předkládajícího rozhodnutí a zejména z vyjádření francouzské vlády, rozlišuje mezi fiducními pravidly veřejného pořádku přijatými v obecném zájmu, která mohou být soudem uplatněna bez návrhu, a ochrannými pravidly veřejného pořádku přijatými v zájmu jedné kategorie osob, která mohou být namítána pouze osobami, které náleží do uvedené kategorie. Právní úprava týkající se spotřebitelského úvěru spadá pod poslední uvedené pravidla.

59 Přitom Soudní dvůr opakovaně konstatoval, že, jak vyplývá z jejího odůvodnění, směrnice 87/102 byla přijata s dvojnásobným účelem zajistit jednak vytvoření společného trhu v oblasti spotřebitelského úvěru (třetí a pátý bod odůvodnění), a jednak ochranu spotřebitelů, kterým jsou takové úvěry poskytovány (šestý, sedmý, a devátý bod odůvodnění) (rozsudek ze dne 23. března 2000, Berliner Kindl Brauerei, C-208/98, Recueil, s. I-1741, bod 20, a ze dne 4. března 2004, Cofinoga, C-264/02, Recueil, s. I-2157, bod 25).

60 Ostatně předkládající soud se táže, zda judikatura Soudního dvora týkající se možnosti soudu uplatnit bez návrhu ustanovení na základě směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách (Úř. věst. L 95, s. 29; Zvl. vyd. 15/02, s. 288), jež vyplývá zejména z rozsudků ze dne 27. června 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, (C-240/98 až C-244/98, Recueil, s. I-4941), a ze dne 21. listopadu 2002, Cofidis, (C-473/00, Recueil, s. I-10875), lze uplatnit ve vztahu ke směrnici 87/102.

61 V bodě 26 výše uvedeného rozsudku Océano Grupo Editorial a Salvat Editores Soudní dvůr určil, že účel článku 6 směrnice 93/13, jež ukládá členským státům stanovit, že nepřiměřené podmínky nejsou pro spotřebitele závazné, nemůže být dosažen, pokud by poslední jmenovaní měli mít povinnost sami uplatnit nepřiměřený charakter takových podmínek. Ve sporech, jejichž hodnota je často omezena, mohou být odměny advokátů vyšší, než je hodnota dotčeného zájmu, což může spotřebitele odradit od obrany proti uplatnění nepřiměřených podmínek. Je-li pravda, že v mnoha členských státech umožňují procesní pravidla v takových sporech jednotlivcům hájit se sami, existuje nezanedbatelné nebezpečí, že spotřebitel, zejména z důvodu nevědomosti, neuplatní nepřiměřený charakter podmínky, která je vůči němu uplatňována. Z toho vyplývá, že účinné ochrany spotřebitele lze dosáhnout,

pouze pokud je vnitrostátnímu soudu přiznána možnost takové podmínky posoudit bez návrhu.

62 S odkazem na uvedený bod výše uvedeného rozsudku Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, Soudní dvůr v bodě 33 výše uvedeného rozsudku Cofidis potvrdil, že možnost takto přiznaná soudu přezkoumat bez návrhu nepřiměřený charakter podmínek byla posouzena jako nezbytná pro to, aby byla spotřebiteli zajištěna účinná ochrana, zejména s ohledem na nezanedbatelné nebezpečí, že tento spotřebitel o svých právech neví nebo je vykonává s obtížemi (viz rovněž rozsudek ze dne 26. října 2006, Mostaza Claro, C-168/05, Sb. rozh. s. I-10421, bod 28).

63 Jak uplatňují španělská a italská vláda, jakož i Komise a jak uvedl generální advokát v bodě 102 a následujících svého stanoviska, uvedené úvahy platí rovněž ohledně ochrany spotřebitelů stanovené v čl. 11 odst. 2 směrnice 87/102.

64 V tomto ohledu je namíste připomenout, že ačkoli uvedený čl. 11 odst. 2 sleduje dvojitý účel uvedený v bodě 59 tohoto rozsudku, směřuje k přiznání spotřebiteli vůči poskytovateli úvěru dalších práv navíc k jeho běžným smluvním právům vůči tomuto poskytovateli a vůči dodavateli zboží nebo služeb (viz bod 42 tohoto rozsudku).

65 Tohoto cíle nemůže být účinně dosaženo, pokud by měl spotřebitel povinnost sám uplatnit práva vůči poskytovateli úvěru na základě ustanovení vnitrostátních předpisů provádějících čl. 11 odst. 2 směrnice 87/102, zejména z důvodu nezanedbatelného nebezpečí, že spotřebitel o svých právech neví nebo je vykonává s obtížemi. Jak uvedl generální advokát v bodě 107 svého stanoviska, skutečnost, že původní řízení bylo zahájeno z podnětu manželů Rampionových, kteří jsou v řízení zastoupení advokátem, neodůvodňuje odlišný závěr, neboť problém musí být vyřešen bez ohledu na konkrétní okolnosti této věci.

66 Franfinance však uplatňuje, že druhá položená otázka ve skutečnosti směřuje k povolení vynést bez návrhu sankci stanovenou francouzským právem pro případ neexistence určitých zmínek, jež podle uvedeného práva musejí být uvedeny v předběžné nabídce týkající se vázaného úvěru, a tedy zavazit poskytovatele úvěru jeho práva na úroky. Přitom se jedná o skutečný „soukromoprávní trest“, jež nemůže nikdy být vyneseno bez návrhu, aniž by došlo k porušení dispoziční zásady a práva na spravedlivý proces zakotvených v článku 6 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950.

67 V tomtéž smyslu francouzská vláda při jednání s odkazem na rozsudek ze dne 14. prosince 1995, van Schijndel a van Veen (C-430/93 a C-431/93, Recueil, s. I-4705), poznamenala, že pokud spotřebitel nenavrhuje, aby soud zbavil poskytovatele úvěru práva na úroky dlužné spotřebitelem, nemůže uvedený soud uplatnit bez návrhu nezmínění financovaného zboží či služby v předběžné nabídce úvěru, aniž by při rozhodování překročil meze návrhového žádání spotřebitele.

68 V tomto ohledu je namíste konstatovat, že druhá položená otázka se týká, jak vyplývá z bodů 55 a 57 tohoto rozsudku, pouze čl. 11 odst. 2 směrnice 87/102,

jakož i ustanovení zajišťujících jeho provedení do vnitrostátního práva, případně podle předkládajícího soudu, článků L. 311-20 a L. 311-21 spotřebitelského zákoníku. Předkládající soud ve svém rozhodnutí neuvádí žádnou případnou sankci sestávající ze zbavení poskytovatele úvěru jeho práva na úroky. Rovněž nebylo před Soudním dvorem uplatněno, že uvedená ustanovení spotřebitelského zákoníku stanoví takovou sankci. Také argumenty uvedené v předchozích bodech nejsou relevantní v rámci této analýzy, jež nezahrnuje otázku, zda má vnitrostátní soud možnost vynést bez návrhu sankci, jako je sankce uvedená v právu Francie.

69 Proto je třeba odpovědět na druhou položenou otázku tak, že směrnice 87/102 musí být vykládána v tom smyslu, že umožňuje vnitrostátnímu soudu uplatnit bez návrhu ustanovení provádějící její čl. 11 odst. 2 do vnitrostátního práva.

K nákladům řízení

70 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Články 11 a 14 směrnice Rady 87/102/EHS ze dne 22. prosince 1986 o sblížení právních a správních předpisů členských států týkajících se spotřebitelského úvěru, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/7/ES ze dne 16. února 1998, musejí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby právo spotřebitele uplatňovat práva vůči poskytovateli úvěru stanovené v čl. 11 odst. 2 uvedené směrnice bylo podřízeno podmínce, že předběžná nabídka úvěru zmiňuje financované zboží nebo služby.

2) Směrnice 87/102 ve znění směrnice 98/7 musí být vykládána v tom smyslu, že umožňuje vnitrostátnímu soudu uplatnit bez návrhu ustanovení provádějící její čl. 11 odst. 2 do vnitrostátního práva.

Podpisy.

* Jednací jazyk: francouzština.

Regulace finančních služeb online v Evropské unii

reader

JUDr. Ing. Libor Kyncl, Ph.D.

Prof. JUDr. Vladimír Týč, CSc.

Vydala Masarykova univerzita roku 2013
Edice učebnic Právnické fakulty MU č. 494

Ediční rada: J. Kotásek (předseda), J. Bejček, V. Kratochvíl,
N. Rozehnalová, P. Mrkývka, J. Hurdík, R. Polčák, J. Šabata

Tisk: Tiskárna Tribun EU s.r.o., Cejl 32, 602 00 Brno

1. vydání, 2013

ISBN 978-80-210-6184-2